GÜNEŞ DEMİREL

ŞİMDİ BENİMSİN

EPHESUS

5. BASKI

ŞİMDİ BENİMSİN

GÜNEŞ DEMİREL

EPHESUS®
YAYINLARI

Giriş

Hatırladıkça kanım donuyordu. Çığlıklarım ne fayda, hiçbir şey kâr etmemişti. Üstüm başım yırtık içindeydi. Ne kadar zamandır bu kapının önünde oturuyordum? Ne zamandır bu kadar üşüyordum?

Kirlenmiştim. Hem de çok! Ruhum... Daraldıkça daralıyordu. Tenim ne kadar da pisti. Nefesim kesiliyordu sanki.

Ölsem... Keşke ölsem!

Hiç mi kaçacak bir yer yok? Allah'ım, yardım et! O uyanmadan kaçmalıyım buradan...

Olanların cezasını çekmek benim kaderim miydi? Her hücreme onun pis nefesi değmişti. Bunu hak edecek ne yapmıştım ki ben? Nasıl bakacaktım şimdi Kenan'ın yüzüne?

"Demek buradasın? Kapı önünde bekliyorsun ha? Evini o kadar özledin demek! Bakalım abin de seni özlemiş mi, küçük hanım!"

"Allah belanı versin senin!" Ettiğim beddualarını alaylı bir gülümseme ile karşılayacak kadar serinkanlıydı.

"Üzülme, bu ara başımda yeteri kadar bela var zaten! Ama bugünden sonra her şey değişecek. Yalvaracaklar bana! Seninle evlenmem için yalvaracaklar!"

"Asla! Kendimi öldürürüm ama seninle asla evlenmem!"

"Dur bakalım! Niye hemen panik oldun? Bir sor bakalım; ben seninle evlenmek istiyor muyum? Sadece bana yalvaracaklarını söyledim, hepsi bu!"

Birinci Bölüm

Bütün yaşadıklarımın bir rüya olması için neler vermezdim. Hayatımın nasıl yön değiştirdiğini düşündükçe, çıldıracak gibi oluyordum.

Hayallerim, umutlarım vardı benim. Şimdi ise, koskoca karanlık bir girdabın içinde sürükleniyordum. *Allah'ım! Yalnızım... Çok yalnızım.* Yaşadıklarımın tek sorumlusu benmişim gibi. Oysa her şeyden bihaber olan ben değil miydim? Seçilen kurban ben değil miydim? Annem ve babamı tanıyamaz haldeydim. Bakışları değişmişti ikisinin de. Ama abim ve Beril öyle değillerdi. Onların bakışlarındaki tek şey, suçluluktu. Özellikle Beril, yüzüme bakamıyordu. Bakışlarımız her çakıştığında, onu dolu dolu gözlerle yakalıyordum. Kendini suçluyordu, farkındaydım. Ama suçlu o mu, bunu ben bile bilmiyordum.

Beril üniversite için, memleketi Diyarbakır'dan Ankara'ya gelmişti. Abim Cemal ile de üniversitede tanışmışlardı. Aynı bölümde okuyorlardı; Mimarlık Fakültesi.

Birkaç ay önce mezun olmuşlar ve gizlice evlenip, ortalardan kaybolmuşlardı. Neden böyle bir şey yaptıklarını anlayamamıştık. Ta ki kapımıza dayanan, tanımadığımız insanları görünceye dek. Ailece şaşkınlık içerisindeydik.

Zavallı kardeşim Zeynep, nasıl da korkmuştu. Sarı saçlarını okşayarak, onu sakinleştirmeye çalışıyordum. Ama yine de gözlerinden dökülen yaşlara engel olamıyordum.

Meğer Beril'i geçen yaz Diyarbakır'da bir aşiret ağasıyla sözlemişler. Düğün için de Beril'in okulunun bitmesini bekliyorlarmış. Yani bu yazın sonunda evleneceklermiş. Tabii bu planlar abim ve Beril tarafından bozulunca, soluğu bizim kapımızda

almışlardı. Her şeyden habersiz olan bizlerse, hem olanları şaşkınlıkla dinliyorduk, hem de tehditleri...

Aslen Kayserili olan annem ve babam, aslında âdetleri, töreleri çok iyi bilirlerdi ama bu adamlara diyecek tek kelime bulamıyorlardı. Babam Kayseri'nin ileri gelen ailelerinden birinin oğluydu. Kendine güveni çok fazlaydı ve iri yarı bir cüssesi vardı. Üzerindeki şoku attıktan sonra yaptığı tek şey, diklenerek onları evimizden kovmak oldu.

Ama adamlar giderken bile "Bu iş burada bitmedi!" diyerek tehdit ettiler.

Aradan bir ay geçmiş, hiç ses soluk çıkmamıştı. Abimler de artık dönmüştü. Evimiz iki katlı ve oldukça genişti. Annem abime ait olan odayı boşaltmış ve onlar için daha uygun olacağına inandığı bir yatak odası hazırlamıştı. Her şey normal gibiydi ama babam yine de huzursuzdu. En ufak sese irkiliyor, sık sık bahçeyi kontrol ediyordu. Onların böyle çabuk pes etmeyeceğinden korkuyordu sanırım.

Zaman geçiyordu. Abimlerin evliliğinin dördüncü ayı bitmiş ve okullar açılmıştı. Hacettepe'de hemşirelik okuyordum. İkinci sınıfa henüz başlamıştım. Okul çıkışlarında birkaç kez uzun boylu, esmer ve yakışıklı bir adamın beni izlediğini görmüştüm ama bunu hep tesadüf olarak yorumlamıştım. Adam otuz yaşlarında ancak vardı. Gözleri hiddetli, duruşu sertti. Neden bilmem, ürkütmüştü beni bakışları. Hızlı adımlarla yürüyüp, kapıda beni bekleyen Kenanların yanına gittim. Kenan, geçen seneden beri benim erkek arkadaşımdı. Gözümün içine bakar, hiç incitmez beni.

Yine böyle günlerden biriydi işte. Kasım başlarıydı. Hava yeni yeni kararmıştı. Arkadaşım Aysun'la biraz alışveriş yapmış, eve dönüyorduk. Bahçe kapısına o kadar yaklaşmıştık ki... Belki elli metre...

Babam ve annem bir yere gidiyor olmalıydı. Arabaya binecekken, bizi görüp gülümseyerek beklemeye başlamışlardı. İşte o an... İşte tam o an, olan oldu. Kaldırım kenarına itilen Aysun... Ağzıma kapatılan bir el ve annemin çığlıkları...

Bir arabaya tıkıldım ve araba geri basarak hızla sokaktan çıktı. Bu bir kâbustu! Evet evet, tam bir kâbusun içindeydim.

Ankara içindeyken, başka bir arabaya bindirilmiş ve şehir dışına çıkarılmıştım. Bolu tabelasını görmüştüm. Ancak sonrasında, zifiri karanlıktan hiçbir şey görememiştim. Işıksız, tenha bir yolun üstündeydik. Sağlı sollu alabildiğine ağacın olduğu, sağından nehir geçen bir yerdi. Gecenin kasveti bu yeşil yeri iyice karartmıştı. Bağlanan ağzım sessiz çığlıklar atıyor, gözlerimden dökülen yaşlar dizginlenemiyordu. Ölesiye korkuyordum. Kalbim sanki çatlayacaktı. Allah'ım... Bunlar da kim? İriyarı iki adamın ortasına oturtulmuş, kaçırılıyordum!

Araba durunca, adamlar itekleyerek beni arabadan çıkardılardı. Kaçmaya çalışıyordum ama ne fayda, benim ince bedenim bu haydut kılıklı adamlara nasıl karşı koyabilirdi ki?

Bir dağ eviydi geldiğimiz yer ve sağında solunda hiç ev yoktu. Kapıyı açıp, resmen beni içeri doğru fırlattılar. Ağzımdaki bantı çıkarıp, sonra da kapıyı arkalarından kilitleyip gittiler. Peşlerinden kapıya asılarak yumruklar atmaya, çığlık çığlığa bağırmaya başladım. Ancak ne yazık ki hiçbir çabam sonuç vermiyordu. Adeta bir külçe gibi kapının önüne yığılıp kaldım.

Bir süre sonra kendimi biraz toparlayıp, kafamı kaldırınca, içeride yanan şömineyi gördüm. Hayır, bu olamazdı. Bu adamlardan içeride de mi vardı? Ayağa kalktım. Korkunun ecele faydası yoktu sonuçta. Ürkek adımlarla içeriye doğru ilerledim. Belki bir tanesi insafa gelirdi. Rahat döşenmiş bir salondu ve sadece ateşi karıştıran tek bir adam vardı. Sırtı dönüktü.

"Benden ne istiyorsunuz?" diye sordum titreyen sesimle.

İşte o an adam ayağa kalktı ve birden döndü. Bu... Bu... Okulun etrafında gördüğüm adamdı. Geri geri iki adım attım. Gözleri nefretle bana bakıyordu.

Korkuyordum. Hem de nasıl! Korku tüm hücrelerime işlemişti.

Adam bana doğru yaklaşıp, "Demek korkuyorsun? İyi bak, bu çok güzel," dedi.

Bu adam da kimdi? Neden buradaydım? Birden kolumdan hızla çekilip, koltuğa doğru fırlatıldım.

Adi adam, parmağını sallayarak konuşmaya devam etti. "Sakın ters bir şey yapma, yoksa canın sandığından daha fazla yanar."

Canımı mı yakacaklardı? Onun için mi getirmişlerdi beni buraya? İyi de neden?

"Sen kimsin? Ben sana ne yaptım?"

"Çok meraklısın! Sakın bana bağırayım deme!"

"Çok mu meraklıyım? Kahrolası! Birdenbire kaçırılıp, kendimi hiç bilmediğim bir yerde buluyorum. Merak etmeyip ne yapacaktım? Söylesene! Nesiniz siz, haydut mu?"

"Sana son defa söylüyorum, bağırma!"

"Ne istiyorsunuz benden?"

"Güzel soru. Hiç, sadece seni. Tek bir gece. Hepsi bu."

"Manyak mısın sen? Ha? Sapık herif!"

"Yoo... Bak, buna sapıklık demeyelim. Bu sadece bir tür intikam."

"Neyin intikamı? Ben sizi tanımam etmem. Bırakın beni!"

"Şöyle diyelim... Rezil oluşumun, sözlümün kaçışının..."

O an aklıma üşüştüler işte. Bu olamazdı. Beril... Beril'in sözlüsüydü bu! Ne yani, intikam için beni mi seçmişti?

"İyi de, benim suçum ne? Ben ne yapabilirdim ki?"

"Senin suçun ne, biliyor musun? O şerefsiz abinle kardeş olmak. Yaşadığım gurur kırıklığını, kepazeliği, bir de o yaşasın bakalım, değil mi?"

"Delirmişsin sen? Gerçekten delisin!"

"Ha onu bileydin işte."

Bana doğru yaklaşıyordu. Oturduğum koltuğun üzerinde yana kaçmaya çalıştım. Ama kolumdan çekip, beni başka bir

odaya doğru sürükledi. Attığım çığlıklar duyulmuyor, karanlıklarda kayboluyordum.

Bir yatağın üzerine fırlatıldığımda... Yaşadıklarım...

"Yapma! Kahretsin! Yalvarırım bırak, çok korkuyorum..."

"Öyle mi? Demek korkuyorsun! Bunu o abin olacak şerefsiz duymasın o zaman!"

"Benim ne günahım var? Söylesene!"

"Benim de bir günahım yoktu. Ama rezil ettiler beni. Tıpkı benim de seni rezil edeceğim gibi. Kes artık ağlamayı! Benim olacaksın, ne yapsan faydasız!"

"Ne olur yapma! Onların suçunu bana yükleme!"

"Sana ağlamayı kes dedim! Çığlıkların faydasız..."

"Öldür beni! Lütfen öldür ama yapma!"

"Ölüm mü? Bak bu çok kolay bir kurtuluş... Hem üzülme bu kadar, birkaç saat sonra babanın kapısına bırakacağım seni."

"Hayvansın sen!"

Ben şimdi eski Elif olabilir miydim? Zavallı Elif! Kurban Elif!

Yaşadıklarımın etkisindeydim hâlâ. Korkuyordum. Kendimi aşağılık bir varlık gibi hissediyordum. Kaç kere yıkanmış, kaç kere ağlamıştım. Odamdan çıkamıyordum. Herkese karşı duyduğum bir utanç vardı yüreğimde. İnsanların bana bakışları... Bana en çok dokunan, işte o aşağılayan bakışlardı. Günlerdir düşünüyordum. Acaba o hayvanı okulun etrafında gördüğümde, farkında olmadan davetkâr bir tutum mu izledim? Elbiselerim açık mıydı? Ya da ne bileyim, bakışlarım ona başka bir şeyler mi ima etti? Sonra tekrar başa dönüyor ve *Hayır, bunu sadece intikam almak için yaptı!* diyerek, sürekli içimden tekrar ediyordum. Ama bu yine de bana yetmiyordu.

Of, Allah'ım! Niye ben? Ne kötülük yaptım da böyle bir cezayla baş başa kaldım? Düşünmeden edemiyordum. Bu sefer isyanlar başlıyordu yüreğimde...

Günlerdir uyuyamıyordum. Sebepler... Nedenler... Niçinler... Ve o günü tekrar tekrar yaşatan onca kâbus... Üstüne bir de o an aklıma geldiğinde, sürekli midem bulanıyor ve kusuyordum.

Annem ve babamın birbirlerine bakışlarını yakaladım geçen gün. Hamile olmamdan mı şüpheleniyorlardı acaba?

Babam duvara yumruk attığı an, daha da çöktüm.

Utanıyordu benden. Her zaman gurur duyduğu kızı yoktu artık. Keşke ölseydim! Bunları yaşayacağıma keşke ölseydim! Bunu da çok düşündüm aslında. Belki de intihar bir çözüm olabilirdi. Ama inançlarım, her seferinde engel oluyordu bana.

O lanet herif, beni arabadan indirip, yırtık üstüm başımla bahçemizden içeriye fırlattığında, *Bunlar bir kâbus, birazdan uyanacağım!* diye ne kadar çok kandırmıştım kendimi...

Ama değildi işte! Adamlarından biri kapıya vurmuş ve babamlar dışarı çıkınca da beni ayaklarına doğru atmıştı.

"Kızınızı getirdim. Merak etmişsinizdir," dediğinde, annem çığlıklar atıp üzerime kapanmıştı ama babam... Hiddetle adama saldırmaya çalışıyordu. Fakat ne mümkün, önündeki adamlar babamı engelliyordu.

"Namus... Bizler için çok önemlidir! Benim şerefimi kimse beş paralık edemez. İstedim ki, yaşadıklarımı bir de o şerefsiz oğlun yaşasın. Alın kızınızı! Ha bu arada, ben yine de insafsızım. Onu eşim olarak götürmeye hazırım. Aklınızda bulunsun. Tabii bunun için biraz ısrar bekliyorum, haberiniz olsun."

Babam "Seni şerefsiz, köpek!" diye bağırıyordu. Ancak bahçeden hızla çekip gittikleri için, babam kendi kendine bağırır haldeydi. Kafamı yerden kaldıramıyordum. Annem beni içeri sokmuştu. Üstüm başım yırtık içindeydi. O an tek aklıma gelen şey, küçük kız kardeşimin evde olmayışıydı. Kim bilir nasıl etkilenirdi benim bu halimden?

Babam gelip yanaklarımı avuçlarının içine aldığında... Ben ağlıyordum... O ağlıyordu... Sarılamıyordum bile ona. Öylesine kirliydim ki. Yüzüm yoktu yüzüne bakmaya.

"Benim suçum yok, baba... Çok direndim..." diye tekrarlıyordum durmadan...

Babam "Biliyorum kızım... Biliyorum..." diyordu ama anneme de beni banyoya götürmesi için kaş göz işareti yapıyordu.

Annem beni banyoya sokup, üzerimdeki parçalanmış gömleği çıkarttı. İşte o an annemin yüzünü saran dehşeti asla unutmayacağım! Hıçkırarak, çürüyen vücuduma dokundu. Ben... Ben farkında bile değildim taşıdığım izlerin. Eğilip, onun baktığı yere baktığımda, tüm gücümle haykırdım...

"Hayvan herif! Lanet olsun sana, abi! Senin yüzünden yaşadım ben bunları!"

Yere çöküp, banyonun fayanslarını yumruklamam neye çözümdü? Bir tür sinir krizi geçiriyor olmalıydım. Annem beni suyun altına soktuğunda, yaprak gibi titriyordum. Gitmiyordu işte! Hâlâ üstümdeydi yaşadıklarım. Su, bu ağır izleri alıp götüremezdi benden.

Günler geçiyor ve kendimi her gün daha da yalnız hissediyordum. Etrafa duyurmamak için, babam o heriften şikâyetçi olmadığı gibi, beni herhangi bir psikologa da götürmedi. Aslında işime gelmişti bu, çünkü yaşadıklarımı bir başkasına anlatmak istemiyordum. Kendim hatırlamak istemezken, başkasına nasıl anlatırdım?

Ailemizden amcamlar ve dayımlar, bir de yan komşumuz Mediha Teyze biliyordu her şeyi. Hepsi, benim o adamla evlendirilmem gerektiğini düşünüyordu. 'Namusumuz temizlenirmiş. Duyulursa soyadları beş paralık olurmuş.' Korkunç geliyordu bu konuşmalar bana. İyice içime kapanmış, odamdan dışarı çıkmaz olmuştum.

Zavallı kardeşim Zeynep olmasa... O, neler olduğunun farkında bile değildi. Benim üzgün halime dayanamıyor ve sürekli sarılıp öperek, yaralarıma usul usul merhem sürmeye çalışıyordu. Gördüğüm en büyük şefkat de ondan gelmişti zaten. Yüreğimin yarısı Zeynep'im...

Birkaç gün sonra Mediha Teyze tekrar geldi. Odamdan çıkmış, su içmek için mutfağa gidiyordum ki, benimle ilgili konuştuklarını duyunca durdum. Duyduklarım, zaten kötü olan midemi iyice bulandırıyordu. Mediha Teyze, iki çocuklu dul bir akrabalarının varlığından ve en münasibinin benim onunla baş göz edilmem olduğundan bahsediyordu. Annemse "Olur mu ki? Kız kabul eder mi ki?" gibi cevaplar veriyordu. Benim annem miydi bunları söyleyen?

Kaçıp gitmek, kaybolmak istiyordum. İyi de nereye? Yaşım daha on dokuzdu. Ne param vardı, ne de çarem...

Allah'ım! Ne kadar yalnızdım. Okulumu bu dönem için dondurmuştum. Okul görecek halim yoktu ki. Dışarıya adımımı bile atmıyordum. Yaşadıklarımı bir tek Aysun biliyordu. O da, ben kaçırılırken yanımda olduğu için. İki günde bir gelip gidiyordu ama o dâhil kimseyle konuşmak istemiyordum.

Beril, her akşam işten eve geldiğinde soluğu yanımda alıyordu. İlk başlarda çok kızgındım ona ve abime. Onlar suçluydu gözümde hep. Sonra suçlamayı bıraktım. Beril zaten o kadar suçluluk duyuyordu ki, gözlerinin feri gitmişti. Tıpkı benim gözlerimde kaybolanlar gibi. Akşamları benimle dertleşme ihtiyacı duyuyordu ama ben anlatacaklarını duymak istiyor muyum, hiç bilmiyordum.

"Elif... Keşke... Keşke zamanı geriye alabilseydim. Ve senin yaşadıklarının hepsini ben yaşasaydım." Gözlerinden yaşlar süzülüyordu fakat ben sadece seyrediyordum. "Abine o kadar çok âşıktım ki... Her şeyin üstesinden geliriz sandım. Bilemedim, Elif... Onun böyle bir şey yapabileceğini bilemedim. Öyle biri değildi o. Küçüklüğümden beri tanırım onu. Aklım almıyor."

İşte o an bakışlarımı Beril'e yönelttim.

"Bizim oralar farklıdır, Elif. Töreler ağırdır. Üstüne çok gelmişlerdir ama nasıl böyle bir şey yapar? Ağalık şerefi yerle bir oldu diye düşünmüştür. Yoksa bana öyle âşık falan değildi. Aileler karar verdi ve parmağımıza o halkalar geçirildi. Keşke Elif, keşke ben ölseydim ama sen bunları yaşamasaydın!"

O kadar çok ağlıyordu ki Beril! Sarıldı bana, sımsıkı... Başımı omzuna koydum. Bir süre sonra geri çekildi.

"Kız kardeşimle konuştum bugün. Canan. Biliyorsun, benimle bir tek o konuşuyor zaten. Tabii gizli gizli. Senin kanlı çarşafını götürüp annesinin üstüne atmış Fırat. Hepsinin yüzünde güller açmış. Konaklarında arkadaşı çalışıyor Canan'ın, o anlatmış. Sonra da onlara demiş ki, *Paşa paşa getirip, bırakacaklar kızlarını kapımıza.*"

İşte ondan sonra anlatacağı hiçbir şeyi duymak istemedim. "Beril, sus lütfen, sus!" diyerek ağlıyordum. Ne yani, benim bir parça kanım, onların aşiretinin namusu mu oluyordu? Bu nasıl bir kafaydı? Kör zihniyetli insanlar! Ya benim umutlarım, hayallerim ne olacaktı peki? Onları kim kurtaracaktı?

"Söylemek zorundayım, Elif. Etrafta burayı gözleyen birileri varmış. Senin evden dışarı çıkmadığına kadar her şeyden haberleri oluyormuş. Dikkatli olmalıyız."

"Beril! Yeter, duymak istemiyorum. Daha neyin dikkati ha, söylesene? Bana daha ne yapabilirler ki?"

Bağırıyordum, çünkü kalbim çığlık atıyordu. Her nefeste bir çığlık yükseliyor ancak kimse duymuyordu. Ben sessiz çığlıklara boğulmuştum ama herkes bihaberdi.

Bu sabah uyandığımda, başımda şiddetli bir ağrı vardı. Gözlerimi açamıyordum. Akşam yine o kadar çok ağlamıştım ki, sanıyorum o yüzdendi bu ağrılar. Kendimi hiç bu kadar kötü, yalnız ve çaresiz hissetmemiştim. Sanki bu dünyadaki en zavallı insan bendim. En azından, bana öyle geliyordu. Yavaşça ayağa kalkarak, günlerden beri yapmadığım bir şeyi yaptım. Cep telefonumu elime aldım. Bir sürü mesaj vardı. Ama ben hiçbirini okumamıştım. Elimde telefon, birkaç dakika kararsızca bakındım. Sonra derin bir nefes alarak mesajları listeledim. Birçok arkadaşımın mesaj gönderdiğini gördüğümde, içim daha da sıkıldı. Yaşadıklarımdan sonra, onların içine çıkacak cesareti

bulamıyordum kendimde. Başka bir âlemde yaşıyor gibiydim. Mesaj gönderenlerin içinde bir isim vardı ki, onda takılı kaldım.

Kenan.

Tek bir mesaj vardı ondan. Acaba ne yazmıştı? Önce okumadan silmek istedim, sonra vazgeçtim. Ama okumaya da cesaretim yoktu. Aysun, kaçırıldığım gün Kenan'a haber vermiş. Kenan o gün çok meraklanıp, sürekli aramış Aysun'u. Sonra da onu sıkıştırarak, başıma gelenleri öğrenmiş. Garip bir çöküş yaşamış o an. Ardından Aysun'u ya görmezlikten gelmiş ya da soğuk bir merhaba ile geçiştirmiş.

Mesajında ne yazdığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Okumalı mıydım, onu da bilmiyordum. Ama tek bildiğim ve emin olduğum, etrafımdaki bir sürü örümcek kafalı insandan bir tanesinin de Kenan olduğuydu. Benim ne hissettiğimin, ne yaşadığımın kimse için önemi yoktu. Önemli olan tek şey, vücudumdaki bakirelik simgesinin yok oluşuydu. Bu yok oluşta ruhumun hangi acılarla kıvrandığı kimin umurundaydı ki?

Bir cesaret açtım mesajı.

"Elif, üzülme artık. Senin bir suçun yok, olan olmuş. Sana bundan sonraki hayatında mutluluklar dilerim. Kendine iyi bak."

İşte o an, sinirlerim daha çok bozuldu. Hayır hayır, ağlamıyordum bu sefer. Aksine, kahkahalarla gülmeye başlamıştım. Öyle ki, içeriden annem koşup geldi. Elimdeki telefona bakıp bakıp gülüyordum.

Halimden tedirgin olan annem, yüzümü avuçlarının içine alarak, "Elif, kendine gel!" diye haykırdı.

Bakışlarım annemin gözbebeklerine takıldığında, gülüşüm yüzümde dondu. Gözlerim bir fırtınaya hazırlanırcasına yağmur topladı. Kahkahalarım hıçkırığa dönerek, yüreğim yine çaresizliğe bulandı. Küçük bir çocuk gibi, başımı annemin dizlerine koydum. Gözyaşlarım sağanak halinde eteğini ıslatıyordu. Sonra yüzüme düşen damlaları fark ettim. Annem de benden farklı değildi.

"Anne... Çok kötüyüm ben. Ölmek istiyorum, anne."

İyice dağıldığımı fark edince, topladı kendini ve omuzlarımdan tutup hafifçe sarstı beni. Yüzümdeki yaşları silerken, "Elif, toplamalısın artık kendini. Hep bu odaya tıkılıp kalamazsın. Bak dışarıya, orada bir yaşam var," dedi.

"Benim için yok, anne. Benim için bitti."

"Böyle konuşma. Bak, sen daha gençsin, hem çok güzelsin. Evleneceksin, çoluk çocuğa karışacaksın."

Aniden annemin gözlerine baktım. Benim için tüm hayali bu mu olmuştu artık? Evlenip, çoluk çocuğa karışmam mı? Dışarıdaki yaşamdan kastı bu muydu? Eskiden sürekli 'okumalısın' diye üstüme düşen annem, karşımdaki kadın mıydı? Feci bir şekilde sinirlenerek, bağırmaya başladım.

"Asla! Asla evlenmeyeceğim! Hiçbir erkeğin eli bana dokunmayacak! Sakın! Sakın böyle hayaller kurma!"

Annem şaşırmıştı. Ayağa kalktı. "İyi, ne halin varsa gör o zaman. Bak, deden 'Kayseri'de münasip biri var, buraya gönderin Elif'i,' demiş babana. Kızım, böyle şeyler tez duyulur, etrafta nasıl gezer baban? Hiç mi acımıyorsun ona?"

Ne diyordu annem? Bunları nasıl söyleyebiliyordu. Sanki ben gitmişim, isteyerek onunla bununla birlikte olmuşum gibi. Daldan dala konan biriymişim gibi. Yaşadıklarımın hangisi benim tercihimdi? Delirecektim neredeyse. Çıkıp biraz hava almalıydım. Ev çok üstüme geliyor, boğulduğumu hissediyordum.

"Ben biraz dışarı çıkacağım. Yoksa her an delirebilirim!"

"Elif, sakın! Baban duyarsa çok kızar!"

Ne demekti şimdi bu? Şimdiye kadar hiç dışarı çıkmak istememiştim, o yüzden farkında mı değildim? Yasak mı koymuşlardı bana? Bunların hepsi birer şaka mıydı? Keşke öyle olsaydı...

Cama doğru gidip, pencereyi açtım.

"Boğuluyorum, biliyor musun, anne?" dedim demesine ama arkamı döndüğümde, yine yalnız olduğumu fark ettim. Gitmişti annem.

Bu yaşadıklarım... Gün gelecek, bunların hesabını herkese ödettirecektim. Kahretsin! Kahretsin!

İçimi müthiş bir kin ve nefret kaplamıştı herkese ve her şeye karşı. O neşeli, kıpır kıpır Elif gitmiş, yerine canlı cenaze gelmişti. İşin garibi, hiç kimse eski Elif'i özlemiyordu. Ya da ben şimdiki ruh halimle öyle düşünüyordum.

Sürekli bir arayıştaydılar. Kayseri'ye gidecekmişim, orada görücü varmış... Benim hayatıma neler yapılıyordu? Peki, ben neden hiç kimseye *dur* diyemiyordum? Yatağa uzanarak, dizlerimi karnıma çektim ve gözyaşlarımı yastığa saldım.

Umutsuzdum artık. Yorgundum. En kötüsü de, yaşadıklarıma ve yaşayacaklarıma tutsaktım. O pislik aklıma geldikçe hiddetleniyordum. İçimdeki nefreti her geçen gün büyüterek yaşıyordum. Buna ne kadar yaşamak denirse tabii.

İkinci Bölüm

Kendimi tanıyamaz haldeydim. Son beş aydır, yaşadığım ve yaptığım hiçbir şeyi kendi irademle yapmamıştım. Yönetilmiştim. Dolduruşa gelmiştim. Hırslanmıştım. Şu erkeklik gurum var ya... Asıl büyük neden oydu. Bir de, küçüklüğümden beri öğrendiklerim. Burada bize sürekli töreyi, örfü, âdeti öğretiyorlardı. Ne kadar okursak okuyalım, beynimize ilmek ilmek işlenenlerden kurtulamıyorduk. Hangi mevkide olursak olalım, onlar bizimle birlikte her yere taşınıyorlardı. Doğru ya da yanlış...

Yaşamımın hiçbir döneminde, yaptığımdan böylesine pişmanlık duyduğum olmamıştı. Son bir aydır her gün kendi içimde vicdan muhakemesi yapıyordum. O haltı yedikten sonraki her gün. Ama sadece kendi içimde. Etrafta her zamanki ağalığım hüküm sürdüğü gibi, bir de utanmadan ahkâm kesip duruyordum. "O kız, bu eve gelin olarak gelecek, yakındır bekleyin," diyordum ama ne babasının, ne de başka birinin 'Kızımızı gel al,' dediği yoktu. Evi sürekli izlettiğim adamlarım vardı. Kızı hiç dışarı çıkarmıyorlarmış. Okula da gitmiyormuş.

Kızın hayatının içine etmiştim!

Onun, bana yalvaran gözlerini ve çığlıklarını asla unutmayacaktım. Hıçkırıklarını da...

Ne hayvan adamım ben! Okumuşum güya, cahili ne yapmasın? Bir de utanmadan, götürüp kapılarına fırlattım kızı. Bari alıp eve getirseydim!

Düşündükçe, Beril'e olan nefretim daha da artıyordu. Hepsi onun yüzünden olmuştu. Bana âşık olmadığını tabii ki biliyordum. Tıpkı benim de ona âşık olmadığımı Beril'in bildiği gibi. Ama resmen boynuzlamıştı beni. Utanç içinde bırakmıştı. Çıldırmak üzereydim. Tam dört ay aradım, sabırla ortaya çıkmalarını

bekledim. Sonrasında da, malum şeyi yaptım. Gidip, kendimden on yaş küçük bir kızın ırzına geçtim. Birkaç kez fakültenin önünde onu izlemiştim. Nasıl da kıpır kıpır ve hareketliydi. Peki şimdi, ona yaşattıklarımdan sonraki hali öyle miydi?

Bir yanım ona acırken, diğer yanım o şerefsiz adamın kardeşi olduğu için nefret ediyordu ondan. Burada duyduğum baskıyla daha da kötüleşiyordu ruhum. *Oh, iyi oldu onlara!* diyordum. Yaptığım şeyden nasıl da gurur duyarak dönmüştüm. Hâlbuki o gururlu ruh halim, gece kendi içimdeki yalnızlığa kapanana kadardı. Sonrası koskocaman bir vicdan azabı...

Şimdiyse, ne yapacağımın kararsızlığını yaşıyordum. Kızı zorla buraya getirmem için üzerimde yoğun baskılar varken, bir yandan da annemler 'Gidip, konuşarak aileyi ikna edelim ve kızı hemen getirelim,' diye tutturmaya başlamışlardı. Annem sürekli "O artık senin helalin. Ya gebe kalmışsa? Onu orada bırakamayız," deyip duruyordu.

Nefes alamıyordum. Sanki adımı aldığım Fırat'ın azgın sularında nefessiz kalıyordum.

Boğuluyordum. Yapacağım ve yaptığım her yanlışla daha da dibe batarak...

Günler acımasızca geçiyordu. Hiçbir şey yokmuş gibi. Ben sanki eski Elif olabilirmişim gibi. Mümkün müydü bu? Yüzüme tekrar tebessüm yerleştirebilir miydim? Eskiye dönemeyeceğimin farkındaydım. En çok üzüldüğüm şey, babamın benden utanç duyduğunu hissettiren davranışlarıydı. Yaşananlarda en günahsız insan olduğumu bile bile, yüzüme bakmamaya gayret ediyordu. Biliyordum, kendi içinde çareler arıyordu. Bulabildiği en mantıklı çareyse, beni evlendirmekti. Evde sürekli fısır fısır dedemin bulduğu koca adayı konuşuluyordu.

Ağlamaktan bıkmış usanmıştım artık. Yaralarımı kendi kendime saramıyordum. Olmuyordu. Etrafıma baktığımda, konuşabileceğim kimse yoktu. Ah, Zeynep'im! Ne olurdu biraz daha büyük olsaydın. Bir kısırdöngü içerisinde, her gün aynı şeyleri düşünüyor ve yaşıyordum. Yaşadıkça da, daha dipsiz kuyuların içine düşüyordum.

Saat dört civarıydı. Evde kimseler yoktu. Duvarlar üstüme üstüme gelmeye başlamıştı yine. Anlık bir kararla, kendimi sokağa attım.

Haftalardan sonra ilk kez dışarı çıkmıştım. Nereye gittiğimi bilmeden, şuursuzca yürüyordum. Yürüdükçe sıkıntılarım azalacakmış gibi geliyordu. Caddeler, sokaklar arşınlamıştım ama ne fayda! Geçmiyordu beynime gelip oturan o kâbus. Hep aynı şey! Bir de üstüne şu Kayseri işi çıkmıştı.

Babam kafasına koymuştu, götürüp bırakacaktı beni dedemlere. Belki de Ankara'daki son günlerimdi bunlar. Bir kâbustan, diğer bir kâbusa uyanacağım günler yakın görünüyordu. Tükenen umutlarım bitmeyen baş ağrılarımla birleşince, olduğum yerde durdum. Neredeydim ben? Ne işim vardı burada? Ne kadar çok yürümüştüm. Üstelik hava da kararmıştı. Ani bir refleksle hemen döndüm.

Annem eve döndüğünde çok meraklanmış olmalıydı. Belki de kestirme yoldan gitmek en iyisiydi. Hızlı ama korkak adımlarl

ilerliyordum. Birden, arkamdan gelen ayak sesleri dikkatimi çekti. O an, Beril'in söyledikleri üşüştü zihnime. Etrafta adamları var demişti. Yine mi aynı şeyler olacaktı yoksa? O kadar çok korkuyordum ki, dönüp bakamıyordum bile. Kahretsin, neden girmiştim ki bu yola? Her yer öylesine karanlıktı ki.

Artık koşar adımlarla ilerliyordum. Peşimdeki sesler de aynı şekilde hızlanıyordu. Nefes nefeseydim! Ta ki ayağım takılıp, yere kapaklanıncaya kadar. İşte o an, birinin kolumu kavradığını hissettim. Yüreğim ağzımdan çıktı çıkacaktı. *Yakaladılar beni!* diye düşünerek, çığlığı basmak üzereyken, duyduğum ses bir nebze de olsa rahatlatmama sebep oldu. Derin bir nefes alıp vererek sese yöneldim. Başucumda elli yaşlarında bir kadın vardı. "Yavrum, iyi misin?" diye soruyordu.

Başımı sallayıp, hemen ayağa kalktım. Dizim kanıyor olmalıydı, pantolonumun üstü lekelenmişti. Yürümekte zorlanacağımı fark ettim ancak bu beni durduramazdı. Hiç önemli değildi bu sızılar. Gücümü toplayıp, bana tuhaf tuhaf bakan kadıncağızı geride bırakarak ilerledim.

Eve geldiğimde kapıyı Zeynep açtı bana. Dizime bakarak bağırıyordu. "Abla, ne oldu dizine!"

Canım, nasıl da üzgün bakıyordu gözlerime. Yüzünü avuçlarımın içine alıp, "Yok bir şeyim, düştüm sadece," dedim.

Hemen arkasından, annem kolumdan çektiği gibi öfkeyle içeri soktu beni.

"Neredesin sen? Öldüm meraktan! Sana dışarı çıkmayacaksın demedim mi? Baban duyarsa..."

Devamında bir sürü cümle... Ve ona boş gözlerle bakan ben.

"Hava almak istedim sadece. Günlerdir evdeyim, boğulacakmışım gibi hissettim bir an."

Nasıl bir ses tonuyla söylediysem, annemin bakışları yumuşamıştı. Elimden çekerek sarıldı bana. Sımsıkı hem de. Saçlarımı kokladı. Sanki son kez görecekmiş gibi davranıyordu.

"Dizin kanıyor, gel bakalım," dedi.

Öylesine şefkate ihtiyacım vardı ki. Odama gidince pantolonumu çıkardım ve annem diz kapağıma pansuman yapmaya başladı. Pansuman yaparken bana dokunuyordu ya usul usul, hiçbir yerim acımıyordu sanki. Annemi özlemiştim. Öylesine açtım ki sevgiye, içim doldu ve gözlerimden süzülmeye başladı.

Annemin ellerine gözyaşlarım damladığında, Zeynep "Anne, yavaş! Ablamın canını acıtıyorsun! Ağlıyor baksana!" diye bağırdı.

Annem kafasını kaldırıp yüzüme bakınca, canımın ne için acıdığını anladı elbette. Yanıma oturdu ve sımsıkı sarmaladı beni. Kulağıma "Seni çok seviyorum, bebeğim," diye fısıldadı.

Bunun bir veda olduğunu anlayamayacak kadar saftım. Oysaki ben, kafamı annemin omzuna koymuş, ondan şefkat dileniyordum. O öyle yavaş yavaş saçlarımı okşarken rahatlıyordum sanki.

Başımı kaldırdığımda, biraz önce sarmaş dolaş olan biz değilmişiz gibi gözlerini kaçırarak ayağa kalktı. Kapıya doğru giderken durdu. Arkası bana dönüktü.

"Baban 'Yarın için hazırlansın, Kayseri'ye gideceğiz,' dedi."

Odam bu sözcüklerle yankılanıyordu. Kulaklarım beni yanıltıyor mu diye Zeynep'e baktım. Zeynep sevinçli, gözleri ışıl ışıl "Yaşasın, dedemlere gidiyoruz. Ben de geleceğim, değil mi abla?" diye soruyordu.

Zavallı Zeynep'im, nasıl da mutlu olmuştu. Bu gecenin, evimizde beraber geçirdiğimiz son gece olduğunu bilse, kim bilir nasıl üzülürdü? Onu kendime doğru çekerek, sımsıkı sarıldım. Sarı saçlarını öpüp, kokusunu içime çektim. Ne çok seviyordum Zeynep'imi.

Bu akşam ne abim, ne de Beril geldi eve. Bir arkadaşlarında kalacaklarmış! Bunun bahane olduğunun bilincindeydim elbette. Yüzüme, gözlerime bakmaya cesaretleri yoktu. Yaşadıklarımdan, kendilerine pay çıkarıyorlardı. Öyleydi de zaten. Özellikle bu gece, buna tam olarak ikna olmuştum. Abim, olanların

önüne geçmek için hiçbir şey yapmıyordu. Çünkü o da, benim biriyle evlenmem gerektiğini düşünüyordu. Kendisi aşk evliliği yaparken, ceremesini bana çektiriyordu. Öfke tüm benliğimi sarsa neye yarardı ki?

Çaresizliği tüm bedenime dolayıp, hiddetle camı açtım. Dışarısı nasıl da soğuktu. O soğuk havayı içime doldururken, gözüm bahçenin çaprazında bulunan elektrik direğinin hemen altındaki adama takıldı. Evet, adam bizim evi gözetliyordu. Beril haklıymış. Dikkatlice bakınca, tıpkı bir asker gibi dikkat içinde olduğunu fark ettim. Ara ara gizlice bakındım ama adam yerinden milim kıpırdamıyordu.

Yemekte, çatalımla oynayıp duruyor, ağzıma bir şey sürmüyordum.

Babam "Elif, valizini hazırladın mı?" diye sorduğunda öyle üzüldüm ki, ani bir tepkiyle çatal elimden düştü.

"Artık beni bu evde istemiyorsun, değil mi baba?" diye sormamı beklemiyor olmalıydı. Gözlerime hüzünle baktı. Tıpkı benim gibi o da dolup dolup taşıyordu.

Babamı öyle başı yerde görmek istemiyordum. Hızla ayağa kalkarak odama gittim ve valizimi hazırladım. İçine ne koyduğumun, farkında bile değildim. Tek farkında olduğum şey, babamın benden utanmasını istemediğimdi. Eğer evlenmem buna engel olacaksa, evlenecektim. Odama son kez göz gezdirip, doğup büyüdüğüm bu evdeki güzel hatıraları gözümün önüne getirdim.

Bunları bana yaşatan adama kin besleyerek, nefret ederek, Kayseri seyahatime hazırlandım.

Bugün Ankara'ya ne yüzle geldiğimi ben de bilmiyordum. Elif'i alıp götürmeliydim artık. Ailem daha fazla beklememekte ısrarlıydı. Anneme göre Elif, artık gelin olarak ait olduğu yerde bulunmalıydı. Bana kalsa, bir daha hiç onun yüzünü görmek istemezdim. Onu her gün görmek demek, yaptığım affedilmez hatanın her an yüzüme çarpılması demekti. Bu vicdan azabıyla nasıl yaşayacaktım?

Akşamüstü, Elif'in evden çıktığı haberini aldım. Adamımın söylediği yere gidip, peşine takıldım.

Nasıl da ruhsuz bir hal içindeydi. Haftalardan sonra ilk kez dışarı çıkmıştı. O fakültenin önünde izlediğim kıpır kıpır bahar dalının yerinde bir enkaz vardı. Omuzları çöküк, başı yerde bir Elif... Elinden gelse, o uzun selvi boyunu iyice küçültüp, gizlene gizlene yürüyecekti sanki.

Allah'ım! Neler yaptım ben?

Yürüyordu. Amaçsızca, ne yaptığının farkında olmadan yürüyordu. Saatler sonra durup, nerede olduğunu anlamak istercesine etrafına bakındı. Sıkıntıyla dönüp, eve gitmek için kestirme yola girdi fakat etraf çok karanlıktı. Peşinden gidiyordum. O hızlanıyordu, ben de... Ona en büyük yarayı veren ben, şimdi karanlıkta başına bir şey gelmesinden mi endişe ediyordum? Aman ne komik!

Takip ederken ona fazla yaklaşmış olmalıydım. Ayak seslerimin Elif'i korkuttuğunun, ne yazık ki çok geç farkına vardım. Koşmaya başladı bir anda. Koştu, koştu ve sonra düştü. Benim yüzümden tekrar tekrar acı çekiyordu. Olabilecek en hızlı şekilde köşeye saklandım. Onun suçlayan, nefret dolu bakışlarıyla karşılaşmaya hiç hazır değildim. Belki daha sonra... Elimden gelse, hiç! Ama bu şartlarda, daha sonra.

Sabahın ilk ışıkları, son gecemi geçirdiğim odama vurduğunda, kalkıp yatağımı düzelttim. Dizlerimin üstünde yere çöküp, başımı yatağımın üzerine bıraktım. Karşı karyolada yatan güzel Zeynep'ime baktım bir süre. Sonra kalkıp, yanına gittim ve yavaşça yatağına oturdum. Saçlarını okşadım usul usul. Meleğim nasıl da rahat uyuyordu. Valizimi alıp, dış kapının önüne bıraktım. Hazırdım işte. Çekeceklerime, savunmasız bir yaprak gibi savrulmaya hazırdım.

Evde çıt sesi yoktu. Fazlaca erken uyanmıştım. Balkona çıkıp, sabahın soğuğunu içime çektim. O kadar huzursuzdum ki. Göğüs kafesim yüreğime dar geliyordu. Her an patlayacakmış gibi hissediyordum. Bahçedeki kasımpatılara gözüm ilişti. Nasıl da birbirleriyle yarışır gibi açmışlardı. Boynum büküldü yine. Çocukluğum geldi aklıma. Bu bahçenin içinde koşuşturduğum, güldüğüm, ağladığım günler... Babamın işten gelmesini nasıl da heyecanla beklerdim. O, bahçe kapısından girdiği anda, çığlıklarla boynuna atlardım. Şimdi her şey bir hayal gibiydi. Bütün bunları ben yaşamamışım gibi. Bir kalemde silip atıyorlardı Elif'i.

Gözyaşları içinde nefesimi bırakırken, karşı köşede beni izleyen adamı gördüm. Hâlâ ne istiyorlardı bunlar benden? Yetmemiş miydi yaşadıklarım? İçeri girip, kapıyı kapattım. Koltuğa oturup, başımı dizlerime dayadım.

Kendi karanlığımda kaybolmuştum. Bu kayboluşun ne kadar sürdüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu. Evdeki tıkırtı sesleriyle kendime gelerek kafamı kaldırdığımda, annemle babamın kapı ağzında durduklarını ve şaşkınca bir bana, bir de valizime baktıklarını gördüm.

Ağlamıştım ama farkında bile değildim. Bu benim için, su içmek kadar doğal bir şey olmuştu artık. Gözyaşlarımı sildim titreyen ellerimle. Babamın o iri yarı, kalıplı cüssesi küçülmüştü sanki karşımda. Nasıl da virandı bakışları. Çok acı çektiğini

biliyordum. Annem de ondan farklı değildi, duygularını gizlemiyordu bu sefer. Gözyaşları durduğu yerde durmuyor, peş peşe süzülüyordu.

Ayağa kalkıp, "Ben hazırım," dedim.

Babamsa, "Kahvaltı edelim, öyle çıkarız," dedi gözlerini kaçırarak.

Sorun çıkarma niyetinde değildim. Başımı salladım. "Ben bir şey yemeyeceğim. Siz yapın kahvaltınızı," dedikten sonra camın önüne geçtim.

Yarım saat sonra babam hazırdı. "Elif!" diye seslenen anneme doğru döndüğümde, artık gitme vakti olduğunu anladım. Tıpkı babamla yalnız gideceğimi anladığım gibi. Anneme son bakışımda, rengimin nasıl sarardığının ya da her an bayılmak üzere olduğumun hiç önemi yoktu. Onu bir daha ne zaman göreceğimi hiç bilmiyordum.

Hıçkırıklarla beni kendine doğru çekerek, kollarına aldı. "Elif, seni çok seviyorum, anneciğim. Ne olur bana öyle bakma!" diye yalvarıyordu annem.

Kalbim daha ne kadarına dayanacaktı? Elimden gelse, annemin kollarından hiç ayrılmazdım ama o, kendini toplayarak bıraktı beni. Geri çekilip, ellerimi yüzüme kapattım. Hıçkırıklarıma çare olabilirmiş gibi.

Tam karşımda duran Zeynep'i görmesem, nasıl toparlanırdım? Mavi gözleri damla damla akıtıyordu hüznünü. İşte o anı hayatım boyunca asla unutmayacağım! Asla! Koşarak yanıma gelip boynuma sarıldığında, dayanacak dermanım yoktu. Yere çöktüm. Zeynep'le nasıl kenetlenerek sarıldığımızı, hıçkırıklarımızın evi nasıl inlettiğini asla unutmayacağım!

Zeynep, "Ablacığım! Neden tek gidiyorsun? Neden dönmeyecekmişsin gibi ağlıyorsunuz? Götürme onu, baba! Ablam gitmek istemiyor!" diye feryat ediyordu.

Yüreğimin köşesi Zeynep'im... Gül yüzlü, sarı saçlı Zeynep'im...

Babamın sırtı dönüktü ama biliyordum, ağlıyordu. Ayağa kalkarak toparlanmaya çalıştım. Bu vedanın daha fazla uzayıp

da, Zeynep'i daha çok üzmesine gönlüm razı değildi. İçli içli bir nefes alıp bıraktıktan sonra, son kez doğup büyüdüğüm eve baktım. Bize yapılanları bıçakla kazır gibi işliyordum hafızama.

Daha fazla uzatmayacaktım, valizimi alıp bahçeye çıktım. Babam arkamdan yetişerek valizi elimden aldı ve arabanın bagajına yerleştirdi. Kapıyı açmış oturmak üzereyken, Zeynep tekrar koşup boynuma sarıldı ve yüzümü, gözümü öpmeye başladı. Ve ardından elime bir şey tutuşturdu. Çok sevdiği mavi taşlı kolyeden başka bir şey değildi bu.

"Bunu yanından ayırma, abla. Boynuna tak. Her dokunduğunda beni hatırla."

Oysaki ne çok severek, isteyerek aldırmıştı o kolyeyi babama. İkiletmeden, hemen taktım boynuma. Hem ağlıyor, hem gülümsüyordum.

"Üzülme, ben çok iyiyim. Seni çok seviyorum, sakın unutma olur mu?" dedim ama onun çocuk kalbi her şeyin farkındaydı.

Artık gitme zamanıydı. Yolcu yolunda gerekti. Ama içime oturan şeyi söylemeliydim.

"Anne!"

"Söyle kuzum."

"Abime de ki, onun Elif adında bir bacısı yok artık!"

Bu cümleden sonra, babamın omuzları daha da çöktü. Direksiyonu tutan elleri titriyordu. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Boğazım düğüm düğüm olmuştu.

Kendimi hiç bu kadar sahipsiz hissetmemiştim. Camdan dışarıya bakarken, köşedeki adama gözüm ilişti. Hâlâ oradaydı ve telefonla konuşuyordu. Artık nöbet tutmasına gerek kalmayacaktı. Gidiyordum işte. Belirsizlik ummanında bir *hiç* olmaya gidiyordum.

Üçüncü Bölüm

Uyku tutmuyordu, hele de bu şehirde. Dün Elif'i gördüğümden beri daha da bitik bir haldeydim. Vicdanım nefes aldırmıyordu bana. Bugün mutlaka onunla konuşmalıydım.

Yaptıklarımın affı yoktu, biliyordum. Beni affetmesini de beklemiyordum zaten. Ama ona benimle gelmesini teklif etmeliydim. En azından, benim yüzümden eğilen başını dikleştirebilirdim. Ya da kendimi bu gibi safsatalarla kandırıyordum. Bunları düşünürken telefonum çaldı. Arayan Cevat'tı ve sesi pek bir endişeliydi. Elif'in, valizleriyle beraber babası tarafından götürüldüğünden, evdekilerin ağlayarak onu yolcu ettiklerinden bahsediyordu. Nereye gidiyor olabilirdi ki? Arabayı takip etmelerini söyleyip, hemen yola çıktım.

Bir yandan da düşünüyordum. *İşler hiç de beklediğin gibi olmadı, değil mi, Fırat Bey? Kızı getirip kapına bırakacaklardı hani? Sana onunla evlenmen için kimse yalvarmadı diye mi bu öfken? Şaşırdın mı?*

Gaza basarak aradaki mesafeyi kapattım ama ne yaptığımı ben de bilmiyordum aslında. *Söylesene Fırat, ne diye gidiyorsun peşlerinden? Bırak götürsünler kızlarını, sen de rahat et işte. Hem kurtulmuş olursun her an seni suçlayacak bakışlardan. Tabii ya, bırak götürsünler!*

Ama sonra başka bir ses yapışıyordu yakama. *Hayır, o senin konağına gelin olarak girecek! Onu mutlaka götüreceksin Diyarbakır'a.* İyi de nasıl? Zorla mı kaçıracaktım kızı? Yaptığım hataların üzerine bir tane daha mı ekleyecektim? Ne yapacağımı bilmiyordum, ama nereye gideceklerini az çok tahmin ediyordum. Daha önce onları araştırdığımda Kayserili olduklarını öğrenmiştim. Oraya doğru ilerliyorduk şimdi. Asıl bilmediğimiz, hayatımızı ne tarafa doğru ilerleteceğimizdi.

Epey bir yol gittikten sonra, babası benzin almak için durdurdu arabayı. Dışarı çıkıp benzin istasyonundaki markete doğru gittiğinde, Elif arabanın içindeydi. Kafasını cama yaslamış ve yıkılmış gözlerle etrafı izliyordu. Onun bu yıkılmışlığının tek sorumlusu olan bense, bir kez daha vicdan denizinde boğuluyordum.

Eskiden babamla birlikteyken hiç susmaz, sürekli konuşurdum. Babam anlattıklarımı gülen gözlerle dinlerken, o gözlerde sevginin en büyüğünü görürdüm. Şimdi ise sanki aramızda anlaşmış gibi, yol boyunca hiç göz göze gelmedik, hiç konuşmadık. İçimden gelmedi. Babamın da bu durumdan etkilendiğini, iç çekişlerinden ve ardı ardına yaktığı sigaralardan anlıyordum.

Sonunda Kayseri'ye, dedemlerin Kapuzbaşı'ndaki evinin büyük bahçesine geldik. Beni neden şehirdeki evleri yerine buraya getirdiklerini sormaya gerek yoktu. Burası oldukça tenha bir yerdi. Kimseler duymadan baş göz edilecektim. Önceleri heyecanla geldiğim bu eve, şimdi ayaklarım geri geri giderek ilerliyordum. Babam valizimi almış önden yürüyordu, ben de arkasından. Babaannem, dedem, halam, amcam... Herkes bizi karşılamak için kapının önüne çıkmıştı. Hava çok soğuktu, kar taneleri her tarafa atıştırıyordu. Tir tir titriyordum. Soğuktan mı, yoksa kafamı kaldırdığımda karşılaşacağım bakışlardan mı? İçimdeki isyan filizleri habire boy veriyordu.

Bir Allah'ın kulu çıkıp da, *Elif, sen ne haldesin?* diye sormuyordu. Nefes aldıkça içime oksijen mi doluyor, nefret tohumları mı bilemiyordum. Herkese, her şeye karşı öfkeyle bileniyordum.

Yorgun, bezgin adımlarla karşılarındaydım işte. Kendime de kızıyordum aslında; neden suçluymuşum gibi, bakışlarımı yerden kaldırmıyordum ki? Halamın sesiyle biraz olsun kendime geldim. Otuzlu yaşların ortalarında, oldukça güzel bir kadındı halam. Bir sevdiği vardı yıllar önce; komşu oğlu. Vermedi dedem. Neymiş, fakirmiş, onlara yaraşmazmış... O da içine sindiremedi kimseleri ve evlenmedi. Dedem, zamanında çok üstüne gitmişti evlenmesi için. Ama halam hepsinin hakkından gelmiş ve dediğini yapmıştı. Kafamı kaldırarak sesine doğru baktığımda, kızarmış gözlerini gördüm. Ağlamıştı belli ki. Benim için üzülen biri çıkmış mıydı sonunda? Bir çırpıda kollarına

atıldım. "Halacığım," diye bir iniltiydi dudaklarımdan dökülen. Hıçkırıklarım onun gürültülü takipçisiydi.

Halam beni sımsıkı sararak, kulağıma, "Tamam bir tanem, hepsi geçecek," dedi.

Geçecek miydi gerçekten? Yoksa kandırılmaya mı ihtiyacım vardı? Teselli veren tek kişi halam olmuştu. Birilerinin, yaşadıklarımın geçeceğini söylemesine ne çok ihtiyacım varmış meğer.

Halamın kollarından zorla da olsa ayrılıp, babaannemin, dedemin ve amcamın elini öptüm. Eskiden ben bu bahçeye 'Dede! Babaanne!' diye çığlıklar atarak girer, geldiğimi tüm mahalleye duyururdum. Kendimi bildim bileli her yazımı geçirdiğim bu ev, şimdi bana nasıl da çekilmez geliyordu.

Dedemin 'Deli kız gelmiş, Hüsne,' diye, babaanneme seslenmesi hiç kulaklarımdan gitmiyordu. Ne oldu da şimdi başlarından atmaları gereken bir fazlalık haline geldim ben? Hiç göz göze gelmedim halam dışındakilerle. Gerek yoktu, çünkü bakışlarını az çok tahmin edebiliyordum.

İçeri girdiğimizde yemek masası hazırdı. Babaannem "Hadi, elinizi yüzünüzü yıkayın da gelin, yemek yiyelim," dediğinde halama döndüm.

"Hala, ben biraz dinlensem olur mu? Karnım aç değil."

Saatlerdir konuşmayan babam dayanamamış olmalı ki, müdahale etme gereği duydu. "Olmaz, Elif! Ağzına tek lokma sürmedin bugün. Haline bak, iyice zayıfladın!"

"Halim yok. Yemek istemiyorum."

Halamın odasına doğru ilerliyordum ki, arkamdan oldukça sert bir ses duydum. Olduğum yerde kalakalmıştım. Bu ses amcama aitti.

"Bu ne saygısızlık! Ne zamandan beri abimin sözü dinlenmez oldu? Derhal gelip, bu masaya oturuyorsun! Başınıza ne geliyorsa, bu dik başlılığınızdan geliyor zaten!"

Ne yapmalıydım şimdi? Elif ne yapardı böyle bir durumda? Bilmiyordum!

Çantamı köşeye bırakıp, geri döndüm. Gözlerime dolan yaşları geri göndermek için nasıl da uğraşıyordum. Tek bir an babama baktım. Ne çok güvenirmişim ben ona meğer. Nasıl da büyük hayal kırıklığı yarattı davranışlarıyla kalbimde. Koşulsuz sevdiğini düşünerek, ne kadar da yanılmışım.

Neden yanımda, yakınımda değilsin, baba? Neden?

Böylece, burada beni bekleyen zor günlerin daha da iyi farkına varmıştım. Sofraya oturmuştum oturmasına da, bir şey geçmiyordu ki boğazımdan. Çatalımla tabağı eşeleyip duruyordum. Bu amcamı daha da sinirlendirmiş olacaktı ki, "Elif, tabağındakini bitir çabuk!" diye bir emir cümlesi daha çıkmıştı ağzından.

Elimdeki çatalı sert bir hamleyle tabağın içine bırakıp, ayağa kalktım. Bu yaptığıma kendim de inanamayarak, "Bitirmezsem ne yapacaksınız, ha? Ne? Öldürecek misiniz beni? Öldürün, benim için hiçbir sakıncası yok!" deyiverdim bir de.

Dedim demesine de, suratıma patlayan tokatla karşı karşıya geldim o anda. Önemli olan, suratıma tokat gelmesi değildi. Önemli olan, o tokadın babam tarafından atılmış olmasıydı.

Sen o kadar ufaldın ki bu derbeder yüreğimde, baba. Hiçbir şey diyemiyorum artık.

Elim ayağım titriyordu. Koşarak yukarıya çıktım ve kendimi odaya kilitledim.

Asla! Asla affetmeyecektim bana yapılanları! Yaşadığım tecavüz, hiçbir sözle anlatılamayacak kadar kötüydü. Ama ya sonrası? Sonrası daha da kötü gelmeye başlamıştı bana. Sanki insanların yüzünde birer maske vardı da, düşmüştü. Asıl şimdi yapılanlar canımı daha fazla yakıyordu. Ne yapacaktım ben? Nasıl bir çıkmazdaydım? Kapı çalındığında halamın sesini duydum.

"Elif, aç kapıyı güzelim. Hadi..." Cevap vermiyordum.

"Lütfen... Beni de içeri al, sonra kilitle kapıyı."

Dayanamadım, kalkıp aldım halamı içeriye. Sonra kapıyı tekrar kilitledim. Çaresizlik içinde halama baktım.

"Hala, yardım et bana. Bir kâbustayım, uyanamıyorum."

"Elif... Ah, benim yaralı ceylanım. Bilsen ne çok üzüldü baban. Ellerini masaya dayayıp ağladı koca adam. O da çok çaresiz, Elif."

"Benim kadar mı, hala? Beni nelerin beklediğini bile bilmiyorum. Zorla sürükleniyorum."

"Korkma. Her şey iyi olacak. Kadir, iyi çocuktur. Hem seni de beğeniyormuş zaten."

"Hala, sen ne diyorsun? Ben kendimde değilim. Tanımadığım biriyle evlendirilmek istemiyorum üstelik. Söylesene, neden sevmediğin biriyle evlenmemek için mücadele ettin bunca zaman?"

"Ama Elif'im, bu aynı şey değil ki. Seni rahat bırakmayacaklar, dilden dile yayılacak. Bakışlar daha da fenalaşacak."

"Sen de beni anlamıyorsun, hala."

"Ben seni anlıyorum da, toplum anlamıyor, meleğim."

Başımı omzuna koyup sarılarak dökmeye devam ettim yaşlarımı. Kaçış yok muydu bu yoldan? Vardı tabii ki. Kurtulabilirdim her şeyden.

Gece herkes uyuduktan sonra, sessiz hareketlerle dışarıya çıktım. Bahçe kapısını açıp sokağa adım attığımda, etrafta hiç ses yoktu. Zifiri karanlık her yanı kaplamıştı. Sadece yerdeki karın üzerine yansıyan ayın ışıkları vardı. Önemi yoktu ki karanlığın, içim daha farklı değildi nasılsa. Hızlı adımlarla yürümeye başladım. Hava nasıl da soğuktu. Etrafta hışırtı halinde sesler duyunca, sağıma soluma bakmaya başladım. Bir şey yoktu görünürde. Muhtemelen bir hayvandı. Epeyce yol gidip Kapuzbaşı Şelalesi'nin üzerindeki uçuruma vardım. Etrafa baktığımda içim ürperdi. Çok sevdiğim bu yerler, kışın soğuğu ve karanlığıyla birleşince ne kadar da ürkütücü olmuştu. Ama bana sunulan hayattan daha da ürkütücü değildi.

Evet, Elif. Hadi, yapabilirsin. Gözlerini kapat ve kendini sonsuzluğa bırak! Bütün yürek ağrıların bitecek birazdan.

Korkuyordum. Umutlarımı kaybetmiş, inançlarım olmasa çoktan varacağım bu sona gitmekten başka çare bulamamıştım.

Aşağıya bakmaktan vazgeçerek, karşı tarafa bakmaya başladım. Gözlerimi kapattım. Sonra bir adım öne doğru çıktım. Diğer adımımda her şeyin tozpembe olduğu ayrı bir evrende olacaktım.

Yutkundum. Diğer ayağımı da havaya kaldırıp atacağım anda, birden kolumdan çekilerek geriye doğru savruldum. Nefes nefeseydim. Belki de kendimde değildim. Bir beden tarafından sarmalanmıştım. Aklımı toparlayabilsem yüzüne bakacaktım ama birkaç saniye öylece kalakaldım. Ve sonra, beni dehşete salan o sesi duydum.

"Tamam, geçti. Hadi, kendine gel biraz."

Burada ne işim olduğu hakkında kendimi sorgulayıp duruyordum. Yapmam gerekenlerle, yapmak istediklerim o kadar farklıydı ki. Üzerimde hep bir baskı vardı. Ne matah şeymiş ağa oğlu olmak! Yanlışlarım üst üste gelip duruyordu. Biraz önce Elif'i, dedesinin evinin üst katında görmüştüm. Muhtemelen o odada kalıyordu. Camdan dışarıyı seyrederken yine ağlıyordu.

Gözyaşlarının her damlasında kendime lanet ettim. Burada ne işi olabileceğini düşünürken, aklıma bir sürü şey geliyordu. Kafa dinlemesi için getirildiyse, neden daha da mutsuz ve bitap görünüyordu? Tabii ya... Namus nasıl temizlenir Türkiye'de? Ya öldürerek, ya da evlendirerek. Valiziyle geldiğine göre, evlendireceklerdi onu.

Bir yanım *Bak, bu iyi işte. Böylece ondan kurtulmuş olacaksın!* derken, diğer yanım *Aşiretin ne der? O senin namusun artık, başkasına bırakamazsın!* diyordu.

Arabanın içinde, Cevat ve Ferhat'la birlikte oturuyorduk. Dışarıda kar yağıyordu ve içerisi fazlasıyla soğuktu. Biraz daha bekleyip, gelen giden var mı diye bakacak, sonra da bir otele yerleşecektik. İki katlı evin son ışığı da söndürüldüğünde, artık gitme zamanı gelmişti. Cevat, bizim aşiretten olan ama Kayseri'de yaşayan Devran'ı aradı cepten. Buraları hiç bilmiyorduk, otel konusunda bize yardımcı olmasını isteyecektik. Evin dış kapısına dalmıştı gözlerim. Bir yandan da Cevat'ın konuştuklarını dinliyordum. O sırada hiç beklemediğim bir şey oldu ve karanlığın içinde Elif göründü. Üzerinde uzun, beyaz bir hırka ile dışarıya çıkmış, çok şaşırtmıştı beni. Nereye gidiyordu bu kız gece gece? Cevat da Elif'i görmüştü, hemen kontağı çevirmeye çalıştı ama engelledim onu. Dışarıya çıkıp takip etmeye başladım.

Öylesine zayıftı ki, karla beraber hükmünü sürdüren rüzgâra karşı bir sağa bir sola yalpalayarak yürüyordu. Bir ara iki dizinin üstüne düştü. Hiç hali yoktu belli ki. Peki, nereye gidiyordu

bu saatte? Kaçmaya mı çalışıyordu acaba? Yok, kaçar gibi de değildi. Onun bu perişan görüntüsünü görünce, bir kez daha kendime küfürler savurdum.

Ayağım bir taşa takıldı o an. Hafif bir gürültü çıkmıştı. Elif de duymuş olmalıydı ki, ürkek gözlerle etrafına bakındı. Sonra tekrar devam etti yürümeye.

Elif'in bizi getirdiği yerin altı, derin bir uçurumdu. İki elimle yüzümü kapatıp elimi ısırmak, onu getirmiş olduğum noktayı değiştirmiyordu.

Sen ne biçim bir adamsın, Fırat? Nasıl? Bir genç kızı sürüklediğin yere bak!

Derin bir nefes alarak, serinkanlı olmaya çalıştım. Elif, uçurumdan aşağıya bakıyordu. Rüzgâra direnemeyen bedeni hafif hafif sallanıyordu. Gözlerini karşıya dikip kollarını iki yana açtığında, tüm bedenim ürpermişti. Yaklaşıyordum sessizce. Nefes alış verişi öylesine kötüydü ki, her yerden duyuluyordu. Derin derin soluklanarak, bir adım attı. Diğer adımını havaya kaldırdığı an, onu kolundan tutup arka tarafıma doğru savurdum.

Kendinde değildi, zangır zangır titriyordu. Bedenimle bir süre hapsettim onu. Kıpırdamadan öylece kaldı, şokta olmalıydı.

"Tamam, geçti. Hadi, kendine gel biraz," dediğimde, birkaç saniye durakladı ama sonra iki elini göğsüme yaslayarak olanca kuvvetiyle itti beni. Gözleri dehşete kapılmış gibiydi. Çok korkuyordu. Geri geri giderek kaçmaya çalışıyordu.

"Ne istiyorsun benden? Lanet olsun! Yetmedi mi yaptıkların? Neden? Neden engelledin beni? Ne hale geldiğimi görmek için mi buradasın, ha? Nasıl, mutlu musun? Aldın mı intikamını?" dedi dehşetle.

"Elif, sakin ol. Bir şey istemiyorum senden. Lütfen... Sana zarar vermeyeceğim."

Yürüyecek takati yoktu. Dizlerinin üstüne çöküp kaldı. Ellerini yüzüne kapatıp, hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

İncecik bedeni tir tir titrerken, cılız sesiyle bağırıyordu bana. "Neden peşimdesin ha, neden? Bu hayatı yaşamak istemiyorum! Çekil önümden!"

Çaresizliğin tüm halleri, soğuktan kıpkırmızı olan yüzüne yansımıştı. Üzerimdeki montu çıkarıp omuzlarına örttüm. Elim ona dokunacak diye o kadar çok korktu ki, geri çekildi hemen. *Neler yaptım ben Allah'ım!* Gözlerime nefretle baktığı an kaçırdım gözlerimi onun gözlerinden. Son on dakikadır yaşadıklarımla, suçluluk duygusu daha da artmıştı. Söyleyeceklerimi de unutmuştum. Tek kelime edemedim.

Toparladım sonra. Kollarından tutup kaldırdım Elif'i. Her an bayılabilirdi. Adımlarını zoraki atıyordu. Tepkisinden korkmasam, kucağıma alıp götürecektim. Bir ara düşecek gibi oldu. Kolundan tutmak istediğimde, "Dokunma! Bana sakın dokunma!" diye bağırdı. Geri çekildim mecburen.

Biraz ileride bizim arabayı gördüm. Peşimden gelmiş olmalıydılar. Elif'i o arabanın içine nasıl sokacağımı hiç bilmiyordum. Benden öylesine korkuyordu ki. Zorla soksam, bugün yaşadıklarının üstüne kalbi dururdu herhalde.

Birkaç adım önümde yürüyen Elif, yağan kar taneleri gibi beyazdı. Kar ince ince yağarken, nazlıydı adımları. Daha fazla dayanamayan narin vücudu olduğu yere yığıldı bir anda. Yetişip kucağıma aldım ve arabanın içine soktum onu.

Cevat bagajdaki battaniyeyi getirdi hemen. Üstünü örttük ve arabanın klimasını çalıştırdık. Ayılmamıştı hâlâ.

Ferhat yüzüme bakarak, "Götürelim Diyarbakır'a, neyi bekliyoruz ki?" diye sordu.

Cevat, "Bence de, ağam. Neyi bekliyoruz ki? Bu kız kendi rızasıyla gelmeyeceğine göre..." diyerek katıldı arkadaşına. "Hem, babanız da defalarca aradı bugün. Ne yapıp edip dönün artık diye."

Nasıl yapardım bunu Elif'e? Daha çok yıkılmaz mıydı? Elimle alnımı ovuşturdum. Sıkıntıyla Elif'e baktım. Gitse miydik?

Yavaş yavaş ayılmaya başlamıştı. Gözlerini açtığında yanı başında beni görünce irkildi. Doğrulmaya çalıştı ama hiç gücü yoktu. Sesi zorla çıkıyordu.

"Yine mi aynı şeyler? Nereye götürüyorsunuz beni?"

"Cevat, Ferhat, dışarı çıkın!" dedikten sonra çıkmalarını bekledim. Elif'e dönüp, "Elif, benimle Diyarbakır'a gel. Evlen benimle," dedim.

"Asla!" diye cevap verdi.

"Korkma! Sana bir daha elimi dahi sürmeyeceğim. Sadece gel benimle. Söz veriyorum, senin için elimden ne geliyorsa yapacağım."

"Senin bana yaptıkların yüzünden ne hale geldim! Şimdi kalkmış, seninle gelmemi bekliyorsun, ha? Ölürüm ama yine de seninle gelmem!"

"Elif, senden çaldığım hayatı sana geri verememem belki ama şimdikinden daha iyi olacak bir şeyler yapabilirim. Düşün. Lütfen düşün. Seni burada evlendirecekler, değil mi?"

"Bunu nereden biliyorsun? Ah, tabii! Sıkı takip var, değil mi?"

"Söylesene, inanıyor musun burada seni hoş tutacaklarına? Sürekli başına kakacaklar, Elif!"

"Benim artık hayattan bir beklentim yok! Bir hayvan geldi ve benden hayatımı çaldı! Beni kiminle evlendirmişler, nerede yaşamışım, hiç önemi yok artık. Eğer bana yaptıklarından dolayı nokta kadar vicdan azabı duyuyorsan, beni rahat bırak!" dedi ve arabadan inip, hemen karşıdaki evlerine doğru yöneldi.

"Elif!" Arkasını dönmeden duraksadı. "Elif, ben buralardayım. Lütfen düşün!" dedim.

Tepki vermese de, dinlemişti sözlerimi. Ve ardına bakmadan bahçeye girerek, saksının içindeki anahtarı aldı. Gelmeyecekti benimle, biliyordum. Kafasına koymuştu; ölümle tekrar yüzleşecekti.

Dördüncü Bölüm

Dipsiz kuyuların en kuytu, en karanlık köşesindeydim. Yüreğim hiç ışık almıyordu. Bu derbeder halim, daha ne kadar beni ayakta tutabilecekti? Sessiz çığlıklarım bu derin kuyulardan ne zaman dışarıya yankılanacaktı?

Bugün kolumu bile kaldıramıyordum. Güçsüz bedenim gecenin soğuğuna dayanamamıştı. Gece olanları bugün düşündüğümde, nedense beni hiç etkilemiyordu. Eğer o pislik engel olmasaydı, bugün kendimi bir kuş gibi kanat çırparak özgürlüğe bırakmış olacaktım. Ben onun gölgesinden bile korkarken, utanmadan 'Benimle gel,' diyordu. Nasıl bir aymazlıktı bu?

Ah, Beril! Nasıl biriyle karşılaştırdın sen beni?

Kapının çalınmasıyla boş yere irkildim, zira gelen halamdan başkası değildi. Şefkat dolu gözlerle yaklaşıyordu.

"Elif'im, haydi kalk artık. Söylenmesinler şimdi yine."

"Hiç halim yok, hala."

"Hadi ama toparlan biraz. Nereye kadar bu kendini salmışlık?"

"Hala, gerçekten çok kötüyüm, kalkamıyorum."

Halam eliyle alnımı yokladığında, gözleri fal taşı gibi açıldı. "Elif, yanıyorsun sen!"

"Hala, uyumama izin ver lütfen." Sesim mırıldanır gibi çıkmıştı.

Sonrasını pek hatırlamıyordum. Kendime geldiğimde, halam sirkeli bezlerle ateşimi düşürmeye çalışıyordu. Allah'ım, ne kötü bir kokuydu bu!

Uyandığımı gördüğünde, heyecanlanan ses tonuyla "Elif, iyi misin biraz?" diye sordu halam.

Neye göre iyi olmalıydım? İyi miydim? Kafamı salladım ama iyi değildim aslında. Gerçekten kötü hissediyordum.

"Bugün nişan yüzükleriniz takılacakmış. En geç bir ay içinde de düğün..."

Ne diyordu halam? Bu kadar çabuk mu? Boş gözlerle baktım ona. Çok da şaşırmamıştım. Tek kelime çıkmadı ağzımdan, çıkamadı. Sonrasında gözlerim tekrar kapandı zaten.

Vakit öğleyi bulmuş olmalıydı. Gözlerimi açtığımda etrafta birkaç kişinin hareket halinde olduğunu gördüm. Burası da neresiydi. Doğrulmaya çalıştığımda, kolumdaki serumla engellendim. Kafamı kaldırınca babamla göz göze geldik. Hemen çevirdim başımı ama o, yatağın ucuna kadar yanaşıp "Elif, iyi misin?" diye sordu.

"Benim iyi olmamın umurunda olduğunu hiç sanmıyorum. Belki de 'keşke ölseydi' diye dualar bile etmişsinizdir. Hem, niye getirdiniz ki beni buraya?"

"Elif, haksızlık ediyorsun. Böylesi hepimiz için daha iyi."

"Ne iyi, ha? Başıma gelenler mi? Yoksa sonrasında çektiklerim mi? Ya da çekeceklerim mi?"

"Terbiyesizliğin lüzumu yok, Elif!"

O an ona nasıl baktığımı hiç bilmiyordum. Babamın kalbimdeki yerinde depremler oluyordu. Yan dönüp gözlerimi kapattım. Gözüm kimseleri görmek istemiyordu. Ama benim istememle hiçbir şey değişmiyordu ne yazık ki.

Tam olarak ne kadar zaman geçti farkında değildim. Beni nişanlayacakları adam ve annesi içeri girdi. Kendimi nasıl bir uyku haline verdiğimi anlatamam. Hiçbir bakışın gözlerimle buluşmasını istemiyordum. Nefret duygularım zirvedeydi. Bugün, kendi ezilmişliğimin yanında, içimde yeşeren saldırgan tohumlar da vardı.

Adı neydi müstakbel nişanlımın, hiç hatırlamıyordum. Annesinin o alaycı sesi kulaklarımı nasıl da tırmalıyordu.

'Beni kendilerine gelin etmekle büyük bir lütufta bulunmuşlar...' Oğlunu methedip duruyordu. Ben de aşağılık bir pisliktim tabii.

Herkese şaşıyordum. Bir tanesi çıkıp da susturmuyordu kadını. Ta ki odaya gelen doktorun söylediği son cümleye kadar...

"Odanın içerisi çok kalabalık. Elif Hanım kötü üşütmüş ve biraz dinlenmesi gerekiyor. Çünkü verdiğimiz seruma fazla bir ilaç ekleyemedik. Bebeğin sağlığı açısından..."

"Ne? Bu da ne demek oluyor? Kızınızın bir de hamile olduğunu söylememiştiniz! Yooo, efendi! Bu kadarı da fazla! Yamayamazsınız elalemin piçini bize!"

"Hanımefendi! Lütfen dışarı çıkın! Hemen! Hepiniz boşaltıyorsunuz odayı."

Herkes küçük dilini yutmuş gibiydi. Ya ben? Ya ben?

Allah'ım ne olur bu bir rüya olsun ve ben uyanayım artık! Bu kadarı çok fazla. Yardım et bana, kaldıramıyorum!

Gözlerimden yine yaşlar süzülüyordu, biliyordum. Kalbime hançerler sokuluyordu, biliyordum. Ve yine biliyordum ki, ben mahvolmuştum!

Hıçkırıklarım susmuyordu. Nefesim kesiliyordu artık. Bu nasıl bir cezaydı? Ben o anları unutmak isterken, bana sürekli hatırlatacak bir bebek... Karnımda, iğrendiğim insana ait bir bebek vardı. Çıldırmak üzereydim!

"Alın onu karnımdan! Hemen! Lütfen!" diye bağırıyordum. Daha başka neler yapıyordum, bilmiyordum. Kendimde değildim.

Kim bilir kaç kez, sandalyeyi alıp üzerine çıkmış ve hastanenin penceresinden aşağıya doğru bakmıştım. Atlayacaktım ve her şey bitecekti! O pis bebek de, benimle birlikte ölecekti. Ama olmuyordu işte. Her seferinde biri buna mani oluyordu. Arkamdan sarılan bu sefer de halamdı. Deliriyordum artık, farkındaydım. Aklım beni usul adımlarla terk ediyordu. Yerdeydik.

Halam sımsıkı bana sarılmıştı, ben de dizlerime... Bu sefer ben ağlamıyordum, o ağlıyordu. Ben sadece sallanıyordum.

Halam doktoru çağırdı bir süre sonra. Halamdan başka kimse yoktu zaten. Herkes duyduklarının şokuyla terk etmişti hastaneyi. Bana verdikleri ilacın etkisiyle, yine rahatsız bir uykunun kollarına bıraktım kendimi. Saçlarımı okşayan ellerin sıcaklığıyla uyandığımda, halamla bakışlarımız çarpıştı. Birer damla yaş döküldü gözlerimizden.

"Hala, yazık değil mi bana? Yazık değil mi Elif'e?"

Beşinci Bölüm

Bugün yine Eliflerin evini izliyorduk uzaktan. Soğuk olmasa, böyle küçük bir yerde hemen fark edilirdik. Ama hem karın etkisiyle araba doğal bir örtüye bürünüyordu, hem de kimse evinden dışarıya çıkmıyordu. Ancak saat öğleden sonrayı gösterdiğinde, evin önünde bir hareketlenme oldu. Babası kucağında Elif'le arabaya koştu. Yoksa yine kendine bir şey mi yapmıştı? İçimde bir yer korkuyla kaplandı. Dün gece yaşadıklarımız yeterince ağırken, bir de bugün...

Yapma Elif ya! Bari sen biraz merhametli ol! Sen bana benzeme!

Dikkat çekmeden takip ediyorduk arabayı. Sonunda Kayseri'nin içindeki hastaneye geldik. Babası Elif'i, yine kucağında içeriye taşıdı. Peşlerinden girmek istediğimde, Cevat durdurdu beni.

"Ağam, görünme şimdi. Biraz sonra ben öğrenirim durumu."

Ne hissediyordum? İğrenme! Evet evet, tam olarak buydu. Kendimden, aşiretimden, insanlarımdan... Bizlere ilmek ilmek işlenen törelerden... Her şeyden iğreniyordum!

Duvara bir yumruk sallayıp, arabaya geri döndüm. Aslında gitmek istediğim yer, uzaklardı, çok uzaklar... Her şeyden, her yerden uzak...

Dün yaşadıklarım ne kadar ağır geldiyse, bugün yaşayacaklarım da o kadar ağır olacaktı, biliyordum. Usulca kalkıp, cam kenarına doğru gittim. Halam koltukta uyuyordu. Zavallım, ne kadar çok etkileniyordu benim bu halimden. Camdan dışarıya baktığımda, hastane bahçesinde gördüğüm araba beni şaşırtmadı. Tabii içindekiler de. Derin bir nefes alıp, masanın üzerindeki kâğıt kalemi elime aldım. Halama bir not bıraktım ve bahçeye çıktım. Halim öylesine berbattı ki... Adım atacak gücüm yoktu. Merdivenleri nasıl indiğime kendim bile şaşırdım. Öyle zayıflamıştım ki, üzerimdeki eşofmanların içinde kayboluyordum adeta.

Kışın soğuğu, hastaneden dışarıya adımımı attığım an yüzüme çarptı. İliklerime kadar ürpererek, günlerdir beni takip eden arabaya doğru ilerledim. O lanet adamın yüzünü görecek olmam, beni daha çok ürpertiyordu.

Hadi Elif, güçlü ol!

Nihayet yanlarına varmıştım. Şimdi onlara dik dik bakan bendim! Bir şeyler isteyecek olan da... Bütün gece düşünmüştüm; bu bebeği aldırmalı mıyım diye. Yapamazdım. Neredeyse iki aydır karnımda yaşayan bir varlığı yok edemezdim. Her ne olursa olsun.

O da benim kadar günahsızdı. Ama kimse onun günahsız olduğunu düşünmeyecekti. Her türlü yakıştırmayla aşağılamayı birleştirip, öyle davranacaklardı bu bebeğe. Kendim için bir yaşamdan çoktan vazgeçmiştim ben. Ama bu bebek... Her şeyi değiştiriyordu. Ona da, bana davrandıkları gibi davranmalarına izin veremezdim.

O lanet bakışlarla karşı karşıyaydım artık. Üstüme üstüme gelen bakışlarına karşın, yılmıyordum. Öylece bekliyordum dışarıya çıkmasını. Şaşkınlığını üstünden attığı an, yanımda aldı soluğu. Bir iki dakika konuşamadım. Dişlerim birbirine

vuruyordu. Soğuktan mı, sinir bozukluğundan mı, bilemiyordum. Omuzlarıma bırakılan ceketi bile bir süre sonra fark ettim.

Gücüm yok, Allah'ım! Sen yardım et bana.

"Ben... Ben..."

"Elif."

İlk defa adımı söylemişti. Belki daha önce de söylemişti ama farkında değildim. Adım nasıl da çirkin geldi kulağıma ondan duyunca.

"Senden nefret ediyorum!"

Evet, ediyordum ama bunu söylemek için gelmemiştim ki.

"Biliyorum."

Ne yani, bilmen ne anlam ifade ediyor ki, bende bir ben bırakmadıktan sonra.

"Ben hamileyim." Bu ağzımdan nasıl bir mırıltı halinde çıktı, ne zaman dizlerimin bağı çözüldü ve onun pis eli kolumdan tuttu, hiç bilmiyordum. Ama yine de söyleyeceklerimi söylemeliydim. Bitmeliydi içimdeki savaş. "Benimle hemen evleneceksin!"

Gözlerinin içine baktım ilk defa, tam da içine. Bana o gece yaşattıkları geldi aklıma. O gözler, o gece nasıl da korkunçtu. Şimdi ise şokta gibiydi. Ondan bir cevap beklemiyordum aslında ama...

"Tamam. Yani olur. Benimle gelecek misin şimdi? Yani hemen şimdi mi gidelim? Yoksa annemler gelip..."

Dinlemedim daha fazla söyleyeceklerini. Şaşkın şaşkın kelimeler çıkıyordu ağzından. Geçip arabanın ön koltuğuna oturdum. Şoför koltuğundaki adam ve arkadaki bir an bakışıp, hemen arabadan indiler.

Cevatlar arabadan çıkmış bana bakıyorlardı şaşkınca. Onlar mı daha şaşkındı, yoksa ben mi, ayırt edemiyordum. Beynimde sürekli Elif'in ettiği iki cümle vardı. 'Ben hamileyim! Benimle hemen evleneceksin!'

Hamile! diye tekrar edip duruyordum. Sonunda Cevat'ın gözlerinin içine bakarak, "Hamile," dediğimde, o gözlerin birden parıldadığını gördüm. Sevinç içindeydiler. Ama ben değildim. Bebek de nereden çıkmıştı şimdi? Her baktığımda, işlediğim o lanet suçu bana hatırlatacak olan bir bebek. Sevinemiyordum. Hem de hiç! O bebeği istemiyordum. Dünyanın en ağır yükü omuzlarıma binmiş gibiydi. Ne Elif'i, ne de bebeğini istiyordum. Tek istediğim, buralardan kaçıp gitmekti. Elim istemsizce alnımı ovalıyordu. Cevat'ın sırtıma vuran eliyle kendime geldim.

"Bu çok güzel bir haber. Şimdi nasıl yola çıkacağız, düşündün mü?"

Nasıl yola çıkacağız? Hayır, düşünmemiştim. Buraya Ankara'dan iki araba ile gelmiştik ama... Yine de Elif'le aynı arabanın içinde yalnız gitme fikri beni çok germişti. Yapacak bir şey de yoktu. Elif hastaydı ve onu daha fazla bekletemezdik.

"Annemleri ara," dedim. "Elif'i getireceğimizi söyle. Hamile olduğunu da söyle. Ona oda hazırlasınlar. Biz Elif'le çıkıyoruz yola. Siz de arkadan gelin. Ne bileyim Cevat, yapın bir şeyler işte!"

"Tamam, ağam. Sen merak etme. Hadi uğurlar olsun."

"Ne uğuru ya, Cevat! Hadi görüşürüz."

Arabaya binmeden önce, bagajdan battaniye ve küçük yastığı alıp arka koltuğa bıraktım. Elif hastaydı ve uyumak isteyebilirdi. Şoför koltuğuna geçtiğimde, Elif kafası dışarıya doğru çevirip, cama yaslamıştı. O kadar zayıftı ki. Kollarını birbirine dolamış oturuyordu. Gücünün olmadığı her halinden belliydi. Üstündeki eşofmanlar incecikti. Bu kar kıyamette iyice

hastalanabilirdi. Kayseri'den çıktıktan sonra Malatya üzerinde ona giyecek bir şeyler almalıydım. Arkadan battaniyeyi alıp üstüne örttüm. Tepkisiz, öylece dışarıyı seyrediyordu. Yanaklarından süzülen yaşların ince bir yol tutturduğunu görüyordum ama tek kelime etmedim. Edemedim...

Arabayı çalıştırıp, derin bir nefes aldım ve "Bismillah," deyip hayatımın yeni dönemine adım attım. Gelecek günlerden öyle parlak şeyler beklemiyordum aslında. Her zaman olduğu gibi, yine ne buyururlarsa onu yapacaktım.

Mecburdum. Mecbur bırakıyorlardı.

Kim derdi ki, 'Elif, sen bunları yaşayacaksın,' diye... İnanamıyordum. Nasıl bu arabaya binip de, bilmediğim bir yola gittiğime inanamıyordum. Sanırım artık içimdeki korkular bitmişti. Daha ne gelebilirdi ki başıma? Gittiğim yerde beni nasıl insanların beklediği hakkında hiçbir fikrim olmadığı gibi, nasıl bir yaşam şeklinin beklediğini de bilmiyordum. Çok da umurumda değildi artık. Şu an sadece üşüyordum, çok üşüyordum ve bir türlü ısınamıyordum.

Öyle çok üşüyordum ki, dişlerim birbirine vuruyordu. Arabanın kliması çalışıyordu ve üzerimde battaniye vardı ama yine de titriyordum. Gözlerimi kesinlikle açmıyordum. Onunla konuşacak tek kelimem yoktu. Olmayacaktı da.

Durumum onu endişelendiriyor olmalıydı ki, aniden alnıma dokundu. O an hissettiklerimi kelimelerle anlatmam mümkün değildi. Anlatamazdım. Korku muydu? İğrenme miydi? Ya da mide bulantısı? Hepsi birbirine karışmıştı. Ani bir refleksle elini ittim, ama gözlerimi açmadım. Kesinlikle o gözleri görmek istemiyordum. Bunu engelleyemeyecektim, biliyordum. Gözünü görmesem sesini duyacak, sesini duymasam varlığını hissedecektim. Hele de sonrasını düşünmek... Öğürmeme sebep oluyordu.

"Elif, ateşin yükselmiş. Bir hastaneye gidelim."

"Gerek yok."

Sesimi kendim bile zor duyuyordum. Yaklaşık üç saattir yoldaydık ve neredeyse hiç gözümü açmadığım için, bulunduğumuz yerin neresi olduğunu bilmiyordum. Sağıma soluma baktığımda, Malatya ile ilgili yazılar görmeye başladım. Bir süre sonra, bir giyim mağazasının önünde durduk. Ne işimiz olabilirdi ki burada?

"Elif, hadi gel, üstüne giyecek bir şeyler alalım. O incecik eşofmanla daha da hasta olacaksın."

Bu adamın söylediklerine inanamıyordum. Benim kolumu kaldırmaya takatim yokken, o alışverişten bahsediyordu.

Ben içimde nelerle savaşıyorum, onun derdine bak!

"Gerek yok. Ben böyle iyiyim."

"Bak Elif, hiç tanımadığın insanlarla tanışacaksın. Üzerinde pijama yerine düzgün bir şeyler olsa daha iyi olur. Hem, hâlâ ayağında hastane terlikleriyle duruyorsun."

Cevap vermedim, çünkü değmezdi. Arabadan çıkıp mağazanın kapısına doğru ilerledim. Peşimden geliyordu. İçeriye yan yana girdik. Böyle bir adamla yan yana olduğum için kendimden nefret ettim. Sağına soluna baktı. O, satış sorumlusundan yardım isterken, ben bulduğum ilk yere oturmuştum.

Kıyafetlerle ilgilenmeyeceğimi anlamış olmalıydı ki, kendi kendine bir sürü şey seçti. Buna ayakkabı ve bot da dâhildi. Ayak numaramı sorarkenki kıvranışı görülmeye değerdi. Pis herif! Ondan nefret ediyordum. Hem de çok!

Bana uzattığı elbiseyi ve botları alıp, kabinde giyindim. Üstüne de kabanı geçirdim. Titremem biraz geçmişti. O, kasada ödeme yaparken, ben arabaya gidip oturdum.

Arkamda dedikodu yapan iki tezgâhtar kızın söyledikleri, içimi daha da sinirle doldurmuştu.

"Adama bak, ne kadar yakışıklı. Bu nemrut kızı da nereden bulmuş?"

"Güzelliği onu şımartmış olmalı."

Ya tabii, ne şımarmak ama! Yaşadıklarımı onlar yaşasaydı, ne halde olurlardı acaba? Gerçi kimsenin bunları yaşamasını istemezdim ama yine de insanlara o kadar kızgındım ki.

Her söylenen söz, her bakış üstüme üstüme geliyordu. Ne kadar da çaresizdim hayata karşı. O an ilk defa karnımdaki varlığın farkına vardım. Elim istemsizce karnıma gitti. Galiba akıllı bir bebek olacaktı, zira hamileliğe ait sıkıntıların hiçbirisini çekmemiştim. Belki de diğer sıkıntılarımın varlığından, onların farkına varamamıştım.

Düşündükçe, hayatımda değişenlerin daha keskin ayrımına varıyordum. Her şeyi öylece bırakıp, nerelere gelmiştim ben? Ya da neyi bırakmıştım? Belki de hiçbir şeyi! Merak ediyorlar mıdır acaba beni? Yoksa seviniyorlar mıdır kurtuldukları için? Gözümün arkada kaldığı ve deli gibi özleyeceğim bir tek Zeynep'im vardı. O aklıma geldikçe içim coşuyor ve gözlerimden dökülüyordu.

Arabaya bindiğimiz andan itibaren ağır bir sessizlik vardı. Yeminli bir sessizlik.

Elif gözlerini yummuş ve üzerine örttüğüm battaniyenin altında büzüşmüştü. Beni görmek istemediğini biliyordum. Kendimi bir cenderenin içinde hissediyordum. Üzerindekiler o kadar inceydi ve Elif o kadar hastaydı ki... Dişleri birbirine vuruyordu. Buna ateşinin yükselmesinin sebep olduğunun farkındaydım. Kontrol etmek için elimi alnına değdirdim. Ama o, öyle bir iğrenmeyle itti ki elimi.

Kahretsin! Kahretsin!

Her şeyi bırakıp benimle geliyordu. Kaybedecek bir şeyi yoktu nasılsa. Ona hiçbir şey bırakmamıştım. Bu gelişe sebep olan, hamileliğiydi. Karnında bana ait bir bebek büyüyordu. O bebeği sevebilecek miydim acaba? Yoksa yaptığım o büyük günahı hatırlatan çocuğumdan nefret mi edecektim?

Elif, benimle gelmeden önce ailesine haber vermiş miydi bilmiyordum. Ama Cevat telefonla beni aramış ve annemin Elif'in annesini arayarak "Kızınız bizdedir," diye haber verdiğini söylemişti. Annesinin tepkisini soramadım, çünkü Elif'in son anda bir karar değişikliği yapmasını istemiyordum.

Malatya'ya geldiğimizde bir mağazanın önünde durdum. Elif'i gönülsüz de olsa arabadan çıkarmayı başardım. Hiç hali yoktu. O karlı gecenin ardından bu kadar hastalanması çok normaldi. İncecik bir hırkayla ölüme gidiyordu uçurumdan! Öylece oturdu mağazanın içinde. Satış görevlisi kızlar ne kadar yardım etseler de, tanımadığım birine kıyafet seçmek çok zordu.

Elif kimdir? Nasıl biridir? Şakacı mıdır, yoksa ciddi mi? Ya da ne bileyim, ne renk sever? Ben onu hiç tanımıyordum ki. O bir yabancıydı. Ve ben, Beril'in yaptığını o yabancıya ödettim. Mahvettim Elif'i!

Birkaç parça elbise aldım ve giymesi için Elif'e verdim. O kabine gidince, ben de kasaya doğru ilerledim. Giyinir giyinmez, suratıma bakmadan mağazadan çıktı ve arabaya gidip oturdu. Ödeme yaparken mağazada çalışan kızların konuşmalarını duymuştum. Eminim ki o cümleleri Elif de duymuştu ve yine eminim ki kırılmıştı. Zaten o kadar halsiz ve kırılgan görünüyordu ki. Dokunsam ağlayacaktı.

Bunların hepsi benim suçumdu.

Allah benim cezamı versin! Nasıl biriyim ben!

Yanılmamıştım. Arabaya yaklaşırken, Elif'in gözyaşlarını sildiğini gördüm. Ah, Elif! Ne yapacağız biz seninle? Seni nasıl hayata döndüreceğim ben?

Elimdeki poşetleri bagaja bırakıp, arabaya bindim. Gaza basmadan önce ona doğru döndüm.

"Elif, bir şeyler yemelisin. Sonra da arka koltukta biraz uyu istersen."

Arka koltuğa doğru baktı. Ardından inip arkaya geçti. Kafasını yastığa bırakıp, üstüne battaniyeyi örttü. Kaç saattir bir şey yememişti. Onu üzmek veya kızdırmak istemiyordum ama bir şekilde yemek yemesini sağlamalıydım. Biraz ilerleyip bir lokantanın önünde durdum.

"Elif, sen hamilesin. Şu an karnındaki bebek de aç. Hadi gel, hiç olmazsa bir çorba iç."

Sesim yalvarır gibi çıkmıştı. Bana alaycı gözlerle baktı. Aman ne kadar düşünceliydim, değil mi? O gece bir hayvan gibi davrandıktan sonra, şimdi bu kibar hallerime kim inanırdı ki? Kalkmadı, uyumayı tercih etti. Kaçış yolu buydu. Ben de yola devam ettim.

Annem aradığında, heyecanla Elif'i beklediklerinin farkındaydım. Ne bekliyorlardı bilmiyordum. Elif'in güle oynaya oraya gitmediğinin bilincinde olduklarına emindim. Elif bir enkaz halindeydi çünkü. O enkazı nasıl ayağa kaldıracağımız konusunda ise hiçbir fikrim yoktu.

Diyarbakır'a gidene kadar hiç durmadım. O da hiç kalkmadı. Aç karnına öylece uyudu. Cevatlar çoktan varmışlardı. Nasıl gaza bastılarsa artık! Eve yaklaşınca Elif'i uyandırdım.

Korkuyla sıçradı.

"Elif, korkma. Sadece eve yaklaştık diye..."

Elif derin bir nefes alıp verdikten sonra oturdu. Yanakları al al olmuştu. Hastaneden çıkması iyi bir fikir değildi galiba. Konağa varınca hemen doktor çağırmalıydık. Elif'in gözlerinde endişe vardı. Çok korkuyordu.

Altıncı Bölüm

Yaklaşmıştık. Çok korkuyordum, yalnızdım ve hiç kimseyi tanımıyordum. Her şey, şu anda bana acıyan gözlerle bakan kahrolası adam yüzündendi. Ne yapacaktım ben şimdi? Nasıl davranacaktım? Ya onlar bana nasıl davranacaklardı?

Yardım et, Allah'ım! Ne olur bana yardım et! Yoksa ben bu hayattan çok feci şekilde yenik çıkacağım!

Çok değil, sadece beş dakika sonra büyük bir evin önünde durduk. İçimde binbir korkuyla, beni mahveden adama baktım. Gözlerimin tam içine bakarak güven vermeye çalışıyordu.

"Her şey iyi olacak, Elif. Lütfen korkma."

Diyene ve dediklerine bakmak lazımdı ama yapacağım hiçbir şey yoktu. Aşağıya inip, o koca konağa girmekten başka ne geliyordu ki elimden? Koskoca bir hiç!

Arabadan indiğimde kafamı önüme eğdiren şey, tamamen çaresizliğimdi. Ya içeridekiler de, yanımda yürüyen bu iri yarı lanet adam kadar acımasızsa? Ya her şey daha da kötü olursa? Bir sürü endişe sorularıyla birlikte, açılan kapıdan içeri girdim. Kafamı bir kez bile yukarı kaldırıp etrafıma bakmadım. Öylesine korkuyordum ki. Yalnızlık tüm hücrelerimi esir almıştı. *Nasıl kurtulacağım bu esaretten?* diye düşünürken, güçlü bir kadın sesiyle kendime geldim.

"Hoş geldin, kızım. Kaldır başını lütfen."

Usulca başımı kaldırdım. Gözleri öylesine kuvvetliydi ki. Gözbebeklerimin içine bakıyordu. Tam olarak sayamadım ama etrafı oldukça kalabalıktı. En az on ya da on beş kişi vardı. Beklediğimin aksine, kendine fazlasıyla güvenen ve modern giyimli biri duruyordu karşımda. Nasıl birini bekliyordum ki ben? Belki yöresel kıyafetler giymiş biri, belki de daha yaşlıca

ve cahil biri olabilir mi? Ama bu kadının diksiyonu gayet düzgündü. Gayet şık giyinmişti ve en fazla elli yaşlarındaydı. Otoriter olduğu her halinden belliydi.

"Anne, Elif çok hasta. Odasını gösterir misiniz ona? Doktoru da hemen çağıralım."

"Tamam oğlum da, dur hele... Güzel gelinimize biraz bakalım, değil mi?"

Hemen ardından, yine kuvvetli ama biraz daha şiveli konuşan, uzun boylu iri yarı bir adam merdivenlerden indi. Gülümseyerek bize doğru bakıyordu.

"Fırat! Hoş geldiniz, oğlum. Hoş geldin, kızım."

Ne demeliydim şimdi? Hoş buldum mu? Öyle değildi ki! Benim için hiçbir şey hoş olmadı ki!

Tek sözcük çıkmadı ağzımdan. Kimse bana sanki bu eve güle oynaya gelmişim gibi davranamazdı! Bana yapılanları asla unutmayacaktım! Başımı yine yere eğdim ve başımı yere eğen herkese karşı bir kez daha nefretle bilendim.

Artık ne konuşulanları duyuyordum, ne de etraftakileri görüyordum. Sadece ev dönüyordu. Ve ben artık kendimde değildim.

Elif'in güçsüz vücudu artık kendini taşıyamamıştı. Fark etmemle tutmam bir olmuştu ama o, kollarıma yığılmıştı. Kucağıma alarak, onun için hazırlanan odaya götürdüm ve yatağa yatırdım. Sibel de hemen ayağındaki botları çıkarıp, üstünü örttü. Birazdan doktor burada olurdu.

Odanın içinde annem, kız kardeşlerim, Leyla Abla ve kızı Sibel vardı. Sanki Elif başka bir gezegenden gelmiş gibi, hepsi onu izliyordu. Sibel bana baktı ve "Çok güzelmiş," dedi.

Evet, Elif güzeldi. Önceden daha da güzeldi. Fakültenin önünde onu izlerken fark etmiştim. Hayat doluydu. Sürekli gülümsüyordu.

Onu ne hale getirmiştim!

Ben nasıl bir adamım? Nasıl?

Annem, "Çok güzel gerçekten de," dedikten sonra "Neyse hadi çıkın dışarıya. Kocası başında bekler, doktor da gelir birazdan," diyerek herkesi dışarı çıkardı.

Kocası... Bu kelimeye takılmıştım. Ama ne koca, değil mi? Ne yapacaktım ben onunla? Bana nadiren bakan gözlerindeki iğrenmeye nasıl katlanacaktım?

Annemler Elif'i beğenmişlerdi, belli oluyordu. Beğenmeseler, yüzlerini gözlerini buruştururlardı. Hele de annem... O bakımlı görüntüsünün altında, tam bir Güneydoğu kadınını barındıran annem. Eğer sevmezse, karşısındakine dünyayı zindan etmekten asla kaçınmazdı. Kız kardeşlerim de annemin ardından tabii. Ama Elif'in bu masum halini gördüklerinde, bakışlarındaki şefkati fark etmiştim. Muhtemelen sorun çıkarmayacaklardı. En azından Elif buraya alışana kadar...

Ben bunları düşünürken, doktor gelmişti. "Fırat Bey, girebilir miyim?" diye sordu kapıdan.

"Tabii, buyurun, Ayça Hanım," diyerek doktoru içeri aldım.

Doktor, Elif'i muayene ederken arkamı dönmüştüm. Annem de içerideydi.

"Çok bitkin. Kansız. Serum takıyorum."

"Ayça Hanım, gelinimiz hamile... Şimdilik duyulmasın. Yani düğüne kadar. Bu aramızda kalsın."

"Hastalarımla ilgili konuları etrafa yayma gibi bir huyum yoktur, Gülizar Hanım!"

Annem bu cevaba bir çift çatık kaşla cevap vermişti ki, o da Elif'in inlemesiyle bozuldu. Dönüp Elif'e baktığımda, gözlerinin aralandığını fark ettim. Etrafına bakınarak yavaşça doğrulmaya çalıştığında, serum şişesine bağlı hortumlara takıldı.

"Elif Hanım, yatın lütfen. Ani bir baygınlık geçirdiniz. Bir yerinizde ağrı ya da başka bir şikâyetiniz var mı?"

Elif sessizce başını salladı.

"Ama yine de, kan tahlilleri ve ultrason için yarın hastaneye bekliyorum."

Elif o an gözlerini yüzüme dikti. Benim cevabımı bekliyor olmalıydı. Bu annemi pek bir memnun etti. Ona göre bu bakış, kendi başına hareket etmeyeceğinin göstergesiydi ki, annem için bu çok ama çok önemliydi.

"Sabah on gibi orada oluruz."

"Bebeği ultrasonda görebilir miyiz, Ayça Hanım?"

"Bu kaç haftalık olduğuna bağlı. Yarın bakarız."

"Elif bugün hiçbir şey yemedi, anne. Odaya yemek göndersinler."

Doktor, "Evet, beslenmesine dikkat etmesi gerekiyor. Hem kendisi, hem de bebeğinin sağlığı için. Şimdi ben gidiyorum, yarın görüşmek üzere Elifçiğim."

Doktorun gözlerimin içine öyle bir bakışı vardı ki... Haftalardan beri ilk defa biri bana sıcacık, güven dolu bir ifadeyle bakmıştı. Birine güvenmeye öyle çok ihtiyacım vardı ki, belki de bana öyle geliyordu. Doktor elleriyle saçlarımı okşarken gülümsedi. Güzel bir kadın değildi belki ama havası farklıydı. Sempatik gülüşü ve küçücük bir ağzı vardı.

Doktor odadan çıktığında, Fırat'ın annesi yanıma yaklaştı ve yatağın kenarına oturdu. Ellerimi tuttu ama ben onun yüzüne bakamıyordum. Korkuyor muydum? Ya da belki utanıyordum? Utanması gereken onlarken, neden ben bu duyguyu hissediyordum ki? Günlerdir üzerime kurulan baskılardan dolayı olabilir miydi?

"Elif, gözlerimin içine bak!" dediğinde sıyrılmıştım duygularımdan. Yavaşça kaldırdım yüzümü ve o kuvvetli bakışlarla karşılaştım. O gözlerde bir şey vardı. Adını koyamadığım, anlatamadığım bir şey.

"Fırat, dışarı çıkar mısın?" dedi oğluna.

"Anne! Lütfen Elif'i yorma, dinlenmesi gerek."

"Merak etme, yormayacağım. Hadi çık!"

Fırat bana baktı o an, çıkmasını istiyor muyum diye. Hemen çevirdim kafamı. Ona hiç tahammülüm yoktu. Çıktı odadan. Avuçlarımı tutan bu kadınla baş başaydık artık.

"Elif... Biliyorum, zor günler yaşadın ve bunun için bizi suçluyorsun."

İşte o an... O an dimdik baktım. Ne diyordu bu kadın? Suçlu kimdi peki?

"Ama biz de zor günler yaşadık. Beril... Rezil etti bizi! Buralarda töreler çok ağırdır, Elif. Hayat zordur. Fırat, ağa oğlu. Onun başını öne eğmeye hakkı yok, Elif. Aşireti ona bu hakkı vermez. Bu sana yaptığını affettirmez, biliyorum ama... Başka yolu yoktu, Elif. Fırat'ın başını kaldırması gerekiyordu."

"Benim başımı öne eğerek mi?" dedim. Sesim çıkmış mıydı bilmiyordum, öyle mırıltı halinde söylemiştim ki bunu.

"Sen başını dik tut, Elif! Sen bundan böyle ağa gelinisin. Utanacak bir şeyin yok!"

Bundan kastının, buraya getirdiklerini Beril'den duyduğum kanlı çarşaf olduğunu biliyordum. Aman ne komik! O kan parçası yüzünden yaşadıklarıma bakın hele...

"En kısa zamanda düğününüzü yapacağız. Bugün annenle de konuştum."

O an çakılıp kalmıştım. Annem... Ne konuşmuştu ki?

"Annen ilk başta çok hiddetlendi. Ama sonra beni dinledi. Karnında oğlumun bebeğiyle, başkasıyla evlenmene asla izin vermezdik zaten, Elif. Bunun başka yolu yok! Annen de anladı bunu. Düğüne davet ettim onları ama sanıyorum gelmeyecekler. Bundan sonra yanında biz varız, ben varım! Merak etme, her şey iyi olacak. Sen de alışacaksın buralara, törelere, kocana..."

Mümkün müydü alışmak? Nasıl alışırdım ben bu tür törelere? Ya o adama? Bana dünyayı zindan eden adama, ne mümkündü alışmak! Yüzümü pencereye çevirerek, gözlerimi yumdum. Süzülen damlalar peş peşe düşüyordu yanaklarımdan. Fırat'ın annesi hafifçe elimi okşadıktan sonra kalktı ve sessizce çıktı odadan.

Yedinci Bölüm

Çok yalnız hissediyordum. Biraz önce, beni dikkatle inceleyen gözler eşliğinde, bir tepsi yemek bırakılmıştı masanın üzerine. Serum şişesi bittiğinde, elime bağlı hortumları kendi kendime sökmüştüm. Güya hemşire olacaktım! Şimdi ise ağa gelini oldum. Ağlanacak halime güldüm bir an.

Ne kadar da yabancıydım bu odaya, eşyalara... Güçsüz adımlarla kalkıp, camdan dışarıya baktım biraz. Gördüğüm yer, sanırım evin arka bahçesiydi. Kar her ne kadar ağaç dallarını örtmüş olsa da, epey büyük ve bol ağacın barındığı bir yerdi. Ev arka taraftan geniş arazilere bakıyordu. Gözlerimi biraz uzağa diktiğimde, ilgimi karların üzerinde yuvarlanan çocuklar çekti. Nasıl da mutluydular. Keşke... Keşke hep öyle kalabilselerdi. Hayatın onlara ne getireceğini bilmeden, her şeyden bihaber, sadece bu andaki gibi coşkuyla sonsuza kadar gülebilselerdi.

Elim ister istemez yine karnıma gitti. Bugün ikinci kez oluyordu bu. Karnımdaki varlığı kabulleniyor muydum artık?

Kafamı cama yaslamış, çocukları izlemeye dalmıştım. Çalınan kapı sesi sıçramama sebep oldu. Yabancılamıştım bulunduğum mekânı. Etrafıma baktığımda, kendimden bir şeyler bulabileceğim tek bir nokta yoktu. Buraya gelirken, bana ait tüm şeyleri geride bırakmamış mıydım zaten? Gerçi bana ait ne kalmıştı ki? Zeynep'imden başka...

"Gelebilir miyim, Elif?"

Bin defa, yüz bin defa nefret ediyordum bu adamdan!

Bana o geceyi yaşatan adam, sen değil miydin? Hayatımı tersine çevirip, üzerine oturan, sen değil miydin? Şimdi bu odaya girebilmek için izin mi istiyorsun? Ne kadar da büyük kibarlık, değil mi?

Cevap vermeyince içeri girip, kapıyı kapattı. Onunla aynı havayı teneffüs ediyor olmak bile delirtiyordu beni. Hemen sırtımı dönüp, camdan bakmaya devam ettim. Ama rahat vermiyordu işte!

"Hiçbir şey yememişsin."

Dönüp onunla göz göze gelmek istemiyordum. Gerekmediği sürece konuşmak da istemiyordum. Biliyordum, böyle olmayacaktı. Ama elimde değildi, yapamıyordum. Hoş, her ne kadar cevap vermesem de, o konuşturmak için çaba sarf ediyordu.

"Elif, lütfen gelip bir şeyler yer misin? Unutma, sen karnındaki bebek için her şeyi silip buraya geldin. Şimdi neden onu aç bırakıyorsun?"

Sesi oldukça sert çıkmıştı. Bana bunları söylemeye hakkı varmış gibi. Halsiz vücuduma aldırmadan, hızla döndüm. Burnunun dibine kadar yanaştım ve çenemi havaya dikip, bir cesaret gözlerine baktım.

"Ben buraya gelirken hiçbir şeyi silmedim. Sen bana yaptıklarınla hayatımdaki her şeyi, herkesi sildirdin zaten. Bana nasıl baktılar, biliyor musun? Bir... Bir... Pislikmişim gibi!"

"Elif..."

"Sözümü kesme, kahrolası! Neler yaşadım, neler yaşıyorum, biliyor musun? Aldığım her nefeste sana *ah* ediyorum. Bunu hiç aklından çıkarma!"

"Ben o *ah*ları hak ettim, Elif. Bunun için sana kızmıyorum. Haklısın. Benim senden hiçbir şey beklediğim yok. Emin ol, yaptığımla gurur duymuyorum. Tam aksine, tıpkı senin gibi, her an kendime lanet ediyorum. Şu an tek istediğim... Yani..."

"Senin ne istediğin umurumda bile değil! Hem de hiç! Sadece şu nikâh işini bir an önce yapmanı istiyorum. İnsanların bana daha fazla alayla bakmasına tahammülüm yok!"

"Merak etme, hafta sonu hallolacak. Fakat kendini toparlaman gerekiyor, çünkü sadece nikâh değil, büyükçe de bir düğün olacak, Elif. Buraların âdeti böyle. Aşiretim benden bunu bekliyor."

"Aşiretin ve sen, istediğinizi yapabilirsiniz. Beni hiç ilgilendirmiyor."

"Bak Elif, mademki konuşmaya başladık, o zaman bazı konularda anlaşalım. Senden tek beklediğim, aşiretime, aileme saygılı ve yakışan bir gelin olman. Onun dışında hiçbir şey beklemiyorum. Tabii ki aynı odada kalacağız ama aynı yatakta değil. Doğrusunu istersen, ben de seni her gördüğümde büyük bir mutluluk duymuyorum, Elif. Zaten işlerden dolayı çoğunlukla İstanbul'da kalıyorum, beni çok sık görmeyeceksin etrafında."

"İyi! Buna çok sevindim işte!"

"Güzel! Şimdi oturup birkaç lokma yediğini görmeden çıkmayacağım bu odadan."

Elif ilk defa burnunu havaya dikip, kararlı bir ses tonuyla konuşuyordu benimle. Bu bana göre, hayata tutunuşunun göstergesiydi. O, hayata tutunurken, elimden geleni yapacaktım. Bakışlarıyla bana odadan çıkmamı söylüyordu ama onun bir şeyler yediğini görmeden gitmeyecektim. Sonunda gözlerini devirip, pencerenin hemen solundaki küçük masaya oturdu. Önündeki çorbadan birkaç kaşık aldı ve zorla yutkundu. Öylesine halsizdi ki.

Başını dik tutamıyordu. Birkaç lokma da olsa bir şeyler yediğini görünce, içim biraz rahatlamış olarak odadan çıktım.

Bedenimi yavaşça yatağa bıraktım. Sanki bütün dünyanın yükünü çekmişim gibi, çok bitkindim. Yattığım yerden pencereye bakıyordum. Kar taneleri en güzel haliyle cam kenarına yığılıyordu. Onları seyrederken rahatlıyordum sanki. Sonra odayı inceledim biraz. Öylesine temiz ve ferahtı ki. İsmini bulamadığım bir çiçek kokuyordu odada. Başımı mis gibi kokan yastığa iyice gömüp, yorganı kafama çektim. Gün batmak üzereydi ve benim için yeni bir dönemin başladığı ilk günde gözlerim uykuya yenik düşüyordu.

Sabahın ilk ışıkları odaya vurduğunda, korkuyla irkilip gözlerimi açtım. Yatağın içinde oturarak, nerede olduğumu anlamaya çalıştım bir an. Ne kadar çok uyumuştum. Bugün kendimi biraz daha iyi hissediyordum. Dışarıya bakmak için camın önüne gittim. Kar hâlâ yağıyordu, hem de dünkünden de fazla. Yatağı topladığım sırada, ben uyurken odaya birilerinin girmiş olduğunu fark ettim. Yemek tepsisi alınmış ve giymem için kıyafetler bırakılmıştı. Düzelttiğim yatağın üstüne oturdum. Normalde uykum çok hafifti ama dün gece uyanamamıştım. Günlerin uykusuzluğuyla yorulan bedenim artık dayanamamış olmalıydı

Bir banyo yapmalıydım ama nasıl? Bugün doktora gidecektik ve temiz olmak istiyordum. Odanın içinde bulunan küçük koridora doğru ilerledim. Bir kapı vardı, banyo olabilir miydi acaba?

Yanılmamıştım. Kapıyı içeriden kilitleyip, şofbenin düğmesine bastım ve sıcak suyu açtım. Hemen soyunup, sıcak suyun altına bıraktım kendimi. Tam karşı taraftaki boy aynasında kendimi görebiliyordum. Ne kadar zayıflamıştım. Haftalardır, hatta aylardır hiç aynaya bakmamıştım. Yani o geceden sonra. Kendimden tiksinmiştim!

Şimdiyse, içimde bana o geceyi her an hatırlatacak bir canlı vardı. Karnım dümdüzdü henüz. Ama böyle kalmayacaktı. Günbegün büyüyüp, beni hangi psikolojilerde yaşatacaktı hiç

bilmiyordum. Elime şampuanı alıp, saçlarımı köpürttüm. İyice yıkandıktan sonra, karşıda katlı duran temiz havlulardan birini vücuduma, birini de saçlarıma sardım. Banyoyu toparlayıp içeri geçtim ve hızlıca giyindim. Saçlarımı havluyla kurutup, aynanın hemen yanındaki tarakla taradım. Saat sekizi gösterdiğinde, dışarıdan sesler yükseliyordu. Sanki bu odadan çıkmayınca güvendeymişim gibi hissediyordum. Ama kapı tıklatılmıştı işte. Gelen de Gülizar Hanım'dı.

Beni ayakta ve giyinmiş bir halde görünce şaşırmıştı. Sıcacık gülümsemesini yüzüne yayarak yanıma geldi. Galiba ben de belli belirsiz gülümsedim.

"Günaydın, Elifçiğim. Bugün çok güzel görünüyorsun," dedi ve elini alnıma koyarak ateşimi yokladı. Ardından da saçlarımı tuttu. "Hemen kurutmalıyız. Nemliler. Dikkat etmelisin kendine, Elif. İyileşmedin henüz. Hem hafta sonu düğünümüz var, kendini toplamalısın."

Hiç sesimi çıkarmadan onu izliyordum. Kurutma makinesini getirip, beni koltuğa oturtmuş ve büyük bir özenle saçlarımı kurutmaya başlamıştı Tıpkı... Tıpkı... Bir *anne* gibi.

Kafamı kaldırıp yüzüne baktım. Şefkatli bakışlarla yapıyordu bunu. Bakışlarımız karşılaştığında şaşırdı. Makineyi kapatıp, tuvalet aynasının üstüne bıraktı. Sonra yüzümü avuçlarının içine aldı.

"Elif, bakma bana öyle dolu gözlerle. Ben... Ben seni hiç böyle düşünmemiştim. Yani... Yani bu kadar masum. Ve küçük! Ben şımarık, dik kafalı bir şehir kızı bekliyordum aslında. Ben anneyim Elif, benim de kızlarım var. Gün gelecek, onlar da evlenip gidecekler. Ama sen... Sen hep benimle olacaksın. Biz seninle baş başa kalacağız, biliyorsun değil mi?"

Onun gözlerindeki merhameti ve şefkati görmeseydim, kızgın, ateş püsküren cevaplar verebilirdim. Yapamadım. Bana sevgiyle bakan o yüzü kıramadım.

"Elif, sen benim bundan sonra en öz kızımsın yavrum. Dudaklarından 'anne' kelimesini duymak isterim."

Beni kendine çekip, sarıldı birden. Sonra da yine gülümseyerek "Bir sorun yok, değil mi?" diye sordu.

Şaşkındım. Böyle bir konuşmayı hiç beklemiyordum. Kafamı salladım usulca. "Yok... Sorun yok," dedim.

"Hadi bakalım, madem öyle, şimdi benimle geliyorsun ve yeni ailenle ilk kahvaltını yapıyorsun."

Elimden tutup, beni odadan dışarı çıkartmak istiyordu. Fakat ben, bu odanın dışında kalan her şeyden çok korkuyordum. Hem de çok!

Sekizinci Bölüm

İnsanoğlu her şeye nasıl da alışıyor zamanla. Hani derler ya 'Allah acıyı dağlara vermiş, dağlar yerle bir olmuş. Sonra başka şeylere... En sonunda insana vermiş. İnsanoğlu o an ağlamış ama sonra dayanmış. Zamanla gülmüş.'

Ben de bir gün unutacak mıydım? Tüm sancılarım geçecek miydi? O kadar kuvvetli miydim ki ben? Elimden tutulup da içeriye doğru çekiştirilirken, güvenmeli miydim bu güçlü kadına? Bir an içimin titrediğini fark ettim. Ürperdim. Bunu fark eden Gülizar Hanım, hemen dolabı açıp bir hırka çıkardı ve bana verdi. Sonra yanağımı okşadı.

"Lütfen bana güven, Elif. Her şey iyi olacak, göreceksin."

Gülümsedim. Çünkü ona inanmayı çok istiyordum. Birilerine inanmam gerekiyordu, yoksa ayakta duramayacaktım. Yeniden elimi tutarak beni içeriye götürmek istedi. Bu odanın dışına çıkmaktan o kadar çok korkuyordum ki... Duraksadım. Ama o pes etmedi. Hızla beni aşağı kattaki geniş salona götürdü. Odada en az on kişiye yakın insan topluluğu vardı ve her zerremi incelediklerine yemin edebilirdim. Kendimi bir uzaylı gibi hissetmeye başlamıştım ki, Gülizar Hanım'ın o güçlü sesini duydum.

"Kızı incelemeyi bırakın artık! İşinize bakın! Güzelliğinin gözlerinizi kamaştırdığı nasıl da belli."

Leyla "Yalan da değil, hanımım. Allah sevdiğine bağışlasın," dediğinde, suratında imalı bir gülüş vardı. Ne dediğini bilmiyordu besbelli. Aklınca beni ve Fırat'ı yan yana düşünüyordu. Ne büyük yanılgıydı!

Bunları düşünürken daldığım kuyudan, Fırat'ın babasının sesiyle çıktım.

"Gel, güzel gelinim. Otur şöyle yanı başıma. Hadi artık sizler de oturun."

Babası iri yarıydı ve Fırat'a benziyordu. Tanımayan biri, onu gördüğü anda Fırat'ın babası olduğunu kolaylıkla anlardı. Ses tonu sert ve kararlı gelmişti kulağıma. Otoriter yapısı o kadar belirgindi ki. Bu ailede herkes baskın karakterliydi sanırım.

Masanın baş taraflarına Fırat'ın anne ve babası oturmuştu. Benim yanımda Fırat'ın kuzeni olduğunu öğrendiğim Meral vardı. Onun yanında ve karşısında da Fırat'ın kız kardeşleri oturuyordu. Öyle çok çekiniyordum ki, sıkıntımı ellerimle oynayarak atmaya çalışıyordum.

Başımı kaldırıp da kimseyle göz göze gelmek istemiyordum ama... Bu kaçışın bir sonu yoktu!

"Elifçiğim, dün hastalanınca kızlarla tanışamadın. Bak bu, Bilge. Büyük kızım. Yirmi üç yaşında. Diğeri de Elmas. Küçüğümüz. Yirmi yaşında. İkisi de İstanbul'da okuyor. Sömestr tatili olduğundan buradalar. İşletme okuyorlar, çünkü kendi şirketimizde çalışacaklar. Biz kızlarımızı başka yerde çalıştırmayız, Elif. Ha bir de Kenan'ımız var. Fırat'ın küçüğü. Onu da düğün öncesi görürsün artık. Şimdi şirket başıboş kalmasın diye hemen gelemedi.

Bilge, "Bizler için aşiretimiz ve töremiz çok önemlidir, Elif. Zamanla sen de bunun önemini kavrayacaksın," dedi.

Bana tarif edemediğim bakışlarla bakıyordu. Küçümsüyor muydu, alay mı ediyordu? Neden diklenerek konuşuyordu ki? Bilmiyorum, belki de olağan hali buydu. Yine de ısınamadım ona. Soğuk bir yapıya sahipti sanırım. Ama Elmas... O daha sıcaktı. Aynı yaştaydık. Gözlerinin içi gülüyordu ve sürekli araya komik laflar atıyordu. Galiba iyi anlaşacaktık onunla.

"Bak yanında oturan güzel kızımız da, Meral. Fırat'ın amcakızı olur. Öğretmenlik yapıyor. Yirmi beş yaşında. Onu da ben büyüttüm. Annesi o küçükken ölmüştü. Bırakamadım kimselere. Yani hepinizin yaşları birbirine yakın. Umuyorum ki iyi geçinirsiniz." dedi Gülizar Hanım.

Elmas, "Ne var yahu geçinemeyecek, hangi asırdayız?" dediği an, neden bilmem Bilge ile göz göze geldik hemen. Yüzünde imalı bir gülümsemeyle çayını karıştırdı.

O sırada neşeli bir "Günaydın," sesi, kulaklarımda iğrenti ile çınladı. Fırat gülümseyerek merdivenlerden iniyordu. Ancak beni kahvaltı masasında görünce, hem şaşırdı, hem de bozuldu. Suratının ifadesi değişmiş ve canı sıkılmıştı. Kendimi bir kez daha fazlalıkmış gibi hissetmeme sebep olan bakışıyla, karşımdaki boş yere geçip oturdu.

Gülizar Hanım "Elif'i zorla çıkardım odasından, Fırat," deyince, önce annesine, sonra da bana baktı.

"İyi yapmışsın. Yoksa yakında açlıktan ölecekti," dedi buz gibi sesiyle. "Elif, lütfen bir şeyler yer misin artık!" diye baskıcı bir tonda söylediği cümlenin ardından, zorla da olsa birkaç parça ekmek ve peynir yedim.

"Kahvaltını bitirince hemen çıkalım. Doktora gideceğiz daha."

"Ben de sizinle geleceğim, Fırat. Eğer Elif kendini iyi hissederse, gelinlik için Şaziye'nin oraya bir bakınalım istiyorum."

Gelinlik mi? Ne gelinliği? Bunu hiç düşünmemiştim! O beyaz giysiyi giymeyi, bu kirletilmiş halimle hak ediyor muydum acaba? Önceleri bunu çok güzel bir hayal olarak düşlerken, şimdi ise kâbusum olmuştu. Biliyordum, benim bir suçum yoktu. Ruhum hâlâ bembeyazdı, tıpkı o gelinlikler gibi. Ama ya bedenim? Ya o kirletilmişliğin bana bıraktığı bebek? Tansiyonum düşmüştü sanki. Elimdeki çatalı tutamıyordum titremekten. Fırat'ın gözleri ellerime takıldı.

"Hadi çıkalım o zaman.

Kahvaltı masasında Elif'i görünce çok şaşırmıştım. Onu her gördüğümde, sadece yaptığım şey aklıma geliyordu ve bu beni çok rahatsız ediyordu. Elif'i sonsuza dek odaya hapsedecek halimiz yoktu elbette, ama ne bileyim işte...

Arabada Elif ve annem arkaya oturmuşlardı. Etraf o kadar karlıydı ki, arabanın zincirlerine rağmen çok yavaş ilerliyorduk. Bir ara dikiz aynasından Elif'e baktım, sonra da baktığı küçük kar tepeciğine. Gözlerinden birkaç damla yaş düşmüştü sessizce. Karın üzerinde yönünü şaşırmış küçük bir serçecik, zavallıca yiyecek arıyordu. Donmak üzereydi neredeyse. Elif'in kendini onunla bağdaştırdığına emindim. Yalnızlığıyla. Çaresizliğiyle. Arabayı durdurdum ve gidip o küçük serçeyi avucuma aldım. Boynumdaki atkıya sarıp, arabaya bindim. Arkaya dönüp, Elif'in avuçlarına bıraktım. Annemin yüzüne baktı, sonra da kuşun başını okşamaya başladı. Şehir merkezine geldiğimizde, o minik serçeyi Elif'in avuçlarından alıp, hemen köşede bulunan çok yakın bir arkadaşımın dükkânına bıraktım. Sonra da hastaneye doğru ilerledik arabayla.

İçimi garip bir sıkıntı kaplamıştı. O bebekle ilgili bir şeyler duymaya hiç hazır hissetmiyordum kendimi. Ya da ultrasonda görmeye... Onun kalp çarpıntısıyla, işlediğim günahı hatırlayacaktım bir kez daha. O an Elif'e kaydı gözlerim yine. Yüzü sıkıntılıydı. Belki o da hiç hazır değildi. Ama ikimiz de çaresizce yaşacaktık bunları.

Hiç sevemedim gündüzün sessizliğini. Geceye alışıktı da insan, gündüzler sessiz çekilmiyordu. Hele hastane koridorlarında... Annem ve Elif'le, doktorun gelmesini bekliyorduk. Acil bir hastası olduğunu söylemişler, birazdan gelir demişlerdi.

Elif sessizdi. Gergin ve halsiz... Tam karşımda, annemle yan yana oturuyorlardı. Derinden ama kesik kesik veriyordu nefesini. Çok korkuyordu, hem de çok. Titremesin diye ellerini sıkıyordu.

Annem uzanıp, onun ellerini avuçlarının içine aldı. Elif'in gözleri anneminkilerle buluştuğunda, çaresizlik her yana yansımıştı.

"Canım, korkma. Bak, ben buradayım," dedi annem şefkat dolu bir sesle.

Elif sadece kafasını salladı. Annemin Elif'e böyle davranacağını hiç hesap etmemiştim. Annem sözünü sakınmayan, dobra ve oldukça da diktatör bir kadındı aslında.

Ya ben? Ben nasıl korkuyordum bir bilseler! Bu iri yarı bedenimin içindeki yumruk kadar kalp, nasıl da titriyordu endişeyle. Derin bir nefes aldım belli etmeden.

Biraz beklemenin ardından doktor gelmiş ve bizi odasına davet etmişti. İlk önce Elif'in durumuna bakmış, kan ve idrar tahlilleri için gerekli işlemler yapılmıştı. Buraya kadar her şey iyiydi. Ama sonra ultrasonda bebeğe bakmak için bizi içeriye davet ettiğinde, buna can atan sadece annemdi. Ne Elif, ne de ben isteyerek girmiştik o odaya. Hatta annem, Elif'in sırtına koyduğu eliyle destek olmasa, biraz zor girerdik.

Elif uzanınca, doktor karnını açmasını istedi. Gözlerinde binbir vesveseyle yüzüme baktı o an. Garip bir şekilde gözleri daldı. Biliyordum, bir hayvan gibi üstündekileri parçaladığım o geceye dönmüştü. Tenini görmemi istemiyordu. Bu anı ömrüm boyunca unutmayacağım! Cama doğru ilerleyip, sırtımı döndüm onlara.

Doktor, "Tamam. Şimdi bebeğimizi rahat görebilmek için biraz jel süreceğiz. Soğuktur, irkilebilirsin," dedi.

Annem de hemen ardından "Çok heyecanlandım bak şimdi," diye atıldı.

"Görünüşe göre tek heyecanlanan sizsiniz, Gülizar Hanım. İstenmeyen bir gebelik mi?" diye sordu doktor.

"İstemezlerse ben bakarım kuzuma."

Hem Elif'in, hem de benim tavırlarımdan dolayı sormuştu bu soruyu Ayça Hanım. İster istemez dönmüştüm onlara doğru.

Elif'le göz göze geldiğimizde, kesinlikle gözlerinden başka hiçbir yere bakmamaya özen gösterdim.

"Fırat Bey, siz de gelin. Şimdi göreceğiz bebeği."

Gitsem olmaz, gitmesem hiç olmaz! Nasıl bir çıkmazdı bu? Gittim, yapacak bir şey yoktu. Başa gelen çekilirdi. Zaten bunu başımıza getiren de bendim!

Onlara doğru yanaştığımda, ekranla karşı karşıya geldim. Geldim ve ben bittim! Gümbür gümbür atan bir kalp ve yaklaşık altı santim civarında minicik bir bebek vardı karşımda.

Hissettiklerim... Galiba bir an heyecanlandım. Hiçbir şey düşünmeden bir adım daha yaklaşarak, dikkatlice bakmaya başladım. Yüzüme tebessüm yerleşmiş olmalıydı. Ama sadece kısa bir an. Sonra annemin sesiyle dikkatim Elif'e kaydı.

"Elif! Bakmayacak mısın, kızım?"

Tabii ya, kahretsin! Neden ona dikkat etmedim ki hiç! Kafasını duvara doğru çevirmişti. Ekrana bakmıyordu. Öylesine iğreniyordu ki, o geceye ait bir bebeği görmek istemiyordu. Ne diyebilirdim ki, haklıydı. Geri geri adım atarak, tekrar cama doğru ilerledim.

"Bebeğimiz yaklaşık on haftalık gibi görünüyor. Fakat biraz yorgun. Annemizi iyice dinlendirmeliyiz, Fırat Bey."

Doktor, Elif'e sıcacık gözlerle bakmaya başlamıştı. Bir terslik olduğunu hissetmiş olmalıydı. Sonra bana doğru döndü.

"Bebeğin sağlığı için cinsel temas bir süre yasak ve Elif'in birkaç gün yatarak istirahat etmesi gerekiyor. Şimdi gerekli vitaminler için ilaç yazalım."

Bakamadım! Zorladım kendimi ama olmadı, yapamadım! İçimdeki o çok kuvvetli duygu engel oldu buna.

Allah'ım, ne yapacağım ben? Yol göster bana. Güç, kuvvet ver...

Her an savrulmaya hazır bir yaprak gibiydim. Her an bırakabilirdim direnmeyi. Belki de en iyisi bu bebeği aldırmaktı. Ama ben onu da yapamadım. O günaha giremedim. Bu küçük yüreğim dayanamıyordu artık. Her yeni güne *Hadi Elif, dik dur artık! Suçlu sen değilsin!* diye başlıyordum. Ama sonra tüm kalelerim teker teker düşüyordu. Çaresizlik, hiç istemediğim halde tüm bedenime kuruluyordu.

Neredeydim ben? Bu yabancı insanların içinde ne işim vardı? Sorular... Sorular... Ve bitmek bilmeyen umutsuzluklar... Şimdi onlar, heyecanla karnımdaki bebeğe bakıyorlardı. Peki, ben nasıl bakacaktım o bebeğe? Ya ona baktığımda tek hissedeceğim şey *nefret* olursa? O zaman nasıl büyütürdüm ben onu? Çok dengesiz bir ruh haline büründüğümün farkındaydım ve çırpındıkça daha da batıyordum.

Doktorun verdiği havluyla karnımdaki yapış yapış jeli silip, yavaşça kalktım. Gülizar Hanım yanı başımdaydı. Yine yüzümü avuçlarının içine aldı.

"Olsun kızım, bir dahakine bakarsın. Ya da ne zaman hazır olursan..."

Bu kadını hiç anlamıyordum. Beni acayip şaşırtıyordu. Ama iki gündür bana verdiği manevi destek tartışılmazdı. Hem de samimi gibi görünüyordu. Artık hiçbir şey hakkında yorum yapamıyordum ki!

Hastaneden çıkıp arabaya bindiğimizde Gülizar Hanım, "Fırat, sen bizi gelinlik için modaevine götür. Sonra gelip alırsın. Elif'i yürütmeyelim," dedi.

"Olur ama doktorun dediğini duydun; Elif'in yorulmaması lazım. Ben de sizinle geleyim, hemen seçip çıkalım."

"İyi madem, sen bilirsin."

Eskiden olsa, *Yok o gelinliği kendim çizeceğim, yok oldubittiye getirmem!* diyebilirdim ama şimdi çuval da giydirseler umurumda değildi. Artık sadece, şu nikâh bir an önce kıyılsın da kurtulayım istiyordum. Fırat'ın da benden bir farkı yok gibiydi. O da hemen olsun bitsin istiyordu sanırım. Bir bakıma, ona da kurtuluş gibi geliyor olmalıydı. Üzerindeki baskılardan kurtulunca, çekip İstanbul'una gidecekti. Ben de... Evet, ben de... Sahi ne yapacaktım ben burada?

Biliyordum, bunlar da geçecekti. Daha dik durduğum günler de gelecekti. Çektiklerim birden bitmeyecek, yavaş yavaş azalarak hafifleyecekti ve ben de günbegün çoğalarak hayata tutunacaktım.

Dokuzuncu Bölüm

Elif'in her gelinlik lafını duyduğunda çektiği sıkıntıyı fark etmemek imkânsızdı. Sıkıntı, onun masum yüzünde çok yerleşik bir hal almıştı. Bunun için kendimi her gün yargılıyordum.

Ah Beril, ah! Seni de suçlamıyor değilim hani! Töremizi çok iyi biliyordun. Bunların yaşanacağını düşünemedin mi hiç?

Arabayı park edip, hızla dışarıya çıktım. Annem ve Elif de ininince, modaevine girdik. Geleceğimizi önceden bilen modaevi sahibi, bizi büyük bir coşkuyla karşıladı. Eee, ne de olsa Gülizar Hanım teşrif ediyordu. Hem de ilk gelinine giydireceği gelinlik için.

Annem, aşiret ağasının karısı olduğundan, pek bir önemliydi buralarda. Biraz da baskın karakteri sayesinde iyi tanınırdı. Kısa bir sohbetten sonra, sıra dört gün sonraki düğünümüz için seçilecek o beyaz giysiye gelmişti.

"Bakın, bunları yeni diktim. Eğer beğenirseniz bunlar da olabilir. Keşke vakit olsaydı da... Gerçi gelinin nazlı bir çiçek gibi, Gülizar Hanım. Ne giyse yakışır."

"Öyle, güzeldir gelinim. Dediğim gibi vakit yok! Fırat acele edip kaçırmış kızı. Gençlik işte! Hafta sonu düğünümüz yapılacak. Elifçiğim, bunu bir dene istersen."

Elif şaşkınca bir kadına, bir de gelinliğe bakıyordu. Sonra annem "Hadi, Elif. Gel, sen de bir bak, kızım," deyince ayağa kalkıp gelinliği aldı ve giyinmek için kabine gitti. Bir süre sonra çıktığında, ne diyebilirdim ki... Melekten farkı yoktu. Öylesine güzel ve duru... Ancak, yüzündeki o hal hiç değişmedi.

Güz oldu, fırtına çıktı ve yapraklarıyla yüreğime çöreklendi. Bu kahır beni öldürecekti! Öldürmeden, kaçıp gitmeliydim buralardan.

Elif'in üzerine tam oturan gelinliğin siparişini vererek, modaevinden çıktık. Bu işin onun için ne büyük bir işkence olduğunu gözlerinden anlamıştım ama elimden gelen bir şey yoktu. Bu düğün için, o gelinlik şarttı.

Arabayla eve doğru ilerlerken tek bir kelime çıkmadı ağzından her zamanki gibi. Ama bu sefer annemin ve benim dudaklarıma da mühür basılmıştı sanki.

Konuşamadık, tıkandık...

Sanırım benim kadar annem de kendini sorguluyordu. Elif'in bu masum hali onun da içine dokunuyordu. Kendini suçlu hissediyordu. Buraya getireceğim kızın, asi ruhlu ve yırtık bir şehirli kızı olacağını düşünmüştü. Ne çok yanılmıştı, değil mi? Elif... Masum, kırılgan, iyi yürekliydi ve annemin istediğinden çok daha fazla güzeldi.

Eve geldiğimizde, Elif'in rengi iyice sararmıştı. Hastaydı ve bugün fazlasıyla yorulmuştu. Hem ruhen, hem de bedenen. Muhtemelen odasına çıkıp dinlenmek isteyecekti ki annem ondan önce davrandı.

"Elif, gel kızım, mutfakta birer tabak sıcak çorba içelim. Sonra da sen odanda dinlen biraz."

"Ben... Odaya çıkıp biraz uzansam?"

"Olmaz! Sabah da bir şey yemedin zaten. Önce çorba içilecek."

Annem Elif'i dinlemiyordu ki. Elinden çekiştirip mutfağa götürmüştü bile. Evde kimse yok gibiydi, oldukça sessizdi. Bu ev, böylesi sakinliğe ne kadar da yabancıydı. Kendimi salondaki koltuğun üzerine attığımda, kafamda onlarca şey dönüyordu.

Düğün, hazırlıklar, sonrası... En önemlisi de, bugün gördüğüm o minik kalp atışı. Ne yapacaktım şimdi? Ne yapmalıydım? Kafamı avuçlarımın içine alıp düşündüm, bulamadım. Çıkış yolu yoktu bu işin. Ben İstanbul'a dönecektim, Elif ise burada kalıp, bu bebeği büyütecekti. Hepsi bu kadar işte!

Peki, hepsi bu kadarsa, vicdanında duyduğun o rahatsızlığın adı ne, Fırat Efendi?

Yarın o bebek büyüdüğünde, annesi ve babasının neden bir arada olmadığını sormayacak mıydı? O zaman ne cevap verecektik? Derin bir nefes bırakarak ayağa kalktım. Ellerim cebimde, camın önünde dolanmaya başladım. Kar rüzgârın etkisiyle sağa sola dönerek yağıyordu.

Annem "Aaa, ne yapıyorsunuz siz ya? Birisi deli danalar gibi evin içinde dolaşıyor, diğeri ağzına tek lokma sürmemekte inat ediyor! Kendinize gelin çocuklar artık! Tamam, kötü şeyler yaşandı ama dört gün sonra da düğününüz var. Toparlanın artık, hayat bir şekilde devam ediyor," dedi.

Annem bunu iyiliğimiz için söylemişti, biliyordum ama işin içinde düğün günü rezil olmak da vardı. Asık suratlı gelin ve damat, aşiretimiz içinde yadırganırdı. Gözlerim Elif'e kaydığında bir an bakışlarımız çakıştı. Bakışlarındaki ifadeyi çözemedim. O da zaten çözmeme zaman vermeden, "Ben odama çıkıyorum, biraz dinlenmek istiyorum izninizle," dedi.

Annem, "Tamam, kızım," dedikten sona bana dönüp "Fırat, gel biz de seninle oturalım," diye ekledi.

Annemle cam kenarına doğru oturduk. Çok sıkıntılıydım ve bu ister istemez mimiklerime yansıyordu.

"Fırat! Toparla kendini artık! Sen ağa oğlusun! Olan olmuş artık. Şimdi durumu nasıl düzeltirsin, onu düşün."

"Anne! Nefret ediyorum her şeyden, en çok da kendimden! Nasıl dinledim ben sizi... Töreleri?"

"Şşştt! O nasıl söz? Ne yani, namusumuz beş paralık mı olsaydı?"

"O kızın günahı neydi? Söylesene! Ona her baktığımda nasıl bir azap duyuyorum, biliyor musun?"

"Oğlum! Biliyorum, Elif'in masumluğu vicdanını rahatsız ediyor ama o artık senin karın. Onun da kaderi senmişsin demek ki. Görmedin mi, karnında çocuğunu taşıyor."

"Of anne, of! Bak, bu düğün olacak ve ben hemen İstanbul'a döneceğim."

"Fırat, hiç olur mu oğlum? Yeni gelini bırakıp nereye gidersin? İnsanlar ne der?"

"Anne, yeter! Kendimizi kandırmayalım. Hem işleri de fazla boşladım."

"Seni bilmem, Fırat... Ama bil ki, Elif bu evin gelini ve torunumuzun annesi. Bizim için de senin karındır. Bunu sen de ne kadar çabuk kabullenir ve ona sahip çıkarsan, o kadar iyi olur. Bilmem anladın mı!"

Annem her zamanki otoriter havasıyla, diyeceklerini dedi ve çekip gitti. Ben de hemen onun arkasından, bana afakanlar getiren bu evden çıktım. Biraz hava almak iyi gelecekti.

Onuncu Bölüm

Odama çıkar çıkmaz, yatağın üzerine uzandım. Kendime inanamıyordum! 'Odam' diyordum buraya. İnsanoğlu nasıl da alışıyordu her duruma. Benden hiçbir şey barındırmayan bu odayı bile sahiplenmiştim artık. Hatta buraya sığınmak için özel bir çaba bile sarf ediyordum. Bugün yaşadıklarım fazlasıyla ağır ve yorucuydu. Ama hangisi daha ağırdı, bilemiyordum. Karnımda her gün büyüyen bir bebeğin varlığını bilmek ama cesaret gösterip ultrasona bakamamak mı? Yoksa o bembeyaz giysinin içine girdiğimde, yaşadığım o kahrolası gecenin her karesinin anbean gözümde canlanması mı?

Allah'ım, nasıl bir yoldayım ben? Hayatım nereye doğru kayıyor? Bana yardım et, güç ver, sabır ver. Zorda koyma beni, Allah'ım!

Sığınmaktan başka çarem yoktu. Biliyordum. O bana yardım edecekti.

Bir süre sonra kalkıp giysilerimi değiştirdim ve kendimi tekrar yatağa bıraktım. Üzerime giydiğim eşofmanların verdiği yalancı rahatlıkla uykuya daldım. Saatin hiç farkında değildim. Uyandığımda akşam çökmüştü ve gözlerimde yaşlar vardı. Rüyamda Zeynep'imi görmüş ve ağlamıştım. Onun o küçük yüzü, temiz yüreği aklıma düşmüştü ya, tutamıyordum artık kendimi, bırakıyordum gözyaşlarımı.

Yatağın üzerinde oturur vaziyette, bacaklarımı karnıma çekip, kafamı dizlerime yasladım. Hıçkırıklarımı bastırmaya çalışarak, sarsıla sarsıla ağlıyordum. Öyle çok özlemiştim ki onu. Burnumun direği sızlıyordu. Biliyordum, o da beni çok özlemişti. Herkese kırgındım, kızgındım ama... Bir tek Zeynep, işte o bütün elimi kolumu kırıyordu.

Kapının tıklanmasıyla yüzümü gözümü silmeye çalıştım. Gelen, Elmas'tı. Işıl ışıl gözleri, benim üzgün halimi görünce

söndü sanki. Kapıyı kapatıp, yanıma geldi. Yatağa oturarak ellerimi sımsıkı tuttu.

"Elif, ben... Çok üzgünüm," dedi gözlerinde yaşlarla. İnanıyordum samimiyetine. "Keşke... Keşke zamanı geriye alabilseydik ve sen yaşadıklarının hiçbirini yaşamasaydın."

Yüzüne baktım aynı samimiyetle. "Keşke..." diye fısıldadım. Daha da çok ağlamaya başlamıştım.

"Bak, yapma böyle."

"Zeynep... Kardeşim... Onu rüyamda gördüm, çok özledim onu. Hem de çok."

"Arayalım, konuş istersen."

Yapar mıydı böyle bir iyilik bana?

"Cep telefonu yok ki, o daha çok küçük."

"Evi arayalım."

"Kızgınlardır bana, konuştururlar mı ki?"

"Deneyelim, Elif. Hem belki telefonu o açar."

Heveslendirmişti Elmas beni. Günlerden beri ilk defa bir şey için umutlanmış, sevinmiştim.

Cebinden telefonunu çıkarıp, söylediğim numarayı aradı ve bana uzattı. Çalıyordu. Saniyeler sonra telefon açıldı. Dileğim kabul olmuş, Zeynep'im açmıştı telefonu. Yutkundum, güçlükle çıkan sesimle "Zeynep'im, meleğim," dedim.

"Abla, ablam!" Hıçkırıyordu Zeynep. Sesi heyecandan dalga dalgaydı.

"Seni çok özledim, canım. Burnumda tütüyorsun."

"Abla, ne olur geri dön, ne olur! Sensiz her şey çok kötü. Annem hep ağlıyor. Evlendi diyorlar senin için. Yalan, değil mi abla? Sen bensiz düğün yapmazsın ki. Babam onun adını bir daha anmayın diyor. Neler oluyor abla?"

Her söylediği içime hançer gibi saplanıyordu, konuşamıyordum bile. O hem ağlayıp, hem konuştukça, kaderime defalarca kez isyan ettim. Elmas elimi tutunca, kendime gelip konuşmaya başladım.

"Zeynep... Biliyorum çok zor ama beni affet, meleğim. Senden çok özür diliyorum, düğünüme çağıramadım. Babam çok kızgın bana. Çünkü ben çok âşık oldum ve tıpkı filmlerde gördüğün gibi kaçtım. Seni aradığımı kimseye söyleme olur mu, arayacağım seni yine."

"Çok mu âşık oldun, abla?"

"Çok âşık oldum, Zeynep." Ona ilk kez yalan söylüyordum. Doğrusunu bilmek canını çok yakardı. O minik yüreği üzülsün istemedim. "Zeynep, bana sakın küsme. Bil ki seni çok seviyorum. Herkesten, her şeyden çok."

"Bana numaranı ver, abla."

"Numaram... Cep telefonum yok henüz. Olunca ben sana numarayı veririm, tamam mı?"

"Tamam. Abla, ben seni göremeyecek miyim artık?"

"Olur mu hiç? Göreceksin tabii ki. Biraz zaman geçsin, ben seni görmeye geleceğim, Zeynep."

Telefonu kapatırken ikimiz de ağlıyorduk. Tabii Elmas da... Kendimi çok ama çok kötü hissediyordum. Sanki kalbim bir yerlerde kalmıştı.

Elmas "Hadi gel, yüzünü yıkayalım. Yemek için aşağı inmeni bekliyorlar," dedi.

"Çok kötüyüm, Elmas. İnemem, gerçekten..."

"Olmaz, Elif. Bu çok ayıp olur. Babam kızar, hadi kalk."

Çaresizce kalktım, yüzümü yıkadım ve Elmas'ın dolaptan çıkardığı elbiseyi giydim. Elmas saçlarımı toparladığında kapı çalmıştı yine. Bu sefer de Bilge gelmişti.

"Selam. Elmas'ı göndermiştik ama o da kayıplara karışınca, bir de ben bakayım dedim."

Sesi iğneliydi. Hem konuşuyor, hem de baştan ayağa beni süzüyordu.

Elmas "Biz hazırız," dedi. "Senin de incelemen bittiyse inebiliriz, abla."

İşte bu patavatsız cümle, Bilge'nin zaten asık olan suratını iyice düşürdü.

"Son zamanlarda dilin pek bir yerlerde, Elmas'ım. Sonra Elif'e de örnek olmandan korkuyorum."

Elmas "Elif, gel canım, sen ona bakma," dediğinde, Bilge alev almış gözlerle bakıyordu. Sinirle aşağıya inmeye başladı. Biz de peşinden tabii.

Babaları beni görünce gülümsedi. "Gel kızım. Söyle bakalım, alışabildin mi buraya?" Elini omzuma atmıştı.

Alışmak kolay mıydı bu kadar? Bir şey diyemedim, başımı öne eğdim her zamanki gibi.

Gülizar Hanım "Elif, nasıl oldun kızım? İyi misin biraz daha?" diye sordu.

"Teşekkür ederim. Daha iyiyim," diye cevap verdim.

"Çok acıktım ben ya... Oturmayacak mıyız yemeğe?" dedi Elmas.

Bilge "Sen ne zamandan beri abim gelmeden masaya oturuyorsun?" diye sordu.

"Abim haber verip de, onu beklememizi, geç geleceğini söylediğinden beri, sevgili ablacığım," diye cevap verdi Elmas en rahat sesiyle.

"Kesin tartışmayı! Zaten Fırat Bey'imiz niye Elif'i yalnız bırakıp dışarılarda geziyor, onu da anlamış değilim ya... Neyse hadi, oturalım artık," diyerek tartışmayı sonlandırdı babaları.

Masada, Fırat'ın amcakızı olan Meral ve ben karşılıklı oturuyorduk. Meral çok sessizdi. Öğretmenlik onu yoruyor muydu acaba? Belki de genel yapısı böyleydi, kim bilir. Sonuçta yetim büyümüştü. Ne kadar amcasının evi de olsa, kendini ezik hissetmiş olabilirdi. Yüzü de pek gülmüyordu.

Gülizar Hanım "Leyla Abla'nız bugün döktürdü, haberiniz olsun," dedi.

Leyla "Yeni gelinimizin şerefine olsun dedim," dedi gülümseyerek.

Gülizar Hanım "Aaa, bak o zaman yemezsen Leyla çok bozulur, Elif," diyerek beni teşvik etmeye çalıştı.

Zorla da olsa gülümseyebildim Leyla Abla'ya. Ama bu bile Bilge'ye dokunmuştu sanırım. "Desenize, pabucumuz şimdiden dama atıldı," dedi sitemle.

O sırada Fırat girdi içeriye ve Bilge'nin iğneli sözleri havada asılı kaldı.

"İyi akşamlar herkese," diyerek masaya yaklaştı Fırat.

"İyi akşamlar, oğlum. Gel otur Elif'in yanına," diye buyur etti Gülizar Hanım.

Fırat bir şey demeden yanıma oturdu. O sırada bir şey dikkatimi çekmişti. Meral'in Fırat'ı gördüğünde gülen gözleri, yanıma oturuşuyla yeniden hüzne bulanmıştı. Bir şeyler mi hissediyordu acaba?

Elmas "Biliyor musunuz, sizi böyle yan yana görünce fark ettim. Acayip yakışıyorsunuz," dedi bize bakarak.

"Eee, biri çok güzel, diğeri de yakışıklı olunca, yakışmayıp da ne yapacaklar?" diyerek gururlandı annesi.

Bilge suskunluğunu "Bakalım ruhumuz da aynı ölçüde güzel mi? Öyle değil mi, anneciğim?" diye sorarak bozdu.

Elmas en sonunda dayanamayıp, "Sen neden akşamdan beri Elif'e laf sokup duruyorsun, abla? Söylesene derdin ne?" diye sordu.

Bu akşam bu kızın iğneleri bana fazlasıyla batmıştı ki, zaten bitkin olan ruhum bunları kaldıramıyordu. Ne sanıyordu ki? Çok mu mutluydum ben burada olmaktan? Elim titremeye başlayınca, çatalı düşürmemek için tabağa bıraktım. Masada bulunan herkes gibi Fırat da fark etmişti bunu. Aniden elimi tutarak, Bilge'nin gözlerinin içine baktı ve "Öyle mi, Bilge?" diye sordu hiddetle.

Bilge "Ne öyle mi, abi?" derken sesi korkudan titriyordu. Söylediklerine bin pişman olduğuna adım gibi emindim.

"Bana aptal muamelesi yapmaya kalkma sakın! Bir daha Elif'e en ufak sözlü tacizde bulunursan, beni karşında bulursun. Unutma, Elif demek ben demek! Sana töremizi hatırlatmama gerek yok sanıyordum. Yazık, beni çok büyük hayal kırıklığına uğrattın! Elif'in benim için çok ama çok önemli olduğunu herkes kafasının bir kenarına yazsın!"

"Özür dilerim."

Elimi onun avucunun içinden çekip, kucağıma götürdüm. Masanın altından elimi örtüye sildiğimi fark etmemiştim bile. Ta ki Fırat'ın izleyen gözlerini görene kadar. Elimde değildi, iğreniyordum işte. Bana dokunsun, baksın istemiyordum. Gitsin, bir an önce gitsin istiyordum.

Buradaki ilk tatsızlığın yaşandığı akşamın geri kalanında, Bilge susmayı tercih etmiş, Elmas ortamı yumuşatmak için sürekli konuşmuştu. Anne ve babaları da düğünle ilgili işler için çağırdıkları insanlarla görüşmüşlerdi. İyi ki hava soğuktu da, çok şaşaalı bir açık hava düğünü olmayacaktı. Buraların en büyük salonu tutulmuş ve yemeklerin hazırlanması için çalışmaya başlamışlardı bile.

O düğünden bir an önce kurtulmak istiyordum. Tıpkı bu hayattan kurtulmak istediğim gibi.

On Birinci Bölüm

Gece, üzerimdeki kalın yün yorgana rağmen zangır zangır titremiştim. Neyse ki sonunda uyumayı başarmıştım. Sabah gözlerimi açtığımda hiç tereddüt etmeden perdelere doğru gittim. Camı iyice açıp, içeriye o temiz kar havasının girmesini sağladım. Kar, lapa lapa dökülürken dans eder gibiydi. Bir süre üşüyen bedenime aldırmadan seyrettim. Sonra gidip yatağımı düzelttim. Kendimi daha iyi hissediyordum. Etrafı düzenledikten sonra camı tekrar kapattım. Elimi yüzümü yıkadım. Ardından saçlarımı tarayıp, ördüm. Üzerime kalınca bir elbise ve hırka giydim.

Bu sabah evden hiç ses çıkmıyordu. Saate baktığımda henüz yedi olduğunu gördüm. Cam kenarındaki tekli koltuğa oturup, yine dışarıyı seyretmeye başladım. Bahçedeki ağaçlar bir kartpostalı andırıyordu. Epey bir süre öylece oturdum. Evin içinde hareketlenmeler de başlamıştı artık.

Yavaş yavaş uyanıyor olmalıydılar. Bahçeye tekrar baktığımda şaşırmıştım biraz. Fırat, üzerindeki incecik kazağa aldırmadan dışarıda telefonla konuşuyor, aynı zamanda da sinirli hareketlerle karı tekmeliyordu. Elindeki telefonu hırsla kapatıp cebine koyarken, oldukça gergin görünüyordu.

Kafasını kaldırıp bir an beni camda görünce duraksadı. Sonra hemen eve doğru yöneldi. Akabinde de kapım çalındı ve içeriye girdi.

"Günaydın, Elif."

Sesim çıkmadı, çıkamadı. Yüzüne dahi bakamıyordum. Bu çok tuhaftı. Ondan ölesiye korkuyordum. Hemen karşımdaki koltuğa oturdu.

"Erkencisin bugün. İyisin, değil mi? Akşam Bilge canını sıktı biliyorum. Onunla yine konuşacağım, bir daha tekrar etmeyecek, Elif."

"Sorun değil, daha kötü günlerim de oldu," dedim yüzüne bütün nefretimle bakarak.

"Biliyorum. Bak Elif, merak etme, düğünden birkaç gün sonra İstanbul'a döneceğim ve gerekmedikçe de gelmeyeceğim. Daha rahat olacağını umuyorum. Eğer bir şeye ihtiyacın olursa, bir telefonun yeterli. Giderken kızları da götüreceğim. Yani Elmas ve Bilge'yi. Onların da okulları başlayacak zaten. Ama lütfen düğüne kadar bana tahammül et, olur mu? Hepimizin iyiliği için."

Soran gözlerle bakıyordu bana. Hepimizin iyiliği için diyordu. Acaba iyilikten haberi var mıydı ki? Sonra cebinden bir telefon, ATM ve kredi kartı çıkarıp masanın üzerine bıraktı.

"Sana hesap açtırdım. Biri hesaba bağlı olan ATM kartı, diğeri de ek kart. Ha bir de kimliğini çıkarttırdım bizim Salih'e, nikâh için gerekliydi."

"Hiçbirini istemiyorum, kimliğim yeterli."

"Elif, lütfen mantıklı ol. Bunlara ihtiyacın olacak. En azından bebeğimiz için."

İnanamıyordum! *'Bebeğimiz'* diyordu. Bu adamla ortak bir şeylerimizin olması ne kadar da kötü. Kurtulamayacak mıydım ondan?

'Bebeğimiz' dediğim an, en az onun kadar ben de şaşırmıştım. Kabullenmiş miydim o küçük varlığı? Bilemiyordum. Elif'in değişen yüzünü ve çöken omuzlarını fark etmiştim. Bir kez daha yıkılmıştı sanki.

Bakışlarını tekrar dışarıya dikti. Birkaç dakika sonra bana doğru döndü. Gözlerime bakmadan konuşmaya başladı.

"Merak etme, düğünle ilgili hiçbir şeyde sorun çıkarmayacağım. Ben de senin gibi, bir an önce olup bitmesini bekliyorum. Sonrasında da..."

Yine tıkanmıştı işte. Evet, sonrasında ne yapacaksın, Elif? Söylesene! Etrafındaki yabancı insanlarla yaşamayı kabullenip kalacak mısın buralarda? Ya bebek doğduğunda ne olacak? Mecburi bir bağla düğümleneceksin iyice. Bunu göğüsleyebilecek misin?

"Evet Elif, sonrasında..." dedikten sonra duraksadım. "Burada kalmak seni rahatsız edecekse, bizimle İstanbul'a da gelebilirsin. Bak, ben işlediğim günahın farkındayım ve senin için bir şeyler yapmaya çalışıyorum. Burası diyorsan burası, yok ben buralara alışamam diyorsan da benimle İstanbul'a gelirsin."

"Hayır, ben burada kalmayı tercih ederim. İnsan zamanla nelere alışmıyor ki? Buraya da alışırım."

"Tamam. Belki böylesi ikimiz için de daha iyidir. Birbirimizi görmezsek..."

"Kesinlikle... Daha iyi!"

Bunu öyle bir ses tonuyla söylemişti ki, bakışlarım önce yere, sonra da dışarıya yöneldi. O sırada çalan kapının sesiyle birbirimize baktık.

"Girin!" dememle birlikte, annem içeriye girdi. İkimizi karşılıklı oturmuş konuşurken bulunca, yüzü garip bir sevinçle aydınlandı.

"Günaydın. Sizi böyle görmek ne güzel!"

Elif ayağa kalkarak anneme doğru yöneldi. Gülümseyip, "Günaydın," dedi.

Annem de onun yüzünü okşayarak "Bugün çok daha iyi görünüyorsun, Elif 'im," dedi. "Sizi rahatsız etmedim, değil mi?"

"Yok anne, ben de çıkacaktım şimdi."

"Çıkma, dur. Sizin için hazırlayacağımız odaya bir bakın. Baban bugün boyatmak istiyor. İçeride kataloglar da var. Mobilyasını seçin, yarın getirtelim. Biraz hızlı olacak ama yetiştireceğiz."

Elif'le bakışlarımız çakıştı. Yüzü öylesine dağılmıştı ki, tek kelime edemiyordu. Benimle aynı odayı paylaşma fikri kızdırmıştı onu. Ama burada, düğünden sonra ayrı odada kalmak olanaksız bir şeydi. Bu konuda ona herhangi bir söz vermemiştim. Veremezdim de. Laf çabuk dağılırdı aşiretimiz içinde.

"O odayla ilgili her şeyi Elif seçsin, anne. Nasıl olsa orada yaşayacak olan o."

"Olur mu hiç? Orası ikinize ait. Ortak zevkleriniz olmalı."

"Anne, lütfen! Uzatma! Elif görsün katalogları."

"Benim için önemli değil, herhangi biri olabilir."

"Aaa, yeter ama! Susayım diyorum ama sabrımı taşırıyorsunuz artık iyice. Siz milleti bana güldürecek misiniz? Düğün evi mi, cenaze evi mi, belli değil yahu!"

"Ben aşağıdayım, anne. Dediğim gibi, Elif seçecek."

Kapıyı çekip çıktım. Yarım saat sonra, annem Elif ile birlikte salona geldi. Elif'i koltuğa oturtup, katalogları önüne yığdılar. Elmas hemen Elif'in yanı başına oturarak, hevesle beğendiği şeyleri göstermeye başladı. Adım gibi emindim; Elif hiçbir şey görmüyordu. O an annemden de ilk uyarı geldi.

"Elif, hadi kızım, gören gözlerle bak!"

"Bence duvar rengi açık renk olsun, seni boğmasın," dedi Elmas. "Bir de yakında bebek gelecek, ilk zamanlar bebeğini odanda tutmak istersin, değil mi? Eşya seçerken, onun beşiğine

de yer ayırmalıyız. Sonra perdeler ve halılar var. Biraz aceleye gelecek ama renk uyumlarına dikkat etmeliyiz."

Elmas öyle heyecanlıydı ki... Elif'in koluna yapışmış, habire anlatıyordu. İşte o sırada, o masum yüzün gülümsediğini gördüm. Okulu olmasa, Elmas'ı kesinlikle burada bırakırdım. Dönüp Bilge'ye baktığımda, Meral ile bir köşeye sinip, konuşulanları sessizce dinlediklerini fark ettim. Bilge küçüklüğünde de böyleydi hep. Kıskanç ve hırslı bir yapıya sahip olması, onu yalnız bırakıyordu. Elmas'ın sesiyle yeniden onlara doğru döndüm.

"Abi? Ne dersin, duvar rengi sence de krem olsun mu?"

"Karışmayacağımı söylemiştim, Elmas!"

Elif daha fazla susamadı. "Tamam Elmas, krem rengi olsun," diyerek konuyu bir an önce kapatmaya çalışıyordu ama ondan kurtulmak öyle kolay değildi. Bugün başını dahi kaşıyamayacaktı.

Elmas, gözüne soka soka mobilyalara baktırmaya çalışırken oldukça azimliydi. En sonunda bir tanesini seçtiğinde, annem derin bir nefes alıp bıraktı. Ama perdelik kumaşların eve getirilen numunelerine halı katalogu da eklenince, iyice başı dönmüştü Elif'in. Nihayet hepsi bittiğinde kahvaltıya oturabildik. Kahvaltıda da babamın düğün için ardı arkası kesilmeyen soruları başladı. Verdiğim tatmin edici cevaplar yüzünü hatırı sayılır derecede rahatlattı.

Ama düğün hengâmesi bitmiyordu. Bu sefer de düğüne gelecek misafirlerin konaklama ihtiyacına hazırlık yapılıyordu. Anlaşılan düğün gecesi ve sonrasındaki birkaç gün, evimiz oldukça kalabalık olacaktı. Bazı davetliler şehirde, aşiretimize ait evlere dağılacaklardı. İşte işin bu kısmı pek hoş değildi. Mecburen birkaç gün burada kalmak zorunda olacaktım ve hiçbir dedikoduya izin veremezdim. Bu, Elif için daha da zordu. Kimseyi tanımıyor olmasının yanında, bu çekingen haliyle nasıl davranacağını hiç kestiremiyordum. Herkes ağanın nasıl bir kızla evlendiğini merak ettiğinden, onu iyice inceleyecekti.

Evdeki curcuna anlatılır gibi değildi. Gelen giden... Boyacılar, mobilyacılar... Dışarıdaki işler için çıkmıştım. Nihayet akşam olup da eve döndüğümde, kalabalığın arttığını, halam ve teyzemlerin yardım etmek için birkaç gün önceden geldiğini gördüm. Üzerimdeki kabanı Leyla Abla'ya verip salona girdiğimde, beni coşkuyla karşıladılar. Gelenlerle yapılan hal hatır sualinden sonra gözlerim Elif'i aradı.

Teyzem bu kaçak bakışlarımı yakaladığında gülümsedi.

"Ne o, gözün şimdiden sırf Elif'i mi arar oldu? Nankör bu oğlan, Gülizar!"

Halam "Eee, kız bu kadar güzel olursa arar tabii," diyerek katıldı teyzeme.

"Uğraşmayın oğlumla! Elif odasında, Fırat. Çok yoruldu bugün. Biliyorsun, rahatsız da biraz. Doktorun dediğini uygulayamadık hiç. Biraz dinlensin diye, Elmas ile yukarı gönderdim."

Annem, Elif'in hamile olduğunu onlara söylememişti belli ki. Sesimi çıkarmadım. Bir an önce bu tantananın, bu göstermelik heyecanın bitmesi için dua ettim sadece.

On İkinci Bölüm

Bugün bu evdeki telaşın anlatılır yanı yoktu. Öyle yorulmuştum ki. Bir an, kalabalık arttıkça duvarlar üstüme geliyor sandım. Tanımadığım bir sürü insanla tanıştırılıyordum ama hiçbiri bana bir şey ifade etmiyordu.

Sonunda Gülizar Hanım "Elif, çok sarardın kızım. Hadi, Elmas seni odana çıkarsın," dedi. Ardından misafirlere dönerek, "Kusura bakmayın, Elif çok hastaydı. Hep Fırat'ın yüzünden! Kızı bu soğukta incecik pijamalarla kaçırınca..." diye küçük bir açıklama yaptı.

Bu anlatılanlar, gelenleri pek bir gururlandırmıştı. Yüzlerindeki ifade hemen mutluluğa dönüşerek, gevşemişlerdi.

Elmas, "Elif, iyi misin biraz?" diye sordu odama geldiğimizde.

"Daha iyiyim. Bir an çok kötü oldum."

"İyileşmedin ki henüz. Yorduk da seni biraz. Hiç kalkma, dinlen sen." Gözü sabah masanın üzerine bırakılan telefona takıldı. "Aaa, telefonun gelmiş," dedi.

Tabii ya, Zeynep'i abisine anlatmış olmalıydı ki, sabahına telefonu getirip bırakmıştı.

"Sen mi söyledin?" diye sordum.

"Evet, ben söyledim. Dün çok içim acıdı kardeşinle konuşmana, Elif. Fena mı işte!"

"Elmas, ben kimseden bir şey istemiyorum."

"Biliyorum ama bu gerekli, Elif. Hem sen hamilesin. Farz edelim ki aniden ihtiyacın oldu, ararsın abimi işte."

"Aramam, Elmas. Bilsem ki öleceğim, yine de aramam onu."

"Nefret mi ediyorsun ondan?" Gözleri dolmuştu Elmas'ın. Abisini çok seviyordu ama bana da hak veriyordu.

"Kendini benim yerime koy, Elmas," dedim. "Neler yaşadığımı tahmin bile edemezsin. Bana kızma lütfen."

"Kızgınlığım sana değil. Buralara, törelere... Bilsen ne çok üstüne geldiler. Abim gururuna yediremedi, başı önde gezdi birkaç gün. Aşiret, Beril ve abini arıyordu. Bulduklarında öldürecekleri onları. Ama sonra araştırırken seni bulmuşlar. Beril'e karşılık bu eve gelin gelmene karar verdiler. Ya sen, ya da Beril ve abinin cesedi dediler, Elif. Sonrasını da biliyorsun zaten."

O an, abim ve Beril'in öldürüldüğünü farz ettim. Tüm hücrelerim ürperdi. Her ne kadar onlara çok ama çok kızgın olsam da, belki de böylesi daha iyiydi. Eğer abime bir şey olsaydı, annem ve babam, onlarla birlikte ben ve Zeynep de kahrolurduk. Şimdi ise sadece ben bitmiştim. Geri kalanlar hayatlarına devam ediyorlardı.

"Asma o güzel yüzünü," diyerek düşüncelerimi böldü Elmas. "Her şey çok kötü gelişti ama bundan sonra öyle olmayacak, Elif. Bizimle İstanbul'a geleceksin, değil mi?"

"Hayır, ben burada kalacağım."

"Ama..."

"Böylesi daha iyi, Elmas. Onu görmeye dayanamıyorum. Bu bana çok acı veriyor. Her bakışında o gece geliyor aklıma. Bahçede sürüklenişim... Sonrası... Sonrası..."

Hıçkırarak ağlamaya başladım. Anlatamadım. İlk defa o kâbus gece hakkında biriyle konuşmaya çabalıyordum ama yapamıyordum.

Sarıldı bana sımsıkı. "Tamam, canım, hadi..." diyerek avutmaya çalıştı beni.

O ara kapı açıldı ve sanırım ağlamamı duyan Fırat ve Gülizar Hanım içeri girdi.

"Ne oldu, Elmas? Bir şey mi dedin kıza?" diye çıkıştı Gülizar Hanım.

"Hayır, anne," dedi Elmas. "Sadece... Kardeşini çok özlemiş."

"Ah, canım! Tamam, bak bu günler de geçecek. Ömür boyu küs kalacak değiller ya sana."

Elmas'a minnetle bakmıştım. O da abisine nefretle...

Fırat'ın bir bakışından öfke taşmıştı. Hızla bana döndüğünde, Elmas'a ne anlatabileceğimi anlamış gibiydi. Öfkelendiği benmişim gibi baksa da, aslında kendi benliğine duyduğu hislerdi.

"Ben çıkayım," dedi annesi. "Ağlama sesi gelince, aşağıdakiler de meraklandı."

"Sen de çık, Elmas!" dedi Fırat. Sinirli görünüyordu. Bakışları tıpkı o geceki haline bürünmüştü. Elmas "Abi..." diye mırıldandığında, sertçe "Çık!" dedi.

Yine korkuyordum! Onunla şu an, bu odada yalnız kalmak istemiyordum. Odada birkaç kez döndü.

"Ne anlattın Elmas'a?"

"Bilmediği bir şeyi değil."

"Kardeşlerimi bana karşı nefretle doldurmaya çalışma sakın, Elif! O gece neler olduğunu tüm aşiretimiz gibi, onlar da az çok biliyorlar! Aşağıdaki herkes de. Annemin senin hamile olduğunu etrafa söylememesinin tek sebebi, senin utanmanı engellemek!"

Bu adam ne hakla karşıma geçmiş, ukala tavırlarla bana bağırıyordu? Ayağa kalkıp, burnunun dibine kadar yaklaştım. Parmağımı göğsüne bastıra bastıra "Ben utanılacak hiçbir şey yapmadım bugüne kadar! Benim alnım ak! Utanması gereken tek kişi sensin! Ama ne yazık ki o duygudan yoksunsun! Şu ana kadar herkes beni ayıpladı. Kendi annem, babam, ailem de dâhil. Bir pislikmişim gibi davrandılar bana. Ama ben neler yaşadığımı çok iyi biliyorum. Tıpkı senin de bildiğin gibi!" dedim.

"Bak... Tamam, biraz sert çıktım, özür dilerim. Sadece Elmas bana öyle bakınca..."

"Aylardır ben o bakışların kaç misli fazlasını çekiyorum, biliyor musun? Bak bana... Etrafımda bana ait tek kişi yok! Ölmeme bile izin vermedin! Şimdi de, midemi bulandıran o

geceyi bana asla unutturmayacak bir bebeği karnımda taşıyo-
rum. Üstüne çok iyi bir şey yapmışsın gibi, büyük bir düğünü
ve tantanasını..."

"Sessiz ol!"

"Olmayacağım! Artık sessiz olmayacağım!"

"İyi! Bağır o zaman!" deyip kapıyı çekip çıktı.

Bir anda susmuştum. Sinir bütün damarlarımda hücuma geçmişti. Pencereye doğru gidip karanlıkta parlayan karın beyazlığını seyrettim. Camı açıp, derin nefesler alıp bıraktım. Bana sahip çıkmadıkları için defalarca kez anneme ve babama kızdım. Bir o kadar da abime ve Beril'e...

Geçen akşamki tartışmamızın ardından, neredeyse hiç konuşmamıştık Elif'le. Moralim feci bozuktu. Ev, düğün için gelen misafirlerle doluydu. Elif'i ara sıra etrafta görüyordum ama annem genelde odasında dinlendirmeye çalışıyordu onu. Şimdi yine etrafımda gülüşüp duran çocukluk arkadaşlarımın zoruyla, kendi isteğim dışında bir şey daha yapıyordum. Damat tıraşı benim neyimeyse! Bir an önce bu sahte sevincin bitmesi için dualar ediyordum. Boğuluyordum ama çarem yoktu.

Eve geldiğimde, annem bir telaşla koluma girip, beni odama soktu. "Hadi oğlum, acele et! Bak, damatlığın burada, gömleğini de ütüledik."

Yatağın üzerine çöküp kaldım. *Bunu mu istiyordun, Fırat?* diye defalarca sordum kendime. Aslında Beril'i de istemiyordum ki. Bunlar hep başkalarının istekleriydi. *Kimin hayatını yaşıyorsun, Fırat? Söylesene! Kimin? Tıpkı Elif'in, yaşamaya mecbur bıraktığımız hayatı gibi...*

Annem ne hissettiğimi anladığı için, kararsız bakışlarla beni seyretti bir süre. Yanıma otururak ellerimi tuttu sonra.

"Fırat! Niye böyle yapıyorsun, oğlum?"

"Bunu sen mi soruyorsun, anne?"

"Elif'in de yüzünden düşen bin parça."

"Ne bekliyordun, güle oynaya o gelinliği giymesini mi? Tek bir tanıdığı bile yok burada. Üstelik... Üstelik ırzına geçmiş bir adamın karısı olmayı kabul etti."

"Yeter artık, Fırat! En azından sen topla kendini. İkinizle birden başa çıkamayacağım ben! Giyin ve gel! Elif'e destek ol! Ben çıkıyorum, daha fazla rezil etmeyin beni millete!"

"Tamam anne, buna da tamam."

"Kes şunu, Fırat!" dedikten sonra kapıyı sertçe kapattı.

Çaresizliğe küfürler savurarak, damatlığımı giydim. Aynadaki görüntüme bakıp, gelmeye başlayan davul zurna seslerine

kulak verdim. Pencereden aşağıyı izledim bir süre. Bu soğukta kapı önünde halay çekmeye başlamışlardı bile. Saatime baktım. Elif hazır mıydı acaba? Odadan çıkıp aşağıya, onun odasının önüne gittim. Dayımın kızları kapıda muhabbet ediyorlardı. Beni görünce kıkırdamaya başladılar.

Filiz, "Abi, vallahi çok şanslı adamsın. Elif dünyalar güzeli," dedi.

Gülden de ona katıldı hemen. "Gördüğüm en güzel gelin oldu. Ama hep ağlıyor, makyajı iki kere yenilendi."

"Kim var içeride?" diye sordum.

Filiz "Kim yok ki?" diye cevap verdi. "İçerisi epey kalabalık."

"Annemi ya da Elmas'ı çağır bana," dedim.

Annem dışarı çıktığında yüzüme bakıp "Ne oldu, oğlum?" diye sordu.

"Elif hazır mı?"

"Hazır. Sen in, aşağıda oynayanlara katıl. Ben sana haber ettiğimde de gelip, Elif'i çıkarırsın."

"İyi. Odayı biraz boşaltın da kız dinlensin."

"Aman aman, yalnız bırakmayalım. Bıraktığımız an ağlamaya başlıyor. Hiç değilse kalabalıktan sıkılıp da sessiz sessiz oturuyor."

Üzerimde bembeyaz gelinlik, başımda bir sürü kalabalık ve sürekli saçımı, makyajımı, duvağımı kontrol eden bir kadın... Engelleyemiyordum kendimi, sıra sıra düşüyordu damlalar gözümden. Öylesine yalnızdım ki, Elmas ve Gülizar Hanım olmasa ayakta bile duramayacaktım. Dışarıdan davul zurna sesleri geliyordu gürültüyle. Benim içimde ise sessiz çığlıklar... Kimsenin duymadığı ama tüm bedenimi titreten çığlıklar!

"Fırat hazırlanmış, dışarıda halay çekiyor. Birazdan gelecek seni almaya. Hadi artık odayı boşaltalım," dedi Gülizar Hanım. "Yavaş yavaş düğün yerine doğru gitmeye başlayın."

Odayı boşalttılar. Bir tek Elmas ve annesi kaldı. Yanı başıma oturarak destek olmaya çalışıyorlardı.

"Güzel gelinim benim," dedi Gülizar Hanım. "Bu gece benim için dik durmaya çalış, olur mu?" Gözlerime şefkatle bakarak konuşuyordu.

Kafamı salladım olur der gibi.

"Elmas, git abine haber et, gelsin gelini çıkarmaya," deyip beni ayağa kaldırdı ve duvağımı örttü.

Aynada kendime bakarken, gelinliğin ne kadar gösterişli olduğunu düşündüm. Sanki benim üstüme göre dikilmişti. Duvak yüzüme kapandığında, hayallerimin, ideallerimin bulunduğu bir sayfa da kapanmıştı artık. Kapı çalınca içimi bir huzursuzluk kapladı. Fırat içeri girdi. Duvağın verdiği rahatlıkla yüzünü inceledim. Çok gergindi. Beni ürkütecek kadar gergin!

Gülizar Hanım, "Aaa, az kalsın unutuyordum! Dur şu nazar boncuğunu gelinliğin içine takalım. Herkes senin güzelliğini konuşuyor zaten, göze getirecekler sonra. Tamam, oldu işte. Neyse, ben sizi biraz yalnız bırakayım," dedi ama onu durdurdum.

"Hayır, lütfen!" dedim. Konuşan ben miydim? Buna hem Fırat, hem de Gülizar Hanım şaşırmıştı. Akabinde de o sinirli sesi duydum.

"Evet anne, sen biraz dışarı çıkar mısın? Ben gelinimle yalnız kalmak istiyorum."

Gülizar Hanım bana cesaret vermek ister gibi, "Kapının önündeyim, Elif," dedi çıkmadan hemen önce.

Fırat kararlı adımlarla yanıma geldiğinde kaçacak yerim yoktu. "Elif... Gördüğüm en güzel gelinsin." Sesi daha sakin çıkmıştı. Ben ters bir şeyler söylemesini bekliyordum aslında. "Duvağını açabilir miyim? Biraz konuşsak..."

"Hayır, lütfen!"

"Bak Elif... Bu geceden sonrası her ikimiz için de rahatlık olacak. O yüzden, zaten ikimiz için de zor olan bu düğünü daha fazla gerginleştirmeyelim."

"Kimin için rahatlık? Söylesene!"

"İnan bana, her ikimiz için de."

"Öyle mi? Neden ben buna inanamıyorum peki? Benim rahat bir yaşamım vardı zaten."

Kahretsin, hayatımı altüst ettin sen!

"Elif bak, öyle ya da böyle durumunu kabul edip geldin sen buraya, değil mi?"

"Başka çarem var mıydı? Karnımda çocuğunu taşırken, başka biriyle mi evlenseydim?"

"Buna izin verir miydim sanıyorsun? Benim çocuğum başkasına *baba* diyemez! Ayrıca sen kendi rızanla gelmeseydin de, ben seni getirecektim."

"Aaa, bak ben bunu unutmuşum. Sen ağa oğlusun, her istediğini yapmaya hakkın vardı, değil mi?"

"Elif yeter, üstüme gelmeyi bırak artık. Bana bak, sen iyileşmeye başladın galiba? Dilinle beni böyle hırpaladığına göre."

"Hep böyle kalmayacağım, inan bana."

"Sen benim şerefim ve namusumsun artık. Bir de çocuğumun annesi olacaksın. Tüm bu sıfatlara söz getirmediğin sürece istediğini yapabilirsin, Elif. Burada kalmaya karar verdiğine

göre, zaten âdetlerimize uygun yaşamayı da kabullenmiş oluyorsun. Şimdi ver elini, çıkmamız gerekiyor."

"Hayır, elimi tutmanı istemiyorum," dedikten sonra elimi yavaşça koluna attım. Tenine dokunmak beni tiksindiriyordu. Hırçınlaşmıştım iyice. Doğru, haklıydı, son üç gündür biraz daha toparlanmıştım. Yoksa ona sataşmaya başlayamazdım. En azından hayatımın yönü belliydi artık ve kimse bana bir pislikmişim gibi bakmıyordu. Yaşayacağım yer, evim, odam burasıydı. Kabullenmiştim.

Kabullenemediğim, bir türlü içime sindiremediğim, tüm hayallerimi ezip geçen tek şey, *Fırat*'tı.

On Üçüncü Bölüm

Elif bir melekten farksızdı. 'Gördüğüm en güzel gelinsin,' derken doğruyu söylüyordum. Başka şartlarda tanışmış olsaydık, kesinlikle ona âşık olabilirdim. Oysa şimdi, beni sürekli yargılayan bakışlarından kaçmaya çalışıyordum. Birkaç gün sonra da buradan giderek, ondan tamamen kaçacaktım.

Eli kolumda, yan yana odadan çıkarken, üzerimize şekerler yağmaya başlamıştı. Kalabalık bir alkış sesi, ıslıklar, zılgıtlar eşliğinde iniyorduk merdivenlerden. Elif gelinliğinin verdiği ağırlıkla zor yürüyordu. Neredeyse üç aylık hamile olmasına rağmen karnı hiç belli değildi. Tam tersine, çok da zayıf bir görüntüsü vardı. İnce uzun bedeni bembeyaz gelinliğin içinde süzülürken, hayranlık duymamak elde değildi. Ki zaten neredeyse bütün gözler ona hayrandı.

Kalabalığın içine geldiğimizde, elimi beline sararak onu korumaya çalıştım. Rahatsız olduğunu biliyordum ama bugün herkese *O benim karım!* izlenimini vermeliydim. Yanında olamadığım zamanlarda bu onu koruyacaktı. Dış kapıdan çıkarak gelin arabasına geçerken de elini tuttum. Çekmeye çalışıyordu ama bırakmadım.

"Senden nefret ediyorum!" diye fısıldadı.

"Ne güzel!" dedim ben de onun gibi tıslayarak.

Arabada arka koltuğa oturmuştuk. Önde Cevat, yanında da Elmas oturuyordu. Yola çıktığımızda, arkamızda bir sürü araba vardı. Kar yağmakta ısrarlı olduğu için yolda zar zor gidiyorduk.

Elmas arkasını dönüp "Abi, sana o kadar dedim tencere diplerini yeme diye! Bak nasıl da karakışta evleniyorsun," dedi.

Buna gülümsemiştim, çünkü gerçekten de herkes beni uyarırdı bu konuda. Bir an Elif'in zorla tuttuğum eline baktım.

Tıpkı Elmas ve Cevat'ın da sık sık baktığı gibi. Gerçekten isteyerek evleniyormuşum gibi geldi. Ama ne zaman Elif'in duvağının altından elime düşen damlaları gördüm, o an yine kendime geldim. Cebimden mendil çıkarıp ona verdim. Alıp, usulca yüzünü sildi.

Titrediğini fark ettiğimde, havanın soğukluğunu hatırladım. Zaten hastaydı ve yeni iyileşmişti. Elmas'a "Elif'in üstüne bir şey almadınız mı siz?" diye sordum.

"Aaa, almaz olur muyuz? Çantamda, vermeyi unutmuşum," diyerek bir şal uzattı.

Uzanıp aldım ve omuzlarına örttüm. Düğünün yapılacağı otelin önüne geldiğimizde, zor da olsa elini tutarak Elif'i arabadan indirdim. Yine çekti, yine bırakmadım! Salona girdiğimizde ise alkış kıyamet kopuyordu. O kadar kalabalıktı ki, kim nerede seçemiyordum. Üzerimize avuç avuç gül yaprakları dökülüyordu. Elif şaşkındı. Kolumdaki eli gerildi ve daha sıkı sarmaya başladı. Denize düşen yılana sarılır misali.

Dans müziği bütün ısrarıyla çalarken, piste yöneldik. Belinden tutup kendime doğru çektim Elif'i. Mecburen elimden tuttu ve zorunlu birkaç göstermelik salınış sergiledik. Ardından nikâh masasına geçtik. Babamın belirlediği iki şahit, belediye başkanı, Elif ve ben oturuyorduk masada. Şahidimi bile kendim seçemiyordum. Ayıp olmasın diye, aile büyüklerimizden birilerine verilmişti bu görev. Sonunda sorulan sorular ve verdiğimiz "Evet!" cevaplarından sonra evlilik cüzdanımız Elif'e uzatıldı. Elif titreyen ellerine rağmen cüzdanı aldı.

Ellerinin titreme sebebinin heyecan olmadığını hepimiz biliyorduk. Ayağa kalktık ve Elif'in duvağını açtım. Yüzü çok az makyajla bile bebek gibiydi. Gözlerim takılı kalmıştı. Sonra toparlayıp alnından öptüm onu. Kendini hemen geri çekti. Bir kez daha dans ettik ve ardından o bitmek bilmeyen hoş geldiniz gezintisine başladık. Zavallım, kimseyi tanımadığı için nasıl da çekiniyordu.

Kolları takılan bilezikleri taşıyamaz olmuştu artık. En sonunda kulağıma doğru eğilip, "Ben çok yoruldum. Daha ne kadar var?" diye sordu.

"Yapacak bir şey yok. Az kaldı, devam etmezsek çok ayıp olur."

Bitmez sandığımız gezinti, sonunda bitmişti. Masamıza oturduğumuzda "Bilezikleri çıkarsam olur mu? Kollarımı kaldıramıyorum, neredeyse on kilo!" dedi.

Aynı şekilde benim de ceketim altın doluydu, ağır çekmeye başlamıştı artık. "Gel odada çıkaralım, rahat et."

Ayağa kalktığımızda düğün tüm coşkusuyla devam ediyordu. Halaylar, zılgıtlar... Havalara uçuşan paraların hesabı yoktu. El ele girdiğimiz odada başka kimse olmadığı için, Elif hemen elini çekti. Elif koltuğa otururken, ben de haber yollayıp annemi çağırdım. Kollarındaki bilezikleri ve üzerimizdeki altınları çıkarıp, anneme teslim ettik. Altınlardan kurtulmuş olmamıza rağmen koltuktan kalkmıyor, öylece oturmaya devam ediyorduk. Birden annemin yükselen sesini duyduk.

"Bilmem farkında mısınız ama içerideki düğün sizin. Hemen kalkıp içeri gidin!"

"Elif'in bu hamile haliyle oynamasını beklemiyorsun, değil mi?"

"Onun değil ama senin oynamanı bekliyorum. Hem merak etme, ben Elif'in karnındaki bebeği ikinizden de fazla düşünüyorum," dedi kızgınlıkla.

"Ona ne şüphe!" dedikten sonra Elif'in elini tutup kaldırdım.

Odadan çıkınca, dönüp yüzünü inceledim. Ciddi anlamda çok güzeldi. Yerimize oturduktan hemen sonra, birkaç kişi yanımıza geldi. Onlarla birlikte halay çekmemizi istiyorlardı.

"Ben geleyim ama Elif çok hasta, o otursun," diyerek geçiştiriyordum herkesi. Ben halay çekerken Elmas, Elif'e eşlik ediyordu.

Bir ara halamın torununun Elif'e baktıktan sonra kulağıma "Fırat, iyi olmuş Beril'in kaçtığı. Bu kız muhteşem," dediğini duydum. Kan beynime sıçramıştı.

"Sen benim karımı mı inceliyorsun, lan?" dediğimde rengi kaçtı.

"Yok, öyle demek istemedim," diye geveledi ama canım çok sıkılmıştı. Elif gençti, güzeldi. Ben İstanbul'a gittiğimde, o burada yalnız nasıl dururdu hiç bilmiyordum.

Gözlerim Fırat'ın kardeşi Kenan'a takıldı. Düğünde sürekli oynuyor ve gülümsüyordu. İçkinin de etkisiyle sabahkinden daha rahat görünüyordu. Kahvaltıdan önce gelmişti İstanbul'dan. Tip olarak Fırat'a çok benziyordu. Belki biraz daha zayıf. Sabah Gülizar Hanım tanıştırdığında, onun da tıpkı Elmas gibi sıcak bir insan olduğunu hissetmiştim. Bilge ile çok farklıydılar. Aslında Bilge sanırım Fırat'a benziyordu.

Bu gece Elmas öylesine güzeldi ki. Beyaz teni ışıl ışıldı. Üzerindeki elbise uzun ince vücudunu çok göz önüne çıkarmıştı. Gülizar Hanım önce bunu giymesine itiraz ettiyse de, sonra ikna olmuştu. Bilge dış görünüş olarak Elmas'tan daha güzel ve gösterişliydi ama duruşu çok soğuktu. Biri öylesine sempatik, diğeri ise buzdolabı modundaydı. Tıpkı Kenan ve Fırat gibi. Gerçi ikisini de hiç tanımıyordum. Belki Kenan da Fırat gibi manyağın tekiydi. Kim bilir! Kol kola girmiş halay çekerlerken, onlara dikkatlice baktım. Fırat, Kenan'ın söylediği bir şeylere gülüyordu. Birbirlerine çok yakın iki kardeş oldukları ortadaydı.

Bir anda Fırat'a yakalanmıştım. Onları izlediğimi fark edince gözlerini bana dikti ve halayı bırakarak soluğu yanımda aldı. Sıkıldığımı fark etmişti. Kendi koltuğuna oturup, "Elif, iyi misin? Biraz daha dayan, az kaldı sayılır," dedi.

"Sayılır mı? Daha ne kadar sürecek bu tantana? Saat bir oldu."

Suratı düşerek bana cevap verdi.

"Yaklaşık bir saat daha..."

Duyduğum bu cevaptan sonra, önüme dönüp etrafı izlemeye devam ettim. Elmas ve Bilge'yi izlerken, bir ayrıntıyı fark ettim ki, umarım bunu başka kimse görmemiştir. Uzun sayılabilecek kumralca biri, Elmas'ın eline bir kâğıt sıkıştırdı. Elmas bunu çaktırmadan okuduktan sonra gelin odasının olduğu tarafa doğru gitti. Bilge onu kolundan çekerek durdurmaya çalışmış ama etkili olamamıştı.

"Elif, gel hadi, dans etmemiz gerekiyor. Herkes bize bakıyor."

"Başıma ne geldiyse, o bakanların yüzünden gelmedi mi zaten?"

"Yüzüme bak, kendi iyiliğin için."

O an dönüp Fırat'ın yüzüne bakmaya çalıştım. Bir türlü beceremiyordum.

"Herkes dedikodunu yapar sonra, asık suratlı diye."

"Çok komiksin! Ben ne dedikodular duydum hakkımda konuşulan. Sayende! Hem zaten herkes başıma gelenleri bildiğine göre."

"Peki, Elif! Ne istiyorsan öyle yap."

Sesi bıkkın çıkıyordu. O da tıpkı benim gibi, bir an önce bu eziyetin bitmesini istiyordu.

Yaklaşık bir saat sonra düğün nihayet bitmişti. Bu sefer arabayı Kenan kullanıyordu ve sağdıç olarak seçtiği arkadaşlarından Hakan önde, Fırat ve ben arkadaydık. Kenan'ın dikiz aynasından bize baktığını gördüm.

"Çok yakışıyorsunuz," dedi.

Gözlerimi devirdim. Onunla asla yakışmayacaktık. Ona beslediğim nefret, bir duvar gibi aramıza set çekecek ve sadece görünürde karı koca olacaktık. Bu benim kadar onun da işine gelecek ve rahatça hayatını yaşayacaktı. Derin bir nefes alıp verdim ve dışarıyı seyretmeye başladım. Hava öyle soğuktu ki, arabanın çalışan klimasına ve üzerime sarmaladığım şala rağmen üşüyordum. Fırat o anda paltosunu çıkarıp üzerime örttü. Ona ait hiçbir şeyin tenime dokunmasını istemezken, ona ait bir bebeği karnımda taşıyordum. Paltoyu ittim ama o ısrarla yeniden örttü. Dişlerim birbirine vuruyordu.

Sessizce "Lütfen... Bebek için," dedi.

Palto üzerimde kalmıştı. Isınmamda etkili olduğunu inkâr edemezdim. Ama çok huzursuzdum. Arkamızdan gelen bir sürü arabayla eve doğru gidiyorduk. Evin önüne geldiğimizde yine davul zurna çalıyordu. İçeri girerken, bu sefer başıma buğday

ve şeker döküyorlardı. Buğday bereket getirmesi için, şekerler de ağız tadımızın yerinde olması içinmiş.

Eve girdiğimizde Fırat yine elimi çekerek tuttu. Gülizar Hanım yanıma gelip bana sarıldı ve "Evimize tekrar hoş geldin, güzel gelinim," dedi. Bu arada Fırat'ın sağdıç olarak seçtiği bekâr Hakan'la evli Sinan onunla şakalaşıyordu. Gülizar Hanım beni bizim için hazırlanan odaya doğru götürürken, Fırat aşağıda kaldı. Şakalaşmalara Kenan da katılınca beni bir rahatlama almıştı. *Umarım yukarıdaki odaya gelmez!* diye dua ediyordum.

Yeni mobilya ve badana kokusunun henüz çıkmadığı odaya girdiğimizde, Gülizar Hanım üzerimdeki şalı çıkardı. İçerisi gerçekten de oldukça sıcaktı. Sonra duvağımı kapattı ve şaşkınca ona bakan yüzümü okşadı. Elimden çekerek beni yatağın üstüne oturttu.

"Yapmayın, ne olur!" diye yalvaran bir sesle mırıldandım.

Yanıma oturup beni kendine çekti ve sarıldı. "Korkma, Elif. Sen artık evli bir kadınsın ve kocanın senden istediklerini reddedemezsin."

Ne diyordu bu kadın? Ne isteği? Korkmaya başlamıştım. Ama sonra sakinleşmeye çalıştım. *O da istemez zaten. Sakin ol, Elif!* diye telkinlerde bulunuyordum kendi kendime. Bu beni biraz olsun rahatlatıyordu. Gülizar Hanım tam odadan çıkarken bir gürültü oldu kapı önünde. Fırat'ı sırtına vurarak içeri soktular. Fırat kapıyı kapatıp, şaşkınca bana baktı. Beni yatağın üstünde, duvağım kapalı halde beklerken görünce, onunla birlikte olmak için beklediğimi mi düşünmüştü acaba?

Şoka girmiştim sanki, elimi kolumu kıpırdatamıyordum. Yavaşça bana doğru gelip, dizlerinin üzerine çöktü. Cebinden çıkardığı her yanından ışıklı hareler saçılan pırlanta kolyeyi boynuma taktı. Sonra duvağımı açtı ve çenemden tutup kaldırdı. Çok korkuyordum. Bir kez daha deli gibi korkuyordum işte!

"Korkma, Elif! Sana elimi dahi sürmeyeceğim. Ama bu gece dışarı çıkmamı bekleme, olur mu? Bu ikimiz için de hiç iyi olmaz. Hem de hiç!"

Usulca başımı salladım. Dediği gibi, başka çare yoktu. Biliyordum ki, aynı çatının altında olduğumuz zamanlarda aynı odayı paylaşacaktık. Yaşadıklarımdan sonra bu bile bana çekilir gelmişti. O ayağa kalkıp ceketini çıkarırken, ben de yataktan kalkıp aynanın karşısındaki koltuğa oturdum. O an, açık olan perdeleri fark ettim ve gidip kapattım.

"Bak bunu unutmuşum. Karşısı boş arazi, Elif. Geceleri bazen gençler içiyorlar. Akşamları perdeyi kapalı tutarsan sevinirim," dedi.

Yine bir şey demeden kafamı salladım. Bu çok tuhaftı. Hayatımı mahveden adamla aynı odayı paylaşmak zorundaydım. Aynanın karşısına oturup, saçlarıma takılı olan duvağı çıkarmaya çalıştım. Nihayet tüm tokaları çıkarıp, saçlarımı çözdüğümde birer tahtadan farksızlardı. Ne kadar çok sprey sıkmışlardı! Makyajımı da temizledikten sonra üzerimdeki gelinliğe baktım. Nasıl çıkaracaktım ben bunu? Banyoya geçsem? İçimdeki tarlatanla sağa sola dönemiyordum ki.

Fırat durumumu anlamış olacaktı ki, "Elif, ben bir duş alacağım. Sen de üstünü değiştirirsin," dedi.

"İyi olur," dedim. İlk işim tarlatanı çıkarmak oldu. Sonra da gelinliği çıkardım. Aceleyle dolaptaki geceliklerden birini giydim.

O sırada "Elif, çıkıyorum," diye seslendi Fırat.

İçeri girdiğinde, belinde sadece havlu vardı. Bu beni çok rahatsız etmişti.

"Ben de bir duş almak istiyorum."

"Tamam."

Banyoda sıcak suyun altında kalmak, ruhuma çok iyi gelmişti. Çıkmak istemiyordum ama daha fazla da kalamazdım. Kurulanıp, geceliğimi giydim ve saçlarımı havluya sardım ancak banyodan çıkmadım. Galiba Fırat'ın uyumasını bekliyordum.

Aniden kapının tıklatılması, beni feci şekilde ürkütecek, dudaklarımdan kopan çığlığın etrafa yayılmasına sebep oldu.

"Elif, merak ettim, çok uzun kaldın. Hadi çık artık, üşüteceksin."

Çıktım çaresiz. Eee, şimdi ne yapacaktık? Kim nerede yata-caktı? Odada ikinci bir koltuk ya da yer yatağı da yoktu.

"Bak Elif, öyle düşünüp durma. Ben o filmlerde izlediğin adamlar gibi yerlerde ya da koltuklarda yatıp sefil olamam. Şimdi sen de geliyorsun ve birlikte bu yatağı paylaşıyoruz. Sana elimi sürmeyeceğimi söyledim."

Bir şey demedim. Yatağın diğer ucuna iliştim ve arkamı döndüm. Üzerime yorganı sımsıkı çekerek gözlerimi kapattım.

Beni o malum gece nasıl zorla yatağa yatırdığını, üzerimi parçalarcasına nasıl çıkardığını ve tenimde amansızca gezen nefesini hatırladım. Sonra canımın nasıl deli gibi yandığını ve çektiğim ıstırabı... Ama onun yüzünde öfkeyle karışık bir zevk ışıltısı vardı o gece. Gözyaşlarım olabildiğince sessiz yas-tığa süzüldü. Şimdi nasıl onunla hiçbir şey yokmuş gibi aynı yatakta yatabilirdim? En iyisi, kalkıp yağan karı seyretmekti. Zaten sabaha ne kalmıştı ki! Doğrulmaya kalktığım an, bile-ğimdeki baskıyı fark ettim.

Fırat, "Sana burada yatacaksın dedim. Sen benim karım-sın ve ben sana dokunmasam da farklı bir yerde yatmayacak-sın!" dedi.

Bunu öyle sert ve kararlı bir tavırla söylemişti ki, tüylerim korkudan diken diken oldu. Başımı yastığın üzerine bıraktım. Gözlerim ne zaman uykuya ve yorgunluğa yenik düştü, hiç bilmiyordum.

On Dördüncü Bölüm

İkimiz için de zor bir geceydi. Elif güçlükle uyuyabilmişti. Haklıydı da. Korkuyordu. Ona yaşattıklarımdan sonra benimle aynı yatakta yatmak hiç de kolay değildi. Ama başka bir yerde yatmak istemiyordum. Çünkü en başından öyle yaparsak, hep öyle kalırdı ve her seferinde bu problemi yaşamak istemiyordum. Bana güvenmeyi öğrenmeliydi. Zorluğunun farkındaydım ama başka alternatifimiz yoktu. Mademki evlenmiştik, birbirimize alışmak zorundaydık. Buna mecburduk.

Neyse ki ben birkaç gün sonra gidecektim ve bu ikimizi de rahatlatacaktı. Kalkıp perdeleri açtım ve dışarıyı izledim. Sanki gök delinmişti bu hafta, kar durmak bilmiyordu. Saate baktığımda sekize geldiğini gördüm. Ev epeyce kalabalıktı ve herkes aşağıda, el öpmemiz için bizi bekliyor olmalıydı.

Bekâret çarşafı gösterme diye bir şey yapmayacaktık. Çünkü annem bunu daha önce, Elif'ten bekâretini zorla aldığım gecenin kanıtı olarak herkese göstermişti zaten.

Elif bir kedi gibi sessiz ve derin uyuyordu. Gece yattığı şekildeydi, üzerini iyice örtmüştü. Gidip onu kaldırmalıydım. Önce üstümü değiştirdim. Sonra yatağın kenarına diz çöktüm, çünkü oturacak yer yoktu. Uzak durmak için öyle çok uçta yatmıştı ki, düşmemiş olmasına şaşmak gerekirdi. Yüzünü seyretim, bir biblo gibiydi.

"Elif, uyan hadi," dedim.

Gözleri hemen açıldı. Kuş uykusu gibi hafif olmalıydı uykusu. Yatakta doğrulup oturdu. Gözlerim geceliğinin yamular askısına takıldığında hemen yorganı üzerine çekti. Bunu istemeden yapmıştım. Teni fazlasıyla pürüzsüzdü ve dikkat çekiyordu. Dün gece onu hayranlıkla izleyen gözlerden sonra, güzelliğinin tehlikeli olduğunu iyice kavramıştım.

"Ne var, bir şey mi oldu?" dedi.

"Hayır, sadece aşağıya inmemiz gerekiyor. Bizi bekliyorlardır. El öpmek için."

"Sabahın köründe mi? Ama çok yorgunum," diye cevap verdi.

"Sonra istersen dinlenirsin. Hadi kalk."

Elif yataktan kalkıp, dolaba doğru yürüdü. Kapağını açıp içine baktı. Aslında pek bir şey yoktu dolapta. Malatya'dan aldığımız dört beş elbise ve iki hırka.

"Alışverişe çıkalım bugün," dedim.

"Gerek yok, yeter bunlar bana!" dedi kızgınlıkla.

"Saçmalama, Elif! Orada hiç kıyafet yok neredeyse."

"Tamam o zaman, ben Elmas ile giderim."

"Bunu unut! Yeni gelin hemen çarşı pazar geziyor dedirtmem! Hem doktora da gitmemiz gerekiyor kontrol için."

"İyi."

Kapı çaldı o an. Elif'in üzerinde gecelik vardı sadece. Şaşkınca bana baktı. Gidip kapıyı yarım aralık açtım.

Elmas "Günaydın, abi," dedi.

"Günaydın. Ne oldu sabah sabah?" diye sordum.

"Annem bunu Elif'e gönderdi. Giysin dedi. Sahi o nerede?"

"Sana ne! Ver hadi onları da toz ol! Birazdan ineriz biz."

Elmas odaya bakmaya çalışıyordu. Yatağı dağınık görünce gülümsedi. Sonra kafasını uzatarak Elif'e baktı. Eminim gördüklerini anneme anlatmak için talimat almıştı.

"Günaydın, Elif," dediğinde Elif utandı.

"Günaydın," dedi mırıltı halinde.

"Hadi Elmas, hadi!" diyerek kapıyı kapattım ve elimdeki elbiseyi Elif'e uzattım. Nefti yeşil, çok şık bir elbiseydi. Banyoda giyindi ve saçlarını topladı.

"Hazır mısın?" diye sordum. Kafasını salladı. Elinden tuttum yine. "Buna gerek yok!" dedi ama bırakmadım. Merdivenlerden aşağıya, salona inerken "Günaydın," diye seslendim. Tüm gözler üzerimizdeydi.

Elleri buz parçası gibiydi. Salonda neredeyse otuz kişiye yakın insan vardı ve bütün gözler Elif'in üzerindeydi. Haliyle gerilip, ürkmüştü. İster istemez yüzüme baktı.

"Korkma, yanındayım," dedim ama aldığım cevap "Aman ne güven verici!" oldu.

Bunu alayla söylemişti. Gülümsedim. Kaşlarını çattı.

Merdivenlerden indiğimizde, elinden çekerek ilk olarak dedemin elini öpmeye götürdüm. Sonra babam, amcamlar, dayımlar derken, ne kadar el öptüğümüzü ben bile bilmiyordum. Elif kıpkırmızı olmuştu utancından. Başı önde, yere bakıyordu hep. Tabii bu aşiretimizin pek bir hoşuna gitmişti. "Ne ağırbaşlı gelin," diye konuşuyorlardı.

Bir süre sonra annemin davetiyle, herkes kahvaltı için kurulan masalara doğru ilerledi. Elif'in çok aç olduğunu biliyordum. Dün neredeyse hiçbir şey yememişti ve bu kalabalıkta da utanacağından yine bir şey yiyemeyecekti.

Anneme dönerek, "Anne, Elif'i kontrole götüreceğim ben. Size afiyet olsun," dedim.

Annem "Sahi, bugündü değil mi? Gelmemi ister misiniz?" diye sordu.

"Yok, gerek yok. Biz biraz da alışveriş yapacağız," diye cevap verdim.

"İyi olur, kızın hiç kıyafeti yok. Zevkini bilemediğimden alamadım da."

Elif lafa karıştı o an. "Bu elbiseyi çok beğendim. Çok teşekkür ederim."

"Ne demek, kızım," dedi annem. "Hadi çıkın siz. Fırat, ilk önce kahvaltı yapın."

"Merak etme, anne. Herkese afiyet olsun. Elif, hadi paltonu giy de çıkalım."

Elif paltosunu giymiş kapıda beklerken, Leyla Abla elinde yeni örülmüş bir bere ve atkı ile onun yanına geldi.

"Senin için ördüm, umarım beğenirsin," dediğinde, Elif'in yüzü allak bullak olmuştu. Gözleri doldu ve sarıldı Leyla Abla'ya. "Çok teşekkür ederim, çok güzeller. Hatta benim gördüğüm en güzel atkı ve bere bunlar," dedikten sonra devam etti. "Biliyor musun Leyla Abla, ben çok üşürüm," dedi gülerek.

Leyla Abla verdiği hediyenin büyük bir coşkuyla beğenilmesinin ardından öyle büyük bir gurur duymuştu ki, ağzı kulaklarında yolcu etti bizi. Gerçekten de çok yakışmıştı Elif'e.

Arabanın ön kapısını açıp oturmasını beklerken, arka koltuğa doğru baktı. "Otur, Elif!" diye uyarınca, çaresizce ön koltuğa geçip oturdu. Arabayı çalıştırıp bir süre gittikten sonra Elif'e baktım. Rengi sararmıştı. "Elif iyi misin?" diye sordum.

Kafasını salladı. "Midem çok bulanıyor," dediğinde arabayı sağa çektim. Dışarı çıkıp ileriye doğru gitti. Peşinden gidiyordum, "Gelme!" dedi. Kusuyordu. Birkaç dakika sonra yeniden arabaya bindik. Gözlerini kapattı. Yorgun ve uykusuzdu. Zorla bir tost ve meyve suyu ile kahvaltısını yaptırdıktan sonra hastaneye girdik.

Doktor Ayça Hanım, bizi görünce gülümsedi. Elif'e ince ince hal hatır soruyordu. Sonra muayene için ultrason tarafına aldı bizi.

"Bebeğimiz bugün çok hareketli, Elif," dediğinde Elif yine duvarı seyrediyordu. Ona bakmamakta kararlıydı. Bu sefer daha dikkatli inceledim bebeği. Müthiş bir şeydi. Minicik bir beden vardı Elif'in içinde. Annesi tarafından henüz kabullenilmemiş bir can.

Haklıydı, hiçbir şey söyleyemezdim. Doktor da farkındaydı artık durumun. "Elif, bu bebeği istemiyor musun?" diye sordu.

Korkuyla Elif'e baktım. Ben galiba bu bebeğin doğmasını çok istiyordum artık. Bana yaptığım cehaleti, suçu da hatırlatsa, o canı istiyordum.

Elif sessiz ve düşünceliydi. Sonra "Hayır, ben onun doğmasını istiyorum. O günahsız bir bebek sonuçta," dedi.

Rahatlamıştım. Hem de çok. Elif üstünü düzeltirken, ben içeriye geçtim. Sonra yanımıza gelince doktorun tavsiyelerini dinledi. Aslında hemşirelik okurken az çok bilgi birikimine sahip olmuştur ama ses çıkarmadı. İlgiyle kulak verdi anlatılanlara, tıpkı benim gibi.

Onu Diyarbakır merkeze götürdüm. Alışveriş merkezine girdiğimizde Elif, "Buna hiç gerek yok, neden zorluyorsun, anlamıyorum!" diyerek surat astı. Elini tutmaya çalıştım, yine sinirle çekti. "Sakın başkası yokken elimi tutmaya çalışma! Senden öyle nefret ediyorum ki..." derken gözlerindeki ışıltılar söylediklerinin altına imza atıyordu.

Sahi, ben niye elini tutmaya çalıştım ki zaten? Ondan ne kadar uzak durursam o kadar huzurlu olacaktık ikimiz de.

Mağazalardan birine girip giysilere bakmaya başladım. Çünkü o inatla bakmıyordu.

"Elif, eğer bakmazsan bütün günü benimle geçirmek zorunda kalırsın!" dedim gayet kararlı ve sert bir ses tonuyla.

Mecburen bakmaya başladı. Kotlara baktığında uyardım onu. "Bence daha rahat bir şeyler bakmalısın. Onlar çok dar, bebeği rahatsız edebilir."

Kumaşlara yöneldi. Birkaç rahat kesim pantolon ve kazak seçti. Ben de elbiselere bakıyordum.

"Onlara gerek yok!" dedi elimdeki elbiseleri görünce.

"Hayır var ve buralarda âdettir; yeni gelinler daha özenli giyinir," dedim.

Gözlerini devirdi ve seçtiğim elbiseleri sinirle eline aldı. "Bir büyük beden olsun, yakında karnım çıkmaya başlar.

Herhalde bu kadar yeter," diye söylendi.

"O zaman rahat birkaç ayakkabı alalım," dedim.

Sesini çıkarmadı bu kez. Zorla da olsa şimdilik ihtiyaçlarını karşılamıştık.

"Gel, yemek yiyelim. Hem de dinleniriz biraz."

İtiraz etmedi, çünkü yorulmuştu. Karnı da acıkmış olmalıydı ki, verdiğimiz siparişleri yedi. Bugün daha dik duruyordu Elif. Zaman onun toparlanmasını ve güçlenmesini sağlayacaktı. İşte o zaman yaşayacaklarımızdan daha çok korkuyordum. Bakışlarıyla beni sürekli suçlayacak ve vicdanımı yargılatacaktı. Gitmem gerekiyordu. Ama ilk önce Elif'in yerini sağlamlaştırmalıydım. Onun benim *karım* olduğunu herkesin kafasına sokmalıydım. Bu hem onun rahatlığı için, hem de yokluğumda kendi iç rahatlığım için gerekliydi. En düz elbiseyle bile çok dikkat çekici ve hoş görünüyordu. Elif güzel bir kızdı, bunu değiştiremezdim. Onu görenlerin hayranlıkla bakmasına engel olamazdım ama biliyordum ki, ağa gelini olduğu için herkes biraz daha çekinecekti.

Eve dönerken Elif arabada uyudu. Yaklaştığımızda seslendim ona, hemen gözlerini açtı. Yüzünde rahatlamış bir ifade vardı. Kapının önüne gelince arabadan indik. Aniden "Ahh!" diye bir ses duydum. Hızla Elif'e döndüm. Kafasına bir kartopu yemişti. *Hangi münasebetsiz attı?* diye baktığımda, arkadaşım Sinan'ın haşarı oğlu Ozan'ı gördüm. Elif gülümsedi, sonra yerden bir parça kar alıp onun sırtına doğru attı. Çocuk "Hey biliyor musun, bu yaptığın hiç adil değildi! Ben senden küçüğüm," diye cevap verince, Elif'in günlerden sonra ilk defa güldüğünü gördüm.

"Eşek herif, kızın aklını aldın!" diye çıkıştım çocuğa. Sonra beraberce içeriye girdik.

Sinan ve eşi Eylem kapıda karşıladı bizi. Elif yine tedirgin ve başı öndeydi. Eylem rahatlaması için birkaç soru sordu, işe de yaradı. Biliyordum ki yokluğumda en iyi arkadaşı Eylem olacaktı. Buraların en güzel kızıydı Eylem. Sinan onu almak için çok dereden su getirmişti.

İçerideki kalabalığın yarısı dağılmış, sadece yatılı misafirlerimiz kalmıştı. Elif gidip annemin yanına oturdu. Ben de sırtımda Ozan ile babamların olduğu tarafa doğru ilerledim.

Birkaç gün sonra kalan konuklar da evlerine gittiklerinde, nihayet biz bize kaldık. Elif'le aynı odayı paylaşmaya devam ediyorduk ve o yine yatağın en ucunda yatıyordu.

Annem Elif'e fazlasıyla alışmıştı. Elmas da oldukça samimi davranıyordu ama Bilge ve Meral ona karşı mesafeliydiler.

Ailecek akşam yemeği yiyorduk. Anneme dönerek, "Ben yarın Kenan'la döneyim diyorum," dedim.

"Ama..."

Bilge "Ben de geleceğim, abi," diye atıldı. "Elmas, ya sen?"

Elmas "Aslında ben de sizinle dönsem iyi olacak. Biraz ders çalışırım. Okula birkaç gün kaldı zaten," dedi.

Bilge "Aynen," diyerek onayladı başıyla.

Babam "Oğlum, daha yeni evlendiniz. Kenan gidecek nasılsa, idare eder seni. Karını hemen yalnız bırakmak olur mu hiç? Ama illaki gideceğim diyorsan, onu da götür o zaman," dedi.

Babamın bu sözü üzerine Elif "Eğer izin verirseniz, ben sizinle kalmak isterim," dedi utanarak.

Annem "İzin ne demek kızım, kal tabii de... Ne bileyim..." diye lafı geveledi.

"Anne, biz Elif'le konuştuk," diye lafa karıştım. "O burada yaşamak istiyor, benim de işlerim İstanbul'da. Hem hamile zaten, burada senin yanında kalması daha iyi."

"İyi madem. Meral'in tayin evrakları da geldi, biliyor musunuz? Ev hepten boşalıyor."

Meral "Yengeciğim, yapma böyle. Hem ben altı üstü birkaç saatlik yere gidiyorum. Gelirim hafta sonları."

"Tayinin nereye çıktı, Meral? Hiç söylemiyorsun! Kendi başına mı hareket eder oldun sen?"

"Olur mu hiç? Amcamın haberi var. Malatya çıktı," diyerek açıklamaya çalıştı.

Bilge "Sen niye şikâyet ediyorsun ki, anne? Elif var işte evde. Yazın biz de geleceğiz. Hem yakında torunun da geliyor. Oturur evde bebek bakarsınız Elif'le."

"Oturur evde bebek bakarsınız Elif'le."

Bilge bunu beni ezmek için söylemişti. Doğru ya, kendisi okuyacaktı ama ben bir ev kadını olmuştum artık. İçim burkuldu. Hem de nasıl! Hedeflerim yoktu artık. Boş bir insan haline dönüşmüştüm. Yüzüm ne hal dönmüştü hiç bilmiyordum.

Gülizar Hanım halimi fark etmiş olacaktı ki, "Elif, sen hemşirelik okuyordun, değil mi?" diye sordu.

"Evet," diye cevap verdim.

"Sen ağa gelinisin, hemşirelik yaptıramayız sana. Aşiretimiz yadırgar bunu. Ama başka bir şey okuyabilirsin belki," deyince, kocası da "Doğru düzgün bir şey olursa olabilir. Ama burada, Diyarbakır'da! Gözümün önünde!" diyerek katıldı ona.

Olabilir miydi, yapabilir miydim? İçime kelebekler kaçmıştı sanki. Eminim ki gözlerim ışıldıyordu. Hemşirelik olmasa bile, okumama izin verirlerse benden mutlusu olamazdı.

Bilge "Anne, sen uçuyorsun. O okursa çocuğa kim bakacak?" diye sordu.

Fırat kızgınlıkla "Bilge! Sana son defa söylüyorum! Sakın ola ki Elif'e müdahale etmeye kalkma! Onun başında bir kocası var. Gerektiğinde ben karışırım. Tavrın! Tarzın! Sınırını aşmasın!" dedi.

Fırat çok öfkelenmişti. Ama Bilge'ye mi, yoksa annesine ya da babasına mı belli değildi. Elindeki çatalı keyifsizce bıraktı.

"Aynı şekilde herkes için geçerli bu!" dedi. "Karımla ilgili bütün kararları ben veririm! İzninle baba, ben kalkıyorum. Başım ağrıyor, uyuyacağım biraz. Elif! Benimle odaya gelir misin?"

"Oğlum, kıza bir şey deme, benim fikrimdi bu," dedi annesi Fırat kalkarken. Ama o fırtına gibi yukarı çıkmıştı bile.

Sinirliydi ve ben onun bu halinden çok korkuyordum. Titrek adımlarla peşinden ilerledim. Kenan ardımdan gelerek durdurdu beni.

"Elif, korkma! O sinirliyken konuşma, sessiz ol yeter."

Konuşmaya cesaretim varmış gibi! Merdivenleri çıkarken, basamakların hiç bitmemesini diliyordum. Ama sonunda basamaklar bitmiş ve bize ait olan odanın kapısına varmıştım. Elimde değildi, korkakça bekliyordum, Kapıyı tıklattım. Anidden kapı açıldı ve o iri gövdesiyle Fırat karşıma dikiliverdi. Sinirliydi. Yutkunduğunda boynuna doğru olan damarların şiştiğini gördüm. Başım hemen yere eğildi. Eşiğin bir tarafında o, bir tarafında ben, karşı karşıya kalmıştık.

"Kendi odana girerken neden kapıyı tıklatıyorsun? Bir daha yapma, Elif! Dışarıdan bir gören olsa, bunlar nasıl karıkoca demez mi?"

Fırat ilk fırçasını atarken, aklımda Kenan'ın 'O sinirliyken sessiz ol!' sözü vardı. Sesimi çıkarmadım. Kenara çekildiğinde içeri girip kapıyı kapattım. Elleri cebinde, camdan dışarıya bakıyordu. Bir an ne yapacağımı şaşırdım, kıpırdayamıyordum. Cama vuran aksimden, ne kadar da zavallı göründüğümü fark ettiğimde, gidip yatağın ucuna oturdum.

Derin nefesler alıp veriyordu. Belli ki sinirini yatıştırmaya karar vermişti. Sonra bana doğru dönüp, "Bak Elif, şu durumda olmamıza sebep, sorgusuz sualsiz benim. Yaptığımın affı yok! Olmasın da zaten! Ama bunu yapmaya beni kim zorladı, biliyor musun? Annem! Babam! O büyük aşiretimiz var ya! İşte hepsi! Benim suçum yok mu? Var! Kahrolası gururum, yenik düşmüş egom var ya, galeyana geldim. Ya Beril ve abini vuracaktım, ya da sen! İnan bana, bu kahrolası törelerin içinde doğmayı hiç istemezdim, Elif!"

Fırat günah çıkarır gibiydi. Sesi yine sinirli ve gergindi. Tekrar cama doğru döndü ve ellerini pencerenin önündeki geniş boşluğa dayadı. Hiçbir şey demeden öylece oturuyordum. Arkası dönükken tekrar konuşmaya başladı.

"Ama... Ama Elif, bütün bunlar artık benimle evlendiğin gerçeğini değiştirmez! Sen benim karımsın ve bundan sonrasına kimse karışamaz! Sen benim şerefimsin, namusumsun! Burada

olmamam bunu değiştirmez! Yapacağın, yapmak istediğin her şeyden, ilk önce benim haberim olacak! Annemin, babamın ya da üçüncü bir şahsın değil! Önce benim! Anladın mı, Elif?"

Bunları söylerken bana dönmüş, parmağını sallıyor ve bağırıyordu. Sanki konak onun sesiyle inliyordu. Omuzlarım iyice çöktü. Bir boşluğun içine düşmüş gibiydim. Nasıl bir hayat yaşayacaktım ben? Kölelik mi? Gözlerim dolmuş olmalıydı. Tek kelime konuşamıyordum. Bulunduğum boşluktan yine Fırat'ın sesiyle çıktım.

Cam kenarına karşılıklı konulmuş iki tane berjer koltuğun birinde oturduğunu gördüm. Yüzündeki ifade değişmiş görünüyordu. Yumuşak bir sesle "Gel, karşıma otur, konuşalım biraz," dedi. Bir kölenin emirlere itaat eden hali vardı üzerimde. Gidip karşısına oturdum. Gözlerim yine yerdeydi.

"Kaldır başını, Elif. Ve lütfen başını dik tut artık!"

Beni öylesine sindirmişti ki, korkudan ne hale gelmiştim. Üstelik bunu tek başına Fırat yapmamıştı aslında. Kendi öz ailem, çevrem, bana destek olmayarak daha çok etkili olmuştu. Kafamı kaldırıp, onun yüzüne baktım. Gülümsediğini görünce şaşırdım.

"Şimdi konumuza gelelim. Eğitim hayatına devam etmeni ben de çok isterim, Elif."

Gözlerim parıldamıştı, kesinlikle, inanamıyordum. Heyecanla "Gerçekten mi?" dedim.

Evet evet, gözlerimden yaşlar dökülüyor olmalıydı. Yok yok, hıçkırıyordum ben!

"Elbette ki Elif," dedi. "Ama bu kadar üzüleceğini bilseydim..."

"Üzülmek mi? Bu son aylarda duyduğum en güzel şey. Ben sandım ki..."

"Sorun senin okula devam etmen değil, Elif. Seninle ilgili kararlarda ilk önce benimle konuşman gerekliliği. Üniversite formları yakında dağıtılacaktır. Doldururuz. Hemşirelik konusunda annemlerle aynı fikirdeyim. Sen ağa gelinisin, hoş

bakmazlar. Geçiş yapamazsın o yüzden. Ama kendi işini yapabileceğin bir bölüm seçebilirsin. İstersen özel üniversite yaz ya da o zaman puan durumuna göre bakarız. Ama bu okul ya Diyarbakır'da olacak, ya da İstanbul'da. Unutma, bir de bebek gelecek. Gerçi bebek, yanlış hesaplamıyorsam temmuz ayında doğacak. Birkaç ay bebekle ilgilenirsin, hem sen de loğusa dönemini atlatmış olursun."

"Ben burada kalmak ve burada okumak istiyorum. Hem İstanbul'a göre buradaki üniversitelerin puanı daha düşük. Ayrıca tek başıma bebek bakmayı becerebilir miyim bilmiyorum. Okula gittiğimde bebeği burada rahatça bırakabilirim."

"Tamam, bence de burası daha uygun. O zaman, İstanbul'a gidince sana gerekli olan kitapları gönderirim. Telefonuna kendi numaramı kaydettim. Dediğim gibi, her şeyden ilk önce benim haberim olacak!" dedikten sonra kalkıp odanın kapısını açtı ve en yüksek sesiyle yeniden konuşmaya başladı. "Sana bir şey söylendiğinde, 'Önce Fırat'a sormalıyım,' diye cevap verecek-sin! Anladın mı, Elif?"

Bunu aşağıdakilerin de duyması için yapmıştı. Sesimi çıkarmadım. Ama merdivenden gelen ayak seslerini de duyuyordum. Fırat aradaki hole çıkmış, pencereden bakıyordu. Odanın kapısı açıktı ve annesinin "Fırat, yeter oğlum artık kıza bağırdığın! O da anladı, biz de anladık; senden habersiz bir şey yapılmayacak! Hamile gelin, üzülmesin artık," dediğini duyuyordum.

Fırat, "İyi, anne," dedi. "Herkes anladığına göre sorun yok!"

"Elif, gel kızım aşağıya. Kızlar çay demlediler."

Kalbim kıpır kıpırdı. Sevinçle ayağa kalkmıştım ki, karnıma bir ağrı bıçak gibi saplandı.

"Elif, ne oldu, iyi misin?" diye sordu Gülizar Hanım. Fırat da hemen yanıma gelmişti.

"İyiyim, aniden kalkınca sancı girdi."

Fırat, "Doktora gidelim," dedi.

Yok, iyiyim. Heyecanlandım ondandır," diye cevap verip sevinçle Gülizar Hanım'ın boynuna sarıldım.

"Okuyabilecekmişim ben." Gözlerimden bu sefer sevinç yaşları akıyordu.

Gülizar Hanım, "Sen yeter ki oku, kızım. Sonuçta biz de okumuş gelin istemez miyiz? Fırat'ım yurtdışında mastır yaptı, onun yanına cahil kız olmazdı zaten," dedi.

Bir an sadece beni düşündüğünü sanmıştım. Ama önemsemedim. Hiçbir şey bu haberden daha önemli değildi.

Ben aşağıya indim, Fırat yatacağını söyleyip odada kaldı. O gece Bilge ve Meral'in asılmış yüzleri bile keyfimi bozamadı. Elmas'ın şakalarına güldüm, Leyla Abla'nın hiç tanımadığım insanlar hakkında anlattığı dedikoduları dinledim. Gülizar Hanım'ın torunu için ortaya döktüğü ipliklerden beyazı seçtim ve günlerden sonra ilk defa kendimi çok iyi hissettim.

Kızlar, valizlerini hazırlamak için erkenden odalarına çekildiler. Meral de yardım etmek için onlarla gitti. Leyla Abla bana dönüp "Gelin, sen de kalk odana git. Siz yeni evlisiniz, kocanı kızdırma," dedi. Kıpkırmızı kesilmiştim ama buna Gülizar Hanım'ın "Bence de, Elif. Zaten yeteri kadar sinirlendi bugün. Erkenden git yatağına," sözleri de eklenince utançtan ölecektim.

Hemen ayağa kalktım. O kadar utanmıştım ki, kaçarcasına çıktım merdivenleri. Odanın önüne geldiğimde yavaşça kapıyı açtım. Fırat yatağa uzanmıştı ama uyumuyordu. Elinde bir kitap vardı. Üstüne bir şey giymemiş, yorganı beline kadar çekmişti. Gözlerimi kaçırdığımı fark edince çekmeceden bir tişört alıp giydi.

Dolabı açıp, yeni aldığımız pijama takımını çıkardım. Banyoya gidip giyindim. Saçlarımı ördükten sonra içeriye girdim.

Fırat karnıma bakıyordu. Ben de baktım.

"Elif, karnın neden hiç çıkmadı? Üç aylık hamilesin neredeyse."

Aklıma yine o pis gece geldi. Üç ay olmuştu bu çarkın içine gireli... Derin bir nefes verdim. En azından bugün hayatımın yönü belli olmuştu. Bir belirsizliğin içinden çıkmıştım. Evliydim. Çocuğum olacaktı ve ben okuyacaktım. Yatağın ucuna ilişttim yine. Sonra vazgeçip kalktım. Fırat'ın kitaplarını dizdiği iki kapaklı dolaba şöyle bir bakındım. Sefiller'i okumamıştım. Elime alıp yatağa geri döndüm.

Fırat beni izliyordu.

"Uykum yok, kalkıp valizimi hazırlayayım," dedi.

Başımı salladım. Ben kitaba başladım, o da valiz hazırlamaya...

On Beşinci Bölüm

Ertesi gün Fırat, Kenan, Elmas ve Bilge yola çıkmak üzere hazırdılar. Ev birden boşalacaktı. Bu iyi miydi, kötü müydü bilemiyordum. Elmas sıcacık bir sarılmayla vedalaştı benimle. Kenan da öyle. Bilge ise olabildiğince soğuk bir şekilde, sadece "Hoşça kal," dedi. Onlar dışarı çıktığında, Fırat ve ben yalnız kalmıştık.

"Kendine dikkat et, Elif," dedi ve duraksadı. "Bebeğe de tabii," diye ekledi. "Bir şeye ihtiyacın olursa ara. Gideceğin yeri bana haber ver lütfen."

"Tamam," diyerek kafamı salladım.

Son kez karnıma baktı ve "Hoşça kal," diyerek kapıdan çıktı.

Onlar gidince eve bir sessizlik çökmüştü sanki. Ne garip! Bu yabancı insanlara bile gözüm alışmış mıydı? Fırat'ın babası, "Gelin kızım, bana bir kahve yapar mısın?" diye sorunca dikkatim dağıldı. İlk defa bu evde biri benden bir şey istemişti. Kafamı salladım usulca ve yabancısı olduğum evin mutfağına girdim. Leyla Abla da peşimden gelmişti. Hiçbir şeyin yerini bilmiyordum. Leyla Abla gülümsedi.

"Elif, dur kızım, ben sana yerlerini göstereyim."

"İyi olur, Leyla Abla."

"Annene de yap, orta severler kahveyi."

'Annen' deyince bir tuhaf oldum. Burnumun direği sızladı resmen. Annemi özlemiştim. Hem de çok! Ama aramızdaki durum çok tuhaftı. Beni yok saymışlardı; işte ben bunu hiç unutamıyordum. Zeynep'le son konuştuğumda, annemin beni çok özlediğini söylemişti. Ama beni bugünkü yaşadıklarımdan

kurtarmak için de hiçbir şey yapmamıştı. Bu yüzden de kızgınlığım geçmiyor, geçemiyordu.

"Elif, daldın kızım, hadi köpüğünü kaçıracaksın."

İrkildim birden. Kahvenin köpüğünü alıp tekrar ateşe koydum.

Leyla Abla'ya dönüp, "Birden 'annen' deyince garibime gitti," dedim.

Gülümsedim, o da gülümsedi.

"Alışacaksın, Elif. Gülizar Hanım böyle şeylere çok dikkat eder. Başkasının gelini olsa hemen küt diye söyleyiverir. Huzurlu olmak istiyorsan, onunla iyi geçinmelisin. Suyuna gittin mi iyidir hanımım."

"Ben... geçimsiz biri değilimdir, Leyla Abla. Sadece... Yaşadıklarım..."

Kahveyi fincanlara doldururken elim titriyordu. Sırtımı okşadı.

"Ah be kuzum," dedi. "Bilmiyor muyum sanıyorsun o güzel gözlerindeki kahrı? Buralar böyle işte, Elif'im. Hep dikkat edeceksin. Ne yaparsan yap iyicene düşün, olur mu?"

"Olur," dedim ve kahveleri alarak içeriye geçtim.

Mehmet Bey beni görünce gülümsedi. Tepsiden fincanı alırken, "İç bakalım, hatun. Nasıl oluyormuş gelin kahvesi bir bakalım," diyerek şakalaştı.

"Afiyet olsun," derken, farkında olmadan merakla yüzlerine bakıyor olmalıydım ki, "Mmm... Eline sağlık, kızım. Çok güzel olmuş. Bundan sonra hep senden isterim," dedi Gülizar Hanım. "Tabii," diyerek boş fincanları aldım ve mutfağa gittim.

İçeri girdiğimde Leyla Abla yemek yapıyordu. Beni görünce gülümseyerek, "Bugün yollar açıldı ya, gelin görmeye gelen çok olur. Evde yemeğimiz bulunsun," dedi.

"Sana yardım edeyim mi?"

"Bilir misin yemek yapmayı?"

Kalmıştım öylece. Tabii ki bilmiyordum. Annem beni hiç mutfağa sokmazdı ki. Utanmıştım! Bir de yardım etmeyi teklif ediyordum!

"Tamam kızım, sıkılma. Ben sana öğretirim. Zaten ben buradayken pek kimseyi sokmam mutfağa. Ama yine de öğrenmelisin."

O sırada içeri giren Gülizar Hanım, "Leyla, korkutma Elif'in gözünü ilk günden," dedi.

"Yok," dedim. "Ben yardım etmek isterim, öğrenmek de... Yani sakıncası yoksa tabii."

"Ne sakıncası olacakmış, burası senin evin," dedi Gülizar Hanım.

Bu kadın çok tuhaftı. Geldiğim ilk günden beri bana destek verdiği yetmezmiş gibi, okuluma devam etmemi de istemişti. Bununla da kalmayıp, eve alışmam ve kabullenmem için elinden ne geliyorsa yapıyordu. Bunu benim için mi yapıyordu, yoksa kendi aile huzuru için mi, bilemiyordum.

Günler geçiyordu. Eve gelen gidenin haddi hesabı yoktu gerçekten de. Dediklerine göre hep böyle olurmuş bu ev, ne de olsa büyük eviymiş. Bazen Gülizar Hanım beni zorla odama gönderip, dinlenmemi sağlıyordu. Ama genelde onlarla birlikte misafirleri ağırlıyordum. Hatta artık kimin kim olduğunu bile öğrenmeye başlamıştım.

Fırat, İstanbul'a döndüğünün ertesi günü kargoyla bir sürü üniversiteye hazırlık dergisi ve kitap göndermişti. Geceleri çalışmaya başlamıştım bile. Başarmalıydım. Belki de hayatın bana sunduğu son fırsattı bu. Onun dışında bazen Zeynep'i arıyordum. Bugün beni etkileyen bir şey söylemişti. Beril hamileymiş! Elim karnıma gitti istemsizce. Sonra ateşe değmişçesine geri çektim. Biliyordum, artık kabullenmem gerekiyordu. Her gece yatmadan önce dua ediyordum, *Allah'ım, beni bana bırakma!* diye. Düzelecekti her şey, böyle düşünmek istiyordum. En azından artık ölmeyi istemiyordum.

Çaresizliği daha az hissediyordum. Hele de okula gideceğimi düşündükçe, bazen her şeyi unutuyordum bile.

Elmas neredeyse her gün arıyordu bizi. Benimle konuşmadan da asla kapatmazdı telefonu.

Meral geçen hafta yanında halalarından biriyle Malatya'ya gitti. Evini kurdular orada. Halası da onunla birlikte kalacaktı. Öyle şart koşmuşlardı.

Bilge iki gün önce ev telefonundan aramıştı. Ortalıklarda kimse olmayınca telefonu ben açmıştım. Sesimi duyunca bir an afalladı, ama sonra "Merhaba Elif, nasılsın?" dedi buz gibi sesiyle. Devamında da birkaç soğuk hal hatır sorusu...

Fırat'la ise gittiğinden beri hiç konuşmamıştık. Annesiyle konuşuyordu sürekli. Onun uzakta oluşuna seviniyor ve burada daha da huzurlu yaşayabilmek adına elimden ne geliyorsa yapıyordum. Buna Gülizar Hanım'a 'anne', Mehmet Bey'e 'baba' demek de dâhildi. Bana o kadar iyi davranıyorlardı ki, ağzımdan dökülen bu kelimeler beni çok fazla zorlamadığı gibi, onları sevinçten uçuruyordu.

Kendi annem ve babama olan kızgınlığımın bunda çok etkisi vardı. Sanırım içimdeki kırgınlıktan dolayı, anne ve baba yerini onlara vermiştim. Zaman her şeye ilaç olduğu gibi, kalbimizdeki kırgınlıklara ve küslüklere de iyi gelirdi belki de. Kim bilir...

Bu sabah aynanın karşısındayken, karnımdaki çok hafif şişliğe gözüm takılmıştı. Neredeyse dört aylık hamileydim artık. Haftaya kontrol vardı ve bu beni feci geriyordu. Bu sefer gittiğimde onu görmek istiyordum. *Bakacağım!* diye kendi kendime telkinlerde bulunuyordum. Ama sonra aklıma gelenler bütün süngülerimi düşürüyordu.

On Altıncı Bölüm

İstanbul'a geldiğimizden beri deli gibi çalışıyordum. Bu, kafamı dağıtmak için oldukça yararlı bir yöntemdi. Diyarbakır'dan çıktığımız andan itibaren nefes aldığımı hissediyordum. Her şey belli bir düzene oturmuştu sanki. Annem her zaman yaptığı gibi, her gün hepimizden tek tek tekmil istiyordu. Özellikle kızlar büyük takip altındaydı. Dördümüzün beraber kaldığı bu evde, bir de annemin çok güvendiği Sevim Abla yaşıyordu. Hem yemek ve ev işleriyle uğraşıyor, hem de annemin İstanbul temsilciliğini yapıyordu.

Bugün annemle konuşurken, arkadan Elif'in sesini duydum. Leyla Abla'ya sesleniyordu. Sesi ne kadar da farklıydı. Annemler onu çok rahatlatmış gibiydi. Gerçi haberlerini alıyordum, hep övgüyle söz ediyorlardı. Özellikle babam çok memnundu Elif'in huyundan suyundan. Annem de öyle.

İşte bütün bunlar da beni çok rahatlatıyordu. Elif, benim için problem olmaktan çıkmıştı. O kendi hayatına, ben de kendi hayatıma sorunsuzca devam ediyorduk. Elmas'ın dediğine göre, feci halde ders çalışıyormuş. Onlar telefonda oldukça sık konuşuyorlardı. Aslında bu iyi mi, kötü mü, ben de bilmiyordum. Bir yanım kazanmasını çok istiyordu. Onun elinden aldığım sevinci geri kazanmış olacaktı çünkü. Ama diğer yanım da düşünmüyor değildi; bebek doğduğunda durum nasıl olacaktı? Elif bu bebeği kabullenmemişken bir de okula giderse, iyice soğur muydu? Diğer bir sorun da, Elif'in okul ortamıydı. Sonuçta evli ve ağa geliniydi. Tavırlarına çok dikkat etmesi gerekiyordu. La söz olmaması lazımdı. İşte bunlar kafamı feci bulandırıyordu

Haftaya Elif'in kontrolü vardı. Gitmeli miydim, yoksa kalma mı bilemiyordum. Ama sonra gitmeye karar verdim. Sonuç o benim bebeğimdi ve işin aslı çok da merak ediyordum. He

annem de "Yeni gelin bu kadar yalnız bırakılmaz," diye söylenmeye başlamıştı. Ele güne karşı ne diyeceğini şaşırıyormuş.

Bütün bunlar gitmem yönündeki kararımı etkileyen faktörlerdi. Bu arada Elif'in ailesi ile ilgili durumu yoklatmıştım. Ortak bir akrabamız, Beril'in ağzını aramıştı. Oldukça kızgın olduklarını ve araya biraz daha zamanın girmesi gerektiğini söylemişti. Belki de en iyisi böyleydi.

Elmas "Abi! Ne düşünüyorsun arpacık kumruları gibi?" diye sorunca, gülümseyip ona doğru döndüm. Bu kızın içindeki çılgın ruhu ne kadar çok sevdiğimi hatırlayıp, hep böyle kalmasını diledim.

"Hiiç... Elif'i."

"Özledin mi karını?"

"Haftaya Diyarbakır'a gidiyorum, birkaç günlüğüne. Bebeğin kontrol zamanı."

"Ve Elif'i merak ediyorsun."

"Aslında merak ediyorum. Yani alıştı mı oralara diye?"

"Beklediğimden daha çabuk. Gül'ü bilirsin. O gitmiş geçen gün bize annesiyle. Elif'e bayılmış. 'Annenle araları çok iyi, evin içinde sizden farkı yok,' dedi."

"Aman aman, iyi olsunlar da..."

"Öyle tabii. Aslında haftaya ben de gelsem mi seninle? Özledim annemi ya, bir ay oldu."

"Sen bilirsin. Geleceksen biletini ayırt."

"Tamam. Ha unuttum söylemeyi, dün senin şu gıcık aradı. Neydi adı? Hah, Derya! Derya! Ne utanmaz bir kadın bu? Evli barklı adamsın sen! Bilmiyor mu yoksa?"

"Biliyor musun, çenen böyle düştüğünde seni hiç sevmiyorum!"

"Ben de Elif'i aldatıyor olman fikrini sevmiyorum, abi."

"Bak! Sen o güzel kafanı yorma böyle şeylere, ha?"

"Sen bilirsin. Hayat senin."

Derya... Ne diyebilirdim ki? Yıllardır öyle ya da böyle birlikte olduğum kadın. Sevgi ya da aşk yoktu aramızda. Belki alışkanlık, belki tutku... Evlendiğimi biliyordu aslında. Bu yüzden bir aydır benimle konuşmuyordu, hatta iki aydır... Evlilikten önceki durumlardan dolayı zaten görüşmüyorduk. Bana karşı olan zaafının farkındaydım. Bu ilişkiye devam etmek mi iyi, etmemek mi, bilemiyordum. Sonuçta ben bir erkektim ve ihtiyaçlarım vardı. Dün cep telefonumu aradığında toplantıdaydım ve açmamıştım. O da evi aramıştı demek ki. Aslında bu yaptığına kızmam gerekirdi. Elif de benimle bu evde yaşıyor olabilirdi. Ve böyle bir durumda halim pek hoş olmazdı.

Telefonum çalmaya başladığında arayanın Derya olduğunu gördüm. Açtım ve konuştum.

"Akşam gelir misin?" diye sordu.

Bir an düşündüm. Sonra "Gelirim," dedim.

Sonuçta bu ikimizin de öyle ya da böyle mecbur bırakıldığı bir evlilikti. Hayata kaldığı yerden devam etmemi engelleyecek bir sebep var mıydı ki?

Derya'nın evine gitmeli miyim? diye uzun süre düşündüm. Sonra gittim. Kapıda beni kırgın gözlerle karşıladı ama özlemine yenik düştüğünde, elimden tutup içeri çekti beni. Kolları boynuma dolandığında, dudakları çoktan dudaklarımdaydı. Yatak odasına doğru sürüklenen bedenlerimiz şehvetin esiri olmuştu.

Derya alımlı bir kadındı. Kendine güveninin yanında çok da bakımlıydı. İddialı giyinmeyi sever, dikkat çekmek hoşuna giderdi. Nedendir bilmem, aslında aramızda pek konuştuğumuz bir şey yoktu. Yemeğe çıkardık, gezerdik, sonra eve gelip birlikte olurduk. Ama kendimi hiç ona bağımlı hissetmedim, kıskanmadım. Şimdi düşünüyorum da, iki aydır görüşmememize rağmen onu özlememişim bile ben.

Ama yine de geldim. Bir kadına ihtiyacım vardı ve Derya bana istediklerimi fazlasıyla veriyordu. Kendi istediklerini aldığı gibi! Yatakta yan yana uzanmış tavanı seyrederken, bana doğru dönüp "Söylesene Fırat, neden geldin?" diye sorunca şaşırdım.

"Sen neden çağırdın?"

"Karın... Güzel mi?"

Ne demeliydim? Elif'i gözümün önüne getirdim. Hele de gelinliğinin içindeyken... Sade, duru ama muhteşem!

"Çok... Çok güzel."

"Ama güzelliği sana yetmiyor, değil mi? Dişiliği beni geçemiyor olmalı, burada olduğuna göre!"

"O çok daha farklı, Derya. Bak, buraya gelişimden kendine pay çıkarma lütfen. Ben evliyim ve bunu böyle kabul et. Ha, bu seni rahatsız ediyorsa o ayrı! Benim bu konuda yapabileceğim bir şey yok."

"Elimde değil, öyle çok kıskanıyorum ki. Başka bir tene dokunduğunu düşündükçe... Kendime kızıyorum, niye unutamıyorum diye. Fakat yapamıyorum. Fırat, lütfen beni bırakma. Tamam, evlisin ama lütfen..."

"Ben gitmeliyim."

"Bu gece burada kal ne olur, benimle... Her gece onunla değil misin zaten?"

"O Diyarbakır'da, annemlerle kalıyor. En azından şimdilik. Yani bebek doğuncaya kadar."

"Ne! Yani... Sen bir aydır burada yalnızsın ve beni hiç aramadın, öyle mi? Hem bebek... Bana ondan hiç söz etmedin. Karın hamile mi? Siz daha yeni evlenmediniz mi? Nasıl olur? Kahretsin, daha önce birlikte oldun onunla değil mi? Belki de bu yüzden evlendin o köylü kızıyla!"

"Yeter! Kes sesini artık, Derya! Sen benim karım hakkında nasıl konuşuyorsun? O Ankara'da yetişmiş bir kız, köylü filan değil! Ama ben köylüyüm! Hem de en âlâsından! Buraya gelmek bir aptallıktı. İnsanları küçümsemek de neyin nesi?"

Üzerimi hızla giyiniyordum çıkmak için. Çok öfkelenmiştim. Derya arkadan belime sarılmış yalvarıyordu.

"Fırat! Lütfen! Özür dilerim, ben... Sadece çok kıskanıyorum. O yüzden."

Belimdeki ellerini tutup ittim. Ters bakışlarla gözlerine baktım. "Sakın bir daha evden arama beni! Ne olursa olsun!"

"Beni sensizlikle cezalandıramazsın. Buna izin vermem!" tup sıkarak "Sakın beni tehdit edeyim deme! Bu senin zararına olur! Bu iş burada biter, Derya. Ben seninle uğraşamam!" dedim ve kolundan tutup yatağa doğru fırlattım onu.

Ceketimi giydikten sonra Derya'ya yanaştım. Kolundan tu-

Eve giderken arabanın içinde düşündüm. Yarın günlerden cumaydı ve şirkette çok fazla bir iş yoktu. Diyarbakır'a bugünden gidebilirdim. Hem hafta sonunu da orada geçirmiş olurdum. Zaten salı günü kontrole gidecektik. Çarşamba da İstanbul'a dönerdim. Evet, en iyisi böyleydi. Eve uğrayıp, küçük bir valiz hazırladım ve havaalanına gittim.

Günlerdir huzurlu olan kafam yine bulanmıştı. Leyla Abla, Fırat'ın aradığını ve havaalanında olduğunu söylemişti. Gülizar Anne telaşa kapılmıştı duyar duymaz.

Bir yandan "Elif, hadi kızım, sen git hazırlan! Şöyle üstüne güzel bir şeyler giyin. Hem saçını düzelt, biraz da makyaj yap! Hadi çocuğum!" diyerek, beni odama yollamaya çalışıyordu. Bir yandan da "Leyla, hemen birkaç çeşit daha ekleyelim yemek için," diyordu.

"Ben böyle iyiyim, anne!" dedim.

Suratı düştü bir anda. Kızgın bir ses tonuyla, "Elif! Bana karşı mı geliyorsun, kızım?" dedi. Biraz da sitem doluydu sesi.

Mecburen çıktım odama. Bu nasıl bir kısır döngüydü? Ben onun için nasıl süslenirdim?

Dolabın kapısını açtım isteksizce. Derin bir *of* çektim. *Belki de kuvvetli görünmek daha iyi olacaktır!* diye düşünürken, Gülizar Anne kapıyı çaldı ve soluğu içeride aldı.

"Elif! Hadi kızım, oyalanma! Dur, ben bakayım. Hah işte, bak bu güzel! Hem hiç giymedin bu elbiseni."

"Ama bu çok iddialı değil mi, anne?"

Seçtiğini giymemek için yalvarıyordum neredeyse, ama hiç insaf etmiyordu bu konuda. Resmen kendisi için hazırlandığımı düşünecekti. Hem de ben ondan bu kadar nefret ederken!

"Ne olacak iddialıysa? Hem, kocan için giyiniyorsun, bundan doğal ne var ki? Sonra niye tedirgin oluyorsun? Gayet kapalı bir elbise işte. Bu soğukta en iyisi bu. Rengi için diyorsan, koyu mavi çok moda bu sene. Hadi giyin, saçlarını ben yaparım."

Kısa süre içinde hazır olmuştum. Saçlarımı topuz yapmış ve makyaj rengime kadar o seçmişti. Çok komikti halim gerçekten. Güzel olmasına olmuştum ama ne için güzel olduğum can sıkıcıydı.

Bana beğeniyle baktıktan sonra, "Kıymetlim geliyor, annesini böyle paspal görmesin, ben de hazırlanayım," deyip, kahkaha atarak odadan çıktı.

Farklı bir insandı Gülizar Anne. Güneydoğu geleneklerini tüm kalbiyle benimsemiş, üstüne batı kültürünü ekleyerek kendini harmanlamıştı. Bir gün bile onu dağınık ya da paspal görmemiştim. Hani ev halidir, olur ya bazen... Ama o hep bakımlıydı.

Aşağıya yeni inmiştim ki, Mehmet Baba eve geldi. Beni görünce "Aaa, güzel gelinim, çok hoş olmuşsun," dedi gülümseyerek. Bazen bu insanların, bu kötü töreleri nasıl benimsediğine anlam veremiyordum. Tapınır gibi bağlıydılar geleneklerine. *Yaşadıklarımdan sorumlu olan insanlar bunlar mıydı?* diye düşünmeden edemiyorum.

Yemek masası hazırdı. Bu akşam biz bizeydik. Evi böyle sakin görmek çok zordu gerçekten. Koltuklara oturmuş, Fırat'ı bekliyorduk. Bu nasıl ironiydi böyle? İçimdeki sıkıntıyı atamıyordum. Çok geçmeden ilk uyarıyı aldım.

"Elif! Neden astın yüzünü, kızım?"

"Yok, dalmışım öyle," dedim ama bu uyarıyı da dikkate almam gerektiğini biliyordum. Otoriter kadındı Gülizar Anne. Kabul etmiştim bunu artık. Zaten başka çarem yoktu. Etmeyip de ne yapacaktım?

Nihayet kapı çaldı. Leyla Abla heyecanla kapıya koşarken, biz de hemen ayağa kalktık. Ne de olsa evin ve aşiretin gelecekteki ağası geliyordu. Ama beklemediğim bir şey oldu. Elmas, gülücükler ve çığlıklar atarak içeriye girdi.

Birini gördüğüme bu kadar sevineceğimi hiç tahmin etmezdim. Seviyordum bu kızı. Hele de ilk olarak gelip bana sarıldığında, bu sevgimin yersiz olmadığına bir kez daha inandım.

Elmas "Çok güzelleşmişsin sen! Dur bakayım, dur! Bebeğimiz büyümüş, değil mi?" diyerek karnımı yokladı. "Ayy... Elçok hoşsun gerçekten. İyi ki gelip gördüm seni böyle."

"İyi ki... İyi ki geldin, Elmas," dediğimde yine sarıldı bana, kıpır kıpır vücuduyla. Sonra da gidip babasının ve annesinin ellerini öpüp, aynı coşkuyla onlara da sarıldı.

Yüzümdeki gülümseme, Leyla Abla'nın omzuna sarılmış bir şekilde şakalaşarak içeri gelen Fırat'ı gördüğümde donmuştu.

"İyi akşamlar. Bu deli kızı özlemişsinizdir dedim. Kattım önüme getirdim."

Bakışlarımız çakıştı. Şaşırmıştı. Yıkık dökük bir Elif bekliyor olmalıydı.

"Hoş geldin, oğlum," diyen babasının yanına gitti önce. Elini öpüp sarıldı. Ardından annesine yöneldi. Ama gözleri yine bana takılmıştı. Kim bilir nasıl nefretle bakıyordum?

Leyla Abla kolumu dürterek, "Elif, bakma öyle!" diye fısıldadı.

Gülizar Hanım ise "Anlaşılan birisi karısını çok özlemiş. Gözünü ayıramadığına göre..." deyivermişti.

Yer yarılsa da içine girsem ama onun karısı olarak anılmasam!

Bana doğru geliyordu ve tüm gözler üzerimdeydi. İyi ki şu çok kutsal âdetleri vardı da, büyüklerinin yanında eşlerine fazla yanaşamıyorlardı. Karşımda durup "Merhaba, Elif. İyi görünüyorsun," dedi.

"Teşekkür ederim. Hoş geldin," diyebildim zor da olsa. Ah, keşke bu kadar göz bizi izlemeseydi şimdi!

"Hoş bulduk," derken gözü karnıma takıldı. Karnım az da olsa belli oluyordu artık. Gülümsedi. Yüzüme baktı heyecanla.

Annesi onun halini anlamış gibiydi. "Elif, kocan yol yorgunu, temiz bir şeyler ver de üstünü değiştirsin. Sonra da yemeğe oturalım. Elmas, hadi annem, sen de üstünü değiştir, elini yüzünü bir yıka."

Fırat yerdeki küçük valizi eline alıp bana baktı. Kaşıyla hadi der gibi işaret etti. Merdivenlere yöneldim.

Ben önde, o arkada, yukarıya çıkıyorduk...

Elif'i gördüğümde çok şaşırmıştım. Çok güzeldi. Üzerindeki gece mavisi, uzun kollu, dizinin altında biten ve vücudunu özenle saran elbise ona fazlasıyla yakışmıştı. Yüzündeki hafif makyaj ve toplu saçlarında annemin izi olduğu o kadar belliydi ki. Önemli günlerde Elmas ve Bilge'nin saçlarını da hep bu şekilde toplardı.

Ona bakarken karnına gözüm takıldığında, içime kelebekler kaçmıştı sanki. Büyümüştü!

Şimdi merdivenlerden çıkarken, arkasından onu inceliyordum. Boyu posu o kadar muntazamdı ki. Elbise vücudunu sardığından hatları belliydi. Canımı sıkıyordu bu ister istemez. Ben yokken böyle mi giyiniyordu hep? Ya bu makyaj da neyin nesiydi? Benim giderken bıraktığım Elif, bu değildi ki. Odanın kapısını açıp içeri girdiğinde peşindeydim. Kapıyı kapatıp ilerledim. Etrafıma bakındığımda, masanın üzerindeki kitapları gördüm. Benim gönderdiklerimdi.

Elif dolabı açmış, bana kıyafet bakıyordu. Ancak bir türlü karar veremiyor gibiydi. Onun elbisesine uyumlu olsun istiyordum nedense.

"Mavi kazak uygundur. Bir de elinin altındaki pantolonu verirsen iyi olur."

Söylediklerimi dolaptan alıp, sessizce bana uzattı. Yüzüme bakmadan. Elindekileri alırken, eli elime değdi. Ateşe değmişçesine hızla çekti elini.

"İyi misin, Elif? Yani çok güzel görünüyorsun ama..."

"Ben... iyiyim. Sen giyin, ben aşağıdayım."

"Hayır, bekle. Annem çok kızar eğer inersen. O yalnız kalmamız için gönderdi bizi yukarıya, gel otur şöyle."

Elif yatağın üzerine oturdu.

"Şey... Hamilelik yoruyor mu seni, yani şikâyetlerin filan var mı?

"Yok," deyip kafasını salladı iki yana.

Gözlerine takıldı gözlerim. Nedendir bilmem, alamıyordum kendimi bu gece ondan.

Bir an önce aşağıya inmek istiyordum. Onunla baş başa kalmak ölümden beterdi. Üstünü giymek için banyoya bile gitmedi. Kalkıp camdan dışarıyı seyrettim. O giyinip, elini yüzünü yıkadıktan sonra yanıma geldi. Benimle dışarıyı izledi bir süre. Aslında izlediği bendim, cama yansıyan aksinden bunu görebiliyordum.

"Yarın akşam için Sinanlar yemeğe çağırdı. Yok diyemedim, ayıp olur."

"Biliyorum. Buraya her geldiklerinde davet ediyorlar."

"Gideriz öyleyse, değil mi?"

Bunu rica eder gibi söylemişti. Kafamı salladım. Gitmeyi istiyordum, çünkü burada yalnızlık çekmememem için sık sık gelip halimi hatırımı sormuşlardı. Defalarca evlerine çağırmışlardı, ama Fırat'tan çekindiğim için gitmemiştim. Dışarıya birkaç kez Gülizar Anne ile çıkmıştık. Ancak önce Fırat'a mesaj çekerek haber vermiş, o 'Tamam git,' diye cevap yazınca gitmiştim. Gülizar Anne de oğlunun huyunu bildiğinden, 'İzin al, öyle gidelim,' diyordu zaten.

Hazırsan inelim mi?"

"İnelim."

Eliyle kapıyı gösterdi. Yine önde ben, arkada o, odadan çıktık. Merdivenlerden inerken Gülizar Anne bize bakıp gülümsedi. Sonra kocasına dönerek, "Ne çok yakışıyorlar, değil mi?" dedi.

"Çok. Bir de bebekleri geldiğinde daha iyi olacak her şey," diye cevap verdi Mehmet Baba da.

"Doğrusunu istersen, ben bebeği çok merak ediyorum."

"Eve şenlik gelecek."

Gidip yanlarına oturduk. Fırat onları gülen gözlerle izliyordu. O an beni şaşırtan bir yüz ifadesiyle babasına doğru baktı.

"Bu aralar hep rüyama giriyor. Elif'in kucağında görüyorum onu. Esmer bir çocuk."

"Gerçekten mi? Sana mı benzeyecek dersin?" diye sordu annesi.

Babası da "Annesi güzel, babası güzel, kime benzerse benzesin. Sağlıklı olsun da," diyerek araya girdi.

Fırat ise yine beni şaşırtarak, "Annesine benzesin isterim ben. Hem huyu, hem de fiziği," diye yanıt verdi annesine.

Gülizar Hanım da "Bak bunu ben de isterim işte," diyerek oğluna hak verdi. "Elif'im çok güzel huylu. Aslında onu yetiştiren aileye çok teşekkür etmek lazım ama..."

Bu cümle beni derin bir hüzne boğmuştu. Damlalar gözümün ucuna gelmişti. Öylesine özlemiştim ki Ankara'yı... Eski mutlu günlerimizi, annemi, babamı, abimi ve Zeynep'imi... Hele de Zeynep'imi! Ah be canımın içi... Abime o kadar kızgındım ki. İnsan aramaz mı hiç? Sormaz mı?

Onun yüzünden değil miydi bu yaşadıklarım? Hiç unutmayacaktım bunu. Ne de çabuk silmişlerdi beni. Gözlerimden yaşlar döküldü, tutamadım. Hızla sildim yanaklarımdan ama gizleyemedim.

Fırat "Elif, yapma böyle! Bak, söz veriyorum götüreceğim seni onlara. Eğer istersen hemen yarın."

Yüzüne baktım. Kafamı iki yana salladım.

Mehmet Baba "Aslında araya birkaç kez birilerini soktuk kızım ama... Yanaşmıyorlar. Üzülmeyesin diye söylemedik sana. Biraz sakinleşsinler, zaman geçsin, yine gideceğiz af dilemeye," dedi.

Gülizar Anne, "Bak, şöyle yapalım istersen... Fırat'la kontrole gittiğinizde doktora sorun, eğer sakıncası yoksa Ankara'ya gidin. En azından Zeynep'i okul çıkışında görürsün, olmaz mı?" diyerek fikir yürüttü.

Fırat da "İstersen götürürüm, Elif," dedi. "Uçakla gider geliriz."

"İstiyorum," dedim. "Yani Zeynep'i görürsem... Rahatlayacağım sanki."

"Tamam, yeter artık bu kadar ağlama," diyerek konuyu kapattı Mehmet Baba. "Hadi kalkın yemeğe. Elmas! Hadi in artık!"

"Geldim, baba!"

"Fırat, dünkü toplantı nasıl geçti?"

"İyi, baba. Sorun yok."

Herkes masaya otururken, ben mutfağa gidip Leyla Abla'ya yardım ettim. Birlikte yemekleri masaya getirdik. Onun doldurduğu tabakları servis ederken, Fırat'ın tuhaf tuhaf bana baktığını gördüm. Belli ki yadırgıyordu eve alışmış olmamı. Ne yapabilirdim ki? Ya alışacaktım ya da mutsuz olacaktım. İnkâr edemem, alışmam için herkes elinden gelenin fazlasını yapmıştı. Ama ben de gayret etmiştim.

Yemek faslı bitince salonda oturduk. Elmas o kadar çok şey anlatıyordu ki, hepimiz onu dinliyorduk. Sonunda Gülizar Anne bize doğru bakıp, "Fırat, esneyip duruyorsun oğlum. Hadi artık herkes odasına," dedi.

Fırat "Oturuyoruz işte, anne. Çocukluğumuzdaki gibi sıralıyorsun talimatlarını," diyerek itiraz etti.

Babası ayağa kalkarak "Ben uyumaya gidiyorum, yeter bu kadar gevezelik. Hatun, düş önüme hadi," dedi.

Fırat "Elif, hadi biz de gidelim. Bu geveze kızı dinlemeye kalkarsak yanarız," deyince, Elmas da "Yapma ya! Şuna, karımı özledim desene sen!" diyerek kızdı abisine.

Gülizar Hanım kızına şaka yollu takıldı. "Özler özler, sana ne! Kalk bakayım odana sen!"

Odamıza geldiğimizde yine gerilmiştim. Fırat üzerindekileri çıkarıp, bir eşofman ve tişört giydi. Ben de pijamalarımı alıp banyoda giyindim. Makyajımı sildim ve yüzümü soğuk suyla iyicene yıkadım. Kendime gelmek istiyordum. Başıma saplanan ağrı geçmediği gibi, şiddetini arttırıyordu. İçeriye geçtiğimde Fırat yatağa uzanmıştı. Gidip aynanın karşısındaki pufa oturdum. Saçlarımdaki topuzu açmaya çalışıyordum ama bir türlü beceremiyordum. Başım her an çatlayabilirdi.

Fırat "Elif, iyi misin?" diye sordu.

"Başım çok ağrıyor," dedim.

Ayağa kalkıp yanıma doğru geldi. "Saçların çok sıkı toplanmış. Annem yaptı, değil mi? Kızlara da yapardı bu topuzu ve onlar da baş ağrısından çatlarlardı. Nasıl sıkıyorsa artık!"

Konuşurken saçlarımdaki tokaları çıkardı. Ellerini saçlarımın içine geçirip kafama masaj yaptığında nasıl irkildiğimi anlatamam. Hemen kalktım oturduğum yerden. Saçlarım kıvrılarak belime salındığında, başımın içinde bir top zıplıyordu sanki. Yatağa girip üstümü örttüm ve yine en uca yerleştim.

Birkaç saniye sonra Fırat da yattı.

"Elif, lütfen yatağın ortasına doğru gelir misin?"

"Hayır, ben böyle iyiyim."

"Eğer gelmezsen, ben seni zorla getiririm!"

Öfkeyle ona doğru döndüm. "Nesin sen eşkıya mı?"

"Eğer bir dakika içinde, yatağın ortasında rahat bir şekilde yatıyor olmazsan, görürsün o zaman eşkıya nasıl oluyormuş!"

"Daha önce görmüştüm hatırlarsan!" derken, gözlerimden kin kustuğuma emindim.

Yüzündeki ifade değişti. Yutkundu. Boyun damarlarındaki şişkinliği görünce ürkmüştüm.

"Kahretsin!" diyerek, sinirle yataktan çıktı. Sonra dönüp bana ters ters bakmaya başladı.

Bu kez gözlerimi çekmedim, başımı eğmedim. Bana ne oldu bilmiyordum ama dimdik yüzüne bakabiliyordum artık. Kendime güvenim mi gelmişti?

Yanıma doğru yaklaşıp oturdu.

"Ne kadar pişman olduğumu, ilk önce kendi vicdanımın beni affetmediğini anlatsam... Anlar mısın, Elif? Nasıl bir ruh haline soktular beni bilmiyorsun! Bu bahane değil, biliyorum. Ama kalbimi kin ve nefretle doldurmuşlardı. Dışarıya çıkmayı bırak, ev halkı bile bana öyle acır, küçümser gözlerle bakıyordu ki..."

Konuşmasını yarıda kesti. Ayağa kalkıp, odanın içinde dolanmaya başladı. Sonra yine gelip yanıma oturdu.

"Elif! Seni o uçurumun kenarında buldum ya... İşte o an seninle birlikte atlamalıydım belki de. Kendime nasıl lanet okuyorum bilemezsin. Ne olur, bu günahı geri alamam, biliyorum ama bana öyle bakma. İnsanlığımı kaybettirdiler bana. Kendimi sana affettirmem için yardım et."

"Bana nasıl gözlerle baktılar, biliyor musun? Bir pislikmişim gibi, fazlalıkmışım gibi... Hele de hamile olduğumu öğrendikleri o hastane odasında."

Derin bir iç çekmiştim. Konuşuyor muyduk? Dertleşiyor muyduk? Bilmiyordum ama sesimiz öylesine sakindi ki.

"Sen... Çok masum ve düzgün bir kızsın, Elif. Pislik olan benim. Sen benim vebalimi çektin, çekiyorsun. Her şeyi yoluna koyacağız, Elif. Biraz sabır."

"Sabretmekten başka yaptığım bir şey yok ki zaten," dedim. "Şu anda, hayatımı altüst eden insanla bile oturup konuşuyorum. Düşün artık halimi."

"Durum biraz tuhaf, biliyorum. Ama ben senin kocanım. Ne istersen yaparım, Elif. Yeter ki yüzün gülsün."

On Yedinci Bölüm

Sabah uyandığımda, Elif'i yatağın içinde rahatça uyurken buldum. İki elini yanağının altında birleştirmiş, yüzü bana dönük bir şekilde yatıyordu. Üşümüş olmalıydı ki, yorganı iyice örtmüştü üstüne. Bir süre seyrettim onu nedensizce. Derin derin soluklanıyordu.

Yavaşça yataktan kalktım. Banyoya gidip, sıcak bir duş aldım. Ardından odaya gelip, giyindim. Yaklaşık beş dakika sonra da Elif uyandı. Yatağın içinde yavaşça doğrulduğunda eli birden karnına gitti. Yüzündeki değişmeyi fark etmiştim. Korkuyla yanına yaklaştım.

"Elif! İyi misin? Sancın mı var?"

İçimi tuhaf bir korku kaplamıştı. Endişelenmiştim. Elif'in karnında olan bebeğim için korkuyordum. Ayrıca Elif'in de rengi atmıştı birden. Dehşete düşmüş gibiydi.

"Sanırım oynadı," dedi. Şoka girmiş gibiydi. Yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana bakıyordu. Bebeği henüz kabul edememişken, o şimdi karnında oynuyordu.

Dalmıştı Elif. Ne düşündüğünü bilmiyordum. Sonuçta bu bebeği aldırmamak için, benimle buralara gelmeyi kabul etmişti. Hoş, o istese de istemese de, ben onu bu eve gelin olarak getirecektim. Ancak, kendi rızasıyla gelince sanmıştım ki, bebeği bir şekilde benimser. Fakat bu çok zordu. Karnında bana ait bir canlıyı taşımak, onun için çok ağır bir yüktü. Kendinden bir şeyler bulamıyordu!

"Elif, ağrın var mı? Doktora gidelim ister misin?"

"Hı? Yok, ağrım yok. İyiyim, sadece birden oynayınca..."

"Büyüyor, Elif."

"Bu iyi mi, kötü mü bilemiyorum."

"Benim yaptıklarımı onun boynuna yükleme, Elif. O masum bir bebek."

"Ben onun masumluğunun farkında olmasaydım, burada olmazdım, Fırat!"

Elif adımı *ilk* defa mı ağzına alıyordu, bana mı öyle gelmişti? Çok tuhaf hissettim kendimi.

"Nerede olurdun, Elif? Kayseri'de mi? Seni o adamla evlendirmelerine izin verir miydim sanıyorsun? Yine burada olurdun!"

Sesim sinirli çıkmıştı, biliyordum ama bu böyleydi. Onunla aramızda sınırlar olsa da, Elif benim karımdı.

"Bu konuyu kapatalım mı? Konuştukça kendimi daha da kötü hissediyorum. Tek istediğim, o hatıralardan kurtulmak!"

"Nasıl? Nasıl bir şeydi? Yani 'oynadı' dedin ya hani. Kolunu bacağını mı oynattı acaba?"

Elif, çok büyük merakla sorduğum bu sorudan sonra gözlerime baktı. Heyecanımı görmüş olmalıydı ki, biraz önceki sinirli tavrı gitmişti. Parmağıyla koluma iki kere yavaşça vurdu.

"İşte bunun gibi bir şeydi." İnanamıyordum. Sürekli karnına bakıyordum. "Yemeğe inelim mi? Çok acıktım."

"Hadi kalk giyin sen. Ben yatağı toplarım."

"Bırak sen, ben toplarım."

Ayağa kalkıp, elimdeki yatak örtüsünü aldı. Saçları darmadağın olmuş, pijamasının üzerinden sırtına dökülüyordu. Yatak örtüsünü sermeye çalışırken, yatağın etrafında dönüp duruyordu. Gidip diğer ucunu tuttum ve düzeltmesine yardımcı oldum. O an gözüm ayaklarına takıldı. Yalınayak parkenin üzerinde dolaşıyordu.

"Elif, ayaklarına hemen bir şeyler giy. Hava oldukça sert! Üşüteceksin!"

Gardırobunun kapaklarını açtı ve bakınıp durdu. Eline siyah bir elbise ve aynı renk çorap aldı. Banyoda giyinip geri geldi. Aynanın karşısında oturup, saçlarını taradı ve tek bir

örgü halinde topladı. Onu izliyor olmamdan rahatsız bir şekilde bana dönüp, "Sen in istersen, ben gelirim," dediğinde güldüm.

"Gülizar Hatun'un oklarını üzerimize çekmeyelim. Sen hazırlan, ben beklerim. Beraber ineriz aşağıya."

Bu onu pek memnun etmese de, tekrar aynaya doğru döndü. Yüzüne biraz allık sürdü. Göz kalemini eline aldığında garip bir şekilde rahatsızlık duydum. Elif önceden hiç makyaj yapmazdı. İhtiyacı da yoktu zaten. Ama dün akşam hafif de olsa bir makyaj vardı yüzünde. Kalemin ardından rimeli sürerken, "Her gün yapıyor musun?" diye sordum.

"Neyi?"

"Şimdi yaptığını."

"Aslında yapmıyordum. Ama annen 'Sen yeni gelinsin, gelen giden oluyor, özen göster kendine,' diye ısrar edince..."

"İyi ya işte, yeni gelinsin, görücüye çıkan kız değil!"

"Bak... Annenle kötü olmak istemiyorum, tamam mı? Herkes gittiğinde onunla baş başa kalıyorum ve gerginlik, istediğim son şey. Kaldı ki, o da benim için elinden geleni yapıyor."

"İyi, tamam. Bitti mi, inebilir miyiz?"

Fırat gergindi. Sanırım onu hiç anlayamayacaktım. Deneyeyim bir ruh hali vardı. Gözleri bir an heyecanla ışıldarken, beş dakika sonra, yaptığım makyaja kafayı takıp barut olabiliyordu.

Odadan çıktığımızda ters ters gözlerime baktı. Aşağıda bizden başka herkes vardı. Günlerden cumartesiydi ve mutlaka gelen giden olurdu. Sabah erkenden teyzelerden biri gelmişti bile. Selamlaşma faslından sonra kahvaltı masasına geçtik. Leyla Abla'ya yardım ediyordum yine.

Fırat, "Elif! Gel otur! Acıktım demiyor muydun sen?" dedi. Sinirliydi. Yüzüme baktıkça daha da çok kızıyordu. Gözleri böyle baktığında acayip korkuyordum. Hemen oturdum yanına, ama babası müdahale etti.

"Fırat! Ne oldu oğlum, niye gerginsin?"

"Yok bir şey, baba. Acıktım diyordu, şimdi dolanıyor, ona kızıyorum. Sonuçta hamile."

Babası "İyi," dedikten sonra, kabullenmiş görünerek sustu.

Teyzesi "Fırat, yarın akşam yemeğe bekliyorum sizi. Elif hiç bir yere çıkmıyor zaten. Annen bir yere giderse gidiyor, yoksa hep evde," dedi.

Fırat "Geliriz, teyze," diye cevap verdi. "Bu akşam da Sinanlara davetliyiz. Durmadan arıyorlar beni, ayıp olur gitmesek."

"Öyle mi? Karısı Eylem de çok iyi bir kızdır."

"Evet, iyidir Eylem."

Gülizar Anne bana bakıp, "Elif, neden yemiyorsun? Hani acıkmıştın, kızım?" diye sordu.

"Yiyorum," diye cevap verdim.

Mehmet Baba "Öyle bir bağırdı ki kıza, olan iştahını da kaçırdı," dedi dayanamayarak.

"Hayır, baba. Bugün biraz başım ağrıyor, o yüzden."

"Başın ağrıyor ama o makyaj yapılıyor yine de?" dedi Fırat kızgın bir şekilde.

Elmas "Abi!" deyiverdi şaşkınlıkla.

"Kes sesini, Elmas!" diye kardeşine de çıkışınca, annesi araya girdi. "Oğlum, ben yap dedim, yeni gelindir..." diyecek oldu ama Fırat "İstemiyorum anne! Yapmayacak!" diyerek kestirip attı. Babası, "Bu muydu senin derdin? Elif, git kızım, çıkart yüzündekileri! Sil o gözlerindeki yaşları da," deyince usulca kalktım masadan.

Öyle çok utanmıştım ki. Ağlamamaya çalışıyordum ama tutamıyordum kendimi. Altı üstü biraz allık, kalem ve rimel vardı yüzümde. Birini dinlesem diğeri kızıyor, diğerini dinlesem öbürü küsüyordu. Odaya gelip pamuk ve kremle çıkardım yüzümdekileri. Sonra yatağa oturup tutmaya çalıştıklarımı döktüm gözlerimden.

Kapı çaldı biraz sonra. "Elif? Aaa, ağlama kızım!" diyerek içeriye girdi Gülizar Anne. "Bakma sen ona. Kıskanıyor seni de, o yüzden böyle huysuzlanıyor."

Bir şey diyemedim. Onun bütün huylarından nefret ettiğimi, bana yaptıklarını bir gün burnundan getirmek istediğimi söyleyemedim.

Gülizar Anne üzgündü. "Hadi, kalk artık. O da pişman oldu sen ağlayınca. Benim hatam bu. Oğlumun huyunu biliyorum da, niye sana makyaj yaptırıyorum ki?"

Kalkıp, elimi yüzümü yıkadım ve onunla aşağıya indim. Hâlâ masadaydılar. Keyif çaylarını içiyorlardı. Ama Fırat ve babası yoktu. Çıkmışlardı.

Elmas "Elif, iyi misin canım?" deyip sarıldı bana.

"İyiyim, Elmas," dedim. "Sadece bir an çok utandım, babamın yanında öyle kızınca."

"Eee, sen böyle güzel olursan, kocan da kıskanır tabi" dedi teyzesi.

"Aman abla, gitmeyelim kızın üstüne. Hadi Elif, otur da şeyler ye," diyerek beni masaya doğru yönlendirdi Gülizar A

Aradan bir saat geçmişti. Elmas saatine bakıp duruyordu. Düğünde onu birlikte gördüğüm çocuk geldi aklıma. Soramamıştım hiç. *Sorsam söyler miydi acaba?* diye düşünürken, "Elif, benimle odama gelsene. Sana bir şeyler getirmiştim İstanbul'dan," dedi.

Kalkıp peşinden gittim. Odaya geldiğimizde masasının üzerindekileri bana verdi. Bir kitap, bir elbise ve bir ayakkabı getirmişti.

"Sinan Abilere gideceğinizi duyunca bunları aldım. Kitapçıdayken de bu gözüme ilişti."

"Canım, teşekkür ederim. Çok güzeller."

"Elif, abim çıkarken iki saat sonra geleceğini söyledi. Hazır olacakmışsın."

"Neden? Akşam gidilmeyecek mi Eylemlere?"

"Sinemaya gideriz falan dedi ama..."

"Daha neler! Sabah burnumdan getirsin, sonra da..."

"Elif... Sana bir şey söyleyeceğim ama duyulmasın ne olur. Beni keserler yoksa."

"Şu düğündeki çocuk mu?"

"Gördün mü?"

"Gördüm. Korkma Elmas, ağzım sıkıdır benim."

"Biliyorum. Elif, o da bizim aşiretten. İstanbul'da çalışıyor, makine mühendisi. Sizin düğün için gelmişti. Biz bir senedir çıkıyoruz. Bilge'den başka kimse bilmiyor. Okul bitmeden annemlere söyleyemem, duyarlarsa beni okuldan alırlar."

"Anladım. Adı ne?"

"Tekin. İşin kötüsü, on gündür benimle konuşmuyor. Nişan takmalıyız diye tutturdu. Ama okul bitmeden istemiyorum böyle şeyler."

"Bence de Elmas, mutlaka bitir okulunu. Evlilik her zaman olur."

"Buradaymış bu hafta sonu. Aradım ama telefonumu açmıyor. Sen abimi oyalasan da, ben onunla konuşmanın bir yolunu bulsam."

"Elmas, ne olur başka bir şey iste benden."

"Elif, lütfen!"

Elmas'ın dolan gözlerine dayanamadım. "Peki," dedim sonunda.

Aşağıya indiğimde Gülizar Anneler kahve içiyorlardı. Yanlarına gittim. "Anne, Fırat gelecekmiş birazdan," dedim.

"Evet, aradı biraz önce evi. Yoldaymış. Dışarı çıkacakmışsınız."

"Ne giysem uygun olur?"

"Aman kızım... Gelince o deli kocana sor. Onun istediği gibi giyin de, o pis sinirini çektirme bana ne olur."

Elimde olmadan güldüm. Teyze de bana bakıp kahkaha attı. Gülizar Anne gerçekten bezmiş bir şekilde söylemişti. Belli ki onu da bir temiz fırçalamıştı sabah sabah. Leyla Abla her zamanki boşboğazlığıyla "Gelsin, kıymetli karısını kendisi giydirsin. Değil mi, hanımım?" dediğinde, alınsam mı, gülsem mi hiç bilemedim. Sonra gelip yanaklarımı sıkıştırınca, bunun espri olduğunu anladım. Ona gülümserken, çalan zil sesiyle irkildim.

"Kalk kızım, Fırat'tır. Kapıyı sen aç," dedi Gülizar Anne.

Ayağa kalkıp, isteksiz adımlarla o kahrolası adama kapıyı açmaya gittim. *Aman ne güzel! Bir evcilik oyunum kalmıştı, tam oldu şimdi!*

Kapıyı açtığımda, Fırat bir kolunu kapıya dayamış bekliyordu. Leyla Abla'nın kapıyı açacağını sanıyor olmalıydı ki, beni görünce şaşırdı. Birkaç saniye bir şey demeden bana baktı. Ben kenara çekilince içeri girdi. Ayakkabılarını çıkarıp, ayağına terlik aldı.

Salona doğru yürümeye başladığımda, arkamdan seslendi.

"Neden hazırlanmadın?"

Dönüp ona doğru baktım. Üzerimdeki elbise fena sayılmazdı aslında ama demek ki beyimizin hoşuna gitmemişti. Sinirlerim tepeme çıkmıştı yine.

"Biraz önce öğrendim geleceğini. Hem ne giyeceğimi de bilemedim. Sonra herkesin içinde azar işitmeyeyim, değil mi?"

Fırat bana doğru yaklaşıp, kaşlarını kaldırdı ve kulağıma eğildi. "Ne o, imalı konuşmalara mı başladık artık?"

O, hain bir gülümseme eşliğinde içeriye doğru yürürken, ben olduğum yerde durup, sinirimden tepinmek istiyordum. Ama Elmas'ın sesi dikkatimi dağıttı.

"Elif, neredesin?"

"Geliyorum."

"Birkaç takı tak, kızım. Öyle gitme."

"Tamam."

"Hadi, üstümüzü değiştirip çıkalım."

Öyle gıcık oluyordum ki onun bu havalı hallerine. Kaşıyla 'düş önüme' işaretini vermişti yine. Bir şey demeden önünde yürümeye başladım. Odaya girdiğimizde Elmas'ın İstanbul'dan getirdiği elbise ve ayakkabıları elime aldım. Hem spor, hem de çok şıktı. Fırat'a gösterdim.

"Elmas'ın hediyesi bunlar. Uygunsa giyeyim."

"Güzel görünüyor. Giyin, öyle bakalım."

Gözlerimi devirdim. Hiç sabrım yoktu ona karşı. Giyinmek için kendimi banyoya attım. Elbiseyi kendim alsam, belki bu kadar üstüme olurdu. Aynanın karşısına geçip saçlarımı açtım. Dalga dalga üzerime dökülünce, küçük bir toka yardımıyla yarı açık bir şekilde arkadan tutturdum. Nedendir bilmem, biraz özenmek istedim kendime. Sanırım Eylem'den kaynaklanıyordu. Eylem çok güzel ve oldukça bakımlı bir kadındı. Onun gibi birinin evine giderken, içimden daha süslü olmak geldi. Banyodan çıktığımda, Fırat'ın da giyinmiş olduğunu gördüm. Galiba asıl süslü olan oydu. Kıyafetlerinde çok dikkatli ve titizdi. Çorabına kadar renk uyumuna dikkat ediyordu. Ondan bu kadar nefret etmesem, yakışıklı olduğunu kabul ederdim.

"Çok yakışmış."

Beni inceliyordu. Çok rahatsız olsam da, yapacak bir şey yoktu.

"Annen düğünde takılan altınları bana verdi, Fırat. Bilgin vardır sanırım. Ama ben istemedim."

"İstemediğini biliyorum. Ama senin adına bir kasaya koyuldu onlar. İstediğinde..."

"İstemiyorum! Zaten günlük takılacak şeyleri buradaki kasaya koydu annen."

"Bunları neden bana anlatıyorsun? Onlar senin!"

"Hayır, hiçbiri bana ait değil! Aslında bana ait hiçbir şey yok hayatımda. Bu ev, bu oda, elbiseler, takılar... Hiçbiri benim değil. Ama öyleymiş gibi davranıyorum, kabullenmek için elimden gelen tüm gayreti gösteriyorum."

"Elif... Sabah sana kızdım diye mi böyle konuşuyorsun? Eğer öyleyse özür dilerim. Yine üzdüm seni ve yine pişman oldum. Tamam mı?"

"Neyse! Alıştım nasıl olsa üzülmeye. Düşünsene, kendi annem babam bile beni sahiplenmemiş. Üzülmemem için hiçbir şey yapmamış. Şimdi kime ne diyebilirim ki?"

"Bak işte orada durmalısın. Biz seni sahipleniyoruz, Elif. Hatta fazlasıyla. Sen bu eve aitsin artık. Bu oda sana ait. Bu elbiseler, eşyalar, takılar, hepsi senin. Alışmaya çabaladığını fark etmiyorum sanma. Bunun için sana çok şey borçluyum. Ben böyleyim, Elif... Birden celalleniyorum işte. Sabah fazla tepki verdim. Sonuçta sen benim karımsın. Çok güzelsin, Elif! Çuval bile giysen, güzelsin. Bir de öyle makyajlı görünce... Hep bu rada olsam... Gelecek sözü, atılan bakışı görebilsem... Yap o zaman istediğini. Ama ben yokken dikkat et, buraların lafı sözü çok olur. Ne olur bana laf getirtme."

"Ben yeteri kadar dikkat ediyorum, Fırat! Kimse bana laf söz edemez! Evden dışarı dahi çıkmıyorum. Daha ne yapmalıyım?"

"Tamam, kızma! Biliyorum. Hadi, yap makyajını da gidelim."

Sabah beni rezil ettikten sonra, şimdi kalkmış makyaj yap diyor!

Küpeleri kulağıma takıp, kolyemi düzelttim sadece. "Ben hazırım."

"Yok yok, değilsin. Neydi o sabah gözüne sürdüğün? Çok yakışmıştı."

"Hayır, yakışmamıştı. O kadar kızdığına göre."

"Hadi sür, Elif. Şimdi yanında ben varım nasılsa."

Başımda bekliyordu. Biraz allık, kalem ve rimel sürdüm. Ruja elimi attığımda, "O kadar da değil, böyle iyi," deyip elimden aldı.

Aşağıya indiğimizde herkes gülümseyerek bize bakıyordu. İlk konuşan Elmas oldu. "Ay, Elif... Çok güzel olmuşsun, canım."

"Gerçekten de öyle. Maşallah ikinize de. Çok yakışıyorsunuz, " diyerek, teyzesi de beğenisini dile getirdi.

Gülizar Anne, "Nazarlığın üzerinde mi, Elif?" diye sordu.

"Evet anne, içimde," diye cevapladım.

"İyi iyi!"

Üzerime kabanımı giymiştim ki, Fırat birden elimi tuttu. Bunu gören annesinin memnuniyeti gözlerinden belli oluyordu.

"Biz geç geliriz, merak etmeyin," dedi Fırat.

"Güle güle," diye karşılık verdi Elmas.

Dışarıda elimi çekmeye çalıştım ancak ters ters baktı bana. Bu konuda daha önce de uyarmıştı beni ama dinlemek istemiyordum.

"Sana daha önce de söylemiştim bunu. Dışarıdayken sakın elini elimden çekme!"

Arabaya bindiğimde kapımı kapattı. Diyarbakır merkezine geldiğimizde saatine baktı. Ne yapacağına tam olarak karar vermiş görünmüyordu. Arabayı park ettikten sonra, "Beş dakikalığına şirkete uğrayalım mı? Hem babam da sevinir. Filmin başlamasına bir saat var nasılsa."

"Olur."

Arabadan indiğimde, Fırat'ın eli yine elimi bulmuştu. Bu durumdan nefret ediyordum. İçeriye girdiğimizde buranın hiç

de küçük bir yer olmadığını gördüm. Cumartesi olmasına rağmen çalışıyorlardı. Etrafı selamlayarak merdivenlerden yukarıya doğru çıktık.

Karşı masadaki güzel kadın "Hoş geldiniz," diyerek bizi ayakta karşıladı. Babasının odasına el ele girdiğimizde çok sevinçliydi ağamız. Gözleri ışıl ışıl, ağzı kulaklarındaydı. Fırat babasına ayıp olmasın diye, hemen elini elimden çekti. Sanki üzerimden tonlarca yük kalkmıştı. Kendine ne kadar çok güveniyordu bu adam! Neydim ben, bir köle mi? Sessizce oturdum, zaten hep öyle yapmıyor muydum?

Kısa bir muhabbetin ardından, çok geçmeden kalktık. Daha dışarı adımımızı attığımız an ellerim onun kuvvetli ellerinin arasındaydı.

"Elif, bak şu karşı caddedeki dükkânlar hep bizim aşirete ait. Ne dersin, Eylem'e bir hediye alalım mı?"

"İyi olur aslında. İlk defa evine gidiyorum ne de olsa."

Karşı caddede yürürken, Fırat neredeyse herkesle selamlaşıp hal hatır soruyordu. Sonunda bir dükkâna girdik. Tepeden tırnağa inceliyorlardı beni. Hatta daha fazlası, adeta yüzümü hafızalarına kazıyorlardı. Beni buraya getirmesindeki amaç, boy göstermek miydi, pek anlayamadım. *Bakın işte bu benim karım. Ona göre!* gibilerinden bir hal vardı tavırlarında. Kendi namusunun peşinde miydi yine? Aldığımız hediyenin paketleme i bittiğinde, gözlerime baktı tuhaf tuhaf.

"Saat üçe geliyor, hadi acele edelim de yetişelim filme."

Başımı sallayarak onu onaylayınca, derin bir nefes bıra Arabaya bindiğimizde, kontağı çalıştırıp gitmeye yeltenmiş bir anda durdu ve yüzüme baktı.

"Elif... Çok dikkat çekiyorsun. Biliyorum bu elinde ola şey değil ama yine de düşünmeden edemiyorum. Seni bu yalnız bırakmak bir hata mı? Benimle İstanbul'a mı gels

Bu berbat bir fikirdi. Kesinlikle ondan uzakta olmalı Tahammül ve sabır sınırlarımı zorlamak da neyin nesiy

"Hayır, bunu istemiyorum. Burada iyiyim ben. Hem Mehmet Baba, okursam burada okuyacağımı söylemişti. Anlaştığımızı sanıyordum."

"Ya kazanamazsan, Elif?"

"Öyle bir ihtimal yok! Kazanacağım!"

"Umarım, Elif."

Filmi seyrederken çok güldüm. Uzun zamandır sinemaya gitmemiştim. Ankara'dayken kışları her hafta giderdik. Birden Kenan geldi aklıma. Aşk diye büyüsüne kapıldığım şey nasıl da fos çıkmıştı. Kör gözlüklerden biri de ondaymış meğerse. Bütün güzel sözleri, o büyük aşkı, yaşadığım şeyi öğrendiğinde bitmişti. Etrafındakileri kötü gününde tanıyormuşsun meğer, çok geç öğrendim. Şimdi ise yaşadıklarımın tüm sorumlusu olan insanla, hiçbir şey olmamış gibi oturmuş film izliyordum. Sinirlerim daha da bozulmuştu, neredeyse her şeye gülüyordum. Fırat bir ara tuhaf tuhaf yüzüme baktı. Filmin sonlarına doğru, gülmek yerine gözlerimden şıpır şıpır yaşlar dökülmeye başladı.

Fırat kulağıma eğilip, "Gel çıkalım, sinirlerin bozuldu senin," dedi ama istemedim.

"Çok kötü bile olsa filmi sonuna kadar seyrederim ben, kaldı ki film çok güzel," dedim ve kalkmadım.

"O zaman ağlama!"

Dönüp ters ters baktım ona. Sonra yine filme dikkatimi verdim. Bir güldüm, bir ağladım. Ama nihayetinde filmi izledim. Hayat da böyle değil miydi zaten? Bir dakika önce ağlarken, bir dakika sonra gülebiliyorduk.

On Sekizinci Bölüm

Eylem bizi tüm güler yüzü ile karşılamıştı. Gerçekten çok güzel bir kadındı. Sinan'ın ona ne kadar âşık olduğunu bakışlarında görebiliyordum. Böyle bir aileye imrenmemek elde değildi. Diyarbakır'ın merkezinde, bir apartman dairesinde oturuyorlardı. Ferah ve zevkli bir şekilde döşemişlerdi evlerini. İlk kez gelmeme rağmen yadsımadım ortamı, tam tersine sıcacık gelmişti. Bir tane çocukları vardı; Ozan. Ev onun sesiyle cıvıl cıvıldı.

Eylem "Çok şükür, sonunda seni evimizde görebildik, Elif'çim," dedi.

"Eviniz çok güzel, sıcacık."

Kocası Sinan, "Eee, söyle bakalım, alıştın mı buralara?" diye sordu.

Ne demeliydim? Buradaki her şey bana öylesine yabancıydı ki. Zorla da olsa gülümsemeye çalıştım.

"Gayret ediyorum, zamanla alışacağım sanırım."

"Tabii ki," diye katıldı Eylem. "Ben evlendiğimiz zaman, bu eve alışmakta bile zorluk çekmiştim. Senin çektiğin zorluğu tahmin edebiliyorum."

Yüzüm düşmüştü. Eylem söylediklerinde samimiydi, bana destek olmak istemişti fakat yaşadıklarımı benden daha iyi kimse bilemez, anlayamazdı. Fırat üzüldüğümü fark ettiği an araya girerek konuyu değiştirdi.

"Eylem, ayıptır sorması ne yemek var? Acayip acıktık."

Eylem "Hadi, buyurun sofraya o zaman," deyip bize masayı gösterdi. Yöresel yemekler yapmıştı. Çok lezzetliydi. İlk defa hamilelik sayesinde açgözlü gibi davranmıştım. Tadına doyamadığım patlıcan meftunesinden bir tabak yemiş ama hâlâ

yan yan ortadaki tabağa bakıyordum. Bir tabak daha almaya deli gibi utanıyor, yemezsem de ruhumu o masada bırakacağımı hissediyordum. Fırat yemeğe baktığımı görmüş olmalıydı. Artık nasıl bakmışsam?

"Eylem, Elif'e biraz daha patlıcan verir misin?" dedi.

"Aaa, tabii tabii. Elif, alsana güzelim istediğin şeyden. Burası senin evin. Hem hamilesin."

"Teşekkür ederim. Çok güzel olmuş gerçekten."

Yemek faslı bittikten sonra, Eylem'le mutfağa geçtik. Eylem çayın yanına tatlıları hazırlarken, ben de onu seyrediyordum. Yüzüme baktı gülümseyerek. Sanki bir şeyler söylemek istiyor, çekindiği için de zorlanıyordu.

"Elif... Biliyor musun, bugün Beril'le konuştum."

Elimdeki bardağı masanın üzerine bıraktım.

"Dur, sakin ol! O benim çocukluk arkadaşım. Bak, seni çok merak ediyor. Sürekli beni arayıp, nasıl olduğunu soruyor. Biliyorum kendini suçluyor."

"Değil mi?"

"Elif! Abini çok sevdi o. Daha üniversitede çıkarlarken anlatırdı hep. Böyle olsun hiç istemezdi ama..."

"Ama oldu! Ve o, bunların olacağını biliyordu. Kendi töresini, insanını biliyordu."

"Fırat'ın onu sevmediğini bildiğinden, çabuk kabullenece-ğini sandı. Hem abin bırakmadı yakasını, Elif. Bir gün ansızın gelip, götürdü onu."

"Benim abim yok, Eylem! Beril'e söyle, beni merak etmesinler. Farz etsinler ki Elif öldü! Nasıl olsa beni çok kolay yok saydılar. Benim Zeynep'ten başka kimsem yok! Herkesi kendi vicdanıyla baş başa bırakıyorum."

Kahretsin ki ağlıyordum yine. Sinirlerim bozulmuştu. Eylem sandalyeye oturttu beni.

"Elif, özür dilerim. Niyetim seni üzmek değildi. Sadece ailenden haber almak istersin diye..."

"Tamam, sorun değil, boş ver..."

O sırada içeriye gelen Ozan, yüksek sesle "Elif Abla, niye ağlıyorsun?" diye sordu. Sesi salondan da duyulmuş olmalıydı ki, Fırat ve Sinan anında mutfağa geldi. Eylem'in yüz ifadesindeki korkuyu gördüğümde kendimi toparladım. Yüzümü sildim hemen.

Fırat "Elif, ne oldu? Neyin var?" diye sorarken ayağa kalktım.

Gülümsemeye çalışarak, "Yok... Yok bir şey. Eylem'e Zeynep'i anlatıyordum da," dedim.

Eylem tuttuğu nefesi bırakmıştı. Beril ile konuştuğu duyulsaydı, hiç iyi olmazdı.

Fırat "Hadi, üzülme artık. Gideceğiz onu görmeye," diyerek beni avutmaya çalışıyordu.

Sinan "İçeri geçelim artık," deyince, hepimiz salona yöneldik.

Gecenin devamında, Sinan ve Eylem'in hikâyesinden, Fırat'ın çocukluk anılarına kadar birçok şey anlatılmıştı. Aynı aşiretten oldukları için, çocuklukları da beraber geçmişti tabii. Bu akşam farklı bir Fırat vardı karşımda. Neşeli, doğal ve daha içten... Bense tüm sessizliğimle onları dinlemeyi tercih etmiştim.

Ozan "Ooo! Bir de bana yaramazlık yapma diyorsunuz. Siz benden daha betermişsiniz!" deyince hepimiz güldük. Ozan bu kez "Elif Abla! Sen de yaramaz mıydın?" diye sordu. Birden herkes bana doğru dönmüştü.

Gülümsedim Ozan'a. "Evet, Ozan. Ben çok yaramazmışım."

Fırat yüzündeki şaşkın tebessümle, "Sahiden mi, Elif?" diye sordu.

Kafamı salladım, o gözlerini ayırmayınca da başımı öne eğdim.

"Elif Abla, senin kardeşin Zeynep var ya hani... O da senin kadar güzel mi?" Ozan beni hayran gözlerle incelemekle kalmamış, iyice yakınıma gelip oturmuştu.

Fırat "Lan, eşek sıpası! Karıma mı asılıyorsun sen?" deyince, Sinan kahkahayı patlattı.

Bir süre sonra Fırat ellerini birleştirerek bana baktı. "Kalkalım artık, Elif. Bugün çok yoruldun."

Evet, sahiden uzun bir gün olmuştu. Başımla onu onaylayarak ayağa kalktım.

Eylem beni kapıya doğru geçirirken, "Elif, seni üzdüğüm için tekrar çok özür dilerim," dedi.

Gülümsedim ve sarıldım ona. "Boş ver. Senin ne suçun var? Benim kızgınlığım onlara."

"Yine gel, olur mu?"

"Beni tek göndermezler. Yani Fırat yokken. Sen gelirsin artık."

"Tamam canım, gelirim."

On Dokuzuncu Bölüm

Elif melekler gibiydi. Arabada kendini derin bir uykunun kollarına bırakmıştı. Evin önüne geldiğimizde istemeden de olsa onu uyandırdım. Kucağıma alıp, uyandırmadan yatağına yatırmak isterdim ama bu hoş karşılanmazdı.

Arabadan indiğinde elini tuttum yine. Gözlerime baktı çekmem için, ama bunu yapmadım. İçeriye girdiğimizde, ev halkı salonda oturmuş, koyu bir sohbetin içindeydi. Teyzem sabahtan beri bizdeydi zaten, akşama doğru iki kızı da gelmişti yatıya. Oturup, biraz da onlarla muhabbete katıldık. Ancak Elif'in yorgun hali gözümden kaçmamıştı.

Ayağa kalkarak, "Hepinize iyi geceler. Ben çok yorgunum, uyumak istiyorum. Kusuruma bakmayın," dedim ve Elif'e dönüp, "Hadi, Elif! Yorgunum diyorum, duymuyor musun!" diye çıkıştım.

Annem "Sahi Fırat, İstanbul'da ne yapıyorsun sen, Elif olmadan? Maşallah, burada yanından bir saniye bile ayırmıyorsun," dedi alayla. Ama benim arsız damarımı unutmuş olmalıydı.

"Burada kalmak Elif'in tercihi, kesinlikle benim değil! Ama ben buradayken, benimle ilgilenmek zorunda. Yoksa bu sizleri rahatsız mı ediyor, anneciğim?"

"Elif, kalk hadi kızım! Bu deliyle uğraştırma beni."

Elif utancından kıpkırmızı olmuş bir şekilde iyi akşamlar dileyip, merdivenlere yöneldi. Ben de arkasından ilerledim. Odaya girdikten sonra kapıyı kapattım. Gözleri ateş saçıyordu.

"Neden sürekli beni utandırıp duruyorsun?" diye kızdı.

"Eğer ben seni şimdi kaldırmamış olsaydım, kaça kadar teyzemin anlatacaklarını dinleyecektin, biliyor musun? Haline bak, ayakta uyuyorsun."

"Of! Of!"

"Hımm... Uykun gelince pek bir çekilmez oluyorsun sen," dedim mırıltı halinde.

Elif bunu duyunca ters ters baktı bana. Sonra da giyinmek için banyoya geçti.

Yatağa uzandıktan beş dakika sonra Elif rüyalar âlemine dalmıştı. Yüzündeki ifadeden, çok derin uyuduğu belliydi. Ama benim niye gözümü kırpmadan onu seyrettiğim belli değildi işte! Ne kadar süre onu seyrettim, ne zaman uyudum hiç bilmiyordum.

Ertesi gün, ısrarla çalınan kapının sesiyle uyandık. İkimiz de uyku sersemi birbirimize bakıyorduk. Elif'in gözü saate ilişti bir an. "Hiii! Saat dokuz olmuş!" dedi heyecanla.

"Olmuşsa olmuş, ne yapalım! Yorgunduk uyuduk."

Kalkıp sinirle kapıyı açtığımda annem, "Ne uykusu oğlum bu böyle? Hadi, kahvaltı hazır, sizi bekliyoruz," dedi.

"Tamam. Geliyoruz birazdan."

Annem kaşla göz arasında içeriye göz atmıştı. Elif hemen yataktan çıkıp "Kusura bakma, anne. Uyuyakalmışım ben!" dedi.

"Ne kusuru kızım, siz yeni evlisiniz de... Teyzene ayıp olmasın. Hadi, gelin bir an önce."

"On dakikaya aşağıdayız," deyip kapıyı kapattım.

Aceleyle giyinip aşağıya indik. Elif kızların yanına gidip sohbetlerine katıldı. Ben de onları izliyordum.

"Doktora bugün gidelim, Elif. Eğer izin verirse pazartesi günü uçakla Ankara'ya gider geliriz."

"Olur."

Yüzünden gelip geçen gölgeler, gözlerine yerleşen hüzün ve içinde tutup da söyleyemediği cümleler miydi Elif'i farklı kılan? Ankara'ya gitme fikri, onu sevindirdiği kadar üzüyordu da. Zeynep'i görecekti ama göremedikleri de vardı o şehirde.

Elmas "Aaa, bebeğin cinsiyeti de belli olmuştur, değil mi Elif? Ben de sizinle geleceğim!" diye atıldı.

Annem ve babam heyecan içinde birbirlerine bakarken, Elif dalıp gitmişti. Bunu ben de düşünmemiştim aslında. Sanırım bebeğin kız olmasını istiyordum. Elif'e benzeyen bir kız çocuğu...

Doktora nasıl gittik, nasıl geldik bilemiyordum. Kendimi gerçekten çok kötü hissediyordum. Karanlık bir odaya ihtiyacım vardı. Sessiz, ıssız bir oda. Çok korkuyordum. O ekrana bakabilme cesaretini gösterdiğim andan itibaren, deli gibi çırpınıyordu yüreğim. Aklımda ne Elmas'ın heyecanlı çığlıkları, ne de Fırat'ın kabına sığamayan halleri kalsın istiyordum.

Ya o ufacık beden!

Allah'ım, ben nasıl bakacağım ona? Savunmasız, suçsuz bir kalp atışı... Nasıl alacağım onu kollarıma? Nasıl emzireceğim? Bütün yaşadıklarımı nasıl unutacağım, Allah'ım! Yardım et bana, ne olur.

Altüst olmuştu ruhum. Ben hiçbir şeye hazır değildim. Ne anneliğe, ne de kadınlığa...

Onu görmek beni nasıl etkiledi kimseye anlatamam. Elini kolunu kıpır kıpır oynatıp duruyordu. Tamam, hamile olduğumu az çok kabullenmiştim ama... Sanki şimdi dank ediyordu beynime bir şeyler! Atamayacağım, satamayacağım bir şey. Ben ona mecburdum, o da bana. Peki, bunu istiyor muydum? Onu her gördüğümde o geceye dair bir şeyler hatırlayacak mıydım? Yoksa o benden de bir şeyler taşıyor deyip, sevecek miydim? Konuşamıyordum. Ağzımı bıçak açmıyordu. Kendi dünyamda kaybolmuş, amansızca ışık arıyordum.

Fırat "Elif! İyi misin?" diye sorduğunda, düşüncelerin içinden sıyrılarak ona baktım. İyi miydim? Gerçekten bilmiyordum. Elmas beni anlıyor olmalıydı ki, hiç konuşmadan gözleriyle destek verdi.

"Ben... Eve gidince biraz yalnız kalabilir miyim?"

Zar zor söylediğim bu cümle, sonradan ne garip geldi. Yalnız kalmaya bile hakkım yokmuş gibi izin istiyordum.

"Elbette! Elif, asma yüzünü artık. Ne günah, ne suç varsa hepsini benim boynuma yükle. Doğrusu da bu zaten. Ama ne

olur, onu kabul et. Kötü hiçbir şey hissetmesin. Çok sevelim onu. Yazık değil mi masum bebeğe?"

Belki de en iyisi böyleydi. Bütün günahı Fırat'a, törelerine yüklemek. Peki, kendi aileme neyi yüklemeliydim? Sahipsizliğimin, çaresizliğimin sebebi kimdi? Hoş, şimdi de fazlasıyla sahip çıkılıyordu bana ya... Bu ne kadar iyi, onu da bilmiyordum.

Her doktora gittiğimizde daha da bağlanıyordum bebeğe. Onu görebilmek için sabırsızlıktan ölüp, sonra o minik kalp atışıyla kendimden geçiyordum. Başka türlü bir şeydi bu.

Elif'in duvarı seyreden gözleri aniden ekrana döndüğünde, donup kaldığını hissettim. Rengi kireç kesti bir an. Bu yetmezmiş gibi bir de doktorun "Evet, cinsiyetini öğrenmek istiyor muyuz?" lafıyla iyice soldu benzi. Ama hiç sesi çıkmadı. Ne *evet*, ne de *hayır*.

Elmas'ın "Lütfen, bunun için öleceğim heyecandan," demesiyle, doktor bana doğru döndü.

"Erkek."

Elif'ten gelen hiçbir tepki yoktu. O sadece ekrana bakıp, kara kara düşünüyordu. Elmas sevinç çığlıkları atıyordu. Ben... Sevindim mi bilemiyordum. Ne olursa olsun, benim için fark etmeyecekti. Onu her koşulda çok sevecektim. O bana aitti, benim kanımdan. Bazen düşünüyordum da, belki de Elif'in masumiyeti buna sebep oluyordu. Öylesine berrak ve duruydu ki. Çocuğumun annesi *o* olduğu için mutluydum! Bebeğimiz de onun gibi duru ve iyi olacaktı.

Şimdi arabada eve doğru giderken daha iyi anlıyordum. Evdeki herkes gibi, ben de Elif'i kabul etmiştim. Ancak o, daha yaşadıklarını kabullenemeden, bir de bebeği kabullenmek zorunda kalmıştı. Yüzü hiç gülmüyordu. Elmas ona destek vermeye çalışıyordu. Elini tutuyor, saçlarından tutamlar ayırıp okşuyordu. Fakat yetmiyordu, şu anda ona hiçbir şey yetmiyordu. Dediği gibi, biraz kendi kendine kalmalıydı. Bunu sağlamalıydım.

Pazartesi günü Ankara'ya, Zeynep'i görmeye gidecektik. Bu ona iyi gelecekti. Keşke annesiyle barıştırmanın bir yolunu bulabilseydim. Ama öylesine katı bir tutum içerisindeydiler ki şu an.

Eve geldiğimizde, merak içinde karşıladılar bizi. Yine tıka basa misafir doluydu. Hele de hafta sonu olunca, gelenin gidenin hesabı yoktu. Bazen bu durumdan şikâyet etsek de, babamın 'Ağa evidir, gelecekler tabii!' lafıyla sesimizi kesiyorduk.

Anlaşılan, herkes doktora gittiğimizi bildiği için, bebeğin cinsiyetiyle ilgili bir cevap istiyordu. Az çok neler düşündüklerini tahmin edebiliyordum. Asılmış suratlarımızı görünce, bebeğin kız olduğunu sandılar. Bazen her şeyden, hepsinden nefret ediyordum! İçine sıkışıp kaldıkları dünyadan, kendi adıma silkelenebilmek için neler vermezdim.

Elif'e dönüp baktım. Başı önde, yere bakıyordu. Rengi limon sarısı, her an bayılacakmış gibiydi. Elmas durumun farkında olduğu için koluna girmiş, tutuyordu.

"Anne! Elif'in dinlenmesi gerekiyor. Hemen! Doktorun kesin talimatı var bu konuda. Bebek yorgunmuş biraz!"

Elmas'a minnetle bakan sadece Elif değildi. Gözlerimi hafifçe yumarak teşekkür ettim kardeşime.

"Ters bir şey yok, değil mi Fırat?" Annem yüzü endişe içinde sormuş, sonra da Elif'in alnını yoklamıştı.

"Yok, anne. Sadece kan tahlilleri, testler falan yapıldı. Hem Elif yoruldu, hem de bebek yorgun görünüyordu. Elmas, Elif'i yukarı götür, biraz uzansın!"

"Tabii tabii."

Elif yukarı çıkarken arkasından bakıyordum. Koluma giren Leyla Abla dayanamadı daha fazla.

"Eee, Fırat! Hadi çatlatmasana bizi. Bak, hepimiz merakla sizi bekliyorduk. Belli mi bebeğin cinsiyeti?"

"Sormayayım dedim ama belli mi cidden, Fırat?" Babam da tıpkı diğerleri gibi sabırsızmış meğer bu konuda.

Yutkundum. Nasıl bir ruh halleri vardı bunların. Ne yani, kızım olsa sevmeyecekler miydi? Başımı kaldırıp sessizce "Erkekmiş," dedim. İşte o andan sonrası daha da kâbus gibiydi. Çığlıklar, sarılmalar...

Annem oturmuş ağlıyordu sevincinden. Babamın böbürlenen yüzünü görmek lazımdı. Hemen telefona sarılıp, kardeşim Kenan'ı aradı. Sevincini herkesle paylaşmak istiyordu. Gözüm merdivenlerden inen Elmas'a takıldı ve tekrar minnetle baktım. Elif'in dinlenmesi için bebeğin yorgunluk hikâyesini uydurmasa, hiç çıkamazdı bu kadar misafirin içinde yukarıya.

Yanıma geldi ve usulca, "Birkaç gün bu tantanadan uzak tutamaz mısın, Elif'i?" diye sordu.

Başımı salladım. Ankara ziyaretini yaptıktan sonra birkaç gün belki orada bir otelde, belki de başka bir yerde yalnız kalmalıydık Elif'le. Kendini dinleyip, olanları içine sindirmeliydi. Biriktirmemeliydi.

Elmas'ın aşağıya geldiğini gören annem, "Elif'e bir de ben bakayım, iyi görünmüyordu. Hem açtır o," dedi.

Elmas annemi yukarıya göndermemekte kararlıydı. "Kalkınca yediririm ben ona bir şeyler. Bırak dinlensin, anne."

"Evet, anne," diyerek katıldım Elmas'a. "Uyusun biraz, karışmayın! Onun için çok zor bir gündü. İlk defa bebeğe baktı ultrasonda."

"Öyle mi?" dedi annem mırıltılı bir şaşkınlık halinde.

"Pazartesi yola çıkmamızda bir mahsur yokmuş. Zeynep'i görmek ona iyi gelecektir diye düşünüyorum."

"Evet, bence de iyi olacak."

Aradan geçen birkaç saatin sonunda merakıma yenik düştüm. Elif'e bakmak için odamıza gittim. Uyuyor olduğunu düşünmekle hata etmiştim. Koltuğa oturmuş, camdan dışarıyı seyrediyordu. Bana doğru döndü. Gidip karşısındaki koltuğa oturdum. Bakışlarını tekrar dışarıya çevirdi.

"Bahar geliyor," dedi yenik düşmüş bir sesle.

Artık ben de camdan yağan yağmuru izlemeye başlamıştım.

"Biliyor musun, bugün ilk cemre düştü."

"Öyle mi?"

"Evet. İlk cemre havaya düştü. Sonra suya, sonra da toprağa düşecek. Ve doğa zorlu kışı bırakıp, bahara, sıcağa kucak açacak Elif. Ve gayret edersen, aynı şey senin için de gerçekleşecek. Bu zorlu günler geride kalacak, sen daha umutlu ve mutlu günlere ulaşacaksın. Lütfen Elif, bağır çağır ama içine dönme."

"Aşağıya inelim mi? Çok acıktım."

Yorum yapmadı hiç, sadece ayağa kalktı gitmek için.

"Olur, hadi inelim. Ama baştan söyleyeyim. Aşağısı hâlâ çok kalabalık."

"Ben alıştım artık o kalabalığa."

Yirminci Bölüm

Ertesi sabah hava öylesine güzeldi ki, Elmas köye gitmeyi teklif edince bu fikir benim de hoşuma gitti. Annem ve babam "Evet, gidelim. Hem Elif de köyümüzü görsün," deyince, köye telefon açıldı ve kuzine soba yaktırıldı. Biz gidene kadar köydeki akrabalarımız, yemeğimize kadar hazırlayıp mutfağa koyarlardı. Gerçi köy insanı misafirperverdir, kendi evimize geçtiğimiz zamanlar bozulup, surat asarlardı çoğunlukla.

Amcam ve babaannem genelde köyde kalıyordu. Elif'in orayı çok beğeneceğine emindim.

"Elif, üzerine kalın bir şeyler giy," dedim.

"Evet, kızım," dedi annem. "Şöyle kalın pantolon gibi bir şeyler olsa daha iyi olur."

Elif bir şey demeden bizi dinliyordu. Ama gidip üstünü değiştirmiyordu da.

"Hadi, Elif! Niye hazırlanmıyorsun?"

"Ben böyle gelsem olmaz mı?"

"Olmaz, üşürsün."

Şimdi de sıkıntıyla Elmas'a bakıyordu. Elmas bir terslik olduğunu anlamıştı. Sonra o güzel gözlerinde muzip bir gülüş belirdi.

"Elif... Kilo mu aldın, canım?"

Elif çok utanmıştı. Yüzüme baktığında gülümsedim. Yanına gidip "Sen neredeyse beş aylık hamilesin, Elif. Tabii ki olmayacak kıyafetlerin," dedim.

"Elbiseler oluyor da, pantolon olmuyor," dedi mırıltı halinde.

Annem gülümsedi. "Bak buna çok sevindim işte. Çünkü bana hiç kilo almadın gibi geliyordu. Hamile pantolonlarından almak gerekiyor. Niye eksiklerini söylemiyorsun, kızım?"

"Eşeklik bende. Düşünemedim bunu hiç. Yarın Ankara'da alışveriş yaparız."

Elmas kahkahalarla gülünce, Elif hafifçe koluna vurdu. Elmas'ı kendine yakın hissetmesi çok hoşuma gidiyordu. Köye gittiğimizde ilk önce babaanneme uğradık. Büyük bir sevinçle karşıladılar bizi. Kışın pek sık gelemesek de, yazları çok gelirdik köye. Hele de baharda her yer çiçek dolunca. Yeni doğmuş minik kuzular otlağa yayılıp, paytak paytak yürümeye başladığında seyrine doyum olmazdı.

Babaannemin Elif'e ilgisi çok büyüktü. Meğer ben yokken birkaç kez gelip kalmış bizde. Elif'i elinden tutup, süt sağmaya giden yengemin peşinden götürdü. Elif şaşkınca onu takip ediyordu. Merakıma yenik düştüğüm için arkalarından gittim.

Yengem beni ahırda görünce güldü. "Ne o, karını tek bırakamıyor musun?" diye sorduğunda Elif varlığımı fark etti.

"Sağmak ister misin, Elif?"

"Olmaz, yenge! Hamile o, ters bir şey olursa..."

"Meraklanma, bir şey olmaz. Biz doğurana kadar sağdık bunları."

Elif "Ver yenge sen o kovayı bana," deyip, bir çırpıda dizlerinin üstüne çöktü.

Ben "Saçmalama, Elif!" derken, annem de ahıra gelmişti.

"İçeride kimse kaldı mı bari, anne?" diye sordum.

"Merak ettim, ne yapayım."

Elif kovayı alıp, ineğin altına koydu ve yere eğilerek ineği sağmaya başladı. Şaşkındık. Çünkü Elif'in acemi gibi bir hali yoktu. Yengeme doğru dönüp "Dedemlerin Kayseri'deki çiftlik evinde inekleri ve koyunları vardı. Yazları genelde oraya giderdik biz. Neredeyse her gün sağardım. Hatta kardeşim Zeynep bile sağabiliyor," dedi.

"Gelinimin daha ne çok şeyini öğreneceğim, bakalım."

Gidip, Elif'i kolundan tutup kaldırdım. "Tamam, yeter bu kadar. Soğuk burası, hadi içeriye gidelim."

Birkaç saat sonra kendi köy evimize geçtik. İçerisi sobanın ısısıyla sıcacık olmuştu. Annem ve babam köydeki birkaç büyüğümüzü ziyarete gittiği için üçümüz yalnızdık. Elif mutfağa gidip, su doldurduğu çaydanlığı da alarak geri döndü. Çaydanlığı sobanın üstüne koyarken Elmas'a göz kırptı.

Elmas "Of Elif, ne güzel olacak şimdi bu çay," dedi.

Hakikaten de içtiğim en lezzetli çaylardan biriydi.

Akşama doğru toparlanıp geri döndük. Sakin bir gün olmuştu ama yorgunduk. Odamıza çıkıp, Ankara için küçük bir valiz hazırladık. Elif ile çok az konuşuyorduk ama en azından kavga etmiyorduk. Değişik bir kızdı. İçinde fırtınalar kopsa da dışarıya yansıtmıyordu.

"Ben duş alacağım," dediğinde güldüm. Yüzümü buruşturarak, "Bence de al. Ahır kokusu sindi üstüne resmen," dedim. Cevap vermek yerine kaşlarını kaldırarak, dudaklarını büktü.

Sabahın ilk ışıklarıyla uyandık. Kısa bir kahvaltı ve vedalaşma faslının ardından, havaalanına doğru yola çıktık. Elif'in yüzünde heyecanın yanı sıra, gerginlik de mevcuttu. Zeynep'i bir an önce görebilmek için yanıp tutuşuyordu.

Dizlerim tutmuyor, zangır zangır titriyordum. Ne zormuş beklemek! Önceden, aynı havayı teneffüs ederken bilemiyormuş insan o anların ne kıymetli olduğunu. Etimden et kopacak gibiydi. Okulun bahçesinde bekliyordum. Birazdan Zeynep servisten inecekti.

Sakin ol, Elif! diye teskin etmeye çalışıyordum kendimi. Ama nafileydi. Kalbim hiçbir şeyi dinlemiyordu. Olabildiğince hızlı, iflah olmaz bir şekilde atıyordu. Sonunda servis geldi ve ben dondum. Zeynep'im, canımın içi, kalbimin yarısı... Derin bir nefes alıp vermesem ölebilirdim. Hızlı hızlı yürüdüm ona doğru. Kalabalık umurumda değildi. O sarı saçlarını iki örgü yapmıştı her zamanki gibi. Boyu da uzamıştı sanki. Zayıflamış mıydı bir de? Dayanamayıp bağırdım.

"Zeynep!"

Olduğu yerde kaldı. Sesimi arıyordu sağda solda. Bir kez daha bağırdığımda yerinde duramıyordu artık, ben olduğumdan emin olmuştu.

"Abla, neredesin?" diye bağırdı.

Önümdeki son insan engelini de aşarak ona ulaştım. Kolundan tutup, kendime doğru çektim ve sımsıkı sarıldım. O ağlıyor, ben ağlıyordum. Belime sarılan o narin ellerini tutup, kalabalıktan soyutlamaya çalıştım ikimizi. Sonra eğilip yüzünü sildim Zeynep'imin. Durmuyordu gözyaşları.

"Abla, çok özledim seni! Çok!"

"Meleğim benim. Ya ben nasıl özledim, bir bilsen!"

O güzel elleriyle uzanıp, yüzümü okşadı. Başı hafif yana kaydı. "Gitme, abla. Bir daha hiç gitme!"

Yalvarıyordu Zeynep'im. Elimde olsaydı gider miydim hiç?

Gözleri karnıma takıldı sonra. Yüzüme hayretle bakıyordu. "Abla! Karnın büyümüş!"

"Evet, büyümüş, değil mi?"

"Yani çok değil ama belli oluyor biraz. Teyze olacağım. Bu çok tuhaf."

"Sen dünyanın en güzel teyzesi olacaksın, Zeynep."

"Evet, tabii. Göremeyeceği bir teyzesi olacak."

"Göreceksin, Zeynep. Bunlar da geçecek, meleğim. Bak, her gün konuşuyoruz en azından. Sonra artık seni görmeye de gelebiliyorum."

"Evet abla, ama yetmiyor bana. Bak böyle istediğim gibi sarılamıyorum sana artık!" derken, kolları yine belime dolanmıştı.

Ah be güzelim! Bilsen ne çok özlüyorum seni!

"Zeynep... Öğretmeninden izin istesek verir mi?"

"Verir abla. Seni ne kadar çok özlediğimi biliyor."

Zeynep'in öğretmeni otuzlu yaşlarının başında, oldukça yakışıklı biriydi. Önceden kızlarla Zeynep'i okula bıraktığımızda, kendi aramızda şakalaşırdık hep. 'Her gün gelsek mi acaba? Zeynep, ne dersin, şansımız var mı?' diye. Şimdi o günler bir hayal olmuştu.

Beni görünce şaşırdı İlker Bey. Durumumuzu az çok biliyordu. Hal hatır sorduktan sonra, izin almak zor olmadı. Ne de olsa en çalışkan öğrencilerinden biriydi Zeynep. Mutsuz olmasından sorumlu olmayı içine sindiremedi ve ben güzel kardeşimle birlikte okuldan çıktım. Deminden beri aklımı kurcalayan şeyi nihayet Zeynep sormuştu.

"Abla, kocan nerede?"

İleriye doğru baktım. Fırat bizi izliyordu. Zeynep'e doğru döndüm ve elimle Fırat'ı işaret ettim.

"Bak, orada. Gel hadi, tanıştırayım sizi."

Zeynep'in elini tuttum. Fırat'ın havaalanında kiraladığı arabaya doğru ilerledik. Bize gülümseyerek yaklaştı ve Zeynep'e elini uzattı.

"Merhaba Zeynep, ben Fırat."

Zeynep arkama doğru gizlenmişti biraz. Ona iyice sarıldım ve o kafasını omzuma doğru yaslayıp, ters ters Fırat'a bakmaya başladı.

Saçlarını okşayıp "Hadi canım, üşüyeceksin, arabaya binelim," dedim.

Zeynep, Fırat'a çekinerek bakıyordu hâlâ.

"Zeynep, sen ablanla arkaya otur," dedi Fırat. "Ben sizi sıcacık bir yere bırakayım, sohbet edersiniz. Ben de buradaki birkaç işimi hallederim. Olur mu, Elif?"

Fırat'ın eli yüzüme dökülen saçlarıma gitmişti. Onları kulağımın arkasına sıkıştırırken gülümsedi. Zeynep gözlerini açmış, pürdikkat bizi izliyordu. Yapacağım en ufak hareketin onu ne kadar etkileyeceğinin farkındaydım.

"Olur. Zeynep, ne dersin, nereye gidelim?"

"Fark etmez, abla. Sen yanımda ol da..."

"Üzülme, Zeynep. Yine getireceğim ablanı. Hem belki sen de gelirsin bize. Yani annenlerin gönlünü aldığımızda, izin verirler sanıyorum."

Bu fikir çok hoşuna gitmişti Zeynep'in. İçinde yeşeren umut, gözlerine ışıltı olarak yansımıştı. Fırat yol boyunca onunla konuşmaya çalıştı.

"Elif, bence Zeynep'e çok önemli bir görev vermeliyiz."

"Öyle mi? Nasıl bir görev?"

"Bebeğimizin ismini bulabilir mesela. Ama iyi bir araştırma yapıp, seçenekleri sıralamalısın, Zeynep."

İşte bundan daha mükemmel bir görev olamazdı. Zeynep havalara uçabilirdi.

"Sahiden mi? Ben bulabilir miyim? Abla, bu süper!"

"Sahiden tabii. Al bak, bu benim kartım. Arkasında mail adresim yazıyor. Listen hazır olduğunda bana mail at, olur mu?"

"Olur. Ama titiz bir çalışma yapmam gerekiyor."

"Tamam. Zamanımız çok var nasılsa."

Hava oldukça yağmurluydu. Fırat, sabah eşyaları bıraktığımız otelin önüne çekti arabayı. Hep beraber otele girip, lobide oturduk. İçecek sıcak bir şeyler söyledikten sonra Fırat "Elif, yemek yiyelim sonra da ben Selimlerin yanına gideyim. Siz de odaya çıkarsınız. Hem dinlenirsin biraz," dedi.

"Tamam."

Zeynep "Abla, tekme atıyor mu bebek?" diye sordu. Çok heyecanlıydı. Bebekle ilgili her şeyi merak ediyordu.

Gülümsedim. "Hayır, tatlım. Sadece kıpırtılarını hissediyorum şimdilik. Özellikle yemek yedikten sonra."

"Ay abla."

Fırat sürekli gülümsüyordu Zeynep'in bu hallerine. Bir ara bana doğru döndü. Hiç konuşmadan yüzüme baktı. Sonra da Zeynep'in yüzüne bakındı.

"Zeynep senin sarışın halin, çok benziyorsunuz."

"Hayır, ablam daha güzel."

"Hayır. Zeynep daha güzel."

Bu eskiden beri hep yaptığımız bir şeydi, gülüştük. Sonra otelin restoranına geçip yemek yedik. Zeynep çekingenliğini biraz atmıştı üzerinden. Ama yine de mümkün olan en yakın mesafemde oturuyor, sürekli yüzümü okşayıp öpücükler bırakıyordu. Yukarıdaki odaya çıktığımızda, Fırat saatine bakıp Zeynep'e döndü.

"İki saat vaktiniz var. Sonra Zeynep'i okul servisine yetiştirmeliyiz, Elif."

"Hıhı."

"Yine geleceksiniz ama değil mi, abla?"

Bana sormuş olsa da, gözleri Fırat'a dönüktü. Asıl cevabı ondan istiyordu.

"Tabii ki. Mesela yarına ne dersin?"

"Ol-ley! Yaşasın!"

"Tabii yarın dersi ekmek yok, Zeynep. Okula geldiğinde biz bahçede olacağız. Sonra da dersine gideceksin."

"Olsun, ona da razıyım."

Fırat bizi yalnız bırakıp gitmişti. Zeynep bana Beril'in hamileliğini anlatıyordu. Anladığım kadarıyla, Beril yokluğumda Zeynep'e çok destek olmuş. Müthiş bir sevgi besliyordu Beril'e. Abimi sordum, o da iyiymiş. Bazen Zeynep'e soruyormuş beni.

"Hep gözleri doluyor, abla," dedi Zeynep.

Annem ve babam, her ne kadar bana çok kızgın gibi görünseler de, aslında değillerdi. Kızgın oldukları, kendi vicdanlarıydı. Ve bir gün vicdanları onları rahat bırakmadığında, beni arayacaklardı, biliyordum. Zeynep, annem ve babamı defalarca elinde benim resmimle yakaladığını anlattı. Özellikle annem çok ağlıyormuş. Babam daha çok durgunlaşmış.

Zeynep birçok şey anlattı bana. Ne de olsa yaklaşık üç aydır ayrıydım onlardan.

"Zeynep, seni görmeye geldiğimi anneme söyle, olur mu? Başkasından duymasın, senden duysun."

"Söylerim abla. Keşke onları da görmeye gelsen."

"Şimdi değil, Zeynep. Biliyorsun, kızgınlar bana."

"Affederler abla, lütfen!"

"Daha sonra güzelim."

Evet, belki kapılarına gitsem affederlerdi. Ama galiba buna hazır değildim. Benim de onlara olan kırgınlığımın hafiflemesi gerekiyordu.

Fırat tam zamanında gelmişti. Zeynep'i okula götürüp, servisine bindirdik. Sımsıkı bir kucaklaşma ve yanağıma konduruLan sayısız öpücüğün sonunda yüzü neşeyle gülüyor ve camdan bize el sallıyordu.

İçim rahatlamıştı. Onu görmüştüm ya, başka bir şey istemiyordum. Fırat tuhaf bir ifadeyle yüzüme bakıyordu. Kafamı salladım *ne oldu* der gibi.

"Ne dersin, bu akşam biraz eğlenelim mi? Müzik dinlemeye gidebiliriz mesela. Ya da istediğin bir yer varsa gidebiliriz. O an başımı çevirip bu şehre baktım. Büyüdüğüm, havasında anılarımın gizlendiği Ankara'ya baktım. Şimdi ne kadar da yabancıydı, ya da ben artık ona yabancıydım.

"Otele bırak beni. Sonra sen gezersin."

"Hayır, Elif! Seni tek başına bırakacak değilim."

"Merak etme, tek başıma kaldığımda kimse beni yemiyor!"

"Neden kavga etmek istiyorsun, Elif?"

"Hiçbir şey istediğim yok! Sadece rahat bırak beni."

"Bin arabaya!"

"Binmeyeceğim!"

"Elif, sana bin arabaya dedim! Yoksa ben seni bindirmesini bilirim."

Yirmi Birinci Bölüm

Elif homurdanarak arabaya bindi. Havası mı çarptı bu şehrin nedir, anlamadım gitti! Şimdi, Zeynep'ten ayrılmak zor geldi diye de bana kızıyordu tabii. Yüzünün gülmesini bu denli isterken, bir türlü beceremiyordum.

"Selim evine davet etmişti. İstersen gidebiliriz."

"İstemiyorum!"

"Niye böyle yapıyorsun, Elif?"

"Çünkü kendi başıma hiçbir şey yapmama izin vermiyorsun! Sürekli başımda bir gözetmen olmasına gerek yok. Yanlışı doğrudan ayırt edebilecek bir zekâya sahibim ben."

"Elbette ki Elif. Ben sadece... Bilmiyorum ya. Beni de anla biraz, ne olur. Böyle büyütüldüm işte. Ne kadar engel olmaya çalışsam da, hücrelerime işlemiş bu hal."

"Dinlenmek istiyorum. Otele gidelim."

"Olur."

Odaya çıktığımızda, küçük valizin içinden eşofmanlarını alıp giyindi. Ardından birkaç saat uyudu. Saat akşam sekizi gösterdiğinde uyandı ve ağzından çıkan ilk söz "Açlıktan ölüyorum!" oldu. Bu cümleyi duyduğuma hiç bu kadar sevineceğimi düşünmezdim. Gülümsedim ve gidip yatağın kenarına oturdum.

"Eğer kalkıp giyinirsen, güzel bir yemek yiyebiliriz."

"Tamam."

Üzerime bir elbise, altına da botlarımı giydim. Boynuma fularımı geçirirken aynada kendime baktım.

"Yarın Zeynep'i gördükten sonra alışveriş yapalım seninle," dedi Fırat.

"Gerek yok," dedim. "Bir pantolon yeterli."

"Elif! Hadi ama sen benim karımsın ve sana verdiğim hiçbir kartı kullanmamışsın henüz."

"Akşama kadar evdeyim. Leyla Abla'nın mutfağında mı kullanayım o kartları? Hem, ikide bir de karın olduğumu hatırlatmana gerek yok!"

"Of! Hadi Elif, çıkalım artık."

Yemekten sonra biraz yürüyüş yaptık. Son gittiğimizde doktorum özellikle tavsiye etmişti. Yağmur başladığında otele geri dönerek lobide oturduk.

Fırat "Annem aramış," dedi.

"Aaa, evet, benim cebimi de aramışlar. Elmas, yine arıyor."

Elmas'a her şeyi anlatmıştı Elif. Sevincini, Zeynep'i, nasıl acıktığını, noktasına virgülüne kadar aktarmıştı. Aslında bunların hepsini benimle paylaşmalıydı. Ama yapamıyordu. Biz onunla hep derin bir sessizliği paylaşıyorduk. Sonra annemle de konuştu. Dışarıyı izliyordum, dalmışım.

"Gülizar Anne seni istiyor," dedi.

Annemle konuşurken Elif'i izliyordum. Telefonu kapattım ve onun o güzel gözlerine baktım.

"Annem... Seni çok özlemiş, yeri nasıl da belli diyor."

"Bana da söyledi. Ona çok şey borçluyum. Onun verdiği destek olmasaydı, ne yapardım bilmiyorum."

Elif'in gözleri buğulanmıştı. Konuşmasını yarıda bıraktı. Elindeki sütü bir dikişte bitirirken, "Nefret ediyorum süt içmekten," dedi.

Ertesi gün, tekrar Zeynep'i görmeye gittik. Nasıl da cıvıltılıydı Zeynep. Bana da alışmıştı artık, konuşuyor ve şakalar yapıyordu. Ancak Elif, durgun ve sıkıntılıydı.

"Zeynep, anneme anlattın mı burada olduğumu?" diye sordu aniden. Onu bir kalemde silmiş olmalarını hazmedemiyordu.

Zeynep gülümsedi. "Anlattım, abla. Nasıl olduğunu sordu hep. Ben de karnının birazcık çıktığını söyledim. Bir de daha da güzelleştiğini. Gelse konuşur musun diye sordum. Tabii ki konuşurum, o benim yavrum, dedi."

Elif ilgiyle dinledi Zeynep'i. Sonra da alaylı bir şekilde gülümsedi. Hadi gidelim dese, götürecektim onu annesine. Ama istemedi. Zeynep'le vedalaşmak, onu kahrettiği kadar düşündürüyordu da. Sımsıkı sarıldılar birbirlerine. Elif'in kardeşini bu kadar derinden sevdiğini görmek, çocuğuna da aynı hislerle bağlanacağına emin olmak demekti benim için.

Zeynep'i ağlarken bırakmaya gönlüm razı olmadı. Yüzünü okşayıp, "Hadi ama bizi gülen bir yüzle gönder ve bir an önce şu isim bulma işine başla. Ben de sana söz veriyorum, doktor ablana seyahat edebilirsin dediği sürece yanında olacak. Hadi gülümse lütfen," dedim.

"Peki. Seni tanıdığıma memnun oldum, Fırat Abi," diyerek yanağıma öpücük bıraktı ve vedalaştık.

Elif'in elini tuttuğumda her zamanki ters bakışından bir tane daha aldım. Hoşuma gidiyordu bu tavırlı halleri.

"Şunu yapmandan nefret ediyorum!"

"Ne yazık! Oysa ben karımın elini her tuttuğumda, kendimi daha iyi hissediyorum!"

Zeynep'i geride bırakırken içimden parçalar kopuyordu sanki. Tutamıyordum gözyaşlarımı. O minik bedeniyle bana el sallarken nasıl da gülümsemeye çalışıyordu. Hâlbuki birkaç dakika sonra ağlayacaktı, biliyordum.

Ayrılırken dudakları titriyordu. Fakat ona rağmen gülümsemeye gayret ediyordu. O güzel ve masum suratını buruk görmek, içimdeki isyan duygularını körüklüyordu. Kendimi kahretmem ne yazık ki hiçbir işe yaramıyordu.

Bir de, elimi sıkı sıkıya tutmuş olan bu adam vardı tabii. Her şeyin sorumlusu olan Fırat'a, daha ne kadar katlanabileceğimi hiç kestiremiyordum.

Onca itirazıma rağmen, bir alışveriş merkezine girdik. Hamile kıyafetlerinin olduğu vitrine doğru sürüklüyordu beni. Yüreğime köz değmiş gibiyken, ne kıyafet bakacak halim, ne de mecalim vardı.

"Elif, gel hadi."

"Fırat, biraz otursak bir yerlerde."

"Elif, ne olur! Deminden beri gizli gizli siliyorsun gözyaşlarını. Oturdukça kafan dağılmayacak!"

"Peki."

Hamileler için bu kadar çeşitli kıyafetler olduğunu hiç bilmiyordum. Nereden bilecektim tabii. İlgi alanıma daha çok dar kotlar ve bluzlar giriyordu önceden. Reyonlarda, taşlanmış kottan yapılmış hamile pantolonlarını görünce nasıl da sevindim. Fırat gülümseyerek, eline aldığı bluzu pantolonun üzerine yaklaştırdı. Bu adamda feci bir renk takıntısı vardı. Ama hakkını vermek gerekir, zevkli seçimler yapıyordu. Bir de o lanet yüzünü görmek gibi bir derdim olmasaydı...

Mağazadan çıkarken eli kolu doluydu.

"Dikkatimi çekti..."

"Ne?"

"Aksesuarları seviyorsun."

"Evet."

"Gel hadi, bak ne güzel fularlar, atkılar var şurada."

Biliyordum, kafam dağılsın diye yapıyordu bunu. Ama olmuyordu işte, dağılmıyordu. Zeynep gözümün önünden bir türlü gitmiyor, etime iğneler batıyordu.

"Bir dahaki kontrolüne geldiğimde, istersen yine geliriz Zeynep'e."

Yüzüm sevinçle aydınlanmış olmalıydı. "Sahiden mi?"

"Sahiden. Elif, çok acıktım ben. Artık bir şeyler yesek?"

Fırat elimi tutmuş, beni yukarı kattaki restoranların olduğu bölüme götürüyordu. Gözüm pizzacıya takıldı o an. Elini çektim.

"Pizza! Pizza yemeliyim hemen."

"Hemen mi?"

"Yani evet, pizza yemeliyim. Hemen!"

İlk defa canım bir şey çekmişti. Hem de ne çekmek! Pizzanın pişmesini bile bekleyemiyordum.

"Elif, benimle İstanbul'a gelmemekte kararlı mısın?"

"Kesinlikle!"

"Peki, çocuk doğduğunda ne olacak? Onu ne kadar az göreceğimin farkında mısın?"

"O senin sorunun! Ben Diyarbakır'da kalacağım, orada okuyacağım ve bu bebek de ben okuldayken annenle kalacak."

"İstesem... Bunların hiçbirine izin vermem, Elif! Biliyorsun değil mi?"

"Bunları bana borçlusun!"

"O yüzden susuyorum ya işte!"

Pizza geldiğinde ve mideme indiğinde nasıl rahat ettiğimi anlatamam. Arkaya doğru yaslandığım zaman, gayriihtiyari karnımı okşadığımı fark ettim. Fırat'ın gözleri ellerime takılınca çektim. Gülümsedi.

Etrafı izlerken dikkatimi başka bir şey çekti. Kenan tam karşıdaki masada, okuldan arkadaşlarıyla oturuyordu. Yüzümün

nasıl bir hal aldığını bilmiyordum. Fırat farkına varıp da baktığım yere dönünce, "Tanıyor musun, Elif?" diye sordu.

Sonra da gözlerini kısarak hafızasını yokladı. Beni okul çıkışında birkaç kez izlediğini görmüştüm. Hepsinde de Kenan etrafımdaydı. Hatırladığını anladım, çünkü onun da yüzü değişti.

"Bu... O, değil mi?" derken sesi sinirli çıkıyordu.

"Evet, o. Adı Kenan. Kardeşinle adaş anlayacağın."

Gayet pişkin ve gözlerinin içine bakarak söylemiştim bunu. Öfkeyle yutkunup duruyor, bunu yaparken de yüzündeki damarlar şişiyordu.

"Hadi kalk gidiyoruz, Elif!"

Fırat ayağa kalkmıştı bile. Bir eliyle alışveriş poşetlerini tuttu, diğer elini de bana uzattı. Ama o sırada başka bir şey oldu; Kenan da beni gördü. Bakışlarımız birbirini bulduğunda ne garipti. Bir yıl boyunca çıktığım, dertleştiğim, gezdiğim insan o değilmiş gibiydi. Yabancı, sıradan biri gibiydi.

Fırat onun bana baktığını görünce, "Elif! Sana kalk dedim!" diye tekrar uyardı.

Çantamı elime alıp, bana uzanan eli Kenan'ın gözlerinin içine baka baka tuttum. İşte bu, onu daha fazla sinirlendirdi.

"Ateşle oynuyorsun ancak farkında değilsin!" diye uyardı beni.

O gergin ses, tüylerimi diken diken etmişti. Yine sinirle bakıyordu ve ben yine o gözlerden korkuyordum. Ama her şey bununla bitmemişti. Tam arkamızdan gelen, Kenan'ın sesini duydum.

"Elif! Merhaba," dedi.

Fırat ile el eleydik. Ne garip bir durumdu bu!

Kenan, önceden gözünden bile sakınırdı beni. Ama şimdi bir başkasıyla gördüğü halde, selam vermeye gelmişti. Fırat'tan korkuma dönemiyordum bile. Ama beklemediğim bir şey oldu ve Fırat beni de kendisiyle birlikte Kenan'a doğru çevirdi.

"Elif, arkadaşın galiba canım."

Kafamı sallayarak gülümsemeye çalıştım.

"Merhaba, Kenan," dedikten sonra Fırat'a doğru dönüp, "Eşim Fırat," diye takdim ettim. "Okuldan arkadaşım Kenan," diyerek tanıştırma faslını geçiştirmeye çalışıyordum.

Kenan'ın etkilendiği yüzünden belliydi. Şaşkındı.

"Evlenince okulu bıraktığını duydum. Nasılsın?"

"Çok iyiyim, sağ ol. Okulu bırakmadım, dondurmuştum aslında. Ama eşim ve ailesi daha iyisini yapacağıma inanıyorlar. O yüzden de bu sene yine sınavlara hazırlanıyorum. Öyle değil mi, Fırat?"

"Elbette ki daha iyisini yapacaksın. Neyse, izninizle biz gidelim artık. Malum Elif hamile ve çok yoruldu bugün."

"Herkese selam söyle, Kenan. Hoşça kal."

"Hoşça kal, Elif."

Fırat'ın nefes alış verişi öylesine hırçındı ki, hızlı adımlarla yürürken peşinden sürükleniyordum resmen. Arabaya geldiğimizde oturmam için kapıyı açtı. Sessiz bir bombadan hiç farkı yoktu.

Niye sinirlendiğimi kendime bile açıklayamıyordum. Elif'e kızıyordum ama aslında beni kızdıracak hiçbir şey yapmamıştı. Kenan denen o herifle aralarına giren ben değil miydim? Aslında onların bana kızmaya daha fazla hakları yok muydu?

Elif her zamanki gibi sessizliği tercih etse de, ben susamıyordum. Dayanamıyor, bu konuyu orada bırakamıyordum. Ne olursa olsun, Elif benim karım, namusumdu. Kanlı bıçaklı da olsak, kimsenin ona yan gözle bakmasına tahammülüm yoktu!

"Seviyor muydun onu?"

Şaşkınca bana doğru döndü. Gözlerini kısarak yüzüme baktı ve sonra dışarıyı izlemeye devam etti. Onun bu tavrı iyice zıvanadan çıkartıyordu beni.

"Ama o seni yeterince sevmemiş, Elif. Yoksa benim yanımda görmeye tahammül edemezdi."

Sinirlenmesini istiyordum Elif'in. Susacağına, bana birkaç laf etmesini... Elif yavaşça bana doğru çevirdi o güzel yüzünü. Gözleri dolu dolu baktı gözlerime.

"Biliyor musun Fırat, beni hiç kimse yeterince sevmemiş aslında. Zeynep'imin dışında! Durum böyleyken de, Kenan'a kızmam pek bir yersiz olurdu, değil mi? Kendi annem babam, sülalem, beni başlarından atmak için kırk türlü şey yaptıktan sonra... Yaşadıklarımın sorumlusu olan abim, tek bir kez bile arkamda durmadıktan sonra, Kenan kim ki? Onun yalan sevgisi de hiç umurumda değil. Ha, onu sevdin mi diye sordun ya biraz önce, bugün fark ettim; sevmemişim! Kendimi kandırmışım ben. Çocukmuşum, büyümem gerekliymiş meğerse."

Elif ilk defa duygularını bu kadar net açmıştı bana. Kızgınlığım kül olmuş uçarken, ben yine pişmanlıkların içine savrulmuştum.

Havaalanına varınca, önce arabayı kiraladığımız ofise bıraktım. Sonra Elif ile birlikte Diyarbakır uçuşunu gösteren kapıya yöneldik.

Bekleme salonunda yan yana oturuyorduk.

"Benimle İstanbul'a gelmeye ne dersin? Birkaç gün kalıp dönersin. Yani istersen. Görmüş müydün hiç?"

"Hayır, görmemiştim."

"Hem sınav için belki kitap falan bakarsın."

"Var yeteri kadar dergi kitap. Gerek yok."

"Elif, hadi... Hem oradaki evimizi görürsün. Elmas'la birlikte gezersiniz de."

"Zaman kaybetmek istemiyorum, ders çalışacağım."

"Peki."

Uçaktan indikten sonra evin yolunu tuttuk. Kapı açıldığında, Leyla Abla, Elmas ve annem, sevinçle karşıladılar bizi.

Elmas "Elif! Bu ev sana çok alışmış kızım ya! Canım sıkıldı sen yokken," dedi.

"Gerçekten mi?" Botlarını çıkarırken gülümsüyordu Elif. Sonra Elmas'la kucaklaştılar. Anneme dönüp elini öptü.

"Elif, bir daha göndermem seni bir yere, çok özledik gerçekten," dedi annem.

"Sağ ol, anne. İyi misiniz?"

"İyiyiz, kızım."

Sıra Leyla Abla'ya gelmişti. "Hoş geldin, Elif'im. Mutfağımda sessiz sessiz gezmeni özledim, gel hadi."

Elif ona da sarıldı. "Hımm... Bir daha tariflerini saklamak yok o zaman." Gülüşüyorlardı girişte.

"Eee, beni özleyen kimse yok mu?" dedim şakayla karışık.

Annem yüzünü buruşturdu hemen. " Özlemez miyim, oğlum! Senin yokluğuna alıştık. Ama Elif hep evde bizimle ya, o yüzden iki günde özledik cidden."

Salona geçtiğimizde saatin gece on olduğunu fark ettim. Babam evde yoktu, bir arkadaşıyla yemeğe gitmişlerdi.

"Zeynep'i görmeliydiniz," dedim. "Havalara uçtu resmen. Söz verdim ona, yine götüreceğim Elif'i."

"Allah kimseyi kardeşinden, evladından ayırmasın. Ne zor şey hasretlik."

Elif "Büyümüş biraz, bir de boyu uzamış," dedi.

Elmas "Kime benziyor?" diye sordu.

"Elif'in sarışın halini düşün," dedim. "Limon gibi..."

Annem sarışındır, babam esmer," dedi Elif.

"Aslında Elif'e bizimle İstanbul'a gel diyorum Elmas ama o istemiyor."

"Sahiden mi? Elif, gelsene hadi, ne olur!"

"Yok, ders çalışmalıyım, Elmas. Belki bir hafta sonu annemle birlikte geliriz ama bu ara değil."

Annem "Hamile kızı şehir şehir dolaştırmayın, dinlensin. Uçağa binme hakkını da Zeynep'i görmeye giderken kullansın. Düşürteceksiniz çocuğunu."

"Allah korusun, anne! O nasıl söz!" dedim korkuyla.

Bu ihtimal beni öylesine korkutmuştu ki, elimden gelse bebeği korumak için her şeyi yapabilirdim. Elif'in elini karnının üzerinde görünce, onun da endişe duyduğunu anladım. Zeynep'in bebek telaşı ona da bulaşmıştı sanki. Elif Ankara'dan onlar için aldığımız hediyeleri getirip verdi.

"Elmas, sen de mi yarın gideceksin?" diye sordu.

Elmas "Maalesef canım, perşembe günü sınavım var," dedi.

Odamıza çıktığımızda Elif kendini yatağın üzerine bıraktı.

"Üstünü değiştirmeyecek misin?" diye sordum.

Gözlerini dahi açamıyordu. "Cık!" dediğini duydum, sonra da derin nefes alış verişlerini. Gülümsedim. Bu sefer onu yanıma almadan gitmek istemiyordum hiç. Nedenini bilmiyordum. Galiba ben de diğerleri gibi ona çabuk alışmıştım. Tıpkı... Tıpkı şey gibi... Sahi neydi ya?

Bahar beraberinde içime de yeni umutlar getirmişti. Arka bahçe yeni mekânım olmuştu. Gülizar Anne artık 'Elif'in bahçesi' diye tarif ediyordu burayı. Geçenlerde Leyla Abla o çok kıymetli çay takımından bir bardağı kaybetmişti. Gülizar Anne "Elif'in bahçesine baktın mı?" diye sorunca, Mehmet Baba gülmüştü. Arada sırada gelip, bitkilerle ilgili tavsiyelerde bulunuyordu bana. Onun da çok hoşuna gidiyordu bu küçük bahçe. İçinde domatesten maydanoza kadar her şey ekiliydi. Tek tek elimle dikmiştim hepsini. Önceden Leyla Abla yaparmış bunları ama o fideleri gördüğümde öylesine heveslenmiştim ki, bu sene ben yapmak istemiştim. Bana da değişiklik oluyordu burayla ilgilenmek. Gerçi Gülizar Anne sürekli kızıyor, "Hamilesin, ikide bir eğilip kalkma!" diyordu. Ama mutlu olduğumu görünce de keyfimi kaçırmak istemiyordu. Burada bir de eskiden yapılmış çardak var.

Biraz önce Zeynep'le konuşmuştum. Yazılısından beş almış, havalara uçuyordu. Çok özlemiştim onu. Şaka maka üç hafta geçmişti Ankara'dan döneli. Bu arada karnım da epey belli olmaya başlamıştı. Birdenbire büyümüştü sanki. Bebeğin hareketlerini de daha fazla hissediyordum artık. Hele de yemek yedikten sonra.

Ev her zamanki gibi misafiri bol ve gürültülüydü. Fakat artık onlar bana, ben de onlara alışmıştım. Neredeyse herkesi tanıyordum.

Geçenlerde yine köye gitmiştik. Mehmet Baba çok seviyor köydeki evi. İki gece kalmıştık. Bana kalsa, hep orada kalırdı. Her yer yemyeşil olmuştu ve kırlar kırk türlü çiçekle doluydu. Bir tür terapi gibiydi benim için o havayı teneffüs etmek.

Fırat'a haber vermemiştik köye giderken. Köyde telefonla pek çekmiyordu. Beyimiz çok meraklanmıştı. Nerede olduğumuzu öğrenmesine rağmen, haber vermediğimiz için anne

dünyanın lafını saymıştı. Sonunda Mehmet Baba telefonu eline alıp, Fırat'a kızmıştı.

"Ben buradayken senden mi izin alacaklarmış?" dediği anda içime soğuk sular serpilmişti. Ama bu ferahlama sadece birkaç dakika sürmüştü. Çünkü cep telefonuma gönderdiği "Elif! Sakın!" yazan iki kelimelik kısa ve net mesajla yine sinirden köpürtmüştü beni.

Gülizar Anne "Fırat o, değil mi? Babasına bir şey diyemedi, senden çıkarıyor acısını," deyince gülümsemiştim.

Elmas gittiklerinden beri her gün arıyordu beni, hatta bazen iki kere. Onunla iki sırdaş gibi olmuştuk. O bana her şeyini anlatıyordu, ben de ona. Hoş, benim ev halinden başka anlatacak bir şeyim yoktu ya. Bilge ile aramız hâlâ aynıydı, mecbur kalırsa konuşuyordu benimle.

Fırat ile gittiği günden beri hiç konuşmamıştık. Bir yere gideceksek mesajla haber veriyordum, o da aynı şekilde geri dönüyordu. Genel durumum hakkında ise annesinden bilgi alıyordu. Bir keresinde Gülizar Anne bana dönerek, "Elif, siz hiç konuşmuyor musunuz telefonda? Fırat her şeyi ince ince bana soruyor," demişti.

Bahçe işlerine daldığım için, buz gibi olmuş elim ayağımdan hiç haberim yoktu yine. Çizmeleri kenara bırakarak eve girdim. Kapıyı sıkı sıkı kapatıp perdeyi çektiğimde Mehmet Baba gülüyordu.

"Üşüdün, değil mi? Dikkat et kızım, bahar havası hasta eder insanı."

Başımı öne eğerek "Haklısınız. Çok üşüdüm," dedim.

Gülizar Anne, "Üşürsün tabii, akşama kadar taşın toprağın içindesin. Valla Fırat'a şikâyet edeceğim seni," diye fırçalarken gözünün içine bakıyordum.

"Hiç öyle bakma bana! Böyle giderse bahçede doğuracaksın, kızım."

Leyla Abla "Allah korusun, hanımım! Daha üç buçuk ayı var," diyerek lafa karıştı.

"Ben ıhlamur yapayım sıcak sıcak," dedim.

Leyla Abla, "Ben yaparım, sen git üstünü değiştir, Elif'im," dedi.

Evde huzursuz değildim, beni sevdiklerini belli ediyorlardı. Çocukları yanlarında olmadığı için bütün ilgileri benim üzerimdeydi. Geçenlerde, Mehmet Baba bana araba kullanmayı öğretmek istedi. Buna çok sevindim ama Gülizar Anne kıyameti koparınca vazgeçtik.

"Doğumdan sonra ne yapıyorsanız yapın! Ama şimdi sakın! Benim başımı o huysuz Fırat'la belaya sokmayın!" deyince, Mehmet Baba da "Doğru söylüyor kızım. Sonra öğretirim ben sana," demişti.

Duşa girip üstümü değiştirdikten sonra aşağıya indim. Leyla Abla ıhlamuru demlemiş, yanına da bir şeyler hazırlamıştı. Elime bardağı aldığım an, cep telefonum çaldı. Arayan Fırat'tı. Bir an şaşırdım. Mehmet Baba 'ne oldu' der gibi yüzüme bakınca açmak zorunda kaldım.

"Elif?"

"Efendim."

"Nasılsın?"

"İyiyim. Sen nasılsın?"

"Ben de iyiyim, şey... Bebek? Bebek nasıl? Yani..."

Gevelemeye başlamıştı Fırat. Anlıyordum, bebeği merak ediyordu. Ancak Mehmet Baba beni seyrettiği için sustum. Üstelik onunla konuşmayı da pek istemiyordum.

"İyi. O da iyi. Leyla Abla ıhlamur yaptı. Hep beraber oturduk içiyoruz."

"Hımm... Babam da orada değil mi? Konuşamıyorsun yani."

"Evet."

Çok ayıp sayılırdı buralarda, gelinin kalkıp karnındakini anlatması.

Fırat "Odaya geçince arar mısın beni? Lütfen! Elif... Bak, kafam çok karışık, seninle konuşmamız gerekli," dedi.

"Tamam, ararım. Herkesin selamı var."

"Telefonunu bekliyorum."

"Tamam. Hoşça kal."

Telefonu sehpaya bıraktığımda, "Kalkıp arka odada konuşsaydın ya, kızım," dedi Gülizar Anne.

"Sonra ararım ben onu."

Mehmet Baba "Bugün Kenan'la konuştum, belki hafta sonu gelecekmiş. Fırat'ın canı çok sıkkınmış nedense," dedi.

Gülizar Anne, "Biliyorum, Elmas da söyledi," dedi. Sonra bana dönüp, "Elif, bir şey mi oldu kızım aranızda?" diye sordu.

Mehmet Baba da "Siz yeni evlisiniz, kızım. Kavga etmiş olabilirsiniz ama uzatmayın böyle şeyleri. Telefonla konuşurken de soğuk konuştun biraz," diye ekledi.

"Yok... Bir şey olmadı bizim aramızda. Yani benden kaynaklanan bir sorun değil, belki başka bir şeye canı sıkılmıştır," dediğim an, Mehmet Baba'nın telefonu çalmaya başladı.

İstanbul'a döneli üç hafta olmuştu. İşler çok yoğundu, Kenan'la geç saatlere kadar çalışıyorduk. Hatta çoğu kez kızlar da bize yardım ediyorlardı. Onlar için de bir nevi staj gibi oluyordu bu durum.

İşlerle uğraşıyordum ama aklım hep Elif ve bebekteydi. Önceleri umursamadığım, hatta işime gelen, bana bir tür kurtuluşmuş gibi görünen Elif'in Diyarbakır'da kalma isteği, şimdi canımı fazlasıyla sıkmaya başlamıştı. Bebek doğduğunda uzağımda olsun istemiyordum. Öte yandan Elif'in okuma arzusu ve babamın ille de yanında okuma şartı koşması... Biliyordum, babam gelecek laflardan Elif'i sakınmak istiyordu. Ama bütün bunlar beni daraltmaya başlamıştı. Hele de geçenlerde bir seminer için İstanbul'a gelen Meral'in söylediklerini duyunca...

'Elif su gibi. Geçenlerde yengem, Elif ve ben çarşıya çıkmıştık, bir bakan bir daha bakıyordu...'

İşte bunlar moralimi bozuyordu. Elif'in güzelliğinin farkındaydım, hem de çok. Ne kadar yalnız bırakılabilirdi ki öyle bir kız? Hem annemin de dediğine göre, üç haftadır gidemedim diye bazı densizler laf etmeye başlamışlardı bile.

'Ağamın gelin kızda gönlü yok mu?' diye soruyorlarmış. Elif'i kafese koyamam ki! Eee, milletin ağzını da büzemem!

Kafam ciddi anlamda çok bulanıktı. Elif'i üzecek keskin kararlar vermek istemiyordum ama böyle de olmayacaktı. Kenan hafta sonu Diyarbakır'a gidecekti. En doğrusu benim de onunla gitmemdi. Ancak öncesinde Elif ile konuşmalıydım. Düşüncelerimi bilmeliydi. Biraz önce konuştuğumda müsait değildi. 'Sonra ara' demiştim ama biliyordum, aramayacaktı. En iyisi, hepsi birlikteyken babamı aramak ve ona söylemekti. Nasıl olsa o zaman Elif dâhil herkes duyardı.

"Alo, baba."

Her zamanki sert ve bariton sesiyle "Fırat, nasılsın oğlum?" dedi.

"Canım sıkkın biraz."

"Neden? Bir şey mi oldu? Kenan söyledi sıkkın olduğunu ama..."

"Elif..."

"Demin Elif'e de sordum kavga mı ettiniz diye. Yok, dedi. Eee, o zaman sorun ne?"

"Elif'i yanımda istiyorum, baba. Doğacak çocuğumu da."

"İyi de, oğlum... Elif gelsin gelmesine de, kızı da heveslendirdik oku diye. Biliyorsun, orada okumaya kalkarsa bir sürü dedikodu olur. İşi namus meselesi haline getirmeye kalkarlar. Bunları sana ben mi öğreteyim, oğlum?"

"İyi de baba, biz böyle ayrı kaldıkça da insanlar laf etmeye başlamışlar! Hem ayrıca çocuk doğduğunda yanımda olsun istiyorum."

"Bak Fırat, sen de, ben de aşiretimizi, törelerimizi biliyoruz. Elif'e benim güvenim tam. Kız evden dışarıya kafasını bile uzatmıyor. Ama iş, Elif buradan uzaktayken okuma olayına gelirse, benim iznim yok!"

"Baba, daha kazanacağı bile belli değil!"

"Kazanacak, çok sıkı çalışıyor. Hem de tıp istiyor."

"Neyse, ben gelince konuşuruz, baba."

"Gelecek misin?"

"Kenan ile geleceğim."

"İyi madem, kendine iyi bak."

Telefonu kapatmıştık. Elif'in de moralini bozduğumun farkındaydım ama böyle hissediyordum ve onların da bunu bilmeye hakkı vardı.

Fırat ve Mehmet Baba'nın telefonda konuşmalarını dinlerken, resmen kalbim sıkıştı. İstemiyordum hiçbir yere gitmek! Buraya daha yeni alışmışken, şimdi de başka bir yer ve zamana mı mecbur bırakılacaktım? Gülizar Anne'nin ellerini tuttum.

"Anne, ne olur göndermeyin beni! Burada mutluyum ben!"

Elimde değildi, ağlıyordum. Çocuklar gibi hem de.

Mehmet Baba "Elif! Niye ağlıyorsun şimdi? Bakma sen ona! Daha doğmadan, çocuğunun derdine düşmüş şaşkın," diyerek teselli etmeye çalıştı beni.

"Baba, lütfen göndermeyin beni. Yapamam İstanbul'da ben. Kimseyi tanımıyorum. Burada siz varsınız, alıştım. Hem okula da gidemem orada."

"Şşştt! Ağlama artık. Fırat gelsin konuşacağım onunla, sen merak etme."

Gülizar Anne, "O karısını özledi bence, o yüzden bu huysuzluğu. Elif, bence sen Fırat geldiği zaman onunla birlikte git İstanbul'a. Birkaç hafta kal, sonra geri gel. Arada böyle gidip gelirsen hem o isyan etmez, hem de sen burada okuma olayını riske atmamış olursun. Zaten doğum zamanı seni kimselere bırakmam. Burada yanımda olacaksın."

"Anne... Sen de benimle gel o zaman İstanbul'a."

"Haydaa, bak şimdi. O karısına kavuşacak diye, ben mi ayrı kalacağım hatundan?"

Gülizar Anne "Neyse, dur bakalım!" diye cevap verdi. "Olmazsa geleceğim artık, ne yapalım. Millet kaynanasını istemez, benimki de dibimden ayrılmaz."

Yüzüme gülümseme yerleşti. Fırat, çocuğu yanında olsun diye benim bütün hayallerimden vazgeçmemi istiyordu. Ama yapamazdım. Okumalıydım ve bunun için elimden ne geliyorsa yapacaktım.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Kenan'la yolculuk etmeyi oldum olası çok severdim. Sohbeti pek güzeldi kardeşimin. Bu aralar kafayı taktığı bir kız vardı; Gülüm. Bizim şirkette, planlamada çalışan bir esmer güzeliydi. Ama kız çetin cevizdi, pas vermiyordu bizimkine. Bir de insanlar 'Gülüm' diye seslenince feci bozuluyordu beyimiz. "Öyle isim mi takılırmış?" diye ailesine kızıyordu. 'Gül' deseler neyseymiş de, 'Gülüm' pek bir laubali duruyormuş. Anlatıyor da anlatıyordu işte...

"Ah be Kenan, derdin yok senin," dediğimde, gülüp "Yok valla," dedi.

"Aman senin derdin de çok sanki! Dünya güzeli bir karın var, bir de baba oluyorsun, üstelik çocuk da erkek, tam aşiretimize layık."

Dalga geçiyordu benimle. Kafamı iki yana sallarken, "Çok adi bir adamsın sen!" diyerek omzuna vurdum.

"Aman abi, takma kafana bu kadar ya! Her şey olacağına varıyor eninde sonunda."

Uçaktan inip eve doğru yola çıkmıştık ki, Kenan arabayı Sinan'ın hukuk bürosunun önüne götürdü. Çok özlemişmiş! Ne yaptıysam fayda etmedi, uğradık çaresiz. İçimde çok garip bir telaş vardı. Bir an önce eve gidip, Elif'i görmek istiyordum. Karnı büyümüş müydü? Her şey yolunda mıydı?

Sabırsız adımlarla bürosunda dolandığımı gören Sinan, kaş göz yapıyordu Kenan'a.

"Ne getiriyorsun taze damadı buraya? Adam karısını özlemiş belli. Bak işte, duramıyor yerinde."

Gülümseyerek "Sinan!" diye uyardım onu ama bir yandan da hak veriyordum. Özlemiştim gerçekten de Elif'i. Ne işim

vardı Sinan'ın ofisinde? Böyle hissettiğim için kendime şaşırmıyor değildim.

"Kenan, ben gidiyorum kardeşim, sen sonra gelirsin."

"Yok yok bekle, ben de geliyorum."

Merdivenleri inerken omzuma dokunarak durdurdu beni. "Abi, sen Elif'e âşık mı oldun yoksa?" diye sakin ve anlamaya çalışan bir sesle sordu. Birkaç saniye ne diyeceğimi bilemeden, boş boş yüzüne baktım. Sonra bu soruyu kendime sora sora basamakları inmeye devam ettim. Cevabı yoktu, bulamıyordum. Belli belirsiz dudaklarımdan dökülen tek cümle vardı; "O benim karım, Kenan."

Eve vardığımızda kapıyı Leyla Abla açtı ve her zaman olduğu gibi şen şakrak sesiyle karşıladı bizi. İçeriye girdiğimizde ortalıklarda kimseyi göremiyordum. Gün yeni ağarmak üzereydi ve evi mis gibi yemek kokuları sarmıştı.

Kenan "Eee, nerede millet? Niye kimse yok?" diye sordu.

"Geleceğimizi de biliyorlardı. Elif? Elif nerede?"

Leyla Abla, "Panik yapmayın! Elif'in bahçesindeler."

"Ne? Elif'in bahçesi mi? Orası neresi?"

"Arka bahçe, oğlum! Elif vaktinin çoğunu orada geçiriyor ya... O yüzden öyle kaldı oranın ismi."

"Haa, öyle desene."

Kenan önde, ben arkada bahçeye doğru ilerledik. Bahçeye çıkışta bulunan terliklerden ayağımıza geçirip köşeyi dönünce, annem, babam ve Elif'i çardakta otururken bulduk. Elif, babamın gösterdiği taraftaki ağaçlara bakıyordu. Çardak beyaza boyanarak elden geçirilmiş, çok hoş bir görüntüye sahip olmuştu. Sağ tarafta yeni ekildiği belli olan sebze fideleri, sol tarafta çeşit çeşit çiçekler vardı.

Kenan önümden çekilince, Elif'i daha net gördüm. Karnı biraz daha büyümüştü. Omuzlarında el örgüsünden bir şal vardı ve saçları her zamankinin aksine toplu değildi. Çok güzeldi.

Kenan'ın "Bu ne biçim karşılama?" sitemiyle bizi fark ettiler.

Annem "Aman oğullarım gelmiş, canlarım..." diyerek, kalkıp bize sarıldı. Sonra gidip babamın elini öptük. Gözüm Elif'teydi. Ayağa kalkmış, bize doğru bakıyordu. Kenan o neşeli tavırlarıyla soluğu Elif'in yanında alarak, yanağından öptü onu.

"Ooo, benim güzel yengem, daha da bir güzelleşmiş yahu! Abimin neden kabuğuna sığamadığını daha iyi anlıyorum şimdi," dediği an onu boğmak istedim.

Elif ise ne diyeceğini bilemeden duruyordu. Kırmızının tüm tonlarını yüzüne taşımıştı sanki. "Hoş geldiniz," dedi sonunda. Gözleri utançtan yere gömülecekti neredeyse.

Annem ve babam bana bakıyorlardı. Doğru ya, Elif'i izlerken, selamlaşmayı unutmuştum. Ona doğru yaklaşıp çenesini havaya kaldırdım. Bunu tam olarak neden yaptığımı ben de bilmiyordum aslında. Gözlerini görme isteğimi bastıramıyordum. Yüzüme bakınca, yanaşıp yanaklarından öptüm. Gözlerim karnına takıldığında, hissettiğim dokunma ihtiyacının tarifi yoktu. Ne yazık ki bunu yapmamam gerektiğinin bilincindeydim ve geri çekildim.

"Nasılsın, Elif?"

Herkesin içinde kızamıyordu bana. Gözlerini kaçırarak "İyiyim. Sen?" dedi mırıltı halinde.

"Sizi görünce daha iyi oldum. Bebek biraz daha büyümüş."

Annem, "Heyecanla onun doğmasını bekliyorum. Sağ salim ikisi de kurtulsun, başka bir şey istemiyorum," deyince, babam homurdandı.

"Kurtulurlar, vesvese yapma yine!"

Kenan "Eee, ismi belli mi?" diye sordu.

"Zeynep üç gündür sürekli isim listesi mail atıyor bana."

Elif bunu bilmiyor olmalıydı ki, merakla dinlemeye başlamıştı beni. Ama babam ondan daha meraklı çıkmıştı.

"Öyle mi? Ne isim istiyormuş, küçük hanım?"

"Valla baba, Ali ismine takmış. Ben yeni moda isimler falan bulup gönderir diyordum ama..."

"Aferin ona! Elif, senin için de uygunsa kızım, adı Ali olsun o zaman."

Elif "Olur," demişti itirazsız. "Nasıl isterseniz. Eğer sizin istediğiniz bir isim varsa..."

Babam "Yok kızım, yok. Bacın güzel isim buldu. Bir ara korktum zibidi isimlerinden birini takacaksınız diye ama böylesi güzel oldu. Ali olsun bebeğin ismi ."

"Elif, eminsin değil mi? Sonra..." derken lafımı böldü Elif. "Dediğim gibi, benim için uygun. Sevdiğim bir isim ve sonuçta Zeynep'imin de gönlü olmuş oluyor."

"Yazayım o zaman ona. Ablana sorayım demiştim."

Annem "Hadi tamam, ismi de bulduğumuza göre içeriye girelim artık. Soğudu burası," dedi.

Annemler içeri girerken, Elif'i kolundan tutup durdurdum. Neden bu kadar heyecanlanmıştım? Neden bu kadar büyük bir masumiyete bürünmüştü Elif?

"Bahçe çok güzel olmuş, eline sağlık. Ama eğilip kalkarken yorulmaz mısın?"

"Vakit geçiriyorum işte."

Elif'in sesi mırıltı halinde çıkıyordu. "Elif!" dediğimde inliyor olmalıydım. *Ne saçma sapan bir adamım ben!* Gözlerimin takıldığı yere dokunamamak beni deli ediyordu. Aniden karnına gitti parmaklarım ve tam da o anda elimin altında oluşan sertleşmeyi ve kıpırdanmayı hissettim. Gözlerim sevinçle Elif'in gözlerine takıldı. Bebek oynuyordu ve ben hissedebiliyordum.

"Çok üşüdüm, içeri girelim mi?"

Her zamanki gibi soğuktu, uzaktı. Ona ulaşmak imkânsızdı sanki. Bu durum artık beni de fazlasıyla sinirlendiriyordu. Aşamıyorduk, aşamayacaktık!

"Girelim. Hem şu İstanbul işini konuşalım."

"Neden ısrar ediyorsun? Ben burada mutluyum, alıştım. Neden?"

"Çünkü... Karımı da, çocuğumu da yanımda istiyorum, tamam mı?"

Artık benim de sesim tıpkı Elif gibi sertleşmişti.

"Ya sen buna inanıyor musun? Karım derken, bunun bir saçmalık olduğunun farkına varamıyor musun, Fırat?"

"Varamıyorum, Elif! Tamam mı? Sen benim karımsın! Buna bir itirazın mı var, söylesene Elif!"

"Sen! Sen eğer bana tecavüz etmeseydin ve ben mecbur kalmasaydım, asla senin karın olmayacaktım, Fırat! Bunu çok iyi biliyorsun. Şimdi gelip de çok büyük bir aşkla evlenmişiz gibi davranma!"

"Elif! Sakın bana sesini yükseltme! Bu senin için pek de hoş olmaz!"

"Ne yaparsın, söylesene! Yoksa yine..." dediği an kan beynime sıçradı. Devam etmesine izin vermedim.

İşaret parmağımı ağzının üstüne doğru bastırarak "Elif, bak beni kızdırıyorsun!" dedim.

"Sen de beni!" dedi.

Elif'i hiç böyle sinirli görmemiştim. Elini beline koymuş, o güzel burnunu havaya dikip, benimle kavga ediyordu. O haline bakınca çok hoşuma gitti. Öfkeliyken neler yapabileceğini gerçekten çok merak ediyordum.

Fakat daha fazla kızdırmak istemedim onu. Gülümsedim, çünkü içimden öyle geldi. Güldüğümü görünce tuhaflaştı. Aptal bir ifadeyle yüzüme bakmaya başladı. Elimi beline yaslayarak onu içeriye yönlendirdim. Kulağına doğru eğilip, "Biliyor musun, sinirlenince çok güzel oluyorsun ve o zaman da insanın sana hiç kızası gelmiyor, sevgili karıcığım."

Elif daha da sinirlenmişti. Önden önden hışımla yürüyerek içeri geçti. Evin içindeki hareketleri oldukça rahattı. Hem eve, hem de ailemize alışmıştı. Hatta yemekten hemen önce damlayan misafirlere bile...

Neredeyse Kürtçeyi bile sökecekti. Yaşlılarımızın çoğu Türkçe bilmezdi buralarda. Babamın halası Kürtçe konuşuyordu ve Elif'in konuşulanları az çok anladığını fark etmiştim. Herkes Elif'e övgüler yağdırıyordu. Annem pek hoşnuttu gelininden. Babam da...

"Böyle düzgün bir evlat yetiştiren babaya özür borcumuz var! Ben gidip konuşacağım onunla," dedi babam.

Ama Elif'ten hiç ses çıkmadı. Tabii bu sessizlik babamı durduramazdı. Halinden belliydi, bugün yarın gidecekti konuşmaya. Kafasına bir şeyi koydu mu, durdurabilene aşk olsun!

Misafirlerimiz gidince, biz bize kalmıştık. Hep beraber salonda oturuyorduk. Leyla Abla elindeki süt bardağını Elif'in eline tutuşturup yanıma geçti.

"Eee, deli oğlan! Sen şimdi, gelin kızımızı götürmek mi istiyorsun?" deyince, tüm yüzler bana döndü. Onlar bana, ben Elif'e bakıyordum.

"Olmuyor böyle ayrı. Birkaç ay sonra çocuk da doğacak. Bebeğimin bana yabancı büyümesini istemiyorum!"

Babam "Elif eğer okuyacaksa burada okuyacak, Fırat. Bunu baştan söyledim! Sebeplerini sen benden daha iyi tahmin edersin," dedi yine.

Annem, "Oğlum, sen de cumadan gelirsin buraya. Hafta sonu kalıp gidersin. Bazen de Elif çocuğu alıp gelir size," diyerek çözüm önerisi sunuyordu.

Kafam allak bullaktı. Elif'i izleyerek düşündüm bir süre.

"Çok mu istiyorsun burada kalmayı?" diye gönülsüzce sorduğumda başını salladı.

Moralimin iyice dibe çöktüğünü gören babam, halime bakıp "Dönerken Elif'i de götür yanında. Hatta anneni de... Elif doğuma kadar sizinle İstanbul'da kalsın. Doğuma yakın da buraya gelirsiniz. Asma artık yüzünü, oğlum," dedi.

Annem, "Baştan söyleyeyim, ben fazla kalamam İstanbul'da. Elif alışınca dönerim evime yurduma," diye şartını belirtti.

Yine Elif'i izliyordum. Boynunu eğmişti. Hiç istemiyordu gelmeyi ama ben yanımda olmalarını istiyordum. Bebeğimin, Elif'in karnında büyüdüğünü izlemek istiyordum.

"Baba, iznin olursa ben kalkabilir miyim? Çok yorgunum, biraz dinlensem iyi olacak," dedim.

"Müsaade senin, git düşün dediklerimi."

Ben kalkınca Elif de ayağa kalktı. Çünkü annem ona öyle öğretmişti.

"Elif, sen oturabilirsin, gelmene gerek yok," deyip yukarıya çıktım. Üzerimdekileri çıkarıp, bir eşofman ve tişört giydim. Kendimi yatağın üzerine bırakıp düşünmeye başladım. İstemiyorsa, zorla götürüp mutsuz etmeye hakkım yoktu ki. Üstelik, zaten yeteri kadar mutsuz etmiştim!

Fırat bir tavırla yukarıya çıktı. Her zaman benimle yukarıya çıkan insan, bu sefer yanında istemedi. Bu gelişindeki hareketleri oldukça tuhaftı. Biliyordum, karnım büyüdükçe, onun da bebeğine olan ilgisi büyüyordu. Bana bakışları bile çok değişmişti. Adlandıramadığım bir şey vardı gözlerinde.

Çocuğunun annesi olduğumdan mı? Merhamet mi? Bilemiyordum. Farklı bakıyordu işte...

Şaşkındım. Onunla gitmemi gerçekten isteyen bir Fırat'tan daha çok, inadından istediğini düşündüğüm bir Fırat bekliyordum, yanıldım. O bebeğini gerçekten yanında istiyordu. İşte bu kötü bir şeydi. Bizi umursamaması hepimiz için daha iyi olurdu. Biz burada bebekle birlikte sessizce yaşardık. Ama şimdi bizi sahiplenen bir baba vardı ortada. Belki bebek için iyiydi ama benim için durum nasıl olacaktı? Kara kara düşünürken, Kenan'ın sesiyle irkilip onlara baktım.

"Elif... Biliyorum, evliliğiniz kötü bir başlangıç yaparak başladı. Ama abim gerçekten sana çok değer veriyor."

"Kızım, bakma Fırat'a kızıyoruz ama haklı aslında. Kim ailesinden ayrı yaşamak ister ki?" diye devam etti babası.

Gülizar Anne, "Hadi benim güzel kızım, git kocanın gönlünü al. Morali bozuldu da o yüzden gitti," diyerek araya girdi.

"Anne, ben ufak bir valiz hazırlayayım. Yarın seninkini de hazırlarım. Gideriz beraber, olur mu?" dedim çaresiz.

Kenan sevinerek "Geliyorsun yani! Bu süper işte! Gel bak sana her yeri gezdiririz Elmas'la," dedi.

Gülizar Anne de razı olmuştu. "Gideriz, kuzum. Baktın ki duramıyorsun, alır dönerim seni."

Odaya çıktığımda, Fırat yatağa uzanmış boş boş tavanı izliyordu. Yüzüme bakmadı bile. Gidip yatağın ucuna oturdum.

"Sana kendimi anlatamam ki. Hele de benden bu kadar nefret ederken."

Fırat'ın sesinde çok ama çok garip bir yalvarma tınısı vardı. Kalkıp yatağın içinde bağdaş kurarak bana doğru oturdu. Gözlerinde yine aynı ifade ile devam etti.

"Elif, affet diyemem, yediğim halt affedilecek gibi değil çünkü. Ama ne olur, hiç olmazsa her bakışında bana nefret saçma. Sanma ki vicdanen rahatım. Hayır, asla değilim. Ama biz birlikte bir bebek büyütmek zorundayız. Söylesene, ikimiz de bu kadar gerginken nasıl olacak? Hiç olmazsa bana bir şans ver."

Gözlerimden yaşlar dökülüyordu. Çünkü hayatımı mahveden bu iri yarı adam, şimdi de düzeltmek için yalvarıyordu. Belki bebeğim de babasını yanında isteyecekti. Artık tek başıma hiçbir şeye karar veremiyorken, üstüne bir de bu konuşma...

"Sana her baktığımda, sen her sinirlendiğinde gördüğüm tek şey, üstümü parçalayıp ırzıma geçen adam! Lanet olsun! Bana neler yaptığını biliyor musun sen?"

Hem ağlıyordum, hem de Fırat'ın göğsüne yumruklar atıyordum. Bileklerimi kavrayıp, sıkı sıkı sarıldı bana. Kulağıma doğru eğildi.

"Tamam işte, bana şansı bunun için ver. Bana baktığında güzel şeyler de hatırlatabilmem için! Lütfen Elif!"

Yirmi Dördüncü Bölüm

İstanbul'a indiğimizden beri Fırat elimi bırakmıyordu. Güldü zar Anne ve Kenan olmasa, bu saçmalığa daha fazla dayanamazdım. Hele de Diyarbakır'da geçen gergin birkaç günden sonra... gildi, farkındaydım. Tutamıyordu kendini. Bir anda gözü dönüyor ve yapacağını yapıyordu. Sonradan pişman olduğuna emindim. Ama o zaman da iş işten geçmiş oluyordu. Uçağa binmeden önce doktora görünelim istemişti. Doktor sonrası da çarşıdan alacaklarını alacaktı ki, kızılca kıyameti o ara koparmıştı.

Benim farkına bile varamadığım ama onun dikkatinden kaçmayan bakışların sahibine neler yaptığı gözümün önünden gitmiyordu. İki adam yan yana yürürken, biri diğerine beni göstermiş ve "Baksana, ne masum bir yüzü var," demiş. Diğeri de "Asıl sen gözlerine bak, bazı adamlar şanslı doğuyorlar işte," diye cevap vermiş.

Bir anda Fırat'ın adamlara dönüp "Siz benim karımı mı inceliyorsunuz, lan?" dediğini duydum. Sonrası feciydi. Bir de hemen dükkânının önünde olduğumuz aşiret mensupları olaya girince... Hatırlamak dahi istemiyordum. Öyle korkmuştum ki. Dizlerim zangır zangır titreyip de beni taşımayı bıraktığında yere çökmüştüm. "Fırat, yapma!" diye bağırmıştım. Beni yerde, ağlarken gördüğü an bırakmıştı adamları. Zaten adamlar da o zamana kadar çoktan hastanelik olmuşlardı. Yanıma gelip, beni dükkâna taşımış, sonra da "Elif, iyi misin canım? Özür dilerim, seni unuttum," demişti gayet normal bir sesle.

"Beni eve götür, Fırat. Lütfen, hemen!" dediğimde, koluma girip beni arabaya götürmüştü.

Yol boyunca ağlamıştım. Eve vardığımızda kapıyı açan Leyla Abla, bana ya da bebeğe bir şey oldu sanıp, korkudan çığlık

atmıştı. Koşarak yanımıza gelen herkesin şaşkın bakışları altında salona geçip oturmuştuk.

Kenan "Abi, ne oldu söylesene! Bebeğe mi bir şey oldu? Doktor ne dedi?" diye sormuştu.

Fırat "Yok. Bebek gayet iyi! Elif biraz korktu, o yüzden..." diye cevap vermiş, sonra da olanları anlatmıştı.

Ama beklediğimin aksine, 'Niye yaptın!' diyeceklerine, "İyi yapmışsın. Bak şerefsizlere! Bizim gelinimize kimse yan gözle bakamaz!" demişlerdi. Bir kez daha anlamıştım ki, konu namus olduğunda, onlar için ölmek ya da öldürmek çok kolaydı. İşte bu olayın üzerine Fırat, beni yanından ayırmama kararında daha da ısrarcı olmuştu.

Surat asmam, tavır yapmam yıldırmıyordu Fırat'ı. Ben ne kadar sinirlenirsem sinirleneyim, o yumuşak davranmaya çalıyordu.

İstanbul'da bizi karşılamaya Elmas gelmişti. Karnımı gördüğünde, şakıyan sesiyle "Elif, bebeğimiz daha da büyümüş!" demişti. Sonra da bana sımsıkı sarılıp, "Hoş geldin, canım," diye fısıldamıştı kulağıma. İşte bu, beni biraz rahatlatmıştı. En azından Elmas yanımda olacaktı.

İstanbul'u hiç bilmem ama evleri Beykoz'daymış. Araba ile kocaman kapıları olan bir bahçeye giriş yapmıştık. Etrafta güvenlik görevlileri vardı. İndiğimizde etrafıma bakındım ve iki katlı, oldukça lüks bir villada oturduklarını gördüm. Biraz ileride bu evin aynısından en az on tane daha vardı. Gülizar Annenin sesiyle kendimi toparlayıp ilgimi onlara verdim.

"Elif, hadi kızım, içeri geçelim."

Kapıyı evde çalıştığını önceden duyduğum, kendi aşiretlerinden bir kadın açtı. Oldukça güler yüzlüydü, kırk beş yaşlarında ya var ya yoktu. İçeriye geçtiğimizde Fırat belime dokunarak yönlendirdi beni. Kulağıma yaklaşarak, "Yoruldun, değil mi? Gel otur şöyle," dedi.

"Ve abimin yüzü karısına kavuşunca güler!"

Kenan çok samimi ve neşeli bir tipti. Ama ciddi bir şey konuşulduğunda, o da diğerleri gibi kaşlarını çatıyor ve asla gülmüyordu.

Koltuğa oturmak üzereyken, Bilge'nin sesini duyunca döndüm. Neşeyle annesine sarıldı. "Hoş geldin, anneciğim." Annesinden de aynı karşılığı alınca bana baktı. Yüzündeki değişim gözle görülür derecede belirgindi. Nezaketen gelip beni öptü ve "Hoş geldin, Elif," dedi.

Gelişimden rahatsız olmuştu ya da bana öyle gelmişti. Karnıma baktığındaysa acayip şaşırdı.

Elmas "Bilge, baksana, gittikçe büyüyor Elif'in karnı," dedi tüm neşesiyle.

Bilge "Evet. Ben düğünden sonra Diyarbakır'a hiç gitmedim ya, o yüzden tuhafıma gitti Elif'i hamile görmek."

Fırat "Yakında *oğlum* da ortalıklarda gezinecek halası," dediğindeyse şaşıran bendim.

Oğlum, ha!

Yaklaşık yarım saat süren sohbetin ardından, Bilge "Elif, yorgun görünüyorsun. İstersen odanızı göstereyim sana," dedi.

Fırat "Evet, çok yoruldu. Sen dur, ben götürürüm. Valizini de alayım," diyerek beni üst kata çıkardı. Oldukça ferah, ormana bakan bir odaydı. İstanbul'un böyle yeşil yerlerinin de olduğunu bilmiyordum doğrusu.

Fırat'ın beni izlediğini görünce, "Neden bakıyorsun?" diye sordum.

"Ne hissettiğini anlamaya çalışıyorum."

"Ne hissettiğim, ne zamandan beri umurunda ki?"

"Elif, yapma."

"Sormama gerek yok sanırım ama... Bu oda da mı kalacaksın?"

"Bu konuda tartışmak istemiyorum. Sen benim karımsın! Aynı çatı altında olduğumuzda, yine aynı odayı ve aynı yatağı paylaşacağız, Elif. Daha önce söylediğim gibi, sen istemediğin sürece sana elimi dahi sürmeyeceğim."

"Çok komiksin. Bu asla olmayacak!"

"Büyük konuşma, Elif!"

"Seni asla istemeyeceğim! Hatta..."

Fırat'ın yüzü gerginleşmişti. "Hatta ne? Ayrılacak mısın yoksa benden?"

"Öyle bir şansım olsaydı eğer, emin ol bir dakika bile durmazdım."

"Bizde boşanma diye bir şey yoktur, Elif. Hele de kadın bırakıp gittiğinde, töreler devreye girer. O fikri bence beyninden at! Sen benim karımsın ve bu böyle kalacak. Şimdi ben iniyorum, sen de biraz dinlen. Gereksiz şeylere çok fazla kafa yormuşsun sen!"

Fırat'ın bu kendinden emin ve her istediğini yapabilme hakkını kendinde gören tavırlarından nefret ediyordum. Bir süre sinirle odada dolanıp durdum ancak bu beni sakinleştirmeye yetmedi. Sonra banyo olduğunu tahmin ettiğim kapıyı açıp, sıcak su ile yüzümü yıkadım. Üzerimdekileri çıkarıp, eşofmanlarımı giydikten sonra yatağa girdim. Gözlerimi kapar kapamaz derin bir uykuya teslim oldum.

Elif bana tiksinir gibi baktığında, sinir katsayılarım kaçla çarpılıyor, bilmiyordum. Kime nasıl çatacağımı şaşırıyordum. Son zamanlarda fark ettiğim bir başka şey de beni deli gibi korkutuyordu. Kıskanıyordum! Onu herkesten kıskanıyordum. Nedenini ben de bilmiyordum. Karım olarak sahiplenmiştim ama fazlasını istiyordum galiba. Öyle güzeldi ki, fazlasıyla ona doğru kayıyordum.

O böyle inat ettikçe, hırslanarak içimde büyümesinden korkuyordum. Belki de bir kadının eksikliğini hissediyordum ve Elif'in güzelliği yüzünden kafam karışıyordu.

Kenan'dan bu hafta için beni şirkette idare etmesini isteyecektim. Gerekmedikçe Elif'i yalnız bırakmak istemiyordum. En azından alışana kadar... Hem biraz gezdirirdim onu, değişiklik olurdu.

Aşağıda annemlerle otururken bir şey dikkatimi çekti. Bilge, Elif'in adı geçtiğinde yüzüne değişik mimikler takınıyordu. Bana yakalanınca, rengi atmış vaziyette yere baktı.

"Bilge, seni çok iyi tanırım ben, bilirsin! Birini kafana takmışsan, uğraşmadan duramazsın. Ama unutma ki o benim karım ve buraya gelmesi için çok uğraştım. Onu üzdüğünde beni üzmüş olursun ve sen de beni herkesten iyi bilirsin ki, üzüldüğüm zaman feci üzerim!"

"Abi, ben bir şey demedim ki, niye kızıyorsun?"

"Bilmem işte, ben söyleyeyim de!"

Elmas oturduğum koltuğun kenarına çöküp, boynuma sarıldı. "Aman da aman, ağaların ağası, karısını ne çok düşünürmüş meğer."

"Abiniz doğru söylüyor," diye katıldı annem. "Elif'in buraya alışması için gayret edin. Çok iyi bir kız o. Hem Fırat da karısını çok sevdiğine göre..."

O an gözlerim anneme takıldı. 'Çok sevmek' de nereden çıkmıştı? Ben sadece Elif'in huzurlu olmasını istiyordum, hepsi bu.

Bilge "Bu şekilde evlenmiş olmanızdan dolayı, ona soğuk davranırsın zannediyordum," dedi.

Kenan "Yanılmışsın, bacım. Adam gördüğün gibi âşık," dedi.

Ne diyordu bunlar? Hoş, ses çıkarmanın pek anlamı yoktu. Elif'in huzurlu olması için belki de böyle düşünmeleri daha iyiydi.

Elmas "Bence de," diyerek katıldı Kenan'a.

Annem, "Kesin şamatayı! Nasıl kızlarsınız siz, acıktık hâlâ masa hazır değil! Böyle mi yetiştirdim ben sizi?" diye çıkışarak, konuya son noktayı koydu.

Bilge "Doğru ama biz Elif'i bekleriz diye düşünmüştük," dedi.

Masa hazırlanırken, Elif de üzerinde eşofmanlarla aşağıya indi. Bir eli karnındaydı ve yüzünü ekşitmişti. Annem telaşla "Neyin var, kızım?" diye sorunca gülümsedi.

"İyiyim anne, merak etme. Biraz ağrım var sadece, geçer birazdan."

Bilge "Burada bir doktor bulmak lazım sana, Elif," dedi.

Elif, Bilge'ye hak verircesine başını sallarken "Araştırırım ben," dedim. "Yani doğum yapan birkaç arkadaşım vardı."

Elif'in tuhaf tuhaf bana baktığını görünce, Elmas müdahale etti. "Bakma öyle, Elif. Abimin erkek arkadaşları kadar, kadın arkadaşları var."

Elif sadece dinledi. Sesini çıkarmadı. Umurunda değildi benimle ilgili hiçbir şey.

Elmas ve Kenan sayesinde çok eğlenceli bir akşam geçirmiştik. Hatta bir ara Elif karnını tutarak gülmeye başlamıştı ki, annem "Gelini doğurtacaksınız!" diye fırçayı basmıştı.

Elif'i gülerken görmek çok güzeldi. Gözleri ışıldıyordu.

Yemek sonrası Elmas ve Elif bir köşeye çekilmiş, fısır fısır konuşuyorlardı. Elmas gizli gizli bir şeyler anlatıyordu ona. Merakımı çekmedi değil bu konuşma...

Bu akşam beklediğimden de güzel geçmişti. Yemek sonrası Elmas ile biraz dertleştik. Sevdiği çocuk, evlenme konusunda halen çok ısrarcıymış. Elmas da okulu bitirme konusunda ısrar edince yine bozuşmuşlar. Biz fısır fısır konuşurken, Fırat'ın bizi izlediğini fark ettim. Elmas'a susması için küçük bir işaret gönderip, konuyu yarıda kestim. Duyulursa çok kötü şeyler olacağının bilincindeydim.

Gülizar Anne, ilk torunu için oldukça heyecanlı ve sabırsızdı. Yeni başladığı yeleği örerken bile karnımla konuşuyordu. Onun bu sevgi dolu bekleyişi diğerlerine de yansıyınca, epey bir süre gülme konusu oldu aralarında. Bir tek ben gülemiyordum. Neyle karşılaşacağımı, hangi hislerle onu kucağıma alacağımı şimdiden kestirmek öyle zordu ki.

Yorgunluk tüm bedenimi sarmaya başlayınca, yukarıya çıkmak için izin istedim. Burada başıma gelebilecek en büyük sorun, Fırat'tı. Kara bir gölge gibi peşimdeydi. O yanımdayken rahat edemiyor, nereye sığacağımı bilemiyordum.

Odaya girer girmez, üzerindeki kazağı tek hamlede çıkardı. Onun bu aymaz ve arsız hareketleri beni deli ediyordu. Cama doğru yanaşarak perdeyi çektim. Güya dışarıyı izleyecektim ama tek gördüğüm, Fırat'ın cama vuran aksiydi. Üzerinde sadece kot pantolonu vardı ve vücudu çok kaslı olduğu kadar da iriydi. Dolabın kapağını açıp bir eşofman aldı ve pantolonunu çıkarıp onu giydi. Üstü hâlâ çıplaktı ve bana doğru geliyordu.

Bir karış mesafe bırakarak, benim gibi dışarıyı izlemeye başladı. Ormanlık taraf olduğu için, koyu karanlık ağaç siluetinden başka bir şey yoktu. Sitenin ışıkları olmasa, göz gözü görmezdi herhalde. Evin ön tarafı nasıl da ışıl ışıldı oysa.

"Çok karanlık."

"Rahatsız mı etti seni?"

"Bilmem. Gündüz çok güzel ama gece kasvet veriyor."

"Önümüz yaz, istersen çatı katını hazırlatayım, oraya çıkarız. Hem böylece gündüz ormanı, gece de İstanbul'un ışıklı yüzünü izleyebiliriz."

"Sorun olmaz mı?"

"Kim için? Hımm, anladım, Bilge gözünü korkuttu senin."

"Yok... Onu demek istemedim. Yani gelir gelmez evin düzenini değiştirmek istemiyorum."

"Evin istediğin her şeyini değiştirebilirsin, Elif! Sen benim karımsın ve bu ev de senin."

"Biliyor musun, karanlıktan çok korkarım ben. Eskiden hep beraber Kayseri'ye, dedemlerin köyüne giderdik. Gece halamın koynuna girer, sıkı sıkı sarılırdım. Ta ki uyuyana kadar. Zeynep öyle değildi, o hep daha cesur bir kızdı. Gece uykusu kaçtığında, gidip mutfak dolabından tencere tava çıkarır, karanlıkta onlarla oynardı. Takır tukur sesler geldiğinde babam ilk önce mutfağa bakardı. İki üç yaşlarında ya var ya yoktu o zamanlar."

"Zeynep çok iyi yürekli bir kız, Elif. Tıpkı senin gibi. Biz onunla her gün internet üzerinden yazışıyoruz."

"Umarım bahtı da onun gibi iyi olur."

Ne garip! Öylece durmuş, Fırat'la konuşuyordum. Aniden dönüp ona baktığımda bakışlarımız çakıştı.

"Üstüne bir şey giyer misin?" dedim.

"Tabii," dedi ve bir tişört giydi. Yatağa doğru giderken vazgeçti. Elimden tutup, beni odanın dışına doğru çekmeye başladı.

"Hadi gel, çatı katını göstereyim sana. Dışarıyı izle, eminim seveceksin orayı."

Merdivenlerden sessizce çıkıyorduk. Arada altı yedi metrekarelik bir boşluk ve sadece bir kapı vardı. Fırat kapıyı açıp, ışığı yaktı. İçeriye girdiğimizde etrafıma bakındım. Kocaman bir odaydı burası. Bir çalışma masası, kitaplık ve yerdeki birkaç minderden başka hiçbir şey yoktu.

"Bazen çalışmak için, bazen de kafa dinlemek için kullanıyordum burayı. Gel hadi terasa."

Terasa çıktığımda gördüğüm manzaraya hayran kaldım. Her yer ışıl ışıldı. Yıldızlar oldukça belirgin, ay dolunaydı. Hava soğuk olmasa, sabaha kadar izleyebilirdim. Yüzüme yerleşen hayran ifadeyi tahmin edebiliyordum.

"Yarın seninle dışarı çıkıp, buraya eşya seçelim."

Her şey olabilirdi. Ama hiçbir şey olmayabilirdi de. Bir yer yatağı bile olsa razıydım. Bu tavan arası gerçekten çok güzeldi.

Fırat, yüzünde memnun bir ifadeyle gülümsedi.

Yirmi Beşinci Bölüm

Bir ay sonra...

Elif bu eve geldiğinden beri, sanki her şey değişmişti. Tavan arasını onun zevkine göre döşemiştik ve gerçekten muhteşem olmuştu.

Bu aralar, annem sıklıkla gitmekten bahsettiği için Elif'in canı çok sıkkındı. İlk hafta evde kalmış ve Elif'e İstanbul'u gezdirmiştim. Yanımızda annemle birlikte tabii. Büyülenmiş gibiydi ama yine de burada kalmak onu korkutuyordu. Bebeğimiz için bir doktor bulmuştum ve buradaki ilk kontrolümüze de gitmiştik. Gayet sağlıklı ve gürbüz bir bebek olduğunu söylemişti doktor.

Elmas ve Bilge'nin sınavları vardı. O yüzden odalarından çıkmadan ders çalışıyorlardı. Kenan'ın Elif'le arası çok iyiydi. Bir tek Bilge ile yıldızları bir türlü barışmamıştı. Bilge, Elif'e kötü davranmıyorsa da, pek yanaştığı da söylenemezdi. Oldukça mesafeliydiler.

Bu arada babam Elif'in babasıyla konuşmak için Ankara'ya gitmişti. Araya birilerini de sokturmuştu. Babası ilk başta dinlememekte diretmişse de, babam "Siz de bizim gelinimizi kaçırdınız, beyefendi! Bu da doğru değildi!" dediğinde, susup dinlemiş. Elif'in iyi ve huzurlu olduğunu duyunca yüzü rahatlamış ama babamın 'elinizi öpmeye gelsinler' teklifini şiddetle reddetmiş. Babama göre, biraz daha zamana ihtiyaçları vardı.

Her gün işten eve heyecanla gelmek, hiç aklımda olmayan bir durumdu. Tüm dengelerim altüst olmuş vaziyetteydi. Galiba onun bu evdeki varlığını sandığımdan daha fazla sevmiş ve alışmıştım. Doğuma yaklaşık iki ay kalmıştı ve Elif'in karnı hızla büyüyordu. Bebeğin hareketleri bazen dışarıdan bile fark ediliyordu artık. Bu muhteşem ötesi bir şeydi gerçekten.

Elif'i bıraksak, çatı katından hiç çıkmayacaktı. Kendini orada çok iyi hissettiğini söylüyordu. Yirmi gün sonra ÖSS sınavı vardı ve bunun için çok çalışıyordu. Sınava Diyarbakır'da girecekti.

Geçen hafta arabayla Ankara'ya, Zeynep'i görmeye gitmiştik. Zeynep, Elif'in karnını görünce çığlık atarak boynuna sarılmıştı. O da tıpkı benim gibi, öyle heyecanlıydı ki.

İstanbul'a alıştım mı bilmiyordum. Galiba alışamadım. Gülizar Anne'nin gidecek olması beni çok huzursuz ediyordu. Öyle tuhaf bir şeydi ki, burada olduğumuz duyulduğundan beri, İstanbul'da yaşayan aşiret üyeleri evi doldurup doldurup boşaltıyordu. Gelen giden her zaman olduğu gibi çoktu. Ama bu benim ders çalışmamı engelleyemedi. Her sabah erkenden kalkıp çalışıyordum. Bir de akşamüstleri fırsat buldukça tavan arasına çekiliyordum. Bu odayı çok seviyordum. A'dan Z'ye her şeyini ben seçmiştim, çok güzel olmuştu.

Gülizar Anne bile seviyor, bazen ben ders çalışırken o da terasta oturuyordu. "Sana çok alıştım, Elif. Sen olmadan koca konakta ne yapacağım ben?" diyordu hep.

Mayısın son haftası gelmiş, havalar epey ısınmıştı. Zaman nasıl da çabuk geçiyordu. Ama iyi, ama kötü, bir şekilde uçup gidiyordu elimizden. Karnım çok komikti, top yutmuşa benziyordum. Bebek artık o kadar çok oynuyordu ki, hareketleri dışarıdan bile gözlemlenebiliyordu. En çok da Fırat heyecanlanıyordu karnımdaki kıpırtıları görünce.

Bebeği bu kadar çok isteyebileceğini hiç düşünmemiştim. Bu, beni bazen ciddi anlamda ürkütüyordu. Her akşam muntazam saatlerde eve gelerek, asli görevi haline gelen sahilde yürüyüş seanslarımızı başlatıyordu. Doğumumun kolay olması için bu şartmış. Ayrıca, bebeğin gelişimi ile ilgili her şeyi internetten takip etmesi de cabası.

Sahilde yürümek, çok severek yaptığım bir şeydi. Deniz gören bir şehirde yaşamak ne güzelmiş meğer. Bu yürüyüşlerin tek kötü yanı, Fırat'ın elimi hiç bırakmayan eliydi. Bunu kıskançlığından mı yapıyordu, yoksa koruma amaçlı mıydı, bilmiyordum?

İnsan sevmediği birini nasıl kıskanırdı ki? Belki de laf atarlar diye korkuyordu. Sonra o çok ünlü soyadlarına söz falan gelirdi! Fakat hakkını yiyemezdim, Fırat buraya alışmam için

elinden ne gelirse yaptı ve yapmaya da devam ediyordu. Her gün aynı yatağa beraber girdiğim bir yabancı değildi artık. Öyle çok şey anlatıyordu ki bana, ister istemez dinliyordum. Müthiş kitap okuyordu ve çok kültürlü biriydi. Her konu hakkında söyleyecek bir şeyleri mutlaka olurdu. Onun gibi biri nasıl olur da törelere yenik düşer, aklım almıyordu gerçekten. Ama içlerinde kaldığım süre içerisinde anlamıştım ki, kaçışları yoktu. Mecbur bırakılıyorlardı.

Yatmadan önce terasta otururak yıldızları seyretmeyi alışkanlık haline getirmiştim. Fırat da ara sıra gelip, karşımdaki bambu koltuğa oturuyordu. Ona Zeynep'in anlattıklarından bahsettiğimde, gülümseyerek dinliyordu beni.

Galiba, bana tecavüz eden, yaşamımı mahveden insanı hayatımdan çıkarmıştım. Karşımda duran adam, sadece çocuğumun babasıydı. Bunun için de onunla geçinmek zorundaydım. İçimde büyüyen varlığın hatırı için yapabileceğim tek şey buydu.

Ankara'yı çok özlediğimde aklıma hatıralarım geliyordu. Ailecek pikniğe gittiğimiz hafta sonları... Okuldakilerle parti yaptığımız zamanlar... Ya da annemlerle bahçede oturup, çay içtiğimiz günler... Hatta babamın işten gelirken benim çok sevdiğim sıcak lokma tatlısından getirmesi ve Zeynep'le üstüne üşüşmemiz... Gülümsememe sebep olan hayaller... Hepsi bir yalanmış gibi şimdilerde.

Hatırlayınca canım feci lokma tatlısı çekmişti. Resmen ağzıma tadı gelmişti. Karşımda oturan Kenan'a bakıyor ama utanıp söyleyemiyordum bir türlü. Herkes salondaydı ve hâlâ bir şeyler isteyecek kadar alışmış değildim bu insanlara. Ama Kenan bakışlarımı yakaladı ve suratıma 'ne oldu' der gibi baktı.

"Ya Elif, söylesene artık! Ne oldu?"

Fırat başını kitabından kaldırarak bize baktı.

"Yok, bir şey..." diye geçiştirmeye çalışmak boş bir çabaydı, kimse buna inanmamıştı.

"Hadi hadi, bir derdin var senin, belli. Söyle de kurtul," dedi Elmas.

Utandırmaya çalışıyorlardı beni ama başımı dikleştirerek Kenan'a baktım. "Bana sıcak lokma tatlısı alır mısın?"

Hep birden gülüyorlardı. Fırat hariç! Hatta yüzünde duyduklarına bozulmuş gibi bir ifade vardı.

Elmas yüzüme bakarak, "Bu muydu yani? Oy benim güzel Elif'im aşerermiş!"

Bilge bile gülüyordu. Nasıl bir sıkıntıyla ya da aç kedi edasıyla söylediysem!

Kenan ayağa kalkıp yanıma geldi. "Alırım tabii, Elif. Hadi kalk götüreyim seni, sıcak sıcak ye. Sahi ya, niye abime söylemiyorsun da, bana bakıyorsun melül melül?"

Omzuna vurarak, "Çünkü sen de amcasısın bu bebeğin," dedim ama sebep o değildi aslında. Kenan ve Elmas, benim kardeşlerim gibi olmuşlardı artık. Belki de Kenan'ı, abimin yerine koyuyordum. Onu kendime daha yakın hissediyordum.

Fırat, "Kenan, sen otur! Ben götürürüm Elif'i," dedi sertçe. Bu akşam yüzü hep asıktı zaten.

"Yorgunsun diye..."

Suratı anlamsız bir sinirle gerildi. Yutkunurken şişen damarları yüzüne kadar belirginleşmişti. Tıpkı benim gibi diğerleri de onun gerilen ruh halini fark etmiş, yüzlerindeki gülümseme donmuştu.

"Hayır. Yorgun değilim. Hem ne kadar yorulursam yorulayım, hamile karımın isteklerini yerine getirebilirim!"

Sesi oldukça sakindi ama kelimeleri vurgulayarak söylüyordu. Onu görmezden gelmeme kızıyordu, biliyordum. Bu aralar ondaki değişikliği fark etmiyor değildim. Bakışları değişmişti, davranışları da... Gün içinde işten de arıyordu beni. Bütün bunları bebeği için yaptığını düşünmüyordum artık. Birkaç kez, gece uyuduğumu sanıp yatakta beni izlerken yakalamıştım onu. İşte tüm bunlar beni korkutuyordu.

Ortam gerginleşince Gülizar Anne, "Fırat! Bize de tatlı getirin, vallahi benim de canım çekti," dedi.

Fırat annesine bakıp başını salladı. Sonra gözlerime bakarak elimi tuttu.

"Gece serin olur, bir hırka al üstüne."

"Arabada var hırkam. Dün unutmuşum."

Bahçeye çıktığımızda ani bir hareketle bana doğru döndü. Sıkıntıyla yüzüme baktı. Bakışlarımı yere indirdiğimde eli çeneme uzandı. Gözlerine bakmamı istiyordu ancak bana dokunmasından nefret ediyordum.

"Ne yapacağız biz seninle, Elif?" diye sordu.

Ne demekti şimdi bu? Niye öyle bakıyordu bana?

"Anlayamadım!"

"Neyse, boş ver. Hep üzüyorum seni, değil mi? Çok eşeğim ben, çok," dedi ve elini belime koyup arabaya yönlendirdi beni.

Ne yapmaya çalışıyorsun, Fırat? Neden kafamı karıştırıp, beni huzursuz ediyorsun? Bu halinin beni geleceğimden, hedeflerimden alıkoymasından korkuyorum. Lütfen bırak, umursama beni... Uzak dur! Benden sana hiçbir şey olmaz. Olamaz!

Dalmıştım. Sahilde park etti arabayı. Ne zaman gidip tatlıları aldı, ne zaman geri geldi? Ya da ne zaman sahile geldik, hiç hatırlamıyordum. Transa geçmiş gibiydim. Arka koltuğa uzanıp hırkamı aldı. Yüzünde garip bir yumuşama ve gözlerinde şefkatle bana bakıyordu.

"Elif, hadi ama bak soğuyacak tatlıların! Gel, şuradaki çay bahçesinde oturalım."

Ben hırkamı giyerken, arabadan çıkıp kapımı açtı. Her zamanki gibi elimi tuttu. Ama bu sefer eli elimi sımsıkı sarıyordu sanki.

Otururken etrafa bakındı. "Güzel, değil mi?" diye sordu.

Gerçekten güzeldi. Boğazın karşı yakasındaki ışıklar ve yıldızlar yarışıyordu bugün sanki. Hava olabildiğine temizdi ve deniz iyot kokusunu hafif rüzgârla birlikte üstüme üstüme savuruyordu. Arkaya doğru yaslandım ve elim karnıma gitti.

Fırat'ın söylediği çaylar gelince, üşüyen ellerimi sıcacık bardağa dayadım. Tatlının bulunduğu paketi önüme doğru sürükledi Fırat. Peçeteye uzanıp, bir tanesini elime verdi. Enfes ötesi bir koku ve görüntüydü. Aklımdaki her şey, o tatla beraber uçup gitti. Nasıl bir iştahla yediysem, Fırat diğerini de elime tutuşturdu. Gülerek beni izliyordu. Önce utandım, sonra boş verdim.

"Biliyor musun, şu an gülmen hiç umurumda değil!" dedim.

Gülümsemesi kesildi. Kafasını iki yana sallayıp, aynı şefkatli gözlerle önce yüzüme, sonra da karnıma baktı. Bu hamilelik eğer erkeklerin de hormonlarını bozuyorsa, Fırat'ınkiler kesinlikle bozulmuştu.

Aradan geçen yarım saat boyunca, ikimiz de sessizce denizi ve boğazı izledik. Fırat'ın sesiyle dalmış olduğum derinlerden çıktım.

"Bu gece çok güzelsin," dediği an, tüylerim diken diken olmaya başladı. Yine öyle bakıyordu ve ben yine korkuyordum.

"Üşüdüm, kalkalım mı artık?"

"Tabii."

Arabaya binip, derin bir sessizlik içinde eve doğru ilerledik. Yol boyunca korkularımla boğuşup, kendimi telkin etmeye çalıştım.

Ah be Elif! Yaşayacağın hayat bu muydu senin?

İnsan başına geleceklere engel olamıyordu. Ne varsa yaşanacak, onu görüyordu. Ama bu okul işi için kesinlikle dik durmalıydım. Gayret etmeliydim. İçimden bir his, 'Fırat problem çıkaracak' diyordu.

Sakın ha! Sakın yenilme, Elif!

Bu akşam, Elif'in canının çektiği şeyi Kenan'a söylemesine bozulmuştum. Farkındaydım, kendine daha yakın hissettiği için ona söylemişti. Bir an gözlerindeki ışıltıyı görünce, mesafelerden birkaç metresi azaldı diyordum. Fakat bir an sonra kısalan metrelik mesafe, üzerine kilometreler alarak büyüyordu. Artık kendime söz dinletemez haldeydim. İçimdeki duygunun ne olduğunu henüz çözebilmiş değildim, belki de beni asıl korkutan buydu! Kendime itiraf etmek... Asla affetmeyeceğini bile bile Elif'e bağlanıyordum. Bunun nasıl bir azap olarak gelip yakama yapıştığını anlatmak çok zordu.

Nasıl öyle bir şey yapmıştım? Nasıl o kadar dolduruşa gelmiştim?

O olay olmadan önce Elif'i birkaç gün takip etmiştim. Öylesine nazlı ve cıvıl cıvıl bir duruşu vardı ki, etkilenmemek elde değildi. Kim olsa etkilenirdi aslında, çok güzel bir kızdı Elif. Abisine ve Beril'e olan kızgınlığım, üstüne aşiretin baskısı eklenince, Elif'i kendime aitmiş gibi görmeye başlamıştım.

Üniversite bahçesinde Kenan denen o çocuk ve arkadaşlarıyla buluşuyordu hep. Kenan'ın onun elini tuttuğunu gördüğümde, beynim yerinden oynamıştı sanki. Şimdi düşününce... Elif'in kendine ait bir dünyası vardı ve abisinin yaptıklarında onun hiç suçu olmadığı zaten ortadaydı. Ama o zaman göremiyordum bunu işte! O ailedeki herkese kızgındım. İnsanlar bana alay eden gözlerle bakıyordu. Ya Beril ve abisi ölecekti, ya da o aileden bize kız gelecekti.

Nasıl yaptım? Nasıl?

Elif'in o eve zorla getirilmesi... O masum bedenin üzerindeki giysileri parçalamam ve ona sahip oluşum... Çığlıkları hâlâ kulağımdaydı. İnsanlıktan çıkmış olmalıydım! Sonrasında duyduğum pişmanlık neye yarardı ki? Onu uçurumun kenarından çeken ben değil miydim? Tıpkı o uçuruma götüren de ben olduğum gibi.

Elif şimdi hayata tutunmaya çalışıyordu. Karnında o geceden hatıra bir bebekle. İlk başlarda bu bebeğin varlığı acı verse de, kabullenmiştik. Üstelik şimdi, sağ salim doğması için dua ediyorduk.

Elif'in ailemizi kabullenmesi de cabası. O, huzurlu olabilmek adına her koşula uyum sağlamaya çalışıyordu ve tek bir şey istiyordu; okumak! Sınava girmesine az bir zaman kalmıştı, bakalım kaç puan alacaktı. Büyük bir azimle çalışıyordu. Bir yanım ona destek verirken, diğer yanımda garip bir huzursuzluk vardı. Bunun sebebi, babamın koymuş olduğu Diyarbakır'da okuma şartıydı.

Bir de Derya sıkıntısı vardı başımda. Laftan anlamıyordu. Durmadan arıyor, "Sensiz yaşayamam!" diyordu. Onunla olmak büyük bir hataymış meğer, şimdi anlıyordum. Telefonuma sürekli mesajlar çektiği yetmezmiş gibi, bir de beni görmeye gelmişti şirkete. Elif'in umurunda olmazdı, biliyordum ama yine de duymasını kesinlikle istemiyordum. Bir ayrıntı daha vardı ki, Derya onun burada olduğunu duymuştu. Arayabilecek ya da gelip onu görebilecek kadar gözü karaydı!

Şimdi eve girerken bakıyordum da Elif'e... Bir aydır burada, yanımdaydı ama hâlâ çekiniyordu benden. Elini tuttuğum zaman çok sinirleniyordu, farkındaydım ama içimden öyle geliyordu, engelleyemiyordum. O benim karımdı, başkasının bakması beni huzursuz ederdi. Karnı burnunda olan bir kadına kim bakar denilebilir ama olsun, yine de herkes karım olduğunu bilsin istiyordum.

İçeri girdiğimizde hırkasını çıkarıp eline aldı. Elimdeki tatlıya uzanarak, "Tabağa koyayım da herkes yesin," dedi.

Mutfağa giderken onu takip ettim. Annemin gülümseyerek bana baktığının farkındaydım. Arkamdan Kenan'a "Çok âşık, çok..." dediğini duydum ama umursamadım.

"Sana yardım edeyim."

Hafif bir tebessümle tabakları bana uzattı ve çay tepsisini alarak peşimden geldi.

Eğlenceli bir şeyler anlatan Elmas'ı ilgiyle dinliyordu. Bu kızın anlatacağı ne çok şey vardı gerçekten de.

Saat on ikiye doğru odamıza çıktık. Merdivenleri çıkarken nefesi tıkanıyordu artık. İki ayı kalmıştı hemen hemen. Kendini terastaki koltuklara attı her akşam olduğu gibi. Ben de üstümü değiştirip yanına gittim. Uyumuştu. Hem de yüzüne binbir masumiyet ifadesini konuk ederek.

Elif'i kucaklayarak yatağa yatırdım. Saçlarını kokladım elimde olmadan. Öyle derin uyuyordu ki, farkına varamadı. Son on gündür varamadığı gibi...

Yirmi Altıncı Bölüm

Gülizar Anne'yi Diyarbakır'a yolcu etmek için, Fırat'la birlikte havaalanındaydık. Kendimi ciddi anlamda kötü hissediyordum. Çok alışmıştım ona. Aylardır gece gündüz birlikteydik. Üstelik beni hiç kırmamış, resmen pamuklara sarmıştı şefkatiyle.

Gözleri dolu dolu, bana sımsıkı sarıldı.

"Anne, beni buralarda unutma olur mu?"

"Deli kız, aklım sende. Neyse ki on beş güne kadar sen de geliyorsun. Dikkat et kendine," dedikten sonra Fırat ile vedalaştı. "Elif'e iyi bak, üzme sakın!" diye iyice tembihledi oğlunu.

"Aman anne, duyan da Elif'i sabah akşam dövüyorum sanır. Merak etme sen, karıma iyi bakmayacağım da ne yapacağım. İyi yolculuklar, güzel anam."

Eve dönerken gözyaşlarımı frenleyemedim. Ne olursa olsun, annem yerine koymuştum onu. Kendimi eksik hissediyordum. Aksi gibi hava da sisli pusluydu. Oldum olası içimi kararttırdı böyle havalar.

"Elif, istersen eve gitmeyelim ha? Gezelim biraz."

"Yok... Eve götür beni."

"Hayır hayır, eve gitmek yok! Bugün evde kimse yok zaten. Sen de ağlayıp durursun yalnız kalınca. Hem Elmas da şirkette, en iyisi benimle şirkete gel."

Sesimi çıkarmadım. Hiç gitmemiştim şirkete. Belki de değişiklik olurdu. Kafam biraz dağılsa iyi olacaktı.

Çok geçmeden şirketin önüne geldik. Fırat arabayı park ederek, anahtarı güvenlik görevlilerinden birine verdi. Üç katlı bir binaydı ve içerisi oldukça kalabalıktı.

Elimi sıkı sıkı tuttuğu için, meraklı gözler üzerimdeydi. Bir ellerimize, bir de karnıma bakıyorlardı. Şaşırmış gibiydiler.

Koridorda, kendinden emin ifadesiyle bize doğru yürüyen kadını görünce durduk. Oldukça bakımlı ve güzeldi. Anladığım kadarıyla, aynı zamanda Fırat'ın yakın arkadaşıydı.

"Hülya, seni eşim Elif'le tanıştırayım."

Otuzlu yaşlarının başında olan kadın gülümseyerek elimi sıktı.

"Elif, Hülya bizim personel müdürümüz."

Hiç havamda olmasam ve kadını hiç sevmemişsem de, kibarca gülümsedim. "Memnun oldum."

Hülya "Ben de çok memnun oldum, Elif Hanım. Fırat heyecanla doğacak bebeğinizi anlatıyor hep. Ama annesinin bu kadar güzel olduğundan hiç bahsetmemişti." Beni baştan ayağa süzerken, gayet pervasız ve rahattı.

"Teşekkür ederim, çok naziksiniz," dedim ama bu kadında beni rahatsız eden bir şeyler vardı. İnanılmaz iticiydi. Fazlasıyla inceliyordu ve samimi gelmemişti bana.

Fırat'ın odasının önüne geldiğimizde sekreteriyle tanıştım. Uzaktan akrabalarıymış galiba. Fırat bazı evrakları imzalarken, Kenan ile Elmas'ın seslerini duydum. Başımı karşı odaya doğru uzattığımda içeride olduklarını gördüm. Beni fark etmemişlerdi. Kapıyı iki kere tıklatıp "Misafir kabul ediyor musunuz?" diye sordum. İkisi de şaşkınca sevinmişlerdi. Hemen kalkıp beni öptüler ve "Hadi, gel otur yanımıza," diyerek içeri aldılar.

Kenan "Ağladın mı yoksa?" diye sordu.

Elmas "Kıyamam ben sana," derken yanaklarımı sıkıştırıyordu.

Fırat beni etrafında göremeyince sağına soluna baktı. Kapıyı görebiliyordum oturduğum yerden, sonra içeride olduğumu görünce yanımıza geldi.

"Elif ne içersin?" diye sordu Kenan.

Fırat "Karnı aç onun. Bahar'a yiyecek bir şeyler hazırlamasını söylesene, Kenan," dedi.

"Tamam."

"Gerek yok," dediğimde kimse takmadı.

On beş dakika kadar birlikte oturduk. Sonra Fırat'ın odasına geçtik. Toplantı masasında bir şeyler yedim ve ardından kitaplığa göz gezdirdim. Çok ağır kitaplar vardı. En azından şu an bana öyle geliyordu. Ama birkaç yıl sonra o kitapları okumak isteyen ben olacaktım. Fırat işlere gömülmüş vaziyette çalışıyor, ara sıra bana dönerek "Elif, bir şey ister misin?" diye soruyordu.

Kenan da beş dakika önce, içinde türlü türlü çikolataların olduğu bir tabak getirip bırakmıştı. Böyle giderse son ayımda çok kilo alacaktım. Onlara göre, hiç kilo almamıştım. Bebeğin çok küçük doğacağından korkuyorlardı.

Aniden kapı büyük bir gürültüyle açıldı ve içeriye bir kadın girdi. Kadını engellemeye çalışan sekreter "Engel olamadım, Fırat Bey!" diye yakınıyordu. Merakıma yenilip ayağa kalktım ve birkaç adım ilerledim. İçeriye büyük bir gürültü koparak giren kadın, şimdi büyük bir nefretle bana bakıyordu. Sesleri duyan Elmas ve Kenan da odaya gelmişlerdi.

Fırat kadını kolundan tutup, "Ne istiyorsun, Derya?" diye kükreyince, kadın anlamsızca başını iki yana salladı. Dudaklarına alaylı bir gülüş yerleştirirken, bana nefret dolu gözlerle bakıyordu.

"Karın mı?"

Fırat'ın endişeli bakışları bana döndü. "Evet, karım! Anla artık Derya, evlendim ben! Düş artık yakamdan!"

Kadın "Asla! Sen benimsin! Bu... Bu kadın da nereden çıktı? Sensiz yapamıyorum, anlamıyor musun?" dedikten hemen sonra bana doğru yürümeye başladı.

Panik içinde, geriye doğru adım atarak kadının öfkesinden kaçmaya çalıştım ama o daha da yaklaştı.

"Sen onu benim gibi sevemezsin! Çık hayatımızdan! Seninle evlenmeye mecbur olmasaydı..."

Ve daha ne olduğunu bile anlayamadan, beni tüm gücüyle geriye doğru itti. Arkamdaki toplantı masasına doğru inen tek basamağı fark edememiştim. Etsem de bir işe yaramazdı zaten.

Kendimi büyük bir gürültüyle yerde bulduğumda, kulağımda bir tek Fırat'ın sesi vardı.

"Elif!!!"

Acı çekmek bu mudur? Beril kaçtığında canımın yandığını sanmıştım. Ne kadar aptalmışım! Yaptıklarımın tek sebebi, kırılan gururummuş meğer.

Kalbime kaç tane bıçak saplanıyordu, bilmiyordum. Nefes alırken, sanki boğazıma bir şeyler tıkanmış gibi boğuluyordum. Elif'in yere düşüşü ve yüzündeki korkulu ifade gözlerimin önünden gitmek bilmiyordu. Kahretsin! Yetişip tutamamıştım!

Derya'nın böyle bir şey yapabileceğini düşünememiştim. Onu nasıl kucağıma aldığımı, nasıl arabaya bindirdiğimi hatırlamıyordum. Kenan hızla hastaneye yetiştirmişti bizi. Çok korkuyordum. Elif yere düşerken kafasını çarpmıştı ve hastaneye getirdiğimde baygındı. Elmas, Kenan ve ben doktorun odasının önünde bekliyorduk. Elif'i kontrole almışlardı. Henüz söyledikleri bir şey yoktu.

Kenan "O pisliğin canına okuyacağım!" deyip duruyor, Elmas da "Nasıl tutamadım ben o kadını? Tam arkasındaydım oysa!" diye hayıflanıyordu.

"Lanet olsun! Elif'e bir şey olursa eğer..."

O anda aklıma düşenler titrememe sebep olmuştu. Elif'e bir şey olursa... Bebekten önce onu mu düşünüyordum? Allah'ım, Elif nasıl bir yere oturmuştu kalbimde?

Koltuğa çöküverdim. Başımı avuçlarımın arasına aldım. Artık kaçış yoktu, biliyordum.

Kendine itiraf etmelisin, Fırat! Sen Elif'e âşık oldun.

İşte tüm bunları düşündüğüm ve hiçbir şeyi yerli yerine oturtamadığım an, kapı açıldı ve doktor yanımıza geldi. Soluğumu tutup ayağa kalktım.

Doktor "Hastamız iyi. Düşmenin etkisiyle baygınlık geçirmiş ama korkacak bir şey yok."

"Çok şükür! Bebek... Bebek nasıl?" diye sordum biraz ol sun rahatlamış olmanın ferahlığıyla.

Doktor "O da iyi. Kadın doğum uzmanımız içeride mu ayenesini tamamladı. Biliyorsunuz, anne karnındaki su, be beği koruyor. Yine de tedbir amaçlı, Elif Hanım'ı bu gece bu rada tutacağız."

"Tamam. Nasıl isterseniz. Görebilir miyim?"

"Tabii."

Sonunda hepimiz derin bir nefes aldık. Odaya girdiğimde Elif uyanıktı. Bana ters ters baktıktan sonra cama doğru çe virdi başını. Yatağın kenarına oturdum. Serum bağlamışlardı.

"Elif, çok özür dilerim. Ben tahmin edemedim."

Konuşmuyordu benimle, eli karnında, rengi limondan far sızdı.

"Elif, ne olur, böyle yapma. Nasıl korktuğumu anlatamam."

Cevap vermiyordu Elif. Küskündü. Kızıp bağıracak diye bekliyordum ama yapmadı. Sustu. En fenasını yaparak sustu ve beni yine vicdanımla baş başa bıraktı.

Birkaç dakika sonra kapı tıklatıldı. Elmas ve Kenan da yanı mıza gelmişti. Elmas ona yaklaşıp yanağını okşadığında, Elif'in gözlerinden yaşlar süzülmeye başladı.

Elmas "Tamam canım... Geçti..." dedi.

"Çok korktum, Elmas. Bebeğime bir şey oldu sandım."

"Şşştt! Ağlama artık. Çok şükür, ikiniz de iyisiniz."

Onların yanına yaklaşan Kenan, Elif'in başını hafifçe okşa yarak "Elif, geçti güzelim, ağlama artık," dedi.

Elif'in bebeğe bu kadar bağlandığını bilmiyordum. Çünkü onunla ilgili hiç konuşmuyordu. Onun gözlerinden yaşlar sü züldükçe, Derya'yı öldürebilirdim. Ayağa kalkıp, Elif'e doğru eğildim ve o başını kaçırmaya çalışsa da alnını öptüm. Kenan'a dönüp "Elif'in yanından ayrılmayın! Bir işim var, görüp gele ceğim," dedim sinirle. Ama Elmas da, Kenan da anlamıştı ne reye gideceğimi.

Elmas "Abi, sakın! Bulaşma o şirrete!" dedi arkamdan. Hiçbir şey umurumda değildi. Gidip ona haddini bildirecektim.

Kenan "Abi! Sakın başını belaya sokacak bir şey yapma," deyince arkamı döndüm.

"Kimse benim karımı bu hale getiremez!" diye bağırdım.

Sinirle çıkmıştım odadan. Arabayı kaç kilometre hızla kullandığımı bilmiyordum. Tek hatırladığım, Derya'nın ziline deli gibi bastığım halde, kapının açılmadığıydı. Işığı yanıyordu. Evdeydi ama açmıyordu kapıyı.

"Derya! İçeride olduğunu biliyorum! Aç kapıyı, yoksa kırar girerim! Beni tanıyorsun!"

Kapı açıldı sonunda. Derya korkuyla bana bakıyordu. İçeri girip kapıyı kapattım. Elim Derya'nın yüzüne gitmiş, yanaklarını öfkeyle sıkıyordu.

"Benim karıma nasıl yaparsın bunu, nasıl?"

"Fırat, ne olur! Böyle olacağını bilemedim. Hülya telefon edip karının şirkete geldiğini, çok güzel olduğunu söyleyince kıskandım. Deli gibi kıskandım. Çok seviyorum seni, Fırat! Ne olur bir şans ver!"

Derya'yı iterek bıraktım. İşaret parmağımı sallayarak, "Hâlâ bir şans diyorsun ya! Dua et ki bebeğime ve Elif'e bir şey olmadı. Yoksa seni öldürürdüm! Anlıyor musun? Bir daha sakın gözüme görünme! Yoksa çok kötü olur, Derya! Hele Elif'e bir metre bile yaklaşayım deme! Canına okurum!"

Derya ağlıyordu. "Onu seviyorsun sen!" dedi sinirle. Ama ben kapıyı çekip çıktım.

Hastaneye geldiğimde Elif uyuyordu. Annemler olanları öğrenmişlerdi ve babam sinirden köpürüyordu. Hiçbir şey, hiç kimse umurumda değildi! Elif de, bebeğim de iyiydi ya.

Fırat gözlerinde pişmanlık ve acı karışımı bir ifadeyle benden özür diliyordu. Kahrolası! Bütün hayatımı mahvettiği yetmemişti. Onunla yaşadıkça bana rahat yoktu, anlamıştım. Mutlaka ya ondan, ya da etrafındakilerden zarar görecektim. O güzel ve zarif kadının içinde bir canavar olmalıydı, yoksa nasıl hamile bir kadına zarar verebilirdi? Ya da aşk gözünü tam anlamıyla kör etmişti!

Fırat'ın evlendikten sonra onu hayatından çıkarmış olmasını kabullenememişti belli ki. Aslında Fırat gibi yakışıklı bir adamın etrafında birçok kadın dolaştığını tahmin edebiliyordum. Bu evlilikten beklentileri olmasa, niye ayrılsın ki sevgilisinden? İşte bu, beni daha çok huzursuz ediyordu. Keşke biriyle birlikte olsaydı da, beni yok saysaydı... Uzağında olmama izin verseydi...

Şimdi yüzündeki acıyı görmesem... Duyguları değişiyordu, hissedebiliyordum ve bunun hayatımızı iyi yönde etkilemeyeceğinin de bilincindeydim.

Elmas "Abi, sen eve git, ben kalırım Elif'le," dediğinde kaşlarını çattı.

"Yok! Ben kalırım onunla. Siz eve dönün."

O sırada kapı çaldı ve olanları yeni duyan Bilge, endişeli bir yüzle içeri girdi. Hızlı adımlarla yanıma geldi.

"Elif, nasılsın? Çok korktum duyunca."

"İyiyim," diyebildim sadece.

Bilge gerçekten korkmuştu ve yapmacık davranmıyordu. Ne olursa olsun, karnımdaki bebek için endişe duyuyor olmalıydı. Bebeğin onlar için ne kadar önemli olduğunun farkındaydım.

"Manyak mı o kadın? Nasıl yapar böyle bir şey? Eğer ben orada olsaydım, bak ne yapardım o deliyi! Elmas'la Elif'i sessiz buldu tabii."

Elmas "Ay, ne alakası var abla? Kadının gözü dönmüştü, ne olduğunu anlayamadan itti kızı," diyerek savundu bizi.

Kenan "Neyse, hadi biz çıkalım kızlar. Abim Elif'le kalacak. Hem biraz dinlensin gelinimiz," dediğinde Fırat başını salladı.

"Hadi, dikkatli gidin," diyerek yolcu etti onları.

Gece boyunca deliksiz uyumuştum. Sabah uyandığımda, Fırat camdan dışarıyı izliyordu. Uyandığımı fark edince yanıma geldi.

"Elif, iyi misin?"

Sesi yumuşacıktı ama gözlerinde derin bir korku hüküm sürüyordu. Başımı salladım ve hafifçe doğruldum. Başım ne kadar çok ağrıyordu! Serum şişesinin bittiğini görünce, elimdeki iğneyi çıkardım."

"Eve götür beni," dedim.

"Tamam. Doktor bir baksın, sonra gideriz."

Eve gelip de odama uzandığımda, bir nebze rahatlamıştım. Bilge ile her ne kadar yıldızlarımız pek barışmasa da, bana gayet ilgili davranmıştı. Elmas'la ilişkimizse başka bir boyuttaydı. Hem aynı yaşta olmamızın, hem de Elmas'ın gülen yüzünün etkisi çok büyüktü bunda.

Fırat o gün işe gitmedi, evde kalmayı tercih etti. Kabuğuna çekilmişti sanki. Kendini suçlu hissetmenin yanında, başka şeyler de düşünüyor gibiydi. Devam eden hafta sonuna kadar da bu durum sürdü. Bir hesaplaşma içindeydi ve belli ki kolay kolay çıkamayacaktı.

Öyle ki, geceleri ben uyuduktan sonra geliyordu odaya ve sabah da erkenden kalkıp işe gidiyordu. Gün içinde de Elmas'ı arayıp, iyi olup olmadığımı soruyordu.

Yirmi Yedinci Bölüm

Kaç gündür kendi kendimi tartıyordum. Ne hissediyordum? Elif benim neyimdi? Hep 'karım' diyordum ama gerçekten öyle miydi benim için? Gündüz durumu abarttığıma karar verdiğim halde, gece Elif uyurken girdiğim yatakta, neredeyse sabaha kadar onu izlerken buluyordum kendimi. Kaçarı yoktu artık, kabullenmiştim bu durumu. Elif'e âşık olmuştum! Ne zaman, ne ara, bilmiyordum. Tek bildiğim, yüreğimdeki derin huzursuzluk ve ağrıydı.

İmkânsızlığın ayırımındaydım. Onun bana nefretle bakan gözleri, küskün yüzü... Ellerimi sinirle yüzümde gezdiriyordum. İçim çok garipti. Canım deli gibi acıyordu.

Ceketimi alıp dışarı çıkmaya yeltenmiştim ki, biri ofis kapısını benden önce açtı.

Kenan "Abi! Nereye?" diye sorarken, neyim olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Hava almam lazım, Kenan. Boğuluyorum."

"İmalat toplantısı ne olacak?"

"Bensiz yapın!"

"Dur dur, ben de seninle geleyim. Erteleriz toplantıyı."

Kenan işi kolay kolay bırakmazdı. Halimi pek iç açıcı görmemiş olmalıydı ki peşime takıldı. Doğrusu, ben de kendi kendime kalmayı pek istemiyordum.

Çengelköy sırtlarında salaş bir meyhanedeydik. İçince unutuluyor muydu sanki! Ne çaresizce bir çare!

"Durum pekiyi değil, ha?"

Kafamı salladım iki yana, elimde rakı kadehi...

"Değil."

Yeterli miydi tek kelime? Yoksa çok kötü, berbat ve benzeri bir sürü kelimeyi sıralamalı mıydım?

"Böyle olacağını bilemedin! Aşiret gelin isteyince, *Alın size gelininiz! Ne yaparsanız yapın, ben de İstanbul'da keyfimi sürerim!* diye düşündün! Ama olmadı, değil mi abi? Elif de gönlüne takılıp geldi İstanbul'a. Eee, bebeği bahane ettin, kızı getirdin de ne oldu? Bu sefer daha da silkeledi seni. Hele de son olanlar yüzünden suratına bakmayınca, kaçar oldun ondan. Canın yanmasın diye, değil mi?"

"Bilemedim, Kenan. Belki de bildim. Onu ilk gördüğüm an etkilenmiştim aslında. Öylesine güzeldi ki. Üzerinde bir kot, basit bir tişört, saçları ışıl ışıl... Ama şimdi... Her şey çok çözümsüz be Kenan! Söylesene, var mı bir ihtimal?"

"Var deyip seni kandıramam ki. Görmüyor musun gözlerindeki korkuyu, nefreti? Sen o kıza ne yaptığımızı biliyorsun, değil mi? Biz onun geleceğini, ailesini, hayallerini çaldık. Elif'i bize gelmeye mecbur bıraktık. Belki de ona ilk önce kaybettiklerini vermelisin, abi. Hayallerini, ailesini, geleceğini vermelisin."

"Söylemesi kolay. Hadi onları bir şekilde hallettik diyelim... Peki, ona o geceyi nasıl unutturacağım? Kahretsin! Bu düzene, bana, her şeye lanet olsun, Kenan!"

Kadehi kafama diktim. Çözüm müydü sanki! Şişeyi kafama diksem ne fayda... Geç saatlere kadar kaldık Kenan'la. Sonra eve döndüğümüzde o içeri girdi ama ben girmedim. Havuz başına çöküp otururak, kafamı avuçlarımın arasına aldım. Her yer üstüme üstüme geliyordu. Gökyüzünü izlemeye başladım. Gözüm çatı katına takıldı. Elif bana bakıyordu. Yoksa hayal miydi? Alkol yüzünden mi öyle görüyordum? Hayal ya da gerçek, çevirmedim başımı, öylece onu izledim. Bir süre sonra o görüntü yok oldu. *Demek ki hayaldi!* dedim.

"Fırat! Ne bu halin?"

Elif'in sesinin o güzel tınısıyla arkaya doğru döndüm. Yardım etmek isteyen bakışları ok olup, kalbime saplanıyordu. Benim gibi adi bir adama, hayatını mahveden bir pisliğe bile

yardım etmek isteyen bir yüreğe sahipti o. Kocaman, büyük bir yürek! Daha da kötü hissediyordum kendimi. Onun bu iyi halleri beni öyle çok eziyordu ki. Ufaldıkça ufalıyordum. Merakla bana bakıyordu. Ne söyleyebilirdim ki Elif'e? Ne söylemeye hakkım vardı ki?

"Fırat, iyi değilsin sen. Hadi kalk, içeri girelim."

Üşüyordu. Usulca ayağa kalktım, yüzünü izledim. Gecenin karanlığında gezinen bir peri gibiydi.

"Olur, girelim," dedim. Kapıyı kapattığında, zorla çıkan sesimle "Elif, ben zamanı geriye alabilseydim eğer..." dedim ama o beni susturmayı tercih etti.

"Ama alamıyorsun, değil mi?" diyerek merdivenlerden çıktı.

Alamıyordum! Öyle bir şansım olsaydı, ölmek pahasına bile olsa, o zaman yaptıklarımın hiçbirini yapmazdım. Ama ne yazık ki pişmanlık fayda etmiyordu. Tam aksine, pişmanlık tüm hücrelerimi boğarak beni öldürmek istiyordu.

Odaya çıktığımda Elif terastaydı. Gitmedim yanına. İlk önce bir duş alıp, üstümü değiştirmeyi tercih ettim. Alkolün etkisini üzerimden atmalıydım. Çıktığımda Elif hâlâ terastaydı. Çok seviyordu orayı. Geç saatlere kadar, karşı sahildeki ışıkları seyrediyordu. Karşısındaki koltuğa oturdum.

"Bana küs durma Elif, ne olur? Kaç gündür o küs gözlerini görmemek için sabah erkenden çıkıp, akşam geç geliyorum. Derya nasıl öyle bir şey yaptı, aklım almıyor. Ben onunla ilişkimi bitireli epey oldu aslında."

"Başkalarıyla ilişkin olabilir, Fırat. Neden bana açıklama yapıyorsun? Bana ne ki! Sevgililerini benden uzak tutman yeterli!"

"Sen benim karımsın, Elif! Tabii ki açıklama yapacağım sana."

"Ben senin hiçbir şeyin değilim, Fırat! Ben sadece çocuğunun annesi olacağım, hepsi bu."

"Hepsi o değil, Elif! Bunu sen de biliyorsun! Hiçbir kuvvet, karım olduğun gerçeğini değiştirmeyecek!"

"Konuştukça sinirlendiriyorsun beni ve bu benim kadar, o çok değer verdiğin bebeğini de geriyor."

"Bebeğimizi."

"Ders çalışacağım ben."

Sinirle kalkıp içeri girdi. Ders çalışamayacağını ikimiz de biliyorduk. Peşinden gittim ve kolundan tutup kendime çektim. Elim belini kavramıştı. Şaşkınca bana bakıyordu.

"Bırak beni, Fırat!"

Korkuyordu. Yüzünü okşadım. Yanağına sıcak bir öpücük bıraktım. Kulağına eğilip "Affet ne olur, öyle çok pişmanım ki... Nefes alamıyorum," diye fısıldadım.

Sonra kendimi birkaç adım geri çektim. Gözlerim dolu doluydu, biliyordum. Engellemek gibi bir gayretim de yoktu. Erkekler ağlamaz lafı umurumda değildi. İnsan değil miydim, o halde ağlamaktan daha doğal ne vardı?

"Fırat, alkollüsün! Hadi uyu artık..."

"Alkollüyüm ama sırf bu yüzden! Bir anlığına bile olsa, her şeyi unutabilmek için. Ama olmadı işte! Yine o kahrolası gece çıkmadı aklımdan. Nasıl bir pisliğe dönüştüğümü unutamıyorum. Bu beni öldürüyor, anladın mı, öldürüyor!"

Fırat'ı ilk kez böyle görüyordum. Ağlıyordu. O gecenin, ona da derin acılar bıraktığını düşünmemiştim hiç. Şimdi görüyordum ki, vicdan denen illet yakasına feci yapışmıştı. Kurtulamıyordu. Günlerdir süren düşünceli hali, sel olup taşıyordu sanki. Ancak yalvarması nafileydi. Affetmiyordu kalbim onu. Etmeyecekti de. Konuyu değiştirmeye çalışmak en iyisiydi. Tıpkı o lanet geceyi hafızamdan silmeye çalıştığım gibi.

"Diyarbakır'a ne zaman gideriz? Sınavdan birkaç gün önce orada olmak istiyorum."

"Can atıyorsun, değil mi? Yani benden uzak olmak için..."

"Ne olur uyuyalım artık. Sen bugün iyi değilsin."

Gidip yatağa uzanıp ve üstümü örttüm. Karnım artık epeyce büyüdüğünden zorlanıyordum uzanıp, kalkarken... Özellikle de sabahları.

Fırat yapacak bir şey olmadığını anladığında gelip uzandı. Hamilelik yüzünden hep yan yatmak zorunda kalıyordum. Bu durumda da Fırat'ın tüm hareketlerini görüyordum. Ama o, son günlerde hep ters tarafa dönüp yattığından bakışlarımız çakışmıyordu. Bu geceyse, yüzü bana dönük olarak yastığa kafasını yasladı. Onu seyrettim, gülümsedi.

"Sen bir meleksin, Elif'im," dedi ve alkolün de etkisiyle uykuya yenik düştü.

Onunla ne yapacağımızı bilmiyordum. Başlangıç farklı olabilseydi, severdim belki de Fırat'ı. Ama yaptıkları unutulacak şeyler değildi. Hiçbir kuvvet bana unutturamayacaktı olanları.

Sabahın ilk ışıkları içeriye süzüldüğünde gözlerimi açtım. Dışarısı ışıl ışıl olmalıydı bugün. Fırat yatakta yoktu. *Bugün pazar, işe gitmiş olamaz,* diye düşünürken, gülümseyerek terastan içeri girdi. Yüzünde biraz olsun rahatlamış bir ifade vardı.

Doğrulmaya çalışıyordum fakat bugün başaramayacaktım galiba.

"Günaydın. Dur, ben yardım edeyim sana," diyerek elini belime yasladı ve kaldırdı beni.

Ayağa kalktığımda ilk birkaç adım zorluyordu artık.

"Günaydın. Her gün daha zor oluyor kalkmak."

"Az kaldı, yakında geçecek. O zaman da ağlamalarından uyuyamayacağız."

"Hayır. Akıllı olacak bu bebek. Beni hiç üzmedi hamileyken."

"Sana benzemiş olmalı o zaman. İyi huyu yani..."

"Fırat, bebek nerede yatacak?"

"Şimdilik şu boş köşeye koyarız yatağını diye düşündüm."

"İyi de biz burada kalmayacağız ki!"

"Bak Elif, üniversiteyi kazanırsan Diyarbakır'da kalırsın. Hafta sonları ilk dönem ben gelirim. Bebek büyüyünceye kadar yani. Sonra da sen gelmeye başlarsın oğlumuzla. Hem yaz tatili ve sömestr tatilleri de burada kalırsınız. Ne bileyim Elif, yardım et bana. Bebeğin benden uzak büyüyecek olmasına dayanamıyorum."

"O zaman şimdilik şu köşeye bir bebek karyolası alalım. Ama Diyarbakır'daki evde oda yapabilir miyiz acaba?"

"Tabii ki yapılacak. Sen merak etme, onlar orada katalogları yığmışlardır bile. Ne de olsa ilk torunları. Hem de erkek! Hiç öyle bakma Elif, benim için kız da olsa fark etmezdi. Tam tersine, kızım olmasını çok isterdim."

"Giyinip, biraz yürüyüş yapayım bahçede."

"Olur mu hiç! Giyin, dışarıda kahvaltı yapalım. Sonra da yürürüz sahil boyunca."

"Galiba en çok da deniz kokusunu özleyeceğim. Bir de bu odayı."

"O kadar mı?"

Fırat'ın bu sorusuna şaşırıp kalmıştım. Bence o da kendi söylediğine şaşırmıştı. Ama gözlerini kaçırmayı gururuna yediremedi. Cevabımı bekleyen gözlerle yüzüme bakıyordu. Buna bir cevabım olmayacaktı. Kıyafetlerimi alarak banyoya geçtim ve giyindim.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Elif'ten ne beklediğimi bilmiyordum. O sorunun cevabıyla ilgili en ufak bir ümidim olsaydı eğer, bir dakika bırakmazdım peşini. Sanki şimdi bırakabiliyormuşum gibi! Aşağıya inerken elini tuttum. Bunu kasten yapmıyordum. İçimden geliyordu. Benim için normal bir hareketti bu. Ama onun için değildi. Her seferinde elini çekmeye çalışıyordu fakat izin vermiyordum. Birkaç gün sonra gidecek olmasının verdiği sıkıntıyla, mengene gibi daha da kavrıyordum o narin elini. Bugün pek bir iştahlı yapmıştı kahvaltısını, ancak yürürken zorlanıyordu. Öyle yakışmıştı ki Elif'e hamilelik. Baktıkça bakası geliyordu insanın.

Sonunda Diyarbakır'a gidiş zamanı gelmişti. Onu ben götürecektim. Elmas ve Bilge de birkaç hafta sonra Diyarbakır'a döneceklerdi. Babam yaz tatilinde burada kalmalarına izin vermiyordu, onlar da kalmak istemiyorlardı zaten. Yolculuk Elif için sıkıntılı geçmişti. Artık son ayının içindeydi ve aslında yolculuk yapmaması gerekiyordu.

Neyse ki eve sağ salim vardık. Kapıda neredeyse davul zurna çaldıracaktı annemle, Leyla Abla. Öyle çok özlemişlerdi ki Elif'i. Tabii Elif'in yüzüne de bir rahatlama gelip yerleşmişti.

"Ay, çok özlemişim burayı," deyince babam güldü. Hoşuna gidiyordu Elif'in burada rahat etmesi.

Leyla Abla "Ah be Fırat, bu kızı yollarda sersefil ettin. Doğuracak neredeyse!" diyerek kızdı bana.

Annem "Ne yapsın, Leyla! Ayrılamıyor karısından işte!" deyip savunmaya geçti.

"Alışsın! Ben torunumu yanımda istiyorum!" Babam bana takılıyor, tepki vermemi bekliyordu ama sesimi çıkarmadım.

Aslında herkes çok iyi biliyordu ki, hiçbir kuvvet beni bu bebekten uzak tutamazdı!

Elif "Leyla Abla, ne yemek yaptın bize?" diye sordu. "Öyle açım ki."

"Al benden de o kadar," dedim.

Elif'in keyfi öyle yerindeydi ki, yemekten önce gidip bahçesini kontrol etti. İyi bakıldığını görünce yüzüne sıcak bir gülümseme yayıldı. Yemekten sonra çok fazla aşağıda kalmadık, odamıza çıktık. Çünkü Elif artık sık sık uzanma ihtiyacı duyuyordu.

"Senin sınavına kadar burada kalayım diyorum."

"Gerek yok aslında. Gider girerim ben."

"Yok yok, kalacağım ben. İçim rahat etmez."

"Sen bilirsin."

Sonraki birkaç gün Elif'le pek bir araya gelemedik. Ben buradaki şirkete gidip hesapları kontrol ediyordum, Elif de son günlerini yoğun bir şekilde ders çalışarak geçiriyordu. Akşamları da hamileliğin verdiği rehavetle uyuyakalıyordu.

Sınav gününden önceki gece, Elif heyecandan ölecek sandım. Nefes alışverişleri değişmişti. Eli ayağı titriyordu. Odanın içinde dönüp duruyor, olmadı mutfağa iniyor, bahçeye çıkıyor ama bir türlü rahat edemiyordu. Annem, babam ve Leyla Abla şaşkınca birbirlerine bakıyor, söyledikleri hiçbir şey Elif'i rahatlatmaya yetmiyordu.

En sonunda Elif'i alıp dışarıya çıkardım. Sinanlara gidip oturduk biraz. Eylem'in anlattıkları, şakaları Elif'e iyi gelmişti. Geç saatlerde eve getirdiğimdeyse, yorgun düşüp uyumuştu. Sabah ondan önce uyandım ve Leyla Abla'ya kahvaltıyı hazırlattım. Benim gibi onlar da erkenden uyanmışlardı. Belli ki Elif'in telaşı onlara da bulaşmıştı. Yukarıya çıktığımda Elif hâlâ uyuyordu. Omzuna hafifçe dokunarak "Elif, uyan artık," dedim.

Gözlerini usulca açıp, beni görünce irkildi.

"Geç mi kaldım? Uyuyup kaldım mı yoksa?"

Paniklemişti. Gülümsedim.

"Hayır, tam aksine güzel bir kahvaltıyı midene indirecek kadar vaktin var. Hadi, tut elimi kaldırayım seni. Üstünü giy de, inelim aşağıya."

Elif kalkıp giyindiğinde stresliydi. İki kolundan tutup kendime doğru çevirdim.

"Sakin ol artık, Elif! Başaracaksın, biliyorum. Rahatla biraz, yoksa bildiğinden de şaşacaksın."

"Ya kazanamazsam? Ya olmazsa? Ne yapacağım o zaman? Ev hanımı mı olacağım?"

"Kazanacaksın! Ama olmasa bile korkma, ev hanımı olmayacaksın. En kötü ihtimalle, şirkete gelip kocanın işlerine bir el atarsın."

"Neyse, hadi inelim artık."

Kahvaltı boyunca Elif'in stresi bitmedi. Sıkıntı boğazından bir şeyler geçmesini engelliyordu. Annemin zoruyla karnını doyurduktan sonra çıktık evden.

Sınava gireceği okulun bahçesine geldiğimizde, Elif artık zorlukla ayakta duruyordu. Heyecandan doğurabilirdi gerçekten. Etrafta Elif'in yaşlarında bir sürü insan vardı. Ama bir tek Elif hamileydi. Şimdi beni de bir telaş sarmıştı. Elif bu sınavdan doğurmadan çıkarsa iyiydi.

"Gideyim ben artık," dedi.

Elini tutup sıktım. Gözlerine doğru baktım ve gülümsedim.

"Derin bir nefes al ve şu şekerden bir tane daha at ağzına. Sana güveniyorum, başaracaksın."

Belli belirsiz gülümsedi ve gitti. Arabaya geçtim ve en az onun kadar heyecanla beklemeye başladım.

Bu hayatımın sınavıydı. Aylardır deli gibi çalışmıştım. Başarırsam, bir şeyleri aşmış olacak, koca bir hayatı kazanacaktım. Ama olur da kazanamazsam... Bunu düşünmek dahi istemiyordum. Savrularak giden bir hayata sahip olma düşüncesi, tüm zihnimi zifiriye boyuyordu. Başkasının boyunduruğu altında yaşamak... İşte o an umutlarım tükenecek, beni ayakta tutan tüm kalelerim devrilecekti. Her gün daha fazla ufalacaktım. Bu yüzden başarmalıydım. O zaman güçlenip, sağlıklı köklerle hayata tutunma gücünü bulacaktım ruhumda. Çiçeklerimle, dallarımla çoğalıp, yeşermeliydim.

Derin bir nefes alıp vererek yerime oturdum. Üzerime yönlenmiş olan, 'Karnın burnunda, ne işin var burada?' bakışlarını hiç takmadım. Soru kitapçığı önüme konulduğu an itibari ile dünyadan soyutladım kendimi. Kulağımda hem evdekilerin, hem de Fırat'ın *Başaracaksın, Elif!* sesleri çınlayarak, yüreklendirdi beni. Odaklandım ve ne biliyorsam hepsini döktüm cevap kâğıdına. Çıktığımda rahattım artık. İçimdeki umutlara yenileri eklenmişti. Mavi gök benim için daha da parlaktı bugün. Koca güneş daha sarı, etraf daha yeşildi artık.

Fırat arabaya yaslanmış beni bekliyordu. Çıktığımı görünce, hızlı adımlarla yanıma ulaştı. Meraklı bakışlarla soruyordu. Öyle mutluydum ki, gülümsedim. Gözlerine bir rahatlık çöktü ve sevinçle parladı yüzü.

"Elimden geleni yaptım, Fırat. Gerisi Allah'a kaldı artık."

"İyi geçti yani."

Kafamı salladım. Gülerek sarıldı bana. "Akıllı karım benim," dedi.

Tuhafıma gitti bu sözü. Sanki her şey normalmiş, biz büyük bir aşkla evlenmişiz gibi davranıyordu. Anlayamıyordu ya da anlıyordum da göz ardı etmeye çalışıyordum.

Arabadayken, "Eve gitmeyelim istersen. Gezelim biraz. Hava da çok güzel," dedi.

"Olmaz! Eve gidip herkesle paylaşmalıyım sevincimi. Merakla bekliyorlardır beni şimdi."

"Tamam, o zaman ilk önce eve gidelim. Akşama doğru da dışarı çıkar, yemek yeriz."

"Olur."

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Elif her geçen gün daha derinlere işliyordu. Hücrelerim ince bir hastalığa tutulmuş gibi yayıyordu Elif'i bütün vücuduma. Yapamayacaktım... Direnemiyordum artık. Koyuverdim her şeyi. Onun gülen gözlerinden bana gelen ne varsa çekecektim. Acısına da razıydım. Onu böyle seveceğimi düşünemedim hiç, bilemedim. Bir yangın her yeri tutuşturdu ve ben kurtulamadım. Olsun, köze dönmekten korkan kim? Varsın ben böyle ağır ağır yanayım. O gülsün... O mutlu olsun yeter. Ama yanımda, yakınımda dursun. Hani bir umut... Gün gelir de, belki affeder.

Elif'in evdeki coşkusu görülmeye değerdi. Heyecanla hayallerini anlatıyordu annemle babama. Annem ve babam eğitime önem veren insanlardı. Törelere ölesiye bağlı iki insan ve eğitim, kulağa pek bir saçma geliyordu belki ama öyleydiler. Hepimizi okuttular. Hem de büyük bir disiplinle. Tuhaf olan, hiçbirimiz Elif gibi onlara hayallerimizi anlatmamıştık. Elif içinden ne geçiyorsa onlarla paylaşıyordu. Bizlerse hep kapalı kutular halindeydik. Kendi isteklerimizden önce, ailemizin isteklerine uyuyorduk. Şimdi Elif'i böyle ilgiyle dinleyip akıl vermeleri, çok tuhafıma gidiyordu gerçekten.

Elif bizden daha yakındı onlara sanki. Babam sert bir adamdı. Sesinden bile otorite yağardı her yana. Ama Elif'e karşı olabildiğince anlayışlıydı. Keza annem de öyle. Tabii bu, biraz da gelinlerinin davranışından da kaynaklanıyordu. O da, onların bir dediğini iki etmiyordu sonuçta.

Babam "Eee, Fırat Efendi! Karın kazanırım diyor. Sen ne diyorsun?" diye sordu.

"Ne diyeyim, baba! Sen söyleyeceğini söyledin, bana laf düşmez. Madem burada okuyacak, bebeğin odasını hazırlayalım."

"Bence de."

Babamın keyfi oldukça yerindeydi. Onun derdinin torunuyla aynı evde olmaktan duyduğu mutluluk olduğunun farkındaydım. Zaten ben hariç herkesin keyfi yerindeydi. Sıkıntıyla Elif'e döndüm.

"Elif, hazırlan çıkalım artık!"

"Nereye oğlum? Kızın karnı burnunda, gezdirme artık," dediğinde sinir tepeme çıktı.

"Yeter ama! Karımla bir yemek de mi yiyemeyeceğiz?"

Annem benden böyle bir çıkış beklemediği için rengi değişti. Kafasını iki yana sallayıp "Canının sıkıntısını benden çıkarma, Fırat," dedi.

Ortamdaki elektrik Elif'i de germiş olacaktı ki, yanıma doğru geldi. "Niye bağırıyorsun anneme? Ne dedi kadın şimdi?"

"Elif! Zaten canım burnumda, gelmeyin üstüme!"

Ama o, küçük burnunu havaya dikip, inatla "Sancım var! Yorgunum. Dışarı çıkmak istemiyorum," diyerek mutfağa doğru yürüdü.

Annem ve babam bana bakıp, pis pis gülüyorlardı. Ellerimin belime yerleştiğinden ve sinirle etrafa bakınmaya başladığımdan emindim.

"Ben dışarıya çıkıyorum! Ne halin varsa gör! Tek başıma da gayet güzel eğlenirim!" diyerek mutfağa doğru bağırdığımda, ev benim sesimle yankılandı. O an annemin de, babamın da yüzündeki gülümseme soldu. Derya'nın Elif'i hastanelik etmesi, onları öylesine huzursuz etmişti ki, başlarına yeni bir Derya çıkmasından korkuyorlardı. Annem mutfağa doğru birkaç adım atarak seslendi.

"Elif, hadi kızım, git giyin. Kocanı daha fazla bekletme."

"Tek çıkacağımı söylemiştim, anne!"

Babam "Fırat, yeter!" dediğinde ona karşı çıkamazdım. Bekledim.

Elif mutfaktan çıkarak salona doğru geldi. Yüzü beklediğimin aksine asık değildi. Bugün öyle mutlu olmuştu ki, hiçbir şey keyfini bozamıyordu. Onun umurunda mıydım ki?

Bana doğru yaklaştı, sinirden köpüren sanki ben değilmişim gibi. Gözlerinde kayboldum. O bir büyücüydü ve ben her an büyüden köre dönüyordum. Konuşmasa öylece saatlerce kalabilirdim.

"Yukarı çıkalım mı? Üstümü değiştireyim, gideriz."

Gülümsüyordu. Derin bir nefes verip, başımı salladım. O önde, ben arkada odamıza doğru çıkarken, babamın anneme fısıltıyla söylediklerini duymuştum.

"Gülizar, bu oğlan bildiğin sevdalı! Nasıl ayrı duracak gelinden?"

Sıkıntımın sebebini başka bir ağızdan duyunca, kendi kendime tekrarladım içimden *Nasıl ayrı duracağım? Nasıl?*

Hele de bebek olunca!

Odaya girince Elif kapıyı kapattı. Ben hazırlanmasını beklerken, o gidip yavaşça yatağa uzandı. Tuhaf tuhaf baktığımı görünce, "Çok yorgunum. On dakika kadar uzanayım, sonra gideriz, olur mu?" dedi.

Yanına otururak "Olur," dedim ama Elif'in gözlerinin uykuya yenik düşeceğinin farkındaydım. Nitekim öyle de oldu. Elif bir iki dakika içerisinde uyudu. Üstünü örtüp, saçlarını okşadım. Beş dakika kadar onu izledikten sonra kalkıp, açık olan camı kapattım. Üzerime eşofmanlarımı giyip aşağıya indiğimde, herkes şaşkınca bana bakıyordu.

"Elif uyuyakaldı. Sanırım yorgun düştü."

"Eee, o afran tafran nerelere gitti? Sen eğlenmeye gitmeyecek miydin?"

"Çok hoşunuza gidiyor, değil mi?"

Annem "Ne yalan söyleyeyim, gidiyor. Elif'i çok seviyorum," dedi. "Seni de böyle ona düşkün görmek çok güzel. Hatta bazen diyorum ki, Beril iyi ki kaçmış da Elif bu eve gelmiş."

Babam "Gülizar! Başladın yine tuhaf tuhaf konuşmaya!" diyerek kızdı.

"Beril'i sevmediğimi siz de biliyorsunuz. Sizin zorunuzla nişanlandığımı herkes çok iyi biliyor."

"Kapatın artık bu konuyu! Bitmiş gitmiş bir olay!"

"Bence de!" dedim babama.

"Sen ne zaman dönüyorsun İstanbul'a?" diye sordu.

"Salı günü," diye cevap verdim.

"Artık doğuma gelirsin."

"Doğuma yirmi gün var, gelirim ben yine."

Annem "Önceden ayda bir zorla gelirdiniz, Fırat Bey!" dedi sitemle.

"Dediğin gibi anne, o öncedendi. Karımı başıboş bırakacak halim yok!"

"O nasıl laf? Biz neciyiz burada? Hem kimin haddine düşmüş Elif'e söz söylemek!" diye kızdı yine babam.

Annem "Hiç işte... Özlerim, dayanamam demiyor da..." deyince sustum ve yüzüme yerleşen aptal tebessüm eşliğinde bahçeye çıktım.

Elif'in diktiği fideler artık ürün vermişti. Birkaç domates ve salatalık topladım. Mutfağa götürüp salata yapmaya başladım. Ne güzel kokuyordu doğal şeyler. Leyla Abla masayı hazırlarken, merdivenlerden Elif'in ayak sesleri duyuldu. Mahcup bir ifadeyle bana bakarken, nasıl da güzeldi.

"Özür dilerim, Fırat. On dakika dedim ama iki saat uyumuşum."

"İyi yaptın, boş ver. Hadi gel, tam yemek saatinde uyandın."

Son basamaktayken, uzanıp elini tuttum.

Annem "Yoruldun bugün, değil mi? Gel bak, kocan sana kendi elleriyle salata yaptı," dedi.

"Öyle acıktım ki."

Elif gerçekten de acıkmıştı. Hiç konuşmadan sessizce yemeğini yedi. Ama üzerinde bir halsizlik vardı sanki. Nefes alış verişleri düzensizdi.

"Elif, sen iyi misin?"

"İyiyim. Yemeği hızlı yedim galiba."

"Yok... Yavaş bile yedin denebilir. Doktora gitsek mi?"

"Hayır ya, iyiyim. Biraz yürüyeyim geçer."

Arka bahçede beraberce yürüdük bir süre. Ama Elif yürüdükçe halsizleşiyordu sanki. Eve girip annemlerle oturduk. Fakat Elif'in sıkıntısı geçmiş gibi görünmüyordu.

"En iyisi ben yukarıya çıkayım."

"Kızım, sancın mı var acaba?"

"Yok anne, sancı değil. Sadece karnım çok gergin, nefesim kesiliyor. Biraz uzanayım geçer."

"Kalk Elif, kalk! Doktora gidelim biz, rahat edemeyeceğim yoksa."

"İyiyim ben," diye ısrar etti. "Endişelenme. Geçer birazdan."

Elif geceyi biraz sıkıntılı geçirdi. Sık sık nefesini kontrol ediyordum. Bir yandan da kendimi sorguluyordum. Duyduğum endişe Elif için miydi, yoksa bebeğim için mi? Cevabını veremiyordum bu sorunun. İlk zamanlar olsa, ağzımdan hemen *'Bebek için!'* lafı çıkardı ama şimdi çıkmıyordu.

Sabah uyandığında iyiydi Elif. Giyindikten sonra birlikte aşağıya indik. Kahvaltının ardından salonda oturup, bebek odası için kataloglardan eşya seçmeye başladık. Duvar rengini beyaz yapmak istedi Elif. Lacivert ve mavinin hâkim olduğu oda takımına karar verdiğimizde, ikimiz de çok heyecanlıydık.

Göz göze geldiğimizde ben yine tutuldum. Elif "Çok güzel olacak Ali'nin odası," dedi gülerek.

Perde ve halısı için çarşıya indik ve birkaç mağazaya baktık. Sonunda beğenip eve döndüğümüzde akşam olmuştu. Çarşıda yine Elif'in elini sıkı sıkıya tutup gezmiştim, zira üzerimizde gezinen kıskanç gözlerin farkındaydım.

Fırat gece başımda bekledi. Artık iyice farkındaydım bakışlarının, hissettiklerinin. Gönlü yavaş yavaş bana doğru kaymaya başlamıştı. Buna sevinemiyordum. Aksine olmasın, vazgeçsin diye dualar ediyordum. Üzerime titriyor ve sakınıyordu. Bugün başka bir şeyin daha iyi bilincine vardım. Bebeğin odasını seçerken, her şeyi birbirimize sorduk. Ortak, ikimize ait bir varlık gelecekti dünyaya. İkimize de ihtiyaç duyacak, ikimizin de özleyeceği, ikimizin büyüteceği bir bebek. Bunu nasıl başaracağımızı bilemiyordum. Tek başına bir bebek büyütmek mi daha kolaydı, yoksa Fırat ile büyütmek mi? Başıma gelenlerden sorumlu olan adamla, en kıymetli varlığımı paylaşacak olmak fazlasıyla ironikti.

Ertesi sabah uyandığımızda, Fırat'ın suratı çok asıktı. Bugün İstanbul'a dönüyor olmak canını sıkıyordu. Çok şey söylemek isteyen ama tek kelime edemeyen gözleriyle bana bakıyordu. Gönül rahatlığıyla gitsin istedim. Nedenini bilemiyorum ama karakterimle ilgili bir şeydi sanırım bu. Huzursuzluğu sevmiyor, etrafımda mutlu insanlar gezinsin istiyordum. Elbette ki Fırat'ın yaptığı şeyi unutmadım. Ben sadece, o kötü geceyi kalbimin en kuytularına gömdüm. Her hatırladığımda daha derinlerden çıkartıp, yüreğimi daha derin yaralıyordum. Fırat'a insan olarak alışmıştım artık. Aslında, ona alıştıkça yaptığı şey beni daha fazla incitiyordu. Araya mesafeleri daha fazla sokuyordum. Bazen buzdan bir kütle, bazen de lav saçan bir yanardağ gibi oluyordum. Ama ben ne kadar acı çekiyorsam, o yargıladığı vicdanıyla on katını çekiyordu, farkındaydım. Şimdi hiç konuşmadan yatak örtüsünü düzeltişimiz... Birkaç eşyasını bavula yerleştirmemiz... Hepsi birer kaçıştı. Benim duyacaklarımdan kaçışım, onunsa vereceğim tepkiden kaçışıydı.

"Sana öyle çok şey söylemek istiyorum ki... Fakat..."

Yanılmıştım. O kaçmayı seçmeyecekti. Ama eğer gözlerindekiler dudaklarından dökülürse, her şey çok daha kötü olacaktı.

biliyordum. O hep benden bir şeyler bekleyecek, bense reddedecektim. Aramızdaki sorunlara binlercesi eklenecekti. Belki de en iyisi onu susturmayı başarmaktı.

"Merak etme, Fırat. Ben de, bebek de iyiyiz. Hem evde bir sürü insan var. Bir şey olursa hemen hastaneye gideriz."

Fırat kafasını sallayıp, yutkundu. Usulca kolumdan tutup kendine doğru çekti. Gözlerime çok tuhaf bakıyordu. Birden bakışları değişti ve gülümseyerek elini karnıma koydu. Yavaşça okşadı. Sanki bebek onu hissetmiş gibi hareketlenmeye başlayınca, Fırat çok heyecanlandı. Sevinçle bana baktı. Gözleri dolu muydu, yoksa heyecandan mı öyleydi, bilemedim. Garipti!

"Hiç içime sinmiyor gitmek ama... Mecburum. Bu hafta bir sürü toplantı var şirkette. Fakat ne olursa olsun, bir şey olduğunda hemen beni arıyorsun, tamam mı Elif?"

"Tamam..."

Fırat küçük valizini alıp, elimi tuttu. Başparmağı elimin üstünü okşuyordu. Elimi tutmasına alışmıştım artık ancak hiç bu kadar sıkı sıkıya tutup, okşamıyordu ki. Çeksem, kızacaktı. Zaten sıkıntılı olan ruh hali, her an bir kaçak verebileceği için, sessiz kalmayı tercih ettim.

Gülizar Anne bizim indiğimizi görünce gülümsedi "Günaydın çocuklar," dedi. Fırat'ın gergin ruh halinin farkındaydı. Mehmet Baba'ya kaş göz etti uğraşmaması için.

Leyla Abla "Hadi oturun masaya. Fırat, üzülme artık! Ben karına iyi bakacağım, meraklanma sen!" dedi.

"Biliyorum, Leyla Abla."

"Alıştı karısına, kaç aydır yanında. Şimdi ayrılmak zor geliyor oğluma."

"Uzatmayın artık. İki saatlik yol, istediğinde atlar uçağa gelir."

"Baba, evin önünde sürekli arabalı bir adam bulunduralım. Elif'in son haftaları artık."

"Oğlum, her zaman adamlarımız var burada, merak etme sen!"

"Elif, sen de dışarıya falan çıkma bu aralar. Buna köye gitmek de dâhil. Yollarda bir şey olur..."

"Fırat Efendi başladı yine," diyerek araya girdi Gülizar Anne. "Sen kıskançlığına Elif'in hamileliğini kılıf yapma hiç! Nereye gidecekmişiz ki? Köye gidersek de biz varız, oğlum."

"Ya anne, karnı burnunda ne işi var köyde? Zaten herkes ağzı açık Elif'e bakıyor."

"Hadi, kahvaltını et de uçağı kaçırma. Hem kim bakabilirmiş ağa gelinine, söyle bakalım," dedi Mehmet Baba.

"Neyse, baba! Elif benden habersiz bir yere gitmeyecek, hepsi bu!"

Fırat gergindi ve çatacak yer arıyordu. Hemen yanımda oturuyordu ve kimsenin huzuru kaçmasın diye koluna dokundum hafifçe. Ateşe değmişçesine bana döndü. Gözlerine baktım ve "Merak etme, evden çıkmam," dedim. Başını öne eğip, kolundaki elime baktı. Kafası dağılmıştı sanki. Diğer eliyle kolundaki elimi tuttu sıkıca.

"Tamam, o zaman," dedi.

Onu uğurlarken Gülizar Anne ağlıyordu. Sık sık gelseler de, çocuklarından uzak olmaya dayanamıyordu. Fırat herkesle kucaklaşarak vedalaştı. Sıra bana geldiğinde eğilip alnımdan öptü ve kulağıma "Bebeğimize iyi bak," diye fısıldadı.

O gittikten sonra Mehmet Baba şirkete gitmiş, biz de salondaki koltuklara oturmuştuk.

Leyla Abla "Elif, bu oğlan seni buralarda nasıl bırakacak, bilmiyorum," dedi.

Gülizar Anne "Bak bunu ben de bilmiyorum işte," diyerek katıldı ona.

"Konuştuk biz onunla, hafta sonları gelecek..."

"Kızım, gün geçtikçe körkütük sevdalanıyor Fırat sana. Ayrılığın hırsından, kime çatacağını bilemedi, görmedin mi? İlk evlendiğiniz zaman anlamıştım Fırat'ın böyle olacağını. Senin masum, uysal hallerin, bir de o güzelliğin... Oğlumun aklı gitmişe benziyor, Elif. Sakın üzme onu, olur mu?"

Gülizar Anne neden söylüyordu bunları? Fırat'ın duygularının az çok ben de farkındaydım. Bunlar ileride önüme engel olarak çıkar mı, hayallerime set kurar mı, çözemiyordum. Ama ondaki bir şeylerin Gülizar Anne'yi endişelendirdiğinin bilincindeydim.

Sonraki birkaç gün, bebek odasının boyanmasıydı, tülüydü, halısıydı derken geçip gitti. Mobilya için biraz beklemek gerekiyormuş ama bizde öyle bir şey olmadı. Ağa torunu olmak pek bir değer görüyordu burada. Yarın eşyalarını da getireceklerdi Ali'nin. Zeynep ile her gün telefonda konuşuyorduk. Beril'in de karnı epey büyümüş dediğine göre...

Birkaç gün önce Gülizar Anne, Beril'in annesi ve babasına el öpmeye geldiğini söylemişti. Hem de abimle birlikte. Ailesiyle barışmışlar. Çok tuhaf hissetmiştim kendimi o an. Olayların başlangıç noktası onlardı. Beril geliyor, ailesiyle barışıyor ama benim ailem beni kabul etmiyordu. İş inada varırsa eğer, bu hikâyede mağdur olan ben olduğuma göre, kimseye gitmeyecektim! El öpmeyecektim! Benim abim buralara kadar gelmiş ve beni sormadan gitmişse, benim bir abim de yoktu! Bunların beni üzdüğünü gören Gülizar Anne, anlattığına bin pişman olmuştu. "Elif, asma o güzel yüzünü kızım," demişti ama ben iki gün kendime gelememiştim.

Fırat, gittiğinden beri günde birkaç kez arıyordu.

"Yerin öyle belli ki, teras katındaki oda sanki bomboş," demişti bir keresinde. Telefona biraz geç baksak, sesi panikten ölecekmiş gibi çıkıyordu. Sabah Leyla Abla'ya bir sürü laf saymış. Bahçedeyken telefonu yanıma almamıştım, Fırat da köpürdükçe köpürmüş. Leyla Abla telefonu uzattığında hali pek bir tuhaftı. Gülizar Anne kafasını iki yana sallamıştı ama bu sefer Fırat'ın dırdırını çekemeyecektim gerçekten.

"Efendim."

"Kahretsin ya! Aklım gitti, Elif! Niye unutuyorsun sağda solda telefonunu?"

"Ya Fırat, söylesene neyin var senin? Doğuracak olan benim! Korkudan ne yapacağını bilemeyen de! Telefon mu geliyor benim aklıma, kendimi zor gezdiriyorum!"

Fırat afallamıştı bir an. Ne söyleyeceğini şaşırmış olmalıydı.

"Of! Özür dilerim, Elif. Bir an panik oldum, bencilin tekiyim." Derin bir nefes alıp verdikten sonra, sıkıntılı sesiyle devam etti. "Çok mu korkuyorsun?"

"Sence?"

"Birkaç gün sonra geleceğim. Aklımı hiçbir şeye veremiyorum burada. Kenan idare edeceğini söylüyor zaten. Biz kızlarla döneceğiz."

"İyi."

"Kızdın mı? Lütfen Elif, beni de anla. Öyle zor ki uzak olmak."

"Sen beni anlamayı deniyor musun hiç?"

"Ben seninle birlikte doğuma gireceğim, Elif!"

"Bu da nereden çıktı şimdi? Kesinlikle olmaz!"

"Olacak! Neyse, kapatıyorum. Hoşça kal."

Ne yapacağını bilmez bir halde kendi etrafımda döndüm. Gülizar Anne keyifle bana gülüyordu.

"İyi yaptın. Sabah akşam fırçalıyor önüne geleni."

"Of, anne! Gerçekten başa çıkmak çok zor Fırat'la. Şimdi de seninle doğuma gireceğim diyor!"

"Nee? Millet ne der? Koskoca ağa oğlu doğuma giriyor diye duyulursa beş paralık oluruz."

Leyla Abla "Amanın!" dediğinde, Gülizar Anne'ye dönüp, "Ne olur anne, ne yap et, bunu engelle! Yoksa gerçekten çıldıracağım."

Sinirle odama çıktım. Doğumdan gerçekten çok korkuyorum ve bu yetmiyormuş gibi, bir de Fırat'ın kaprislerini çekiyordum.

Neyse ki sonunda bu sorun da çözüldü. Doğuma Elmas gidecekti ve Fırat bunu kabullenerek kendi girmekten vazgeçti.

Otuzuncu Bölüm

Elif'i bırakıp geldiğimden beri huzursuzdum. Ne çok alışmıştım ona. Sadece ben değil, Elmas ve Kenan da aynı şeyi söylüyorlardı. Onun sessiz varlığı evi ne çok dolduruyormuş meğerse. Dün Kenan ile epey dertleşmiştik. "Halin hal değil," demişti bana. Fakat o da benim gibi çaresini bulamıyordu.

Doğuma öyle az vakit kalmıştı ki... Hiç düşünemedim Elif'in de korkacağını. Korkuyormuş oysa. Sinirle söyledi, yoksa korkusunu bile içine atardı o. Yanında olmak istedim doğum anında. Korkarsa elini tutup, *Korkma, Elif'im! Ben buradayım!* demeliydim. Canı yanarsa bana bağırmalıydı. Ama istemedi bunu. Utanıyordu benden, biliyordum. Elmas "Ben gireceğim doğuma onunla," deyince, kabul etmişti hemen.

Ne yapacağım ben seninle Elif? Bıraksan, nasıl severim seni! Bıraksan da, yaptığım eşekliği affettirmeye çalışsam!

Bugün yine kafamı işe veremedim. İşleri Kenan'ın üzerine yıkıp, yarın kızlarla Diyarbakır'a gideceğiz. Acil olan birkaç işimi toparlayıp eve döndüğümde, Elmas ve Bilge'nin valizlerini aşağıya indirdiklerini gördüm. Yaz boyu Diyarbakır'da kalacakları için, bir sürü eşya hazırlamışlardı.

Kenan kafa sallayarak hayıflandı. "Koltukları da koysaydınız içine. Yuh yani!"

Gülerek teras kata çıktım. Elif'in kokusunu alıyordum bu odanın her yerinde. Yarın onu görecek olmakla avutuyordum kendimi. Özlemiştim onu. Hem de çok! Damarlarımdaki kan *'Elif Elif...'* diye dolaşıyordu sanki. *Nasıl sevdim ben seni be güzelim!*

Elime telefonu aldım. Uyumuş muydu acaba? Tuşlara basıp şansımı denedim. Telefonunu yine açmıyordu. Evi aradığımda, telefonu Leyla Abla'nın kızı panikle açtı.

"Alo, Fırat Abi... Elif Ablam sancılandı. Annemler hastaneye gittiler onunla," dediği an, başımdan aşağıya kaynar sular döküldü sanki.

Nasıl ya? Nasıl?

Havaalanına nasıl gittiğimizi hatırlamıyordum bile. Kafamda yüksek bir ses 'Elif korkuyor!' diye çığlık atıyordu.

Yoldayken annem aramış, hemen gelmemizi söylemişti. Elif'in bize ihtiyacı vardı. İşin en kötüsü de, bu saatte Diyarbakır'a uçak olmamasıydı. Mecburen Malatya uçağına bindik Elmas'la birlikte. Bilge ve Kenan yarın geleceklerdi. Kenan Diyarbakır'ı aramış ve bizi karşılamaları için araba ayarlamıştı.

"Siz varıncaya kadar, onlar da orada olurlar nasılsa," diyordu ama hiçbir şekilde telaşımı yenemiyordum. Elif'in şu an o sancıları yalnız çekişini içim almıyordu. Kahroluyordum. Elmas benden de heyecanlıydı.

Bir buçuk saatlik uçak yolculuğunu nasıl bitirdiğimizi bir tek biz biliriz. Bu küçük havaalanından çıktığımızda, araba hazırdı. Diyarbakır'a doğru yola çıkar çıkmaz annemi aradım telefonla.

"Anne, Elif... Elif nasıl?"

"Bekliyoruz, oğlum. Sancıları başladı."

"Konuşabilecek gibi mi?"

"Oğlum, kızın canı burnunda zaten. Gezinip duruyor."

"Tamam, biz yoldayız. Görüşürüz."

Malatya, Diyarbakır'a bu kadar uzak mıydı? Yoksa yollar uzadıkça uzuyor muydu?

Elif, benim güzel karım. Sana bir şey olmasın, gülüm. Sen iyi ol da...

Sabahtan beri oluşan kasılmalara artık dayanamıyordum. Geçer diye bekledim ama geçmedi. Bıçak saplanıyordu sanki bedenime. Doğum çantamı iki gün önce hazırlamıştık. Elime alıp koridora doğru çıktım ve seslendim. Bugün herkes erkenden odasına çekilmişti.

"Anne! Gülizar Anne!"

Karnımı tutuyordum bir yandan da. Derin nefesler alıp veriyordum fakat nafile... Sancı dinmek bilmiyordu.

Gülizar Anne "Elif! Ne oldu, kızım?" dedi bana doğru koşarken. Mehmet Baba da hemen arkasından koridora çıktı.

"Anne, çok sancım var! Dayanamıyorum artık!"

"Ne! Ağam... Araba... Leyla, çabuk!" Gülizar Anne telaşa kapılmıştı bir kere, durdurabilene aşk olsun.

Mehmet Baba "Hadi gel kızım, gir koluma indireyim seni," derken, elimdeki çantayı bir eline alıp, diğer koluyla da benim aşağıya inmeme yardım etti.

Gülizar Anne o kadar paniklemişti ki, gören de doğumu onun yapacağını sanırdı. Bir an çektiğim sancıyı boş verip, Leyla Abla ve onun haline gülümsedim. Mehmet Baba güldüğümü görünce "Bunlar var ya, telaştan adam öldürürler," dedi sinirle.

Beni arabanın arka tarafına oturttular. Leyla Abla yanı başımdaydı. Gülizar Anne öne, Mehmet Baba da şoför koltuğuna geçti. Sancılar her dakika daha fazla artıyordu. Korkunun tüm ruhumu olanca hızıyla sarıp sarmaladığı yetmezmiş gibi, canım gerçekten çok yanıyordu.

Kendimi o kadar çok yalnız hissediyordum ki. Yanımda annem olsun, Zeynep'im olsun istiyordum. Hatta o yüzümü bile görmek istemeyen babam bile olabilirdi. Ağlamaya başlamıştım. Ağladıkça da onlara sinirlenmeye! Neden hiçbir kötü anımda yanımda değillerdi? Neden onlara ihtiyacım olduğunda, etrafımda kocaman bir boşluk hissediyordum?

Ağladığımı gören Leyla Abla'nın da gözlerinden yaşlar süzülmeye başladı.

"Tamam, kuzum. Geçecek, korkma!" diyordu.

Hâlbuki sancıdan daha çok üzüntüden ağlıyordum. Niye yalnızdım ben? Gülizar Anne arkaya dönük durarak, ellerimi tuttu. Gözlerime öyle bir baktı ki. Rahatlamamak ne mümkün!

"Elif'im, hiç korkma sen. Benim güzel gelinim. Ben yanındayım, her şey iyi olacak."

"Anne... Fırat'ı arar mısın? Elmas'ı istiyorum ben."

Kahrolası! Bu sancıları hep senin yüzünden çekiyorum. Sen neden yoksun burada? Hayatıma hiç hesapta yokken girip, her şeyi altüst ettin! Yönümü şaşırdım. Şimdi ben varlığını bile yeni yeni kabullendiğim bu bebeği doğururken, sen neredesin? Niye burada olmanı istiyorum? Bu acıları benim değil, senin tatman gerekmez mi?

Bir yandan Fırat'a haber verdiler, diğer yandan da Doktor Ayça Hanım'ı hastaneye çağırdılar. Kontrolde yanaklarımı okşayıp, doğumun başladığını söyledi Ayça Hanım. "Korkma, her şey yolunda gidecek," dedi gülümseyerek.

Ne yazık ki rahatlayamıyordum. Söylenen hiçbir söz korkumu azaltmıyordu. Aksine sancıların dozu arttığından, daha fazla korkmuştum. Ağzımdan tek kelime çıkmıyordu artık. Gözlerimden dökülenlere engel olamadan, odanın içinde gezinip duruyordum. Ayça Hanım biraz daha beklememi söyledi. Aksi gibi, doğumun olacağını duyan hastaneye gelmişti. Öyle kalabalıktı ki hastanenin bahçesi. Neredeyse tef çalacaklardı. 'Ağa torunu' geliyormuş. Aman ne karşılama! Boğulacaktım...

Çok şükür hastaneye varmıştık. Aşirettekiler doldurmuşlardı bahçeyi. Beni görünce "Yetiştin, Fırat Ağam! Daha doğmadı," dediler. Derin bir nefes aldım. Danışmadan kaçıncı katta olduklarını öğrendiğimizde asansörü beklemeye tahammülüm yoktu. Merdivenleri üçer beşer çıkıp, doğumhane katına ulaştık. Babam koridorda oturuyordu.

"Hah! Geldiniz mi, oğlum?"

"Geldik! Baba, Elif nerede?"

"Karşı odada."

Hızla içeriye girdiğimde, Leyla Abla ve annemi gördüm. Bir an Elif'i göremeyince telaşlandım. Sonra bu geniş odanın dip tarafında dolaştığını gördüm. Üzerine bir önlük giydirmişlerdi ve saçları sıkı sıkıya örülmüştü. Yüzünde öyle bir acı vardı ki, tarifi imkânsızdı. Sessizce ağlıyordu. Bizi görünce gözlerinde oluşan ışıltıyı kesinlikle sevinç olarak adlandırabilirdim. Annemlere dönüp "Anne, bizi biraz yalnız bırakabilir misiniz?" dedim.

Çıktılar odadan. Ne yapacağımı ben de bilmiyordum ki. O ağladığında, benim de canım yanıyordu. Birkaç adımda yanına ulaştım. Umurumda değildi, kızarsa kızsın diyerek, kendime doğru çekip sarıldım.

"Canım... Keşke senin yerine ben çekebilseydim o ağrıları."

Elif daha fazla döküyordu gözyaşlarını. Yüzünü sildikten sonra yanaklarını sımsıkı kavradım. Gözleri ağlamaktan iyice yeşermişti.

"Çok korkuyorum, Fırat."

"Korkma, Elif! He de, seninle gireyim doğuma."

"Olmaz! Elmas geldi nasılsa."

"Elif... Sana o kadar çok şey anlatmak istiyorum ki."

"Anlatma, Fırat! Ne olur... Ahhh!"

Fırat öyle tuhaf bakıyordu ki bana... Kendime mi üzülsem, ona mı, bilemedim. Huzursuzdu. Gözlerinde gördüklerim iyice kuvvetlenmişti artık. Elimi sımsıkı tutmuş, benimle yürüyordu odanın içinde. Bacaklarımın arasından akan sıvıyı hissettiğimde inledim. Olduğum yerde kalakalmıştım. Yere eğilip baktığımızda, artık doğumhaneye gitme vaktimin geldiğini ikimiz de anlamıştık. Nitekim doktor gelmiş ve beni hemen içeriye almıştı.

Elmas, canım benim... Yüzündeki ifadeyi nasıl anlatsam ki? Hem heyecanlı, hem korkak... Hem de kardeş. Sürekli beni uyarıyordu.

"Elif, doğru nefes al! Elif, dayan! Birkaç saat sonra her şeyi unutacaksın!"

"Asla unutmayacağım! Elmas! Canım çok yanıyor!"

"Haklısın canım. Yüzünün halini ben de asla unutmayacağım. Allah'ım! Nasıl dayanacağım bu kadar acı çektiğini görmeye. Doğuma girmek pek parlak bir fikir değilmiş, Elif'im."

"Sakın çıkayım deme! Seni vururum, Elmas!"

"Nereye çıkacağım, kızım? Elime mengene gibi yapıştın! Emin ol ki, ne kadar ağrı çekiyorsan üçte biri elimde."

Elmas'ın elini nasıl sıkmışsam, doğumdan sonraki bir hafta boyunca hep ağrımıştı. Pek kolay bir doğum olmamıştı. Ama güzel oğlumun, doktorun elinde baş aşağı sallandığını ve poposuna yediği şaplaktan sonra yaygarayı nasıl bastığını asla unutmayacaktım. Dünyaya ilk soluğunu salan bu minik varlığı bana verdiği için, Rabbime her gün dua edecektim.

Ne kadar uzun sürdü, Allah'ım!

Saatlerdir kapıdaydık. Elif'im nasıl dayanıyordu o kadar sancıya. Keşke onu dinlemeyip girseydim içeriye. Volta atmaktan yorulmuştum. Bir el boğazımda nefesimi kesiyordu sanki. Kalp atışımı kendim duyuyordum. En sonunda Elif'in attığı çığlıkla, ellerimi kulaklarıma kapattım. Açtığımda duyduğum güçlü bebek sesinin, bizim bebeğe ait olduğuna emindim. Zaten bir süre sonra hemşire çıkmış ve "Evet, pek babayiğit bir oğlunuz oldu," diyerek müjdeyi vermişti.

Babam "Çok şükür," dedikten sonra dışarıya doğru yürüdü. Bebeğin doğduğunu bahçedekilere de müjdeleyecekti.

Doktorun çıktığını gördüğümde "Ayça Hanım, Elif nasıl?" diye sordum.

"İyi. Ama pek kolay bir doğum olmadı, oldukça yorgun. Birazdan odasına alacağız."

Bir süre sonra Elmas doğumhaneden çıktı. Rengi yemyeşildi. Koridordaki koltuklara çöküp, hıçkırarak ağlamaya başladı.

"Bu... Bu çok tuhaf bir şeydi. Anlatamam. O kadar canı yandı ama onu gördükten sonra..."

Ayağa kalkıp hızla bana doğru geldi ve sımsıkı sarıldı boynuma. "Abi! Sen muhteşem bir kadınla evlisin ve muhteşem bir oğlun oldu," dedi. Elmas ağlıyordu. Annem, Leyla Abla ağlıyordu. Hani utanmasam, ben de ağlayacaktım ama...

Elif'i odasına aldılar. Rengi solmuştu gülümün. Saçlarını okşayıp, alnını öptüm ve yanına, yatağın ucuna oturdum. O kadar halsizdi ki, hiçbir şey demeye mecali yoktu. Sabahın ilk saatleri olmuştu artık. Bir süre sonra bebeğimizi yanımıza getirdiler. Elif'in kucağına verdiklerinde, öylesine şaşkındı ki. Baktı baktı ve ağlamaya başladı. En az onun kadar hassas ve duygusaldım.

Hemşire biraz önce, istersem bebeği gösterebileceğini söylemişti ama kabul etmemiştim. Annesiyle birlikte görmeliydim

oğlumuzu. Öylesine güzeldi ki, tıpkı bir kartpostal gibi. Dilim tutulmuştu. Annem, babam, Leyla Abla... Sanki hiç böyle bir şey görmemiş gibi bakıyorduk bebeğe.

"Öyle küçüksün ki. Nasıl bakacağım ben sana?" dedi Elif.

"Küçük dediğin dört kilo, Elif!" diye cevapladı Elmas.

Kafasını kaldırıp Elmas'a güldü. Sonra hepimiz gibi, tekrar minik Ali'mize verdi dikkatini. Annem ve Leyla Abla'yı eve gönderdik. Biraz dinlenseler iyi olacaktı. Hemşire, Elif'e emzirmeyi öğretirken çok tuhaftı. Elif göğsünün yanımda açılmasını istemedi ilk başta. Cama doğru gittim. Döndüğümdeyse Elif ve bebeğimiz büyük bir uyum içindeydi.

Elmas, zavallım daha fazla dayanamamış ve karşı koltuğa kendini atıp uyumuştu. Tıpkı halası gibi yorgun düşen bebeğimiz de uyuyordu. Elif'in yorgun gözleri kapandığında üstünü iyice örttüm ve sessizce yanı başına oturdum. Üç dört saat sonra Elif ve bebek uyanmış, Elmas'ın yardımıyla yeniden emzirme talimi yapıyorlardı. Elif'in sütü hemen gelmişti. Elmas onun saçlarını taradı ve doğum için hazırladıkları çantanın içinde bulunan kırmızı tacı çıkarıp kafasına taktı. Öyle güzeldi ki... Gülümsedim.

"Dünyanın en güzel annesi sensin, Elif."

Elmas "Kesinlikle," diyerek katıldı bana.

"Elmas, gel buraya," dedi Elif.

Sımsıkı sarıldılar. Onların arasındaki ilişki çok kuvvetliydi. İki kardeş gibiydiler artık.

"Abi, biz uyuduk biraz. Git eve, dinlen istersen."

Elif "Evet, yorgun görünüyorsun," diyerek katıldı ona.

"Deli misiniz? Gider miyim hiç? Hele de böyle bir günde! Yorgun olan ben değilim ki, sensin Elif."

Elif kafasını çevirip bebeğe baktı. Gülümsedi. "Unuttum ben yorgunluğu," dedi.

Sonraki saatlerde doktorumuz birkaç kontrol yaptı. Hem bebek, hem de Elif iyiydi artık. Hastaneye gelen gidenin haddi

hesabı yoktu. Elif bana dönüp "Fırat, bu böyle olmayacak. Doktora sorsan da, eve geçsek biz," dedi.

Doktor çıkabileceğimizi söyleyince, vakit kaybetmeden eve gelmiştik. Kucağımda bebeğimle, usul usul merdivenleri çıkarken, daha odasını bile görmediğim aklıma geldi. Elif önde, biz arkada odaya girdik. Muhteşem olmuştu. Annem bebeğin yatağını açınca yavaşça yatırıp, üstünü örttüm. Bu güzel bebek benimdi. Elif de bir süre izledi küçüğü. Bebefonu başucuna koyduktan sonra, hemen bitişikteki kendi odamıza geçtik. Elif, Elmas'ın yardımıyla ayakta bir duş aldı ve giyinip içeriye geldi.

Annem, "Elif, uyu kızım biraz. Biz bakarız bebeğe," dedi.

"Tamam. Sağ ol, anne. Elmas, ben senin hakkını nasıl ödeyeceğim?"

"Ola ki ileride bir gün doğum yapmaya kalkarsam, benimle doğuma girersin."

Bu kız delinin tekiydi. Ben de öyle olduğu için onu çok seviyordum. Kenan ve Bilge de tüm gece uyumamış, telefon başında doğumu beklemişlerdi. Evde bir bayram havası vardı. Elif ile odamızda baş başa kaldığımızda "İyisin, değil mi?" diye sordum.

"Yorgunum," diye cevapladı.

"Bana nasıl bir şey verdiğinin farkındasın, değil mi?"

"Uyusam."

"Uyu Elif'im, uyu."

Otuz Birinci Bölüm

Elif derin bir uykudaydı. Doğum onu çok hırpalamıştı. Rengi solgun ve vücudu halsizdi. Yanına uzandığımda tüm gece uykusuz kalmanın verdiği yorgunlukla ben de uyuyakalmıştım.

Kapının tıklatılmasıyla ikimiz de uyandık. Aradan ne kadar zaman geçmişti bilmiyordum ama gün henüz ağarmamıştı.

Annem kucağında bebekle içeriye girdi. Elif yatakta doğrularak gülümsedi.

Annem "Elif, iyisin, değil mi kızım?" diye sordu.

"İyiyim, anne. Uyuyup kalmışım," diye cevap verdi Elif.

"Yoruldun tabii, kızım. Ama bak, Ali'min karnı acıkmış."

Elif kollarını uzattığında, annem bebeği onu kucağına yerleştirdi. Ama bir sorun vardı. Elif yine utanıyordu benden ve göğsünü açamıyordu. Bu, annemin aklına hiç gelmiyordu tabii.

"Hadi kızım, aç göğsünü de emzirmeye çalışalım."

Ayağa kalkıp banyoya gittim. Ben elimi yüzümü yıkarken onların da sesleri geliyordu. Ali bir türlü ememiyor, ağlıyor, Elif de "Anne, ne yapacağız şimdi, aç mı kalacak?" diye soruyordu endişeyle. Ben de tedirgin olmuştum banyoda. Neden emmiyordu? Karnı aç olduğu için ağlıyordu oysa. İçim ezildi birden. Yanlarına doğru ilerledim. Annem, yüzündeki gülümseme ile yatağın ucunda oturuyordu.

Elif'e doğru döndüğümde, gözleri dolu dolu bebeğimizi izlediğini gördüm. Ali açlığa daha fazla dayanamamış olacaktı ki annesini emiyordu. Elif beni fark edince biraz panikledi. O güzel teninin açıkta olması utandırıyordu onu ama umursamadım bunu. Gidip diğer yanına oturdum ve Ali'yi izlemeye başladım.

"Çok tatlı, değil mi?" diye sordum.

Annem "Yok canım, çirkinin teki! Neresi tatlıymış?" dedi gülerek.

Elif'le aynı anda, ilk önce birbirimize, sonra da bebeğe baktık. Acaba bize mi güzel geliyordu?

"Bence çok güzel bir bebek anne ya," diyerek itiraz etti Elif.

"Evet evet, kesinlikle güzel," diyerek katıldım ona.

Annem "Şaşkınlar! Anne güzel, baba güzel, bebek tabii ki güzel olacak. Babaannesinin gülü o," dedi.

"Kime benzeyecek acaba?" diye sordum.

Elif "Sarışın gibi," dedi.

Annem "Evet, sarı olacak bu oğlan. Ama daha kırk kere değişir yüzü gözü, aldanmayın," dedi.

"Aşağısı kalabalık galiba, sesler geliyor."

"Epeyce kalabalık. Bilge ile Kenan da geldi. Bebeği seyrediyorlardı yarım saattir. Düşünün, o soğuk Bilge bile duygulanıp ağladı yani. Elmas en sonunda herkesi kovaladı bebek odasından. Mikrop kaparmış çocuk, 'Ne zorluklarla doğdu o!' diye dırdır edip duruyordu."

"Hadi ya!"

"Neyse, bebek sizinle kalsın biraz. Ben aşağıya bir bakıp geleyim. Fırat, birini çağırmadan sakın odadan çıkma. Elif loğusa, yalnız bırakılmamalı."

"Merak etme sen, ben buradayım."

"Doydu galiba, emmiyor."

"Şuna bak Elif ya, ne tuhaf..."

Ali uyumuştu. Elif hemen göğsünü kapattı ve eğilip bebeğin boynunu kokladı. Heveslendim, Elif'in kucağına doğru eğilip ben de kokladım. Mis gibi kokuyordu. Ne güzel şeydi.

"Sakalların batmasın..."

Hafifçe başımı kaldırıp Elif'e baktım. Gözlerimiz çakıştığında... *Tanrım! Ne kadar güzelsin sen, Elif!* Çekemiyordum kendimi. Her an yanlış bir şey yapıp öpebilirdim onu. Zor da olsa toparlanıp gülümsedim ve doğruldum.

"Haklısın. Artık sürekli tıraş olmalıyım."

Elif başını salladı. Çok yakındık ve garip bir şekilde ona itiliyordum. Ya gözlerinde, ya da dudaklarındaydı bakışlarım.

"Fırat, bebek sepetini yatağa doğru yaklaştırır mısın?"

Kalkıp o süslü püslü sepeti yatağa yaklaştırdım.

"Erkek çocuğuna göre çok süslü bir sepet değil mi bu?"

"Kız çocuklarınınki bin beterdi."

"Hadi ya! Ver bakalım annesi, yatağına koyalım paşamızı."

Üstünü örtmüş, hayran hayran onu seyrediyordum. Dünyadaki en güzel varlık, evlatmış meğer. Öylesine masum ve korunmaya muhtaçtı ki... Bana ait bir candı o. Elif'in yanına gidip oturdum. Sıkıntıyla bir iç çektim.

"Sıkıldıysan aşağı inebilirsin. Hem ayıp oluyordur gelenlere."

"Sıkılmak mı? Ah be Elif, bir bilsen ben ne kadar mutluyum. Kime ayıp olduğu umurumda değil."

"Fırat, bana yardım eder misin, kalkmam lazım. Biraz yürümeliyim."

"Tamam, canım."

Elif dönüp ters ters baktı o an. 'Canım' kelimesine takılmıştı, biliyordum. Ellerini tutup kalkmasına yardım ettim. Sonra da o narin parmaklarını tutup öptüm. Yüzüme anlamsızca bakıyordu.

"Teşekkür ederim, Elif," dedim mırıltıyla.

Sesini çıkarmadı, cama doğru gitti. "Neler oluyor, Fırat?" diye cesaretsizce sorduğunda koltuğa çöktüm.

Neler olduğunu anlatsam, bana cephe alır mısın? Kızar mısın?

Başımı ellerimin arasına aldım. Alnımı ovuşturup kafamı kaldırdım. Elif omuzları çökmüş bir halde beni izliyordu.

"Bilmiyorum, Elif. Bilmiyorum! Her şey öyle hızla değişiyor ki. Bir sene önce bu zamanlar nişanlımın kaçtığını öğrendim. Sonra sinirle saçma sapan şeyler yaptım. Sonra sen geldin hayatıma. Ya da şöyle demek daha doğru olacak; ben senden bir hayat çaldım. Hayatımın hatasını yaptım. Ama sonra evlendik,

hamileliğin geldi geçti, bebeğimiz oldu ve ben şimdi bu dokuz ay içinde sudan çıkmış balığa döndüm. Şaşkınım. Siz olmadan nasıl döneceğim İstanbul'a? Ben sensiz çok zor kaldım orada, Elif. Çok alışmışım. Oysa senin yüzümü bile görmek istemediğini biliyorum. Biliyorum ya, bu canımı daha çok yakıyor. Söylesene, Elif... Hadi sen söyle, neler oluyor?"

"Bak... Dediğin gibi, her şey öyle hızla oldu ki. Çok kötü günler yaşadık. Pişman olduğunu biliyorum, Fırat. Ama bu seni affetmeme yetmiyor işte. Bir yanım senden nefret ediyor, bir yanım da seni tanıdıkça *Fırat böyle bir şeyi nasıl, hangi ruh haliyle yaptı?* diye soruyor."

"Hangi ruh haliyle yaptığım bağışlatmaz beni, Elif! Ben kendimi bağışlamıyorum, sen de yapma. Ama bir yerlere gömelim o kötü günü. En azından bebeğimizin huzuru için. Ben çok kötüyüm Elif, gerçekten. Günlerdir seni düşünüyorum. İkimizi... Ne olacak, ne yapacağız? Bu bebeği nasıl büyüteceğiz? Sana kendimi nasıl sevdireceğim? Of, Elif! İçimdeki girdabı anlatmak ne zor!"

"Fırat, zamana bırakalım her şeyi. Bırakalım o silsin bazı şeyleri."

"Siler mi, Elif? Bu mümkün mü?"

"Bilmiyorum. Ama şu an sadece Ali'yi düşünelim. Huzurlu bir evi olsun. Çok sevelim onu, her şeyiyle. Doğrusuyla, yanlışıyla, gülüşüyle, kızgınlığıyla... Ne bileyim işte, Fırat. Benim ailemin bana yaptığını asla yapmayacağım ona. Her zaman yanında olan bir annesi olacak."

"Bir de babası. Ben seni de asla yalnız bırakmayacağım, Elif. Her zaman, nefes kadar yakınında olacağım."

Fırat'ın her zaman yanımda olacağını söylemesine gerek yoktu aslında. Gözleri bunu anlatıyordu zaten, hele de son zamanlarda. Bakışlarındaki çıkmazın, konuşamamasının verdiği sıkıntının, hatta duygu değişiminin bile farkındaydım. Ancak, yapacak bir şeyim yoktu. Onun gibi ben de çaresizdim. Bu konuşmayı, üstünü örterek bitirmeye çalıştığım anda, karnıma giren ağrıyla dikkatim dağıldı. Fırat hemen ayağa kalkıp, kollarımı tuttu.

"Elif, ne oldu?"

"Tamam geçti, kramp gibi bir şey girdi."

"Doktora gidelim mi? Yok ya da doktoru çağıralım."

"Gerek yok, geçti. Doğum sonrası vücudum yerine yerleşiyor herhalde."

"Hadi gel uzan biraz, niye kalktın ki zaten!"

Otuz İkinci Bölüm

Ve günler ardı ardına geçmeye başladı, bir hafta geçmişti bile. Ali'nin göbeği düşmüş, yüzü gözü biraz belirginleşmişti. Bu arada Fırat, her gün bebeğin fotoğrafını çekip Zeynep'e mail atıyordu. Deli oluyordu Zeynep. Telefonda bir sürü sorular sorarak, merakını yenmeye çalışıyordu.

Keşke gelebilsen, Zeynep. Ama göndermezler ki! diye düşündüğüm bir anda, Zeynep telefonla beni aradı ve "Abla, size gelebilir miyim? Yani annemler eğer siz de isterseniz gönderecekler beni," dedi.

Bu haber hıçkırıklarla ağlamama sebep oldu. Evdekiler bu ağlama nöbeti yüzünden ilk başta korksalar da, sebebini öğrenince rahatladılar. Meğer Gülizar Anne ve Mehmet Baba ısrarla arayıp, rica etmişler. Zeynep buraya gelecek, on gün kadar kalıp geri gidecekti Ankara'ya.

Ve işte iki gün sonra Zeynep, Diyarbakır'daydı. Fırat onu havaalanından almaya gitmişti. Nasıl sabırsızlanıyordum! Misafir odası hazırlanmıştı onun için. Leyla Abla çeşit çeşit yemek yapmıştı. Bilge ve Elmas bile heyecanlıydı. Bilge bebekten sonra oldukça değişmişti ama yine de Elmas gibi bir ilişkimiz yoktu. Dün de Meral gelmişti okullar tatil olduğu için. Yaz boyunca ev epey kalabalık olacağa benziyordu.

Elmas "Elif, otur artık. Gelirler birazdan," dedi.

"Çok özledim, Elmas. Burnumun direği sızlıyor," derken Bilge "Hah! Geldiler işte, kapı çalıyor," dedi.

Gülizar Anne, "Hadi bakalım, karşılayalım küçük misafirimizi," diyerek kapıya yöneldi.

Hep beraber kapıyı açtığımızda Zeynep pek şaşkındı. Hal lıydı, tanımıyordu kimseyi. Beni görünce yüzü rahatladı v hızla boynuma sarıldı. Tutamıyordum kendimi.

"Canım, meleğim benim. İnanamıyorum hâlâ, buradasın ya..." Zeynep de "Seni çok özledim, abla," derken ağlıyordu. Kenetlenmiştik ve ayrılamıyorduk. Bu duygusal hava, herkesi etkisi altına almıştı.

Fırat "Ya, niye ağlıyorsunuz? Çok mu üzüldünüz birbirinizi gördüğünüz için?" diyerek ortamı neşelendirmeye çalıştı.

Elmas ise, Zeynep'i kollarımdan çekerek aldı ve "Ay Elif, bu nasıl bir şey! Çok güzel ya!" diyerek, yanaklarını birkaç kez öptü.

Bilge "Gerçekten çok güzelmişsin, Zeynep'çim. Hoş geldin," dedi.

Gülizar Anne de "Amanın, benim Elif'imin bacısı gelmiş, hoş gelmiş," diyerek sarıldı Zeynep'e.

Bir ara kulağıma eğilip "Abla, ne büyük ev burası, ne kadar kalabalık, çok güzel," dedi.

Zeynep utangaçtı. Fırat elinden tutarak onu çekiştirmeye başladı.

"Eee, hani Ali'yi çok merak ediyordun? Bak yukarıda seni bekliyor teyzesi," diyerek yukarıya çıkardı.

Zeynep, sonraki saatler daha rahattı. Ali'nin başından ayrılmıyor, sürekli onu seyrediyordu. Hâlâ inanamıyordum onun burada olduğuna.

İki gün sonra Zeynep, eve ve aileye tamamen alışmıştı. "Keşke yakın olsaydı, sık sık gelirdim o zaman," diyordu.

Fırat ondan hiç beklemediğim bir performans göstererek, Ali her uyandığında bizimle beraber uyanıyordu. Ali geceleri bizim odamızdaki küçük beşikte yatıyordu. Henüz uyku düzeni yoktu, bu yüzden de çok sık kalkıyordu. İlk başlarda emzirirken utanıyordum Fırat'tan ama zamanla alışmıştım. Bazen bakışları değişse de, idare ediyorduk birbirimizi. Ona altını değiştirmeyi öğrettim. Gerçi ben de pek bilmiyordum ya işte, beraber öğreniyorduk. Oğluna çok düşkündü, sürekli ona bir şeyler anlatıyordu. Şu an anlamasa da, ileride tepkiler verecekti. Artık bambaşka bir Fırat vardı karşımda... Baba Fırat...

Elif'in yüzü Zeynep geldiğinde bir başka gülüyordu, gittiğindeyse bir başka hüzünlü. Artık benim de İstanbul'a dönme vaktim gelmişti. Bir sürü işim vardı. Ama onları nasıl bırakacağımı hiç bilmiyordum. Temmuz ayının ortalarındaydık. Biraz düşününce, Elif ve oğlumu neden yanımda götürmediğimi çözemedim. Elif üniversiteye gidecekse bile daha çok vardı.

Kahvaltı masasındayken, "Salı günü İstanbul'a döneceğim. Daha doğrusu döneceğiz," dedim.

Annem, "Bu da ne demek şimdi?" dedi. "Kızlar hani yaz boyunca burada kalacaklardı?"

"Kızlar kalacaklar ama Elif ve Ali benimle gelecek."

Babam, "Bu okul işini konuştuğumuzu sanıyordum, Fırat!" dedi birden.

"Konuştuk evet, ama daha çok var o güne. O zamana kadar niye onlardan ayrı kalayım ki?"

"Ama bebek daha çok küçük!" diye atıldı annem. "Elif nasıl bakar tek başına? Kırkı bile çıkmadı henüz!"

"Anne! Tartışılmayacak bu konu!"

"Elif, sen ne diyorsun kızım? Konuştunuz mu bu konuyu?" diye babam Elif'e sordu.

"Hayır, baba. Ben de yeni duyuyorum ama eğer iznin olursa, Fırat'la gideyim. Kazanırsam eğer, birkaç ay sonra geleceğim. Bu arada da Fırat bebekle birlikte olur."

Elif'ten böyle bir yanıt beklemiyordum. Aksine itiraz etmesine kendimi hazırlamıştım.

"İyi de kızım, bakabilecek misiniz çocuğa?"

Elif, "Bakarız baba, merak etme sen," diyerek rahatlatmaya çalışıyordu babamı.

Annem, "Aşk olsun Elif yani, sen de bunun aklına uyuyorsun ya..." diye sitem ettiğinde, "Anneciğim, Ali onun da çocuğu, nasıl ayırayım şimdi onları?" diye cevap verdi.

"Bizi ayırıyorsun ama torunumuzdan!"

"Aaa, çocuklaşma Gülizar! Çok özlersek, atlar uçağa gideriz."

"Anne, kızdın mı bana yoksa?"

"Yok be kızım, bakma sen bana."

Annem gerçekten bozulmuştu bu habere. Öyle alışmışlardı ki bebeğe, herkese zor geliyordu ayrılmak. O günden sonra Elif eşya toplamaya başladı. Ali çok küçük olduğu için uçağa binmedik ve arabayla yola çıktık. Araba sallandıkça, Ali uyudu. İstanbul'a vardığımızda evdeki emektar ablamız ve Kenan bizi karşıladı. Diyarbakır'ın kalabalık ev halinden sonra, bu ev pek bir sessiz geldi. Ali'yi odamızdaki beşiğe koyup, kendimizi terasa attık. Elif yine ışıkları seyretti gülümseyerek, ben de Elif'i...

Fırat'la birlikte İstanbul'a geleli bir hafta olmuştu. Doğru karar verdiğimi düşünüyordum. Sonuçta o, Ali'nin babasıydı ve birlikte olmak haklarıydı. Fırat'a bakınca kızıyor ve onun hiçbir şeye hakkı olmadığını düşünüyordum. Ama Ali'ye bakışını, şefkatini gördüğümde, iyi bir baba olacağına karar veriyordum. Diyarbakır'ın kalabalık ev ortamından, gelen gideninden sonra, burası bana çok sakin geldi. Aslında iyi de oldu. Ali ile daha çok ilgilenirken, ruhumu da dinlendiriyordum.

Akşamları Kenan eve erken geliyor ve soluğu bebeğin yanında alıyordu. Nasıl da çok seviyordu yeğenini. Fırat ise, yokluğunda biriken işleri toparlamaya çalıştığı için, genelde geç saatlere kadar şirkette kalıyordu. Gün içinde sık sık arayarak, "Önümüzdeki hafta işleri toparlamış olurum, Elif," diyordu.

Bu arada Kenan'la iki iyi arkadaş olmuştuk. Şirket çalışanlarından bir kıza fena tutulmuş ama kız pek pas vermiyormuş. Pas vermediği gibi de, Kenan'ın yanında başka birilerini görünce iyice resmileşerek tavır yapıyormuş. O yüzden bugün morali bozuktu. Salonda oturuyorduk. Kenan kafasını koltuğa yaslamış, alnını ovuşturuyordu.

"Elif... Ne istiyor bu kız benden ya?"

Gülümsedim. "Bilmem. Bence kendisine sormalısın."

Kaşını kaldırıp bana doğru baktı. "Yok derse ya da işten ayrılmaya kalkarsa? Hiç olmazsa şimdi gözümün önünde."

"Sen böyle hiçbir şey yapmadan otururşan, gözünün önünde olması bir şey ifade etmeyecek."

"Nasıl yani?"

"Gözünün önünde başkasıyla çıkmaya başlayabilir mesela. Eğitimli ve güzel kız diyorsun."

"Saçmalama, Elif! Yapamaz öyle bir şey! Buna izin vermem!"

"Bilmem artık, benden söylemesi!"

Gülüyordum, çünkü Kenan yerinde oturamaz hale gelmişti. Ayağa kalkmış, bir o yana, bir bu yana geziniyordu.

"Gece gece aklıma neler soktun! Bir de gülüyorsun!"

O sırada zil çaldı. Yüzümdeki aptal sırıtmayla kapıyı açtım. Fırat bir elini kapının pervazına dayamış, bekliyordu. Yüzü çok yorgundu.

Yana doğru çekildiğimde "Selam," dedi.

"Hoş geldin," diye yanıtlarken aşağı doğru tuttuğu papatya buketini fark ettim. Onları bana uzatarak içeri girdi. Birlikte salona geçtik. Kenan hâlâ oflayıp pufluyordu. Başımı iki yana sallayarak güldüm.

"Aklıma sok onca şeyi, sonra da gül, Elif!" dedi kızarak.

"Hop, ağır gel! Ne oldu ya? Elif?" diyerek meraklandı Fırat.

"Ben çiçekleri vazoya koyayım, solmasınlar. Kenan anlatsın sana."

Çiçekler öylesine canlı ve beyazlardı ki, bayıldım. Ne güzeldir papatyalar... Nasıl da masum. Vazoyu içeriye getirip, salondaki sehpanın üstüne bıraktım.

"Elif, ne yapmışsın kardeşime! Mümkün değil uyuyamaz artık bu gece," derken, Fırat da gülüyordu.

Kenan koltuğun kenarındaki yastığı ona fırlattı.

"Güleceğinize yardım edin biraz!"

Ayakta duruyordum, Kenan'ın hali gerçekten komikti. Fırat ile gülerek birbirimize baktığımızda bakışları değişti. Elini uzattı bana. Anlamsızca yüzüne baktım ama o biraz daha uzanarak elimden çekti ve yanına oturttu. Dönmüş, yüzümü inceliyordu. Eli yüzüme dökülen saçları kulağımın ardına iterken, bakışları gözlerimdeydi.

"Ali nasıldı bugün?" diye sordu.

Bir şey dememe fırsat kalmadan, Kenan atladı hemen.

"Ali bugün hep uyumuş, sevgili karın da yorulmadığı için kafası çok dinçmiş ki, benim aklıma kırk tane tilkiyi soktu!"

Artık kendimi tutamıyor, kahkahalarla gülüyordum.

Fırat da gülümsedi.

"Oğlum, manyak mısın sen? Git konuş kızla işte!"

"Demesi kolay!"

"Senin gibi bir çapkına yakışmıyor bu haller!"

"Bu başka abi ya!"

Fırat bana dönüp "Elif, bugün arkadaşlarım aradı, bebeği görmeye gelmek istiyorlar. Hem de seninle tanışmak..." dedi sorar gibi.

Kenan merakla, "Kızlar mı gelecek?" diye sordu.

"Kızlar. Bir de Tahsin, Cihan falan işte."

Fırat bana doğru döndü. Cevap bekleyen gözlerle bakıyordu. "Ne dersin? Hangi gün davet edelim?"

"Bilmem. Sen hangi gün istiyorsan çağır."

"Olur mu öyle, Elif Hanım? Benimle dalga geçmek kadar kolay değil bak bu işler! Onlar bir geldi mi, doyurmak çok zordur. Yemekler, tatlılar falan yapılması gerekir," dedi Kenan.

"Tamam, Sevim Abla ile birlikte yaparız bir şeyler işte. Merak etme, konakta iyi bir eğitimden geçtim ben."

"Ha, bak bu iyi işte. Kalabalık gelirler onlar çünkü."

"Demek çok kalabalık. Tüh, bak ben de Fırat'a şey diyecektim-neydi senin şu kızın ismi-onu da bir bahaneyle eve kadar getirtseydik, ne bileyim, acil bir rapor lazım olsaydı falan ama... Neyse, madem kalabalık olacağız, uğraşamayız tabii böyle şeylerle."

Kenan "Elif! Sen var ya! Canım yengem benim!" derken bebefondan Ali'nin ağlama sesini duydum ve kalktım. Fırat, elimi bir türlü bırakmıyordu. Kardeşinin hali onu öyle keyiflendirmişti ki. Hem kahkaha atarak gülüyor, hem de benimle birlikte merdivenleri çıkıyordu. Arkamızdan da Kenan tabii. Odaya girince Fırat, Ali'yi hemen kucağına aldı ve ona yine bir sürü güzel şey söyledi. Fakat çok acıktığı için ağlaması kesilmiyordu. Ali'yi getirip kollarıma bıraktı ve Kenan'a döndü.

"Hadi oğlum, tamam, halledeceğiz bir şekilde. Şimdi çık dışarı da, Elif çocuğun karnını doyursun."

Tekli koltuğa oturdum ve gömleğimin birkaç düğmesini açtım. Fırat üzerini değiştirmek için dolabın kapağını açmıştı ve sırtı dönüktü.

Elif öyle güzeldi ki, dayanmak çok zordu. Gömleğinin düğmelerini açarken görünen teni beni öldürecekti bir gün. Nefesim kesiliyordu. Bakmamayı tercih ediyordum, çünkü artık ondan uzak durmaya dayanamıyordum. Her gece aynı yatağa yatıyorduk. Bazı akşamlar soluğu soluğuma, teni tenime değiyordu. Vücuduma değdiği an, kendimi terasa nasıl attığımı bilemiyordum.

Aslında, Elif'i 'anne' olarak görmek çok tuhaftı. Öyle gençti ki. Nazlı bir fidan gibiydi. Yine de çok iyi bakıyordu bebeğimize, gözünden sakınıyordu.

Ali bir aylık olmuştu artık. Doktora götürmüştük iki gün önce. Güzel kilo aldığını söylemişti doktor. Elif'i hastanede gören kadınlar, yeni doğum yaptığına inanamıyorlardı. İncecik ve olabildiğine zarifti çünkü.

Bir duş alıp çıktığımda Ali'm uyumuştu. Üstümü giyip, Elif'e döndüm.

"Çok acıktım Elif."

"Hadi, mutfağa inelim."

"Olur."

Elif yemekleri ısıtmış, Kenan da masaya benim için tabak koymuştu. Onlar yemeklerini erkenden yemişlerdi tabii. Ellerinde birer bardak limonata, Kenan yalvarıyor, Elif de "Düşünmem lazım biraz," diyerek onu kızdırıyordu.

"Abla niye erken yattı bugün?" diye sordum.

"Yatmadı. Bugün bir akrabanızda kalacakmış. Hastaymış galiba," dedi Elif.

"Ben bıraktım Ayşe Teyze'ye. Kimsesi yok zavallının burada."

"İyi yapmışsın, Kenan. Eksikleri varsa gönderelim yarın."

"Hallettik biz o işi."

"Pazar günü çağıralım o zaman arkadaşları," dedim.

Elif "Tamam. Kaç gibi gelirler?" diye sordu.

"Bence kahvaltıya çağıralım. Bahçeye yayılırız."

Kenan "Süper olur," diyerek katıldı fikrime. Sonra da "Neyse, ben uyumaya gidiyorum, malum yarın iş güç," diyerek yukarı çıktı.

Elif ile baş başa kalmıştık. Bulaşıkları makineye dizdi. Etrafı toparladı ve bana döndü...

"Fırat... Şey..."

"Elif! Söylesene, niye geveliyorsun?"

Bir an Elif'in yüz şekli değişti, yutkundu.

"Yok... Yok bir şey... İyi geceler," dedi.

Kendime küfrettim. Kız bir şey söyleyecekti ama vazgeçmişti benim yüzümden. Hızla kapıya doğru yürüyordu, elinden tutup kendime doğru çektim. Of! Gözleri ateş gibi ve dudakları bir kor... Gözlerimi çekmeyi başarabilsem... Kolunu çekerek bir iki adım geriledi, yüzü küskündü. Vücudum beni dinlemiyordu artık. Elim uzanarak boynunu kavramış ve başparmağım yanağını okşuyordu. Elimin altında bir güvercin gibi titriyordu korkudan.

"Elif! Lütfen!" derken, resmen yalvarıyordum.

Yerdeki bakışları bana doğruldu. "Önemli bir şey değildi. Sadece..."

"Elif! Kızıyorum ama!"

"Şey... Pazar günü arkadaşların gelecek ya, bana bir iki parça giysi alabilir miyiz? Evlendiğimizde aldıkların biraz dar geliyor da."

Gülümseyerek, belinden tutup kendime doğru çektim.

"Bu muydu söyleyemediğin?"

"Tek çıksam kızarsın. Hem Ali'yi de bırakamam. Kenan'a söyleseydim..."

"Çok kızardım. Yarın erken gelirim, gideriz, olur mu? Özür dilerim canım, yoğunluktan düşünemedim. Doğru ya, hep eşofmanlarla geziniyorsun evde."

Elif'in elini tuttum ve birlikte mutfaktan çıktık. Salona geçip, koltuğa oturduk. Televizyonda haberlere göz gezdirirken telefon çaldı. Ekranına baktığımda 'Annem' yazısını gördüm. Elif'e gösterdim gülerek. Geldiğimizden beri hep aynı saatte arıyordu. Yani uyumadan önce. Her şeyin yolunda olduğunu duymalıydı, yoksa uyku tutmazdı hanımı.

"Anne!"

"Annecim. Torunum nasıl? Doyurdunuz mu?"

"Biz de iyiyiz işte, anne."

"İğneleme hemen, koca kazık seni!"

"Merak etme, iki saat önce emdi ve yarım saat sonra yine doyuracağız. Gece de gazı falan olmazsa, yatar sabaha kadar işte."

"İyi iyi, hadi iyi geceler size."

"Sana da."

Elif çok tatlı gülüyordu. "Güvenemiyor bana. İyi bakacağımdan emin değil. 'Çok toysun,' diyor."

"Desin. Benim karım gayet güzel bakıyor."

Elif'in yüzü durgunlaşmıştı. "Niye böyle yapıyorsun, Fırat?"

Ben de durgunlaşmıştım. O kadar yakınımdaydı ki. Elini daha sıkı tuttum, kaçamasın diye. Gözlerini ısrarla kaçırıyordu.

"İçimden geliyor. Engelleyemiyorum, Elif. Senden başka, Ali'den başka kimseyi ailem olarak göremem. Sen ne kadar kaçsan da bu gerçekten, benim karımsın, Elif'im. Bebeğimin annesisin."

Otuz Üçüncü Bölüm

Fırat'ın duygularından kaçmaktansa yüzleşmeyi tercih ettim. Bunun olmayacağını bir an önce anlayıp, benden soğulenmem için çaba sarf ediyordu. Yetmezmiş gibi, gözleri sabah akşam sıcacık bakıyordu yüzüme.

"Ali'siz nefes alamam ben, Elif!" derken, moralsiz olduğu kadar çaresizdi de. Yüzümün düştüğünü gördüğünde, "Hey! Asma suratını! O üniversiteyi okuman için elimden gelen her şeyi yapacağım," dedi.

Halimiz gerçekten oldukça umutsuzdu...

Hâlâ alışverişe çıkamamıştık. İki gün sonra tanımadığım bir sürü insan evimize gelecekti ve üstüme giyecek hiçbir şeyim yoktu. Kıyafetlerimin çoğunu Diyarbakır'da bırakmıştım. Fırat yalnız dışarı çıkmamı istemiyordu; kaybolurmuşum. Ama işleri de öyle yoğundu ki, bir türlü erken gelemiyordu. Sevim Abla ile de iyi anlaşıyordum ama bu, evde sıkılmamı engellemiyordu. Gerçi, Ali uyanık olunca başımı bile kaşıyamıyordum ya, o da ayrı!

Kapı zili çalınca Sevim Abla açmak için gitti. Kucağımda Ali'yle ayaktaydım. Gelenin Fırat olduğunu görmek beni şaşırtmıştı. Saat öğlendi henüz.

"Fırat! Hoş geldin, hayırdır?"

Fırat arsız arsız gülüp yanağımdan öpünce, Sevim Abla da başını sallayarak mutfağa gitti.

"Uyanık mıymış benim oğlum."

Bebeği kucağına alarak bir sürü şey anlattı yine. Böyle giderse, çocuk altı yedi aylıkken konuşmaya başlayacaktı.

"Hadi, hazırlan da çıkalım alışverişe."

"Ali'yi giydireyim."

"Dışarısı çok sıcak, bence Ali'ye Sevim Abla baksın."

"Bakabilir mi?"

"Duymasın, çok kızar."

"Doyurayım ben o zaman Ali'yi. Sonra uyur zaten."

Fırat, kadıncağızı iyice tembihledi. Ben de üstümü giyinip aşağıya indim. Hava gerçekten çok sıcaktı, bu yüzden saçlarımı tepeden toplamıştım. Ali'yi ilk defa bırakıp dışarı çıkacaktım ve bu beni feci huzursuz etmişti.

Fırat, arabanın içindeki kuruntulu halime gülerek, "Elif, yeter ama! Merak etme, Sevim Abla çok iyi bakacak ona," dedi.

"Biliyorum ama elimde değil. Geri mi dönsek acaba?"

"Hayır, dönmüyoruz."

Alışveriş merkezine girdiğimizde başım döndü. Ne kadar büyük yerler yapıyorlardı artık. Fırat elimi sıkı sıkı tutuyordu yine. Yürürken dikkat ettim de, Fırat kadınların fazlasıyla ilgisini çekiyordu. Bugün spor giyinmişti ve yüzü çok huzurlu görünüyordu.

"Nasıl kıyafetler alalım, Elif?"

"Bilmem. Bir iki kot alırsak iyi olur."

"Tamam."

Hiç bu kadar yorulduğumu hatırlamıyordum. Dünyanın paketiyle eve dönmüştük. Topuklu ayakkabı bile almıştık. Nasıl aldım, bilmiyordum. Ama gerçekten çok güzellerdi. Fırat aldığım her şeyi üzerimde görmüştü. Yakası paçası açık olmamalıymış. Bir de bunların bir kısmını Diyarbakır'a götüremezmişim. Dikkat çekermiş. Sadece burada giyecekmişim.

İki buçuk saat sürmüştü alışveriş ama sanki aylardır oğlumdan uzakmışım gibi gelmişti. Eve vardığımızda Ali ağlıyordu. Beş dakika önce uyanmış ve yaygarayı basmış. Çok acıkmış olmalıydı. Onu kucağıma aldığımda, beni kokumdan tanıyor

olmalıydı ki ağzıyla meme arıyordu. Odamıza çıkarak Ali'yi doyurdum ve beşiğine koydum.

Biraz dinlendikten sonra, aldıklarımı yerleştirmeye başladım. Bir duş alıp, üstüme yeni aldığım yazlık elbiseyi giydim. Karnım acıkmıştı. Bebeğin uyuduğunu görünce, aşağıya inmeye karar verdim. Merdivenlerden inerken, Fırat'ın bakışlarını gördüm. Elindeki kadehi bir dikişte içti.

Kenan "Yavaş, abi!" dedi. Arkasını döndüğünde beni gördü ve gülümseyerek "Elif, çok güzel olmuşsun. Ama abimi biraz çarptı galiba," diye ekledi.

"Teşekkür ederim. Çok acıktım ben," dedim.

Abla "Hadi bakalım, yemekler hazır," diyerek çağırınca masaya doğru yöneldik.

Fırat kulağıma doğru eğildi ve boğuk sesiyle "Öyle güzelsin ki," diye fısıldadı. Eliyle belime dokunarak geçmemi sağladı. Masada neredeyse gözünü kırpmadan beni izliyordu. Alışmıştım galiba onun bakışlarına, eskisi kadar kızmıyordum artık. Hayat ne garipti ya, her şeye alışıyordu insan. Nefrete... Üzüntüye... Evliliğe... Anneliğe... Hatta ölüme bile alışıyorduk, değil mi?

"Abla, yarın bebeğin kırkı. Nasıl çıkaracağız?" diye sordum.

"Doğru ya... Çıkarırız, merak etme."

"Gezmeye götürmeniz gerekiyor, değil mi?" diye sordu Kenan.

"Evet. Huyunu suyunu sevdiğiniz insanların evine götürmek lazım," diyerek cevapladı Sevim Abla.

"Vay be! Oğluma bak, kırk günlük oldu. Şefik Dayımlara götürelim mi?" dedi Fırat.

Sevim Abla, "Olur," dedi.

"Evet," dedim. "Annem buradayken gitmiştik birkaç kez. Çok iyiydiler."

"Tabii kızım, pek iyidir onlar."

"Tamam o zaman, yarın dayımlara gidiyoruz," dedi Fırat.

Kenan "Sen işe gelmiyor musun yarın?" diye sordu.

"Geleceğim. Ama ilk önce Elif ile Sevim Abla'yı, dayımlara bırakacağım. Söz konusu oğlumun kırkı."

"Ya aslında sabah da misafir gelecekti ama..." dedi Sevim Abla.

"Öyle mi? Kim?"

Sevim Abla güldü. "Yarın görürsünüz," dediğinde hepimiz birbirimize baktık.

Fırat "Annem!" diye atıldı.

Sevim Abla "Ne yapsın oğlum, içi rahat etmiyor. Geleneklere uygun mu yapacağız diye merak ediyor işte," dedi.

"Gelsin ya, özlemişim onu."

Ertesi sabah erkenden kalkıp, hazırlandım. Saçlarımı güzelce topladım ve makyaj yaptım. Gülizar Anne çok seviyordu bakımlı kadınları. Ayağıma da topuklu ayakkabılardan birini geçirdim. Ali'nin karnını doyurup altını temizledikten sonra Fırat'ı uyandırdım.

"Fırat! Hadi kalk, anneni almaya gitmeyecek misin?"

Fırat gözünü açar açmaz beni makyajlı ve giyinmiş görünce afalladı. Elimi tutarak yanına oturttu.

"Ben kıskanç adamım, Elif. Annem için gösterdiğin bu özeni, ben de isterim," dedi alayla.

"Saçmalama, Fırat! Sen iyicene..."

Sustum. Ayağa kalkıp terasa çıktım. Fırat da peşimden geldi tabii.

"Lafın yarım kaldı. Evet, ben iyicene? Hadi, devam et!"

"Sen sabah sabah kavga etmek istiyorsun ama ben bunu yapmayacağım."

"Sen de bazı gerçekleri unutuyorsun! Ben de unutmana engel olacağım!"

"Yanılıyorsun, Fırat! Ben hiçbir şeyi unutmuyorum. Hem de hiç!"

"Ve sürekli beni tek bir geceyle yargılayacaksın, değil mi?"

"Evet! Aynen öyle!"

Tekrar odaya girdim. O da peşimden tabii. Ali'nin yanına doğru gitti ve bir süre onu seyretti. Sinirliydi.

"Dün gece, sabah annemi alması için birini görevlendirmiştim. Birazdan gelirler."

O sinirle duşa girdi, ben de aynı sinirle yatağı düzelttim. Mutfağa indiğimde, Sevim Abla kahvaltı hazırlıyordu. Biraz ona yardım ettim. İşimiz bittiğinde salondaki koltuğa attım kendimi.

Bir iki dakika sonra Kenan geldi yanıma. "Günaydın. Erkencisin!"

"Hımm... Evet."

"Neyin var senin?"

"Yok bir şeyim."

O sırada Fırat da merdivenlerden iniyordu. Ters ters bana bakarak yanımıza geldi.

"Günaydın, Kenan."

"Ne oldu size ya? İkiniz de pek gerginsiniz!"

"Bahçeye çıkıyorum ben, biraz hava alacağım."

Gazeteleri aldığı gibi çıkmıştı.

Kenan "Kavga mı ettiniz?" diye sordu.

"Boş ver ya! Gerçekten boş ver."

Aradan yarım saat geçmişti ki Gülizar Anne'nin sesini duydum dışarıdan. Fırat'a sarılmıştı. Koşar adımlarla yanına gittim. Kollarını açıp sımsıkı sardı beni. Özlemiştim onu. Anne şefkatini özlemiştim.

"Hoş geldin, anneciğim."

"Kuzum benim, seni özlemişim."

"Hadi, gel içeri."

Ağacın arkasındaki kıpırtıyı fark ettiğimde dikkatle bakındım. Elmas'ı görünce deliye döndüm.

"Elmas! Saklandın ha?"

"Son dakika peşime takıldı bu deli."

"Ben de özledim ama kuzuyu..."

Kahvaltıda Fırat'ın yüzü hiç gülmedi. Annesi anlamıştı bir terslik olduğunu ama sesini çıkarmadı.

Elmas "Elif, bir güzellik gelmiş üstüne," dedi.

"Güzel gelinim benim, yalnız oğluma ne yapmışsanız suratı pek asık."

Fırat'la göz göze geldik. Bakışlarını tabağına çevirdi.

"Yok bir şey, anne. Yorgunum sadece," dedi ama annesi tabii ki buna inanmadı.

Birkaç saat sonra yukarıya çıktık. Gülizar Anne bir suya dua okumaya başladı. Ali'nin küvetinin içine, getirdiği kırk çakıl taşını ve kırk buğdayı koydu. Kırk kere su dökerek onu yıkadı. Sonra bana dönerek, okunmuş suyun kalanını verdi.

"Hadi kızım, senin de bununla yıkanman lazım," dedi.

Duştan çıktıktan sonra bebeği kucağıma alarak, kokladım. Ve böylece kırk çıkarma merasimimiz de bitti.

Gülizar Anne, "Elif, sen hazırlan, ben de üstümü değiştireyim. Sonra bizi dayınlara bırakırsın, oğlum. Haber verdim geleceğimizi, bekliyorlardır," dedi.

Onlar odadan çıkınca, Fırat'la yalnız kalmıştık yine. Miniğim de banyonun verdiği rahatlamayla kendini uykunun tatlı kollarına bırakmıştı.

Fırat bugün pek özenmişti kendine. Takım elbiseler, parfümler, kol düğmeleri... Umarım tez zamanda birine âşık olurdu da, beni rahat bırakırdı.

"Elif, üzerine başka bir şey giyer misin? Onlar dayımlar için pek uygun değil."

"Niye aldık o zaman bunları?"

"Ya sen bugün tersinden mi kalktın?"

"Evet, kalktım! Ne olacak?"

Fırat yutkundu ve yatağın üstüne koyduğum kolsuz elbiseyi eline alıp paramparça etti. Parçaları odanın her yerine savurduktan sonra "İşte bu olacak! Benimle inatlaşma, Elif!" diye bağırdı.

Nutkum tutulmuştu. Yatağın üstüne çökerek oturdum. Ayağımın dibindeki elbise parçalarına bakarken ağlıyordum.

Fırat öfkeyle terasa çıktı. Ellerini balkon demirlerine dayayarak aşağıya bakıyordu. Yaptığına pişman olduğuna emindim, öfkesini yenemediği için kendine kızgındı. Ani bir dönüşle içeri girdi ve yanıma oturdu. Yüzümü avuçlarının içine alıp, yanaklarımdaki yaşları sildi. Elimle ellerini ittiğimde, "Of!" diye inledi ama pes etmedi. Yine kavradı yüzümü. Gözlerine bakmamı sağladı.

"Özür dilerim."

"..."

"Ağlama! Lütfen!"

"Beni rahat bırak!"

"Benimle tersleşme!"

"Ne istiyorsun benden ya?"

"Bunu anlamak o kadar zor değil, Elif!"

"Hiçbir şey anlamak istemiyorum. Yeter artık!"

"Seviyorum kızım seni! Böyle kalbimi acıta acıta seviyorum! Tamam mı?"

Ellerimi kulaklarıma kapatmıştım.

"Duymak istemiyorum! Sus artık!"

"Asla! Bana böyle yapma. Uzak durma."

"Sana ne zaman yakın oldum ki ben, Fırat? Söylesene kahrolası!"

Fırat yine öfkelenmişti.

"Kıskanıyorum, tamam mı? Değil elbiseyi, sana değecek her bakışı yakarım!"

"Hastasın sen!"

"Sadece âşığım! Sadece âşık! Ve bunun ne demek olduğunu, zamanla sen de anlayacaksın."

"Hiçbir şey anlamak istemiyorum ben! Sadece rahat bırak beni!"

Fırat gözlerimin içine bakıyor ve acı çekiyordu. Söylediklerini duymamak için neler vermezdim. Ona yönelteceğim en ufak bakışı bir umut sayacaktı, biliyordum. Olabildiğince uzak durmalıydım ama nasıl? Bir çocuğumuz varken, aynı yatakta uyurken, nasıl becerecektim bunu?

Yere eğilip, etrafa saçılmış elbise parçalarını topladım. Beni izliyordu düşünen bakışlarla. Ayağa kalkıp, dolabın kapağını açtı. Biraz bakındı ve elimden tutarak yanına doğru çekti

"Bak, bu elbise de çok güzel."

Hırsla elindeki elbiseyi aldım ve banyoya gidip giyindim. Saçlarımı toplayıp makyajımı yaptım. Kendime iyice özendim, çünkü çok sinir olmuştum bugün Fırat'a.

Ali hâlâ uyuyordu. Onu pusetine koyup, bebek çantasına bez ve kıyafet yerleştirdim. Fırat puseti ve çantayı eline alıp bana baktı.

"Sıkılırsan ara, hemen gelip alırım."

"Sıkılmam, merak etme!"

Kafasını iki yana sallayarak Ali'ye baktı. "Annen bugün feci gergin, oğlum," diyerek gülümsedi.

"Hem senin toplantın falan yok mu? Pek süslendin bugün."

"Var. Ama akşama."

Bir kaşımı havaya kaldırarak "Öyle mi? Ne güzel. Akşama rahatız hiç olmazsa," diye mırıldandım.

"Hımm, güzel... Müşterileri yemeğe götüreceğiz."

"Hazırım, inelim."

Fırat, dayısında on dakika kadar oturup çıktı. Bebeğe bir sürü hediye almışlar ve bizim için de bir sürü yemek yapmışlardı. Akşama kadar oturduk. Kalkmamıza izin vermiyorlardı. Ne yalan söyleyeyim, dayıkızları öyle şen şakraktılar ki, benim de kalkasım gelmedi. Elmas'ın üç tane kopyası vardı sanki karşımda. Uzun zamandır bu kadar güldüğümü hatırlamıyordum. Hem Ali de huysuzluk etmemişti.

Fırat'ın sabahki itirafından sonra kafamı dağıtmam lazımmış. Bunu tahmin ediyordum ama söylemesini beklemiyordum. Derin bir nefes alıp bıraktığımda, yanımda oturan Gülizar Anne "Elif, neyiniz var sizin?" diye fısıldadı. Ne diyebilirdim ki? İçimdekileri ona anlatsam anlamazdı ki.

"Çocuğunuz var sizin. Bu çocuk oyuncağı değil, hem töreler..." diye söze başlamıştı ki gülümsedim.

"Yok bir şey, anne," dedim ama ikna olmadı

"Bir şey olmadığından mı Fırat'ın suratı beş karıştı?"

"Kıskançlığından, önemli bir şey yok. Sen geliyorsun diye biraz süslendim, dokundu," diye geçiştirmeye çalıştım. Yalan da değildi nasılsa.

"Aaa, bak sıpaya!"

"Elbisemi parçaladı buraya gelmeden önce."

"Tövbe tövbe! Aşk adamı delirtiyor herhalde! Konuşurum ben onunla."

"Boş ver anne, üzme sen kendini. Ben idare ediyorum onu."

"Ah be kızım! Fırat'ın deli damarını bilmez miyim ben? Babası da gençliğinde öyleydi."

Telefonum çaldı o sırada. Elime aldığımda Fırat'ın aradığını gördüm. Gülizar Anne de bana bakıyordu. Açmasam daha da coşacaktı Fırat Efendi.

"Elif?"

"Efendim."

"Kızgın mısın bana hâlâ?" Fırat'ın sesi yumuşacık çıkıyordu. Af diliyordu sanki.

"Evet."

"Hazırlanın, gelip alıyorum sizi."

"Sen yemeğe gitmeyecek miydin?"

"Moralim yok, Kenan götürdü onları. Ben çıkıyorum şirketten, yarım saate orada olurum."

"Tamam."

Fırat geldiğinden beri bana çok tuhaf bakıyordu. Sanki söylemiş de rahatlamıştı. Gözleriyle bana yalvarıyordu ama pas vermedim. Kaşlarımı çatarak arabanın arka koltuğuna geçtim. Ali'nin pusetini özenle kucağıma aldım. Gülizar Anne öne, Elmas ve Sevim Abla da benim yanıma oturmuştu. Yolda giderken sürekli aynadan bana bakıyordu.

"Elif, şuna bir gül, yoksa kaza yapacak! Öldürecek hepimizi!" dedi Gülizar Anne can havliyle.

Elmas "Aaa, küs müsünüz siz?" diye sordu.

"Hiç kavga etmezdiniz, ne oldu size?" dedi Sevim Abla da.

Fırat aynadan bana bakıp gülüyordu. Sinir olmuştum ama sesimi çıkarmadım. Ali'yi izlemeye başladım. Minik bebeğimin öyle güzel gözleri vardı ki, tıpkı Zeynep'inki gibi masmaviydi. Kaşları babasına benziyordu. Bir de yüz şekli. Saçları kumral gibiydi, ama teni buğday olacaktı galiba. Çok yakışıklı olacaktı benim prensim. Akıllı olacak, üzmeyecekti annesini. İyi ki aldırmamışım onu. İyi ki Kayseri'den Fırat'la birlikte kaçmışım. *İyi ki doğdun, oğlum! İyi ki varsın!*

Fırat "Çok güzel uyuyor değil mi?" diye sorunca, daldığım dünyadan irkilerek çıktım.

"Evet."

Fırat hemen gelip arabanın kapısını açtı ve Ali'yi kucağımdan aldı. Diğerleri çoktan eve girmişlerdi bile.

"Çatma artık kaşlarını. İçim içimi yedi bütün gün. Elimde değil, Elif! Engel olamıyorum. Ne zaman bu kadar yerleştin yüreğime, bilmiyorum. Sen bugün bana küstün ya, boğuldum sanki."

"Ali acıktı, içeri girelim."

"İnatçı!"

Elif'e bugün içimdekilerin birazını söyledim ya, nasıl da rahatladım. O beni sevmese de, benim sevdiğimi bilmeliydi. Daha fazla saklayamazdım hislerimi. Bakışları köz gibi, tavırlı ve yakıcıydı. Bir kadının beni bu derece etkilemesi ne garip! Her bakışında baştan ayağa sarsılıyordum sanki.

Eve girince, diğerleri gibi o da üstünü değiştirmek için odaya geçti. Ali ve ben de arkasından.

Yatağın üstüne koyduğum pusetten Ali'yi çıkardım. Yeni uyanmıştı. Belli belirsiz gülümsüyordu artık.

"Oğlum! Nerelere gittin sen?" dediğimde yine güldü.

Elif de yatağın diğer yanına oturup, "Bana hiç böyle gülmüyorsun ama..." dedi sitemli sesiyle.

"Sen de bana hiç gülmüyorsun ama..."

Gözlerini devirdi ve ayağa kalktı. Eline bol bir spor pantolon ve tişört alıp banyoya yöneldi. Kolundan tutup kendime çektim. Elif'in sırtını duvara yaslamıştım. Çenesini tutup havaya kaldırdığımda bakışlarını inatla yere odakladı.

"Canıma okumaya başladın, değil mi Elif? Çünkü yaktığını biliyorsun!"

"Saçmalıyorsun sen!"

İtiyordu ama başaramıyordu.

"Bakacaksın, yoksa bırakmam."

"İyi ya, baktım işte. Ne var?"

Ah be güzelim! Ne yok ki? Bak yine nutkum tutuldu işte. Gözlerin yangın yeri...

Dudaklarına doğru eğilmeye başladım.

"Fırat, lütfen! Bırak beni!"

Bırakamıyordum işte. Bedenim kalbimin esiri olmuş, beynimin verdiği hiçbir talimatı algılamıyordu. Alnım alnına değdiğinde, Elif'in titrediğini fark ettim. Korkuyordu benden. Tabii ya, yine o geceyi anımsatmıştım ona. Hızla gevşettim ellerimi.

Sıyrılarak banyoya geçti. Duvara sağlam bir yumruk salladım ardından. Şu an elimden sızan kanın ne önemi vardı ki?

Ali ağlamaya başlayınca, Elif giyinip çıktı banyodan. Bir iki adım attığında, yere damlamış olan kanı gördü.

"Of, Fırat!" diyerek tekrar banyoya girdi. Sargı bezi ve tentürdiyot ile geri döndü.

O, elimi temizleyip sararken, ben sadece onu izledim.

"Seni çok seviyorum, Elif."

Gözlerime bakıp yutkundu.

"Lütfen, Fırat! Aşamayacağımız setler koyma araya. Ben ne seninle, ne de başka bir erkekle olabileceğimi sanmıyorum. Ruh halimi tahmin bile edemezsin. O tek gece var ya, benim bütün ömrümü aldı sanki."

Otuz Dördüncü Bölüm

Fırat'a bir şeyler anlatmaya çalışıyordum ama başarılı olamıyordum. Öyle yıkık bir görüntüsü vardı ki. Ben bu vicdanımı ne yapsam, bilmiyordum. *Yahu, bir kere de rahatsız etme aklımı! Ama yok, ille iş başına geçecek ve onun ruh halini bile düşündürtecek bana. Vicdan, vicdan değil ki! Beni çökertmek için kurulmuş bir tuzak!*

Elini de kanatmıştı. Banyodayken, duvara attığı yumruğun sesini duymuştum ama yapacak bir şey yoktu artık. Temizleyip sardım.

Ali ağlamaya başlayınca, Fırat elini çekti.

"Tamam, bırak beni. Acıktı herhalde."

Kafamı salladım ve gidip bebeğimi kucağıma aldım. Gerçekten de acıkmıştı. Kuzum ya, nasıl da güzeldi. Karnını doyurduktan sonra, yatağına yatırıp üstünü örttüm oğlumun. "Oğlum," deyince ne garip geldi birden. Sahi, o bana ait, benden bir can değil miydi? Ne çabuk kabullenmiştim. Hiç farkına varmamıştım bunu yaparken. Arkamı döndüğümde, Fırat beni izliyordu.

"Yarın misafirlerimiz gelecek, değil mi?" diye sordum.

"Hıhı."

"Hadi gel, aşağıya inip mutfağı bir kontrol edelim, eksiklerimiz var mı diye."

"Elif! Lütfen... Niye hemen unutuveriyorsun beş dakika önceyi? Kahretsin, hep böyle yapıyorsun işte. İçine atıp biriktiriyorsun. Benden daha çok uzaklaşacaksın! Bunun yerine bana bağır, çağır, küfret! Razıyım."

Fırat'ın yanına gidip oturdum. Gözlerimin ta içine bakıyordu yine. Elimde değildi, yine dolmuştu gözlerim.

"Ben... Hiç bağıran çağıran biri olmadım ki, Fırat. Olamam ki. Kötü şeyleri hep en kuytuya gömmeyi tercih ediyorum, çünkü hatırladıkça öleceğimi hissediyorum. Ama yaşamam lazım, değil mi? Ne ironik! Beni uçurumun kenarına götüren de, oradan alan da sensin ve ben seninle aynı evdeyim. Ölmeye çalışırken, hamile olduğumu bilmiyordum ki o zamanlar. Demek ki Ali'min doğması gerekiyormuş. Her şeyin bir sebebi varmış. Biliyor musun, beni en çok şaşırtan ne?"

Kafasını salladı Fırat ve meraklı gözlerle beni dinlemeye devam etti.

"Seni tanıdıkça, bana öyle bir geceyi nasıl yaşattığını anlayamıyorum. Nasıl yaptın, Fırat?"

Gözleri doldu Fırat'ın. O kadar çaresizdi ki, anlatmak çok zordu. Her nefesinde can çekişiyordu sanki. Gözlerimden süzülenleri uzanıp silerken, ölesiye şefkatliydi.

"Elif... Nasıl bir cenderedeydim anlatamam. Eve gelen gidenler, toplantılar... Alınan ölüm kararları... Sonra bir gün aşiretten biri dedi ki; bu adamın bacısı var, onu alalım, bu iş hallolsun. Apar topar Ankara'ya gönderdiler beni. Bir hafta boyunca üniversitenin bahçesinde izledim seni. Öyle ışıl ışıl ve güzeldin ki, kabullendim hemen bu fikri. Çünkü etkilenmiştim senden. Ama sonra Kenan'ı gördüm yanında, elini tutmuştu." Yutkunuyordu Fırat. Gözleri hırsa bürünerek ayağa kalktı. "Gururum öyle kırılmıştı ki. Bana yönelen bakışlardan öyle bezmiştim ki. Bir de seni öyle başkasıyla el ele görünce, anladım olamayacağını. Anlatmaya çalıştım onlara ama... Olmadı. Ya o çarşaf buraya gelecek dediler, ya da Beril ve abinin ölüsü. Elif... Yaşadıklarımı anlatamam, sen de anlayamazsın. Ama hiçbir şey yaptığımı affettiremez. Biliyorum bunu. Aşağılık bir adamım ben."

Bir süre birbirimize bakıp kaldık. Konuşamıyordum. Çünkü içimden tek kelime etmek gelmiyordu. Aksine kaşlarım çatıldı ve herkese karşı öfkeyle bilendim. Ben unutmak için çabalarken, Fırat kanayan yarayı deşip duruyordu. Sinirden ellerim

yumruk haline gelmişti. Fırat'ın avuçlarıma uzanan elleriyle fark ettim bunu.

"Sıkma ellerini, kendimden nefret ediyorum, Elif."

Sinirle kurtardım ellerimi avuçlarından. Kapının çalmasıyla aramıza biraz daha mesafe koyduk. Fırat kapıyı açınca, Elmas içeri girdi. Önce abisinin sargılı eline, sonra da benim asılmış yüzüme baktı

"Ne oldu size yine? Abi, elin..."

"Bir şey yok, Elmas! Sorup durma!"

"Ne dedim ben şimdi ya!"

"Aşağıya inelim. Ali uyusun."

Fırat "Elif, annemler buradayken dışarı çıkıp hava alalım mı biraz? İlk önce mutfağa bakalım, eksiklerimiz varsa onları da alırız," diye sorunca kabul ettim.

Üzerime bir kot ve tişört giymiştim. Elmas merdivenlerden inerken gülümsedi. "Seni ilk kez spor kıyafetle görüyorum, çok yakışmış."

"Önceden hep böyle giyinirdim. Bakma şimdi Gülizar Anne elbise giymemi çok istiyor diye kırmıyorum."

Fırat "Elbise de çok yakışıyor ama..." deyince gözlerimi devirdim.

Elmas "Çünkü karın güzel, abi. Ne giyse yakışıyor," dedi.

"Orası öyle," diyerek kardeşine katıldı Fırat.

Gülizar Anne, Fırat'ın elini görünce panikledi biraz. Sonra önemli bir şey olmadığını söylediğimde, yüzü rahatladı.

"Oğlum, yine neye sinirlendin sen?" diye sitem etti.

Fırat kulağına doğru eğilip, hepimizin duyacağı bir ses tonuyla "Gelinin beni çok üzüyor ve kızdırıyor. Bildiğin gibi değil, anne," dedi gülerek. Sırtına şaplağı yediğinde de gülümsüyordu.

Elimden tutup mutfağa doğru çekiştirdi beni. Bir yandan da arkaya doğru dönerek annesine "Yarın bizim çocuklar kahvaltıya gelecek," dedi.

Eksikleri yazdıktan sonra dışarı çıktık. Bir ara telefonu çalmış ve benden uzaklaşarak konuşmuştu.

Arabada ise sürekli beni izliyordu. Düşünceli bir hali vardı.

"Kaza yapacaksın!"

"Zeynep'le konuştun mu bugün?"

"Evet, ne oldu ki?"

"Hiiç."

"Fırat! Söyle bir şey mi oldu yoksa?"

"Yok, bir şey olmadı da..."

"Of, Fırat! Söylesene! Ölmemi mi bekliyorsun?"

"Allah korusun! O nasıl söz!" diye kızdı. "Beril... Erken doğum yapmış."

"Ne?"

Bir süre sustum. Düşündüm. Hala mı olmuştum şimdi? Onlara öyle kızgındım ki, aynı kızgınlığı bebeklerine de hissetmeli miydim? Onun ne suçu vardı ki?

"Bebek iyiymiş, Beril de. Zeynep seni aramış ama telefonun evde kaldı herhalde. Annen ve baban çok heyecanlıymış. Zeynep 'Ali daha güzel ama,' diyor."

"Şarja takmıştım telefonu."

Beni ve çocuğumu görmek istemeyen ailem, bu bebeği sevinçle karşılamışlardı demek. Belki de görmek istemedikleri kendi vicdanlarıydı. Kim bilir?

"Elif, susma. Söyle hadi, ne hissediyorsun?"

Kafamı iki yana salladım. "Bilmiyorum, Fırat. Ne hissetmeliyim, inan bilmiyorum."

Fırat uzanıp yanağımı okşadı. "Asma o güzel yüzünü. Seni ve Ali'yi çok seven kocaman bir ailen var."

Hayat ne garipti! Öz ailemi elimden alan ve beni gerçekten de çok seven kocaman bir ailenin içindeydim. Kızıyor muydum onlara? Hem de çok. Ama seviyordum da. Onlar yüzünden ne çok çektiğimi unutmuş muydum? Hayır, elbette unutmamıştım.

Sadece, yumuşamayı öğrenmiştim. Affetmemiş ama nefret de edememiş, beceremediğimi.

Araba durduğunda daldığım düşüncelerden sıyrıldım. Fırat kapımı açıp elimden tutunca aşağıya indim.

"Ama Fırat, geç kalmaz mıyız buraya girersek?"

"Merak etme, annemi tembihledim. Dolaptaki sütlerinden çıkarıp verecekler bebeğimize. Hadi Elif, bir yemek ve biraz da müzik, kafamızı dağıtır."

Elimi tutmuş çekiştiriyordu beni.

"Ama kıyafetim de pek uygun değil."

"Bence çok güzelsin."

Boğazı gören masalardan birine oturduğumuzda, aslında değişikliğin bana da iyi geleceğini biliyordum. Müzik insanı rahatlatan cinstendi. Türk müziği ancak bu kadar güzel seslendirilebilirdi. Fırat siparişleri bana sormadan vermişti. Tuhaf ama acayip iyi gelmişti burası bana. Arkama yaslanıp denizi izledim ve ruhumu okşayan bu güzel sesin tadını çıkardım. Yemekleri getiren garsonun sesiyle irkilerek Fırat'a baktığımda, elindeki kadehle beni seyrettiğini gördüm. Öyle âşık bakıyordu ki, çaresizliğimde boğuluyordum. Gülümsemeye çalışarak, bana doğru uzandı.

"Beğendin mi burayı?"

"Çok."

"Soğutma yemeğini."

Yemek boyunca ikimiz de huzurluyduk. Gerekmedikçe ko nuşmadık. Konuşmanın çare bulamayacağı şeyler de vardı. O k nuşarak bana olan hislerini unutamazdı, ben de yaşadıkların

Yemekten sonra, mutfak eksiklerimizi aldık. Eve geldi mizde kapıyı Elmas açtı. Bir bana, bir de elimi sımsıkı tutm olan Fırat'a bakıp gülümsedi.

"Geç gelirsiniz diye düşünmüştük."

"Ali ağlar diye duramadık."

İçeri girdiğimizde Ali babaannesinin yanında, pusetinin içinde uyuyordu. Eğilip boynunu kokladım.

"Hiç de ağlamadı benim yavrum. Çok usluydu. Babaannesine acıdı herhalde. Sütünü içip etrafı izledi biraz, sonra da uyudu."

Eğilip Gülizar Anne'yi yanaklarından öptüm ve yanına oturdum. Saçlarımı okşadı. Sonra da Fırat'ı işaret etti.

"Ne o? Sakinleştirebildin mi bu deliyi?"

Fırat gülümseyerek bana baktı. Ben de gülümsedim belli belirsiz. Sanırım o beni sakinleştirmişti. Ruhum dinlenmiş ve rahatlamıştı.

"Anne, siz biraz kalsanız burada," dedi Fırat.

"Baban çabuk dönün dedi. Ama kalırız bir hafta. Siz de biraz gezer tozarsınız."

"Pazartesi Elif'in sınav sonuçları da belli olacak."

Elmas "Ay, çok heyecanlıyım, Elif!" diyerek ellerini çırptı.

"Ben de Elmas," dedim. "Kazanamam diye öyle korkuyorum ki. Bir yandan da Ali'yi düşünüyorum. Öyle minik ki... Onu nasıl bırakıp okula gideceğim ben?"

"Ben ona herkesten iyi bakarım, sen hiç meraklanma kızım."

Fırat da annesine katılarak başını salladı. "Evet, bunları düşünme sen. Kazan da, gerisi kolay."

Böyle diyordum ama Elif'i nasıl gönderecektim Diyarbakır'a? Dokunamasam da, burnumda kokusu ile yatmaya alışmıştım. Gözlerinin karmaşık yeşilini, kızaran yanaklarını görmeye alışmıştım. Öyle güzeldi ki. Deli gibi kıskanıyordum, hem de ortada hiçbir şey yokken. Üniversiteye gittiğinde, ya birisi ilgisini çekerse... Ya onun bu güzelliğine, duruluğuna kayıtsız kalamayanlar olursa... Ellerimi saçlarımın arasından sıkıntıyla geçirdim. Deli olmamak elde değildi. Ne yapardım öyle bir şey olursa? Ölür müydüm? Öldürür müydüm? Düşünmek dahi istemiyordum. Yutkunarak Elif'e döndüm.

"Elif, uykum geldi, çıkalım mı?"

"Sen çık istersen. Ben annemlerle oturacağım."

Annem yüzümün düştüğünü görünce hemen müdahale etti.

"Hadi hadi, herkes odasına. Biz de yol yorgunuyuz. Hem sabah misafir de gelecek madem, erken kalkarız."

Elmas "Sahiden çok uykum var benim," dedi.

Eğilip Ali'yi kucağıma aldım ve elimi Elif'in beline yaslayarak yukarıya yönelttim.

Duş alıp çıktığımda, Ali yatağında derin derin uyuyor, Elif de terastan dışarıyı izliyordu. Bir an Elif'in üzerindeki ince askılı geceliği fark ettim. Nefesim kesilecekti sanki. Genelde pijama giyerdi. Bütün vücut hatları, ışığın da etkisiyle ortadaydı ve ben çarpılmış gibiydim. Bir mıknatısın etkisindeymiş gibi ona doğru çekiliyordum. Tam arkasındayken aniden döndü. Bedenini balkon demirlerine yaslamıştı. Bir adım daha attım. Gözlerimi dudaklarından alamıyordum. Belinden tutup kendime doğru çektim. Gözüm dekoltesine takıldı bir an. Nihayetinde bir erkektim! Kulağına "Elif!" diye inlediğimde, kollarımdan sıyrılmaya çalıştı ama kaçmanın faydasız olduğunu anlayınca durdu. Gözlerime baktı.

Dudaklarına doğru yavaş yavaş eğilirken, "Fırat, lütfen!" diyordu.

"Ne olur, Elif! Durdurma beni! Deli oluyorum artık!"

Dudaklarına dokunduğum an, deli gibi titriyordu. Küçük bir buse bıraktım. Ateş gibiydi. Tekrar öptüğümde, Elif beni tüm gücüyle itti ve içeri kaçtı. Kalbimin gümbürtüsünü tüm Beykoz duyabilirdi. Peşinden odaya girdim. Yatağa girmiş ve pikeyi başına kadar örtmüştü. Ne hissediyordu, bilemiyordum. Onu ürkütmek istemememe rağmen, kendime engel olamıyordum artık.

Yanına uzanıp, kendime doğru çevirdim. Yüzüme bakmıyordu. Çenesini zorlayarak kaldırınca gözleriyle buluştum.

Öyle kızgındı ki yeşilleri.

"Elif... Seni çok seviyorum," deyip, alnına küçük bir öpücük bıraktım. Ama o, hemen arkasını dönüp uyumayı tercih etti. Öyle heyecanlıydım ki, elim biraz önce Elif'e dokunan dudaklarıma gitti istemsizce.

Allah'ım! Ne çok seviyorum ben bu kızı!

Otuz Beşinci Bölüm

Ali'nin avazıyla ikimiz birden fırladık yataktan. Nasıl da kıyamet kopmuşçasına ağlıyordu. Hiç böyle yapmazdı. *Hasta mı acaba?* diye düşünürken, yanıldığımızı anladık Sadece acıkmış. Annesinin koynuna sokulunca sesi kesildi. Sütünü emdikten sonra gülücükler saçmaya başladı o güzel gözleriyle.

Elif yüzüme bakamıyordu. Geceki öpücükten sonra nasıl davranması gerektiğine karar veremiyor olmalıydı. Eğer onu biraz tanıdıysam, hiçbir şey olmamış gibi davranacaktı. Güzel suratına bakıp gülümsedim.

"Huyu mu değişiyor yoksa Ali'nin?" diye merakla sordu.

"Bilmem ki. Pek asabi bir kalkış yaptı ama..." deyince Elif'in kaşları havaya kalktı.

"Eee, ya huyundan ya suyundan demişler, öyle değil mi? Babası kim?"

"Bana açık açık asabi diyorsun yani."

Muzip bir tebessüm bütün suratına yayıldı Elif'in.

"Değil misin?"

"Sen bir gül bana, bak asabiyet falan kalıyor mu?" deyince işine gelmedi. Ali'yi bizim yatağın üzerine bırakarak ayağa kalktı.

"Sen biraz konuş onunla, ben duş alayım."

Kaçıverdi resmen!

On dakika sonra, bornozuna sarılmış vaziyette odaya girdi. Saçlarından sular damlıyordu. Allak bullak oldum bir anda. Alamıyordum kendimi ondan. Saçtığı ışığın etrafında pervane olmaya hazırdım. Dolaptan kıyafetlerini seçip, yanımıza geldi ve elindekileri bana gösterdi.

"Kahvaltı için bunlar uygun mu sence?"

Yüzünden gözlerimi alıp, elbiselere bakmayı bir becerebilsem, söyleyecektim uygunluğunu ama bir türlü beceremiyordum. Birkaç saniye sonra Ali de ağlamaya başlayınca tamamen ipler koptu bende. Elif eğilip Ali'yi kucağına aldığında, burnuma kokusu, gözüme de teni takıldı. Nasıl dayanılırdı ki buna?

Ali'yi kucağından alıp "Elif, hadi dolanma öyle, üstünü giyin!" diyerek terasa çıkarttım oğlumu. Biraz temiz hava ikimize de iyi gelecekti.

Sabah güneşi bebeğimizin kemiklerini ısıtırken, beni de mayıştırmıştı. İçeri girdiğimizde Elif giyinmiş ve etrafı toplamıştı. Küçük beyimizi yatağına bıraktığımda, derin bir uykunun kollarındaydı.

"Elbise çok yakışmış."

"Teşekkürler."

"Saçlarını kurutalım mı?"

"Ben hallederim birazdan."

Dinlemedim onu. Elinden tutup koltuğa oturttum ve saçlarını kurutmaya başladım. İpek gibiydi saçları.

Ne kadar kıymetlisin, bir bilsen Elif! Seni Kayseri'den getirirken düşünemedim bu kadar tutulacağımı. Şimdi saçının tek teline dünyayı yakarım!

Elif, "Tamam, yeter bu kadar," diyerek ayağa kalktı ve aynanın karşısına geçti.

Saçlarını güzelce toplayıp, hafif bir makyaj yaptı. Öyle güzeldi ki, etrafından ayrılamıyordum. O da farkındaydı bunun.

"Eee, sen hazırlanmayacak mısın? Unuttun galiba, misafir gelecek!"

"Akıl mı bıraktın bende? Öyle güzelsin ki."

Rengi utançtan alı al, moru mor oldu. Elindeki fırçayı yerine bırakarak, kaçmayı tercih etti yine.

"Neyse, ben iniyorum, sen gelirsin."

Fırat'ın bakışları değiştikçe, kendimi kötü hissetmeye başladım. En iyisi kaçmaktı. En azından Diyarbakır'a gidinceye kadar, bu şekilde idare edebilirdik. Bizi nasıl göndereceğini ben de pek bilmiyordum ama... Bakalım, hayırlısı.

Annem, "Elif, çok güzel olmuşsun!" dediğinde, Elmas ışık çaldı. Deli kız!

"Günaydın. Teşekkür ederim. Fırat beğenmişti bu elbiseyi."

"Zevklidir abim."

Gerçekten de öyleydi. Takıntıları vardı onun. Renkler uyumlu olmalı, evin düzeni hiç bozulmamalı falan. Her zaman tertemiz giyinirdi. Yakışıklılığı da su götürmezdi. Başka şartlarda tanışmış olsaydık eğer, kesin âşık olurdum ona. Ama şimdi...

Kenan da "Elif, çok hoşsun, neyse ben çıkıyorum," dediğinde, "Aaa, niye?" diye sordum.

"Yurtdışından bir müşterimiz gelecek. Son anda belli oldu. İlgilenmem gerek."

"O zaman kolay gelsin diyelim sana."

Gülümseyerek çıktı Kenan. Arka bahçeye güzel bir masa hazırlamıştık. Bir tek kuş sütü eksikti.

"Kocan nerede senin?" diye sordu Gülizar Anne.

"Gelir şimdi," dememe kalmadı, bir el belime dolandı.

"Geldim bile."

Gülizar Anne'nin bakışları değişti. Yüzüne öyle bir gülümseme yayıldı ki. Fırat mutfağa geçince hemen yanıma sokuldu.

"Kızım, bu oğlan körkütük âşık oldu sana. Hazırla kendini, Diyarbakır'a dönerken canımıza okuyacak."

Somurtarak baktım ona. Hoşuna gitmişti kadıncağızın, gülüp duruyordu.

"Biliyorum anne, biliyorum. Beni boş ver de, Ali'ye deli gibi düşkün. Nasıl olacak, ben de kestiremiyorum."

"İdare edeceğiz onu artık, ne yapalım!"

Biz böyle konuşurken, içeriden sesler yükseldi. Misafirler gelmiş olmalıydı.

"Ah, benim güzel çocuklarım gelmiş!" dedi Gülizar Anne.

Benden başka herkes tanıyordu onları. Altı kişi gelmişlerdi. Hepsi birbirinden bakımlı üç kadın ve üç erkek. Sıkı dost oldukları her hallerinden belliydi. Bahçeye doğru gelirlerken bile şamatayı elden bırakmıyorlardı.

Ne yazık! Oysa benim hiç dostum yoktu. Elmas hariç tabii. O benim için bambaşkaydı.

Gülümseyerek, misafirlerimizi karşılamak için ilerledim. Onlara doğru yaklaştıkça bakışları değişti. Tepeden tırnağa süzüyorlardı beni. Fırat yanıma gelip, belime dolandı ve beni arkadaşlarıyla tek tek tanıştırdı. İçlerinden biri çiftti. Ebru ve Tolga. Daha okuldayken evlenmişler. Sonradan fark ettim, Ebru hamileydi galiba.

Ebru "Fırat! Buldun hem güzel, hem de çıtır kızı, bize bile haber vermeden evlendin, değil mi? İnanamıyorum yeni doğum yapmışsın ve inceciksin Elif'çim," dediğinde diğerleri de onayladı.

Esmer olanı daha dikkatli inceliyordu beni. Eksik bir yanımı arar gibiydi. Hemen yanında duran iri yarı ve oldukça kalıplı olan Bülent, kibarca uyardı onu.

"Hiç boşuna bakma, Derya'ya yüz basar!"

Güya sessizce söyledi bunu ama ben duydum. Fırat'ın da duyduğu gibi. Yüzüme suçlu gözlerle baktı ve kulağıma "Seni çok seviyorum," diye fısıldadı. Bozuluyor muydum? Hayır. Belki de biraz... Ne olursa olsun, beni başkasıyla mukayese etmelerine kızmıştım galiba. Bebefondan Ali'nin ağlama sesi yükselince "İzninizle, ben hemen geliyorum," deyip, yanlarından ayrıldım. Fırat merdivenlerde yakaladı beni ve kolumdan tutarak durmamı sağladı.

"Elif! Kızdın, öyle değil mi?"

Yutkunuyordum. Önce 'Hayır, kızmadım. Neden kızayım?' demek istesem de yapmadım bunu. "Evet! Çok kızdım! Beni o manyakla mukayese etmelerine feci bozuldum. Tamam mı?" Kolumu kurtarıp odaya girdiğimde yine peşimdeydi. Ali'yi kucağıma alıp susturdum.

"Ya, bakma sen onlara! Sadece boşboğazlar biraz."

"Tamam, Fırat! Boş ver gitsin!"

"Nasıl boş vereyim?"

Derin bir nefes alıp Ali'nin üstünü değiştirdim ve Fırat'a döndüm.

"Ayıp olacak. Sen in, ben Ali'yi doyurup geliyorum."

Fırat'ın morali bozulmuştu. Birkaç dakika sonra bebeği pusetine koyup aşağıya indim. Bahçeye girerken "Evet, işte oğlumuz Ali de burada," dedim gülümseyerek. Hepsi birden Ali'nin başına toplandı.

"Hiii! Bu nasıl bir bebek, gözlere bak!"

"Anneye benziyor, renkli gözlü."

"Çok tatlı!"

Bunun gibi bir sürü cümle arka arkaya gelmişti. Ali gülücükler dağıtıyordu belli belirsiz mimiklerle. Tombiğim benim! Nasıl da şirinlik yapıyordu millete. Fırat, enerjisi düşmüş bir halde beni seyrediyordu. Ruh halimi ölçmeye çalıştığını bildiğimden, gözlerine yakalanmama gayretindeydim. Gözlerimdeki uçurumlardan yuvarlanmasına izin veremezdim. O, Ali'nin, aslan parçamın babasıydı. Tüm bunları ruhumun arka taraflarına öteleyerek, dikkatimi konuklarımıza verdim.

Ev sahibi olarak misafirperver olmaya çalışıyordum. Zaten geçen birkaç saat, onların iyi niyetli insanlar olduğunu anlamama yetmişti. Hatta eğlenmeye başladığım bile söylenebilirdi.

Ali mızmızlanmaya başlayınca, Elmas onu yukarı çıkardı. Bugün uyanık kalma konusunda kendi rekorunu kırmıştı bebeğim.

Diğerlerine göre daha dingin bir karaktere sahip olan Suzan, önce Fırat'a bakıp, sonra Gülizar Anne'ye döndü.

"Gülizar Anne, Fırat'ı hiç böyle âşık görmemiştim daha önce."

Tolga da heyecanlı ses tonuyla Suzan'a katıldı. "Kesinlikle! Bir başka bakıyor. Eee, haklı da, Elif süper biri."

Gülizar Anne "Elif'im çok iyidir, güzeldir..." derken sevgiyle bana baktı. Her ne olursa olsun, bu kadını seviyordum.

Fırat başını sallayarak annesine katıldı. Konuşurken gözlerime niye böyle bakıyordu? Ne çok kızdığımı bildiği halde hem de!

"Öyle! Ben hiç bu kadar sevmedim. Konu o olunca aklım seyahate çıkıyor bazen!"

Ebru "Çıkmayıp ne yapsın. Artist gibi kız, güler yüzlü, sevecen... Senin adına çok mutluyum arkadaşım," dedi.

Yüzüm kızarmış olmalıydı. Fırat elimi tutarak Ebru'ya döndü.

"Hadi artık, acıkmadınız mı siz?"

Masayı el birliği ile silip süpürdük. Çok yiyince rehavet çökmüştü hepimize. Elmas, o deli hikâyelerini anlatmaya başlayınca, milleti yine gülme krizi tuttu. Hele de geçen yaz, köyde kadınlara yaptıklarını anlatınca... Gülizar Anne kafasını sallayıp, ayağındaki terliği Elmas'a fırlattı. "Bu arsız yine coştu işte! Tövbe tövbe! Kadınların aklını aldı geçen yaz, bir de herkese anlatıyor."

Elmas alışmıştı artık gelen terliklere. Bir türlü isabet ettiremiyordu Gülizar Anne zaten.

Ebru "Nasıl yani? Sahte yılanı kadınların şalvarına mı koydun sen?" dedi hayretle.

Elmas "Ne yapayım, şalvarlarına sahip çıksalarmış," diye cevap verdi umursamaz bir halde.

"Hele babaanneye neler yapıyor bir görseniz," dedim.

Fırat "Babaannem kıyamıyor, yoksa kıracak kemiklerini bir gün ama!" dedi.

"Evet. Çok şekerdir babaanne."

Elmas "Gideriz sen gelince, Elif," dedi hevesle.

"Süper olur."

Fırat'ın yüzü düşmüştü yine. Eliyle saçlarımın açık olan kısmını okşadı. Gideceğimizi hatırlamak onu yoruyordu.

Ebru "Aaa, Diyarbakır'a mı gideceksiniz?" diye sorunca, keyifsizce başını salladı.

"Hamilelik olmasa ben de gelirdim sizinle," dedi Ebru.

Fırat "Seneye götürürüm seni, güzelim. Sen sağ salim doğur da..." dedi arkadaşına.

Tolga "Ne güzel eğlenmiştik geçen sene," diye katıldı konuşmaya.

Suzan da heyecanlanmıştı. "Gülizar Anne! Onlar nasıl yemeklerdi ya!"

Gülizar Anne, "Yine yaparım, kızım. Siz yeter ki gelin!" dedi.

Saat akşam beşi gösterdiğinde ayaklandılar.

"Hadi, siz de gelin! Gülizar Anne bakar bebeğe," diye ısrar etmeye başladılar. Ben bebeğimi bırakmak istemedim. Ama Fırat gitmek istiyor gibiydi.

"Sen git istersen," dedim sessizce.

O da gözlerime bakıp, "Sen olmadan gitmem," dedi.

Gülizar Anne otoriter sesi ve emir veren bakışları ile yakaladı beni.

"Dolapta sütün var, Elif. Çıkmadan emzirirsin de. Bana güvenmiyor musun sen? Kocan gitmek istiyor işte!" deyince söyleyecek söz kalmamıştı.

Yukarı çıkıp Ali'yi doyurdum. Açık hava onu yormuştu bugün. Derin derin uyuyordu.

Elmas giyinip yanıma gelmişti. "Ne giysem?" diye sordum.

"Şu kot iyidir. Topuklu ayakkabı ve işte bu bluz. Ha bir de kemer, kesinlikle şu."

Giyindim ve Elmas'a baktım, "Çok iddialı değil mi?" dedim. "Saçlarımı da açtırdın!"

"Kızım var ya, sen bir doğa harikasısın!"

"Hadi oradan, sen kendine bak! Sahi Elmas, yarın seninkiyle buluşacaktın hani, ne oldu?"

"Okula uğrayacağım dedim anneme. O ara görüşeceğiz. Bir yakalanırsak var ya, öldüm ben!"

"Dikkatli ol, olur mu?"

Elmas bugün öyle güzeldi ki. Fırat'ın arkadaşının gözleri onun üzerinden ayrılmamıştı tüm gün, fark etmiştim. Tabii boşa çabaydı, onlar dışarıya kız vermezlerdi. Zaten Elmas da gönlünü dışarıya vermemişti.

Elmas ile merdivenden inerken, Fırat neye uğradığını şaşırmıştı. Gülizar Anne hemen nazar boncuğumu kontrol etti bakışlarıyla. Evden çıkarken, "Anne, içim hiç rahat değil, zorlamasan gitmem," dedim.

Gülizar Anne kulağıma doğru yaklaşıp "Elif! Fırat'ı nasıl tek başına yolluyorsun gece gezmelerine? Derya gibi biri daha çıkarsa karşımıza kaldıramam! Hadi, gelinim üzmez beni," dedi.

Fırat elimi tutup kendine doğru çektiğinde, kızlar yine bizi inceliyordu. Elmas, Suzan'ın arabasına bindi. Diğerleri de kendi arabalarına. Fırat kapımı açarken, "Seni böyle dışarı çıkarmakla hata ediyorum aslında. Başımı belaya sokar senin bu güzelliğin!" deyince huzursuz oldum. Kaptırmıştı kendini.

"Bana öyle bakmaya devam edersen, eve dönerim!"

Sertçe güldü. Aynı sertlikle arabaya oturup, kapıyı çektim.

Kontağı çevirirken "Yarın sonuçlar belli olacak, ne hissettiğim umurunda bile değil, Elif! Moral sıfır bende!" dedi.

"Saçmalıyorsun! Altı üstü iki saatlik uçak yolculuğu kadar uzak olacağız."

"Onu gel de bana sor! Neyse ki ekim ayına kadar yanındasınız."

"Kayıt için gider geliriz."

"Gideriz. Ya, şunları ekip baş başa mı takılsak, Elif?"

"Olmaz, ayıp olur! Hem Elmas'ı onlarla mı bırakacağız?"

"Unutmuşum o cadıyı. Yok, bırakamam gece gece onu."

Geldiğimiz yer denize karşı, açık hava bir yerdi. Müzik *slow* olunca, Fırat da içkinin dibine vurdu bu gece. Gözlerini bir saniye dahi üzerimden çekmeden, yuvarlıyordu kadehleri.

Tolga "Oğlum, ne oldu sana? Gören de derdinden ölecek sanır. Ağır ol biraz!" dedi ama Fırat konuşulanları umursamıyordu. Elimden tuttuğu gibi, dans etmek için piste doğru sürükledi. Belimi sımsıkı saran parmakları olabildiğine gergindi. Diğer eli yüzüme dökülen saçları kenara çekmekle meşguldü.

"Bu bir vurgundu ve ben en dibe battım, Elif."

"Fırat!"

Ne diyebilirdim ki? İhtiyacı olan teselliyi ben mi verecektim ona? Yaşadıklarımdan sonra, kendimi nasıl teselli edemediysem, onu da edemezdim.

"Baksana etrafına, herkes bana kıskanarak bakıyor. Bilseler..."

Derin bir "Of!" döküldü dudaklarından ve sustu. Dertli bakışlarını yüzümden çekmediği gibi, nefesinin buğusu da saçlarımın arasındaydı. Bakışlarımı kaçırmayı başaramayıp yakalandığımda, "Ben... Pes etmeyeceğim, Elif," dedi. "Hiç umut olmasa da direneceğim. Öyle ya da böyle, karımsın sen benim. Çocuğumun annesisin. Ölürüm ama seni asla bırakmam. Bunu unutma!"

"Çok içtin sen."

"Boş ver," diye susturdu beni. Etrafına gelişigüzel bakınıp yine bana döndü.

"Ankara'da... Yani beni tanımadan önce... Çıkar mıydınız eğlenmeye? Yani..."

"Yani? Kenan'la mı?"

Soruyu soran ya da sormayı bile başaramayan kendisiyken, öfkesi kimeydi? Sinirle yutkundu. Belimdeki eliyle daha fazla çekti kendine doğru. Bakışları bir demir kadar sert ve bıçak gibi keskindi.

"Birkaç kez istedim. Ama babam akşamları çıkmama izin vermezdi. 'On dokuz yaşındasın, çok küçüksün, başına bir şey

gelir,' diye söylenirdi. Ama bak, insanın başına bir şey gelecekse, hiçbir şey engel olamıyormuş!" dedim alaylı bir şekilde gülerek.

Ne kadar kızdığımı anladı ve kulağıma doğru yaklaştı. Nefret ediyordum onun bu denli pervasızca bana yaklaşmasından.

"Doğru, insan başına gelecekleri engelleyemiyor. Ama sen benim başıma gelen en güzel şeysin, Elif."

"Neden ben aynı şeyi söyleyemiyorum, Fırat?"

Kan beynime sıçramıştı artık. Gözleri dönüyor gibiydi. Alkollü olduğunu unutmuştum sinirden. O da benim gibi aniden sinirlendi ve elimden tuttuğu gibi çekiştirmeye başladı. Masamıza doğru resmen sürükleniyordum.

"Biz kalkıyoruz."

Tolga itiraz etti buna. "Oğlum, manyak mısın? Zil gibi oldun!"

"Bir şeyim yok!"

Hepsi birden anlamaya çalışıyordu ne olduğunu.

"Biz bırakalım," deseler de nafile! Fırat'ın damarı tutmuştu bir kere.

Elmas'a dönüp "Hadi," dediğinde, "Abi, lütfen ben biraz daha kalayım, Suzan bırakır beni," diye ısrar etti.

Derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştım. Şu anda Fırat'ın sadece beni dinleyeceğini biliyordum. Ağzımdan çıkan her şeyi sorgusuz sualsiz yapardı. Ama bendeki de inattı işte! Uğraşmayacaktım beyefendinin kaprisiyle.

Diğerlerine doğru dönerek, "Biz gidelim, malum bebeğimiz var. Yine bekliyoruz hepinizi," dedim.

Gözleri endişeliydi ama Fırat'ı az çok tanıdıkları için bir şey diyemediler. Abisinin tersliğini gören Elmas da direnmeden ayağa kalktı ve çıktık.

Elmas "Abi, anahtarı ver, ben kullanayım," dedi fakat Fırat gözleriyle dövecek gibi bakınca, kızcağız mecburen sustu. Bana bakıp, ne oluyor dercesine kaş göz yaptı.

"Boş ver," diyerek geçiştirdim.

Arka koltuğa sessizce oturan Elmas, ürkmüş görünüyordu.

"Binsene, Elif! Neyi bekliyorsun?" Dalmışım, öfkeyle çıkan sesi duyunca irkildim.

Bu gece bana gelen deli cesaretini anlamış değildim. Ellerimi kollarımın üstünde birleştirip, "Binmeyeceğim!" dedim diklenerek.

Sağa sola baktı Fırat zapt etmekte zorlandığı öfkeyle. Elmas, arkada tedirgin bir ruh hali içinde bizi izliyordu. Ancak ben, pes etmeden devam ettim konuşmaya.

"Alkollüsün ve benim büyütmem gereken bir çocuğum var! Kaza yaparsın!"

"Sana arabaya bin dedim, Elif!" Sesi yükseldikçe, bakışları da sertleşmişti.

Yerimden bir milim kıpırdamıyordum. Bende de hiç akıl yoktu! Adam alkollüydü işte. İnadım tutmaz tutmaz, şimdi tutmuştu! Yere çakılmış gibi dimdik durup, onu daha fazla kışkırtmak da nereden çıkmıştı?

Sinirle yanıma geldi. "Sana son defa *bin* diyorum, Elif!"

"Ben de sana *binmeyeceğim* diyorum!"

Öfkeyle yüzünü ovuşturdu ve zorla kolumdan tutup, arabanın içine resmen savurdu beni. Kolumun mosmor olduğuna emindim. Öyle korkmuştu ki, Elmas'tan çıt çıkmıyordu. Fırat sinirden değişen nefesi eşliğinde, gelip arabaya bindi ve kontağı çevirdiği gibi gaza bastı. Yol boyunca kimseden çıt çıkmadı. Bir tek onun öfkeli soluk sesleri...

Evin önüne geldiğimizde, Elmas hemen indi arabadan ve eve girdi. Ben de aynı hızla arkasından. Fırat en son girip, kapıyı sertçe kapattı. Gülizar Anne ve Kenan, şaşkınca bize bakıyorlardı. Yüzümüzden düşen bin parça tabii. Arabada akmaması için bütün irademi kullandığım gözyaşlarım artık en uçlarda, aktı akacak derken, Kenan kolumu işaret etti.

"Koluna ne oldu, Elif?"

Fırat'ın bakışları da bir anda koluma takıldı. Morarmıştu, aşağılık hayvan yüzünden! Bu onu daha fazla öfkelendirdi ve hemen yanı başındaki masanın üstünde ne varsa yere devirdi.

"Kahretsin!" dedikten sonra kendini dışarıya attı ve gazı kökledi.

Elmas endişeyle Kenan'a döndü. "Abi, çok alkollü! Yalnız bırakmasan!" diye yalvardı resmen. Kenan hemen Fırat'ın peşinden çıktı.

Öyle çok bezmiştim ki her şeyden, koltuğa yığılıp olanca sesimle ağlamaya başladım. Umurumda değildi hiçbir şey! Hiç kimse! Hıçkıra hıçkıra döküyordum içime sıkışanları.

Suçluluk, bütün hücrelerimi tüm kanıma yayılan bir kanser gibi sarmıştı artık. Ölmek böyle bir şey miydi? Toparlamaya çalıştıkça, daha da çok batıyordum. O güzel gözlerindeki uzaklık, bir mengeneye hapsolmuşum gibi sıkıyordu kalbimi. Niye öfkelendiğimi, kendime dahi açıklayamıyordum ki. Elif beni sevmek zorunda değildi! Hem de hiç! Üstelik nefret duygularını kabartmak için elimden ne gelirse yapıyordum. İçimdeki umudu azalttığında her şeyi yıkasım geliyordu. Kaybediyordum kendimi. O narin kolunu nasıl morartmıştım? Nasıl yapmıştım böyle bir şeyi? Direksiyonu yumrukladım ama sinirim azalmamıştı. Of! Neden hiçbir içki derdime merhem olmuyordu? Arabayı sahile çekip park ettim. Ağırlaşan bedenimi, denizin dibindeki kayaların üzerine bırakarak oturdum.

"Abi!"

Arkamı dönüp bana acıyan gözlerle bakan kardeşimi fark etmek, beni daha da deli etti. Üstelik susmayacağı yüzünden belliydi!

"Sen manyak mısın? Ölmek mi istiyorsun? O nasıl araba kullanmak?"

Sesimi çıkarmadım. Evet, belki de ölmek istiyordum. İçimdeki bu azap bitecekse, kesinlikle istiyordum bunu.

Kenan benden ses çıkmadığını görünce, yanıma oturup elini omzuma attı.

"Sana bir şey olacak diye çok korktum, abi."

"Buna en çok Elif sevinirdi belki de!"

"Hadi yapma! Onun böyle bir şeye asla sevinmeyeceğini sen de biliyorsun."

"Buna o kadar emin olma! Hayvanın tekiyim ben! Kurtulurdu kızcağız benden!"

"Hani pes etmeyecektin?"

"Ucunda ufacık bir ışık görsem, asla pes etmem! Ama göremiyorum, Kenan. Ne onu kalbimden söküp atmayı becerebiliyorum, ne de sevmeyi. Sevdikçe daha da fazla zarar veriyorum."

"Elif'i tanıdıkça daha çok seviyor insan. Öyle duru ki. Bu zamanda öylesini bulmak zor. O yüzden dikkatli olmalısın, kaybetmemelisin."

Kafamı umutsuzca iki yana sallayıp, çaresizce baktım ona.

"Çok seviyorum be Kenan. O böyle gülümseyen gözlerle bana baktığında diyorum ki, *'Öl be Fırat!'* "

"O kadar ha?"

"Yok, o kadar değil! Daha da fazlası! Kalbimin hemen üstüne oturmuş tonlarca yük var ve canım ölesiye yanıyor."

"Hadi kalk, asabi âşık! Kendini affettirmen gereken bir karın var evde. Ben çıkarken salya sümük ağlıyordu."

Elif'i üzmek istemiyor, ama bunu en çok da ben yapıyordum. Ayağa kalkıp Kenan'ın arabasına bindim.

"Erhan'ı aradım. Evden yedek anahtarı alıp, senin arabayı alacak buradan. Biz gidelim."

Deniz havası iyi gelmişti bana, açılmıştım. Eve girdiğimizde ortalıkta kimseler yoktu. Uyumuş olmalılar diye düşünürken mutfaktan annem çıktı. Söylenerek gelip yanıma oturdu.

"Derdin ne senin?"

Kenan "Anne, tamam, gitme üstüne," dedi.

"Helak oldu kız ağlamaktan. Ne varsa döktü içindekileri. Her şey güllük gülistanlık sanıyormuşuz, meğerse ne çok keder koymuş yüreğine."

"Ben çok pişmanım, anne. Ne çok bir bilsen! Nasıl yaptım ben o adiliği? Şimdi deli gibi sevdiğim kadına her dokunuşumda, irkildiğini görmek ne acı. Bu kadar seveceğimi bilemedim, anne. Hiç bilemedim."

"Ben de bilemedim, Fırat. Elif'i kızım gibi kabullenmeyi beklemiyordum. Senin ona bu kadar âşık olacağını ne bilirdik? Bilsek..."

"Bilseniz ne değişirdi ki? Yine aynı şeyi istemeyecek miydiniz?"

Çaresiz gözlerle yüzüme bakarak, elini yanağıma koydu. Teskin etmeye çalışıyordu kendince.

Kenan "Hadi artık, herkes odasına. Biraz dinlenmek herkese iyi gelecek," diyerek beni yerimden kaldırdı.

Yukarıya çıkarken orta katta durdum. Annem ve Kenan şaşkınlıkla bana bakıyorlardı. Sıkıntıyla eski odamı gösterip "Bu gece burada kalacağım. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var," dedim.

"Oğlum, yapma böyle!"

"Anne, tamam. Bırak istediğini yapsın."

İyi geceler dileyip, yıllardır bana ait olan bu odaya girdim. Burası şimdi ne kadar yabancı, ne kadar soğuktu. Bana ait değilmiş gibi. Üst katta hayatıma ışık tutan, ısıtan insanlar vardı. Elif ve Ali'm. Ama çıkmaya takatim yoktu. Elif'in ağlamaktan bitap düşmüş halini görmeye dayanamazdım. Yatağın üstüne bir külçe gibi bıraktım bedenimi.

Ne ara uykuya daldığımın hiç farkında değildim. Ali'nin ağlama sesi odayı doldurunca gözlerimi açtım. Annem kucağında Ali ile yatağın ucuna oturmuştu.

"Hadi uyan artık babası. Kahvaltı hazır."

Gülümseyerek doğruldum. Oğlumu kucağıma alıp kokladım. Çok özlemiştim onu.

Allah'ım, gittiklerinde nasıl dayanacağım?

"Elif nerede?"

"Aşağıda, Elmas ile sınav sonuçlarını öğrenmeye çalışıyorlar ama... Yoğun muymuş neymiş, çıkmıyor bir türlü."

Hemen kalktım yataktan. Nasıl unutmuştum bunu! Alelacele bir duş alarak giyindim ve aşağıya indim. Annem koltukta oturuyordu, Elif, Elmas ve Kenan ise ekran karşısında. Elif sıkıntıyla saçlarını karıştırdı. Beni fark ettiğindeyse hemen başını öne eğdi.

"Günaydın."

Yüzüme bile bakmıyor, yokmuşum gibi davranıyordu. İşte bu beni gerçekten deli ediyordu. Elmas ve Kenan şakalaşarak

ortamı yumuşatmaya çalışıyorlardı ama nafile... Hava gergindi. Onun küskün tavırlarına aldırmadan yanlarına gittim.

"Elmas, ver bir de ben deneyeyim," dedim.

Kenan itiraz etti. "Deniyoruz ama yoğunluktan düşmüyor işte."

Bilgisayarı onlardan alarak siteye girdim. Daha ilk denememde açılmıştı site.

Elmas "Yok böyle bir şey ya! Şansa bak!" dedi gülerek.

Elif'in elinde duran kimliği çekip aldım. Gözlerini kaçırıyordu benden. Numarayı girdiğim gibi kazandığı yer geldi ekrana.

DİCLE ÜNİVERSİTESİ TIP FAKÜLTESİ

İlk tercihiydi, kazanmıştı. Gidişi kesinleşmişti yani. Çok sevindim onun adına. Gerçekten. Ama bu içimin burkulmasını engellemiyordu.

Evdekilerin çığlıklarıyla düşüncelerimden sıyrıldım. Ev telefonu çaldığında arayan babamdı. Bilge ile sabahtan beri öğrenmeye çalışıyorlarmış ancak onlar da yeni girebilmişler siteye. Herkeste bir sevinç. Elif annemin kollarındaydı.

"Tebrik ederim, kızım. Allah utandırmasın, diploma törenini de görelim."

Gözleri ışıl ışıldı Elif'in, sevinçten ağlıyordu. Ayağa kalkıp ona doğru birkaç adım attım. Elmas'tan bakışlarını çekince fark etti ona baktığımı. Nasıl da kırgındı. Nefesim daralıyor, dayanamıyordum.

Birkaç adım daha yaklaşıp elinden tuttum. Çekmeye çalışıyordu ama bırakmıyordum her zaman olduğu gibi.

Belini kavrayıp sarılırken, kulağına "Tebrik ederim. Bana öyle bakma, Elif. Gerçekten dayanamıyorum," diye fısıldadım.

Bedeni bir kuş gibi titriyor olsa da, inatla yüzüme bakmadı. Ciddi ciddi küsmüştü bana. Bu kız karşısında niye bu denli çaresizdim ben?

Annem "Hadi, kahvaltıya artık. Ali uyumuşken rahat rahat yiyelim," dedi neşeyle.

"Ne yani? Benim oğlum sizi rahatsız mı ediyor, anne?" derken sesim sitemliydi.

Kenan "Oğlunu yerim senin. Paşamız o paşamız," dedi.

Elmas da ellerini göğsünde birleştirip, "Alıp böyle kalbime sokasım geliyor onu," dedi.

Annem, "Nasıl bırakıp gideceğiz bilmiyorum pamuğumu," diye ekledi ardından.

Elif sessizce kahvaltısını yapıyor, arada sırada Kenan ve Elmas'ın şakalarına gülümsüyordu. Çok ağlamış olduğu belliydi, gözleri şişmişti. Benimle konuşmasını istiyordum ama suratıma hiç bakmadığı gibi, sohbete de pek katılmıyordu.

"Elif, tuzu uzatır mısın?"

Elimi uzatmıştım ama o, masanın üzerine bıraktı tuzluğu. Annem olmasa tersleşecekti iyiden iyiye ama ona saygısından sessiz kalmayı tercih etti.

Kenan "Abi, hadi acele et. Bugün bir sürü işimiz var, biliyorsun," dedikten sonra Elmas'a döndü. "Elmas, sen öğlen mi gideceksin?"

Elmas "Evet, abi," deyince, "Geç kalma!" diye uyardım onu.

"Tamam."

"Elif, akşam kutlamak için dışarı çıkalım mı?" diye sordum ama suratı çok asıktı.

Kenan "Süper olur!" dedi hevesle.

"Yok. Ben evde kalsam daha iyi olur, Kenan. Ali'yi bırakmak istemiyorum."

Evden çıkarken huzursuzdum. Onunla küs olarak evden çıkmak canımı sıkıyordu. Annem kaş göz yapıyordu sürekli ama anlamıyordum. En sonunda en kısık sesiyle "Oğlum, gönlünü alsana şu kızın," dedi gizlice.

"Bırak biraz kapris yapsın, alırım ben onun gönlünü."

"Of, Fırat of! Sen beni öldüreceksin bir gün."

Fırat'a öyle çok kızgındım ki, neredeyse tüm gece ağlamıştım. Beyefendi bir de sanki kendisi haklıymış gibi, başka odada yatmıştı. Sabahın ilk ışıkları odaya süzülünce Ali uyanmış, ben de onunla birlikte kalkmıştım. Nasıl da neşeliydi. Gülücükler saçıyordu güzel oğlum.

Onun bu halini Gülizar Anne ve Elmas da görsün istedim. Kucağıma aldığım gibi onların odasına gittim. Gülizar Anne'nin kucağına bırakıp, Ali'nin minik elini onun yanağına koydum. Gözlerini açıp da Ali'yi kucağında görünce, ne çok sevindi. Bir de gülücük üstüne gülücük gönderiyordu bebeğim.

"Oyy... Babaannesinin gülü! Elif, ben yerim bu kuzuyu. Büyümüş de odaları mı gezermiş?"

Gürültümüze Elmas da uyanmıştı. Gelip Ali'nin diğer tarafına da o uzandı.

"Karnını doyurup altını değiştirince dünyalar onun oldu. Bugün pek mutlu."

"İyisin, değil mi?" diye sordu Elmas.

"İyiyim. Bugün sonuçlar açıklanacak ya, çok heyecanlıyım."

"Kıyamam."

Sonra Ali biraz uyudu ve yeniden kalktığında babaannesiyle Fırat'ın odasına gittiler. Bizse hâlâ ÖSYM'nin sitesine giremiyorduk.

Fırat aşağıya inmiş, gözümün içine suçlu suçlu bakıyordu. Başımı çevirdim hemen. Gelip bir de o denemek istedi ve ne şanstır ki ilk girişinde sonucu gördü...

Dünyalar benimdi artık. *Doktor* olacaktım! Okuyacaktım!

Hepsi sevinçle kutladı beni. Tabii Fırat da. Bir de kulağıma fısıldadıkları vardı tabii. "Tebrik ederim. Bana öyle bakma, Elif. Gerçekten dayanamıyorum."

Yutkundum ama suratına bakmadım.

Bu sefer o kadar kolay değil, Fırat Efendi. Afra tafra yaparak, ortalığı tozu dumana karıştırmak kolay tabii! Seninle konuşmayacağım. Başaramayacaksın!

Diyarbakır'dan da durmadan arıyorlardı. En son Eylem ve Sinan'la konuştum. Tebrik ediyorlardı. Özlemiştim onları. Bana arkadaş olmuşlardı oradayken. Telefonu kapatıp sehpaya bıraktığım gibi mesaj geldi.

Baktığımda Fırat'tan olduğunu gördüm. Açıp açmamak arasında gidip gelsem de açtım.

"Küs müyüz?"

Cevap vermedim. Aradan yarım saat geçti. Bir mesaj daha geldi.

"Seninle küs olmak, nefessiz kalmak gibi, Elif."

Yine cevap yazmadım, ardından bir mesaj daha geldi.

"Seni çok seviyorum, güzelim. Yapma böyle!"

Delirmişti herhalde Fırat. Her yarım saatte bir mesaj gönderiyordu. Öğlen Elmas gittikten sonra, Gülizar Anne'yle birlikte Ali'yi bahçede güneşlendirdik biraz. İçeri girdiğimizde kapı zili çalıyordu. Abla kapıyı açmaya gitti ve bir kucak dolusu papatya buketiyle geri geldi.

"Sana gelmiş," deyince uzanıp aldım buketi. Koltuğa oturup kart aradım ama yoktu. Telefonuma bir mesaj daha geldi o an.

"Ben bir eşeğim ama gerçekten çok pişmanım, Elif! Ne olur eve geldiğimde yüzün gülsün."

Ve yine kapı çaldı. Bu sefer de bembeyaz bir kucak dolusu gül buketi gelmişti. Ve bir mesaj daha...

"Tıpkı kucağındaki güller gibi."

O kadar çok işim vardı ki bugün, öğlene kadar hiç durmadan çalışmıştım. Sonra da Elif'e mesaj atmaya başladım. Güzel karımı biraz şımartmam gerekiyordu. Kapris yapmak, nazlanmak onun da hakkıydı. Üstelik ben durmadan kalbini kırarken... Çiçekçiyi aradım ve tembihledim. Çiçekleri teslim ettikçe, telefonla bana haber verdi. Verdi vermesine de... Elif'ten ne ses çıktı, ne de seda. İçim sıkılıyordu ama toplantı üstüne toplantı vardı. O mesajları bile toplantıda masa altından göndermiştim. Akşam olup da evin yolunu tuttuğumuzda, Elif'in beni nasıl karşılayacağını çok merak ediyordum doğrusu.

Mesela kapıyı gülümseyerek açacak mıydı? Pek sanmasam da ümit etmekten vazgeçmiyordum.

Ne yazık ki beklediğim gibi olmadı. Kapıyı açan, Elmas'tı. Ama en azından gülümseyen biri vardı.

"Eee, millet nerede?" diye sordum.

"Annemle Elif, Ali'yi arabasına koyup sahile doğru yürüyüşe gittiler."

"Benim niye haberim yok?"

"Bilmem... Annem birden ayaklanıp Elif'i de peşine takınca çıktılar. Gelirler birazdan ."

"Abla nerede?"

"Mutfakta. Kenan abim biraz önce mutfağa daldı da, onu kovalamakla meşgul."

"Elif'in morali nasıldı?"

"İyiydi. Yani bize karşı iyiydi."

"Ha, bana karşı iyi olmayacak diyorsun yani?"

"Bingo!"

"Neyse, en azından çiçekleri vazoya koymuş. Sen ne yaptın, hallettin mi işlerini bugün?"

"Hımm... Evet, hallettim."

Zil çalınca kapıyı ben açtım. Elif ve annem, nefes nefese kalmışlardı. Eğilip Ali'yi arabasından çıkardım. Elif'in yüzüne bakıyordum ama en ufak tebessüm yoktu ifadesinde.

Bebek arabasını çekip "Anne, ben şunu arka bahçeye bırakayım," dedi ve gitti Elif.

Annem pis pis gülerek, "Ne o, çiçekler işe yaramadı anlaşılan?" dedi.

"İnadı tuttu. Sen al Ali'yi, ben geliyorum."

Elif'in peşinden arka bahçeye doğru ilerledim. O arabayı bırakıp, aniden dönünce burun buruna geldik. Sağa doğru gitmek için hamle yaptığında önüne dikildim.

"Demek hâlâ küsüz."

O yeşil gözleri hırsla bakıyor ama tek kelime etmiyordu. Elimi beline dayayarak kendime doğru çektim. Kurtulmaya çalışıyor ancak gücü yetmiyordu.

"Özür dilerim, Elif. Hadi ama yapma. Bugün burnumdan geldi, bana küs durma!"

"Bırak beni!" Dikleniyordu Elif.

"Bırakmayacağım! Hem sen neden böyle şıkır şıkır giyinip gittin yürüyüşe?"

"Çünkü böyle gitmek istedim! Bundan sonra da böyle gideceğim."

"Gitmeyeceksin! Haber de vermedin dışarı çıkacağını."

"Bundan sonra da vermeyeceğim!"

"Beni deli etmeye çalışıyorsun ama boşuna uğraşma! Ben zaten sana deli divaneyim."

"Bırak lütfen!"

Elif'i belinden kendime daha çok çektim. Eğilip saçlarını kokladım. Sonra yanağına küçük bir öpücük bıraktım.

"Küs mü kalacağız böyle? Hem de ben sizin yakında gidecek olmanıza bu kadar üzülürken. Elimde değil Elif, âşık oldum işte! Öyle böyle değil. Yakıp yıkıyor yüreğimi. Hele de sen bana dargın bakarken."

"Bunu karşındakini kırmadan önce düşünecektin!"

"Konu sen olunca ne yaptığımı bilmiyorum ki!"

"Bak! Unut beni sevmeyi, hayatına başkalarını sok!"

"Asla! Deli misin sen? Ben bugün soluksuz kaldım küsüz diye. Unutabilir miyim? Başkalarından bana ne, yüreğime sen lazımsın!"

Elif o güzel başını iki yana salladı çaresizce. Gözleri dolu dolu olmuştu.

"Ne yapacağım ben seninle, Fırat?"

Belinden iyice çekip kendime, sımsıkı sardım. Çenemi kafasına yasladım ve fısıldadım.

"Senin benimle ne yapacağını bilmiyorum, Elif. Ama ben seninle ne yapacağımı biliyorum. Sadece çok seveceğim. Her geçen gün daha çok... Daha çok..."

Elif kollarımdaydı. Kaçmıyordu artık. Çünkü bırakmayacağımı anlamıştı. Onu böyle saatlerce sarabilirdim. Kollarımda olduğunda tüm dünya bana aitmiş gibi geliyordu. Ama her şeyin bir sonu vardı maalesef...

Annem "Fırat, Elif! Hadi kuzularım, yemek hazır," diye seslenince ayrıldık. Döndüğümüzde, annem gülen gözlerle bekliyordu bizi. "Hah, şöyle! Koklaşın kumrular gibi," dedi.

Elif çok utanmıştı. Elini sımsıkı tuttum.

İçeri girdiğimizde Kenan ıslık çalıyordu. "Çabuk pes ettin be Elif!" dedi.

Annem "Ne yapsın? Barışmadan rahat verir miydi, bu deli oğlan?" dedi beni göstererek.

"Ya, sizin başka işiniz yok mu?" diye çıkıştım. "O benim karım! Bazen küser, bazen de barışırız!"

"Aman aman, muhabbetiniz bol olsun! Yoksa seni nasıl çekeriz, inan bilmiyorum, abi!" dedi Elmas.

Kafam allak bullaktı. Gerçekten de Fırat'la ne yapacağımı bilemiyordum. Bana öyle bir aşkla bakıyordu ki. Nasıl kaçacaktım bu ilişkiden? Elimi sımsıkı tutmuş, usul usul okşuyordu yemek masasının altında. Diğer elimle alnımı ovuşturuyordum. Çaresizdim... Sıkıntılıydım... Oluru yoktu! Kaçışı yoktu! Cidden âşıktı bana. Anlamamak için kör olmak lazımdı. Vazgeçmeyecekti. Vazgeçmedikçe de, ikimiz de örselenecektik. Şimdi yoktu ama bir gün beklentileri olacaktı benden. Bugün belki elimi tutmak yetiyordu ama yarın yetmeyecekti.

İşte o zaman ne yapacaksın, Elif? Sen koskoca aşiretin gelinisin ve Fırat senin kocan. Vazifelerini yapmadığın duyulursa, başına gelecekleri düşünebiliyor musun? Tabii bir de içindeki yalnız kalma korkun var. İtiraf et, Elif! Yalnızlıktan korkuyorsun sen. Ailenin özlemini bu evde tamamladığını hissediyorsun.

"Elif, iyi misin canım?"

Düşüncelerimin içinden sıyrılıp ona baktığımda gülümsüyordu. Elinin tersiyle yanağımı yokladı.

"Yoruldum galiba. Uzun zamandır yürümeyince."

"Fırat, biz perşembe günü gidelim diyoruz. Baban yine aradı bugün."

"Tabii, kocan aradı ve yelkenlerin suya indi, değil mi Güli-zar Hatun? Hani kalacaktın biraz?"

"Ağa evi oğlum, gelen giden oluyor. Boş bırakmayalım."

"Elmas, sen de mi?" diye sordum.

"Mecburum. Babama söz verdim annemle döneceğim diye. Yoksa göndermiyordu."

"Tabii, senin gibi şamatacı maymuna her evin ihtiyacı var," diye takıldı Fırat.

"Aşk olsun ya! Ne yapayım, suratımı asıp oturayım mı?"

"Bakma sen ona. Herkes onun gibi somurtup otursun istiyor," dediğimde, Kenan da katıldı konuşmaya.

"Ooo! Ağır taştı, abi."

Gülizar Anne "Hadi oradan, hepsi bir oldu oğlumu taşa tuttuyorlar," diyerek Fırat'ı korumaya çalıştı.

"Sevgili oğlu Fırat'a hayatta laf söyletmez," diyerek devam etti Kenan.

Gerçekten de öyleydi. Fırat'a başka düşkündü Gülizar Anne. İlk göz ağrısı olduğundan mıdır bilmem, ben dâhil hiç kimsenin onu üzmesine tahammülü yoktu.

"Eee, Elif... Söyle bakalım, hazır mısın Tıp Fakültesi gibi ağır bir bölümü okumaya?"

Hazır mıydım? Şimdiye kadar kazanmaya kitlenmiş, sonrasını düşünmemiştim. Hem bebeğimi ihmal etmemem gerekliydi, hem de eğitimimi. Tabii bir de sevgili aşiretimiz ve onun kurallarına uymam lazımdı. Kara kara düşünmeye başlamıştım ki Fırat "Ben sana güveniyorum, hiç boşuna düşünme," dedi.

Elmas "Tabii ya! Hem biz varız arkanda," diyerek destekledi.

Kenan "Zor yanları olacak, bunu sen de biliyorsun. Ama bitirdiğinde, mükâfatı çok güzel olacak. Saygın bir mesleğe sahip olacaksın, Elif," dedi.

Gülizar Anne de katıldı. " 'Doktor gelinim' deyip böbürleneceğim ben de."

"Siz beni böyle motive ederseniz, ben birkaç fakülte okurum herhalde."

Fırat "Aman! Yok! Bir tanesi yeter bence bize," dedikten sonra elimi daha sıkı tutup, yüzünü bana döndü. Bir şey demeden derin derin gözlerime baktı. Onu artık iyi tanımaya başlamıştım. Bakışından, duruşundan ne düşündüğünü az çok anlıyordum. Sıkıntı basmıştı ruhuna yine. Gideceğimizi hatırladıkça yüzü değişiyordu hep.

Kenan, Fırat'ın tam karşısında oturuyordu. Pis pis kahkaha atmaya başlayınca Fırat da gülümsedi.

"Yine ne eşeklik geldi aklına?" diye sordu Fırat.

"Ya abi, sen böyle basbayağı kaptırmışsın ha! Bildiğin körkütük âşıksın cidden."

Fırat gülümsedi. Kafasını iki yana sallayarak "Başa gelen çekiliyor kardeşim, yapacak bir şey yok," dedi.

"Elif, giderken bu adamı da götür be! Valla! Sen yokken biz nasıl yaşayacağız abimle, bilmiyorum."

Elmas "Gerçekten ya! Bak bunu düşünmemiştim ben! Yandık biz. Ben Diyarbakır'da mı okusaydım acaba?" diyerek takıldı abisine.

Gülizar Anne yine oğlunu korudu. "Aaa, yeter ama! Elif, aşk olsun, hiç korumuyorsun kocanı! Bırakmışsın bu gevezelerin eline."

Gülümsedim. Neye güldüğümü kendim bile bilmeden.

Ali'nin ağlamasıyla masadan kalktığımda, Fırat da peşimdeydi.

"Sesi her geçen gün gürleşiyor sanki."

Kenan "Kimin oğlu?" diye söylendi.

Fırat "Tabii ki babasının. Paşa oğlum benim," dedi gururla.

Otuz Altıncı Bölüm

Bütün kalbimi dolduran bu bebeğe baktığımda, onsuz nefes alamayacağımı, ona gelecek herhangi bir zararda ölebileceğimi hissediyordum. Elif'in bakışını, gülüşünü taşıyordu yüzü. Bana ait neler vardı, henüz çözemiyordum.

Onlara bakarken, en başlara döndüm hafızamda. Elif'in hastaneden kaçarak yanımıza geldiği, 'Ben hamileyim, benimle hemen evleneceksin,' dediği güne. Kâbus gibi gelmişti o gün bana. Yaptığım o adiliği bana her gün hatırlatacak bir bebeği hiç istememiştim. Bunu Elif de istememiştir tabii ki. Ama o her zorluğa rağmen kıyamadı bebeğimize. Doğurdu. Bazen Elif kadar cesur olmadığımı düşünüyordum. Sessiz duruşunun altında, sapasağlam, kocaman bir kalbi vardı. Güzel oğlumu kucağına almış emzirirken, şefkatin, sevginin en yoğun halini gözlerinden Ali'ye veriyordu.

Sen ne güzel, ne temiz bir varlıksın, Elif'im.

Bebeği yatağına yatırıp başını kaldırınca, gözlerimiz çakıştı.

"Beni izlemeyi bırak artık!"

"Elimde değil ki, Elif."

Mırıldanarak söyledim bunu. Çaresizce. Her geçen gün kalbimde büyüyen sevgisini sesime katarak...

"Hani savurur ya rüzgâr yerdeki yaprakları... Yaprak çaresizce rüzgâr nereye kadar götürürse gider. Ben de öyleyim, Elif. Durduramıyorum bu aşkın devleşmesini. Kahroluyorum. En başa dönebilsem... Seni ilk gördüğüm yere... Okulunun önüne."

"Sen tek başına savrulmadın ki, Fırat! Benim nasıl örselenerek savrulduğumun hiç farkına varmayacaksın, değil mi? Pişmanlığın ne faydası var şimdi, söylesene!"

"Yok. Hiçbir faydası yok, keşke olsa."

"Ben... Aşağıya iniyorum."

Ayağa kalkarak, Elif'i elinden yakaladım. Yine aynı şey... O çekmeye çalıştıkça kendini, ben daha çok sarıyordum.

"Bekle, ben de geleceğim."

"İyi."

Günler geçiyordu. Annemler gideli yirmi gün olmuştu. Bu süre zarfında Ali de iyice büyümüş, sesler çıkarmaya başlamıştı. Onu her gördüğümde, ısırmak geliyordu içimden. Elif gözü gibi bakıyordu oğlumuza. Annelik her geçen gün daha da olgunlaştırıyordu sanki meleğimi. Bana karşı bazen çok yakın bir arkadaş gibi, bazen de soğuk, başka dünyalardaymışız gibi davranıyordu. Bunu genelde onu kızdırdığımda ya da tutan kıskançlık damarlarımdan sonra yapıyordu. İkimiz de çalkantılı bir ruh hali içerisindeydik. Bir günümüz diğerini tutmuyordu.

Elif artık eve fazlasıyla hâkimdi, her şeyle ilgileniyordu. Geçenlerde yine bizim çocuklar gelmişti. Elif onlara epeyce alışmıştı. Hafta sonu da onlar bizi davet ettiler. Dışarıdan bakıldığında çok mutlu bir aileymişiz gibi görünüyor olmalıydı. Hoş, ben ikisi yanımdayken gerçekten de çok mutluydum.

Durup durup "Ya Fırat, nasıl bu kadar âşık oldun?" diyorlar, sonra da "Ama haklısın, insan Elif'e âşık olmayıp da ne yapsın!" diye devam ediyorlardı. İşte bu, beni ne kadar gururlandırıyorsa, bir o kadar da tedirgin ediyordu. Elif'i herkesin benim gibi görmesini istemiyordum. Aklıma yine o bütün benliğimi sinirden kudurtan fikirler üşüşüyordu. O öyle narindi ki. Su gibi bir güzelliği vardı. İstemese de dikkat çekiyordu.

Okul başladığında, rahatsız edenler olur muydu? Ya benim gibi âşık olanlar olursa? Sık sık gidip görünmeliydim okulda. Şoförle gidip gelmeliydi belki de fakülteye. Kafam kazan gibi

oluyordu düşündükçe. Bunları ona yansıtmamaya çalışıyordum ama huzursuzluğum yüzüme yansıyor olmalıydı.

Engelleyemiyordum.

Geçenlerde Zeynep, Beril'in bebeğinin fotoğraflarını mail attı. Elif dolu dolu gözlerle bir süre inceledi. Sonra ailece çekilmiş fotoğraflara sıra gelince tutamadı, bıraktı gözyaşlarını. Uzun uzun seyretti hepsini. İlk önce özlemle baktığı fotoğrafları, sinirlenerek çarçabuk kapattı. Ertesi gün ve daha ertesi gün, gizli gizli bakmayı tercih etti. Ben de farkında değilmişim gibi davranmayı.

Diyarbakır'a gitmeden önce, Zeynep gelecekti yanımıza. İstanbul'u da görsün istiyordu Elif. Bu arada, Kenan'ın âşık olduğu kızı görmek için, Elif geçenlerde şirkete geldi. Çok beğendi kızı. Gülüm, Elif'ten dört ya da beş yaş büyüktü. Elif'im daha küçüktü.

Yirmi yaşında olmasına rağmen öyle olgundu ki... Oturuşu, kalkışı, her şeyiyle bir hanımefendiydi. Aşiret içinde ondan bahsedilirken, övgü dolu sözler kullanılıyordu.

'Her zaman saygılı.'

'Ailesi gerçekten de çok iyi yetiştirmiş.'

Hayranlığım gün geçtikçe aşkımın içinde harmanlanarak büyüyordu.

On gün sonra Diyarbakır'a gidip, kayıt işlemlerini yapacaktık. Elif orada on gün kadar kalmak istiyordu ama izin vermiyordum. Benimle beraber geri döneceklerdi. Okullar açıldığında tekrar götürecektim onları. İş dışındaki her anımı onlarla geçiriyordum. Birbirimizin huyunu suyunu iyice öğrenmiştik.

O melek yüzü, benim gibi huysuzu bile değiştiriyordu. Onu izlerken sakinleşiyordum. Sürekli olarak ona sarılmak, teninin kokusunu duymak istiyordum...

"Fırat!"

"Ne oldu, Elif? Ne bu panik?"

"Ali'nin ateşi çıktı. Düşüremedim. Şoförle hastaneye gidiyorum."

"Tamam, siz gidin, ben de hemen çıkıyorum."

Telefonu nasıl kapatıp yola çıktığımı hiç bilemiyordum. Hastaneye vardığımda onlar da yeni gelmişlerdi. Büyük adımlarla gidip Ali'yi kucağıma aldım. Yanıyordu gerçekten.

"Kahretsin! Ne oldu böyle?" dedim.

Elif "Bilmiyorum," dedi. "Acele et Fırat, acile girelim."

Ali'nin doktoru gelip bakmış ve üşüttüğünü söylemişti. O kadar da dikkat ettiğim halde... Bu gece hastanede kalsın dediler, biz de kabul ettik. Onun öyle bitap düşüp, baygın vaziyette uyuması, nasıl da içime dokunuyordu. Yüreğimi bıçakla ince ince kıyıyorlardı sanki. Gözlerimden süzülen yaşları görünce, Fırat yanıma oturdu. O da çok üzgündü, hatta utanmasa ağlayacaktı. Ali'yi öyle görmek canını acıtıyor ama bana teselli vermekten de geri kalmıyordu.

"Şşştt! Elif, hadi ama çocuklar böyle büyüyorlar."

"Ama ben ona çok dikkat ediyordum."

"Yetişkin birinden virüs almış da olabilir. Kendini suçlayıp durma."

"Bebeğimi böyle görmeye dayanamıyorum, Fırat."

Gözlerimden daha hızlı süzülmeye başlamıştı gözyaşlarım. Anne olmak ne garip şeydi, tarifi yoktu. Kıyamıyordum. Hiç hasta olmasın, üzülmesin, ağlamasın istiyordum. Peki, o zaman annem ve babam bana nasıl kıydı? Niye unuttular beni? Ben kendi çocuğumu hatalarıyla da, günahlarıyla da severdim. O benimdi çünkü, bana aitti! Herkes silebilirdi belki ama ben annesiydim, nasıl unuturdum? Nasıl reddedebilirdim? Kalbim onun için atıyordu. En umutsuz, en kötü günlerimde bile onu doğurmamayı düşünmemiştim. Bir umuda sarılır gibi ona sarılmıştım.

Fırat yüzümü avuçlarının içine alıp, başparmağıyla gözyaşlarımı sildi. Kafasını hafif yana eğerek "Yapma böyle, seni ağlarken görmeye dayanamıyorum. Hem bir şeyi yok ki. Ateşi de düştü."

"Biliyorum ama elimde değil. Ona bir şey olursa ölürüm ben, Fırat."

"Şşştt! Saçmalama, Elif! O nasıl söz! Bak, kızıyorum artık. Altı üstü üşütmüş işte. Düşünsene, bir sürü insanın çocuğu dermansız dertlerde. Onlar ne yapsınlar?"

"Haklısın. Çok şükür ki bebeğim iyi..."

Sonraki iki hafta içinde Zeynep gelmişti. Ona İstanbul'u gezdirdik. Canım benim, nasıl da hızla büyüyordu. Ama ben göremiyordum. Bu gelişinde anlamıştım ki, artık genç kız oluyordu. Aynanın karşısında daha çok oyalanıp, giyimine kuşamına daha fazla özen gösteriyordu. Onlardan ayrılalı neredeyse bir sene olacaktı. Annem ve babam ne kadar inkâr etsem de, burnumda tütüyorlardı. Öyle özlemiştim ki... Onları... Evimi... Odamı... Her ne kadar şimdi hiçbiri bana ait değilse de, çok özlemiştim işte. İnsan yüreğine gem vuramıyordu ne yazık ki.

Otuz Yedinci Bölüm

Bugün Diyarbakır'a doğru yola çıkacağımız için, Elif sürekli bebeğin eşyalarını topluyordu. Bir anda içim acayip burkuldu. Beraber gidiyor olmamıza rağmen, eşyalar toplanınca kendimi çok kötü hissettim. En fazla iki ay sonra hepten yerleşeceklerdi Diyarbakır'a. Bu ev onlarsız nasıl olacaktı ki?

'Bilge ve Elmas burada olacaklar, ev neşelenir biraz,' diyerek kendimi teselli etmeye çalışıyordum ama olmuyordu. Hiçbir şey ve hiçbir teselli beni memnun etmiyordu.

"Fırat, kendi eşyalarını toplayabilir misin?"

Bir şey demeden yüzüne baktım. Sevdikçe daha fazla sevesim geliyordu Elif'i.

"Fırat?"

"Tamam. Fazla bir şey almayacağım zaten. Orada kıyafetlerim var benim."

"Aslında benim de elbiselerim var orada. Haklısın, fazla bir şey almayalım. Ama Ali'min bir şeyciği yok ki."

Gülerek Ali'ye baktım.

"Emin ol ki, onun için orada büyükçe bir gardırop hazırlamışlardır şimdi. Unuttun galiba, o ilk torun. Hem de aşiret ağasının torunu. Babam heyecanla bekliyormuş. Annemle konuştum."

"Of! Çok uzun bir yolumuz var, Fırat. Tutturdun arabayla gideceğiz diye."

"Dedim ya Elif, bir yerde okumuştum, basınç bebeğe zararlı olabilir."

"Hımm... Küçük bey, hazır mısınız bakalım dedenize gitmeye."

Ali'yi kucağına almış, büyük adammış gibi konuşuyordu Elif. O da sesler çıkarıp, gülücükler saçıyordu sürekli. Yola çıktığımızda Ali uyumuştu. Elif de arka koltukta gözlerini kapatmış, müzik dinliyordu. Aynadan ona bakarken, "Seni çok seviyorum, Elif," deyiverdim hesapsızca.

Elif gözlerini açınca, aynada birleşti bakışlarımız. Keyfi kaçtı yine. Kafasını dışarıya doğru çevirip, etrafı seyretmeye başladı. "İmkânsızı beklediğinin farkına varmalısın," diye mırıldandı sonra.

Bu sessiz cümle, büyük bir gürültüyle yüreğime gelip oturdu ve darmaduman etti beni. Binlerce parçaya bölünüp, zorla toparlanmaya çalışıyordum her seferinde. Yenik başladığım bir mücadeleydi bu. Belki de hiçbir zaman kazanamayacaktım.

"Ben beklerim, Elif," diye mırıldandım sadece. Bakmadım arkaya, gözlerinde umutsuzluğumu arttıran hiçbir ifadeyi görmek istemiyordum.

Bolu'ya geldiğimizde Ali yeni uyanmıştı. Acıkmış olmalıydı ki, olanca gücüyle ağlıyordu. Elif arkada onu emzirdikten sonra altını değiştirdi. Demin ağlayan çocuk o değilmiş gibi, gülücükler ve sesler saçtığında her şeyi unutuyordu insan.

Bolu'nun havası bir başkaydı. Ancak durduğumuzda Elif'in yüzü değişti. Sebebini geç de olsa anlamıştım. Elif'i kaçırıp getirdiğimiz ilk gece. O lanet gecenin yaşandığı şehir. Onun kadar beni de altüst etmişti hatırlamak.

Nasıl bir pislik olduğumu defalarca yüzüme çarpıyordu beynim. Gaza nasıl bastığımı bilmiyordum. Kaçıyormuşum gibi. Oradan uzaklaşınca tüm kötü hatıralar silinecekmiş gibi. Ben en büyük cezayı kendime vermişim meğer. En çok acıyı çekenin ben olduğuma yemin edebilirdim. Bu vicdan denen meret, bırakmıyordu yakamı. Bırakmayacaktı da.

Üstüne bir de körkütük âşık olmuş, imkânsızı istiyordum.

Ne yapıyorsun be Fırat? Ne? Kendi karanlığında kayboldun, nereye gitsen çıkmaz sokak. Ucu bucağı yok!

"Fırat! Yavaşla biraz."

Düştüğüm boşluktan çıkarak, hızımı azalttım. Elif'in rengi kireç gibi olmuştu. Bir yandan da kucağında Ali'yi tutmaya çalışıyordu. Biraz ileride yol müsait olunca sağa çekip durdurdum arabayı. Çıkıp Elif'in kapısını açtım ve yüzünü avuçlarımın içine aldım.

"Özür dilerim, Elif. Çektirdiğim her şey için. Bilsen ne çok canım yanıyor."

Gözlerime dolanları erkeklik gururunu umursamadan yanaklarımdan döktüm. O ağladı, ben ağladım. Sımsıkı sardım kollarımla Elif'imi. Nasıl bir ironinin içindeydik biz? Ona en acı veren insan ben olmama rağmen, yine teselliyi de ben vermeye çalışıyordum.

"Nefret ediyorum senden!"

Sessiz ağlamalarının arasında, sinirle kızıyordu bana. Kollarımın arasında öyle sıkmıştım ki, izin vermiyordum sıyrılmasına. Ali koltuğunda elleriyle oynuyordu. Ne olup bittiğinin hiç farkında değildi. Ya bir gün farkına varırsa peki? Bomba gibi düştü bu düşünce beynime. Bir tecavüz bebeği olduğunu hiç bilmemeliydi. Ama bir gün aklı erdiğinde sormayacak mıydı, sorgulamayacak mıydı aramızdaki gelgitleri.

"Ağlama güzelim, lütfen."

"Senin hakkında ne düşünmeliyim? Gün oluyor tüm kalbimle nefret ediyorum senden. Ama öyle bir şeyler yapıyorsun ki... Bazen içimden *Galiba ben bu adamı affettim. O aslında iyi birisi, hem çok iyi bir baba,* diyorum. Sonra öyle tepkiler veriyorsun ki, *Hayır hayır, kesinlikle nefret ediyorsun, Elif!* diye söyleniyorum. İkisinin arasında gelip gitmekten çok yoruldum, Fırat. Üstüne bir de beni silen ailem eklenince... Ne kadar inkâr da etsem, çok özledim onları. Bunalıma girdim gireceğim. Ali olmasa..."

"Şşştt! Ben senin nefretini hak ettim, Elif. Kendimi ben bile affedemezken, senden af beklemenin saçma olduğunun farkındayım. Ama... Aması var işte. Seviyorum be gülüm, elimde değil. Bana vereceğin tek şans için, ömrümü veririm." Elif'in yüzünü silip, devam ettim konuşmaya. "Elif, bak Ankara üstündeyiz.

Diyorum ki, uğrasak mı annenlere? En azından şansımızı denesek?"

Şaşkınca yüzüme bakıyordu. Derin bir nefes alıp toparlandı. Beklediğimin aksine, itiraz etmedi. Korkakça *hayır* da demedi. Gözlerime bakıyordu.

"Benim suçumu senin üzerine yıkmamalılar, Elif! Buna izin vermemeliyiz. Neredeyse bir sene olacak artık."

"Kaybedecek neyim var ki? Yani onlardan yana. Belki en azından bir soru sorabilirim. *Neden?* diye sorabilirim belki."

"Gidiyor muyuz?"

Bir an kararsızlık içinde kalmış olsa da, başını salladı. Ve hem o, hem de ben tereddütler içinde Elif'in baba evinin yolunu tuttuk.

"Zeynep, annemlere tıbbı kazandığımı söylediğinde çok şaşırmışlar, biliyor musun? Hepsi birden ilgiyle dinlerken, babam birden 'kapatın bu konuyu' diye kestirip atmış."

İçini çekti Elif. Gözleri doldu. Bu yolculuğun böyle zor geçeceğini hiç düşünmemiştim.

"Bırakmak yok kendini. Sen güçlü bir kızsın. Hem ne olursa olsun, nerede, nasıl olursan ol, ben arkandayım. Asla yalnız değilsin! Kimseye de ihtiyacın yok!"

Hayır, vardı. Benim anneme çok ihtiyacım vardı. Kaç yaşında olursan ol, bu değişmiyordu. Onların bana yoksa da, benim onların şefkatine ihtiyacım vardı! Ama sesimi çıkarmadım. İnkâr edemezdim, Fırat'ın bu sözleri bana cesaret veriyordu. En azından, karşılarına çıkmanın zamanıydı artık.

Araba mahallemize doğru girdiğinde resmen titriyordum. Çocukluğumun, genç kızlığımın geçtiği bu sokaklar hüzün denizine batırmıştı beni. Ağlıyordum işte. Aniden seslendim.

"Fırat! Dur!"

Şaşkınca bana baktı. Vazgeçtiğimi düşünüyor olmalıydı.

"Yalnız gideceğim!"

"Ama..."

"Lütfen! Ali'ye bakabilir misin?"

"Tabii bakarım da... Aklım sende kalır, Elif!"

"Telefonum yanımda ve açık. Seninki de öyle olsun. Hani burada akrabalar vardı, neydi adı?"

"Hayır, burada bekleriz biz seni."

"Lütfen. Hem Ali de biraz dinlensin evde."

"Peki. Kuvvetli olacaksın ama."

"Tamam."

Arabadan indiğimde yutkunuyordum. Ayaklarım ilerleyemiyordu sanki. Başımı yere eğdim. Tanıdık yüzlerle göz göze gelmeye hazır değildim. Fırat'ın sesiyle irkildim.

"Başını dik tut, Elif!"

O an beynimdeki çark dönmeye başladı. Elbette benim başım dik olmalıydı. Benim ne günahım vardı ki? En suçsuz insan benken, kötü ilan edilen niye ben oluyordum?

Çok şükür ki sıcağın da etkisiyle sokak boştu. Oynayan birkaç çocuk dışında etraf oldukça sessizdi. Bahçe kapımızın önüne vardığımda ellerim zangır zangır titriyordu. Kilidi açıp içeriye girdim ve etrafı izledim. Çocukluğum gizlenmişti meğerse

bahçeye. Hanımelleri yine açmıştı. Annemin on bir ay gülleri goncalar halindeydi. Her zamankinden daha özenli geldi gözüme. Evin giriş kapısını hafifçe tıklattım. Eskiden okuldan geldiğimde yumruklar gibi çalardım kapıyı, ne çok kızardı annem.

Allah'ım, ne zordu bu bekleyiş!

Birkaç dakika sonra kapı hızla açıldı. Zeynep "Ablacığım!" diyerek boynuma atıldı çığlıklar eşliğinde. Kollarım sımsıkı dolanmıştı meleğime. Sonra… Sonra arkadan annem ve babam geliverdi hole doğru. Geride duruyorlardı, sadece birkaç metre geride. Ne kadar şaşkın oldukları belliydi. Annem önce sevindi, bana doğru yürüyecek gibi oldu sanki. Ama babam buzdan bir kale gibiydi. Koltuğa doğru birkaç adım atıp tutundu. Bir eliyle koltuğun kenarını sıkarken, diğer eliyle de annemi kendine doğru çekti.

Yüzümün şeklinin ne halde olduğunu bilmiyordum. Sanki o an orada olan ben değildim. Film gibi izliyordum onları. Onlar içeride, bense dış kapının önünde… İçeriye giremiyordum, davet de edilmiyordum zaten. Apar topar gönderildiğim bu evde, bana ait bir yer var mıydı hâlâ?

"Ne işin var senin burada?" diye tersledi babam. Kovuyor muydu yoksa?

Annem "Elif…" diyerek atılacak gibi oldu ama bırakmıyordu babam. Annem de hiçbir zaman yapmadığı gibi, şimdi de karşı gelmiyordu babama.

Babam ısrarla "Git buradan!" diye bağırıyordu.

Zeynep "Baba! Lütfen! Ablam bunu hak etmiyor! Burası onun da evi," diyerek savunsa da, faydasızdı.

"Zeynep, odana git!"

"Baba! Ablama nasıl kıyıyorsun?"

"Zeynep!" diye bağırdığında boynuma sarıldı.

"Seni çok seviyorum, abla. Ne olursa olsun, sen benim canımsın," deyip içeri geçti.

Yaprak gibi salınıyordum karşılarında.

"Benim ne günahım vardı ki baba? Söylesene?" Ağlıyordum işte! Hem söylenip, hem de ağlıyordum. "Ben neler yaşadım, biliyor musun? Abimin yaptıklarının ceremesini çekmem mi suçum? Nasıl bu kadar kolay sildin beni, baba? Nasıl? Aç mıyım? Susuz muyum? Bir kere sormaz mı insan yavrusunu? Zorda kalınca terk etmek midir annelik babalık? Bu evden beni gönderdiğiniz günü hatırlıyor musunuz? Sabahın şafağında yola koyulmuştuk. Sonra Kayseri'de insanların bana vebalıymışım gibi bakmalarını... Ben sana çok mu ağır geldim, baba? Tanımadığın insanlarla evlendirmek istedin beni! Kaldı ki onlar da beni kabul etmediler o ayrı. Benimle konuşmayarak vicdanından kurtuldun mu, baba? Ya sen anne? Sen nasıl durdun sesimi duymadan, yüzümü görmeden? Hani senin gonca gülün bendim? Hani o bahçede yetiştirdiğin hiçbir çiçek bana erişemezdi? Ben yavrumu bir saat görmesem ölüyorum, anne! Bir yıl oldu, sen nasıl durdun? Söylesene!"

Hıçkırıklarımın arasında bir sürü şey sıralıyordum. İçimde kalan ne varsa sayıyordum. Kapı suratıma hâlâ kapatılmamıştı ama içeriye de alınmamıştım. Annem de ağlıyordu ama tek adım dahi atmıyordu bana doğru. Hâlbuki ne vardı kollarına alıp, eskisi gibi öpse saçlarımdan... Nazlandırsa beni ve ben her şeyi unutsam... Şoka girmiş gibi, yan yana durmuş söylediklerimi dinliyorlardı. En sonunda sustuğumda fark ettim. Nefes nefeseydim, takatim kalmamıştı.

Babam "Sen o adamla çekip giderken bizi sildin, Elif!"

Alaylı bir şekilde güldüm ve yine ağlamaya başladım.

"Söylesene, karnımda onun çocuğunu taşırken ve sen beni evlendirmek için etrafta sürekli birilerini ararken, başka çarem var mıydı? Sırtımı dayayabileceğim kim vardı? Söylesene!"

Babam yutkunup sinirle başını çevirdi. İşaret parmağıyla bahçe kapısını gösterdi.

"Hemen git buradan, Elif! Hemen!"

Öfkeyle bakıyordum ona. Yüreğim kabarıyordu ve tutamıyordum artık kendimi.

"Seni hiç affetmeyeceğim, baba! Hiç!" deyip, sinirle anneme baktım. Arkamı dönerek geride bıraktığım sadece onlar değildi; çocukluğum, gençliğim ve anılardı. Kendimi sokağa attığım an, Fırat'ın arabasını önümde buldum. Tam arabaya binmek üzereyken, Zeynep'in "Ablaa!" diye bağırmasıyla boynuma sarılması bir oldu. Ağlarken sürekli "Çok üzgünüm abla, hem de çok..." diye tekrarlıyordu.

Dayanamıyordum onu öyle görmeye. Yüzünü defalarca öpüp, gözlerine baktım.

"Hiç kimse, hiçbir kuvvet bizi ayıramaz, Zeynep'im! Ağlama sen! Sen hep benim meleğim olacaksın, ben de senin ablan. Bu konuda ikimiz de kimseye taviz vermeyeceğiz, hadi git şimdi."

Gözüm onlara takıldığında, aynı yerde sabit bir şekilde durduklarını gördüm. Sonra da Fırat'ın arabadan inmek üzere olduğunu fark ettim. Ona oturmasını işaret ettim.

Zeynep arka koltukta mızıldanan Ali'yi kucağına alıp öptü. İkisi de bunu görmüştü. Babam evin kapısını serçe örttü. Bu 'Ne seni, ne de çocuğunu görmek istiyorum!' anlamına geliyordu benim için. Çocuğumu asla ama asla kimseye ezdirmeyecektim. Bu babam bile olsa!

Zeynep'i gözyaşları içinde geride bırakırken, Fırat hiçbir şey sormadı bana. Biliyordum, üstüme gelmek istemiyordu. Nasılsa hazır olduğumda anlatacağımı iyi biliyordu. Tek yapabildiğim, Ali'yi sımsıkı sararak, derin derin koklamaktı. Buraya geldiğim için hiç pişmanlık duymuyordum. Aksine, ne kadar üzgün de olsam, kalbimde bir yerlerin rahatladığını hissediyordum. İçimdekileri dökmüştüm en azından.

Akşam saatlerinde Malatya'daydık.

"Fırat, çok acıktım ben."

Fırat aynadan bana bakıp gülümsedi.

"Ben de. Moralin bozuk diye sesimi de çıkartamadım ama ölüyorum açlıktan."

Gülümseyerek Ali'yi kucağıma aldım ve arabayı park ettiği gibi dışarı çıktık. Eğilip yanağımdan öptü ve bugün kaç kere tekrarladığını hatırlayamadığım üç kelimeyi söyledi.

"Üzülme, biz varız."

Yemek sonrası hemen kalkmadık, çay içtik, etrafı izledik...

Fırat "Hadi bakalım, yolcu yolunda gerek!" deyince ayaklandık.

Birkaç saat sonra da Diyarbakır'daydık zaten. Gece on biri bulmuştu. İyi ki erkenden yola çıkmışız. Bizi nasıl bir coşkuyla karşıladılar anlatamam. Daha doğrusu Ali'yi! Elden ele gezdi. Uykusu da kaçtı küçük beyin. Şirinliğin sınırı yoktu!

Gülizar Anne "Elif, çok özledik kızım sizi," dedi.

"Biz de anne," dedim ona sarılırken.

Fırat "Elif, gel biz üstümüzü değiştirelim, ineriz sonra. Leş gibi olduk baksana," diye söylendi.

"Doğru ya... Yol yorgunusunuz siz, daldık işte."

"Ali'nin üstünü de değiştirelim," diyerek ona uzandım.

Ancak Gülizar Anne "Siz çıkın, ben hallederim onun üstünü," deyip, biraz daha öptü Ali'yi. "Babaannesinin kuzusuymuş bu minik bey."

Elmas "Hayır, halasının kuzusu," diye itiraz etti.

Bilge "Evet. Ama Bilge halasının," diyerek lafa karıştı.

Bilge benimle eskisi gibi tavırlı değilse de, Elmas kadar da sıcak değildi hâlâ. Ama Ali'yi ne kadar sevdiği konusunda hiç şüphem yoktu.

Bir kez daha, verdiğim kararın doğruluğuna emin oldum bugün. Fırat'la buraya, bu eve gelmem doğru bir karardı. Beni hamileyken başka biriyle evlendirmelerine izin verseydim, bebeğim hep horlanarak büyütülecekti. Ama şimdi öyle değildi. Sevgi içinde büyütecek, onu şımartacak kocaman bir ailesi vardı. Bir aşiretin zorluğunun da bilincindeydim ancak şu an gözümde yaptığım seçimin artıları daha fazla geliyordu.

Merdivenden çıkarken Fırat elimi tutup gülümsedi. Babasının bizi izlediğinin farkındaydım. Yüzü, huzurlu bir gülümsemeyle Gülizar Anne'ye döndü. Aramızı iyi görmek onlara çok iyi geliyordu, biliyordum ama... Hep bir *ama* vardı işte aramızda.

Odaya girince etrafa bakındım. Bıraktığım gibiydi her şey. Fırat elimden çekerek yatağa oturttu beni ve gözlerime bakıp "İyi misin?" diye sordu.

Başımı salladım çaresizce. "İstemediler beni, istemiyorlar," dedim ve tıkandım. Gözlerim dolduğu için kendime o kadar çok kızıyordum ki.

"Kızmadın bana, değil mi? Ne bileyim... Seni ben teşvik ettim. Üzülmeni istemedim, Elif."

"Kızmadım, pişman olmadım, Fırat. Ama çok üzüldüm, çok! Öyle zordu ki..."

"Biliyorum."

"Nereden biliyorsun?"

"Onları çok seviyorsun ama sana yüz çeviriyorlar. Ben de seni çok seviyorum ve sen de bana yüz çeviriyorsun."

Fırat hınzırca gülünce, ben de güldüm. Hem de ağlanacak halime. Ayağa kalkarak "Ama ben suçsuzum. Sense... Suçlu!" dedim.

"Haklısın."

Kısa süren bir muhabbet sonrası, duş alıp üstümüzü değiştirdik ve aşağıya indik. Neredeyse sabaha kadar oturduk ve onlara Ankara'da olanları anlattım. Anlattıkça rahatladım. Arada ağladım. Gülizar Anne beni kollarına alıp sımsıkı sardı ve eskiden annemin yaptığı gibi saçlarımdan öptü. Şimdi kim suçlayabilirdi ki beni, sevgiye sığındığım için?

Otuz Sekizinci Bölüm

Güneş batarken sanki daha da kızıla dönüyordu burada. Bahçedeki koltuğa yaslanmış, Elmas'la birlikte bu eşsiz manzarayı izliyorduk. İkimizde de bir bıkkınlık vardı.

"Bu aralar canım çok sıkkın, Elif," dedi Elmas birdenbire.

"Al benden de o kadar!"

"Evlenelim diye tutturmuş vaziyette. Dediğim hiçbir şey onu vazgeçiremiyor. Hâlbuki ailemizi ne kadar da iyi tanıyor. Babamın okul bitmeden izin vermeyeceğini gayet iyi biliyor. Hem beni ona verirler mi, daha bu bile meçhul."

"Ama kendi bildiğinden de şaşmıyor."

"Öyle. Onu çok seviyorum, Elif!"

"Ooo, kıyamam sana."

Elmas omzuma doğru yaslandı. Gerçekten de çok moralsizdi, ağladı ağlayacaktı.

"Ya biz İstanbul'a dönmeden bir yüzük takacakmışız, ya da..."

"Ayrılmakla mı tehdit ediyor seni?"

"Ne yapacağım ben, Elif?"

"Okulunu bitirmeden olmaz bence, Elmas. Mantıklı ol! Seni seviyorsa bekler. Yok beklemiyorsa da, boş ver gitsin. Sonra ağlayacağına şimdi ağla."

"Bir haftadır konuşmuyoruz. Aramıyor beni, aklınca cezalandırıyor."

"İstanbul'da değil mi? Gelmedi mi hiç?"

"On gün önce annesini görmeye gelmişti, gizlice buluştuk."

"Delirdin mi sen, Elmas? Görürlerse olacakları düşünmüyor musun?"

"Tabii ki düşünüyorum ama ona 'hayır' demek öyle zor ki."

Biz konuşurken bahçe kapısı aniden açılıp ve içeri biri girdi. Konuşmalarımızın duyulduğunu düşünerek korkuyla arkamızı döndüğümüzde, Bilge ve Meral'i gördük. Bilge'nin yüzü asılmıştı ve bana bakıyordu.

"Lütfen şununla bir de sen konuş. Meral ve ben iki gündür anlatıyoruz ama anlamıyor kaz kafalı!

Meral'i dün görmemiştim. Büyük halada kalmış. Kalkıp öptüm ama öylesine tavırlıydı ki. Fırat'a kesinlikle âşıktı bu kız. Gözünü açtığı gibi, amcaoğlu Fırat'ın büyüsüne kapıldığına eminim.

"Nasılsın Meral?"

"İyiyim, sağ ol," deyip sandalyeye attı kendini.

Bilge "Ali'ye baktık şimdi, uyuyor hâlâ," dedi.

Başımı sallayıp "Dün araba yordu onu galiba."

Bilge kardeşine dönüp, "Elmas, aramadın değil mi o höddüğü?" diye sinirle sordu.

"Aramadım, abla. Gelme üstüme!"

"Sakın ani kararlar verme, Elmas! Enine boyuna düşün her şeyi."

Meral "Sen öyle mi yaptın?" diye sordu ukalaca.

Bu nasıl kinayeli bir soruydu? Yüzündeki hava anlatılamazdı.

En az benim kadar şaşkın olan Elmas, "Ne demek istiyorsun, Meral Abla?" diye çıkıştı.

"Gayet açık. Elif her şeyi bırakıp, hiç tanımadığı bir şehre geldi Fırat'la. Ne bileyim, iyice düşünmüş olmalı. Öyle değil mi?"

"Yok, Meralciğim, iyice düşünemedim maalesef. Çünkü... Aslında çünküsünü sen de çok iyi biliyorsun ama ben tekrarlayayım. Bir gece aniden kaçırıldım ve tecavüze uğradım. Karnımdaki bebek hızla büyürken, babamlar beni namuslarını temizlemek için kendi çevremizden biriyle evlendirmeye kalktılar. Doğrusu, ben de hiç sağlıklı düşünecek bir psikolojiye sahip değildim. Gerçi sen bunları anlayabilir misin, bilemiyorum ama..."

Bilge "Elif, lütfen! Meral, sen de niye Elif'in üstüne gitmeye çalışıyorsun anlayamıyorum. Törelerimizi bilmezmişsin gibi. Ne abim, ne de aşiretimiz, Elif'i almadan rahat durmazdı," diyerek araya girdi.

Meral "Benim kimsenin üstüne gittiğim falan yok!" derken alabildiğine hırslıydı.

"İyi. Buna sevindim!"

Çok sinirlenmiştim nedense. Meral'in bu kibirli halleri rahatsız ediyordu beni. İyi ki Malatya'da öğretmenlik yapıyordu da, ben burada okurken o orada olacaktı.

Elmas "Sonuca bakmalı. Abim Elif'e deli gibi âşık ve büyümeleri gereken bir paşaları var," dedi.

Fakat Meral ukala tavrından vazgeçemiyordu. "Bilemem, Elmas! Ama sen aklını başına alsan iyi edersin. Bunu böyle ulu orta, her yerde konuşmazsan da senin için daha hayırlı olur. Duyarlarsa, seninle birlikte biz de nasibimizi alırız."

Ne sanıyordu bu kız kendini? Evin hanım ağası falan mı?

Ya sabır! diyerek kendimi tuttum ve ayağa kalkarak Elmas'a doğru döndüm.

"Akşam Eylemlere gideceğiz, Fırat birazdan gelir."

"Ben de geleyim sizinle."

"Bilge? Meral? Gelmek ister misiniz?"

Bilge kararsızca bana baktı ama Meral anında "Hayır," diye kestirip attı.

O gidince Bilge "Ben de gelirim," dedi. "Değişiklik olur. Ali'yi götürecek miyiz?"

"Yok. Annem vermiyor onu."

Elmas düşünceli bir sesle "Bu Meral'in nesi var, abla?" diye sordu. "Çatacak yer arar gibi bir hali var bugün."

Bilge "Bilmem. Sence?" diyerek soruya soru ile cevap verince Elmas sustu.

"Fırat ile evlendiğim için bana kızgın."

Bilge "Çok belli oluyor, değil mi?" dedi bezgince.

"Oldukça!" derken, parmaklarımı kıvırıp, kedi taklidi yaptım. "Her an üzerime atlamaya hazır bir panter gibi."

"Haha! Ayy, Elif!"

"Neşeniz bol olsun! Kimmiş bu panter bakayım?" Fırat bahçeye gülümseyerek gelmiş ve merakla bize bakıyordu. Ama hiçbirimizden ses çıkmamıştı.

"Kim dedim?" diye tekrarladı.

"Şey... Elmas!" deyiverdim. Çünkü Meral'e çatmasını istemiyordum.

Bilge de "Ha, tabii, Elmas'tan başka panter mi var evde?" diyerek katıldı bana.

Fırat "Var tabii, Bilge! Bir de sen varsın ya," dedi.

Elmas "Çok iyi ya!" deyip, daha çok gülmeye başladı.

Bilge "Piyango yine bana mı çıktı?" diyerek sitem etti.

Fırat yanıma yaklaşıp, belime sarıldı. Gözlerime bakarak "Sinan aradı, hazırlanıp çıkalım," dedi.

"Tamam. Kızlar da gelecek."

"Hadi o zaman."

Biz evden çıkarken Gülizar Anne, Ali'yi kucağına almış "Paşam babaannesiyle mi kalıyormuş," diye seviyordu.

Fırat annesine bakıp "Oğluma iyi bak, bozuşmayalım sonra," dediğinde, terliği sırtına yedi.

Eylem ve Sinan'ın evinde çok rahat ediyordum. Çok eğlenceli ve şamatalı bir gece geçirmiştik. Eve dönerken de öyle. Bugün Bilge'nin başka bir yüzüyle tanışmıştım; sevecen ve sıcak haliyle.

Ertesi sabah erkenden kalkıp köye gittik. Kendi evimizi açtık ve mükellef bir köy kahvaltısı hazırladık. Fırat gidip babaanneyi de getirmişti. Ali'yi kucağına alınca, çok duygulanıp ağladı. Yüzümü defalarca öptü.

Kafamı kaldırdığımda, Meral'in yine öfkeyle bana baktığını gördüm. Sinirim bozulsa da sesimi çıkarmadım. Fakat o bakışı benimle birlikte gören bir başkası daha vardı. Gülizar Anne! Daha sonraki saatler neşem çok yerindeydi, çünkü ben

bu köyü çok seviyordum. Sebzeler olgunlaşmış, meyve ağaçlarının dalları her tür meyve ile dolmuştu.

"Öf, patlayacağım ya. Elif, yeme artık!" dedi Elmas.

"Ama bu meyveler çok güzel. Hem bana diyene de bak sen!"

Etrafıma bakındığımda, Fırat'ın saatlerdir ortalarda olmadığını fark ettim ve daha da ilginci, son bir saattir Meral de yoktu. Dolaşacağım diye çıkmıştı ama geri dönmemişti. *Olabilir mi?* diye düşünürken, Meral'in gözleri dolu dolu eve doğru koştuğunu gördüm. Elmas ve ben de peşinden girdik. Fakat o arka odaya girip, kapıyı yüzümüze kapattı.

Babaanne "Mezarlığa gitmiş olmalı," dedi. "Annesinin mezarına her gittiğinde allak bullak dönüyor."

Meral'in annesi küçükken ölmüş ve onu Gülizar Anne büyütmüş. Babası sağ ve köyde yaşıyor. Annesi öldükten üç sene sonra evlenmiş. Gülizar Anne, düzeni bozulmasın diye Meral'i onlara vermemiş. Ara sıra gidip babasında da kalıyordu. Ama hem Meral'in soğuk yapısı, hem de üvey annesiyle pek anlaşamaması, biraz problem yaratıyormuş aralarında.

Aradan yarım saat geçince Fırat da eve döndü. İçeri girdiğinde sinirli görünüyordu. Etrafına şöyle bir bakınıp, "Meral nerede?" diye sordu. Annesi arka odayı işaret edince geçip koltuğa oturdu.

"Ne oldu oğlum, size köy havası mı çarptı? Dışarı çıkan iki karış suratla geri geliyor."

"Ne olacak anne!" diye terslendi birden.

Gülizar Anne'nin de morali bozuldu bu ani çıkışa. Ali'yi kucağına aldığı gibi babaanneye dönüp, "Ben bacıma gideyim biraz ana," dedi.

Babaanne, Fırat'a ters ters bakıp "Dur, ben de seninle geleyim gelin," deyince, birlikte çıktılar.

Bilge, Elmas ve ben sus pus oturuyorduk. Fırat da sessizce televizyon seyretti. Bu gergin ortam, arka odanın kapısı açılıp da Meral içeri gelince daha da gerginleşti. Çünkü Fırat ayağa

kalkıp "Ben hava alacağım biraz," diyerek odayı terk etti. O zaman anladım ki, ikisi arasında bir tartışma yaşanmıştı. Meral dolu dolu gözlerle Fırat'ın arkasından bakıyordu. Aslında buna biraz bozulmuştum. Çünkü ben orada *Fırat'ın karısı* sıfatını taşıyorsam, ne olursa olsun bana saygı duyması gerekiyordu. Ama Meral tam aksine, meydan okur haldeydi.

"Ben bir şeyler pişireyim, Mehmet Baba gelir birazdan."

Meral "Aman ne düşünceli gelin!" dedi birden.

Şaşırıp kalmıştım. Benimle kavga etmek istiyordu resmen. Ama ne benim kişiliğim buna uygundu, ne de böyle bir gücüm vardı.

Elmas birden ayağa kalktı. Bilge kolundan tutup durdurmasa, her an saldırabilirdi.

"Sakın Elif'e bulaşayım deme, Meral. Yoksa sana dünyayı dar ederim!"

"Hadi ya! Sakın bu dünya sana dar olmasın, Elmas? İki cümlemin ucunda olduğunu unutma bence."

O an Elmas'ın tüm süngüleri düştü. Eminim ki aldığı tehditten daha çok, beraber büyüdükleri Meral'in yaptıklarıydı canını sıkan. Bilge'nin de yüzünün şekli değişti. Hayal kırıklığı her yanlarını sarmıştı.

"Bunu söylediğine inanamıyorum, Meral. Hani sen bize öz bacıydın."

"Öyle demek istemedim, Bilge. Birden ağzımdan çıktı."

"Üçümüz de ne demek istediğini anladık, Meral. Eğer o dediğini yaparsan, bizi sil defterinden. Ha bir de, Elmas haklı. Elif'e sataşmak için sebep arama. Onun ne günahı var?"

"Bunu söyleyen sen misin? En baştan beri 'Böyle evlilik mi olur? Abim zorda kalmasa bu şekilde evlenir miydi? Aşiretimizden de değil,' demiyor musun?"

Ayakta öylece dikiliyordum. Tuhaf bir hesaplaşmanın ortasında kalmıştım. Bilge, Elmas gibi ani tepkiler vermiyordu. Sakin ve usturupluydu cümleleri. Aslında Meral'in söylediklerine

şaşırmamıştım. Çünkü Bilge ilk günden itibaren duygularını inkâr yoluna gitmemiş, tam aksine belli etmeyi seçmişti. O yüzden onu suçlamıyordum.

"Evet, aynen öyle diyordum! Bunu hiçbir zaman inkâr etmem. Ama şimdi görüyorum ki, abim karısını çok seviyor, sonra bir çocukları var. Abim ne kadar mutluysa, ben de o kadar mutlu olmasını bilirim, Meral! Hem sen bir şeyi unutuyorsun, ben hatırlatayım. Elif, ağa gelini. Dolayısıyla da, bir sonraki ağanın karısı. Biraz daha saygılı olman gerekmez mi? O bizim gelinimiz ve kimseye ezdirmem!"

Yerinde duramıyordu Meral artık. "Ben babamlarda kalacağım," deyip kapıdan hırsla çıktı.

Çıktı çıkmasına da... Fırat'ın bahçede, o bütün siniriyle sorduğu "Nereye!" sorusuyla çakılıp kaldı olduğu yere.

"Babamlarda kalacağım."

Ama buna karşılık "Babamlarda kalabilir miyim diye soruyorsun sanırım, değil mi Meral?" diye kükredi. Öyle sinirliydi ki, Meral'in gözlerindeki korku ayna gibi bize yansıyordu. Hepimizin keyfi feci kaçmıştı.

"Evet, ağam. Öyle diyecektim."

Fırat arkasına dönerek "Cevat! Meral bacımı amcamlara bırak!" diye seslendi.

Meral çıkıp giderken, biz de mutfağa doğru ilerledik. Hiç kimse bu konuyla ilgili birbirine bir şey söylemedi. Ben bahçedeki sebzelerden toplayıp, yemek yapmayı tercih ettim, Elmas sus pus oturmayı, Bilge ise etrafı toparlamayı.

İki saat sonra hava iyice kararmış, köy yerinin ıssızlığı etrafa çökmüştü. Gülizar Anne, Mehmet Baba ve babaanne de gelince sofraya oturduk.

Mehmet Baba "Neyiniz var sizin?" diye sordu.

Hiçbirimizden ses çıkmayınca, Gülizar Anne "Hava ters çarptı bunları. Kavga mı ettiniz yoksa siz? Meral de gitmiş" dedi.

"Yok anne, dediğin gibi hava çarptı bizi galiba."

"Ali nasıl da uyudu karnını doyurunca," dedim.

Elmas "Keşke ben de bebek olsam," dedi iç çekerek.

Fırat "Haydaa! Ne o, bebeğimi kıskandın sen yoksa?" diye takıldı.

"Yok ya... Hani ne dert var, ne tasa. Karnı tok, altı kuruysa mutlu ya, o yüzden dedim."

Bilge "Orası öyle," dedi son olarak.

Yemekten sonra bahçede oturduk. Cırcır böceklerinin sesi de olmasa, çıt çıkmıyor denebilirdi. Kızlar, ben ve Fırat vardık zaten sadece. Bir süre sonra kızlar kalkıp yatmaya gittiler ve biz Fırat'la baş başa kaldık. Düşünceliydi. Sıkıntıyla ensesini ovuşturdu. Sonra yüzüme bakmaya başladı.

Gözleri gecenin karanlığında parlıyordu. Eğilip elimi tuttu. Sonra da "Elif!" dedi sadece. İnler gibi, yalvarır gibi sadece "Elif!"

Bugün olanlardan dolayı moralim oldukça bozulmuştu. Yüzüm asıktı, engelleyemiyordum. Meral'in yaptıklarını hak etmiyordum. Elimi çekip, ayağa kalktım. "Uyumak istiyorum, Fırat."

Usulca içeriye doğru yürüyüp, bize ayrılan odaya girdim. Ali beşiğin içinde mışıl mışıl uyuyordu. Bu beşik Fırat ve Kenan'ın bebekliğinden kalmaymış. Uyurken yüzünde beliren gülümsemeyle gamzesi çukurlaşmıştı. Meleğim ne kadar da masumdu. Her şeyden bihaber. Gözlerim doluyordu onu seyrettikçe. Masumiyeti içime doldukça doluyor, tüm dünya anlamsızlaşıyordu. Derin bir nefes alıp bıraktığımda Fırat tam arkamdaydı. Öyle dalmıştım ki, geldiğini bile fark etmemiştim.

"Onun için dünyayı yakabilirim."

Kaşlarım çatıldı birden ve hırsla döndüm ona doğru.

"Tek bildiğin yıkıp yakmak, öyle değil mi!" diye tersledim. Çocuğumun iyilikler, güzellikler içinde büyümesini istiyordum her anne gibi.

Elif aniden sinirleniyordu. Çok nadir görsek de mizacı böyleydi. O an gözlerinden yangınların fışkırdığını, etrafa saçtığı her kıvılcımda beni de kendiyle yakacağını biliyor muydu acaba?

Böyle zamanlarda erkeklik hormonu denilen meret yakama öyle bir yapışıyordu ki, kendimi çok zor dizginliyordum. Bir haşımla parmağını göğsüme dayayıp ittirerek, çocuğumuzla ilgili bir sürü uyarıda bulunmuştu. Ama bir şey anlamış mıydım? Hayır! Hem de hiçbir şey! Tek anladığım, bir kez daha anladığım; bu kıza deli gibi âşık olduğum ve deli gibi istediğimdi. O narin parmağından vücuduma geçen yoğun elektrik aklımı başımdan alıyordu. Ve sonunda kendimi tutamayıp dudaklarına kilitlendiğim an... İlk başta şaşkınlığının verdiği ruh haliyle tepki vermedi. Ama sonra beni öyle bir itti ki...

Ben şapşal âşık gibi bakarken, o beni öldürmeye yemin etmiş bir kaplan gibiydi.

"Elif! Defalarca söyledim, bu aşkın kontrolü elimde değil. Sana dokunmamak için nasıl direndiğimi bir bilsen. İncinme istiyorum. Ne yapsam da, yaptıklarımı sana unutturabilsem! Nasıl çırpındığımı bir bilsen! Görmüyor işte gözlerim senden başka kimseyi. Dinleyebilsen... Sana seni nasıl sevdiğimi anlatırdım."

"Kahretsin, Fırat! Bana hiçbir şey anlatma!"

Yorgun bir sesle mırıldandı bunları ve sonra yatağa oturdu. Dizlerini karnına doğru çekip, yüzünü avuçlarıyla kapattı.

Yanına oturdum. "İnan bana çok çaresizim. Tek bildiğim, sensiz asla olmaz Elif! Yapamam!"

"Niye ben ya? Niye? Bu kahrolası evrende bir sürü kadın varken, neden ben? Neden her şeyin en zorunu ben yaşamak zorundayım? Söylesene!"

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Bu gece sabahı sabah etmiştim. Çok yorulmuştum artık. Ne dayanacak gücüm, ne de sabrım vardı. Meral ile olanlar yeteri kadar canımı sıkmışken, bir de Fırat'ın beni öpmesi ve ilan-ı aşk cümleleri...

Bazen alıp başımı gidesim geliyordu. Ama bunun çare olmadığını biliyordum. Başta Fırat olmak üzere, tüm aşiret peşime düşerdi. Hele de Ali'yi yanımda götürdüğümde kopacak kıyameti düşünemiyordum bile. Kendime yeni bir hayat kurmaya yetecek param da yoktu aslında. Gerçi düğünde takılan bir sürü altını benim adıma kasaya koydurmuşlardı ama... Onları almak içime sinmezdi. Ha bir de Fırat'ın bana açtırdığı bir banka hesabı vardı. Ama ne kadar para var, onu bile bilmiyordum.

Öylesi değildi istediğim zaten. Onlara ait bir parayla kaçak göçek yaşayamazdım. Okuyup, kendi ayaklarımın üzerinde durmalıydım. Böylesi bir şeyin ucunda, çocuğumu hiç görmemek de vardı. Buna asla dayanamazdım. Elbet bir gün, Fırat da pes edecek, vazgeçecekti bu sevdadan. Çok yakışıklı bir adam olduğu için, kadınların fazlasıyla ilgisini çekiyordu. Biri gelecek ve onu alıp götürecekti. Biz de Ali'mle daha sakin bir hayat yaşayacaktık.

Bunları düşünürken, saatin kaç olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama evden hiç ses çıkmadığına göre çok erken olmalıydı. Bebeğimi de temiz hava çarpmıştı galiba, hâlâ uyuyordu. Yavaşça doğrulup, yataktan çıkacaktım ki, Fırat'ın elini kolumda hissettim.

"Elif!"

Yine yalvarıyordu ve ben yine bakmıyordum.

"Yapma böyle. Dön bana."

Dönmedim. Kolumu inatla çekip, ayağa kalktım. O da peşimden tabii. Ama bebeğin ağlama sesiyle ben beşiğe yönlenince, o da yatağa oturdu. Ali'yi kucağıma aldım ama kıyameti koparıyordu, çok acıkmış olmalıydı. Onu emzirirken, bana öyle tatlı tatlı bakıyordu ki. Arada kafasını kaldırıp gülümsüyor ve yeniden emiyordu. Sonunda doyduğunda, yatağın üzerine yatırıp altını açtım. Soyununca ondan mutlusu yoktu. Babasına gülücükler saçıyordu. Sabahları nasıl da neşeli ve tatlıydı kuzucuğum.

Fırat ona sabah sporu yaptırıyordu resmen. Bu çok hoşuna gidiyor, sesini yükselterek mızıldanıyordu bebeğim.

Üstünü değiştirirken eğilince, Fırat'ın saçlarımı kokladığını hissettim. Bu beni deli ediyordu.

Ona ters ters baktığımda "Ne?" diye çıkıştı. "Ben oğlumu seviyordum, sen araya girdin."

Beni yine baruta çevirmişti ki, kapının tıklanma sesini duyduk.

Gülizar Anne "Günaydın," diyerek içeri girdi. "Ali'nin sesini duydum. Erken daha... Ben onu alayım, siz uyuyun biraz. Dedesi torununu sevecekmiş."

Ali'yi kucağıma alıp öptükten sonra babaannesine verdim. "Al, anne! Ben de birazdan mutfağa ineceğim," dedim huysuzca.

Gülizar Anne'nin Fırat'a ne oldu diye kaş göz yaptığını gördüm ama görmezlikten geldim. Pencereye doğru gidip camı açtığımda yine Fırat ile baş başaydık.

"Ne şimdi bu? Tavır mı yapıyorsun?"

Sesi sertleşmişti Fırat'ın. Belli ki canı sıkılmıştı tavırlarıma. Ama onu alttan alacak ruh halinde değildim bugün. Ben de tıpkı onun gibi diklendim.

"Evet, tavır yapıyorum. Var mı sakıncası?"

Dişlerinin arasından tıslayarak, "Huzursuzluk çıkarma, Elif!" dedi.

"Ahha! Huzursuzluk çıkaran ben mi oldum şimdi?"

"Ya kim? Geceden beri suratından düşen bin parça!"

"Ne güzel! Suçlu yine ben oldum! Bravo ya! Kim önüne gelirse beni horlayıp duruyor ama ben biraz surat assam benden kötüsü yok!"

Fırat "Benimle yüksek sesle konuşma sakın!" diye kükredi.

Bir anda sustum, sinirlerim bozulmuştu resmen. Köşedeki divana oturdum ve sessizce ağlamaya başladım. O an kapı açıldı ve Gülizar Anne içeriye girdi.

"Oğlum, niye dellendin sen yine? Ne oldu size bugün?" dedi ama diyeceğine de bin pişman oldu. Fırat'tan nasibini aldı sabah sabah.

"Anne! Daha önce de söylemiştim ama tekrarlayayım. Karımla benim aramda olanlara sakın karışmayın! Bu onunla benim aramda."

"İyi de oğlum, kız ne yaptı ki şimdi, yine ağlatıyorsun?"

Fırat yeniden "Anne!" diye kükreyince, Gülizar Anne dışarı çıktı. Sonra Fırat bana doğru dönüp "Nasıl? Mutlu oldun mu? Beni bu hale getirmek sana zevk mi veriyor, anlamıyorum ki," deyip kapıyı çarptığı gibi çıktı.

Kahvaltıda ağzımı bıçak açmadı. Bir şey yiyebilmek ne mümkün, ağzıma lokma sokamadım.

Gülizar Anne "Kızım, biraz bir şeyler ye, çocuk emziriyorsun sen," diye ısrar etti ama yok... Yiyebilecek halim yoktu.

Mehmet Baba "Eşek herif, kızın canını sıktı yine. Bir de ortalarda yok!" dedi.

Bilge "Gelir birazdan, baba. Biraz siniri geçsin, dünden gergindi zaten," diyerek babasını yumuşatmaya çalıştı.

Gülizar Anne, "Elif, ne oldu kızım?" diye sordu bana.

Ne diyebilirdim ki? Kendi iç dünyamdaki savaşı sabah Fırat'a da sıçrattım mı demeliydim?

"Bir şey yok, anne. Benim hatam," deyip geçiştirmeye çalıştım.

Elmas "Niye senin hatan oluyormuş? Bunlar hep Meral'in suçu," dediğinde Mehmet Baba'nın gözleri iyice açıldı. Ama

nedense şaşkın değildi. Benden başka herkes, Meral'in Fırat'a olan sevdasından haberdar gibi görünüyordu.

"Bir densizlik mi etti Meral?"

Tatsızlığın büyümesini istemiyordum. "Yok, baba," dedim. "Ben gereksiz kıskançlık ettim."

Konuyu kapattığımı sanıyordum. Mehmet Baba'nın yüzüne bir gülümseme yerleştiyse de, Gülizar Anne bunu yememişti. Kuşkulu gözlerle Bilge ve Elmas'a baktı. Sonra da bana dönüp "Bunu sonra konuşacağız yine," dedi.

Ali'yi uyuttuktan sonra kızlarla bahçede oturduk. Ağzımı bıçak açmıyordu.

Elmas "Elif... Hadi güzelim, asma artık yüzünü," dedi.

Bilge "Senin bir suçun yok, hatta çok haklısın. Ben olsam, Meral'i parçalardım. Ama abimin de bir suçu yok. Meral'in ona âşık olduğunu ailede herkes bilir aslında," dedi.

"İyi ya işte, niye evlendirmediniz?" diye sordum.

Bilge "Aslında amcam teklif etti bunu ama abim sinirden çıldırdı. 'Ben ona bacım dedim, olur mu hiç,' diye kıyameti kopardı. Sonrasında da Beril'le nişanladılar. Yağmurdan kaçan doluya tutulur misali. Aşiretin baskısıyla onu kabul etti," diye cevap verdi.

Elmas "Meral yediremedi bunu. Beril ile can ciğerlerdi. Konuşmamaya başladı. Hatta Beril abinle kaçtığında, yüzünün güldüğüne ben şahidim. Ama ne zaman ki sen geldin, o zaman yenilgiyi kabul etti bence. Abimin sana günden güne âşık olduğunu gördükçe kahroluyor," dedi.

"Benim elimden ne gelir ki?" dedim omuz silkerek.

Bilge "Neyse," diyerek konuyu kapatmaya çalışırken, Mehmet Baba girdi bahçeye.

"Fırat ortalarda yok. Telefonu da kapalı. Biz dönelim, o gelir nasıl olsa."

Elmas "Ben gidip bir bakayım mı?" diye sordu.

"Yok! Kalkın toplanın, dönüyoruz."

Ben küçük çantaya getirdiklerimizi yerleştirip, Ali'yi kucağıma aldım ve bahçeye çıktım. Kızlar ve ben arka koltuğa, Gülizar Anne de öne geçmişti. Mehmet Baba arabayı kullanmaya başlayınca, Ali uykuya daldı. Konağa geldiğimizde hâlâ uyuyordu. Elmas ile birlikte mutfağa geçtik ve Leyla Abla'ya yardım ettik. O kadar dalmışım ki, kapı zilinin çalmasıyla sıçradım ve elimdeki bıçakla parmağımı kestim.

Elmas "Elif! Ne yaptın?" diye sormasa, elimden kan aktığını bile fark etmeyecektim. O bağırınca gördüm.

Leyla Abla "Dur dur, bir bakayım," dedi. "Yok, bu böyle olmayacak! Derin kesilmiş, dikiş atılması lazım!"

"Tamam ya, yok bir şey. Yara bandı varsa saralım," derken, Fırat telaşla içeri girdi.

"Elif, ne oldu eline?" Hızla yanıma gelip, elimdeki kesiğe baktı. "Hadi hastaneye gidiyoruz!"

"Gerek yok!"

"Sana fikrini sormuyorum, hastaneye gidiyoruz dedim, o kadar!"

Beni zorla arabaya bindirirken, yüzü hem çok sıkıntılı, hem de sinirliydi. Bir yandan arabayı kullanıp, bir yandan da elime bakıp duruyordu. Ama beş dakika sonra bununla kalmayıp söylenmeye de başladı.

"İnsan dikkat eder biraz! Elindeki bıçak ya..." ile başlayıp, sakarlığa kadar gelen bir sürü cümle. Hiç cevap vermedim. Camdan dışarıyı seyretmeyi tercih ettim.

Hastanenin acil servisine girdiğimizde, elimi unutmuş, etrafa bakınıyordum. Birkaç sene sonra, ben de buralarda çalışıyor olabilirdim. Asistan doktorlardan birinin sesiyle irkilip döndüğümde, Fırat kolumdan tutup beni oturttu. Dikiş atılması gerekiyormuş ama abartılacak bir durum da yokmuş. Oldum olası iğneleri sevmezdim aslında. Başımı ters tarafa çevirip, canımın yandığını görmelerini engelliyordum aklım sıra. Bittiğinde derin bir nefes almıştım ki, Fırat'ın elini belimde hissettim.

"Çok acıdı, değil mi?"

"Yok, acımadı," dedim. "Daha büyük acılar da yaşadım ben!"

Suratı yine allak bullak olmuştu. Arabada sus pus gidiyorduk ki, Fırat birden direksiyonu kırıp, yönümüzü değiştirdi.

"Ne yapıyorsun, Fırat? Nereye?"

Bu sefer konuşmayan oydu. Yüzündeki damarlar sürekli seğiriyordu. O cevap vermeyince, ben de arkama yaslandım.

"Ali acıkmıştır şimdi," dedim kısık bir sesle ama o da aynı sessiz tonla "Mama verirler," dedi.

Kaç kilometre hızla gittiğimize bakmadım bile, uçuyorduk neredeyse.

"Ölmek mi istiyorsun?" diye sakince sordum. Sinirleri çok bozuktu.

"Ben her gün ölüyorum zaten, Elif!" cevabını alınca sustum.

Hazar Gölü'nün kıyısında, bir tesisin önüne park edip, arabadan indik. Fırat belimden tutarak, bu küçük otelin restoran bölümüne doğru götürdü beni. Buraya daha önce de gelmiştik. Muhteşem bir yerdi. Dağların arasına gizlenmiş bir göl ve akşamüstünün yavaş yavaş vuran kızıllığı.

Fırat'ı çok iyi tanıyorlardı, o yüzden hizmette kusur yoktu. Göle karşı hazırlanan masaya oturduğumuzda, ikimiz de sessizdik. Karşımdaki manzaraya kitlenmiştim. Belki de iyi gelmişti burası bana. Dakikalarca sessizliği bozmadık. Siparişini verdiği balıklar gelince, sandalyesini bana doğru çevirdi. Yaralı elimle yiyemeyeceğimi düşünmüş olmalıydı.

"Gerek yok, tek elimle halledebilirim."

"Göl balıkları biraz kılçıklı olur, ben ayıklayayım sen yersin," dedi.

Tabağımı önüne çekip, ince ince ayıkladı ve işini bitirdiğinde tabağı tekrar önüme bıraktı. Sabah ağzıma lokma sokmadığımdan çok acıkmıştım. Aynı sessizlikle yemeğimi yedim. Ama bu sefer ağzına bir şey süremeyen Fırat'tı. Belki de sabahtan beri o da bir şey yememişti.

"Beğenmedin mi?" diye sordum.

Kafasını kaldırıp gözlerime baktı. O kadar sıkıntılıydı ki, bütün yüzü gerilmişti. Çatalı tabağına bırakıp arkasına yaslandı. Göle doğru bakmaya başladı, sonra da akşam kızıllığına.

"İnsan kendi kendini ateşe atar mı, Elif? Ben kendimi öyle bir ateşe attım ki... Her gün etimden et kesiliyor. Sıkıntı taş olup, öyle bir boğazıma dayanıyor ki... Değil nefes alamamak, can çekiştiğimi sanıyorum. Otursam oturamıyorum, çalışamıyorum, yiyemiyorum, gezemiyorum. Elif, ben her gün biraz daha tükeniyorum. Yaptığımın hiçbir affedilir yanı yok! Bunu defalarca söyledim, yine söylüyorum. Ama ben hayatımın yanlışını bir galeyanla yaptım işte... Keşke... Keşke geri alabilsem! Ama yapamıyorum. Elif, söyle bana, ne yapmalıyım?"

"Fırat! Ne olur! Yine aynı konuyu açmayalım."

"Güzelim. İlk neyine âşık oldum, biliyor musun? O masum hallerine, huyuna suyuna... Sonra..."

"Ne geçiyor eline bunları konuştukça? Acı çektiğini görmediğimi mi sanıyorsun? Kör değilim ben, Fırat. Ama yapamıyorum işte! Sana bunu anlatamam ki. Bana her dokunduğunda, aynı geceyi yaşayacakmışım gibi geliyor. Aynı hakaret dolu sözler, bakışlar... Ve... Ve..." dediğimde gözlerimden yaşlar süzülüyordu. Tıkandım, yutkundum ve nefes aldım. "Kahretsin! On dokuz yaşında bir kızın hayalleri hakkında bir fikrin var mı senin?" Elimi tutup gözlerimi sildi ama kendi gözlerinin dolmasını engelleyemedi. "Bu geçen bir sene var ya... Benden çok şeyler aldı götürdü. Yirmi yaşındayım ama..."

"Tek bir şans ver bana, Elif."

"Verememem, Fırat. Yapamam."

Bana ne kadar âşık olduğunu söylemesine gerek yoktu. Gözlerinden süzülen her acı damla, binlerce kez anlatıyordu. Herkesin çekindiği bu iri yarı adam, şimdi küçük bir çocuk gibi gözyaşı döküp, şans istiyordu benden. Eli yüzüme gelip sakince okşadı ve sandalyesini bana doğru çekti.

"Kara sevda olmalı bu, Elif. Başka türlü adlandıramam. Sen bana küssen, kızgınsan, konuşmuyorsan, ben ölüyorum Elif. Bu

sabah kapıyı çekip çıktım ya... Sinirimden ne kadar yol yürüdüm bilmiyorum. Ama tek düşündüğüm şey... Niye... Niye böyleyiz biz? Ben seni neden normal şartlar altında tanımadım? Neden sana kur yaparak gönlünü almaya çalışmadım? Neden aşkımı ilan ederek evlenme teklif edemedim? Neden Elif? Neden biz başka şartlar altında tanışmadık? Böyle bir kaderi paylaşmak... Canımı çok yakıyor benim."

"Geçmişi konuşmanın bir anlamı yok. Bırakalım geçmiş geçmişte kalsın. Ben geleceğimin, daha önemlisi Ali'nin geleceğinin içine bunların karışmasını istemiyorum, Fırat. Hem kendim için, hem oğlum için, hem de senin için. Ne şartlar altında olmuş olursa olsun, bizim bir çocuğumuz var. Hem sana, hem bana ihtiyacı olan bir çocuk. Lütfen açmayalım artık olanları. Şimdi küçük, anlamıyor ama büyüdükçe ikimizin gergin hallerini sorgulamaya başlayacak, sorular soracak, mutsuzlaşacak. Bunları kesinlikle istemiyorum. Benim yaşama sebebim o iken, üzülmesine dayanamam. Kaldı ki sen de dayanamazsın."

"Dayanabilir miyim hiç? Ne onun, ne de senin mutsuzluğuna... Ama içimdekileri anlatamayınca da patlayacak gibi oluyorum. Çok seviyorum seni. Bu sevgi, yenebileceğim aşamada değil, bunu bil. Ani tepkilerim, huysuzluklarım biraz da bundan. İlk defa kendime söz geçiremiyorum. Kontrolümün dışına çıktı duygularım. Korkuyorum, Elif. Bir gün gelecek de seni etrafımda göremeyeceğim diye deli gibi korkuyorum. Bazen de düşünmüyor değilim. Acaba senin yerinde bir başkası olsaydı ne yapardım? Sen çok güzelsin, Elif. Gözümden sakınıyorum seni. İlk bakışta herkesin dikkatini çekiyorsun. Peki ya çirkin bir kız olsaydı senin yerinde? Aslında ilk başlarda, yani evlendiğimiz günlerde, İstanbul'a gider kurtulurum diye düşünüyordum. Ama İstanbul'a gittikten birkaç gün sonra, yüzün gözümün önünden hiç silinmemeye başladı. Kendimi daha çok suçluyorum şu anda. Eğer sen böyle güzel, alımlı, iyi huylu olmasaydın sever miydim? Bende bunun cevabı yok, Elif. Bilmiyorum.

Şu anda tek bildiğim, güzelliğiyle, iyiliğiyle, sakinliğiyle Elif'i sevdiğim. Ötesi yok."

Bir süre sessiz kaldık. Etrafı izledik. İkimizin de ruhunu dinlemeye ne çok ihtiyacı varmış. Birbirimizi anlamıyor değildik, aksine o kadar iyi anlıyorduk ki. Fakat bu çözüm olmuyordu bize işte. Ne ben onun acılarını dindirebilirdim, ne de o benimkileri.

Telefonun sesiyle daldığımız derin sulardan çıktık. Arayan, Gülizar Anne'ydi. Fırat geç kalacağımızı söylemişti ama Ali ikinci kez biberonla karnını doyurmayı reddediyormuş. Huysuzmuş ve susturamadıklarını söylemiş. Hemen kalktık. Yola çıktığımızda karanlık çökmüştü. Hiçbir şeyi çözemediğimiz halde, eve dönerken daha dingin ve sakin bir ruh halindeydik.

"Parmağın acıyor mu?"

"Yok. Biraz sızlıyor sadece."

"Elif... Dün Meral senin canını sıkacak bir şey mi yaptı?"

"Nereden çıkardın bunu?"

"Dün biraz tartıştık onunla. İpe sapa gelmez birkaç laf etti. Sana da çattığını çıkardım biraz o konuşmadan."

"Sana fazlasıyla âşık ve suçlu olarak beni görüyor."

"O benim kardeşim! Kim ne derse desin, bu böyle!"

"Senin için olabilir ama o kesinlikle böyle görmüyor."

"Babamla konuşacağım. Evlendirsinler. Bir sürü isteyeni var."

"Saçmalıyorsun! İstemediği biriyle nasıl evlendirirsiniz?"

"İmkânsızı istiyor!"

"Senin gibi!"

Fırat dönüp yüzüme baktı. Elimi tutup öptü. "Benim o imkânsızı unutabilmem imkânsız," deyip gülerken hiç sevimli değildi.

Elimi tek hamlede çekip arkama yaslandım ve yol boyunca suskun kalmayı tercih ettim. Eve geldiğimizde, Ali kıyametleri koparıyordu. Kucağıma aldığım gibi garip garip sesler çıkardı. Naz yapıyordu küçük adam. Hemen arka odaya geçip emzirdim.

Gülizar Anne "Nerede kaldınız kızım ya? İki ayağımı bir pabuca soktu oğlunuz," derken, gerçekten yorgun görünüyordu.

Fırat "Ne o, biraz yaramazlık yapınca 'paşam'dan 'oğlunuz'a mı düştü?"

Fırat dalga geçiyordu ama Gülizar Anne ciddiye aldığını sandı.

"Olur mu hiç oğlum? Ama daha çok küçük, anneyi istiyor. Deli babası bunları düşünmüyor tabii.

"Deli babası da karısıyla bir yemek yemiş, çok mu?"

"Ne o, heyheylerin gitti mi?"

"Getirtmezseniz gittiler şimdilik."

"Çok acıkmış ve ağlamaktan yorulmuş. Uyudu hemen."

"Babası kılıklı. Kaç kişi bir olduk, susturamadık paşamı. İstediği oluncaya kadar kıyameti koparacak ille."

Fırat "Anne, babam nerede?" diye sordu konuyu değiştirerek.

"Yukarıda."

"Ben onunla biraz konuşayım, kimse gelmesin."

"Fırat! Sakın!" dediğimde gayet netti.

"Karışma sen! Bu konuda kimseyi dinleyecek değilim."

Gülizar Anne konuşmamızdan bir şey anlamamıştı. "Ne oluyor yine, Fırat!" dedi ama Fırat çoktan arkasını dönüp çıkmıştı. Cevap bekleyen gözlerle bana bakıyordu.

"Of, anne ya! Meral'i evlendirecekmiş!"

Yüzüne bir rahatlık yerleşmişti. "Geç bile kalındı. Bu çok iyi olacak. Yoksa Meral zıvanadan çıkıp, sizi huzursuz etmeye devam edecek."

"Ama istemediği biriyle nasıl olur, anne?"

"Ne yapalım, Elif! Onun istediği de istemedi işte. Bunu kabullenecek. Başka çaresi yok."

Şaşkınca Gülizar Anne'yi dinlemiştim. Ama eleştiremedim. Aşiret kanunları yine görev başına geçecekti. Gerçi aşiret olmasa ne olacaktı ki? Benim babamın, dedemin yaptığı da buna benzer bir şey değil miydi?

Kırkıncı Bölüm

Bugün Elif'le birlikte kayıt için fakülteye gidecektik. Öyle heyecanlıydı ki. Kıpır kıpırdı, yerinde duramıyordu hiç. Arabaya oturduğundan beri derin nefesler alıp veriyordu. Fakültenin önüne arabayı park ettiğimde şaşkınca bana baktı. Gülümsedim ve yanağını okşadım.

"Hadi in artık, yoksa vaz mı geçtin?" diye takıldığımda, kendini dışarıya nasıl attığını bilemedi. Etrafına bakındı. Derin bir nefes daha aldı ve gülümsedi.

Elini avuçlarımın içine aldım ve birlikte öğrenci işlerinin yolunu tuttuk. Şanslıydık, fazla kalabalık değildi ve çok beklemeden kayıt işlemlerini tamamladık.

Bahçede etrafıma şöyle bir bakındım. Kaydını tamamlayanlar çevreyi geziyorlardı. Çoğu şehir dışından gelmişti belli ki. Hemen hemen hepsi Elif'in yaşlarındaydı. Tabii bir de üst sınıflardan öğrenciler vardı ki, işte onları görmek canımı fena sıkmıştı. Daha sıkı tuttum elini. Dönüp baktı bana. Ama öyle mutluydu ki hiçbir şey sormadı.

Sade giyinmesine rağmen, yine bakışları üzerine topluyordu. *Elif'im, nasıl bırakacağım seni burada?* İşte bunu kendime bile açıklayamıyordum.

"Çok mutluyum, Fırat!"

İlk defa mutlu olduğunu söylüyordu bana. *O zaman ben de mutluyum,* diye düşündüm. Elinden tutup çekiştirdim.

"Hadi gel! Biz de gezelim etrafı."

İkiletmedi. Bunu çok istediği bakışlarındaki pırıltıdan belliydi.

"Eve çok uzak değilmiş."

"Evet. Ama yine de çocuklar bırakırlar seni."

"Neden?"

"Öyle istiyorum da ondan. Elif, ne olur fazlasını bekleme benden. Seni burada bırakmak bile benim için işkence."

" Neyse... Şimdilik öyle olsun!" diyerek, daha sonra bunun için mücadele vereceğini ima ediyordu.

"Elif!"

"Efendim?"

"En ağır hastanın ben olacağını şimdiden söylemeliyim sana."

Ben öyle âşık bakarken, o gözlerini kaçırıp güldü ve "Ona ne şüphe!" dedi.

Ardından Zeynep'i arayıp sevincini paylaştı. Ne kadar kabul etmese de, ailesinin de bunları duymasını istiyordu. Biliyordum ki, Elif çok iyi okuyacaktı ve bir gün ailesine *Ben bir şeyleri başarabildim!* diyecekti.

"Fırat," dediğinde dönüp baktım. Gülümsedi. Öyle güzeldi ki, alıp kalbime basasım geldi yine. "Teşekkür ederim."

Yanağını okşadım ve sıcak bir öpücük bıraktım. Kulağına eğilip, "Bir şey değil," diye fısıldadım. Sonra arabaya doğru ilerledik.

Eve yaklaştığımız sıralarda "Kayıt işini hallettiğimize göre, yarın döner miyiz eve?" diye sordum.

"Hemen mi?"

"Aslında biraz yazlığa gideriz diye düşünüyorum ama ister misin bilemedim."

"Yazlık mı?"

"Annemler haftaya gitmeyi düşünüyorlarmış. İstersen öne aldırıp, biz de onlarla gideriz. Ne dersin? Hem onlar Ali'ye bakarken, ben de seni gezdirebilirim."

"Sıcak dokunmasın bebeğe!"

"Olmaz bir şey. Güzeldir oraların havası."

"Konuşalım evdekilerle de."

"Gidelim, Elif. İki senedir ben de tatil yapmadım. Hepimize iyi gelecek. Deniz, güneş..."

Evde bu fikrimden bahsederken, Elmas ve Bilge çok sevinmişti. Gülizar Anne ise biraz düşünceliydi.

"Baban, Meral'i gelip istesinler, yüzüğü takalım, adı konsun diyor. Yarın geleceklermiş. Hiç öyle bakma Fırat Efendi, bu fikir senden çıktı. Şimdi sen de burada, bizimle duracaksın. Yazlığa falan gidemeyiz bu tantanada."

"İyi madem. Biz de kalır, bacımızı sözleriz!" dediğimde Elif bakışlarıyla beni öldürecek gibiydi.

"İyi de, Meral'in haberi var mı bundan?" diye sordu.

Annem, "Söyledik!" dedi. "Kıyameti kopardı ama sonunda sesini kesti."

"Ama..."

"Aması yok, Elif! Hele de sana yaptıklarını yeni anlattı kızlar bana! Sinirim başımda bak."

"Benim bir kızgınlığım yok ki, anne. Lütfen..."

"Büyüklerimiz son sözü söyledi, Elif. Yapacak bir şey yok artık. Hem damat okumuş, tahsilli çocuk. Yakışıklı da. İnşaat mühendisi, daha ne olsun. Üstelik kendi aşiretimizden."

Elif o güzel yüzünü asmıştı. Biliyordum, yumuşacık yüreği kıyamıyordu Meral'e. Ama Meral, onun sandığından çok daha kuvvetli bir yapıya sahipti. Saplantı haline getirdiği bu aşktan, birinin onu çekip çıkarması gerekiyordu. Hem nişanlanacağı kişi, ona gerçekten değer veren, tanıdık bildik birisiydi.

Bu kısa sohbetin ardından, şirketin buradaki ofisine geçtim ve akşam saat sekize kadar çalıştım. Bugün birkaç kez Kenan'la görüştüm. En sonunda kıza derdini anlatmış. Kızın da gönlü varmış. Havalarda uçuyordu. Bu yüzden kıyamadım ona. Son günlerde işleri çok fazla üzerine yıkmıştım. Bende kopan fırtınaları bildiğinden sesini çıkarmıyordu düşünceli kardeşim. Buradan biraz toplamaya çalıştım mailleri, müşterilerin istek-lerini... Dalmışım. Elmas arayınca farkına vardım saatin. Yemeğe bekliyorlarmış beni. Toparlanıp çıktım hemen.

Annem yine, süslenmesi için Elif'i zorlamıştı belli ki. Üzerine lacivert bir elbise giymiş, gözlerine sürme çekmişti. Kapıyı açtığı gibi, aklımı başımdan aldı. Bakışlarımı ondan alamayınca "Hoş geldin," deyip kenara çekildi. İçeri geçtim geçmesine de, dağılmış vaziyetteydim. Onu her gördüğümde sihirli bir değnek dokunuyordu bana sanki. Ben benden geçip, başka bir âleme kanatlanıyordum.

Meraklı gözlerle "Geç kaldın?" diye sorması, çok hoşuma gitti.

"Dalmışım işlere. Ha, Kenan aradı."

"Evet, beni de aradı. Kabına sığamıyor."

"Hadi hayırlısı bakalım."

Gülümseyerek içeri girdik. Masada kuş sütü eksikti. Meral'i de getirtmişlerdi köyden. Suratı sirke satarken, Elif'e öldürecekmiş gibi hırsla bakıyordu. O böyle yaptıkça, iyice sinir oluyordum.

Elif'in elini tutarak "İlk önce oğlumuza bir bakalım," dedim.

Annem, "Yeni uyudu, ellemeyin çocuğu," diye söyleniyordu ama dinleyen kim?

"Özledim, görmem lazım."

Merdivenlerden çıkarak, Elif'le birlikte paşamın odasına girdik. O melek yüzünü sabaha kadar izleyebilirdik. Elif'in yüzüne dökülen saçlarını, kulaklarının arkasına ittim.

"Hava çok sıcak, toplasaydın keşke."

"Topladım ama Gülizar Anne açtırdı. 'Kocanı daha özenli karşılamalısın, Elif!' diye başlayan bir sürü uyarı aldım bugün."

"Deseydin ya, kocam benim her halimi seviyor diye."

Hem utanıyor, hem de sıkılıyordu Elif. Arkasını dönmüş odadan çıkıyordu ki, kolundan tutup çektim. Birkaç adım ilerlediğimde sırtı duvara yaslandı.

"Çok seviyorum seni."

Üzerine doğru abandığımın farkındaydım. Artık işler çığırından çıkıyordu, bunun da farkındaydım. Ama olmuyordu işte. Engel olamıyordum kendime.

Elif "Fırat, lütfen!" diyordu. Yalvarır gibiydi sesi. Kollarının arasında bir kuş gibi titriyordu. Tutamıyordum kendimi. Eve geldiğimden beri gözlerimi ayıramadığım dudaklarına dayanmak ne mümkün! Üstelik sürdüğü rujun rengi de fazlasıyla kışkırtıcıydı. Eğilip öptüm. İtmeye çalışıyordu ama izin vermiyordum. Zorlukla da olsa kendimi çektim dudaklarından ve alnımı alnına yasladım.

"Hadi aşağıya inelim."

Elif'in yanımdan ayrılmasını istemiyordum. Leyla Abla'ya yardım etmek için mutfağa gitmek istese de, yanımdan kalkmasına engel oldum. Kızlara dönüp "Leyla Abla'ya yardım edin!" dediğimde, hepsi birden gülüyordu. Annem elinde peçeteyle yanıma yaklaşıp, Elif'in rujundan yüzüme bulaşan izi silince anladım neye güldüklerini. Bu, Elif'in çok utanmasına sebep olmuştu, Meral'inse zaten asık olan yüzünün daha da asılmasına...

Babamın arkamızdan gelen sesiyle hepimiz ayağa kalktık ve yemek masasına geçtik. Bu akşam Meral'in gerginliği hepimize yansımıştı. Özellikle Elmas ve Elif'e olan bakışları dikkatimden kaçmadı. Bilge oldukça düşünceli duruyordu. Eğer ben kardeşlerimi biraz olsun tanıyorsam, bunların arasında kesin bir şey vardı. Babam yarın için hazırlıkların ne durumda olduğunu sorup duruyor, annem de her şeyin yolunda olduğunu söylüyordu.

Meral kalkmak için izin istediğinde, babam sinirli bir sesle "Yerine otur, Meral!" diye çıkıştı.

Uyumadan önce Ali'nin odasına girip karnını doyurduk. Bebefonu kontrol edip odamıza gittiğimizde, Elif kendini pencerenin önündeki koltuğa bıraktı.

"Ne gündü!" diye söylendi usulca.

Yere, ayaklarının ucuna oturdum. Yüzüne bakıp, "Elif, sana sadece bir kez soracağım bunu..." dediğimde gözlerini kıstı ve merakla yüzüme baktı.

"Neyi?"

"Seninle veya kızlarla ilgili haberim olmayan bir şey var mı?"

Elif öyle çok şaşırmıştı ki, panikle ayağa kalkıp dolabın kapağını açtı. Sabah özenle katladığı geceliğini alarak banyoya geçti. Bu, onun için bir kaçıştı. O an iyice emin olmuştum, bir şeyler çeviriyorlardı. Benden sakladıkları her neyse, fazlasıyla huzursuz olmama sebep olmuştu.

Ayağa kalkıp, bir sağa bir sola dönüp düşündüm. Ne olabilirdi? Elif ile ilgili bir şey miydi yoksa? Bunu düşünmek bile delirtiyordu beni. Kıskançlık, nefesimi kesen azgın bir nehirden farksızdı.

Dakikalar sonra, Elif geceliğini giymiş bir şekilde banyodan çıktı.

"Sana demin bir soru sordum, Elif?"

Gözlerini benden hızla kaçırarak, yatağa uzandı. "Benim senden sakladığım hiçbir şey yok."

Bu cevap beni zerre kadar rahatlatmamıştı. "Nedense bu bana hiç inandırıcı gelmedi!"

Elif yatağın içinde doğrularak oturdu. "Niye kuruntu yaptın sen durup dururken?"

"Bir şey var aranızda, belli. Yemek boyunca dördünüz de birbirinize bakıp durdunuz. Neyse, yakında kokusu çıkar nasılsa. Ama eğer sen bir şey bilip de bana söylemiyorsan..."

"Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Bilmem artık nasıl algılarsan!"

Üzerimdeki gömleği çıkartıp, duş almak için banyoya gittim. Aklımdan geçen ilk şey, sıkı bir takip yapmam gerektiğiydi ve eğer benden bir şey gizliyorlarsa, canlarına okuyacaktım.

Odaya geldiğimde Elif uyumuştu. Üzerindeki gecelik yukarıya doğru toplanmıştı ve göğüs dekoltesi de olduğu gibi ortadaydı. Zaten gelmeyen uykum bu manzarayla iyice kaçınca, televizyonu açtım. Elif'in üzerinden kayan pikeyi tekrar örttüm, yoksa her an kafayı yiyebilirdim.

Ne zaman uyuduğumu hatırlamıyordum ama sabah Elif yanımda yoktu. Çıkan gürültüden, evin bir hayli kalabalık olduğu

anlaşılıyordu. Eee, ne de olsa Meral'i sözleyecektik bugün. Üstümü giyip, Ali'nin odasına gittim. Ali de yatağında yoktu. Aşağıya indiğimde amcamların, babaannemin ve halamların geldiğini gördüm. Elmas ve Bilge hizmet ediyor, Meral kucağında Ali ile ortalarda geziniyordu. Ama Elif görünürde yoktu. Misafirlerin yanına oturup hal hatır sormuştum fakat aklım Elif'in nerede olduğundaydı.

"Annemle, Elif nerede?" diye Elmas'a sordum.

"Annem çarşıya gidecekti birkaç şey almak için, babam Elif'le git deyince çıktılar. Gelirler birazdan."

Çok sinirlenmiştim. Bana niye haber vermiyordu giderken? Üstelik bu konuda onu defalarca uyarmıştım. Babam gönderdiği için sesimi çıkarmasam da, daha sonra bu konuyu Elif'le tekrar konuşacaktım.

Aradan bir saat geçmiş, Ali ağlamaya başlamıştı. Acıkmıştı tabii. Elmas biberonla mama vermeyi denedi ama almıyordu. Kucağıma alıp odasına çıkaracağım anda kapı çaldı ve annemle Elif içeriye girdi. Bebek kucağımda kendini parçalıyordu. Elif elindeki paketleri yere bırakıp, Ali'yi kucağımdan almak için uzandı.

Annem "Ooo, acıkmış mı benim kuzum?" dedi.

"Bu kadar da sorumsuz olur mu insan? Çocuk açlıktan avaz avaz bağırıyor."

"Oğlum, ne var bunda kızacak? Topu topu iki saat içinde geldik işte!"

"Elif'ten başka kimse yok muydu seninle gelecek? Kızları götürseydin ya!"

Halam "Tamam Fırat, yeter artık! Geldiler işte," deyince sustum.

Elif'in rengi atmıştı. Bebeği aldığı gibi yukarıya çıktı. Aradan yarım saat geçtiği halde inmedi. Herkes kahvaltı sofrasındaydı ama o yoktu. İnat mı ediyordu bana? Bir ara annem çıkıp baktı ve bebeği yıkadığını, sonra da uyutacağını söyledi.

Yaklaşık iki saat sonra aşağıya indi. Tıpkı Meral gibi o da suratını asmıştı. Yanımdan geçerek hızla mutfağa gitti.

Meral tam arkamdaydı o an. "Seni seveni sen sevmiyorsun, senin sevdiğin de seni sevmiyor, değil mi?" dedi.

Bu fısıltıyı duyduğumda kan iyice beynime sıçradı.

"Neyse, bugünden sonra seveceğin biri olacak, Meral!" dedim.

"Bana ne desen onu yapardım. Sözünden çıkmaz, öl desen ölürdüm! Onun gibi senden gizlediğim bir şeyler de olmazdı."

Bu cümleyle çakılıp kaldım. Tam arkasındaki Bilge'nin de benden farkı yoktu. Meral onu görmemişti henüz.

"Elif! Elmas! Bilge ve Meral! Hemen terastaki odaya!" diye bağırdım. Kendimi çok zor tutuyordum. Sinirden etrafı birbirine katmamamın tek sebebi, evdeki kalabalıktı. Dördü de yüzümün değişen halinden korkmuştu.

Annem içeriden gelip, "Fırat, yine ne oldu oğlum?" diye sordu.

"Yok bir şey, anne! Sen içeriye git!"

Babamın eskiden beri çalışma odasıydı burası. Oldukça geniş ve ferahtı. Meral bilmiş bir edayla arkasına yaslanırken, diğer üçü diken üstündeydi sanki. Bilge gözleriyle Meral'i parçalayacak gibi bakarken, Elif ve Elmas daha çok birbirlerine bakıyorlardı.

"Evet! Kim başlıyor anlatmaya?" diye sordum.

Hiçbirinden ses çıkmıyordu. Meral'e doğru döndüm.

"İyi o zaman, sen başlattın sen devam et!"

Meral önce biraz çekinse de, sonra kızlara doğru döndü.

"Sakın bana, sizi sattım gibi suçlamalarda bulunmayın! Asıl siz beni sattınız! Bugün beni sözleyecekler ama biriniz bile bana taraf olmadınız! Hepinizin işine geldi benden kurtulmak!"

Bilge "Sana dün o kadar dedik Elif, üzülme diye. Biz malımızı tanımaz mıyız? Al işte!" dedi.

Meral "Ay, Elif mi üzüldü bana bir de! Ne kadar samimi!" dedi.

O alaylı ses iyice sinirlendirmişti beni. Ne olursa olsun Elif'le böyle konuşamazdı. Masaya yumruğumu vurdum ve "Kes, Meral! Ne anlatacaksan hemen anlat!" dedim.

Meral "Elmas, sen anlat istersen," dedi yine alayla.

Bakışlarım Elmas'a döndüğünde Elif ayağa kalktı. "Fırat! Lütfen! Ben... Ben sana anlatırım ne olduğunu."

"Dün gece sana sordum, Elif! Bana anlatacak bir şeyin var mı dedim. Şimdi bana hiçbir şey anlatma! Elmas, seni bekliyorum!"

"Abi... Kızma ne olur. Elimde değil. Sevdim işte."

Aklımdan geçen onca şey uçup gitmişti. Konu Elif'le ilgili değildi. Bu beni bir anlığına rahatlatsa da, son cümleyle bütün sinirlerim ayağa kalktı. 'Sevdim işte,' diyordu Elmas. Kimi sevmişti, ne olmuştu?

Elmas korka korka her şeyi anlattı. Ne düşüneceğimi bilemiyordum. Konuştuğu insan, aşiretimizin efendi, aklı başında gençlerindendi. Evlenmek de istiyormuş. Ama Elmas hâlâ okuyordu. Daha iki senesi vardı bitirmesine. Hadi ben de bunu kimseye duyurmayayım desem bile, Meral bu öfkeyle herkese anlatacaktı.

"Söyle, gelip istesinler!"

Hepsi susmuştu. Bir tek Meral gülümsüyordu.

Elmas "Ama abi..." diyecek oldu.

"Seviyorum demedin mi sen?" diye sordum. "Okulum var," dedi Elmas.

"O zaman *bitti* diyeceksin! Unutacaksın!"

Elmas kafasını öne eğmiş düşünüyordu. O benim kardeşimdi. Ne kadar canı yanarsa, benimki de o kadar yanardı. Hele de aynı sancıyı ben de gönlümde hissederken, onu anlamamak imkânsızdı.

"Meral, sen aşağıya in. Ne de olsa hazırlanman gerek artık."

Meral sinirle kalkıp çıktı odadan. Hiçbirinden ses çıkmıyordu. Elmas gözünden yaşlar döktükçe, Elif silmeye çalışıyor ama kendi gözyaşlarına da engel olamıyordu. Meral'in yanında

onlara ters şeyler söylemedim. Çünkü o zevki yaşamasını istemedim. Ancak...

"Yazıklar olsun üçünüze de! Demek gizli saklı şeyleriniz var ha! Eee Bilge, hazır konu açılmışken dökün eteğinizdeki taşları. Senin nelerin var? Anlat da sonradan duymayayım."

Bilge "Yok bir şeyim, abi! Gerçekten!"

Gözlerim Elif'e kaydı. "Sana dün gece ısrarla sordum. Sana asla güvenmem artık!"

Elif cevap vermedi bana. Sadece iyice yeşile dönmüş gözleriyle ters ters baktı.

"Yine olsa, yine söylemem. Bana sır diye verilmişse eğer, etimi kessen söylemem!"

"Elif!"

Elmas "Abi, ne olur, benim suçum, bana kız. Onun günahı yok!"

"Sanıyor musunuz ki Meral bunu bir tek bana söyleyecek! Kuyruğuna basılmış yılan gibi saldıracak yer arıyor. Bu çocuk İstanbul'da, değil mi?"

Bilge "Orada," dedi sakince.

"Bir yıl sözlü kalırsınız, bir yıl da nişanlı. Şart koşarız bunu."

"O hemen evlenmek istiyor, abi. Bu yüzden..."

"Evet, bu yüzden?

"On beş gündür konuşmuyoruz."

"İyi. Avucunu yalar o zaman!"

"Abi!"

Kapıyı çekip çıktım. Canım fena sıkılmıştı. Aşağıya indiğimde hazırlıklar son sürat devam ediyordu. Meral kenarda duruyordu. Kolundan çektim.

"Ha bu arada unutmadan söyleyeyim. Eğer bir daha Elif hakkında ileri geri konuşursan, o dilini keserim!"

Ürkmüş gözlerle bana bakıyordu. Onu ittirip dışarı çıktım. Şirkete gidip çalışmak iyi gelecekti bana. Arabayı çalıştırıp yukarıya doğru baktığımda, Elif'in terastan beni izlediğini gördüm. Bugün ona çok kızmıştım. Haklı mıydım ya da değil miydim bilmiyordum. Tek hissettiğim, çok huzursuz olduğumdu.

Mutfağa inmiştik. Elmas'ın gözlerinden yaşlar süzülmeye devam ediyordu. Ev öyle kalabalıklaşmıştı ki, odasına gidip rahatça ağlayamamıştı bile. Bilge ise hâlâ şoktan çıkamamış bir halde mutfak masasında oturuyordu. Göz göze geldiğimizde, "Meral'in bunu yaptığına inanamıyorum, Elif," dedi.

"Ben de."

Elmas "Of ya, ne yapacağım ben?" dedi üzgün sesiyle.

"Konuş Tekin'le. Abim haklı. Ya beklemeyi kabul eder, ya da biter zaten."

"Aramam ben kimseyi. Baksana beyefendiye, tavır yapıyor güya. On beş gün ne demek ya! İnsan aramaz mı? Belki de en iyisi bitirmek. Her sinirlendiğinde beni aramayarak cezalandırıyor."

"İpleri bu kadar eline verirsen, olacağı bu."

Elmas öyle çok seviyordu ki Tekin'i... Dayanamıyor yine ağlıyordu. Çekip sımsıkı sarıldım ona.

"Şşştt! Ağlama artık! Bak, içerisi çok kalabalık, anlayacaklar."

"Bilge ile kavga ettik derim," dedi Elmas.

Bilge "Tabii, ondan sonra ağamızın kızları birbirine düşmüş diye laf çıksın! Toplan artık, Elmas! Meral'in istediği de bu değil miydi?"

"Abim de ortalarda yok hâlâ."

"Elif, sen bir arasan mı acaba?"

"Öyle kızgın ki bana, konuşur mu bilmiyorum."

"Benim yüzümden aranız bozuldu."

"Saçmalama. Fırat'ı bilmiyor musun? Bugün olmasa yarın kızacak bir şey bulacaktı nasılsa."

Gülizar Anne tam o sırada içeri girdi. "Kızlar! Ne yapıyorsunuz siz burada? İçerisi çok kalabalık, çayları kontrol edin. Elmas, bak bakayım bana. Ağladın mı sen?"

"Bilge canımı sıktı biraz."

"Hah! Bir bu eksikti, kavga edecek günü buldunuz. Çabuk içeriye! Fırat da yok ortalarda zaten. Elif, ara onu, hemen gelsin. Meral'in suratı sirke satıyor içeride. Delirmemek elde değil."

Telefonu elime alıp sıkıntıyla bakındıktan sonra aradım. Uzun uzun çaldığı halde açmıyordu. Ben de tekrar aramadım. İçeriye gittim ve Ali'yi Bilge'den alarak odasına götürdüm. Onu emzirdikten sonra uyuttum ve tekrar aşağıya indim. Fırat gelmiş ve babasının yanına oturmuştu. Koca salon tıklım tıklımdı.

Usulca geçip, köşede ayakta beklemeye başladım. Fırat'ın yüzü öylesine gergindi ki, etrafına hiç bakınmıyordu. Bir ara gözlerinin Elmas'a takıldığını fark ettim. Düşünceli birkaç bakışın ardından, alnını ovuşturdu. Elmas'a çok düşkün olduğunu biliyordum. Onun üzgün duruşunun Fırat'ı kahrettiği de ortadaydı.

Kız istemeye gelenler, Mehmet Baba'nın amca torunlarıymış. Birbirlerine yabancı olmadıklarından konuşmalar oldukça samimiydi. En sonunda kız isteme faslına geçildiğinde, Meral'i izlemeye başladım. Gözleri Fırat'ın üzerindeydi. Hâlâ bir umut bekliyordu Meral.

Fırat onun bakışlarını üzerinde hissettiği an, bana doğru döndü. Bu kalabalıkta nerede olduğumu nasıl tek bakışta buldu bilemiyordum. Bakışlarını çekmiyordu benden. Hayal kırıklığı ile yüzüme bakıp, başını öne eğdi.

Babası kızı verdiğini söylediğinde, karşı tarafta büyük bir sevinç varken, Meral'in üzerine ölü toprağı atılmış gibiydi. Bugün ona ne kadar kızsam da, sevmediği biriyle evlendiği için üzülüyordum. Biliyordum, Fırat onu kardeşi gibi görüyordu ama Meral bunu anlayamıyordu.

Daha önce de birkaç kez gelmişler istemeye ama Meral yanaşmadığı için vermemiş Mehmet Baba. Fakat şimdi yüzükler takılıyordu. Büyük dede kurdeleyi keserken büyük bir alkış koptu. Sonra da el öpme faslı başlamıştı ki, dalıp gitmişim.

Fırat'ın bana doğru geldiğini fark etmemle, kolumdan tutarak arka bahçeye çıkarması bir oldu. Kendimi çekmeme fırsat kalmadan, sırtımı duvara yaslamış, üzerime doğru eğilmişti.

"Ne yapıyorsun? Bırak beni!"

"Beni hayal kırıklığına uğrattın! Demek gizli saklımız var?"

"Saçmalıyorsun!"

"Nasıl güveneceğim ben sana şimdi? Söylesene! Düşündükçe sinirleniyorum!"

"Nasıl söylerdim, Fırat? Bana güvenip paylaşmış kız."

"O Tekin denen herifin ağzını burnunu dümdüz etmezsem, benim adım Fırat değil! Güya aşiretimizin çocuğu! Hem arkamdan iş çeviriyor, hem de afra tafra yapıyor bacıma! Kim oluyormuş o?"

"Fırat, sakin ol! İçeride bir sürü insan var, duyacaklar."

Fırat öyle sinirliydi ki kabına sığamıyordu. Boyun damarları şişip inerken, derin derin nefesler alıp veriyordu. Yüzüme öfkeyle baktı ve kafasını çevirdi.

"Bak, şimdi içeri girelim, sonra konuşuruz. Lütfen!"

"İyi, geç hadi."

Ben önden, o arkadan içeriye girerken, Bilge de bahçeye çıkmak üzereydi.

"Hah! Ben de sizi arıyordum. Babam abimi çağırıyor."

Fırat "Elif, Ali'ye bir bak, gürültüden sesini duymamış olabiliriz," dedi.

"Tamam."

Ben yukarı çıkarken, Bilge de peşimdeydi. Ali'ye baktığımızda mışıl mışıl uyuduğunu gördük. Odadan çıkıp kapıyı kapatırken, "Çok kızdı mı sana?" diye sordu.

"Kızmış. Ama daha sonra yansıtacak, kendini frenlemeye çalışıyor."

"Şu Meral'i öldüresim geliyor."

"Hadi aşağıya inelim. Sonra konuşuruz."

"Tamam. Elif... Sağ ol."

Bilge son günlerde bana daha yakın davranıyordu. Ali'nin doğumundan sonra değişen tavırları iyice düzelmişti.

Kalabalığın dağılmaya niyeti yok gibiydi. Tam aksine, sohbetleri koyulaştıkça koyulaşıyordu. Bizse mutfaktan çıkamıyorduk. Bir ara dizlerimin tutmadığını hissettim.

Elmas "Elif, iyi misin?" diye sordu.

"Yoruldum, Elmas," dedim. "Bir de karnım aç benim galiba."

Bilge "Otur şuraya da, bir şeyler ye," diyerek masaya oturttu beni.

O sırada Fırat mutfağa geldi ve yine sinirli tavrıyla "Masanın üzerine yiyecek bir şeyler hazırlayın, acıkanlar atıştırsınlar," dedi. Sonra bana doğru bakıp "Elif? Rengin sararmış! Neyin var?" diye sorduğunda, yüzündeki öfkeden eser kalmamış, yerini endişeli bir hal almıştı.

"Yok bir şeyim. Yoruldum biraz."

Leyla Abla "Kızım, insan bu saate kadar bir şey yemez mi? Bak insanlar senin yediğinin üstüne üçüncüyü yiyecekler. Bir de çocuk emziriyorsun sen!" diye çıkıştı.

Fırat gelip karşımdaki sandalyeye oturmuş, Leyla Abla'ya hak veren bir ifadeyle başını sallıyordu. Leyla Abla önüme kocaman bir tabak yaprak sarmasını koyduğunda, hiç itiraz etmeden yemeye başladım.

"Leyla Abla, seni çok seviyorum, biliyorsun değil mi?" dedim.

O da her zamanki gibi eğilerek boynuma sarıldı ve "Altın kızım benim," dedi.

Fırat kızgınlığını bir anlığına da olsa unutmuş, bana hayran hayran bakıyordu. Bunu fark ettiğim an, yine bir sıkıntı bastı içimi ve sessizce yemeğe devam ettim.

Elmas'ın birine âşık olmasını kabullenemiyordum bir türlü. Hele de arkamdan iş çevirmiş olmasını hiç! Yüreğe söz geçmediğini en iyi ben bilirken, ne demeliydim şimdi, onu da kestiremiyordum. Ama o Tekin denilen herifi iki kaşık suda boğabilirdim. Sen kimsin ki benim kardeşime tavır yapıyorsun? Hem de şimdiden! Bütün gün kafamda kurdum ve kimseyi kırmamak adına evden uzak durdum. Kendimi biliyordum; öfke kontrolümü sağlayamıyordum. Benden gizlediği için Elif'e çok kızgındım güya. Gözlerine baktığım an olanlar oluyor, rüzgâr gibi süpürüyordu aklımda ne varsa.

Niye böyle oluyordu? Çok sinirliyken bile yumuşuyordum onu seyrederken. Rengi solmuş, yorulmuş... Kıyamıyordum hiç. Leyla Abla'ya sevgiyle sarılıp "Seni çok seviyorum," dediğinde nasıl da kıskandım. Öyle bir umut besliyordum ki içimde, bir gün her şey düzelecek ve bana da sarılacaktı!

Acınacak haldeydim gerçekten. İçeride bir sürü insan varken, ben oturmuş Elif'i izliyordum. Bakışlarıma yakalanınca, sıkıntıyla yüzünü çevirdi. Dudaklarına takıldı gözlerim, içtiği vişne suyu yüzüne bulaşmıştı. Onu öpebilmeyi deli gibi isterken, kendimi frenlemek ne zordu. Tarifi yoktu! Şimdi kolundan tutsam, alıp gitsem buralardan...

Gelse, bir dakika durur muydum?

Sonra yine Elmas çekti dikkatimi. O şen şakrak kız gitmiş, yerine gam tasa dolu biri gelmişti. Arkama yaslanıp derin bir soluk aldım.

"Elmas! Asma suratını. Astıkça kan beynime sıçrıyor, haberin olsun!"

"Yok abi! Dalmışım ben."

Leyla Abla "Ne oldu, oğlum? Niye dellendin yine?" diye sordu.

"Bir şey yok, Leyla Abla. Hadi içeriye masa hazırlayın. Kaç saat oldu yemek yiyeli, insanlar acıktı."

Elif "Evet. Üstelik kimsenin gitmeye niyeti yok gibi," dedi.

Bilge de "Bizde böyle geç saatlere kadar otururlar. Uzaktan gelenler de yatıya kalır artık," dedi yorgun bir sesle.

"Biliyorum. Kışın neredeyse her gece yatılı misafir vardı," dedikten sonra tabağını kaldırdı Elif ve "Oh, çok şükür doydum," diye ekledi.

O an Meral mutfağa girdi. Kapı tarafında oturduğum için beni görmemişti. Direkt kızlara bakarak, "Nasıl? Mutlu musunuz? Fırat bile keyfinizi kaçıramamış gördüğüm kadarıyla! Ben, size yapacaklarını düşündükçe korkacağınızı sanmıştım. Hele de amcam öğrendiğinde!" dedi.

Bu Meral'in sessiz görüntüsünün altında neler varmış meğer. Sesimi çıkartmadan oturuyor, tüm söyleyeceklerini dinlemek istiyordum.

"Eee Elmas, misafirler gittikten sonra nereye kaçmayı düşünüyorsun? Tabii çok kıymetli gelinimizi de unutmamak lazım, değil mi?"

Daha bu sabah, Elif'e bulaşmaması için onu uyardığım halde, sözüm dinlenmiyordu demek. Masaya sertçe vurduğum an beni gördü. Şoka girmiş gibi renk değiştirmişti. Ayağa kalktım ve kolundan sertçe çektim. Elif de yanıma gelmiş, beni çekiştiriyordu.

"Fırat, lütfen! Sinirleri bozuk onun da, bırak!"

Elif'i tek hamlede kenara çektim ve "Sana sabah ne dedim ben? Sözüm ne zamandan beri dinlenmez oldu? Kardeşime, karıma laf edecek kuvveti kim verdi sana? Tehdit mi ediyorsun sen kızları? Vay vay vay! Meral ve gerçek yüzü ha!"

Meral "Ağam! Ben öyle demek istemedim..." demeye çalışıyordu.

"Ne demek istedin?" diye kükredim sertçe.

"Özür dilerim, ağam!"

"Dua et, içeride bir sürü insan var! Yoksa..." derken Elif araya girdi. "Fırat, hadi gel biz seninle Ali'ye bakalım,"

Elif tartışmanın uzamasını istemediği için, sürekli kolumdan çekiştiriyordu. Gözlerindeki endişeyi gördüğümde, elini sımsıkı tuttum. Meral bazı şeyleri iyice kavramalıydı artık.

Yukarıya çıktık. İyi ki de çıkmışız. Ali ağlıyordu. Elif kucağına alıp emzirdi. Acıkmıştı paşam. Karnı doyunca yine uykuya yenik düştü. Elif'in kucağından alıp öptüm ve yatağına bıraktım. Döndüğümde Elif koltukta arkaya doğru yaslanmıştı.

"Çok yoruldum.".

Elbisesinin ilk iki düğmesi açıktı ama o farkında değildi. Üzerimdeki etkisini biliyor muydu acaba? Nefesim hızlanmıştı yine. Aylardır kadın kokusuna hasrettim, dayanacak gücüm kalmamıştı artık. Hele de Elif bu kadar güzelken. Yanına oturduğumda gözleri kapalıydı.

"Aslında Meral'i anlayabiliyorum." Gözlerini açmadan, fısıltı halinde konuşuyordu. "İstemediği biriyle evlendiriliyor ve deli gibi âşık olduğu kişi evli. Ama ne evlilik!"

"Seni deli gibi sevmesem..." derken gözlerini açtı ve dikkatle yüzüme baktı Elif. "Bugün aslında çok kızdım sana. Nasıl gizlersin, Elif? Ya benden önce başkası duysaydı? Elmas'ın canına okurlardı. Bunu düşünmedin mi hiç? Ben onun abisiyim, zarar gelsin ister miyim? Gözümden sakınıyorum seni, onları." Durdum, yutkundum. "Hele de seni."

Elif ilk defa gözlerini kaçırmadan beni dinliyordu.

"Beni de anlaman lazım. Herkesi kendi abimle karıştırıyorum işte."

"Asma yüzünü. Şimdi kızgınsın ama gün gelecek onu da affedeceksin."

"Affetmeyeceğim, Fırat! Belki gün gelir de seni affederim ama onu asla!"

"Sahi mi, Elif! Affeder misin bir gün?"

Ayağa kalkarak cama doğru gitti. "Sen kendini affettiğin
ı, ben de seni affedeceğim, Fırat."
Mümkün müydü benim kendimi affetmem?
Ah, Elif!
"Hadi aşağıya inelim, ayıp olacak..."
Yanına yaklaştım ve elinden tutarak durdurdum. "Dur! Dur
dakika," deyip, elbisesinin açık olan düğmelerini iliklemeye
ladım. Teni alev gibiydi.
"Sana göz değdiğinde bile öldüğümü sanıyorum."

Fırat artık dizginleri koparmıştı. Ankara'da Kenan ile bir yıl kadar çıkmıştık. Bana çok âşık olduğunu söylerdi hep. Gerçi sonraları bunun koca bir yalan olduğunu anlamıştım. Fırat'ın bana bakışları bile daha farklıydı. Çok kuvvetli bir şey vardı gözlerinde. Tek kelime etmese bile, birçok şey anlayabiliyordum.

Elimden tuttuğunda gözleri alev gibiydi. Aşağıya indiğimizde, beni de salona doğru çekiştirdi. İçeride o kadar büyük varken oturmak ayıptı âdetlerine göre. Genelde yeni gelinler ayakta bekliyordu ve sürekli hizmet halindeydiler. Özellikle de böyle günlerde.

"Ayakta dikilmekten canım çıktı," diye mırıltıyla söylendim.

"Dayan güzelim, az kaldı."

"Valla ayaklarımın feri kesildi, Fırat. Ben mutfağa geçeyim en iyisi."

"Ben de şu Meral'in düğün tarihini erkene almak için babamı dolduracağım. Yoksa bu kız benim elimde kalacak!"

"Fırat! Sakın!"

Benim bunu engellemeye çalışmam pek yersizmiş aslında. Fırat'ın konuşmasına da gerek kalmamıştı. Damat tarafı iki ay içinde istemiş düğünü ve Mehmet Baba da kabul etmiş. Sevindiğim şey, hemen hemen düğüne kadar İstanbul'da kalacak olmamdı. Yoksa Meral ile yan yana nasıl geçerdi zaman, bilmiyordum.

Ertesi gün kahvaltıda ev yine kalabalıktı. Öğleye doğru ev sakinleştiğinde, Fırat beni, Elmas ve Bilge'yi alarak küçük oturma odasına götürdü.

Elmas sıkıntıyla gözlerini kaçırıyordu. Abisinden çok utanmıştı ve gözlerine bakacak cesareti yoktu.

"Elmas, bir karar verdin mi?" diye sordu Fırat.

"Verdim, abi."

"Kaldır başını!"

Elmas sıkıla sıkıla başını kaldırıp abisine baktı. Gözleri dolu doluydu.

"Ben bugün bir mesaj çektim ona. Olmayacağına, bitmesi gerektiğine dair... Sonra da telefonumu kapattım."

Gözlerinden yaşlar süzülüyordu Elmas'ın. Fırat'ın yüzü değişmişti. Kıyamıyordu. Ayağa kalkıp dışarıyı izledi. Ben de dönüp Elmas'a sımsıkı sarıldım. Aynı yaşta olmamıza rağmen, hep bir koruma içgüdüsü hissediyordum ona karşı. Fırat sakince dönüp tekrar yanımıza oturdu. Kardeşinin ellerini tutup, avuçlarının içine aldı.

"Üzülmeni istemiyorum, Elmas. Ama..." Ayağa kalktığında oldukça sinirliydi. "O şerefsiz kimmiş ki sana şimdiden tavır yapıyor? Hem sen daha okuyorsun! Bak Elif'e, nasıl çırpınıyor okuyabilmek için. Benim eşekliğim yüzünden hayatı altüst oldu. Sen ne istiyorsun? Evliliğe hazır mısın?"

"Değilim, abi. Ben farklı şeyler istiyorum. Okulum bitince yurtdışında mastır yaparım belki. Ya da şirkette çalışıp, kendimi yetiştiririm önce. Ama evlenirsem bunları yapamayacağım biliyorum. Sonuçta onların ailesi bizim kadar toleranslı olmayacak bana karşı. Elif bile, hepimiz okumasını istediğimiz halde zorlanacak. Çünkü çevre bunu sağlayacak."

"Ama o, bu mücadeleye hazır." Sevgiyle bana baktı. Gözleri 'Korkma, arkanda ben varım!' diyordu. "Peki, sen hazır mısın? Şimdiden, dediğini yaptırmak için seni aramayan adam, nasıl anlayışlı tavır sergileyecek o zaman? Sen benim canımsın, üzüldüğünü gördüğümde kalbime bıçak batıyor sanki. Ama iyi düşünmelisin, güzelim."

Bilge "Bence çok doğru bir karar verdin, Elmas," dedi. "Atlatabilmen için sana biz destek olacağız."

"Evet, tabii. Acaba bizimle İstanbul'a mı gelsen, Elmas?" diye sordum.

Bilge "Ama Tekin de orada yaşıyor," dedi.

"Yaşasın! Bize ne? Hele bir yaklaşsın eve! Onu..." diye kesip attı Fırat. Sinirle yumruğunu sıktı.

Elmas "Yok! Ben burada kalayım. Hem kafam dağılır kalabalıkla iç içeyken," dedi.

Fırat "Peki. En ufak sorunda, sıkıntıda beni arıyorsun, tamam mı?" dedi.

Elmas ayağa kalkıp Fırat'ın beline doladı kollarını. "Biliyor musun, ben çok şanslıyım. Sizin gibi abilerim ve Bilge'yle Elif gibi de bacılarım var."

Neşeyle gülümsedim ve ayağa kalkıp iki elimi birbirine vurdum. "Hadi mutfağa o zaman! Sabah kalabalıktan ne yediğimi anlamadım yine. Hem biz dönmeden Gülizar Anne'ye baklava açtırmalıyım. Yemeden gidersem aklımda kalır."

Bilge "Şimdi mi? Hayatta yapmaz annem."

"Olsun, şansımı deneyeceğim."

Fırat da gülerek beni dinliyordu. "Elif, iştahın mı açıldı senin sanki. Kilo almayasın sakın."

"Almam almam!"

Elmas "Ne zaman gideceksiniz?" diye sordu.

Fırat "Yarın sabah erkenden yola çıkarız," dedi.

"Ali'nin eşyalarını toplamalıyım."

Bilge "Ben toplarım. Sen git annemi ikna et de, o baklavayı hep beraber yiyelim," dedi.

Elmas "Ya aslında Meral'in söz baklavalarından vardı," dedi.

"Annem hepsini dağıttı komşulara," dedim. "Hem ben Gülizar Anne'nin elinden çıkanı istiyorum."

Fırat bir elini belime doladı aniden. Çekilmeye çalıştıkça kuvvetini artırarak buna izin vermedi.

"Bu hallerini görmek beni çok şaşırtıyor. Bir o kadar da seviniyorum. Yüzündeki gülümseme hiç solmasın, Elif'im."

Kulağıma fısıldadığı bu cümleler düşündürüyordu beni. Doğru ya, ne zamandır gülmüyordum ben. Önceden kriz halinde kahkahalarım olurdu. Bir an duraksadığımı gören Bilge

anlamıştı ne düşündüğümü. Bu kızın en çok da dürüst olmasını seviyordum. Ne hissediyorsa onu gösteriyordu. Sinirliyse sinirli, mutluysa mutluydu. Şimdi gözlerinde gördüğüm tek şey, beni bütün benliğiyle kabul etmiş olduğuydu.

"Umarım ikiniz de hep gülümsersiniz," dedi bana bakıp. "Elif, abim seni bu kadar çok sevdiğine göre, eminim gülümsemen için de her şeyi yapacaktır."

Aşağıya inerken, Meral'in meraklı bakışları karşılamıştı bizi. Fırat ona nasıl baktıysa, kızın rengi atmıştı resmen. Sonuçta onu benden daha iyi tanıyordu Meral ve deli damarı tuttu mu neler yapabileceğini az çok tahmin ediyordu.

Gülizar Anne "Ne o, meclis toplantısı mı yaptınız?" diye sordu.

Ben gülümseyerek ona doğru ilerlerken, Fırat kahkahayı bastı. "Anne, bence bugün Elif'ten uzak dur. Yoksa seni kötü emellerine alet edecek," dedi.

Gülizar Anne merak ve şaşkınlıkla bana bakıyordu. Güldüm ve koluna girdim.

"Elif, ne oldu kızım?" diye sordu.

"Anne, sence ben senden ne isteyebilirim?"

"Aaa, geçmedi mi Elif? Ama doğurdun artık sen! Yok, bu sıcakta bana kimse baklava açtıramaz!"

Bilge "Ben demiştim, Elif!" dedi.

Elmas "Ben de!" diye ekledi.

"Evet, demiş olabilirsiniz ama yarın İstanbul'a döneceğimize göre, annem bana o tatlıyı yedirmeden göndermez!"

"Bak işte ya! Gel de yapma!"

Kolundan mutfağa doğru sürüklerken, bir yandan da "Ben de sana yardım ederim anne, hemen yaparız," diyordum.

Fırat "Ve Gülizar Hanım'ın yenilgiyi kabul ettiği an!" diye arkamızdan seslendi.

Meral "Gelinimiz kıymetli!" dedi. Bu kinayeli sesi duyduğumda kan beynime sıçramıştı. Hemen dönüp ona cevap vermek

istedim, çünkü sabrım taşmıştı artık. Gülizar Anne anlamış olacaktı ki, kolundaki elimi tuttu ve sus işareti yaptı.

Ben sustum ama Bilge susmadı.

"Öyledir. Çok kıymetlidir. Tanıdıkça daha da kıymete biniyor hem. Karakterli insanı herkes sever!"

Meral bundan kendi payına düşeni ders olarak almış olmalıydı. Rengi değişmişti. Bilge ve Elmas'ın yüzüne daha fazla bakamadı. Fırat'a dönerek, "Ağam, ben babamlara gitmek istiyorum birkaç günlüğüne," dedi. Fırat olur anlamında başını sallayınca odasına çıktı.

Kırk Birinci Bölüm

Ertesi sabah, erkenden yola koyulduk. Gece geç saatlerde evimize varmıştık ancak tam bir kâbustu. Ali yol boyunca neredeyse hiç durmadan ağlayarak canımıza okumuştu. Neyse ki yaklaşık bir buçuk ay sonra dönecektik Diyarbakır'a. O zamana kadar Ali daha da büyümüş olacaktı ve uçakla gidebilecektik. Böylece oğlum da rahat edecekti.

Eve adımımızı attığımız an, Kenan'ı karşımızda bulduk. Uyumamış, beklemek istemiş. Ali'yi kucağına alıp öptü.

"Siz yokken evin hiç tadı yok!"

"Bu arsız yeğenin yüzünden haşatımız çıktı, Kenan."

"Diyorum sana Elif, babası kılıklı işte!"

Fırat "Ölüyorum resmen. Hiç bulaşma bana!" dedi

"Ohoo! Ben de dört gözle sizi bekliyordum. Şu kız isteme olayını nasıl yaparız diye soracaktım."

İkimiz birden "Ne?" diye tepki verdik.

"Gülüm'ü istemeye diyorum, ne zaman gitsek?"

"Nasıl yani? Sen kızı evlenmeye mi ikna ettin?" diye sordum şaşkınlıkla.

Fırat "Oğlum, bu ne hız?" dedi.

"Ne yapayım, abi? Seviyorum. Kız kabul etmedi öyle gezip tozmayı. Ben de evlenelim dedim. Olur dedi."

"İyi, Meral ile bir yaparız düğününü artık!"

"Yok daha neler! Sahi, nasıl geçti söz? Meral'i aradım ama keyifsizdi."

"İyi iyi. Neyse yarın konuşuruz. Çıkıp dinlenelim biraz."

"Görüyor musunuz şunu, hemen uyudu." dedim sessizce.

"Paşam evini istiyormuş demek ki."

"Çok alışmışım Ali'ye, siz gidince ev bir anda bomboş kaldı."

Fırat "Neyse, yakında kendi evini de açarsın sen bu hızla," diye takıldı kardeşine.

"Hayırlısı bakalım."

Odamıza çıktığımızda Ali'yi yatağına bırakıp, kendimi terasa attım. Bu şehrin ışıklarını seyretmek bile başka bir şeydi. Gözlerimi kapatıp, ellerimi korkuluklara dayadım. Nedenini bilmiyordum ama evime gelmiş gibi hissediyordum. Uzun zamandır bu duyguyu hiç hissetmemiştim.

Önceleri Diyarbakır'daki evde kendimi daha güvende hissederken, şimdi burayı evim olarak gördüğüme ben de inanamıyordum. Ruh halim her gün biraz daha değişiyordu. Yaşadığım ağır günlerin ve şokların etkisinden gün geçtikçe daha fazla sıyrılıyordum.

Yol yorgunu olan bedenim, ayakta durmakta güçlük çekiyordu. Arkamdan aniden belime sarılan kollar karşısında ne yapmalıydım peki? Daha ne tepki vermeliydim? Biliyordum böyle olacağını. Fırat her geçen gün daha fazla kaptıracaktı kendini bana. Nitekim tavırları da bunu doğruluyordu. Ya ben ne yapacaktım? Daha ne kadar 'olmaz' diyecektim? İlk defa bu kadar yakınıma sokulmuştu. Buna rağmen, artık ondan korkmadığımı fark ettim. Aksine, kendimi ondan daha güçlü hissediyordum. Nefes alış verişleri bile çok çaresizdi. Ama ben değildim. Sanki biri iplerin hepsini toplayıp avuçlarıma vermişti.

"Elif! Ah, Elif!"

Yalvarıyordu yine. Duygularına söz geçiremediği için canı yanıyordu.

"Yapma, Fırat! Hem sana, hem bana yazık! Daha çok yıpratacak bizi bu vazgeçmeyiş."

"Elimde olsa... Saçının teline dokunmam, gözümle severim seni. Ama yapamıyorum, Elif. Her geçen gün..."

"Fırat!"

Kestim sözünü. Daha fazla anlatmasını istemiyordum. Or doğru döndüm. Derbeder bir hali vardı. Gözlerimde kaybolmu

gibiydi, yutkundu. Kafasını iki yana sallayarak "Başka bir şeysin, Elif. İsmi yok," dedi.

"Hadi bırak beni, Fırat. Öyle yorgunum ki."

Eli yüzüme gelmiş ve sakince okşuyordu. Başparmağı dudağımın üzerindeyken gözleri de aynı yerdeydi. Dayanamıyordum buna. İstediği zaman beni öpmesini kabul etmiyordu yüreğim. Hırçınlaşmak, önceleri hiç tanımadığım bir duygu iken, şimdilerde sık sık yokluyordu karakterimi.

Elini itip, hızla odaya girdim. Peşimden gelmeyince rahatlamıştım. Pijamalarımı giydim ve yatağa girdim. Saniyeler içinde uykuya yenik düştüm. Gece Ali'nin şiddetli ağlama sesiyle irkildim. Fırat onu kucağına almak için eğilmişti. Kollarıma bıraktığında açlıktan çıldırmış gibiydi. Karnı doyduğunda ise bir melek...

Sonraki gün... Ve daha sonraki gün... Hatta bütün hafta, Fırat eve çok geç saatlerde geldi. Kenan şirkette çalıştığını söylüyordu. Yine sıkıntısından kendini işe vermişti. Aslında bu pek de iyi bir şey değildi. Böyle uzaklaşmaya çalıştığında, hep bir patlak veriyordu.

Kenan hafta sonu için Gülüm'ü yemeğe davet edince, Sevim Abla ile hazırlık yaptık. Ali büyüdükçe kesinlikle yalnız kalmak istemiyor, çığlığı basıyordu. Bu yüzden ancak o uyuduğunda bir şeyler yapabiliyordum.

Artık eylül ayına girmiştik ama hava yine de oldukça sıcaktı. Üzerime pembe bir elbise giydim. Ali'yi de kucağıma alarak bahçeye çıktım. Akşamüstünün kızıllığı havaya hâkimdi.

Cumartesi olmasına rağmen Kenan da, Fırat da işe gitmişti. Hele Fırat öyle erken çıkmıştı ki, görmemiştim bile. Saate baktığımda yediyi gösteriyordu. Birazdan gelmiş olurlardı.

Cep telefonum çaldım o an.

"Alo, Kenan."

"Sevgili yengeciğim nasılmış?"

"Canı sıkılıyor ve sevgili misafirini bekliyor."
"Bir şey lazım mı? Birazdan ordayız."
"Yok, bir şey lazım değil. Hadi gelin."
"Abim geldi mi?"
"Daha gelmedi."
"Gelir birazdan, toparlanmaya çalışıyordu biz çıkarken."
"Tamam. Görüşürüz o zaman."

Telefonu kapattığımda Ali ağlıyordu. Ona doğru giderken, Fırat'ın da arabasıyla garaja girdiğini gördüm. Birkaç dakika sonra kravatını çekiştirerek bize doğru gelmeye başlamıştı.

Gözlerini kaçırıyordu benden. Ali'ye odakladı kendini.

"Merhaba."
"Hoş geldin."

Gözlerinde birkaç saniyeliğine de olsa umut pırıltısı yanıp sönmüştü. Sonra Ali'yi kucağımdan alarak "Nasılmış benim paşa oğlum. Üzdün mü anneni yoksa?" dedi.

"Eh, biraz. Yavaş yavaş haylazlık belirtileri göstermeye başlıyor artık."

Gülerek dinliyordu beni. Ali iki eliyle yüzünü ovuşturmaya başlayınca, "Uykusu mu var?" diye sordu.

"Evet. Gülüm görsün diye uyutmadım ama dayanamayacak galiba."

"Hah, geldiler işte. Sahi sormayı unuttum, eksiğimiz var mıydı?"

"Yok. Her şey tamam."

Kenan ve Gülüm el ele gelmişlerdi. İkisinin gözlerinde de aşk parıltıları vardı. Fırat ile şirkette beraber çalıştıklarından ve aynı aşiretten olmaları sebebiyle zaten tanışıyorlardı. Benden dört ya da beş yaş büyükmüş. Güler yüzlü ve çok güzel bir kızdı. Gerçekten de birbirlerine yakışıyorlardı.

Gülizar Anne telefonda bana sorup duruyordu, nasıl bir kız diye. Küçükken görmüş ama pek hatırlamıyormuş. Zaten

Gülüm İstanbul'da doğup büyümüş. Önümüzdeki hafta sonu kız istemeye geleceklerdi ailecek.

Gülüm, Ali'yi öyle çok sevdi ki, o yüzden yemeğe biraz geç oturduk. Fırat üzerini değiştirip inince Ali'yi uyuttu. Ben de yemek servislerini yaptım. Bütün akşam durgundu Fırat. Bir yandan Gülüm'ün evdeki halini analiz etmeye çalışıyor, diğer yandan da dalıp dalıp gidiyordu.

Kenan "Abim çok yoruldu son on gündür," dedi.

Gülüm "Evet ama insanüstü bir hızla çalışıyor," diye katıldı ona.

Fırat sadece gülümsedi. Kafasını sallayıp "Yok, iyiyim ben," dediğinde Kenan'ın gözleri bana döndü. Ne oluyor der gibi bakıyordu.

Gülüm " 'Elif' diyebilir miyim size?" diye sordu.

"Tabii ki," dedim.

Fırat "Elif," diyerek ismimi mırıldandı. Rahatlayamıyordu bir türlü.

Gülüm "Sizi öyle çok kıskandı ki insanlar," dedi.

"Öyle mi?" dedim şaşkınlıkla. "Neden?"

"Çok güzelsiniz. Bunu eminim her gün bir sürü insan söylüyordur."

"Yok, o sizin güzelliğiniz. Hem malum... Ben hep evdeyim. Bebek olunca..."

"Fırat Abi de çok gözdeydi. Sizi yan yana görünce..."

Kenan "Çok yakışıyorlar, değil mi?" diyerek katıldı konuya.

"Hem de çok!"

Fırat beni izliyordu. "Elif, son günlerde seni ihmal ettim, değil mi? Evde sıkılmış olabileceğini düşünemedim."

Kenan "Deli gibi çalışırsan olacağı bu!" dedi gülerek.

"Yok yok, kesinlikle sıkılmadım," dedim.

Gülüm "Etrafı öğrenebildin mi? Biraz bilsen Ali'yi de alıp çıkarsın hava almaya," dedi.

Gülümsedim. Bir şey diyemedim. Fırat sıkıntıyla kafasını çevirmiş ama Kenan durumu anlamıştı.

"Abim kıskanç bir adam! Bırakmaz ki karısını tek başına."

"Gerçekten mi?"

Gülüm, Fırat'a dönük sormuştu bu soruyu.

Fırat cevap vermeden, bir süre bekledi. Sonra gözlerimin içine bakarak konuştu. "Elif'i öyle derinden seviyorum ki, gözümden bile sakınıyorum. Kıskanmamak benim elimde değil."

Gülüm bir süre öylece Fırat'a baktı. Çok etkilenmişti. Hatta gözleri doldu. Çünkü Fırat öylesine duygusaldı ki, onun bu hallerine alışık değildi Gülüm. Şirketteki o mendebur adam gitmiş, yerine başka biri gelip oturmuştu. Kenan'a dönüp, "Çok etkilendim. Haksız değil Fırat Abi. Elif öylesine duru ve güzel ki," dedi.

Kenan "Elif! Hadi konu açılmışken sorayım. Ne yaptın sen bu adama? Son günlerde yine asabi bir şekilde şirket işlerine verdi kendini ve canımıza okuyor."

Mutfağa gitmek için ayağa kalkmıştım ki, Kenan'ın bu sorusu karşısında çakılıp kaldım. Şaşırmıştım. Kenan patavatsızlık etmişti biraz. Sonuçta Gülüm'ün yanında ne diyebilirdim ki?

Fırat yanıma gelip belime sarıldı ve Kenan'a döndü gülümseyerek.

"Karımı boş yere sıkıştırma. Düşündüm ve son günlerde işleri senin üstüne biraz fazla yüklediğim için vicdanen rahatsız oldum. Ne de olsa söz, nişan derken zaten yorulacaksın. Değil mi?"

Kenan gülümseyerek Gülüm'ün elini tuttu. Gülüm utanarak başını öne eğdiğinde, "Hımm... Benim için yani?" dedi.

Fırat elimi tutarak içeriye doğru çekiştiriyordu beni. Bir yandan da Kenan'a laf yetiştiriyordu.

"Evet, senin için. Farkında değilsin ama ben öyle çalışmasaydım, sen önümüzdeki haftalarda geceleyecektin."

"Evet, bu çok doğru," dedi Gülüm.

Mutfağa girdiğimizde elimi bıraktı Fırat. Dolaptan soğuk su alıp masaya oturdu. Elleriyle yüzünü ovuşturdu. Bu kadar çok çalışmasının asıl sebebinin benden uzak kalmak olduğunu ikimiz de biliyorduk. Bir şekilde bana olan sevdasını yenmeye çalışıyordu. Ama bu onu daha da yana döne bana savuruyordu. Bakışlarından anlıyordum bunu. Saçımın teline kadar seyrediyordu.

Geçip karşısına oturdum. Dizlerimi masaya dayayıp başımı avuçlarımın arasına aldım.

"Çok korkuyorum, Fırat."

İçimden geçenler, dudaklarımdan dökülmüştü. Bilinçsizce yaptığım bir şeydi. Fırat şaşkınca bana bakıyordu. Paniklemişti. Çenemi tutup, yüzüne bakmamı sağladı. "Elif? Ne oldu canım? Neden korkuyorsun? Biri bir şey mi yaptı sana?"

Kafamı iki yana salladım. Elimi tutarak ayağa kaldırdı beni. Endişeliydi yüzü.

"Gel! İçerideki odada konuşalım seninle biraz. Gülüm ile Kenan da biraz yalnız kalsınlar."

Evin giriş katındaki küçük oturma odasına girmiştik. Koltuğa oturdum. Fırat da yanımdaydı ve meraklı gözlerle beni izliyordu.

"Hadi Elif, anlat bana içindekileri."

"Fırat, ben aslında..." Konuşamıyordum. İçimde biriken o kadar çok şey vardı ki... Dönmüyordu dilim işte.

"Seni korkutan ne, Elif?"

"Sensin, Fırat." Bir eliyle yüzünü kapattı. "Bu hallerin, beni üzdüğü kadar korkutuyor da."

"Ben... Çalışıyorum, Elif. Senden uzak durmak için çok çaba sarf ediyorum ama... Olmuyor işte, baksana halime."

"Biliyorum, işte beni korkutan da bu ya."

"Şu yaşıma kadar zaaflarım olmadı benim, Elif. Ama şimdi öyle mi? Adın anıldığında bile aklım çıkıyor. Ben senin için ölürüm, biliyor musun? Galiba ben de çok korkuyorum. Bir gün

seni kaybedersem, etrafımda göremezsem..." Gözleri dolu doluydu, yutkundu. Ayağa kalkıp, elini pencereye yasladı. Birkaç dakika sonra tekrar yanıma gelip dizlerimin önünde oturdu. Uzanıp ellerimi tuttu. "Sen yoksan ben yaşayabilir miyim, Elif?" Sesi yumuşacıktı. Acı çekiyor, dağılıyordu.

Sen hem bana, hem kendine neler yaptın Fırat? Ben günden güne toparlanırken, sen parçalanıyorsun. Acıdan acıya saplanıyorsun.

"Bana bir şans ver, Elif. Ne olur."

"Fırat, lütfen! Üzme beni. Hadi kalk, içeride misafirimiz var. Gidelim."

Toparlanarak ayağa kalktı ve saçlarını düzeltti. Elimi tutup öptü. Sonra belimden çekip, sımsıkı sardı bedenimi. "En azından yanımdasın, yakınımdasın," diye fısıldadı kulağıma.

Bahçeye çıktığımızda Gülüm ve Kenan sohbet ediyorlardı. Fırat elimi bırakmıyordu. Yanlarına oturup, muhabbetlerine katıldık. Gece boyu Fırat yine beni izledi. Gülüm de Fırat'ın âşık bakışlarını. Sonra Kenan'a dönüp, "Kenan, şimdi Fırat Abi'y böyle âşık gördüm ya... Senin de beni böyle sevmeni isterim artık. Azını kabul etmem. Elif, çok şanslısın sen."

Ah be Gülüm! Şanslı mıyım? Gel bir de bana sor sen onu! Z manla Fırat'tan nefret etmemeyi öğrendim. Ailem olmadan yaşamayı Başıma gelenlerden asıl sorumlu olan aşiret ve törelere alışmayı da Sonra anneliği... İnsanları tanımayı... Ve pes etmemeyi... En çok affetmeyi öğrendim be Gülüm!

Kırk İkinci Bölüm

Geçtiğimiz haftanın bir önceki haftadan pek bir farkı yoktu. Fırat mümkün olduğunca benden uzak kalmaya çalışmıştı. Ben de günlerimi evde, bebeğim ve Sevim Abla ile birlikte geçiriyordum. Sevim Abla zaten sessiz sedasız bir kadındı. Gülizar Anne'ye verdiği gizli raporları olmuyor değildi ama genelde kendi halindeydi. Kenan ise kendi telaşındaydı bu ara. Elmas'la yaptığımız uzun telefon görüşmeleri de olmasa, konuşmayı unutacaktım. Bazen de Ali'nin çıkardığı tuhaf seslere seviniyordum. Büyüyordu oğlum.

Bu gece Diyarbakır'dakiler gelecekti. Odaları ve yatakları onlara göre hazırladık. Yarın akşam kız istemeye gidilecekti, üç gün sonra da söz takmaya. Bu hafta dolu ve yorucu geçeceğe benziyordu.

Dünden beri yemek yapıyorduk Sevim Abla'yla. Takılıyordu bazen bana, "Sen kendini aştın," diye. Gerçekten de yemek konusunda çok şey öğrenmiştim. Oysa makarnayı bile zor pişirirdim eskiden. Ama şimdi öyle miydi? Sıkıntıdan yapacak bir şeyler arıyordu insan.

Soğan doğrarken gözlerim yaşarmıştı. Robotu kullandırtmıyordu Sevim Abla, tadı değişiyormuş yiyeceklerin.

Telefonum çaldığında arayan Fırat'tı. Hayret ettim, haftalardır telefonla aramıyordu beni hiç.

"Elif. N'aber?"

"İyi, senden?"

"Dışarı çıkalım mı biraz diyecektim."

"Yemek yapıyoruz akşam için. Sevim Abla bakamaz Ali'ye."

"Onu da alırız."

"Bakarım ben kuzuma. İşim az kaldı zaten, Fırat gelene kadar biter. Hadi hazırlan da çıkın. Eve tıkılıp kaldın ne zamandır."

"Tamam. Ben hazırlanıyorum o zaman."

"Birazdan evde olurum."

Sevim Abla'ya doğru dönüp "Ben oğlumun karnını doyurayım, babası gelince biraz sevsin, sonra uyutur giderim," dedim.

"Kızım, tamam, kuruntu yapma! Gözüm gibi bakarım ben ona."

"Biliyorum. Ama sen de rahatça otur biraz istiyorum. Çok yoruldun."

"Elif, bazen düşünüyorum da kendi kendime, bu kızın kanatları nerede diye."

Gülümseyip, yanağına bir öpücük kondurdum. Hiç oyalanmadan oğlumun mamasını hazırladım ve yukarıya çıktım. Ali'nin karnını doyurup üstünü değiştirdikten sonra yatağın üzerine bıraktım. Tam o anda Fırat içeri girdi. Gözlerime özlemle bakıp "Merhaba," dedi. Yatağın üzerine, Ali'nin yanına uzandı. Ali babasını görünce sevinçten deliye dönmüştü. Şımarıkça sesler çıkarıp, Fırat'ı sevinçten çıldırtıyordu.

"Sen var ya başka bir şeysin, Ali'm."

Gülümsedim. "Nereye gideceğiz? Ona göre giyineyim."

"Rahat bir şeyler giy. Alışveriş yaparız, yemek yeriz."

"Ama annenler gelecek, geç kalırız."

"Kalmayız. Saat daha iki."

"İşin yok muydu?"

"Vardı."

"Eee?"

Gözlerime bakıyordu umutsuzca. Ayağa kalkıp bana doğru geldi ve elini yanağıma yaslayarak "Çok özledim seni, Elif! Biraz daha görmezsem nefesim tıkanacak sandım."

Ne yapacağımı şaşırmıştım. Tepkilerim ne yönde olmalıydı, artık bilemiyordum. Arkamı dönüp, dolaba doğru yürüdüm. Bir kot ve tişört çıkarıp ona gösterdim.

"Sence bunlar fazla mı rahat duruyor?"

"Bence iyi. O zaman ben de üstümü değiştireyim," deyip üzerindeki gömleğin düğmelerini açtı. Gözlerimi kaçırdığımı fark edince, elimden tutup kendine doğru çekti. Başımı defalarca öptükten sonra dudaklarıma baktı. Konuşmama fırsat vermeden, "Bitmeyecek mi bu işkence?" diye sordu. Gözlerini gözlerimden ayırmayıp ısrarla bakıyordu.

"Ya sen? Vazgeçmeyecek misin?"

"Bu benim elimde değil ki. Her hücremde hissediyorum seni."

"Aynı şeyleri mi konuşacağız hep, sil baştan."

"Sil baştan. Keşke her şeyi silip, baştan yapabilsek Elif."

"Bırak beni, giyineceğim."

Bırakmadı. Gözlerini yüzümden çekmeden iyice yanaştı. Çekilmeye çalışıyordum ama o kuvvetli kollarıyla daha sıkı sarmalıyordu bedenimi. Dudaklarıma eğilip öptü yine. Kollarından sıyrılmak için çırpınıyordum fakat o umursamıyordu. Alnını alnıma dayadı.

"Dayanamıyorum artık, Elif. Gözlerin... Tenin yangın yeri gibi, alev alev."

Bir anlık boşluğundan faydalanıp banyoya kaçtım. Elimi yüzümü yıkayıp giyindikten sonra odaya döndüm. Fırat giyinmiş, Ali'yi beşiğine koyarak uyutmaya çalışıyordu. Sessizce aynanın karşısına oturup saçlarımı taradım ve topladım. Hafif bir makyaj yapıp ayağa kalktığımda, Ali'nin uyuduğunu gördüm.

"Bebefonu kontrol eder misin?" diye sordum.

"Ettim. Hadi çıkalım."

Elimi tutarak kapıya doğru yönlendirdi. "Gel de sevme! İnsan seni sevmeyip de ne yapsın?" diye fısıldadı kulağıma.

Arabaya bindiğimizde "Alışveriş yapalım biraz. Yarın ne giyeceksin mesela?" diye sordu.

"Bir sürü şey var dolapta, bir şeyler giyerim."

"Yok, olmaz öyle! En güzel benim karım olmalı."

"Ben zaten güzelim," dedim gülerek.

O da kahkahayı bastı. "Bak bak! Pek de alçakgönüllüymüş. Ama doğru, zaten güzelsin."

"Şaka yaptım ya. Eskiden, yani okuldayken... Çok popülerdim, biliyor musun?"

Fırat suratını asarak bana doğru döndü. "Nasıl yani?" diye kıskanç bakışlarla sordu.

"Basbayağı. Her gün birkaç tane arkadaşlık teklifi alırdım. Sonra kızlar hep benimle arkadaşlık etmek isterlerdi."

"Arkadaşlık teklifi derken?" Sinirlenmişti Fırat. Elini ritimli bir şekilde yavaş yavaş direksiyona vuruyordu. Bir süre sustu ama dayanamıyordu işte. "Kaçını kabul ettin?"

Öfkeyle bana bakıyordu. Bense o kadar rahattım ki.

"Hesap mı soruyorsun?"

"Elif! Beni delirtme!"

"İki tanesini."

"Biri Kenan denen o şerefsiz! Diğeri kimdi?" Bağırıyordu olanca sesiyle.

"Sedat diye biriydi. İki üç kez okulda konuştuk. Sonra baktım olmuyor, bitirdim."

"Tamam, kes!"

Sahil boyunca gidiyorduk. Yine susmuştu ama her an patlayacak bir bomba gibi araba sürüyordu. Birden arabayı kenara çekti ve dudaklarıma yapıştı. İtiyordum ama ne mümkün, öyle kuvvetliydi ki. Bir süre sonra kendi isteğiyle bıraktı ama bu kez de kollarımı sımsıkı tuttu.

"Sen benimsin! Benim! Ölürüm de seni kimselere vermem! Bunu kafana sok! Hem ölürüm, hem öldürürüm!"

"Bırak kollarımı! Defalarca söyledim sana, beni öpmeni istemiyorum."

"Ama ben dinlemeyeceğim. Karımsın sen benim!"

"Eve dönelim, Fırat. Bugün seninle anlaşamayacağız."

"Ne bekliyorsun? Anlayışla eski sevgililerini dinlememi mi?"

"Saçmalıyorsun! Hem sen sordun!"

"Elif, yeter! Kapatalım bu konuyu."

"Bence de!"

Başımı dışarıya doğru çevirip, etrafı izlemeye başladım. Bir süre sonra Fırat arabayı alışveriş merkezinin otoparkına bıraktı. Yan yana geldiğimiz an elimi sımsıkı tutup, gözlerime baktı. Sinirliydi. Elimi öyle bir tutuyordu ki, kırılacağını düşündüm bir an. Asansöre bindiğimizde ne olduğunu bile anlamadan kendimi duvara yaslanmış, onu da üzerime abanmış buldum.

"Çok kıskanıyorum, delireceğim, Elif. Benimsin, karımsın sen. Bu kadar çok severken, söyle nasıl dayanayım anlattıklarına?"

Asansörün kapısının açılmasıyla Fırat geri çekildi. Gözlerime küskün bakıyordu.

"Kahretsin! Bir şey hiç aklına gelmeyecek mi senin?"

Devamını dinlemek isteyen meraklı bakışlarıyla, "Ne?" diye sordu.

"Ben daha yirmi yaşındayım. On dokuz yaşında mecburen gelin oldum. Yaşadığım çocukça iki flörtün hesabını da sana verecek değilim. Tıpkı senin, yaptıkların için bana hesap vermediğin gibi."

Hızlı hızlı yürümeye başladığımda, Fırat şaşkınlık içinde geride kalmıştı. Hızlı adımlarla bana yetişip elimden tuttu.

"Çek elini üzerimden!" diye çemkirdiğimde gülümsedi.

"Çekmeyeceğimi biliyorsun! Tamam, özür dilerim. Bu konu burada bitti ve bir daha açmıyoruz! Hadi asma yüzünü."

"İyi!"

"Hadi gel bak, şu vitrindeki elbise çok hoş."

"İstemiyorum!"

"Huysuz!"

"Üzüm üzüme baka baka kararır."

"Laflara bak sen! Annem duysa kocana böyle çatır çatır cevap verdiğini..."

Dalga geçiyordu Fırat. Yüzüne kocaman bir gülümseme yerleşmişti.

"Git söyle!"

"Hadi Elif, gel dene, çok yakışacak sana."

"Denemeyeceğim!"

O gün inat ettim hiçbir şey denemedim. Ama Fırat da inat etti, neyi görüp beğendiyse satın aldı. Zevkliydi. Fakat bir o kadar da domuz!

Yemek için oturduğumuz yerde, kendimi bekârmışım da, arkadaşlarımla sinema sonrası atıştırıyormuşuz gibi hissettim. Bunu ne kadar özlemişim. Dalmışım insanları izlemeye. Tabii Fırat da beni izliyordu. Gözlerimiz çakışınca, "Çok seviyorum seni," dedi.

"Sevmez olaydın."

Cevap vermek yerine, gülerek kafasını çevirdi.

Yarım saat sonra eve gittik. Ali hâlâ uyuyor, Sevim Abla da işini bitirmiş oturuyordu. Fırat telefonla konuşurken, yukarıya çıkıp duşa girdim. Hava nemliydi ve yapış yapış olmuştum. Bornozumu giyinip çıktığımda, odada yalnız olduğumu düşünmekle ne büyük hata ettiğimi anladım. Fırat'ın bakışlarına yakalanmıştım.

Utanıp sıkılarak, "Elbiselerimi alacağım," dedim.

Fırat cevap vermeden, öylece kalakalmış bir halde bana bakıyordu. Dolabı açıp iç çamaşırlarımı aldım ve elbiselere bakınmaya başladım.

"Bugün aldığım beyaz elbiseyi giyer misin?"

Duraksadım. Sonra giysi aramaya devam ettim.

Nefesini ensemde hissettiğimde feci irkildim.

"İnatçılık etme!"

Bir şey diyemedim, bir an önce tenimden uzak olmasını istiyordum. Fırat'ın tavırları artık kontrol dışına çıkmaya başlamıştı.

"Peki. Ver giyeyim."

Uzaklaştı. Gidip elbiseyi paketinden çıkarttı ve bana uzattı. Elbiseyi aldığım gibi, banyoya yöneldim. Ama Fırat kolumu

tutup "Ben soğuk bir duş alsam iyi olacak. Sen burada rahatça giyin," dedi.

Gülizar Anneler gelmişlerdi. Ali elden ele gezerken nasıl da mutluydu. Yemeğe oturduğumuzda Sevim Abla "Gülizar Abla, çok şanslısın," dedi. "Gelinin öyle iyi ki."

Mehmet Baba gülümsedi. Beni izliyordu. Gözlerinde gördüğüm gurur muydu, kestiremedim.

"Şanslıyım tabii, Elif'im melek gibi."

Elmas "Şımartıp durmayın şu kızı ya!" deyince gülümsedim.

Bilge "Kıskanç şey!" dedi. "Hiç istemez başkası methedilsin."

Kenan "Hadi biraz da yeni gelin adayınızdan bahsedelim. Ne yapacağız? Yani istemeye giderken," dedi heyecanla.

Fırat "Ne yapacağız oğlum? Kız isteyeceğiz işte! Heyecandan elin ayağın birbirine girip duruyor kaç gündür," diye takıldı kardeşine.

Mehmet Baba, "Olacak o kadar, evlenmek kolay mı?" dedi.

Gülizar Anne, "Elif, anlat hadi! Kız nasıl? İyi mi, güzel mi?" diye sordu.

Kenan merakla yüzüme bakıyordu. Suratımı ekşittim. "Bilmem ki, anne," derken gülüyordum pis pis.

"Elif?" dedi Kenan, aptal aptal bana bakıyordu.

"Şaka şaka. Çok hoş ve güzel bir kız. Konuşkan, sempatik."

Kenan "Evet, aynen öyle. Tanıyınca anlayacaksınız," dedi.

"Ama sanki biraz..." dediğimde, Fırat gülmeye başladı. Kenan'ın ise kalbine inecekti.

"Biraz ne?" Gülizar Anne anlamıştı Kenan ile uğraştığımı.

"Ne bileyim, tembel mi desem... Yani..."

Kenan'ın rengi mora çalarken, Bilge hemen atladı.

"Nasıl tembel?"

"Düpedüz, bildiğin tembel işte. Bize geldiğinde bir bardağı bile kaldırmadı mutfağa."

Kenan "Abi, ne diyorsunuz ya? Kız teklif etti ya! Elif?" dedi telaş içinde.

"Yok ama yeter, takılıyorum Kenan'cım. Çok sevdim ben Gülüm'ü."

"Alacağın olsun senin!"

Fırat "Daha şimdiden *light* ol böyle, aferin!"

Mehmet Baba "İstemem öyle kılıbık erkek," dedi.

Kenan "Baba, sen bunlara bakma ya," diye rahatlatmaya çalıştı babasını.

"Bilmem artık!"

Elmas "Eee Elif, ne hissediyorsun? Pabucun dama atılacak mı dersin?" diye sordu.

Fırat "Kimse benim karımın pabucunu bir yere atamaz," dedi.

"Yok Elmas'çım... O mümkün değil, ben bildiğin başınıza kaldım. Yani annem, babam, abim falan kimse beni istemediğine göre."

Dolmuştu yine gözlerim. Durup durup dokunuyordu bana bu mesele. Hemen yanımda oturan Gülizar Anne, elimi tutup "Sakın ağlayayım deme! Terliği elime alıyorum ha!" dedi.

Mehmet Baba "Sen bizim başımızın tacısın, kızım. Hadi bozma keyfini. Ne güzel şakıyordun bülbül gibi," dedi.

Kenan "Tamam kızım ya, ağlama, atmayacaklar senin pabucunu. Söyleyeceğim ben Gülüm'e, birinciliği almayacak senden," dedi.

Gülümsedim. "Onu istese de alamaz!" dedim.

Fırat sessizce beni seyrediyordu.

"Hah, şöyle! Gülümse. Ve güçlü ol."

Ertesi gün, evde tam anlamıyla bir tantana vardı. Kız istemeye gitmek ne kadar da şatafatlı bir işmiş. Kıyafetler, çiçekler, çikolatalar derken akşam olmuştu. Öyle kalabalık gidiliyordu ki, gören de düğün var sanırdı.

Gülizar Anne sürekli benim kılığımı kıyafetimi inceliyor, makyaj yapmam için uyarıyordu. En sonunda, Ali'yi uyutup Sevim Abla'ya bırakarak evden çıktık.

Gülüm'ün ailesi hürmetle karşıladı ağalarını. Çok büyük olmayan daireye tıkış tıkış oturmuştuk. Gülizar Anne, saçının telinden ayak tırnağına kadar incelemişti Gülüm'ü. Sonunda yüzüne huzurlu bir gülümseme yerleşti. Beğenmişti yeni gelin adayını.

Gülüm çok telaşlı, utanmış halde sürekli bana bakıyordu. Kenan'ın da ondan farkı yoktu. Mehmet Baba kızı istediğinde, Gülüm'ün babasının gözlerinde gurur ifadesi vardı. Ağa evine kız vermek, adamcağızı sevindirmişti herhalde. Aslında düşününce, babam da isterdi böyle törenlerle evlenmemi. Kim kızının tecavüze uğradıktan sonra mecburi evlenmesini hayal ederdi ki? Yüzüm ister istemez asılmıştı. Yanımda oturan Elmas anlamış olmalıydı halimi. Elini elimin üzerine bıraktı.

Bazen bu kızla aramızdaki telepatiye ben bile şaşırıyordum. Arasam bulamazdım onun gibisini. Fırat beni izliyordu karşı koltuktan. Yüzümdeki değişikliği fark etmiş olmalıydı ki, onun da ifadesi değişti. Alelacele topladım kendimi. Zoraki bir tebessümü suratıma yapıştırıp, sessizce oturdum.

Üç gün sonra takılacak söz yüzükleri için anlaştılar ve biz de yavaş yavaş kalkmak için ayaklandık. Dikkatimi Gülüm'ün annesi çekti o an. Beni inceliyordu ama bakışları çok farklıydı. Gülizar Anne de fark etmişti bunu.

"Elif benim için, gelinden daha çok kızım gibidir," dedi.

Bunun bir gözdağı olduğunu herkes anlamış ve kadın zoraki gülümsemişti. Ama yine de o kadar insanın arasında lafını esirgemedi.

"Töre evliliği olduğu için sorun çıkar diye korkmadık değil, Gülizar Hanım."

Şaşkınlıkla kadını dinleyen Gülizar Anne, altta kalmadı. "Boş yere korkmuşsun, Gülnaz."

"Kenan oğlum ve Gülüm gibi birbirlerini sevmeden evlendikleri için... İnsanın aklına zor olacağı geliyor tabii."

O an anladım ki, kadının niyeti beni küçültüp, Gülüm'ü yükseltmekti. Ama bu ters tepmişti bizimkilerde. Hatta Gülüm'de bile. Üzüntüyle bana bakıyordu Gülüm.

Kenan sinirle atılıp, "Abim ve biz Elif'i bu kadar çok severken, ne zorluğu olacakmış?" dedi.

Fırat patlamamak için kendini öyle bir sıkıyordu ki, boyun damarları şişmişti. Ama kadın ne bunu umursuyordu, ne de kocasının yaptığı kaş göz işaretlerini. Pes etmeye niyeti yoktu, cevap yetiştirmek için ağzını açmıştı yine.

"Onlar böyle evlendiği halde çok mutluysa, benim kızım da el üstünde tutulur. İçim rahatladı."

Fırat "Benim karım bu kadar seviliyorsa, onun karakterinden kaynaklanıyor. Kimse güzel kaşı, gözü için sevmiyor onu. İyi olduğu için, hanım olduğu için seviyoruz," dedi.

Mehmet Baba öyle çok öfkelenmişti ki, Gülüm'ün babasına doğru döndü.

"Bizim aşiretimizin kadınları ne zamandan beri yersiz konuşmaya başladı?"

Kadının suratı mora dönmüştü. Çevresinde ayaklanmış olan kalabalığa bakıp, arsızca gülümsedi. "Yok ağam, ben kötü bir şey demedim. Annelik işte." İnsanları kızdırdığının farkındaydı ama o kadar insanın içinde benim ne hale geldiğimi umursamadı bile.

Fırat sinirli bakışlarıyla elimi sıkıca tuttu ve iyi akşamlar bile demeden evden çıkarttı beni. Arabaya bindiğimizde söylenmeye başladı

"Onun adına ben senden özür dilerim, Elif! Kenan'ın hatırı olmasaydı yapacağımı bilirdim ama..."

O ara aşağıya inenler arabalara binerken, Kenan ve Gülizar Anne de gelip arka koltuğa oturdu.

Çok üzülmeme rağmen, sesim çıkmıyordu. Kenan kendini suçlu hissetmişti.

"Elif, çok özür dilerim. Gülüm ile hemen konuşacağım. Bu ne terbiyesizliktir!"

Gülizar Anne, "Kimse bizimle böyle dalga geçer gibi konuşamaz! Kimse benim gelinimi üzemez! Kimmiş o? Kim?" diyordu hiddetle. Bağırıyordu, sinirinden köpürmüş haldeydi.

Fırat aynadan ters ters Kenan'a baktı. Parmağını sallayarak, "Senin hatırın olmasa… O evi dağıtacağımı iyi biliyorsun, değil mi?" dedi.

Kenan üzgünce bakıyordu sadece.

"Ben Elif'i gözümden bile sakınırken, o kendini bilmez kadın onca insanın içinde nasıl üzer?"

"Abin çok haklı! Densiz kadın ne olacak!"

Elif'imin yüzü öyle bir hal almıştı ki... Eve geldiğimizde sessizce yukarıya çıktı. Hepimiz çok üzüldüğünün farkındaydık ama hiç sesi çıkmadı. Peşinden yukarıya çıktım. Ali'nin üstünü örtüp, terasa attı kendini. Her zaman yaptığı gibi şehrin ışıklarını seyretti ve yerdeki minderin üzerine oturdu. Yanına oturdum. O sessiz kalmayı tercih ettiği için bozmadım sessizliği. Bir süre sonra bana doğru döndü. Gözleri dolu doluydu. Mırıltılı bir sesle "Ben de istemezdim ki bu şekilde evlenmiş olmayı," dedi.

Elini tuttum. "Biliyorum, Elif'im. Hepsi benim suçum."

"Çok yoruldum, Fırat! Çok! Bıktım artık her şeyden."

Elimi omzuna atarak sardım onu. Başını omzuma yaslamasını sağladım. "Sen o kadar masum, iyi ve güzelsin ki, insanlar bunu kaldıramıyorlar. İster istemez, kıskançlık duyguları sarıyor kafalarını. Aldırma sen kimseye. Dik durmayı öğren! Gerektiğinde o kadının ağzının payını ver! Ama sakın böyle üzgün durma. Dayanamıyorum bu hallerine."

Elif hiçbir şey demeden, omzumda etrafı seyretti. Uyuduğunda yatağa taşıdım onu. Üzerini örtüp, yanına uzandım ve gecenin bir vaktine kadar onu seyrettim. Ne çok sevdiğimi düşündüm. Yüzündeki mimiklerde üzüntüsünü gördüm ve Kenan'ın sözüne Elif'i götürmemeye karar verdim.

Ertesi sabah Elif, keyifsiz ve düşünceliydi. Aksi gibi Ali de çok huysuzdu. Elmas ve Bilge, Elif'in keyifsizliğinin farkında kları için bebeği ona bırakmadılar. Ama annem de dün rı hazmetmiş değildi. Kenan'a yönelik anlamlı bir bakış tı ve "Kenan, Gülüm'le annesinin terbiyesiz tavrı hakkında konuşmuşsundur umarım!" dedi.

Kenan'ın morali çok bozuktu. Mahcup bir ifadeyle Elif'e bakarak, "Konuştum, anne. O da çok üzgündü. Annesini uyaracak," dedi.

"O kadının öyle uyarıyla falan kendine gelecek gibi bir hali yok ama... Neyse..."

"Elif, hadi ama... Gülümse biraz ve takma kafana artık söylenenleri. Unut ve umursama lütfen," dedi Kenan.

Elif'in yüzünde ilk defa öyle bir ifade görmüştüm. Alaylı bir şekilde gülümserken, gözleri dolu doluydu. Yutkundu, sanki taş oturmuştu göğsüne bugün.

"Bu sürekli olacak, değil mi? Yani hep, unutmam gereken bir sürü şey olacak."

İçim almıyordu bu halini. Ayağa kalkarak yanına gittim ve elini sımsıkı tuttum. "Hayır! Olmayacak!" dedim. "Bir daha kimsenin seni üzmesine izin vermeyeceğim!"

Anneme döndüm. "Bir daha o insanların evine ne karım, ne de ben gideceğiz!"

"Saçmalamayın! Olur mu öyle şey? Kardeşinin sözünde nasıl bulunmazsınız? İnsanlar ne der?"

"Kimin ne dediği umurumda değil, anne!"

Kenan araya girdi. "Abi, ne diyorsun ya? Beni yalnız mı bırakacaksınız böyle bir günde? Ben bir daha böyle bir şey yaşanmayacağını garanti ediyorum sana! Elif, bir şey söylesene!"

"Hadi ya! Demek garanti ediyorsun? Nasıl olacak o iş? Ağzını mı bağlayacaksın?"

"Elif, kızım, sen uyma bu deliye. Bu da nereden çıktı şimdi? Aşiretin diline mi düşüreceksiniz siz bizi?"

"Benim için sorun yok, anne. Ben gelirim, nasıl olsa alıştım artık söylenenlere."

"Hayır efendim!" diye itiraz ettim hiddetle. "Gitmeyeceğiz!"

Sessizce bizi dinleyen babam, en sonunda duruma müdahale etti.

"Fırat çok haklı, Gülizar! Bu sadece Elif'e değil, bize de yapılmış bir saygısızlıktı. Ama ileride kardeşinizin bu en mutlu gününde yanında olmadığınız için pişmanlık duyacaksınız. Hem, ailemizin içinde yaşanan sorunları dışarıya yansıtmanızı istemiyorum. Elif, kızım, sen yine giyin süslen ve en güzelen yüzünle gel bizimle. Kimseye istediği huzursuzluğu elde ettiğini gösterme!"

Elif başını öne eğdi. "Peki baba."

Ama bu benim içime hiç sinmiyordu.

"Baba!" dediğimde koluma dokunarak, "Fırat, lütfen! Sadece bir gece. Kenan'ı üzmeyelim," dedi.

Elif'e kızıyordum. Neden her şeye boyun eğiyordu? Elini tutup annemlere doğru döndüm.

"Biz Elif ile biraz dışarı çıkacağız. Siz Ali ile ilgilenin."

"Ama çok huysuz bugün bebek," dedi Elif.

"Merak etme, annem onunla başa çıkabilir."

Annem, "Evet, doğru. Sonuçta babası gibi bir huysuzla başa çıkmaya çalıştığım düşünülürse..." dedi sitemle.

Elif anneme dönmüş, "Anne, kusura bakma," diyordu ama ben elinden tutarak, onu dışarıya doğru çekiştirdim.

"Ya Fırat! Bir dursana!"

"Çıkalım bir an önce, boğuyorlar beni bazen!"

"Tamam, çıkalım da, bir sakin ol önce."

"Affedersin canım. Nereye gidelim?"

"Daha önce görmediğim bir yere götür beni, kafam dağılsın."

"Olur, hadi gel."

O gün Elif'i Kilyos taraflarında bir yere götürdüm. Yazın son günleri olmasına rağmen sahil cıvıl cıvıldı. Minderlere yayılıp, sessizce insanları seyrettik. Fazla bir şey konuşmadık aslında. Kalabalığın kafamızı dağıtmasına izin verdik. Tıpkı rüzgârın Elif'in saçlarını dağıtmasına karışmadığımız gibi.

Rahatsız olmaması için izlememeye çalıştım onu. Birkaç saat sonra yüz hatları daha dingin ve rahatlamış gibiydi.

"Kalkalım mı artık?" dedi. "Ali huzursuzdu bugün, zorlanmışlardır."

"Peki," dedim ve kalktık.

Arabada Elif'e dönerek "Elif, eğer gitmek istemiyorsan, sakın kendini zorlama! Bunu yapman gerekmiyor, kimin ne düşüneceğini boş ver," dedim.

"Hayır, istiyorum. Benim gocunacak bir durumum yok. Asıl öyle konuşanların utanması gerekiyor."

"Tabii ki yok! Ama kimsenin sana dil uzatmasına da benim tahammülüm yok. Gözlerine hüzün yerleştiği zaman deliriyorum."

"İyiyim ben. Yani biraz hava alıp dinlenmek iyi geldi."

Eve döndüğümüzde Ali uyumuştu. Annem ve kızlar merakla yüzüme bakıyordu. Elif gülümseyerek yanlarına oturdu.

"Elif, ben şirkete gideceğim. Geç oldu ama birkaç raporu incelemem gerekiyor."

"Tamam."

Annem "Elif, kalk geçir kocanı," deyince, ayağa kalkıp peşimden geldi. Dış kapının önünde durmuş, o güzel yüzünü seyrediyordum. Gözlerini kaçırdığında fark ettim ne kadar derinlere daldığımı. Eğilip yanağıyla dudağı arasına bir öpücük kondurarak "Seni çok seviyorum," dedim ve arabaya yöneldim.

Kapıyı kapatıp döndüğümde, mutfaktan çıkan Bilge'nin gülen gözlerini gördüm.

"Kırk yıl düşünsem, abimin bu kadar âşık olacağı aklıma gelmezdi."

Gülizar Anne, "Ben de," dedi. "Elif, niye kızardın sen yine?"

Elmas "Ne yapsın kız?" diyerek savundu beni. "Rahat verin biraz ona ya."

Bilge "Ay, bir şey demedik canım," dedi gülerek.

"Elif, o deli kocanı ikna ettin mi?" diye sordu Gülizar Anne. "Söz takmaya hep beraber gideceğiz, değil mi?"

"Evet, anne. Ona da söyledim, benim gocunacak bir şeyim yok. Evli ve çocuklu bir insanım. Ama eğer bu akşam da aynı terbiyesizliği yaparsa… İşte o zaman ben de…"

Gülizar Anne sözümü kesti sinirle, "Meraklanma sen! Sana kalmadan ben onu oracıkta parça pinçik ediveririm. Kızlarını da alıp başlarına çalarlar o zaman. Başlarım Kenan'a da, aşkına da. Kız mı yok başka?"

"Deme öyle, anne! Gülüm iyi birine benziyor."

"Dur bakalım, daha kimin iyi olduğu hiç belli olmaz. Hele evlensin, aramıza karışsın, o zaman göreceğiz kim iyidir, kim kötüdür."

Elmas "Doğru. Ama ben Elif'i gördüğüm ilk an çok sevmiştim," dedi bana bakıp gülümseyerek.

Bilge "Benim önyargılarım var, tanımadan kimseyi sevemiyorum," dedi açıkça.

Elmas "İllaki önce karşındakini bezdirip, sonra seveceksin, değil mi?" diye sordu ablasına.

Gülizar Anne "Sevdi mi de tam sevip, koruyup kolluyor benim kızım ama…" diyerek Bilge'nin sırtını sıvazladı şefkatle.

"Evet, bu çok doğru. İlk önceleri çok çekinmiştim ben Bilge'den. Ama artık, ne hissediyorsa onu belli ettiğini anladım,"

deyip, başımı Gülizar Anne'nin kucağına koydum. "Seviyorum sizi ben," dedim.

Her zaman olduğu gibi, eğilip saçımı öptü ve "Biz de seni çok sevdik kızım," dedi. "Sanma ki sen üzüldüğünde yalnızsın, bir başınasın. Değilsin. Biz de seninle beraber üzülüyoruz. Keşke her şeye farklı başlayabilseydik! Ama şu töre denilen şey var ya... Beklemiyor işte, Elif'im. Acıması yok, anlayışı yok."

Bilge elimi tutup, destek veren sesiyle "Ama kötü başladı diye kötü gitmeyecek, Elif. En azından, sen bir ucundan hayata tutunuyorsun. Okumalısın. Güçlü olmalısın," dedi.

Başımı kaldırmadım Gülizar Anne'nin kucağından.

"Deneyeceğim, Bilge. Elmas, sen niye astın yüzünü?"

Birden irkildi. Acı çekiyor ve gizlemeye çalışıyordu. Bilge bana doğru baktı. Kardeşi üzüldüğü için, o da üzülüyordu. Ayağa kalktım ve gidip Elmas'ı elinden çekerek peşimden sürüklemeye başladım. Mutfağa doğru gidiyorduk.

"Ya dursana, kızım. Kocanı mı örnek alıyorsun sen?"

"Eee, ya huyundan ya suyundan demişler, güzelim."

Gülizar Anne arkamızdan "Aman Elif ha! İkinci bir Fırat'ı idare edemem, bilesin," diye seslendi.

Hepimiz gülüyorduk. Bilge de peşimizden gelince, öğle yemeğini hazırlamaya başladık Sevim Abla gündüz izinliydi bugün. Ama akşam Ali'ye bakmak için gelecekti.

"Elmas, aramadı mı hâlâ seni?" diye sordum.

"Ben bitti diye mesaj çekince mi? Aradı. Böyle bir şeye izin vermeyecekmiş. Ben nasıl tek başıma böyle bir karar alırmışım..."

"Hadi ya! O beyefendi seni günlerce aramayıp, bitirmekle tehdit ederken, sana sorup da mı karar alıyormuş?"

"O son konuşmamızdı. Aradığında açmadım. Mesaj üstüne mesaj çekmeye başladı bu sefer. Önceleri sert, sonra da yalvaran ve kanıma girmeye çalışan cinsten."

Bilge "Ağlayıp durma, Elmas," dedi. "Sen onunla yapamazsın! Bunu kendin de biliyorsun."

"Biliyorum! Ama bu acı çekmemi engellemiyor işte."

"Tamam, canım. Üzülme artık. Bak göreceksin, zamanla daha az acı çekeceksin. Bana bir bak, neler yaşadım. Fakat hayat devam ediyor bir şekilde."

Sarıldım Elmas'a. Teskin etmeye çalıştım. Ama bunu sadece zaman başaracaktı, biliyordum.

Sonraki gün tam bir koşuşturmayla geçmişti. Nihayet bugün söz takılacak ve bu iş de bitmiş olacaktı. Dün, Kenan benimle yalnız konuşmuş ve defalarca özür dilemişti yine. Aynı şekilde Gülüm de telefon açmıştı.

Bugün kıyafetime fazlasıyla özendim. Saçımı, makyajımı büyük bir dikkatle yaptıktan sonra aynaya baktım. Hiç bu kadar göz alıcı olmamıştım. Fırat bir saat önce hazırlanmış, Ali'yi de kucağına alarak aşağıya inmişti. Elmas ve Bilge kendi odalarında hazırlanıyorlardı. Ayakkabılarımı giyip aşağıya indim ve onların oda kapılarını tıklattım. İçeri girdiğimde "Vaaay!" diye bir ses yükseldi. Gülizar Anne sesi duyunca, yan odadan yanımıza geldi.

"Aman, benim kızlarımın güzelliğine de bir bakın."

Elmas "Elif, muhteşemsin," dedi etrafımda dönerek.

"Hadi oradan! Asıl siz muhteşem olmuşsunuz. Bana bir bakın da, uygunsuz bir yanım olmasın."

Bilge "Çok güzelsin. Abim gördü mü?" dedi.

Gülizar Anne "Aptala dönecek zavallı yavrum," dedi.

"Aşağıda onlar. Hadi inelim artık, geç kalacağız," dedim biraz utanarak.

Elmas sızlanıyordu hâlâ. "Of ya, saçım hiç güzel olmadı."

"Hayır, tam tersine çok güzelsin," dedim.

Bilge "Aman ya! Bırakalım, Gülüm'ü süslenme telaşı alsın! Biz niye panik olduk ki bu kadar?" diye sordu.

Gülizar Anne "Hadi artık bırakın gevezeliği de çıkalım," dedi bizi kapıya doğru yönlendirirken.

Allah'ım! Azap böyle bir şey miydi? Kalbime daha kaç hançer saplanacak ve ben daha ne kadar nefessiz kalacaktım? O bir kuğu edasıyla merdivenlerden inerken, benim ona dokunamıyor olmam kadar büyük bir çaresizlik var mıydı? Ne kadar da kolay sevmiştim ben Elif'i. Unutabilmek, yokmuş farz edebilmek, hiç sevmek kadar kolay olur muydu? Bu mümkün müydü? Hayır! Değildi!

Elif'im, güzel meleğim... Kar tanesi kadar temiz yüreklim. Peki ya senin hiç insafın yok mu? İnsan hiç bu kadar güzel olur mu?

Donup kalmıştım Elif'in karşısında bir kez daha. Babam koluma vurup "Ağzını kapat, eşek herif!" demese saatlerce izleyebilirdim onu.

"Hanımlar. Çok hoşsunuz," derken, Elmas her zamanki sırnaşık haliyle gelip babamın koluna girdi.

"Dünyanın en yakışıklı erkeği de sensin, baba."

Bilge "Ya, sen ne yalaka insansın!" diyordu dişlerinin arasından.

Kenan "Ne yani Bilge, sen şimdi Elmas yalan mı söylüyor diyorsun?" diyerek ortalığı kızıştırıyordu.

Bilge kızardı, sonra da babamın yanağına bir öpücük kondurdu. "Hayır, sadece benden önce söylediği için kızıyorum ona. Canım babam benim."

Annem dikkatle beni seyrediyordu. Uzanıp kucağımda duran Ali'yi alırken sessizce "Ver bana paşamı, düşüreceksin şimdi çocuğu!" dedi.

Anneme kaydı bakışlarım. "Çok seviyorum be anne," diye mırıltı halinde dert yandım. Kafasını iki yana salladı gülerek.

Elif "Anne, ben onu çıkmadan emzirseydim," dedi.

"Evet, bence de. Sevim, sen gözün gibi bakarsın artık paşama."

"Meraklanma hanımım."

Nihayet arabalara bindik. Geçen gidişimizden biraz daha kalabalıktık bu sefer. Diğerleri Kenan'ın arabasına bindi. Peş peşe dört araba çıktık evden. Bazıları da direkt kız evine gideceklermiş. Babama minnet borçluydum. Elif ile benim baş başa gidebilmem için elinden geleni yapmıştı. Trafik durdukça, dönüp onu seyrediyordum. Öleceğimi hissediyordum artık. Dokunmalıydım, sevmeliydim onu. Ama gözümle, ama kaşımla, nasıl olursa... Mesafeler boğuyordu artık beni. Dayanacak halim kalmamıştı.

"Elif!"

Elif bana doğru bakınca, yana döne alev alıyordum gözlerinden. Diyeceğimi unutmuştum. Arabayı sahilde kenara çektim ve Elif'i hızla kollarımın arasına alarak sardım. Saçlarını koklayıp, derin derin nefesler aldım.

"Ölüyorum artık, Elif. Günden güne çoğalıyor içimdeki ağrı. Ne olur, tek bir umut ver bana."

"Yapma, Fırat!"

"Delireceğim artık, kontrol edemiyorum ben bu sevdayı."

Gözlerinde eriyordum resmen. Ne yapacağını bilmez halde bana bakıyordu.

"Bu kadar acı çekeceğini bilseydin, sen de bana yaklaşmazdın, değil mi Fırat?"

Bu sorunun cevabını düşünmüyordum bile. Onun hayatımda olmaması gibi bir şeyi hayal bile edemiyordum. Evet, belki o ruh haliyle çok yanlışlar yapmıştım ama onu ilk gördüğüm an etkilenmiştim aslında. Gönlünü alarak evlenebilseydik, şimdi bu sancıları ne o, ne de ben çekiyor olacaktım.

"Ben senden gelen her şeye razıyım, Elif," deyip bir anda dudaklarında buldum kendimi. İtiyordu ama çekilmiyordum. Başımı alnına yaslayıp "Öyle kıskanıyorum ki seni. Bu gece bütün gözler yine sende olacak, nasıl dayanacağım buna?" diye sordum.

"Fırat, sakın ters bir şey yapayım deme!"

"Yapmam. Merak etme."

O sırada bir korna sesi duyduk. Kenan arabayla bize doğru yanaşmış, pis pis gülüyordu.

"Abi, araba bozuldu sandım. Bir sorun yok, değil mi?"

Onlar pis pis gülünce Elif çok utanmıştı. Başını hemen öne doğru eğdi. Kenan bizi utandırdığını sanırken ne çok yanılıyordu. Abisinin arsız damarını unutmuş olmalıydı ki, bunu zevkle hatırlattım.

"Yani... Sizin karı koca arasına girmenizden başka bir sorun yok aslında."

Annem, "Arsızlar! Hadi, geç kaldık zaten," diyordu şakayla karışık kızarken.

Gece boyunca tüm gözler Elif'in üzerindeydi. Sinir olmuştum. Ama bir bakan da gözünü zor çekiyordu. Öyle güzeldi ki.

Gülüm'ün annesinin kıskanç bakışlarını yakaladığımda, Elif'i yanıma oturtmuştum. Kadına nasıl baktığımı bilmiyordum ama yutkunduğunu gördüm. Verdiğim mesajı aldığına emindim. Dikkatini başka şeylere vermeye başladı.

Kenan ve Gülüm'ün söz yüzükleri sorunsuz bir şekilde takılmıştı. Eve dönerken Elmas ve Bilge bizim arabadaydı. Elmas, oldukça sessiz ve düşünceliydi.

"Elmas, konuşamadık seninle. Her şey yolunda, değil mi?" diye sordum.

"Yolunda abi, merak etme sen. İyiyim," dedi.

Gerçekten de sonraki günler daha iyi oldu Elmas. Telefon numarasını değiştirdi önce. Sonra Diyarbakır'daki şirkette bir ay çalışmaya karar verdi. Kafası dağılacaktı okullar açılıncaya kadar. Diyarbakır'a gidiş günümüz yaklaştıkça, Fırat pek düşünceli bir hale büründü. Birçok kez, gece uyandığımda onu Ali'nin beşiğinin başında bulmuştum. Çocuğundan ayrılmak zor geliyor ve izleyerek kalbine depoladığını düşünüyordu. Bu sabah her zamanki gibi erkenden işe gitmedi.

"Yarın gidiş günü ha?"

"Evet. Çok heyecanlıyım."

"Bense çok üzgünüm."

"Sen de bizimle geliyorsun ama."

"Sonra da sizsiz dönüyorum ama."

"Hafta sonları gelirsin ya da ben gelirim."

"Evet, neyse... Başa gelen çekilirmiş, değil mi oğlum?"

Ali, Fırat'ın her kelimesine gülüyordu. Artık epeyce büyümüştü ve tepkileri daha netti. Bu da Fırat'ın ona daha çok bağlanmasını sağlıyordu.

Sabah valiz toplamama yardım etti Fırat. Ardından bizi dışarı çıkardı. Yemek yedikten sonra da beraberce şirkete geçtik. Kucağımda Ali ile Kenan'ın kapısını tıklatıp içeri girdim.

"Merhaba. Karşınızda görmüş olduğunuz ufaklık, amcasını çok özlemiş ve ziyaret etmeye karar vermiş."

"Aman aman... Hoş geldiniz. Paşam gelmiş benim! Elif, n'aber?"

"İyi ne olsun. Toparlandık işte."

"Siz olmadan evin hiç tadı olmayacak."

"Aman Kenan! İki ay sonra evleniyorsun zaten. Kendi evinize alışacaksınız."

"Evet ama orası da biraz karışık."

Fırat "Nasıl yani?" diye sordu merakla.

Kenan "Gülüm... Evimizi ayırmayalım diyor. Yani biraz aileyle kaynaşmak istiyor," diye cevapladı.

Fırat "İlginç! Annesinin taktikleri mi bu yoksa?" deyince

"Çok ayıp, Fırat!" diyerek ikaz ettim onu.

"Gülüm'e lafım yok! En azından şu anda. Ama annesi tam bir cadı."

"Canım bırakın otursun bizimle aynı evde!"

Kenan "Bu seni rahatsız etmez, değil mi Elif?" diye sordu.

"Yok! Niye etsin ki? Koskoca ev."

"Ne bileyim ya, kış olduğunda kızlar da dönecek ya."

"Herkesin odası farklı, Kenan. Hem sonra kızlar gayet uyumlular bence."

Fırat "Ben bilmem, kendin karar ver."

"Biz zaten Diyarbakır'da olacağız çoğunlukla."

"Dolayısıyla hafta sonları ben de yokum. En azından denersiniz," dedi Fırat.

Sabahın erken saatlerinde uçağa binmiştik. Diyarbakır Havaalanı'nda bizi şoförleri karşıladı. Konağa gittiğimizde, Ali her zaman olduğu gibi elden ele geziniyordu. Öyle çok seviyorlardı ki onu, şımarık olmaması için dua ediyordum artık. Koltuğa oturduğumda Fırat gelip başını dizime koydu ve uzandı.

"Erken kalktık, çok uykum var." .

Gülizar Anne, "Oğlum, gidip odanda yatsana," diyerek onu kaldırmaya çalıştı ama faydası yoktu.

"Karışma bana. Rahatım ben böyle."

Gülizar Anne kafasını iki yana sallayarak oğluna baktı. Biliyordu bizden ayrılmanın ona ne zor geleceğini.

"Elif, işin var senin Fırat'la. Sen okulu bitirinceye kadar, bu deli hepimizin burnundan getirecek."

Kırk Üçüncü Bölüm

Nihayet Fırat'ın İstanbul'a dönme vakti gelmişti. Dört gündür, bir saniye bile peşimden ayrılmamıştı. Dalıp dalıp gidiyordu sürekli. Sakindi, kendi iç dünyasıyla savaşıp duruyor olmalıydı. Durup durup Ali'nin kokusunu içine çekiyordu. Dün Sinan'ın ısrarıyla dışarıya çıkmıştı biraz. Döndüğünde epey sarhoştu. Gözlerime bakıp, "Sizi nasıl özleyeceğimi biliyor musun?" dedi. Yatağa uzandığında hemen uykuya daldı.

Sabah uyandığımda beni izliyordu. Duş alıp giyinmişti.

"Günaydın."

"Günaydın. Erken kalkmışsın."

"Uyku tutmadı."

"Hımm... Ali'ye baktın mı hiç?"

"Evet. Uyuyor."

"Gidip alayım odasından. Alışamadım onunla ayrı odada uyumaya. Gece kaç kere gittiğimi sayamadım."

"Annem de başındaydı sabah erkenden."

"Çok komikti zaten. Gece ikimiz de ona bakmaya gitmişiz, çarpıştık. Ödüm patladı."

Gülüyordu Fırat. "Söyledi. Emin ol, o da korkmuş."

Yataktan çıkıp banyoya gittim. Döndüğümde Fırat hâlâ odadaydı. Dolaptan giysilerimi alarak, tekrar banyoya gittim. Giyinip, saçlarımı topladım.

Ali'nin odasına giderken, Fırat yine yanımdaydı. Paşam yeni uyanmıştı. Bizi görünce gülücük saçmaya başladı. Öyle tatlıydı ki. Fırat kucağına alıp yatağından çıkardı onu. Karnını doyurduktan sonra hemen yan taraftaki kanepenin üzerine bıraktık.

"Altını açalım da rahatlasın biraz," dedi.

İşte bu, en sevdiği andı bebeğimin. Daha çok gülüyor ve ağzından tükürükler çıkararak mızıldanıyordu.

Bir süre sonra izleyicilerimiz arttı. İlk önce oğlumun baba-annesi ve dedesi, sonra da halaları katılmıştı bize. Kalabalığı gördükçe seviniyordu. Neşeli bir bebekti Ali'm. Bir yeri ağrı-madıkça pek ağlamazdı. Fırat dalgın bakışlarla ayağa kalktı. Babasına döndü.

"Emanetlerime iyi bakın baba, olur mu? Gözüm arkada de-ğil ama... Yine de..."

"O ne demek, oğlum! Biri kızımız, diğeri torunumuz. Ra-hat ol sen. Aklın burada kalmasın."

"Ben hafta sonları gelirim zaten."

Gülizar Anne, "Tabii, oğlum," diyerek sırtını sıvazladı. "Me-raklanma sen. Her şey yolunda gidecek. Bir bakmışsın ki za-man su misali geçip gitmiş."

Elmas "Of ya!" diye mızmızlandı. "Tam minnoşum geldi, biz döneceğiz İstanbul'a."

Bilge de "Evet, doğru. Ama neyse ki Meral'in düğünü için geleceğiz yine," dedi.

"Hımm, bak bunu atlamışım ben. Annemler de kız almaya gelecekler İstanbul'a."

"Bu sene iki düğün var," dedi Mehmet Baba. "Meral'inki bir ay sonra. Kenan da acele etti sanki. İki düğün telaşı bir-den olacak."

Fırat "Doğru. Elif, aman ha, düğün kargaşasında çocuğu hasta etmeyin sakın!" dedi endişeyle.

"Merak etme sen, aklın bizde kalmasın," dedim.

"Demesi kolay tabii..."

Babası öksürmese Fırat devam edecekti.

Gülizar Anne "Hadi çocuğu yatağına bırakın da uyusun. Kahvaltı hazır aşağıya inelim," dedi.

Fırat "Evet... Ben de yavaş yavaş çıkarım sonra," dedi bık-kınlıkla.

Kahvaltı esnasında Fırat durgundu. Pek bir şey yemedi. Gitme vakti geldiğinde uzun uzun Ali'ye sarıldı. Herkesle vedalaştıktan sonra bana döndü. Ali kucağımdaydı.

"Kendine ve oğlumuza iyi bak, Elif. Lütfen haberim olmadan bir yere gitme. Ararım ben seni sık sık..."

Gülizar Anne "Aaa, gören de karısını yabancı bir yere bırakıyor sanır!" diyerek sitem etti.

Fırat annesine dönüp gülümsedi. Tekrar bana ve Ali'ye baktığında, gözlerinde garip bir ifade vardı. "Hadi, hoşça kalın," diyerek evden çıktı ve arkasına bakmadan arabaya atlayıp gitti.

Ali'yi babasından ayırmakla hata mı ediyorum? diye düşündüm o an. Ama sonra kendi hayatımdan feda ettiklerimin yanında bunun lafının bile olmayacağına karar verdim. Ben oğluma kimseyi aratmazdım. Hoş, Fırat'ın da oğlunu ihmal edeceğini pek düşünmüyordum ama.

İçeri girdiğimizde bunları düşünmeye dalmış olmalıydım ki, konuşulanları duymamıştım.

Gülizar Anne "Ooo, Elif Hanım! Bakıyorum, daha ilk dakikadan yelkenleri suya indirdiniz!" diyerek güldü.

Bilge, Ali'yi kucağımdan alarak, "Gel paşam, gel. Ben seni uyutayım. Annen daldı gitti," dedi.

"Bilge, ben uyuturdum," diyerek ayağa kalktım.

Elmas, "Otur sen. Ben bir kahve pişireyim size. Hadi Bilge, sen de Ali'yi uyut gel," diyerek mutfağa yöneldi.

Dakikalar sonra kapı çaldı. Geleni gördüğümde, daha doğrusu bakışlarını gördüğümde ürperdim. Meral ve büyük hala gelmişti köyden. Ayağa kalkıp, büyük halayı karşıladık.

Oturduğumuzda Gülizar Anne, Meral'e dönerek, "Meral, neredesin sen? Düğün gelip kapıya çattı, erkek tarafı durmadan haber gönderiyor, gelin ortada yok!" dedi.

"Geldim işte, yenge."

Büyük hala, "Sürükleye sürükleye getirdim neredeyse," deyince başını salladı Gülizar Anne.

Meral bana öyle dik bakıyordu ki, nasıl tepki vereceğimi şaşırıyordum. Elmas hâlâ mutfaktaydı. Bilge aşağıya indiğinde halayı öptü. Meral onu da öpeceğini sanarak ayağa kalktı ancak Bilge mesafeli bir sesle "Hoş geldin," deyip uzaklaştı. Yanıma oturup, "Hemencecik uyudu meleğim," dedi gülümseyerek.

"Yorgun düştü sevilmekten," dedim.

"Evet."

O sırada telefonuma mesaj geldi. Fırat'tandı.

"Sizi geride bırakarak dönmek öyle zor ki. Hele de böyle severken, alışmışken..." diye yazmıştı.

Yanımda oturan Bilge de mesajı gördü. Gülümseyerek annesine baktı. "Seninki şimdiden başladı, anne!"

"Uğraşmayın oğlumla! İçime oturdu giderkenki hali zaten!"

Büyük hala "Fırat mı?" diye sordu. "Onu baştan düşünecekti. Ya karısının okumasına izin vermeyecekti, ya da şimdi hiç söylenmeyecek!"

"Ne yapsın, abla? Elif tıbbı kazanmışken, yok demek gibi bir vebal nasıl alınır?"

"Ohoo, gelin... Bizim törelerimiz ne veballer aldı. Elif'in buraya getirilişinde her şey süt liman mıydı?"

Sustu Gülizar Anne, kafasını salladı. Bana baktı sevgiyle. Sonra "Kızlar, hadi bir börek yapın çayın yanına, yeriz," diyerek konuyu değiştirdi.

Sonraki saatler Meral'in çeyizini düzenlemekle geçti. Gülizar Anne muazzam bir çeyiz hazırlamıştı. Sabah Meral'in evine gidecektik. Eşyalar gelecekmiş. Onlar yerleştirildikten sonra da çeyiz serilecekmiş. Anlaşılan, epey tantanalı günler geçirecektik.

Gülizar Anne "Elif! Kızım telefonunu duymuyorsun, kocan delirmiş yine," dedi.

Mutfaktan içeriye girdiğimde, Meral suratını iyice asmıştı. Uzanıp telefonumu alarak Fırat'ı aradım. Arka bahçeye çıktım, çünkü Meral'in bakışları beni artık bezdirmişti.

"Alo?"

"Elif!"

"Aramışsın."

"Aradım. Ama telefonun yanında değil sanırım."

"Evet. Mutfaktaydım. Büyük halayla, Meral geldi."

"Meral canını sıkacak bir şey mi yaptı yoksa? Sesin tatsız geliyor."

"Yok. Bildiğin Meral işte. Bakışlarıyla beni her an yiyebilir."

"Takılma sen ona! Boş ver."

"Evde misin?"

"Yok değilim, şirkete geldim. Eve gidip de, sizin yokluğunuzu solumaya hazır hissetmedim kendimi."

"..."

"Orada mısın?"

"Evet."

"Şimdiden çok özledim."

"Yapma, Fırat!"

"Elimde olsa..."

"Biliyor musun, Elmas bugün Ali'nin ağzına çikolata sürdü birazcık. Nasıl yalıyor ağzını görsen!"

"Görmeyi çok isterdim. Söyle o eşeğe, oğlumun bağırsaklarını bozarsa sorarım hesabını."

"Merak etme, annene yakalandı zaten."

"Okumuştur canına."

"Yarın Meral'in eşyaları geliyormuş. Evini düzeltmeye gidecekler. Gülizar Anne hep beraber gideceğiz dedi ama."

"Sen gitmek istemiyor musun?"

"Onun da beni istediğini zannetmiyorum zaten."

"Annemle konuşurum ben. Bence de gitme. Bebeği herkese emanet etme, Elif."

"Eder miyim hiç? Ben evde kalırım Ali ile."

"Aklım hep sizde. Nasıl geçecek bu yıllar, Elif?"

"Hafta sonu gelecek misin?"

"Gelmemi istiyor musun?"

"Sen bilirsin. Sordum sadece."

"Geleceğim tabii. Biletimi şimdiden aldırdım, cuma gecesi yanınızdayım."

"Zor olmayacak mı, Fırat?"

"Asıl zor olan sizden ayrı kalmak."

"Şimdi böyle diyorsun ama zamanla alışacaksın. Kendi hayatına döneceksin."

"Lütfen Elif, yine başlamayalım. Kabul et artık, benim hayatım sen ve oğlumdan ibaret. Sen evladından ayrı olsan, mutlu olur muydun? Buna alışılır mı hiç?"

"Suçluyor musun beni?"

"Tabii ki hayır! Seni öyle çok seviyorum ki. Senden gelen her şeye razıyım ben."

"Meral'in eş durumundan tayinini ayarlamaya çalışıyorlar."

"Okulların açılmasına da çok az kaldı tabii."

"Evet."

"Ters bir şey olduğunda hemen beni arıyorsun, Elif!"

"Kendimi koruyamam diye mi korkuyorsun?"

"Kimsenin seni üzmesini istemiyorum!" diyerek derin bir nefes bıraktı Fırat.

"Zeynep'le konuştun mu hiç? Bugün arayamadım ben."

"Biraz önce konuştum. Abinin bebeği ile uğraşıyordu. Bana ne dedi biliyor musun? 'Allah kavuştursun!' Bu arada abinle Beril mimarlık ofisi açmışlar kendilerine."

"Bana ne onlardan?"

"Yapma, Elif! Hiç mi merak etmiyorsun? Eminim ki bir telefonunla sevineceklerdir."

"Niye arayacakmışım? Yabancılarla konuşsam ne, konuşmasam ne!"

"İyi sen bilirsin!"

"Kapatıyorum!"

"Telefonunu yanında taşı, Elif! Ve o kaşlarını çatmayı bırak!"

Kaşlarım çatıktı gerçekten de. Telefonun bir ucunda bunu tahmin etmesi komikti. Gülümsedim.

"Görüşürüz."

"Elif."

"Efendim."

"Öyle çok âşığım ki sana."

Sesi kısık çıkıyordu Fırat'ın. Bir şey demedim, usulca kapattım telefonu. Salona döndüğümde Gülizar Anne gülümsedi.

"Elif'im. Paşama bir bak, kızım. Acıkmış."

Ali'nin odasına çıktığımda Elmas da oradaydı. Ağlıyordu. Beni görünce yüzünü sildi. Sarıldım hemen ona.

"Çok zor, Elif. Öyle özledim ki onu."

"Elmas! Sen neye karar verdiğini biliyorsun, değil mi?"

Başını salladı ama ağlamaktan konuşamıyordu.

"Telefon numaramı değiştirdim ya!"

"Evet."

"Meral'i görmüş çarşıda. Haber göndermiş."

"Hem de Meral ile!"

"Evet! Hem de Meral ile."

"Ne demiş peki?"

"Bu iş öyle kolay bitmezmiş... Kızdırmış beni de ondan böyle yapıyormuşum."

"Meral ne demiş peki?"

"Bu işe onu bulaştırmamasını söylemiş. Sonra duyulursa başı belaya girermiş."

"Kendini düşünmüş yine."

"Of, Elif! Ne zormuş böyle severken ayrılmak. Etime dikenler batıyor, nefes alamıyorum."

"Hey! Kendine gel! Sakın yanlış bir şey yapma, Elmas. Bak bu sefer Fırat öyle anlayışlı davranmaz. Sen benden daha iyi biliyorsun!"

"Biliyorum Elif, merak etme. Abimden gizli bir şey yapmayacağım. Bitirdim ben o işi. Sadece... Sadece canım yanıyor, engelleyemiyorum."

"Gel buraya," diyerek sımsıkı sarıldım. Elmas benim kardeşimdi. Öyle temiz bir kalbi vardı ki kıyamıyordum ona. Ali'nin ağlamasıyla dönüp kucağıma aldım. Maskara! Nasıl da şirinlik yapıyordu. Acıkmış, kucağıma aldığım gibi göğsüme yapıştı bebeğim. Emdiği gibi de uyudu. Öyle masumdu ki, fotoğrafını çekip Fırat'a gönderdim. Ve sanırım bunu sık sık yapacaktım.

Eve geldiğimde sanki çorak bir çölün ortasındaydım. Ses yok, seda yok... Nasıl alışacaktım ben buna? Akşamları nasıl da heves içinde eve dönüyordum. Elif kucağında Ali ile ortalarda gezinir, Ali de masum masum annesinin güzel yüzüne bakardı. Daha bir gün bile olmadan deli gibi özlemiştim ikisini de.

Kenan yüzümdeki değişimi anlamış olacaktı ki, elini omzuma yaslayarak, "Bak, bugün zor gelecek ama hafta sonları gelip gitmeye başladıkça alışacaksın. Hem kızlar gelince ev daha şenlikli olacak. Sonra Gülüm de gelecek birkaç ay sonra. Biz senin kafanı dağıtırız," dedi.

"Bu dediğine kendin inandın mı şimdi, Kenan?"

"En azından denedim, değil mi ama?"

"En iyisi, benim her cuma akşamı uçakla gidip, pazartesi sabahı da aynı şekilde geri gelmem."

"Yakında yurtdışı seyahatlerin de başlayacak."

"Evet. Bir de onlar var, değil mi?"

Kenan'ın cep telefonu çalıyordu. Ekrana bakıp "Annem," dedi. Açar açmaz, ne kadar bedbaht olduğumu anlatarak dalga geçmeye başladı. Ancak Gülizar Hatun'dan yediği fırçayla susup, "Of, anne! Merak etme, destek oluyorum," diyerek kapattı sonunda.

Yukarıya, odamıza çıktığımda, gidip güzel oğlumun yastığını elime aldım. Nasıl da güzel bebek kokuyordu. Etrafa bakındım. Onlar olmadan hiçbir şeyin anlamı yoktu. Elif'in gözleri gitmiyordu bir türlü aklımdan.

Ah be güzelim! Ne çok sevdim ben seni böyle!

Akşam saatlerinde Ali'nin resmini göndermişti bana. Çok sıkmak istemediğim için aramadım. Ama şimdi sesini duymazsam, sabahı edemeyeceğimi biliyordum.

"Elif!"

"Fırat, iyi misin?" diye sordu Elif. Çektiğim acı, sesime yansımıştı demek ki.

"Değilim. Oda üstüme üstüme geliyor sanki. Çok özledim sizi."

"Yapma böyle..."

"Sen nasılsın? Sorun yok, değil mi?"

"Yok."

"Sesin bir tuhaf, Elif! Doğru söyle, biri canını mı sıktı?"

"Yağmur... Çok yağıyor. Birdenbire başladı. Gök de gürlemeye başlayınca... Ali'yi yanıma aldım."

"Ama hâlâ korkuyorsun değil mi?"

Gülümsedim. Elif gök gürlediğinde genelde gözleriyle beraber kulaklarını da kapatır, istemese de kendime çekip sarılırdım ona. Eskiden, böyle havalarda babasının yanına gidermiş. Şimdi yalnız kalışı canımı sıkmıştı.

"Hayır. Oğlum koruyor annesini."

"Tabii ya! Aslan gibi oğlun var bugüne bugün."

"Minik aslancık."

"Yanımda olsaydın sımsıkı sarardım seni."

"..."

"Merak ediyorum, acaba sen de bir gün beni özleyecek misin?"

Konuyu değiştirme gereği duymuştu hemen, başka şeyler anlatmaya başladı cıvıltılı sesiyle.

"Fırat, çok heyecanlıyım. Yarın okula gitmem gerekiyor."

"Doğru ya! Bunu tamamen unutmuştum. Elmas da gelsin seninle."

"Yok. Onlar Meral'e gidecekler. Hem ben Ankara'da okuyordum biliyorsun. Harbe gitmiyorum, okula gideceğim altı üstü."

"Seni bırakıp, alsınlar."

"Merak etme. Baban her şeyi ayarladı. Bir tek, başıma koruma vermediği kaldı."

"Elif... Gerekli gereksiz herkesle konuşma, olur mu? Sen iyi niyetlisin ama millet sulanmak amaçlı yanaşır falan. Bak, oralar laf söz kaldırmaz, biliyorsun artık."

"Ne demek istiyorsun sen şimdi, Fırat? Ne zaman laf söz getirdim ben size?"

"Bak şimdi! Niye yanlış anlıyorsun hemen? Ben sadece uyarıyorum seni."

"Neyse! Kapatıyorum ben."

"Böyle mi?"

"İyi geceler!"

Elif telefonu suratıma kapatmıştı. Gece vakti hem onun, hem de kendi moralimi altüst ettikten sonra gözüme uyku girer miydi? Bir süre terasta oturdum. Sonra tekrar telefonu elime aldım ama aramadım. Uykuya dalmış olabilirdi. Kıyamadım. Ertesi sabah uyanır uyanmaz tekrar aradım, telefonu kapalıydı. Anneme sorduğumda okulda olduğunu söyledi.

Öyle merak ediyordum ki. Bugün ne giymişti acaba? O güzel yüzü dikkat çekiyor muydu? Böyle düşününce nefesim kesiliyor, sinirden delirecek gibi oluyordum. Allah'tan, şirketteki işler oldukça yoğundu. Yoksa her an sıyırabilirdim.

Akşam dört civarında telefonuma gelen mesajla biraz olsun kendime gelebildim. Elif eve gelmiş olmalıydı ki, Ali'nin dudaklarını büzüp ağlamak üzere olan bir resmini göndermişti. İçim dağlanmıştı sanki. Niye ağlıyordu ki benim kuzum? Hemen aradım.

Elmas "Abi?" dedi.

"Elmas! Niye ağlatıyorsunuz çocuğu?"

"Elif okuldan biraz önce geldi. Annesini özlemiş meğerse bu kuzu. Onu görünce dudaklarını büzüp nazlanmaya başladı. Çok tatlıydı. Elif emzirince kucağında uyudu."

"Ona da zor geldi demek bugün!"

"Hımm... Anlaşılan sana da zor gelmiş ha?"

"Elif nerede?"

"Gelir şimdi. Ali'yi odasına götürdü. Okulun ilk günü ama morali bozuk sanki."

"Gelince arasın beni."

"Söylerim."

"Sen gitmedin mi Meral'e yardıma?"

"Merak etme, hepimiz asker gibi sabahın köründe onun evindeydik. İşimiz bitince döndük."

"Sen iyisin, değil mi? Yaramaz bir durum var mı?"

"Yok, abi. İyiyim."

Elmas'ın sesi durgunlaşmıştı. Aşk acısının hemen geçmeyeceğini elbette ki biliyordum. Ama o ayrılmayı kabul etmiş ve evlilik gibi bir şeye hazır olmadığını söylemişti. Bense Elif ile her şeye, her acıya, her sancıya hazırdım. Öl dese ölürdüm. Bana bir gülse, hayat bana cennet bağı olurdu.

Gönülden gönüle fark mı vardı?

Kırk Dördüncü Bölüm

Bugün okuldaki ilk günümdü. Başka bir gezegende gibiydim. Okuldan sadece bir sene ayrı kalmama rağmen, sanki oraya ait değildim. Gün ilerledikçe, her yeni başlayanın benim gibi olduğunu fark ettim. Sonuçta Ankara'dayken hemşirelik okuyordum ve hepimiz kızdık. Doğup büyüdüğüm şehirdeydim ve en yakın arkadaşımla aynı bölümdeydik. Şimdiyse yabancı bir şehir, yabancı insanlar... Hem de aklım bebeğimde kalmıştı, çok merak ediyordum ve özlemiştim.

Galiba ağlamak istiyordum. Gece Fırat da canımı sıkmıştı zaten. Beni çok seviyordu. Dolayısıyla da çok kıskanıyordu. Ama bazen bunlar ağır geliyordu bana, taşımak istemiyordum. Ancak sonra benim için elinden gelen her şeyi yaptığını hatırlıyordum. Onun da tıpkı benim gibi bir çıkmazda olduğunu tekrarlıyordum kendime. Ali'ye deli gibi düşkündü. İşten eve geldiğinde bile dakikalarca onu koklardı, oysa şimdi günlerce ayrı kalacaktı.

İkimiz de ağır bedeller ödüyorduk birbirimizi tanıdığımızdan beri. Ben tecavüzün şokunu atlamadan, bir anda yapayalnız kalmıştım. Sonra ne cesaretle Fırat'la evlendim, buraların gelini oldum, kendim bile anlayamıyordum. Üstelik yeni ailemi çok sevdim. Bana en büyük kötülüğü yapan insanları sevdim! Nasıl bir ironinin içindeydim?

Anne oldum. Kendim bir anneye muhtaçken, küçücük bir kalbe sahip oldum. Savaşım bununla da bitmemişti. Şimdi de ideallerimin peşinden koşuyordum. *Dik durmalısın, Elif! Yapabilirsin! Herkesi utandır ve başarıyla bitir bu okulu!* İşte her gün böyle telkin ediyordum kendimi.

İlk günü bitirmenin ferahlığı ile okuldan çıktım. Kapıda araba bekliyordu beni. *Diğer öğrencilere tuhaf geliyor mudur acaba?* diye

düşünmeden edemiyordum. Onlar otobüslere yönelirken, ben lüks bir arabaya binip evimin yolunu tutmuştum. Ağa gelini olmak ne büyük bir yüktü. Biliyordum, gözler hep üzerimde olacaktı. İnsanlar laf çıkarmak için uğraşacaklardı. Hele de Fırat'ın Meral ve ona benzeyen bir sürü âşığı olduğu düşünülürse, çok dikkat etmem gerektiğinin ben de farkındaydım aslında.

Eve vardığımızda kapıyı Meral açtı. Alaylı bir ifadeyle "Öğrenci gelinimiz geldi!" dediğinde, itiraf etmeliyim ki saçına yapışmak geldi içimden. Ama istifimi bozmadım, gülümseyerek içeri girip herkesi öptüm. Halaların üçü ve iki kızları da oradaydı. Sıra Gülizar Anne'nin kucağındaki Ali'ye geldiğinde içim parça parça oldu. Dudaklarını büzerek, bana öyle bir bakışı vardı ki. Sanki 'Beni niye bu kadar saat yalnız bıraktın, anneciğim?' diyordu. Sımsıkı sarıp öptüm onu. Emzirirken durup durup yüzüme baktı ve dudaklarını büzdü yine. Telefonumla fotoğrafını çekip Fırat'a gönderdim. O da bu hallerini görsün istiyordum. Kucağımda uyuduğunda, gözlerime dolan yaşlara engel olamamıştım. Yanımda oturan Gülizar Anne, saçlarımı okşadı hemen.

"Oy, kıyamam güzel kızıma ben. Özlemiş mi yavrusunu! Hadi bakalım, alışacaksınız ikiniz de, insanlar aylarca, yıllarca yavrusunu görmüyor da dayanıyorlar."

"Tıpkı annem gibi, değil mi?"

"Elif... Hadi gel, Ali'yi odasına çıkaralım."

Ali'yi yatağına bırakıp üzerini örttüğümde tutamadım kendimi daha fazla. Arkamda duran Gülizar Anne'ye doğru hızla gidip, sımsıkı sarıldım. Hıçkırıklarıma engel olamıyordum.

"Anne, çok yabancı hissettim kendimi bugün okulda. Bebeğimi de çok özledim! Yapamayacak mıyım bu okul işini ben?"

Saçlarımı okşadı. Sonra da kollarımdan tutup koltuğa oturttu beni.

"Elif, kendine gel artık! Ne demek yapamayacağım, tabii ki yapacaksın! Sen nasıl bir bölüm kazandığını ve kocanın yaptığı fedakârlığın farkındasın, değil mi? Kaç kişi karısını, çocuğunu

başka şehre gönderir? Hem de bu bir yıl, iki yıl değil Elif, altı yıl! Bu fırsat bir daha eline geçmez, Elif'im. Oku, sakın başka bir şey düşünme! Okuyacaksın, doktor çıkacaksın sen. Ben sana güveniyorum. Bugün ilk günün diye böyle oldun."

"Sen olmasan ben ne yaparım?"

"Ah be kızım! İçimi dağlama böyle. Hadi, aşağıya inelim artık."

Yüzümü yıkadıktan sonra üstümü değiştirdim ve aşağıya indim. Yemek masası hazırlanıyordu.

Elmas "Elif, al telefonunu. Abimi arayacakmışsın," dedi.

Meral kinle bana bakıyordu. Uzanıp telefonu aldım ve Fırat'ı aradım. Bahçeye doğru çıkıp, asmanın altındaki sedire oturdum.

"Canım."

bilmiyordum ama Fırat'ın şefkat dolu sesi iyi gelmişti bana. Konuşamadım.

"..."

"Orada mısın? Kızgın mısın bana hâlâ? Elif, lütfen!"

"Kendimi kötü hissettim bugün."

"Elif'im? Ağlıyor musun yoksa?"

"Yok. Sadece yeni okul, bir de Ali'yi yalnız bırakınca falan. Of! Bilmiyorum."

"Ben de canını sıktım dün gece. Saçmaladım işte, özür dilerim. Üç günüm kaldı."

"Neye?"

"Yanınızda olmaya. içim kıyıldı Ali'nin son resmini görünce. Kıyamıyorum ona hiç."

"Ben de."

"Sana da kıyamıyorum. Şimdi yanında olabilmek için neler vermezdim!"

"Kendimi yalnız hissettim okulda. Kimseyi tanımıyorum."

"Elif, bence Fırat adında kıskanç bir kocan varken, kimseyi tanımaman daha iyi, güzelim..."

"Of, Fırat! Yine mi başlayacağız?"

Fırat sustu. Bir süre hiçbir şey söylemedi.

"Çok seviyorum, elimde değil. Deli gibi kıskanıyorum işte. Öyle güzelsin ki... Ben bakmaya kıyamazken, başkalarına yakın olman kahrediyor beni. Olma kimseye yakın! Bırak herkes yabancı kalsın sana!"

"Neredesin?"

"Şirketteyim. Son bir toplantımız var Gülüm Hanım'la.

"Sonra eve mi gideceksin?"

"Siz evde yokken gidip ne yapacağım ki? Bizim tayfa toplanıyormuş bu akşam, belki onlara takılırım. Kafam dağılır biraz."

"Boğazın ışıklarını seyret benim için."

"Olur. Ararım seni yine. Toplantı için beni bekliyorlar."

"Tamam, görüşürüz."

Tuhaftım işte. Öldürecek kadar nefret ettiğim bu insana bile alışmıştım zamanla. Üstelik nefret etmeyi ne ara unuttuğumu da hatırlayamıyordum. Onunla konuşmak iyi gelmişti. Ama bu kesinlikle onun hislerine cevap vereceğim anlamına gelmiyordu. Ben kendi psikolojimde kaybolmuşken, kime derman olabilirdim ki?

Flaşın patlamasıyla başımı kaldırdım. Elmas resmimi çekmişti.

"Ne yapıyorsun? Sil onu!"

"Olmaz. Çok tatlı çıkmışsın. Oğlun gibi sen de dudaklarını büzüyorsun. Abim mesaj attı az önce. Senin de resmini istiyormuş. Tamam, gönderdim."

"Sakın, Elmas, sil onu!"

"Gitti bile! Hadi içeri gel. Yemek yiyelim."

Elmas sağ olsun hemen gönderdi Elif'in resmini. Bahçedeki sedirin üstünde oturmuş, dertli dertli düşünüyordu. Dudaklarını büzmüştü o da. Resminin çekildiğinden haberi yoktu belli ki. İkisini de öyle mutsuz görmek moralimi bozmuştu.

Gece dışarıya çıktığımızda ışıkları seyrettim Elif için. Telefonumdaki resmine bakıp, kadehi kafama diktim. Ağır bir nakış örneğinin zorlu ilmekleri gibi her hücreme işliyordu Elif. Karşı koymuyordum buna. Bırakmıştım kendimi. Varsın bu kara sevda, delik deşik işlesin ruhuma...

Kırk Beşinci Bölüm

Bugün daha iyiydim. Okula biraz daha alışmıştım ama bebeğimi bırakmak hâlâ çok zor geliyordu. Fırat için de zor bir haftaydı. Farkındaydım, beni bunaltmamaya çalışıyordu ama bir yandan da rahatlamak adına ardı arkası kesilmeyen soruları vardı. Evde ise tam bir tantana hâkimdi. Meral'in düğünü önümüzdeki haftaydı ve hazırlıklar son hızıyla devam ediyordu. Hepimiz onun kaprislerini alttan almaya çalışıyorduk.

Bu arada dün okulda biriyle tanıştım. Oldukça sempatik bir kız. Adı Gülce. Tek başıma otururken neşeyle yanıma geldi.

"O güzel yüze yakışmıyor kara kara düşünmek," deyip birden lafa girdi. Elazığlıymış. Parmağımdaki yüzüğü görünce şaşırdı ama bebeğim olduğunu öğrendiğinde, şoka girmişti sanki. "Ne acelen vardı kızım?" dedi gülerek.

Bir şey diyemedim. Benim hiç acelem yoktu ki zaten, yaşayacaklarım varmış işte.

Dün ve bugün Gülce'nin enerjisi sayesinde kendimi daha iyi hissetmiştim. O hafta sonları Elazığ'a, ailesinin yanına gidecekmiş. Burada yurtta kalıyordu. Neşeliydi ama disiplinli bir tipti. Geleceğini çok önemsiyordu ve idealleri vardı. Daha önce Ankara'da bir yıl hemşirelik okuduğumu ve şimdi bu okulu yabancıladığımı anlatınca, motive etmeye çalıştı beni. Bir sürü pozitif şey bulup sıraladığında, üzerimdeki etkisi inanılmazdı.

Öğleden sonra, eve gitmek için okulun bahçesinde yürürken, gözlerim arabayı arıyordu ama bulamıyordum. Tedirgin olmuştum.

Gülce'ye dönerek "Araba yok, Gülce. Nasıl gideceğim eve?" diye sorduğumda, gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Saçmalama, kızım! Cahil misin sen? Bin otobüse ya da taksiye, git işte!"

"Anlattım ya Gülce, aşiret ağasının geliniyim ben, laf olsun istemiyorum."

"Tamam o zaman... Telefon et, gelsin birileri."

Sıkıntıyla telefonu elime aldığımda gözüm bir ayrıntıya takıldı. Fırat gelmişti. O heybetli vücuduyla, gülümseyerek bana doğru yürüyordu. Rahatlamıştım. Diyarbakır'da hiç tek başıma gezmediğim için, kaybolmaktan korkmuştum. Hem Mehmet Ağa'nın gelini sokakları arşınlıyordu diye laf etmeleri de olası bir şeydi. Ben kafamda bunları kurarken, Fırat'ın gözlerindeki özlem dolu bakışları fark etmemiştim. Yaklaştıkça yüzü değişmişti sanki.

"Fırat! Ne zaman geldin sen?"

Ben de ona doğru bir iki adım ilerledim. Özlemiş miydim? Yoksa birinin beni sahiplenmesine mi alışmıştım? Elini belime atıp, sımsıkı sarıldı. Kulağıma yaklaşıp "Çok özledim seni," dedi. Usulca geri çekilip Gülce'yi gösterdim.

"Bak, bu arkadaşım Gülce."

Fırat hemen dönüp, Gülce'ye gülümsedi ve elini uzattı.

"Merhaba. Ben Elif'in eşiyim. Adım, Fırat."

Gülce şaşkın ama bir o kadar da hayran bakışlarla Fırat'ı inceliyordu. Hep diyorum ya, Fırat'ın kadınlar üzerindeki etkisi tartışılmaz diye. İşte birini daha o orduya dâhil etmişti.

"Memnun oldum. Elif kendisini almaya gelen kimse olmayınca epey tedirgin oldu."

"Çok özledim onu ve ben almak istedim."

"Ben gidiyorum, Elif. Yarın görüşürüz. Hoşça kalın," derken aptal aptal Fırat'ı inceliyordu.

Nedense rahatsız olmuştum Gülce'nin bakışlarından. Son nuçta Fırat'la aramızda mesafeler olsa da, o benim kocamdı ve insan arkadaşının eşine öyle bakmamalıydı. Fırat'ın tekrar

belime sarılan koluyla, sıyrıldım düşüncelerimden. Kendine doğru çekip, yanağımdan öptü.

"Havaalanından buraya geldim direkt. Öyle özledim ki seni."

"Yalancı! Bana bakan, sulanan var mı diye günlerdir aklın gidiyor, değil mi? Onun için geldin!"

Gülümsedi Fırat ve ama inkâr etmedi. "İnkâr edecek değilim. Çok kıskandım. Suç benim mi? Sen öyle güzelsin ki."

"Hadi ama Fırat... Benim cephemde kıskanılacak hiçbir durum yok. Koruma eşliğinde okula gidip geliyorum resmen."

"Demin, yani Gülce ile yürürken seni inceledim bir süre. Etrafına bakındım. İnsanlar gözlerini alamıyorlar senden. Çok korkuyorum Elif, ya biri gelip de..."

"Saçmalıyorsun! Parmağımda yüzüğünü taşırken, kim gelebilir?"

"İşte bunları kendime anlatamıyorum! O yüzük yerine yüreğinde bana ait bir şeyler taşısan, inan bana daha rahat olurdum."

"Neden hep beni sorguluyorsun? Mesela Gülce... Sana nasıl da hayran bakıyordu ve onun gibi nicesi var. Belki sen de birine bakmalısın artık Fırat."

"Sakın bir daha böyle bir şey söyleme! Ya sen! Ya da sen! Gülce'ye gelince... Onu sevmedim, Elif.

"Neden?"

"Demin dediğin sebepten... Arkadaşının eşine öyle hayran bakması, karakteri hakkında fikir vermiyor mu sana da?"

"Genelde herkes sana öyle bakıyor, Fırat. Kendi arkadaş grubun da dâhil buna."

"Sen bakmıyorsun ama!"

Konuyu değiştirmek belki de en iyisiydi. Ve ben de bunu yapmayı tercih ettim.

"Ali'yi özlemedin mi?"

"Deli gibi özledim. Bir an önce eve gidip onu kucağıma almak istiyorum."

"Ben de."

Elimi tutuyordu Fırat. Arabayı çalıştırdığında, "Bu hafta buradayım. Meral'in düğününden sonra dönerim. İşlerimi buradaki şirketten halletmeye çalışacağım," dedi.

"Meral çok gergin. Sakın bulaşma düğün öncesi ona."

Fırat gülümseyerek kafasını salladı.

"Ne?" dedim.

"Zeynep'i çağırdım düğüne."

"Ciddi misin? Gönderirler mi?"

"Uçak biletini gidiş dönüş gönderdim. İki günlüğüne izin vermiş baban."

"Düşünüyorum da... İyi bari, en azından Zeynep'i sakınmıyorlar benden. Ne de olsa namuslarını beş paralık eden çok kötü bir evladım ben."

"Saçmalama! Hem Zeynep dişe diş, söz konusu ablası olduğunda."

"Canım ya!"

"Bir gün de benim için böyle sevgi dolu *'canım'* dediğini duyacak mıyım sence?"

"Çok keyiflisin bugün."

"Sen de."

"Okulun bahçesinde seni görünce..."

Fırat arabayı sağa çekti. Yol boştu. Gözlerime bakıyordu. Söyleyeceklerimi merak ediyordu.

"Çok rahatladım. Yani seni görünce..."

Saçlarımı okşadı Fırat. Yaklaşmıştı bana doğru.

"Özlemedin mi hiç? İnsanlar kedilerini bile özlüyorlar Elif," dedi.

Gülümsedim. "Bilmem."

Başımı dışarıya doğru çevirdim. Fırat ne anladı bilmiyordum ama galiba özlemiştim. Alışmıştım Fırat'a artık.

Eve geldiğimizde yine elimi tutmuştu. Ev kalabalıktı. Fırat herkese toplu olarak "Hoş geldiniz," deyip, Ali'nin odasına doğru çekiştiriyordu beni. Odaya girdiğimizde Ali yeni uyanmıştı. İnanılmaz bir şeydi, babasını görünce sesler çıkarmaya, çığlıklar atmaya başladı. Fırat onu kucağına alıp, sımsıkı sarıp kokladı. Babasını tanıyordu demek ki minik sıpa.

Birkaç saat Ali ile zaman geçirdikten sonra yatağına bıraktık. Yorgun gözlerle uykuya daldı bebeğim. O ikimize ait bir candı. İkimiz de çok seviyor ve kıyamıyorduk.

"Dünya bir yana, Ali bir yana," dedi dolu gözlerle. Öyleydi gerçekten.

"Onu aldırmayı hiç düşünemedim, Fırat."

"Biliyorum. Kabullenmen zor olsa da, onun için benimle buralara geldin. Gerçi ne olursa olsun, getirecektim seni ama..."

"Hadi, aşağıya inelim. Ayıp olmuştur insanlara. Hem daha anneni bile görmedin."

Sonraki birkaç gün boyunca evdeki telaştan hepimiz nasibimizi almıştık. Hafta sonu olduğundan ev daha kalabalık ve curcunaydı. Galiba İstanbul'daki evi özlemiştim ben. Fırat'ın yüzünü sadece uyumak için odaya çıktığımızda görüyordum. Yorgunluktan ikimiz de bitap düşmüş oluyor ve uykuya yenik düşüyorduk. Hafta başı olduğunda evdekilere yardımcı olmak için okula gitmemeyi teklif etsem de, Gülizar Anne "Hayır, Elif! Okulu aksatmak yok! Kocan seni götürsün okuluna," deyince, herkesin ortasında Fırat'a döndüm. Üzerine bir kot ve tişört geçirmiş, pis pis gülüyordu bana.

"Annemden kaçış yok. Bu okulu bitirtecek sana."

Ben de üzerime bir kot ve tişört giymiştim. Artık eskisi gibi kıyafetlerime karışmıyorlardı. Ama yine de dikkat ediyordum giydiklerimin yakasına paçasına.

"Fırat... Ev kalabalık ya, Ali'ye sık sık bak, olur mu? Aklım onda."

"Merak etme, bakarım. Ama annem ve kızlar hep başındalar, rahat ol."

"Erken geldik biraz. Dersim yarım saat sonra."

"Öyle mi? Gel bahçede oturalım o zaman."

"Olur. Bak Gülce geliyor ve yine sana bakıyor."

"Kızıyor musun?"

"Niye kızacakmışım?"

Elif'in rengi kızarmıştı. Sinirlendiğinde hep böyle oluyordu. Gülce denen kız, ağzımın içine düşecek gibi bakıyordu ve bu da Elif'i rahatsız etmişti. Mutlu oluyordum onun bu hallerini görünce. Suratını asmıştı. Gülce biraz havadan sudan konuşmuş, sonra başka arkadaşlarını görünce gitmişti.

"Hadi gitsene sen!"

"İstemiyorsun beni yanında. Ben de gidip Gülce ile sohbet edeceğim bak."

"Git! Durduğun kabahat!"

Elif ayağa kalkıp, sinirle yürümeye başladı. Peşinden gidip yakaladım kolundan.

"Hey hey! Gelsene sen."

Gözleri ateş saçıyordu. Biraz ileride Gülce ve arkadaşlarının bizi izlediğini görünce sarıldım Elif'e. Gözlerine bakıp, dudağı ile yanağı arasında bir yeri öptüm. Alnımı alnına dayayıp "Seni çok seviyorum. Çok! Hadi git şimdi, çıkışta buradayım yine," dedim.

Elif giderken arkasından baktım, kuğu gibiydi. Dikkat çeken o güzelliği başıma bela olacaktı, biliyordum. Ama bu gelişimde değişikti Elif'in hali. Beni özlemiş gibiydi. Başı önde okula doğru yürürken döndü aniden. Orada olduğumu görünce gülümseyip, el salladı. Bense hemen arkamda beliren sese döndüm.

"Çok âşıksınız."

Şaşırmıştım. Bu kızın bilmiş edasını hiç sevmedim, başımı salladım sadece.

"Çok güzel bir kadın tabii, insanları etkiliyor."

"Ne demek istiyorsunuz?" Bütün kanım hücuma geçmişti.

"Kızmayın canım. Kötü bir şey demedim. Yani etrafınıza bir baksanıza, dünden beri kaç kişi Elif'i sordu bana. Evli olduğunu duyunca feci çuvallıyorlar."

"Bakın! Neden böyle münasebetsiz bir konuşmanın içinde ol-
duğumuzu anlayamıyorum, fakat Elif benim en hassas noktam."
"Bu belli oluyor. Ama itiraf etmeliyim ki... Siz de feci dik-
kat çekiyorsunuz. Eminim Elif de bunun farkındadır. Sizden et-
kocasının olması büyük zorluk."
"Siz çok ilginçsiniz. Fazla cesaretli! Ama beni tanımıyorsu-
nuz, bence birkaç adım geri çekilin. Elif'i sakın ola ki üzmeye
kalkmayın, hatta uzak durun! Yoksa size dünyayı dar ederim."
Kızın çok ilginç bir yapısı vardı. Neşeli görüntüsünün ar-
dında hırs küpü sakladığına emindim. Aklına koyduğunu elde
etmeli, istediği her şeye sahip olmalıydı. Onun Elif'i üzmeden
rahatlamayacağını tahmin ediyordum. Akşam Elif'le konuş-
malıydım. O kızla kesinlikle muhatap olmasını istemiyordum.

Fakültenin bahçesinden çıkışa doğru yürürken, ne olduğumu anlayamadan, elimdeki kitaplar bir yana, kalemler bir yana savruluverdi.

"Çok affedersiniz, acelem vardı. Gerçekten çok üzgünüm."

Karşımda yirmi yedi ya da yirmi sekiz yaşlarında, beyaz önlüklü, art arda özür cümleleri sıralayan biri duruyordu. Esmer ve oldukça sempatikti. Kitaplarımı yerden alıp, doğruldu. Birden durakladı. Yüzüme bakıp kalmıştı.

"Kitaplarımı alabilir miyim?" diye sorunca gülümsedi.

Gözlerini yüzümden çekip, "Hoş bir tanışma olmadı ama adım Mehmet," dedi. Kitaplarımı uzatırken, üstlerine baktı. "Birinci sınıfsınız demek."

Gülümseyerek başımı salladım. "İyi günler."

Arkamı dönmüş giderken seslendi. "Adın? Adını söylemedin?"

Döndüm. "Elif... Benim adım, Elif," dedim ve hızla çıkışa doğru yürüdüm.

Fırat kapıdaydı. Arabaya yaslanmış, tuhaf tuhaf bakıyordu. Yaklaştığımda eğilip öptü beni ama gergindi.

Arabadayken hiç konuşmadı.

"Fırat? İyi misin?"

Bakmıyordu yüzüme. Gözünü yoldan ayırmadan "Değilim," dedi.

"Ne oldu söylesene!"

"Elif... Biraz önce seni beklerken Gülce'yi gördüm. Sabah da bana bir sürü gereksiz şey söyledi. Canımı sıkıyor bu kız benim."

"Resmen asılıyor sana. Ne dedi ki?"

"Okulun ilk gününden beri bir sürü insan seni soruyormuş ona."

"Ne demek bu?"

"Bana yaklaşmak için kızdırmaya çalışıyor."

"Bu terbiyesizlik ama! Konuşacağım yarın ben onunla!"

"Hayır! Konuşmayacaksın! Hatta hiç. O senin muhatabın olacak tipten değil."

"Nasıl etkilediysen kızı artık."

"Sorma. Bir seni etkileyemedim."

"Ali nasıldı bugün?"

"Şirketteydim ben. Ama Elmas ve Bilge'yi sık sık aradım. Keyfi yerindeymiş paşamın."

"O kadar ilgi görüyor ki, beni unuttu."

"Olur mu hiç? Sana nasıl da aşkla bakıyor, görmüyor musun? Baba-oğul âşığız biz sana. Akşam... Baş başa bir şeyler yapalım mı?"

"Olmaz, Fırat. Bebeğimi bırakmak istemiyorum."

"Bahaneler yaratma, Elif! Asıl istemediğin benimle olmak."

Fırat gerilmişti. Gülce hakkında çok yanılmıştım, yılan gibi yaklaşmıştı bana. Neyse ki erkenden gösterdi çıngırağını. Anlattıkları Fırat'ın kafasını oldukça bulandırmışa benziyordu.

"Konağın terasında otursak? Hem oradan yıldızlar çok güzel görünüyor."

Fırat bana bakarak, "Gözüme güzel gelen tek şey sensin, Elif. Tek bir adım gelsen bana..." dedi.

Fırat gün geçtikçe daha da âşık bakıyordu bana. Konuşmaları yalvarır gibiydi artık Ama sinirlendiğinde gözü hiçbir şey görmüyordu. Ne varsa önüne katıp sürükleyen azgın bir nehir gibi oluyordu. Evin önünde elini belime yerleştirip gözlerime baktı. Yine kaçırdım bakışlarımı.

"İçerisi çok kalabalık. Gel beni dinle, baş başa yemek yiyelim dışarıda."

"Olmaz Fırat! Hemen bebeğimi görmek istiyorum."

"Bari sözünü unutma!"

"Tamam. Herkes uyuyunca otururuz terasta."

Kapıyı Leyla Abla açtı. Gülümseyerek "Hoş geldiniz," dedi. İçerisi gerçekten de kalabalıktı. Fırat belimdeki elini çekmeyi unutunca, annesi kaş göz yaptı. Büyükler ayıp sayıyorlardı böylesi yakınlığı. Ancak büyük hala görmüştü bile.

"Elif, bizim bu oğlana ne yaptın sen? Gözü senden başka bir şey görmez oldu. Âdetlerimizi de unutur oldu artık, büyüklerinin yanında eli ya elinde, ya belinde! Tövbe tövbe!"

Öyle utanmıştım ki... Tek söz edemedim. Ama Fırat arsızdı işte. Kalmıyordu lafın altında.

"Herkes alışsın artık! Elif benim karım, ister elini tutarım ister belini! Hesap mı vereceğim? Kime ne bundan?"

Fırat sinirlenmişti. Onun huyunu çok iyi bildiğinden, halası cevap vermedi. Hemen Bilge'nin yanına gidip, kucağındaki Ali'yi aldım. Yavrum nasıl da seviniyordu beni görünce. Yukarıya çıkarken, Fırat tam arkamdaydı.

Ben Ali'yi emzirirken, Fırat yatağa uzanmış bizi seyrediyordu. Bir süre sonra Ali göğsümde uyudu. Onu yatağın üstüne, Fırat'ın yanına yatırdım. Ben de diğer yanına uzandım. Gözlerimi kapattım.

"Uyumak istiyorum. Ev kalabalık olmasaydı..."

"Uyu, Elif."

"Olmaz, laf ederler. Laf gelsin istemiyorum hiçbirimize." Fırat saçlarımla oynamaya başlamıştı. "Hadi kalk aşağıya inelim. Halayı tersledin zaten..."

"Duracakları yeri bilsinler!"

"Fırat... Üzerime bir elbise seç, ne olur. Hiç halim yok."

Fırat başını sallayarak dolaba doğru gitti. Biraz bakındıktan sonra, eline bir elbise aldı ve bana uzattı. Kendimi bir türlü kaldıramıyordum. Fırat yanıma gelip oturdu ve saçlarımı okşayarak, "Bazen, sadece bize ait bir evimiz olmasını çok istiyorum. Baksana, istediğin gibi dinlenemiyorsun bile!"

"Tamam, kalktım işte."

Yavaşça doğrulup Ali'ye baktım. Öyle derin uyuyordu ki. Kalabalıkta elden ele gezerken yorgun düşmüş olmalıydı. Elbiseyi alıp, banyoda giyindim. Saçlarımı toplayıp odaya geri döndüğümde, Fırat camdan bakıyordu.

"Neye bakıyorsun?"

"Eylem ve Sinan geldi. Bahçedeler."

"Yaa! Çok sevindim, özlemişim onları. Hadi gel inelim."

Fırat bana doğru dönüp tepeden tırnağa süzdü.

"Ne giysen yakışıyor."

"Çünkü güzelim."

Elif'in böyle neşeli hallerini görünce altın bulmuşa dönüyordum. Elinden tutup kendime doğru çektim tek hamlede. Bakışlarımın ne halde olduğunu bilmiyordum. Ama onun gülen gözleri ciddileşmişti. Dudaklarına doğru eğilirken, birden beni itip kurtuluverdi. Duvara doğru geri geri gidiyordu. Kollarımda olmasını istiyordum, bana alışmasını... Sevmesini istiyordum artık.

Ona yaklaştım. Narin vücudu benim gövdemle, duvar arasına sıkışmıştı.

"Fırat, bırak ne olur!"

Gözlerine kilitlenmiştim. "Seni çok istiyorum, Elif. Dayanamıyorum artık!"

Yaslanmıştım Elif'in vücuduna. Dudaklarım dudaklarına değdiğinde kalbim durabilirdi. Elif itiyordu beni ama başarılı değildi. Sonunda direnmeyi bıraktı. Geri çekilip gözlerine baktım. Alnımı alnına yaslayıp derin bir nefes aldım.

"İstanbul'a döndüğümde sadece bize ait olan bir ev alacağım, Elif. Senin sevdiğin gibi, Boğaz'ın ışıklarını daha çok görecek. Belki de sen gelince beraber karar veririz ha? Bu kalabalık yoruyor bazen beni."

"Acele etme. Şimdi okul falan derken buradayız. Fırat... Senden başka bir şey istesem?"

"Söyle canım."

"Ben... Ben aslında bir psikologa gitmek istiyorum. Susuyorum, uyum sağlamaya çalışıyorum ama bir an geliyor ki, kendimi olayların ilk başladığı anlarda buluyorum. Konuşmaya ihtiyacım var. Yenmek istiyorum üzerimdeki bu karanlığı."

Fırat saçlarımı okşuyordu. "Aslında ben... Bunu sana daha önce teklif edecektim ama yanlış anlarsın diye korktum. Benim hayvanlığım yüzünden oldu hepsi. Burada mı gitmek istersin, yoksa İstanbul'da mı?"

"Bu ikimizin arasında kalırsa iyi olur. Burada gidersem duyulur mu?"

"Merak etme, kimse duymaz. Ama araştırmalıyım doktor işini."

"Tamam."

Fırat gözlerime bakıp alnımdan öptü beni, sonra elimi tutup "Artık inelim," dedi.

Aşağıya indiğimizde herkes düğün hakkında konuşuyordu. Meral'in evinin ne kadar güzel olduğundan da bahsediliyordu. Elmas yüzüme hüzünle bakmaya başladığında, bir tuhaflık olduğunu anlamıştım. Gidip kolundan tutarak bahçeye çıkardım onu.

"Neyin var, Elmas?" diye sordum.

"Bugün şirketten dönerken onu gördüm."

"Ne!"

"Adımlarımı hızlandırdım yetişmesin diye. Peşimdeydi. Sonra dar bir sokağa girdim, yetişti bana. Kolumdan çekip durdurdu ve 'Konuşacağız!' dedi. Bir görseydin, Elif... Gözleri bir an korku, bir an sinirle parlıyordu."

"Sana bir zarar vermedi, değil mi?"

"Hayır, Elif. Öyle biri değil ki o. Birden çekip sımsıkı sardı beni. 'Çok özledim, böyle yapma. Tamam, beklemekse beklerim,' dedi. Tutamadım kendimi, ağladım. Beni sürekli zorladığını hatırlattım. 'Yapmayacağım, yeter ki uzaklaşma benden,' deyip tekrar sarılmaya çalıştığında ittim onu. Nasıl koştuğumu, eve nasıl geldiğimi bilemedim."

"Düğüne gelir mi sence?"

"Gelir tabii."

"Ters bir şey olmaz, değil mi? Fırat'ı biliyorsun..."

"Olmaz. Ama yine de huzursuzum. Sen abimi sakinleştirebilirsin, Elif."

"Sinirlendiğinde gözü dönüyor, Elmas. Dikkatli ol!"

O sırada Gülizar Anne kapıdan bakıp "Ne yapıyorsunuz siz burada? İçerisi çok kalabalık, gelip yardım etsenize!" diye çıkıştı.

"Tamam," deyip, içeri girdik.

Düğün gününe kadar ev her gün böyle kalabalıktı. Hem okul, hem ev derken çok yorulmuştum. Fırat zayıfladığımı söylüyordu sürekli. Her gün beni okula bırakıp alıyordu. Bahçede benimle oturup, kendi öğrencilik yıllarına ait eğlenceli şeyler anlatırken, bizi izleyen gözlerin farkındaydım. Gülce birkaç kez yanımıza gelip, havadan sudan konuşmaya çalışmıştı ancak Fırat'ın elimi tutan elini ve sert bakışlarını görünce bir daha yanaşmamıştı bize.

Fırat psikolog işini de halletmişti. Haftada bir gün, cumartesi günleri gidecektim. Çünkü o, cuma gecesi gelecekti ve en uygun gün cumartesiydi. Kimse duysun istemediğimden, Fırat'ın beni getirip götürmesi daha mantıklıydı.

Nihayet bugün düğün günüydü. Ev öylesine kalabalıktı ki. Birazdan gelin almaya geleceklerdi. Davullar, zurnalar kapının önünde çalıyordu. İstanbul'dan Kenan ve Gülüm de gelmişti. Fırat ve kızlar, gelen gidenle ilgileniyorlardı. Meral bu evde büyüdüğü için, Mehmet Baba buradan gelin çıkmasını istemişti.

Bu arada dün Zeynep geldi. Nasıl özlemişim meleğimi. Ali ile aynı odada yattılar. Bugün de süsledik onu. Öyle güzel oldu ki. Bir sürü arkadaş buldu kendine. Evin içinde dört dönüyordu. Evdekilerle ilgili bir sürü şey anlattı. Hepsini ilgiyle dinledim. Ama yorum yapmadım. Bazen dalıp dalıp gitsem de, durumu kabullenmiştim artık.

Fırat "Elif, hazırlanmamışsın?" dedi.

"Ali davul sesinden korkuyor. Sürekli ağladığı için kimseye bırakamıyorum."

Uzanıp bebeği aldı kucağımdan. "Hadi git giyin, ben bakarım paşama."

Üzerime mavi bir elbise giydim. Saçlarımı, sabah eve gelen kuaföre basit bir topuz yaptırmıştım. Sade makyajımı

tamamlayınca, odadan çıktım. Topu topu on dakika sürmemişti hazırlanmam. Odadan çıkarken Gülizar Anne ile karşılaştık.

"Elif, çok güzel olmuşsun kızım."

"Sağ ol, anne. Sen de çok güzelsin."

"Bugünü de bir kazasız belasız atlatsaydık..."

"Gözümden kaçtı sanma, çok zayıfladın. Şu düğün telaşı bitsin, ilgileneceğim seninle."

"Biliyorsun, benim ilgiye hiç itirazım olmaz. Galiba sevgi arsızıyım ben."

Koluna girip, merdivenlere yönelttim onu. "Deli kız seni," dedi bana sevgiyle.

Merdivenlerden inerken herkes bize bakıyordu. Gülizar Anne'nin büyük ablası yüksek sesle "Gelin kaynana düşman çatlatır gibi her dakika kol kolasınız," dedi neşeli sesiyle.

"Ne yapayım abla, çok seviyorum gelinimi."

Bilge'nin hemen yanında oturan Gülüm'ün bize bakışlarını son dakikada fark etmiştim. Yüzü değişmiş, hatta asılmıştı.

"Gülüm gelene kadar bütün şımarıklığımı yapıyorum anneme, teyze. Sonra pabucum dama atılacak nasılsa."

Kayınvalidem de o an Gülüm'e dönmüştü. Onun moralini düzeltmek için söylediğimi anlamış, göz kırpmıştı bana.

Gülüm yüzüme gülümseyerek bakıp, "Pabucun kolay kolay dama atılacağa benzemiyor, Elif," dedi. Altındaki iğneleri fark etmiştim ama bozuntuya vermedim. Fırat'ın yanına doğru gittim. Uzanıp Ali'yi kucağıma alırken, Fırat fısıltıyla "Nefes kesiyorsun, seni böyle görünce etraftakileri öyle kıskanıyorum ki," dedi.

Kapı ağzına doğru duruyorduk. Fırat gözlerime takılıp kalmıştı.

Kenan "Hoop, gençler!" dedi. "Kapatmayın kapı ağzını!"

Gülüyordu Kenan. Fırat'ın, ensesine yapıştıracağı şaplaktan kaçarken, hemen arkasında duran Gülüm'ün ayağına bastığını fark edemedi.

"Ne yapıyorsun, Kenan? Ayağım kırılacaktı!"

Gülüm'ün ses tonu öyle gergindi ki, Kenan'a da yansımıştı bu.

"Pardon dedim ya, Gülüm! Neyin var senin? Geldiğimizden beri suratın beş karış."

"Hiçbir şeyim yok!"

"İyi! O zaman kes surat asmayı! En nefret ettiğim şey bu!"

Kenan'ın çıkışıyla bir şey diyememişti Gülüm.

Fırat da sinirlenmişti. Kulağıma yaklaşıp "Aynı annesi! Demişti dersin," diye fısıldadığında gülmemek için sırtımı döndüm. O ara Meral'i evden çıkarıyorlardı. Yukarıdan şekerler dökülmeye başlamıştı. Evin büyük çoğunluğu da gelinle beraber çıkmıştı. Aşiret düğünleri gerçekten çok kalabalık oluyordu. Sıcak olduğundan, düğün açık havada, büyük bir bahçede yapılacaktı. Bizler de yavaş yavaş toplanıp, düğün yerine gitmek için çıkmıştık evden.

Düğünde Fırat beni hiç yalnız bırakmıyordu. Bir ara babası çağırınca gitti. Ali açık havayı görünce, arabasının içinde uyuyuvermişti. Elmas yan sandalyemde oturmuş, hiç yerinden kalkmıyordu. Bilge ise, Gülüm'ün asık suratına kafayı takmış, söylenip duruyordu. Zeynep, Gülizar Anne'nin yanında oturmuş etrafı izliyordu.

"Bilge, boş ver artık," dedim. "Önceden böyle değildi. Nişandan sonra niye böyle oldu, ben de anlayamadım."

"Dereyi geçene kadar meselesi, Elif'çim."

"Öyle galiba."

Elmas heyecanla "Elif, bak! O geliyor," dedi.

"Eyvah!" dedim. "Dön önüne Fırat görmesin."

"Bize doğru geliyor. Yandık!"

"Sakin ol. Babanın elini öptü gidiyor."

"Çok şükür!"

Kenan ve Fırat'ı halay çekenlerin içine doğru götürmüş-
lerdi. Oradan beni izliyordu. Gülizar Anne gülerek bana baktı.
"Elif! Ne yaptın kızım sen bu oğlana? Gözünü alamıyor sen-
den. Herkesin dilinde onun sana olan sevdası dolaşıyor artık."
Elmas "Elif gibisini nerede bulacaktı ki, anne? İyi huylu,
güzel..." dedi.

Zeynep "Evet ama Fırat abi de çok yakışıklı," diyerek araya girdi. "Ve ablama çok âşık. Öyle dedi yani."

Gülüm "Üstüme alınmaya başladım, Elmas. Ne yani, biz kötü huylu muyuz?" deyince şaşırıp kaldık hepimiz. Gülizar Anne bir şey diyecek oldu ama Bilge ondan önce davrandı.

"Bizim kimseye kötü dediğimiz yok. Sen niye üstüne alındın ki, Gülüm?"

Gülüm, Bilge'nin sert çıkan sesinden sonra biraz kendine gelmiş olmalıydı. "Şaka yaptım, Bilge," dedi.

Bilge "İyi o zaman. Elif, hadi kalkın, biz de gidip katılalım halaya," diyerek kestirip attı. "Zeyno, hadi bebeğim."

Gülizar Anne "Hadi kızım, ben bakarım bebeğe," dedi. "Gülüm, sen de kalk kızım."

"İyi de, becerebilir miyim ki?" diye sordum.

Gülüm "Bak ben çok iyi halay çekerim işte," dedi. "Ne de olsa kendi yöremizin oyunu."

Elmas "Boğacağım şimdi bunu!" dedi dişlerinin arasından.

Fırat onlara doğru gittiğimizi görünce işaret etmişti bana. Yaklaşınca da elini uzatmış ve kendi yanına almıştı bizi. "Halay bile olsa, başkasının elini tutma!"

"Becerebilir miyim? Biraz karışık sanki..."

Fırat yüzüme bakarken "Yarın seni nasıl bırakıp gideceğim ben?" diye fısıldadı gürültünün içinde. Keyfi kaçmıştı Fırat'ın, elindeki elimi daha çok sıktı.

Gülümsedim ona bakarak, "Asma yüzünü. Dört gün sonra yine buradasın," dedim.

Düğünde Elmas hiç yalnız kalmadı. Çocuk öyle bir izliyordu ki onu... Avını kollayan kartal gibiydi. Ama istediği olmadı ve konuşamadı Elmas'la.

Gülüm, Bilge'den yediği fırçalardan sonra biraz toparlansa da, ara ara suratını astı yine. Bu arada, Meral'in keyfi gayet yerindeydi. Durumu kabullenmiş görünüyordu ve damatla da arası pek bir iyiydi.

Eve geldiğimizde herkes odasına çekilmişti. Ali'yi yatağına yatırıp döndüğümde, Fırat duştan yeni çıkmıştı. Belinde sadece bir havlu vardı.

"Ben banyoya giriyorum," deyip, hemen duşa girdim. Suyun altında uzun süre kalmış olmalıydım ki, Fırat seslenerek kapıyı vuruyordu.

"Elif, iyi misin? Çık artık, yüzünü göreyim biraz."

Çıktığımda Fırat elimi tutup çekmiş ve sımsıkı sarmıştı beni yine.

"Çok güzel kokuyorsun. Elif, çok seviyorum seni."

"Fırat! Ne yapacağım ben seninle?"

"Sevmeyi denesen?"

"Of! Of!"

Kırk Altıncı Bölüm

Dört ay sonra...

Bugün yine Diyarbakır yolcusuydum. Yorulmuş muydum gidip gelmekten? Hayır, kesinlikle! Aksine, her seferinde büyük bir heyecanla gidiyordum. Öylesine özlemiş oluyordum ki, o uçak hiç yere inmeyecekmiş gibi geliyordu. Bazen Elif'i canından bezdiriyor olsam da, eskiye nazaran daha iyiydik. En azından konuşabiliyorduk.

Morali bozulduğunda, sevindiğinde ilk beni arıyordu. Ama bazen bu beni korkutmuyor da değildi. En iyi arkadaşıymışım gibi davranıyordu. Ya beni hiç sevgili yerine koyamazsa! Psikologa düzenli olarak gidiyorduk. Gözle görülür bir değişim vardı Elif'te. Huyu her zamanki Elif olsa da, bazı şeyler farklıydı. Kendine güvenen, mutlu bir ifadeyle geziniyordu artık. Ama uysal, iyi niyetli ve masum tarafı hep baki kalacaktı sanırım.

Bende öyle saplantılı bir hale dönüştü ki, aklımdan geçmediği an yoktu. Bu sevdaya fena takılmıştım ve çırpındıkça daha dibe vuruyordum.

Yurtdışı seyahatlerimin olduğu zamanlarda gidememiştim. O günlerde delirecek gibiydim. Hele de oğlumu göremek öyle büyük bir ızdıraptı ki! Büyüdükçe daha çok bağlanıyordum. Bana çok düşkündü. Görünce çıldıracak gibi bağırıp, kollarını uzatıyordu.

Kızlar İstanbul'da olduğundan konak daha sessizdi. Bu arada Kenan evlenmişti. Ama ne evlenmek, ne şatafatlı bir düğün... Gülüm ve annesinin yapmadıkları şey kalmadı. Bir ara Kenan yüzüğü Gülüm'ün eline bıraksa da, sevda bu, çabuk affetti.

Elif kimsenin etlisine sütlüsüne karışmadığı halde çok kıskanıyordu Gülüm onu. Elif'in düğündeki halini düşünmek aklımı başımdan alıyordu. Peri kızı gibiydi.

Gittiğinden beri hiç gelmemişti İstanbul'a. Hep ben gitmiştim. Fakat sömestr tatilinde mutlaka getirecektim onları yanıma. Hatta belki bir kış tatili yapardık birlikte.

Fakülteyle arası çok iyiydi Elif'in. Notları oldukça yüksekti. Canla başla ders çalışıyordu. Hem bebek, hem okumak zordu tabii. Oldukça zayıfladı. Kendine düzgün karakterli iki tane arkadaş edindi. Hatta onlar yurtta kaldığından, konağa davet ediyordu sık sık. Hepimizle tanıştırmıştı.

Babam Elif'in bu hallerinden çok memnundu. "Her şeyini bize anlatıyor, gizlisi saklısı yok bu kızın," diyordu. Evde birbirleriyle çok uyumluydular. Aşiret tarafından da çok seviliyordu Elif.

Bir tek kendi ailesiyle olan durumunu düzeltemiyorduk. Babası Nuh diyor, başka da bir şey demiyordu. Babam yine araya birilerini sokmuştu ama Elif'in bundan haberi yoktu. Öylesine kızgındı ki zaten, duyarsa çok üzülürdü. Bu küslüğü nereye kadar devam ettirecekler, gerçekten bilmiyordum.

Uçak yavaş yavaş inerken, nasıl da sabırsızlanıyordum. Bir an önce gidip onları görmeliydim. Kış bütün kasvetiyle çökmüşken şehrin üzerine, benim içimde tantanalı bir bahar şenliği vardı.

Ama bu sefer beni şaşırtan başka bir şey oldu. Havaalanında Elif tam karşımdaydı. Onu görmeyi hiç beklemiyordum. Beni karşılamaya mı gelmişti? Birkaç adımda yanına varıp sardım o narin bedenini. Kulağına eğilip, "Elif? Burada mısın gerçekten?" diye sorduğumda belli belirsiz gülümsedi.

Bugün okul çıkışı Cevat Abi ile birlikte Fırat'ı almaya gittik. Cevat Abi gecikmişti, azar işitmesini istemedim. Gülizar Anne'ye haber verip, beraberce havaalanına doğru yola çıktık.

Geçen dört ay içinde, hayatımda bazı şeyler iyice rayına oturmuştu. Okuyordum, bebeğimi büyütüyordum ve arkadaşlarım vardı artık. Beni anlayan iki arkadaş. Hayatıma dair pek bir şey bilmiyorlardı aslında. Yani nasıl evlendiğimi, yaşadıklarımı falan. Sadece evli ve bebekli sanıyorlardı beni. Ailemin de, Fırat'a âşık olduğum için benimle konuşmadığında karar kıldılar. Yani ben hiçbir şey söylemedim, onlar kendi kendilerine bir sonuca vardılar. Bozmadım, değiştirmedim bu düşüncelerini, aksine kapatmayı tercih ettim.

Fırat, neredeyse her cuma beni okuldan alıp, pazartesi sabahı da kendisi bırakıyordu. Okuldakileri tanıyordu artık. O şeytan tüyü ile öylesine etkiliyordu ki insanları, durup durup "Çok şanslısın Elif," diyenlerin sayısı gün geçtikçe artıyordu.

Bu arada bana çarptıktan sonra tanıştığımız Mehmet'i sık sık görüyordum. Her gördüğünde gelip hal hatır soruyordu bana. "Derslerde anlamadığın bir şey olursa beraber çalışabiliriz," diye eklediğinde, ne diyeceğimi bilemiyordum. Asistanlığının son yılındaydı. Kızlar onun etrafında pervane oluyordu. Güven veren bir havası vardı ama bakışları bir tuhaftı. Sanki bana karşı bir ilgisi vardı. Tedirgin ediyordu beni. Neden korktuğumu bilmiyordum. Kapılıp gitmekten mi? Yoksa Fırat'ın bunu fark etmesinden mi? Evli olduğumu bilmeyen birkaç kişi çıkma teklif ettiğinde korkudan titremiştim. Fırat duysa öldürürdü herhalde onları. Tabii ona anlatmıyordum böyle şeyleri.

Psikolog işine gelince... Acayip iyi gelmişti bana. Kendimle barışmıştım resmen. Bu konuda Fırat'ın çok büyük desteği vardı. Gerçi inkâr edemem, bugüne kadar her konuda destek olmuştu bana. Kimseye anlatamadıklarımı ona anlatıyordum. Her derdime çözüm bulmaya çalışıp, yakından ilgileniyordu.

Psikologum ona karşı ne hissettiğimi sormuştu geçenlerde. Nefret? İntikam alma? Ya da öfke?

Ne hissediyormuşum?

Çok garip ama... Ağzımdan anında çıkan tek şey 'güven' olmuştu. Buna ben de çok şaşırmıştım. O dakika itiraf etmiş olsam da, sonraki birkaç gün bunu inkâr yoluna gittim. Fakat Fırat'ın gözlerine iyice baktığımda, kabul ettim; güveniyordum ben bu adama.

Elmas ve Bilge gittiğinden beri sürekli arıyorlardı beni. Artık Bilge de arıyor ve Elmas gibi, neyi varsa anlatıyordu. Gülüm ile ilgili bir şey diyemiyordum. Niye böyle oldu, ben de bilmiyordum. Düğünden sonra pek konuşmamıştık, tavırlıydı bana karşı.

En çok da sömestr tatilinde İstanbul'a gidecek olmamız canımı sıkıyordu. Gülüm'le sürtüşmek istemiyordum. Kızlar Diyarbakır'da buluşalım dediler ama Fırat kabul etmedi. Gülizar Anne de gelecekti benimle. Böylece Elmas ve Bilge İstanbul'da kalacaktı. En azından bir hafta Ali ile beraber olmak istiyorlardı.

İşte Fırat geliyordu. Nasıl da şaşkın bakıyordu. Âşık olduğu öyle belliydi ki. Söylemesine bile gerek yoktu artık. Bir çırpıda kollarına alıp, sarıldı bana.

"Elif, burada mısın gerçekten?"

"Evet. Cevat Abi ile ben de geleyim dedim."

"Çok iyi yapmışsın, güzelim. Burnumda tütüyordun."

Arabaya geçtiğimizde gözleri çakmak çakmaktı. Elimi yüzüne götürdüm. "Fırat? Ateşin var senin!"

"Yok bir şeyim. Sadece yorgunum biraz."

"Çalışırken kendini unuttuğunu söylüyor Kenan."

"İşlerim bitmezse nasıl gelirim sizin yanınıza?"

"Eve varınca dinlen biraz."

"Paşamı çok özledim."

"Diş çıkaracak galiba, hepimizi perişan ediyor."

"Kıyamam! Canının yandığını düşünmek bile deli ediyor beni."

"Evet, beni de. Ama o çok kuvvetli bir adam. Annene nasıl da hayran. Görünce heyecandan uçacak gibi oluyor."

Fırat'ın bakışları yüzüme takıldı. Gözümün önüne düşen bir tutam saçı çekip, elini omzuma attı. Başımı omzuna yaslayarak, yüzünü saçlarıma sürdü. "Seni çok seviyorum," dedi. Derin derin soluklarla saçlarımı kokluyordu ama sesimi çıkaramadım.

Bu akşam Fırat, hep Ali ile ilgilendi. Gerçekten de çok özlemişti oğlunu. Mamasını kendisi yedirip uyuttu. Sonra salonda hep beraber oturduk. Babaanne de bu kış bizimleydi. Köydeki kış şartları iyi gelmiyordu artık ona. Yaş geçiyordu tabii. Nazlanıp duruyordu bize.

Fırat bana nasıl baktıysa, Mehmet Baba kahkahalarla güldü.

"Ana, şu Fırat'ın haline bak! Kendini buraya zor atıyor cuma günleri."

"Eee, sevda yüreğe konuk olunca, başka hal olur mu, oğul?"

Düşünceli gözlerle bana baktı Fırat. Acı çeker gibiydi. Dayanamadı Gülizar Anne oğlunun o haline.

"Neyse oğlum, az kaldı. Yirmi gün sonra İstanbul'dayız. Ben kızlarla dönerim, karınla çocuğunla bir ay berabersin. Dört beş ay sonra yaz geliyor zaten. Yine üç ay seninle kalacaklar."

"Baba, Elif'in notları çok iyi. İstese geçiş de yapabilir."

"Hayır, Fırat! Laf söz olmadan, Elif burada okulu bitirecek. Baştan dedim, siz de kabul ettiniz!" diyerek susturdu onu Mehmet Baba.

Bozulmuştu Fırat. Öyle olsun der gibi başını sallayarak ayağa kalktı.

"Ben çok yorgunum, müsaadenizle odama çıkıyorum."

Gülizar Anne hemen bana işaret etti peşinden gitmem için. Her zaman olduğu gibi, ilk önce Ali'yi kontrol ettik.

"Bana nasıl bir şey verdin sen, Elif? Bu küçük varlık... Ölüyorum ben onun için."

Eğilip saçlarımı öptü ve elimi tutarak odadan çıkardı beni. Kendi odamıza girdiğimizde valizini açtı. Bana yine bir sürü kitap almıştı. Sevinçle aldım hepsini. Tüm okulda elden ele gezdiriyordu kitaplar. Okudukça dağıtıyordum fakültedekilere. Bir de elbise, hırka falan almıştı.

"Üzerinde pantolondan başka bir şey göremez oldum. Varında görünce sana çok yakışacağını düşündüm."

"Çok zevklisin, Fırat. Teşekkür ederim. Çok beğendim. Yarın giyerim o zaman."

"Olur. Psikologdan çıkınca yemeğe de gideriz belki."

Fırat bu akşam çok halsizdi, yorgundu. Yatakta arkadan belime doğru sarılıp, derin bir nefes çekti. Hiç konuşmadık. İlk önce kim uyudu bilmiyordum ama Ali'nin bebefondan duyduğum sesiyle irkilip saate baktığımda, sabah beşti. Acıkmış olmalıydı. Gidip karnını doyurdum, tekrar uyudu. Odaya döndüğümde Fırat inliyordu.

Elimle alnını kontrol ettiğimde, ateş içinde yandığını fark ettim. Alnına ıslak havlu koyup, bir ateş düşürücü ilaç getirdim. Titriyordu. İlacı içtikten sonra, yorgun düşmüş bedenini yatağa bıraktı.

"Elif... Hadi yat, geçer birazdan," dedi ve uykuya yenik düştü. Ateşinin düştüğünü gördüğümde sabah yediydi. Yarım saat kadar kestirmiştim ki, Ali'nin ağlama sesini duydum. Kucağımda Ali ile aşağıya indiğimde babaanne uyanıktı. Sonra yavaş yavaş diğerleri de gelince, tekrar Fırat'a bakmak için odaya çıktım. Uyanmıştı ama yataktan çıkmaya hali yok gibiydi.

"Seni böyle görmek çok garip," dedim.

"Kolay kolay hastalanmam aslında."

"Hadi kalk, bir duş al."

"Tamam."

Fırat duşa girmişti girmesine ama çıkmadı bir türlü. Merak ettim ve kapıyı tıklattım birkaç kez. Açmayınca, artık ne

olacaksa olsun deyip, banyoya girdim. Fırat küvette uzanmıştı ve gözleri kapalıydı.

Yanına yaklaşıp "Fırat? İyi misin?" diye sordum. Yüzüne dokundum. Gözlerini aniden açtı, uyumuş olmalıydı suyun içinde. Sağa sola bakıp "Rahatlayınca dalmışım," dedi.

"İyice üşüteceksin, Fırat. Doktora mı gitsek acaba?"

"Sen benim için endişelenince, içimde öyle umutlar büyüyor ki Elif."

Hasta haliyle bile hayran hayran bakıyordu yüzüme. Dolan gözlerini umursamadan, "Canım o kadar yanıyor ki artık, bu sancıyı nasıl dindireceğimi şaşırıyorum," dedi.

"Banyodan çıkıyorum, Fırat. Sen de beş dakika içinde odada olmalısın, lütfen."

Gün ilerledikçe Fırat biraz daha kendine gelmişti. Vücudu çok yorgun düşmüş olmalıydı. Kenan, geç saatlere kadar deli gibi çalıştığı için sürekli kızıyordu abisine. Hatta birkaç kez babasına bile şikâyet etmişti, 'Hastalanacak sonunda,' diye.

"Elif, hadi hazırlan da çıkalım," dedi Fırat.

"Ben arayıp bugünkü randevuyu iptal ettim, Fırat."

"Olmaz! Ben iyiyim, Elif. Terapileri aksatmayalım."

"Ben artık daha iyiyim. Farkındasın, değil mi?"

"Olmaz mıyım, daha da iyi olacaksın, Elif'im..."

Öyle sevgi dolu bakıyordu ki bana, gülümsedim. Tekrar elimi alnına götürüp "Daha iyi gibisin," dedim.

"Hadi git giyin üstünü. Ben de doktoru arayayım, çıkalım."

Dün Fırat'ın getirdiği elbise ve hırkayı giyip aşağıya indim. Ali uyuyordu. Gülizar Anne ve babaanne, Fırat ile oturuyordu.

"Güzel gelinim benim. Nazar edecekler diye çok korkuyorum."

Babaanne "Diğer gelin ne yapıyor, Fırat?" diye sordu.

"İyi, ne yapsın, nene. Çalışıyor. Akşamları da eve hâkim olma kaygısıyla her şeye karışınca... Bilge ile birbirlerine girip duruyorlar."

Gülizar Anne "Çok üzülüyorum," dedi.

Fırat "Üzülecek bir şey yok, anne," diyerek rahatlatmaya çalıştı annesini. "Onlar birbirlerini öyle idare ediyorlar."

"Onlar idare ediyorlar da oğlum, Elif İstanbul'dayken ne olacak? Gülüm edepsiz, bu kız ise kendi halinde."

"Sen korkma, anne! Kimse benim karıma dil uzatacak kadar aptal değildir herhalde."

Fırat ayağa kalkıp elimi tuttu. Kapıdan çıkarken kulağıma eğilerek "Çok yakışmış üzerindekiler, aklımı başımdan alıyorsun," deyip yanağıma sıcak bir öpücük kondurdu.

Doktordan çıkınca yemek yedik. Bir ara gözüm cama takıldı. Gördüğüme inanamadım. Bu... Bu Beril'di. Kucağında bebekle bekliyordu. Hele de arkasından geleni görünce nevrim dönmüş olmalıydı. Elimdeki bardak düşüp kırılmış, oysa ben farkında bile değildim. Fırat baktığım yere bakmıştı hemen. Neden kötü olduğumu anlayınca yanıma geldi. Ellerimi tutup, "Canım... İyi misin?" diye sordu.

Değildim, hem de hiç iyi değildim! Bağıra bağıra ağlamak istiyordum. Onlar öylesine mutlu görünüyorlardı ki. Acaba abimin aklına gelmiyor muydu hiç? Bu şehirde bir kız kardeşi yaşıyordu. İyi miydim? Kötü müydüm? İnsan sormaz mıydı?

Niyetleri bir şeyler yemek olmalıydı ki, bir anda restorana doğru döndüler. İlk Beril gördü beni. Çakılıp kaldı olduğu yerde. Abim onun baktığı yere döndüğünde, benden beter oldu. Ona ne duygularla baktığımı bilemiyordum. Öfke mi, nefret mi? Özlem mi? Bilemiyordum! Tek bildiğim, kötü hissettiğimdi. Ayağa kalkıp Fırat'a baktım.

"Götür beni, Fırat! Hemen götür!"

Elif'in yüzü öylesine sararmıştı ki... Onun baktığı yere dön-
düğümde, Beril ve abisini fark ettim. Elif ayağa kalkıp "Götür
beni," dediğinde, bir şeyler anlatmaya çabaladım ancak tek ke-
lime edemedim. Kapının önünde öylece kalan Berillerin yanın-
dan rüzgâr hızıyla geçtik.

Arkamızdan Beril'in haykırışı gelmişti. "Elif! Lütfen bekle!"
Sese tepkisiz kalamayıp, arkamız dönük durakladık. Beril
bir anda yanımızda belirmişti. "Elif, konuşalım ne olur," dedi.

Elif gözleri dolu dolu gülümsedi.

"Neyi? Ne kadar mutlu olduğunuzu mu anlatacaksınız?"
İşaret parmağıyla abisini göstererek, hırsla "Yoksa bir kardeş
nasıl bencilce unutulur? Bunun inceliklerine mi değineceksiniz?
Sakın ha! Sakın! Beni nasıl kendi çıkarlarınız için yok saydıysa-
nız, öyle devam edin! Uzak durun benden! Benim Zeynep'ten
başka kimsem yok!" dediğinde titriyordu.

Beril "Elif, yapma böyle! Nereye kadar sürecek bu? Abin üzül-
müyor mu, acı çekmiyor mu sanıyorsun?" dedi yalvarırcasına.

Elif "Sanmıyorum! Eminim! Sakın bana acı çekmenin ne ol-
duğunu anlatma, Beril! Uzak durun benden!" dedikten sonra
yürümeye devam etti.

Arabada gözünden yaşlar süzülüyordu. Sağa çekip kapattım
kontağı. Elif'e dönerek sımsıkı sarıldığımda içini çekti.

"Yapma böyle! Ölürüm ben senin için. Asıl suçlu benim.
Mahvettim tüm hayatını."

Yüzüme baktı Elif. Gözleri yeşilin en parlak tonuna bürün-
müştü.

"Ama sen en azından telafi etmek için çırpınıyorsun, Fı-
rat. Ya onlar?"

Öptüm alnından. Sonra gözlerindeki yaşları silip, "İstersen
eve gitmeyelim," dedim.

Kafasını iki yana sallayıp, "Yok... Eve gidelim. Paşamı görmek istiyorum," dedi.

O gün öylesine durgundu ki, durup durup ağladı. Olanları kendisi anlattı annemlere.

Annem bir ara "Kızım, keşke öyle demeseydin," dedi ama Elif'in tepkisi "Keşke daha fazlasını da diyebilseydim, anne," olunca susmayı tercih etti.

Ali bugün öylesine neşeliydi ki, annesinin de kendisine gelmesini sağlamıştı. Ama ben oldukça halsizdim. Bugün Elif'in terapisi aksamasın diye kendimi zorlayıp dışarı çıkmıştım ancak şimdi koltukta boylu boyunca uzanıyordum. Diğer haftasonlarının aksine, bugün ev oldukça sakindi. İşime gelmişti böyle olması.

"Fırat, doktora gitse miydik?" diye tekrar sordu Elif.

"Yok! Benim doktorum sensin."

"Dalga geçme!"

Babam "Oğlum, niye yoruyorsun kendini bu kadar? Elif haklı, gidin bir hastaneye," dedi endişeyle.

"Böyle iyiyim, baba. Yarın bir şeyim kalmaz."

"Bu hafta gitmesen mi İstanbul'a? Gece geç saatlere kadar çalışıyorsun, bak hastalandın işte."

Elif'e baktım babamın bu teklifiyle. "Aslında... Buradan halledebilirim işlerimi bu hafta."

"İyi ya, kal işte. Yollarda telef oldun artık."

"Baba, ben seninle başka bir şey konuşmak istiyorum," dedim.

"Çıkalım mı çalışma odasına?" dedi babam.

"Yok, işle ilgili değil."

Annem, "Hayır olsun oğlum," dedi merakla.

"Ben, Elif ile kendimize ait bir ev istiyorum İstanbul'da. Onayınızı almak isterim."

"İyi de, oğlum... Kenan ve Gülüm bir süreliğine yerleşti oraya. Onlar gidince ev size kalacak yine."

"Durum pek öyle değil, anne. Gülüm evin tadilat işleriyle uğraştığına göre, pek gidici değil. Bizim odada yakaladım geçenlerde. Odanın rengini beğenmiyormuş, ne renk yapsaymış acaba?"

Elif "Yuh!" demişti ki, ne yaptığının farkına varıp "Yani... Özür dilerim. Ben..." diye kekeledi.

Babam, "Yok yok, kızım! Aynen öyle. Yuh! Ona mı kalmış?" bir havaya girdi. Kenan'ın hatırına susuyorum ama öyle bir anıma denk gelecek ki..."

"Tövbe tövbe!" dedi annem. "Boşuna dememişler anasına bak, kızını al diye. İyi de Fırat, bari kızların okulu bitene kadar bekleseydiniz. Sen başlarındayken içim rahattı benim."

"Annemle aynı fikirdeyim. Hem benim de okulum var nasılsa. Yani yılın çoğu zamanı buradayız Ali ile. Ben idare ederim Gülüm'ü."

"Yok Yok! Fırat haklı! Zaten karısını, çocuğunu kısıtlı görüyor. Kendinize ait eviniz olmalı bence de. Bir de ben Elif kızımı ezdiremem kimseye. Gülüm'le ya sen konuş hanım, ya da Kenan konuşsun. Kendine gelsin artık. Nedir bu görmemişlik!"

"Aman ağam... Bilge onu terbiye edememiş, biz nasıl edeceğiz? Düşünsenize Bilge'nin heyheyleri gelmiş halini."

Gülüyorduk ama... Cidden Bilge bile başa çıkamıyordu Gülüm ile. Hele de Gülüm o gün annesini görmeye gidip gelmişse. İşte o zaman tutabilene aşk olsun. Kendini evin hanımı ilan edip, her yere uzanıveriyordu diliyle. Yüz göz olmamak adına bulaşmıyorsam da, Elif'i üzdüğü ilk an onun tüm havasını darmadağın etmekten kaçınmazdım.

Fırat'ı hasta görmek hiç hoşuma gitmemişti. O hep dimdik olmalıydı. Eğer o öyle olmazsa, sanki dayanacak kimsem olmayacakmış gibi hissediyordum. Bu hafta nazlanmayı seçmişti ağam. Her sabah beni okula bırakıp alıyor, ama evde hasta kaprisi yapmayı da ihmal etmiyordu. Aslında gerçekten de çok yorgun görünüyordu. Tabii bu, okula geldiğinde kızlarla şakalaşıp durmasını engellemiyordu. İnsanların ona hayran hayran bakmasını engellemediği gibi.

Bir eli hep elimdeydi. Etrafa 'onun sahibi benim' bakışları atarken, içimden boğmak geliyordu. Salı günü Mehmet'i gördüm. Camdan bizi izliyordu. Daha önce de Fırat'ı yanımda görmüştü. Evli olduğumu bildiğinden emin değildim ama surati asıktı. Moralsizce bize doğru bakarken, onu gördüğümü fark ettiği an izlemekten vazgeçerek, içeriye girdi.

Fırat gittikten sonra hemen derse girmiştik. Ara verdiğimizde, kantinden çay alıp masaya oturdum ve kızları beklemeye başladım. Meğerse beklediğim başka bir şeymiş, bilemedim.

Mehmet "Selam, Elif," dedi.

Onu görünce şaşırmıştım. Doğrusu yanıma gelmesini hiç beklemiyordum. Yüzünde her zamankinin aksine, asık bir ifade vardı.

"Oturabilir miyim?"

Bunu kibarlık olsun diye sormuştu. Cevabımı beklemeden tabureyi çekip oturdu karşıma. Öylesine tedirgindim ki. Etrafıma bakıyordum, ya beni tanıyan biri varsa diye. Sonra kendi kendime kızdım.

Hissettiklerim yüzüme yansımış olmalıydı ki, "Üzerinde o kadar baskı var ki, yanında oturmam bile seni tedirgin ediyor," dedi Mehmet.

"Ne... Ne diyorsunuz siz?"

Sesim nasıl da mırıltı halinde çıkıyordu. Düşüncelerimi mi okuyordu bu adam yoksa?

"Ben... Seni biraz araştırdım, Elif."

Bütün kan beynime hücum etmiş, aynı hızla kaşlarım çatılmıştı. Şaşırıp kalmış olmam, cevap vermemi fazla geciktirmedi.

"Beni mi araştırdınız?"

"Evet."

"Peki, sorabilir miyim? Ne hakla?"

Sinirlendiğimi anladığında, tüm süngüleri düştü. Dirseklerini masaya dayayıp, yüzünü ovuşturdu.

"Bilmiyorum, Elif! Hangi hakla yaptığımı bilmiyorum. Ben... Seni ilk gördüğüm andan itibaren iptal oldum. Bildiğim ne varsa gitti. Evlisin... Biliyorum çocuğun var. Ama engelleyemiyor işte bunlar beni. Senin bir töre evliliği yaptığını da bilikes tanıyor buralarda. Sordum ve..."

"Yeter artık! Bu ne terbiyesizlik!"

Hışımla ayağa kalkıp "Benden uzak dur!" dedikten sonra terk ettim kantini. İyi ki son dersti. Yoksa nefes bile alamayacaktım. Tüm moralim altüst olmuştu. Fırat anlamasın diye yalancı bir gülüş yerleştirdim dudaklarıma.

Ama o daha beni ilk gördüğü an "Neyin var, Elif? Canın mı sıkkın?" diye sorunca anladım, beni öylesine çözmüştü ki Fırat. Kaşımdan, gözümden anlıyordu ne hissettiğimi.

"Bir şey yok," deyip geçiştirdim, üstüme gelmedi.

Sonraki gün uzaktan gördüm Mehmet'i. Bir an bakışlarımız çakışsa da, hemen kafamı çevirip yürümeye devam ettim. Ama tam köşeyi dönerken, karşımdaydı yine.

"Elif! Konuşabilir miyiz? Lütfen."

"Çekilir misin?"

"Tamam, özür dilerim. Dün haddimi aştım."

"Çekilir misin?"

"Küs mü olacaksın bana?"

Çekilmeyeceğini görünce, ters istikamete doğru hızla yürümeye başlayarak kızların yanına geri döndüm.

Öğleden sonra Fırat geldiğinde, Mehmet kapıdan çıkıyordu. Bizi izlediğinden emindim. Fırat yine elimi sıkı sıkı tutuyordu. Sonra eli belime gidip sarıldığında, dudakları kulağımdaydı.

"Sabrımın sonlarındayım, Elif."

Eli belimi okşarken, yüzüne baktığımda gözleri alev alevdi. Etraftakilere aldırmadan, yanağımla dudağım arasına bir öpücük kondurdu.

İşte tam o anda bir patırtıyla irkildik. Döndüğümüzde, bir arabanın bizimkine çarptığını fark ettik. Bilin bakalım diğer arabadan çıkan kimdi? Yüzü öfkeden mora dönmüş olan Mehmet.

Fırat, Mehmet'e dönüp "İyisiniz, değil mi?" diye sorduktan sonra arabaya baktı.

Mehmet "Özür dilerim," dedi. "Dalgındım biraz."

"Olur bazen. Cana gelmesin. Arabanın da bir şeyi yok zaten. Siz pek iyi görünmüyorsunuz. İsterseniz bir..."

Mehmet sabırsızca sözünü kesti Fırat'ın. "İyiyim! Teşekkürler. Tekrar özür dilerim."

"Peki."

Fırat bana dönüp "Hadi Elif'im," dediğinde Mehmet'e baktım. Yutkunarak başını çevirdi.

Bu onu bu hafta son görüşüm olmuştu.

Kırk Yedinci Bölüm

Fırat bugün gideceği için, her zamanki gibi gergindi. Oflayıp pufluyor, dalıp dalıp yüzüme bakıyor ve Ali'yi kucağına alarak geziniyordu evin içinde.

Gülizar Anne "Elif, seninkinin siniri başında yine," dedi.

"Sinir değil de... Ali'ye dayanamıyor, anne."

"Hımm... Ali'ye öyle mi?"

Muzip muzip gülüyordu bana. Ben de ona gülümsedim.

"Evet, Ali'ye," diyerek mutfağa geçtiğimde kahkahası bütün evi inletiyordu.

Sonra Fırat gitti ve ben bütün gün oraya buraya itip durduğum düşüncelerimle baş başa kaldım. Yatağın içinde okuduğum kitabı bir yana bıraktım. Fırat'ı düşündüm. Ne yapıyorduk biz böyle? Geçenlerde bana 'Sabrımın sonlarındayım,' demişti. Umursamamıştım.

Belki de artık bir kadına ciddi şekilde ihtiyaç duyuyordu! Ya da bir kadın vardı!

Niye bozuluyorsun, Elif? Ona verdiğin bir şey yok ki. Hayatına birini sokması daha iyi. Peki, tırnaklarını kemirmenin sebebi ne?

Sonra Mehmet gelip düştü beynime. Öylesine etkileyici ve sosyal biriydi ki. Fırat da çok etkileyiciydi ama Mehmet daha güler yüzlü, daha konuşkan olarak tanınıyordu okulda. Onun gibi birisinin, geçen haftaki hallerini görmek beni şaşırtmıştı. Hele de bizi izlerken arabayı çarpması... Ve ruh halinin gözlerine yansıdığı dakikalar.

Beni beğenmesi, ne kadar inkâr etsem de gururlandırıyordu beni. Ancak aynı zamanda korkutuyor da. Fırat bunu duyarsa öldürürdü onu. Ya ben? Bana ne yapardı? Hiçbir fikrim yoktu.

Aslında ne hissettiğimi ben de bilmiyordum ki... Karmakarışık bir ruh halindeydim. Mehmet, okula gitmemi engelleyecek bir şey yapmamalıydı. Kimse böyle bir şey duymamalıydı.

Sen sadece okumalısın, Elif. Başka şeyleri asla düşünme, asla!

Gerçekten de öyle yaptım. Görmezlikten geldim Mehmet'i. Tanımıyormuş gibi yaptım.

Bir gün hocalarımızdan biri benden bir yazı yazmamı istemişti. Odasında çalışırken, Mehmet giriverdi içeri. Şaşkındı.

"Affedersin, boş sanmıştım," dedi.

Kafamı öne eğip yazmaya devam ettim. "Önemli değil."

Elindeki raporları masanın üzerine bırakıp çıkacakken geri döndü. "Söylesene Elif, mutlu musun gerçekten?"

Gözlerine bakıp kalmıştım. Yutkundum. Mutlu muydum? Bilmiyordum! Hiç düşünmemiştim ki bunu. Sesimi çıkarmadan yazmaya devam ettim.

"Buna bir cevabın yok, değil mi?" dedikten sonra geçip masanın önündeki koltuğa oturdu. Eskisi gibi değildi Mehmet.

"Çok düşünüyorum. Onun bir evi var, zorla da olsa kurulmuş bir yuvası var diyorum. Ama anlamıyor kalbim bunu. Takıldım kaldım, Elif. Lütfen... Bana bir şeyler anlat. Anlat ki devam edebileyim."

Derin bir nefes alıp verdim. Yüzüme bakan gözlerine kaydı bakışlarım. Umutsuzdu. Sevgi bekleyen yetimhane bebeği gibiydi.

"Ne diyebilirim ki, Mehmet. Dediğin gibi, töre kanunlarına ben de boyun eğdim işte. Çok isyan ettim, çırpındım. Ama olmadı. Kendi ailem benimle konuşmazken, onlar bana kocaman bir yuva açtılar. Sonra çocuğumuz oldu. Fırat... Bana öyle çok âşık ki. Üstüme titriyor. Ama en önemlisi, 'okuyorum' Mehmet. Benim bir hayalim var ve gerçekleştirmeme izin verdiler. Bunu hiçbir şeyin bozmasına izin veremem. Lütfen sen de benim için bir şey yap ve unut gitsin. Hani mutlu muyum diye sordun ya..."

Gözlerimin içine bakıyordu dolu dolu gözleriyle.

"Mutluyum, Mehmet. Sen de mutlu ol."

Başını salladı. Yavaşça ayağa kalktı. "Eğer bir şeye ihtiyacın olursa ya da konuşmak istersen... Unutma ben varım," dedi çıkmadan hemen önce.

Sonraki günler hızla geçmiş, sömestr tatili nihayet gelip çatmıştı. Üzerimdeki yorgunluğu yeni fark ediyordum. Öyle çok ders çalışmıştım ki. Üstüne bir de bebeğim... Gerçi hakkını yiyemem, Gülizar Anne baktı genelde Ali'ye.

Yarın Gülizar Anne, Ali ve ben İstanbul'a uçuyorduk. Fırat ölesiye heyecanlıydı. Dört gözle bizi bekliyordu. On gündür görememişti oğlunu. Aslında bu gidişimizde bizi pek rahat günlerin beklemediğinin farkındaydım. Gülüm ile yaşayacağımız problemleri az çok tahmin ediyorduk.

Hava burada fena değildi ama İstanbul'da çok soğukmuş. O yüzden Ali için kalın giysilerin olduğu bir valiz hazırladım. Kendim için pek bir şey almadım, nasılsa orada her şeyim vardı.

Gülizar Anne beni izleyip durdu hazırlanırken. Düşünceliydi.

"Anne? Neyin var, söylesene!"

"Ne bileyim kızım ya. Şimdi Fırat ev alalım diye tutturdu. Babası da destek veriyor. Gülüm'ün kaprislerini düşündükçe geriliyorum."

"Evet, ben de. İnan onunla savaşacak hiç gücüm yok. Biliyorsun sevmiyorum huzursuzluğu da."

"Bilmez miyim? Ama kendini de ezdirme sakın! Hoş, senin savaşçı bir kocan var gerçi. Bunu da unutmamak lazım ya."

Bu sözü ile gülmeye başladım. Sinirlerim bozulmuştu, durduramıyordum kendimi. Gülizar Anne de bana katıldı kahkahalarıyla. Eee, sabahtan beri düşün düşün, onun da sinirleri bozulmuştu demek ki. Leyla Abla'nın gelip, bize tuhaf tuhaf bakmasıyla sustuk.

Sabah erkenden kalkacağımız için herkes kendi odasına çekildi. Ama uyumak ne mümkün! Zeynep'e takıldı kafam, çok

özlemiştim onu. İstanbul'a gelmesini isteyecektim. Tabii babam buna izin verirse. Hoş, şimdiye kadar yanıma gelmesine karışmadı hiç ama... Ne yapacakları da belli olmaz.

Ertesi sabah uçakta Ali tam anlamıyla burnumuzdan getirdi. Bindiğimizde ağlamaya başladı, inene kadar. Çok huzursuz oldu, sanırım korktu da biraz. Nihayet indiğimizde hem o, hem de biz derin bir nefes aldık. Havaalanında Fırat ve Elmas bizi karşılamaya gelmişlerdi. Çok özlemiştim Elmas'ı. Deli kız! Nasıl da zayıflamış. Aynı şekilde Fırat da epey zayıflamış görünüyordu. Ali'yi öpüp koklamayı bıraktığında, belimden çekip sarıldı bana.

"Çok özledim sizi," deyip çıkışa doğru yönlendirdi beni.

"Bilge çok heyecanlı. Ali'yi görmek için çıldırıyor."

"Kaç aydır görmüyor, özlemiştir," dedi Gülizar Anne.

Elmas "Çok özledik. Hem Elif'i, hem de paşamızı. Tabii abim kadar olamaz ama! Deli oldu on gündür göremedim diye. Ne yaptın kızım sen bu adama?"

"Ne yapacak, süründürüyor işte," dedi mırıltı halinde.

Sabah saatleriydi henüz, eve doğru yola çıkmıştık. Özlemişim Boğaz'ı. Hava sert ama açıktı. Sisli puslu olduğunda hiç sevmiyordum İstanbul'u. Ama bugünkü gibiyse seyrine doyulmuyordu.

"Fırat? Nereye? Yanlış yola girdin sanki!"

"Ooo, Elif'im yolları öğrenmiş mi artık?"

"Yok. Sadece evin yolunu diyelim."

"İyi işte... O zaman bu yolu da ezberle."

Elmas "Evet, bence de," diyerek katıldı ona.

Gülizar Anne "Aldın mı yoksa evi?" diye sordu.

Fırat'ı izliyordum, bana bakıp gülümsedi. "Aldım, babamın haberi vardı aslında ama."

"Orada mı kalacağız yani?"

Fırat "Yok, Elif," dedi. "Eşyaları sen seçersin diye karışmadım hiç."

Eve geldiğimizde manzaraya tutulmuştum. Ev tepede, üç dairenin bulunduğu bir binaydı. Boğaz'ı olduğu gibi görüyordu. Diğerine göre daha küçük ama sıcacık. Burası bile bizim için oldukça büyüktü aslında. Yeni yapılmış bir siteymiş. Güvenlik oldukça sıkı görünüyordu. Etraf olabildiğince yeşildi.

"Çok beğendim, Fırat."

Kucağında Ali ile gözlerimin içine bakıyordu.

"Beğendin mi sahiden?"

"Çook! Burayı döşemek için sabırsızlanıyorum. Yani, seninle birlikte."

Yanıma yaklaşıp alnımdan öptü. Annesine dönerek, "Hadi gidelim artık, kahvaltıya bekliyorlardı," dedi.

Gülizar Anne "Ağız tadı ile oturun çocuklar. Güzel gerçekten de. Ama müstakil bir ev de alabilirdin, Fırat."

"Evet... Ama Elif bir keresinde büyük evlerin onu biraz ürküttüğünden bahsetmişti. Burası bize yeter şimdilik."

Diğer eve vardığımızda kapıyı Gülüm açtı. Yüzünde bir gülümseme vardı var olmasına da... Bakalım kalbinde neler saklıydı. Uzanıp Ali'yi kucağına aldı. Arkasından Kenan yetişip bir çırpıda bebeği alınca, "Ben de özledim Kenan, sevseydim biraz..." dedi cilveli sesiyle.

"Seversin... Dur bir koklayayım paşamı. Ohh! Nasıl da burnumda tütmüş. Anne, Elif, hoş geldiniz."

Kenan sıcak bir insandı. Hemen Ali'yi Gülüm'e bırakıp sarıldı bize. Merdivenlerden inen Bilge, bizi görünce çığlıklar atarak yanımıza geldi. Önce annesine, sonra da bana sarıldı. Sonra dönüp Ali'yi aldı kucağına.

Gülüm "Ay, bırakmadılar Ali'yi seveyim biraz ya," diyerek söylenmeye başladı. Ayağındaki topuklu ayakkabı dikkatimi çekti. Evin içinde nasıl rahat ediyordu o topuklularla, bilmiyordum. Oldukça süslü görünüyordu.

Fırat eşyalarımızı alıp odaya çıkardığında, ben de mutfağa yöneldim. "Ben Ali'nin karnını doyurmalıyım."

Bilge "Ona çorba yapmıştım, Elif," dedi.

"Onu öğlen veririm halası, çok teşekkür ederim. Şimdi biraz yoğurt yedirsem yeter."

"Tamam. Çıkaralım hemen. Ev yoğurdu yapmıştık."

"Ooo! Paşamın her şeyi düşünülmüş."

"Düşünülecek tabii ki. Babaannesi talimatları sıraladı önceden."

Bir süre sonra içeri döndüğümüzde Gülüm bizi masaya davet etti. Özenli bir kahvaltı hazırlanmıştı. Ama Ali mızıldanıp duruyordu.

"Ben Ali'yi yatağına bırakıp geleyim, çok uykusu var. Siz başlayın lütfen," dedim.

Gülüm "Hadi, soğuyacak sonra," dedi arkamdan.

Güzel oğlum, nasıl yorgun düşmüşse, hemen uyuyuvermişti. Odaya şöyle bir göz gezdirdim. Her şey bıraktığım gibiydi. Zaten sadece burası olduğu gibi kalmıştı sanırım. Diğer tarafların duvar renkleri, halılar ve çoğu eşya değişmiş görünüyordu. Gülüm kendi zevkine göre yenilikler yapmıştı evde. Zevklerimiz arasında uçurumlar olduğunu söyleyebilirdim. O şaşaa severken, ben daha yalın şeylerden hoşlanıyordum. Aslında Kenan da sade bir adamdı ama aşk bu, söz dinlemiyor olmalıydı.

Dolabı açtım, üstüme bir şeyler alıp giyindim. Aşağıya indiğimde kahvaltıya başlanmıştı. Fırat gülümsedi ve yanındaki sandalyeyi işaret etti.

"Ne güzel sofra. Açlığımı şimdi hissettim."

Bilge "Afiyet olsun, canım. Çok zayıflamışsın zaten."

Elmas "Bence de," diyerek katıldı ablasına. "Dikkat et kendine."

Gülizar Anne "Öyle çok ders çalışıyor ki. Bebeğini de hiç ihmal etmiyor. Azmine hayran olmamak mümkün değil."

Gülüm'ün kaşları çatılmıştı yine. İlgi benim üzerime odaklandığında rengi değişiyordu. Ona doğru dönüp "Eee... Anlatsana, Gülüm. Nasıl gidiyor?" diye sordum. "Ev, iş derken yoruluyor olmalısın."

"Evet, oldukça. Şirkette işler yoğun. Tabii evle de ilgilenmek gerekiyor."

Bilge "Aslında evdeki her işi Sevim Abla yapıyor. Yemek, temizlik falan. Ama Gülüm evin dekorasyonuna kafayı taktığı için..." diye başlamıştı ki, sözü yarıda kesildi.

"Yaşadığım yeri kendi zevkime göre değiştirmek benim hakkım."

"İşte problem tam da burada. Burası ortak yaşam alanımız. Senin zevklerin ve bizimkiler arasında uçurum var!"

Fırat "Yeter! Sabah sabah başlamayın yine," diyerek konuyu kapatmaya çalıştı.

Kenan "Tabii Elif alışkın değil sizin hır gürünüze. Tuhaf tuhaf bakıyor," dediğinde şaşkındım.

"Yok. Ben... Öylesine bakıyordum."

Gülüm "Çünkü Elif'in üstüne kimse gitmiyor!" deyivermişti.

Bilge "Yanılıyorsun!" diyerek parladı. "Hem de çok! Onun yaşadıklarının yüzde birini yaşamadın sen. Bunu söylemekten utanç duyuyorum ama... İlk geldiği zamanlar onu ne kadar zorladığımı çok iyi biliyorum. Ağzını açıp tek kelime etmedi bana. Ama sen geldiğin günden itibaren..."

Fırat "Size yeter dedim!" diye uyardı yeniden.

Bir anda patlak vermişti tartışma. Tam Kenan bir şey diyecekti ki, Fırat eliyle masaya tek sefer vurup, son noktayı koydu. Gülüm sinirle ayağa kalktığında ise "Hemen yerine otur! Bir daha da büyüklerin varken masayı terk etmek gibi bir şeyi sakın deneme!" dedi.

Fırat, Kenan'a öyle sinirli bakmıştı ki, Kenan açıklama yapma gereği duydu.

"Bana hiç öyle bakma, abi. Kaç kere uyardım," dedi.

Gülüm "Ama abi..." diyecek oldu ancak Fırat "Her yemekte aynı şeyi yapıyorsunuz! Ama şimdi uzun yoldan gelmiş insanlarımız var, değil mi? Bir daha böyle bir şey duymayacağım!" diyerek susturdu onu.

Gülizar Anne hayal kırıklığı içinde bana bakıyordu. Daha ilk dakikadan huzursuzluk görmek üzmüştü onu. Konuyu değiştirmek istedim. Herkes çok gerilmişti çünkü.

"Akşam yemeğe dışarı çıkalım mı? Kenan? Bize bir yemek ısmarlar mısın?"

Kenan buruk bir şekilde yüzüme baktı. Gülümseyerek "İstediğin yemek olsun be Elif," dedi.

"İsterim valla! Şöyle Boğaz'a karşı. Ha, ne dersiniz?"

Elmas "Süper olur," dedi. "Ali'yi ne yapacağız?"

"O uyur. Sevim Abla yok mu bugün? O bakar."

"Gelecek bir saat sonra."

"Özledim onu."

"O da seni özlemiş, Ali'yi de..."

Gülizar Anne "İyi madem, akşam çıkalım dışarıya. Fırat, sen ne diyorsun?"

"Elif'im istedikten sonra... Şöyle rahat bir yer olsun ama."

Bilge "Evet, bence de. Hiç sevmiyorum kasıntı yerleri," dedi.

"Ben de," dedim.

Gülüm "Çok salaş bir yer de olmasın ama. Sonra her türden insan geliyor, pis pis bakıyorlar," dedi.

Gülizar Anne "Tövbe tövbe!" derken, Kenan "Sen ne diyorsun, Gülüm? Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Biz karılarımızı, kızlarımızı ne zaman millete meze ettik? Sen nereye gittin ki sana baktılar? Haddini bil artık, Gülüm! Bil! Yoksa bu iş yürümez!" diyerek masayı terk etti. Evden dışarı çıktığında, Gülizar Anne'nin rengi mora dönmüştü.

"Gelin!"

Hiç böyle sinirli görmemiştim onu. Öyle bir bağırdı ki, ev inledi resmen. Gülüm burnunu havaya dikmişti ki... "Bundan sonra haddini bileceksin!" diye devam etti. "Bu ne terbiyesizliktir böyle! Nişanlandığın günden beri susuyorum! Ama bilesin ki, şu dakikadan itibaren susmam. Terbiyeni takın, edebinle

otur! Haaa, yok ben ağa gelini olmak gibi bir ağırlığı kaldıramıyorum diyorsan, orası ayrı. Kaldıranı da buluruz elbet!"

Gülüm ile beraber hepimiz de sus pus olmuştuk. Ama Gülizar Anne susacak gibi değildi.

"Fırat! Bundan sonra Gülüm şirkette çalışmayacak! Evinde oturacak. Nasıl ki Elif okumak için Diyarbakır'da bizimle kalmayı kabul ediyor, Gülüm de bu evde oturacak! Kararım kesindir! Babana da bildireceğim. Otursun biraz törelerimizi öğrensin. Bir daha da ananın akıllarıyla bizim evimizi yönetmeye kalkma sakın!"

Gülüm "Ama... Abi, bir şey de lütfen," dese de, Fırat "Anamın lafının üstüne laf söylemek ne haddime! Büyüğümdür. O ne derse, o olur," diyerek kestirip attı.

Şimdi görüyordum ki, eğer ben sessiz sakin birisi olmasaydım, dik kafalı, burnunun dikine giden birisi olsaydım, benim de yaşayacaklarım bundan ibaretti. Gülüm için üzülüyor muydum? Hayır, üzülmüyordum. O bunu hak etmişti.

Şirketteki çalışanların bile canına okuyordu. Onun yüzünden kaç kişi istifa etmişti. Birden 'buldumcuk' olup kendini şaşırmıştı.

Benim hayattan beklentilerim farklıydı. Parayla pulla değildi benim işim. Neyleyim huzurum yoksa zenginliği? Ama huzurluysam, mutluysam, bir parça ekmek de yeterdi bana. En azından, şimdi böyle düşünüyordum. Tahminlerimde yanılmamıştım. İstanbul'daki ilk günümüzde huzursuzluk baş göstermişti.

Gerçi Gülizar Anne'ye bunlar vız gelir gibi görünüyordu. Gün içinde bütün evin idaresini eline almıştı. Yemekten tutun da bahçenin temizliğine kadar her şeye müdahale etti. Gülüm sessizce onu izliyordu. Üstelik Fırat ve Kenan şirketteyken, o evdeydi. İşin ciddiyetine varmış gibiydi. Diyarbakır'da bir adamın birkaç kadınla evlenmesi gibi örnekler çoktu. O benden daha iyi bilirdi bunları. Ne de olsa aynı aşirettendi.

Beni dışlamak istediği zamanlarda hep, 'O bilmez, bizim aşiretten değildi ki...' sözünü kullanırdı. Şimdi ben de

düşüncelerimde bile olsa, 'O, Kenan'ın başka bir kızla evlendirilme riskini çok iyi bilir,' diyebiliyordum.

Odamdaydım. Kapı çalmıştı. Gülüm'ü görünce şaşırdım. Ali'yi yatağın üstüne uzatmış seyrediyordum.

Gülüm "Nasıl tahammül ediyorsun, Elif? Söylesene," dedi.

Ona bakıp kaldım bir an. "Severek," dedim. "Sevgi olunca her şey çok kolay oluyor, Gülüm."

"Sevmek mi? Saçmalama, Elif! Bana yutturamazsın bunu."

O kadar sakindim ki, söylediği hiçbir şey beni kızdıramazdı. "Sen bilirsin. Benim kimseye kendimi ispat etmek gibi bir çabam yok."

"Elif. Sen konuş Fırat Abi ile. Evde ne yaparım ben?"

"Beni dinler mi sanıyorsun? Ama denerim."

"Akşam gidiyor muyuz yemeğe? Kenan aramıyor, tavır yapıyor."

"Yok. Gitmiyormuşuz. Kimsede keyif kalmadı zaten. Gülüm, biraz sakin olmayı denesen. Yani kendini kötü hissetmiyor musun? Sabahki olaydan sonra."

"Evet. Bir süre sessiz olmakta fayda var aslında."

Gülüm bu... Can çıkmadan huy çıkmazdı.

O gittikten sonra Fırat aradı. "Hazırlan, eşya bakmaya gidelim," dedi.

Gidip eşyaları seçmiştik. Her şeyi düşünmüştü Fırat. Evin fotoğraflarını çekip, duvar ölçülerine kadar yazmıştı. On güne kadar getireceklermiş eşyaları. Biz de bu arada halı, perde, mutfak eşyalarını seçecektik. Belki tatilin son haftasını evimizde geçirebilirdik. Ne de olsa Gülizar Anne ve kızlar, o hafta Diyarbakır'a döneceklerdi. Doğrusu Gülüm'ün kaprislerini çekmeyi hiç istemiyordum.

Hava öylesine soğuktu ki, Elif titriyordu. Elinden tutup küçük ama sıcacık bir lokantaya soktum. Onun sabah istediği gibi rahat bir yerdi burası. Gülümsedi. Dışarıyı seyredip "Çok güzelmiş burası," dedi.

"Hiçbir şey senden daha güzel olamaz!"

Susarak dışarıyı seyretmeye devam etti.

"Fakültede çok hayranmış insanlar sana."

Bana doğru döndü. Gözleri başka bakıyordu. Ürkek... Kimsesiz... Sıfatlandıramıyordum.

"Bizim Sinan'ın dayıoğlu da orada okuyor. Sinan ile Eylem seni almaya gelmişlerdi ya geçen ay... O zaman görmüşler. Seni uzaktan gösterince, 'Fırat Abi'nin eşi mi o? Çok hanım kız. Evli olduğu için yanaşmıyor kimse. Ama ben bizim aşiretin gelini olduğunu bilmiyordum. Bekâr olsa çoktan kapmışlardı,' demiş. Çok huzursuz oldum o gün. Elif'imi başka gözler mi süzüyor? Başka kalplere mi düşüyor ismi? Bunu sindiremem güzelim. Ölürüm ama bunu kabullenemem. Çok seviyorum seni. Söyle bana rahatsız eden oluyor mu hiç?"

"Saçmalama, Fırat! Olsa söylemez miyim?"

"Söylemezsin! Yapacaklarımdan korkar, söylemezsin."

"Ama yok işte. Kimsenin beni rahatsız ettiği yok! Hadi, açlıktan öldürdün beni. Sabah da Gülüm'ün gazabına uğradık, yiyemedik bir şey."

Gülüyordu Elif. Arkama yaslandım, ben de ona gülümseyerek baktım.

"O da Gülizar Hatun'un gazabına uğradı. Hoşuna gitti, değil mi? Hadi inkâr etme!"

"Ya yok... Ama hak etmedi de değil hani."

"Eşyalar gelir gelmez evimize geçelim. Sen, ben, Ali."

Elif'in gözlerinden bir an gölgeler gelip geçti. Sonra o manzarayı, ben de onu seyrettim. Yemek yedikten sonra da epeyce

oturduk. İyi geldi ikimize de bu sakinlik. Eve döndüğümüzde bebeğimiz uyumuş, ev halkı da sessizce televizyon seyrediyordu. Ama bu sakinlik biz içeri girene kadardı tabii...

Gülüm "Abi... Hoş geldiniz. Ev almışsınız, hiç haberim yoktu. Hayırlı olsun. Biz bu eve yerleştik diye mi gidiyorsunuz yoksa? Elif, ne gerek vardı ki? Zaten burada kalmıyorsun, Diyarbakır'dasın sen," dedi nefes almadan.

"Elif böyle şeylere karar vermez, Gülüm! Bu benim isteğimdi. Hem Elif yokken, ben yine başınızdayım, merak etme."

"Ev senin abi. Biz senin evine çöreklendik zaten," dedi Kenan.

"Çöreklenmek ne demek? Benim her şeyim senindir."

"Sağ ol, abi."

Ve yine gece... Olabildiğine karanlıktı. Hava sisliydi, şehrin ışıkları bile görünmüyordu. Eski bir şarkı çalıyordu. Elif camın kenarında, gözleri kapalı müziği dinliyordu. Dayanamadım daha fazla. Ayağa kalkıp, elinden tutarak çektim.

"Dans et benimle."

İtiraz etmedi. Hiç yapmadığı bir şeyi yaparak, ellerini omzuma koyup, kafasını da omzuma yasladı.

"Fırat... Bir an önce evimize taşınalım. Gülüm beni çok gerdi bugün."

"Biliyorum meleğim, sabret."

Bir süre dans ettik. Elif kafasını kaldırıp yüzüme baktığında dudaklarına eğildim. Sıcacıktı. Karşılık vermiyordu ama çekilmiyordu da. Bu bile iyi bir şeydi benim için.

Kırk Sekizinci Bölüm

Sabahı sabah ettim. Elif'i izlerken gözüme bir damla uyku girmedi. Melekler gibiydi. Onu kaybetmekten deli gibi korkuyordum. Bir şey olacak da, onu bana getiren kader tekrar geri alacakmış gibi...

Şimdi giyinmiş saçlarını toplarken, bir kadının kölesi olmayı hiç bu kadar istememiştim.

"Hadi, Fırat! Ali'yi bana ver de giyin. Gidip mutfak eşyası, halı falan neyimiz eksikse alalım hemen."

Gülüyordum. Öyle telaşlıydı ki. Gülüm onu nasıl bezdirdiyse, bir an önce kaçmak istiyordu bu evden. Sonra o güzel yüzü asıldı aniden.

"Aaa! Bana da bakar mısın! Seni bugün evde sanıyorum. İşe gideceksin hâlbuki. Ben Elmas ile gideyim mi, Fırat? Ya da Bilge ile... Yani ikisi de olabilir."

"Dur, dur... Evet, benim işe gitmem gerekli, bir toplantımız var. Şöyle yapalım. Sen kızlarla çık mutfak eşyalarını al. Ben de size katılayım sonra."

"Tamam."

"Telefonun yanında olsun. Bir de bluzunu değiştirsen mi? Hava da soğuk zaten."

Elif'in giydiği bluz V yakalıydı, göğüs çizgisi görünüyordu. Parmağımı istemsizce oraya dokundurduğumda, kalp atışlarım delicesine hızlanmıştı. Ama Elif utanarak geri çekildi. Dolaptan bir kazak alıp, banyoya geçti.

Aşağıya indiğimizde Sevim Abla kahvaltıyı hazırlıyordu. Gülüm "Günaydın, nihayet uyandınız," dedikten sonra annemin ters bakışını görmüş, başka laf edememişti.

Elif keyfini bozmadı. Neşeyle "Herkese günaydın. Eee, hem bu çocuğun halaları?" deyip Ali'yi Bilge'nin kucağına verdi. Sonra kahvaltı hazırlayan Sevim Abla'ya yardım etmeye başladı.

Gülüm "Ayy... Otursana Elif, hazırlıyor kadın işte," dedi.

Annem her an Gülüm'ü parçalayabilirdi. Elif hemen elini Sevim Abla'nın beline sararak, "Ben ona zevkle yardım ediyorum. Biz onunla beraber ne kahvaltılar, ne yemekler hazırladık," dedi.

Kenan "Hakikaten ya. Geçen yaz bayağı kaptırmıştınız. Evde her akşam değişik değişik yemekler olurdu," diye katıldı.

Bilge "Karın tuhaf tuhaf menüler vermese yine olacak ama..." dedi mırıltıyla.

Gülüm "Aaa, zaten şirkette yoruluyorum, bir de evde uğraşamam hiç işle güçle," dedi.

Bilge "Tabii doğru ya, masallar diyarında prensestin sen. Neyse artık işe gitmeyeceğine göre..." dedi.

"Benim ruhum prenses, ne yapayım? Yapımda yok hizmetçilik."

Bu 'hizmetçi' kelimesiyle nevrim nasıl döndü bilemiyordum ama Kenan'ınki benden önce davranmıştı.

Ayağa kalktı, gidip masaya oturdu. "Gülüm! Hadi gel çaylarımızı doldur," dedi.

Gülüm, Kenan'ın bakışlarını görünce gelmiş ve suratını asarak çayları doldurmuştu.

"Anne, Elif bugün Bilge ve Elmas'la dışarı çıkacak. Eksikleri alsınlar. Ben sonra onlara katılırım," dedim.

"Tamam, oğlum. Ben bakarım paşama."

Elif "Geç kalmayız, anne," dedi.

"Sıkıştırma kendini, rahat rahat gönlünüze göre seçin. Aklın kalmasın."

"Elif, yardıma ihtiyacın olursa ara lütfen," dedi Kenan.

"Ararım, teşekkürler."

"Elmas, dikkatli kullan," dedim.

"Merak etme," diye cevap verdi Elmas.

Kenan ile ayağa kalktığımızda Elif de ayaklandı. İlk evlendiğimizde annem onu öyle alıştırmıştı. Bizi uğurlamaya kapıya gelirdi hep.

"Elif, şu kartı da al yanına," dedim.

"Ben de var ya Fırat, daha önce bırakmıştın," dedi Elif.

"Sen şunu da al, yanında kalsın. Dur şifresini de yazayım."

Eğilip Elif'i yanağından öptüm. Kenan'a bakıp gülümsedi. "Hadi, kolay gelsin size," diyerek uğurladı bizi.

Arabada Kenan epey düşünceliydi. "Abi, ben mi tanıyamamışım Gülüm'ü ya! Nasıl bu kadar değişebilir?"

"Bilmiyorum, Kenan. Sabret biraz, uyardıkça düzelir belki."

"Fazla şımardı birden. Ben bilirim onun dizginleri ele almayı, geceden beri de işe gelmek için yalvarıyor bana."

"Bak bu kesinlikle olmaz! Milleti canından bezdirdi. Sana canım feda ama..."

"Yok, abi! Bence de iyi oldu. Hem iş yerinde, hem evde birlikte olmak beni feci gerdi. Gülüm'ü Elif ile kıyaslamıyorum bile."

"Onu öyle çok seviyorum ki, kimseyle kıyaslayamıyorum Kenan. Of! Of!"

"Âşık adam!"

Bugün öyle çok yorulmuştum ki, ayaklarımın üzerine basamıyordum. Kızlar da aynı vaziyetteydiler. Fırat bize epey geç katılmıştı. İşi çok yoğunmuş bugün. Ama hemen hemen bütün eksiklerimizi almıştık. Yarın yeni evimize göndereceklerdi aldıklarımızı. Elmas "Gelenleri yıkayıp, yerleştirelim dolaplara," dedi. Bu bile bana çok heyecan veriyordu nedense. Yemek masasında öyle derinlere dalmıştım ki...

Gülizar Anne "Siz bayağı bayağı yorulmuşsunuz kızlar, sesiniz çıkmıyor," dedi.

Fırat "Bütün alışverişi bir güne sığdırdılar. Ben iki saat gezdim onlarla, ayaklarım ağrıdı," diye girdi araya.

"Ya, Ali var diye öyle yaptık. Annem de biraz dinlensin istiyorum. Ben okuldayken zaten yeterince yoruluyor," dedim.

Gülüm "Bence de," dedi. "Biraz da siz bakın, annem dinlensin. Bırakıp bırakıp gitmekle olmuyor, değil mi anne?"

Gülüm bunu şaka ile karışık söylemişti. Amaç, anneme samimiyetsizce yaranmaktı. Elimdeki çatalı keyifsizce tabağa bıraktım.

Of! Bu salonun rengi mi böyle üstüme geliyordu, yoksa Gülüm'ün iğneli lafları mı? Kenan'ın hatırına, ağzımı açıp tek laf etmedim.

Gülizar Anne "Ne dinlenmesi! Verseler, onu da alıp giderim Diyarbakır'a. Öyle alıştım ki, yazın Elif buraya döndüğünde ne yapacağım bilmem," dedi.

"Sen de benimle gelirsin, anne," dedim.

Gülüm "Buldun tabii mis gibi bakıcıyı," dedi yine.

Dayanamıyordum artık bu iğneli laflara. Hâlbuki kendime söz vermiştim, onunla bir olmayacağıma dair...

"Sen ne diyorsun, Gülüm? Şöyle açık açık söylesene artık. Hakikaten bıktım senin imalı cümlelerinden."

"Ne dediğim gayet açık sanıyordum."

"O zaman ben anlayamıyorum diyelim. Lütfen daha açarak anlatır mısın?"

Arkama yaslandım. Uzun zamandır böyle sinirlenmemiştim. Çok zor böyle olurdum ben. Ama oldum mu da sakinleşemiyordum. Bakışlarımın hedefi dimdik Gülüm'dü.

"Bak sen! Bizim sakin, hanım hanımcık Elif'imizin arkasında neler varmış?" dedi.

Fırat "Elif! Hemen kalk ve tartışmaya devam etme sakın!" dedi. Çok sinirlenmişti. Gülüm'ü boğmak istediğine emindim. Ayakta beni bekliyordu. Elimdeki peçeteyi masaya bırakıp kalktım.

Gülizar Anne'ye dönerek, "Özür dilerim, anne. Ben Ali'ye bakayım," dedikten sonra merdivenlere yöneldim. Diğerleri hâlâ masadaydı. Ben yukarı çıkarken, Kenan'ın öfkeli sesi tüm evi inletti.

"Artık içimden senin yüzüne bakmak bile gelmiyor, Gülüm. Nasıl bir insan oldun sen?"

Sandalyesini sinirle geriye doğru iterek, hızla peşimden geldi. İkimiz de oldukça gergin bir şekilde Ali'nin odasına girdik ve beşiğinin önünde durduk.

Kenan moralsizce mırıldandı. "Bazen keşke hep çocuk kalsaydık diyorum, Elif."

"İnan bana, bunu en çok isteyenlerdenim."

"Ben onun adına özür dilerim senden. Seni ne kadar sevdiğimi bilirsin. Kırılmanı asla istemem. Benim için Elmas ya da Bilge'den farkın yok. Yeri geliyor en iyi sırdaşım oluyorsun sen."

"Hey! Yapma böyle. Sakın özür dileme. Hele de başkasının yaptıkları için. Sen benim için çok özelsin. Abimin yerine seni koydum."

"Biliyorum. En çok da bunun için üzülüyorum ya işte."

Kenan koltuğa çöküp kalmıştı. O sırada Fırat geldi yanımıza. Bir bana, bir de Kenan'a baktı. Sonra da gülmeye başladı. Sinirleri bozulmuş gibiydi. Aptalca ona bakmaya başladık.

"Gülüm ve mağdurları. Güzel senaryo çıkar aslında bundan."

"Şşştt! Çocuk uyanacak," demiştim ama Kenan gibi ben de gülmeye başlamıştım.

Sonra... Yani susabildiğimizde, Fırat "Burnunu sürttür şunun biraz. Yoksa başa çıkamayacaksın, Kenan!" dedi.

"Merak etme. Şu mağdurun da bir intikamı olacak."

"Hadi çıkın odadan artık, çocuğumu uyandıracaksınız."

Kendimle baş başa kalmayı bazen hiç sevmiyordum. Ona cevap yetiştirdiğim için kendime çok kızgındım. Yapmamalıydım. İnsan nefsine nasıl da yeniliyordu bazen. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum, kapı sesiyle irkildim. Gülizar Anne ve kızlar girdiler içeriye. Farkında bile değildim ama ağlıyormuşum meğer. Bunu o kadar çok yapıyordum ki, yemek yemek, yürümek gibi bir şey olmuştu artık benim için. Özellikle de yalnız kaldığımda.

Bilge "Bak, gördünüz mü işte, dedim size," diyerek yanıma geldi.

Elmas "Elif, ağlama lütfen," deyince hemen yüzümü silip gülümsedim.

"Geçti. Önemsiz birkaç damla gözyaşı işte. Döktüm ve bitti."

Gülizar Anne "O arsız aşağıda yayılsın, televizyon izlesin, sen de burada otur ağla, e mi?" dedi.

"Anne, özür dilerim gerçekten. Biliyorsun, tartışmayacaktım onunla."

"İnsan da sinir mi bırakıyor! Dileme özür falan. Heyheylerim tepemde zaten!"

"Yarın gidip, gelecek eşyaları yerleştirelim. Mobilya falan yok ama. Gidip orada mı kalsak, anne?"

"Aaa! Duymayayım, Elif! Burası sizin eviniz. Dağdan gelip bağdakini kimse kovalayamaz! Canına okurum ben adamın. Otur oturduğun yerde. Ne zamanki mobilyalar gelip yerleşir, ben de 'bu ev tamam olmuş artık' derim, işte o zaman sen oğlunu alıp evine gidersin, biz de Diyarbakır'a."

Bilge "Kusura bakmasın. Gelip bizimle oturmak isteyen oydu. Ben hiçbir yere gitmem," dediğinde, Elmas ona destek verdi.

"Ben de. O cadıya istediğini verecek değilim. İsteseler başka bir ev açabilirlerdi. Onun amacı üzerimizde otorite kurmak."

Bilge "Gösteririm ben ona otoriteyi!" diye kızıyordu.

"Kızlar, yapmayın böyle. Kenan'ı düşünün. Öylesine mutsuz ve huzursuz ki. Gerçekten çok üzülüyor. O bunu hak etmiyor," dedim.

Gülizar Anne "Ah Elif, ah! En çok da bunun için üzülüyorum ya. Kendi başını yaktı," dedi iç çekerek.

"Yok, ben artık başka çözümler bulacağım. Mesela söylediklerine cevap vermeyecek, kimse yokmuş gibi davranacağım. Kız şirret! Laf yarışına girilmez onunla. Anladık artık bunu."

"Hadi... Hadi yatın artık. Beynimi kazana çevirdiniz. Sabah kalkıp Elif'in evine gidin, gelenleri yerleştirin. Ben de sonra paşamı alıp yanınıza gelirim."

"Sağ ol, anne. Sen olmasan ben ne yapardım bilmiyorum."

Sarıldım Gülizar Anne'ye. Anneme. Bana yaptıklarını ancak bir anne yapabilirdi. Hele de okumam için verdiği çaba... Anlayış... Misafir olduğunda bile beni zorla odama göndermesi, saçımı okşayıp sevmesi... Yanağına birkaç öpücük kondurdum.

"Gel de bu kızı sevme işte. Kendi kızlarım bu kadar öpüp koklamıyor beni."

Bilge "Demek sen öpülüp koklanmak istiyorsun ha?" dediğinde yatakta, annemin üzerindeydi.

Sesleri duyan Fırat da gelmişti. Gülümseyerek "Ne oluyor burada, sizin odanız yok mu?" deyip beni kendine çekti. Saçımı öpüp, diğerlerine doğru döndü. "Alışık değil benim karım muharebeye. Bakın nasıl da rengi soldu."

"Sen karını al, pamuklara sar sarmala. Bulamazsın onun gibisini. Hadi iyi geceler."

Onlar gittikten sonra, Fırat yatağa yatıp beni kendine doğru çekti. Kafamı göğsüne yerleştirip saçlarımı öptü. Derin bir uykuya dalmışım. Gece Ali'nin karnını bile Fırat doyurmuş.

Sabah kahvaltı sonrası yeni evimize geldik. Kızlarla mutfağa, banyoya aldıklarımızı yerleştirip, perdeleri seçtik.

Akşama doğru Gülizar Anne, Ali ve Fırat geldi. Yiyecek bir şeyler getirmişlerdi. Üstümüz başımız toz içindeydi. Bu halde yemek için dışarıya gidemezdik. Yere gazeteleri yayıp, yemeğimizi yedik. Son derece keyifliydik. Nedense bu boş evde oturmak hepimizin hoşuna gitmişti. Ali deli gibi çığlıklar atıp gülüyordu. Akşam saatlerinde zil çalınca birbirimize bakıştık. Fırat kapıyı açınca, Kenan içeri girdi. Elinde sıcak lokma tatlısı vardı.

"Seversin diye düşündüm," dedi gülerek.

Kalkıp öptüm onu. "Bayılırım. Hoş geldin. Aç mısın? Bak yiyecek bir şeyler var burada."

"Açım ya... Uzatsana."

İşte bu boş evimizde geçirdiğimiz ilk ve son akşamdı. Çünkü Fırat ne yapıp ne edip, hafta sonuna kadar eşyaları getirtmişti. Çok yorulmuştuk ama nihayet ev sıcacık bir hale dönüşmüştü. Diğer evdeki tüm eşyalarımı da toplayıp buraya yerleştirmiştim. Gülizar Anne, Ali'yi öpüp kucağıma uzattı.

"Hadi artık, biz evimize gidelim. Siz de dinlenin."

"Aaa, nereye? Burası da eviniz. Anne?"

"Olmaz, kızım. Şimdi olmaz. Sonra geliriz. Bak burada üstümüz başımız da yok hiç. Hem alışveriş yapın eve. Yiyecek bir damla yok."

"Evet, annem haklı."

Akşamüstü merakına yenik düşüp gelen Gülüm de atladı hemen. "Hadi artık anneciğim, gidelim. Bak Ali'nin de uykusu var. Sen tek başına bakabilirsin, değil mi Elifçiğim? İstersen bugünlük onu da götürelim. Yerleşince alırsınız."

Duyan da iyilik yaptığını sanırdı. Yine lafları sokuşturup duruyordu. Yüzüne de sahte bir gülümseme yerleştirmişti. Ah

be Gülüm, nasıl da yanıldım ben senin hakkında! Benden büyük olmasını da kullanıyordu bazen. Olgun havalarındaydı güya.

"Bakar bakar. Yeni doğduğunda alıp geldi İstanbul'a da, kaç ay aslanlar gibi baktı Ali'ye."

Onlar gidince Fırat, ben ve Ali baş başa kalmıştık. Salona doğru yürürken Ali'yi kucağımdan aldı.

"Ben bakarım, sen mamasını yap. Doyurup yatıralım."

"Olur."

Döndüğümde Fırat altını temizlemişti Ali'nin. Gülüyordu.

"Bunu önceden yapacağımı söyleseler, gülerdim. Öf, ne pis kokutmuş bu ya!"

Güldüm. O çöpe doğru giderken, ben de Ali'yi doyurdum. Hemen uyudu. Yatağına götürüp oda ısısını kontrol ettim. Ara koridordayken eve şöyle bir bakındım. Odaları tek tek gezdim. Arkamda Fırat belirmişti. Dönüp ona baktım. Gözleri bana takılmıştı yine.

"Çok içime sindi. Sıcacık oldu, değil mi?" dedim.

"Evet. Ama evi ısıtan sensin, Elif'im."

"Senin ağzın iyi laf yapıyor ha!"

Güldü. Belimden çekip yanağımdan öptü. Kulağıma doğru eğilip, "Bıraksan... Neler söyleyeceğim sana ama..."

Çekildim. Kaşımı kaldırıp, "Bence bu kadarı yeterli," dedim.

"Diyorsun?"

"Çevrende kızların neden pervane olduğu belli."

"Kim pervane?"

Etrafına bakınıp, ellerini iki yana açmış, muzip muzip gülüyordu. Burnumu havaya dikip ona doğru yaklaştım. Koridordaydık. İşaret parmağımı göğsüne bastırarak "Okula geldiğinde üzerine yönelen ilgiyi fark etmediğimi mi sanıyorsun? Ha, bir de eski âşıkların vardı, değil mi? Aşiretten eve gelenler... Hani şu uzaktan kuzenler. Dün de Gülüm anlattı, neydi adı? Buse mi? Şirketteymiş. Kara sevda halindeymiş kızcağız."

Fırat'ın nefesi değişmişti. Bir hamlede beni duvara yasladı. Bir eli duvarda, diğeri belimdeydi. Gözlerime delibozuk bakıyordu.

"Umurumda mı hiçbiri? Benim kalbim, gözlerinde tutuşuyor. Ya sen? Farkında değil miyim insanların sana nasıl baktığının. Takılıp kalıyor bakışlar. İşte bu beni fazlasıyla deli ediyor. Yutkunup duruyorum, tatsızlık olmasın, üzülme diye."

"Ben tek başıma okul dışında bir yere gitmiyorum ki. Ona da zaten Cevat Abi geliyor."

"Okulda yeteri kadar takılı göz var zaten, Elif."

"Ne diyorsun sen?"

Fırat bana doğru eğilip yanağımdan öptü. Kulağıma yaklaşınca durup "Çok kıskanıyorum," dedi.

Gözlerinin kontrolünü kaybettiği aşikârdı. Ama elleri de vücudumu okşamaya başlamıştı. Bir gün dayanamayacağını biliyordum. Sonuçta o bir erkekti. Elleri eskisi gibi ürkütmüyordu beni. Alışmış mıydım?

"Affet beni artık. Bir şans ver, Elif. Öleceğim düşünmekten."

Boşluktaydım, dönüp duruyordum. Hep aynı yöne savrulan yapraklar gibi, kendimi Elif'te buluyordum. Çabaladıkça, kaçmaya çalıştıkça, döne döne ona doğru gidiyordum. Benim için dünyanın merkezi oydu. İşte o merkezden uzaklaştığımda dengem şaşıyordu. Kendimi tanıyamıyordum. Bir kara delikte yok oluyormuş gibi hissedip, boğuluyordum.

Yaptığımdan ölesiye pişmanlık duyuyordum. Nasıl yapabildiğime kendim dahi inanamıyordum.

O hayvan ben miydim? Nasıl baskılara izin verebildim? Of! İçinde olduğum cenderede Elif'e nasıl kıyabildim? Yok muydu bunun affı? Yoktu tabii! Sonsuza kadar cezalı mıydım? Çektiğim ızdırabın tarifi yoktu. Bu iri yarı gövdemin altında, kalbim küçüldükçe küçülüyordu. Her an kanayan bir yürekti benimkisi.

İnsan, birlikte yaşadığı insanlardan nasıl da etkileniyordu? Elif evimize geldiğinden beri beni bile değiştirmişti. O naif, sessiz yapısını bana yansıtıyordu. Onu kırmaktan ölesiye korkuyordum.

Şimdi, evimizdeki bu ilk gecede, kollarımda bana bakıyordu. Ona dokunmak ne kadar başımı döndürse de ürkmesini istemiyordum. Beline sarılarak salona doğru yönlendirdiğimde, alıp verdiği nefesin farkındaydım.

"Ben acıktım, biliyor musun?" deyince gülümsedi.

Sıkıntıyla yüzünü ekşitip, "Ben de. Ama evde Ali'nin mamaları dışında yiyecek hiçbir şey yok ki," dedi.

"Sipariş veririz."

Yüzü aydınlandı. Koltuğa geçip oturdu. Sonra etrafına bakınıp uzandı. Yüzüne ışıltılı bir gülümseme yerleştiğinde daha iyi anlamıştım; Elif kendi evinin rahatlığını yaşamak istiyordu. Doğru ya... Kızcağız evde hep saygı duruşu halindeydi. Gelen gidenin haddi hesabı olmadığı gibi, annem ve babamla yaşadığından dolayı hep muntazam bir duruş içinde olması gerekiyordu.

Şimdilerde yine hafiflemişti biraz âdetlerimiz. Önceleri gelinler kapı girişinde ayakta beklerlerdi.

Ne düşündüğümü anlamış olmalıydı ki, açıklama getirdi hemen.

"Böyle, salonun orta yerinde, televizyon karşısında uzanmayı özlemişim."

"Biliyorum, Elif."

Yanı başında yere oturup saçlarını okşamaya başladım.

Çok yorulmuştu kaç gündür, rengi soluktu.

"Fırat. Zeynep'i çok özledim. Annemler göndermeyecek mi acaba? Hani Beril ve abime terslendim ya Diyarbakır'da."

"Aaa! Sahi unuttum bak. Konuştuk biz Zeynep'le. Senin telefonun nerede? Kaç kere arayıp durmuş ama açmamışsın."

Etrafına bakındı Elif. "Mutfakta olmalı, Ali uyuyor diye titreşimdeydi."

"Zeynep iki gün sonra geliyor. Ama üç günlüğüne izin vermişler."

"Oh! Olsun, bu da bir şeydir."

"Evet. Aslında ben onu da alıp bir kar tatili yapalım diyorum ama... Sen ne dersin?"

"Aslında bu süper olur. Ama işlerini halledebilecek misin? Ali'yi üşütmeyelim bir de?"

"Bir şey olmaz. Sıkı sıkıya giydiririz paşayı. Hem topu topu iki günlüğüne..."

Kırk Dokuzuncu Bölüm

Kendi evimizde ilk sabahımız... Fırat işe gitmeden önce, eve yiyecek bir şeyler alıp geldi. Hava öylesine soğuktu ki. Ben ve bebeğim, evin tadını çıkaracaktık. Kahvaltı sonrası, Fırat'ı uğurladık Ali ile. Gözlerinde öyle büyük bir ışıltı vardı ki, sokulup yanağımı öptü ve "Cep telefonunu duy, tamam mı? Merak ederim sonra. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara, biriyle gönderirim. Ha bir de, olur olmaz kimseye kapıyı açma!" diye tembihledi.

Bunun gibi bir sürü endişe ve tembih cümlesi sıralayıp gitmişti. Öğlene doğru bebeğim uyuduğunda, evin ufak tefek işlerini tamamladım ve yemek yaptım. Ali bu evi sevmiş gibi görünüyordu. Uzun bir uykuya dalmıştı. Fırat birkaç kez arayıp, nasıl olduğumuzu sordu. Hep kalabalığın içinde olmamıza alışmış olmalı ki, şimdi bizi yalnız düşününce meraklanıyor gibiydi.

İşim bittiğinde dinlendim biraz. Bir süre sonra Elmas, Bilge ve Gülizar Anne geldi. Bilge bugün çok düşünceliydi. Yanlarında yemek de getirmişlerdi. Onları dolaba yerleştirirken, "Ben yapmıştım, anne," dedim.

"Aklım sizde kaldı. Dün taşındınız daha. Dolap boştu. Aç açına oturur bu kız dedim ama..."

"Fırat erkenden gidip alışveriş yapmış."

Elmas "Bizi de aradı, gidip bir bakın benimkilere," dedi.

"Ciddi misin? Gören de dağ başına bıraktı bizi sanır."

Gülizar Anne "Öyle sevdalandı ki, ne yaptığını o da bilmiyor," derken kaş göz yapıyordum, Bilge'nin nesi var diye. "Nesi olsun, Gülüm'ü var onun ya!" dedi.

Bilge "O kız bana bir ceza olarak gelmiş dünyaya," derken kan beynine sıçramıştı.

Elmas "Takma kafana diyorum sana," dese de, Gülizar Anne "Ama yok Bilge, senin canın başka bir şeye de sıkkındı öncesinde," diye kurcaladı.

Gidip Bilge'nin yüzünü okşadım.

"Neyin var? Hasta mısın yoksa?"

Kaçırmıştı gözlerini ama çözüm değildi. Bu kız içinde hiçbir şey tutamıyordu. Annesine doğru suçlu suçlu bakıp, "Ben galiba âşık oldum," deyiverdi.

Üçümüzün birden ağzından çıkan "Ne?" sesiyle mutfak inlemişti. Şaşkınca birbirimize baktık.

"Kime?"

Utandığı için mutfak tezgâhına döndü Bilge.

Gülizar Anne "Bilge, kim bu?" diye üsteledi. Sesi sinirli miydi? Yok değildi. Daha çok telaş ve korku vardı sanki.

"Söylesene, kızım!" diye ısrar etti Elmas. O da çok şaşkındı, ilk defa duymuş olmalıydı.

Bilge "Of! Nasıl oldu bilmiyorum! Ama aklımdan hiç çıkmıyor. Bir de... Hasta gibiyim sanki."

Gülizar Anne dertli dertli inledi. "Vah vah! Görüyor musun başımıza geleni? Baban duyarsa öldürür bizi. Söylesene kızım, kim?"

"Şirkette çalışıyor. Adı Erkan."

"Erkan? Bizim Dursun'un oğlu Erkan mı yoksa? Bilge yüzüme bak!"

Bilge dönüp utanan gözlerle annesine baktı.

"İstemeden oldu, anne. Bilemedim. Birden..."

Elmas "Peki, onun haberi var mı?" diye sorunca, gözleri doldu Bilge'nin ve başı öne doğru düştü.

Kıyamadım o haline, sarıldım hemen.

"Ağlama, Bilge."

"Yüzüme bile bakmıyor. Öyle habersiz." Çekilip annesine baktı.

Gülizar Anne sıkıntıyla buruşturdu o güzel suratını. "Kızım, dur bir okulunu bitir. Bir senen kaldı şunun şurasında."

"Bir şey yaptığım yok zaten, anne . Öyle kendi kendime âşık oldum işte."

"Yakışıklı çocuk ama... Ağzının tadını da biliyorsun hani."

Elmas, Gülizar Anne'nin yüzüne bakınca, patavatsız konuştuğunu fark etti. Galiba benim sinirlerim bozulmuştu. Tutamadım kendimi, Bilge'ye bakıp gülmeye başladım. Gülizar Anne de elindeki bezle Elmas'a vurup güldü.

"Densiz bu kız ya, kime çekti bilmem!" dedi.

Bilge "Ya niye gülüyorsunuz? Sizden bir şey gizlemeyip anlatıyorum işte," derken kızmıyordu aslında, yüzünde muzip bir ifade vardı. Mızıldanıp duruyordu.

Ali uyandığında konu zaten otomatikman kapanmış, ilgi onun üstüne yoğunlaşmıştı. Akşam saatleri olduğunda, eve gitmek için ayaklandılar ama ben izin vermedim. Yemeğe kalmaları için ısrar ettim. Masa hazır olduğunda Fırat da gelmişti. Elinde kocaman pembe gül demeti vardı. Yanağım ve boynum arası bir yerden öpüp "Seni çok seviyorum," dedi.

Belime sarıldığında, "Annenler içeride," dedim.

Gülümsedi. "Biliyorum. Gülüm, Kenan'ı aradı şirketteyken. Kıskançlık krizine girmiş. Kıymetli gelinlerinin yanından dönemediler diye söyleniyordu."

"Onu bir gün parçalarsam şaşırma," dedim.

"Şşştt! Yakışıyor mu sana bu laflar? Hem ne istiyorsunuz kızcağızdan anlamadım."

"Kızcağız ha?"

Beni kızdırmaya çalışıyordu Fırat. Belimden daha da çekip dudaklarıma bakmaya başladı. Fısıltı halinde konuşuyordu.

"Sinirlenince dehşet çekici oluyorsun."

"Bırak, görecekler!"

"Görsünler. Sen benim karımsın!"

Daha da çekiyordu kendine. "Dur!"

"Çok istiyorum seni."

"Lütfen!"

"Öyle çok seviyorum ki. Ya sen? Hiç mi sevmiyorsun?"

Fırat gözlerim ve dudaklarım arasında gidip gelirken, "Sevmiyorum!" dedim. Bakışları değişmişti Fırat'ın, acı çeker gibi oldu. Sonra da sinirlendi.

"Hiç mi?"

"Hiç!"

Sesim çıkmıyordu sanki. Ama o birden, hışımla dudaklarıma yapıştı. İttiriyordum ama öyle kuvvetliydi ki, kıpırdatamıyordum bile yerinden. Çekildiğinde alnını alnıma yaslayıp, "Olsun! Ben seni öyle çok severim ki, bu ikimize de yeter," dedi.

Yemek boyunca hep beni izlemişti. Yemekten sonra Gülizar Anne "Fırat, biz yarından sonra gidelim diyoruz, oğlum. Biletlerimizi aldır sen," dedi.

Fırat "Acele ediyorsun anne, kalın bizde işte," diyerek itiraz etti.

"Yok. Bu kadar yeter. Elif'ime de, paşama da iyi bak. Yirmi gün nasıl dayanacağım ben onlarsız. Öyle alışmışım ki."

"Ya ben? Döndüklerinde bu ev nasıl olacak, düşünmek bile istemiyorum."

"Daha çok var. Düşünme bence."

Fırat gözlerime bakıp kalmıştı. Dikkatini dağıtmak için Bilge'ye döndüm. "Bilge, bana biraz kitap getirir misin gitmeden?" diye sordum.

"Olur. Çok iyi kitaplar var elimde. Yarın gönderirim."

"Göndermeyin, kendiniz getirin. Kahvaltıya bekliyorum."

"Kızım, bıkmadın mı bizden? Evinin tadını çıkarsana sen!"

"Sizinleyken de evin tadını çıkarabiliyorum ben, anne. Hem... Sizden başka kimim var ki?"

"Bak gene büktü boynunu bu kız!"

Ayaktaydım. Fırat elimden çekip, yanına oturttu. Elimi sımsıkı tutup, "Seni üzgün görmeye tahammül edemiyorum. Keşke... Keşke aileni ikna edebilsem," dediğinde gerçekten çok üzgündü.

Eve bir sessizlik çökmüştü. Düşünüyordum.

"Asıl ben onları affetmeyeceğim! Lütfen üzülmeyin benim için. Artık ben de üzülmek istemiyorum. Kabullendim bu durumu. Evliyim, çocuğum var ve okuyorum. O kadar da kötü değil."

"Niye ağlıyorsun o zaman?" diye sordu Fırat.

Başımı kaldırdığımda Gülizar Anne, Bilge ve Elmas'ın da ağladığını gördüm.

"Bilmiyorum," dedim. "Niye ağladığımı bilmiyorum."

Aslında herkes gibi ben de biliyordum niye ağladığımı. Annemi ve babamı çok özlemiştim. Burnunun direği sızlar derler ya... Gerçekten de sızlıyordu. Bir yanım ölesiye kızgınken, öteki yanım tutuşuyordu onlar için. Diğer taraftan baktığımda ise, Fırat ile ne yapacağımı bilemiyordum.

Evet, gittiğim psikologun bana çok faydası olmuştu. Ancak bu yine de karar vermemi sağlayamadı. Fırat ile, her yönden tamamlanmış bir evliliğe hazır mıydım? İşte asıl bilemediğim buydu! Ona öyle çok alışmıştım ki... Bazen hayatımdan yok olduğunu düşünüyordum ve o an kendimi bir karanlığın orta yerinde yapayalnız buluyordum. Benim için inkâr edilemez bir destekti Fırat. Ama bu bir ilişki için yeterli miydi?

Dönüp, ellerimin içinde bulunduğu avuçlara baktım. Sonra da güven veren gözlere... Ne yapmalıydım?

Allah'ım, bana yardım et. Öylesine bir çıkmazdayım ki!

Sağım solum... Dönecek yerim yok sanki.

Gülizar Anne "Hadi bakalım, biz kalkıyoruz artık," deyince düşüncelerimden sıyrıldım.

"Anne, lütfen. Sabah nasıl olsa geri geleceksiniz kahvaltıya. Sonra da gidiyorsunuz zaten. Kalın burada," diye ısrar ettim.

Fırat "Bence de," diyerek katıldı bana.

Tam o anda Kenan aradı. Fırat, gelmeyeceklerini söyleyip kapattı telefonu.

Gece odamızda camdan dışarıyı seyrederken, Fırat arkamdan sarıldı. Cama vuran aksimize baktım. Yakışıyor muyduk? Bizi yan yana gören herkes 'Çok yakışıyorsunuz,' diyordu. Bunun doğruluğunu kabul etmek lazımdı galiba. Fırat, tartışmasız çok yakışıklı bir adamdı. Bunun yanı sıra konuşmayı çok iyi beceriyor ve karşısındakini hemen etkisi altına alıyordu.

Babası, onun bu huyundan övgüyle söz ederdi hep. En zorlu müşterilerle görüşmeye sürekli Fırat gidermiş. Bünyesinde barındırdığı şeytan tüyünü kullanmalıydı, öyle değil mi?

Boynumu öpüp kokluyordu. İtiraz etmiyor, susuyordum.

"Öyle işledin ki kalbime. Mutsuzluğunda kahroluyorum, Elif. Son günlerde yüzüne gelip yerleşen muzip ifadeye ne oldu? Oysaki ne çok yakışmıştı sana."

Geriye doğru Fırat'a yasladım vücudumu. Titreyen bir nefes alıp vererek, daha çok sardı bedenimi. Camdan ikimizi seyretmeye devam ettim.

"Bazen kendimi çok yalnız, bazen de güçsüz hissediyorum. Bazen sana öylesine kızıyor, bazen de..."

"Evet... Bazen de?"

"Şaşırıyorum."

"Sen yalnız değilsin. Yaşadığım müddetçe yanındayım, Elif. Aramızda ne olursa olsun, ben varım! Hem sen çok güçlü bir kızsın. Bense sana her zaman hayranlık duyuyorum. Tabii bazı başka şeyler de duymuyor değilim ama..."

Fırat yine gülümseyip, belimi okşamaya başlamıştı. Döndüm aniden. Neden bilmiyorum. Belki de oynamak istedim Fırat'la. Nefes alış verişi hızlandı. Vücutlarımız neredeyse yapışıktı. Gözlerine baktım. Elim ile yanağını okşayıp, saçlarına dokundum. Ne hissediyordum? Bu duyduğum heyecan mıydı? Niye yapıyordum bunu?

Fırat o kadar şaşkındı ki... Donmuştu sanki bir an. Biraz geri çekilerek, üzerimdeki sabahlığı çıkarıp koltuğa bıraktım. Sonra da yatağa girip uzandım.

Fırat "Biraz hava almalıyım," diyerek balkona çıktı. Oysaki hava çok soğuktu. Ellerini demirlere yaslayıp, Boğaz'ı seyretti bir süre. İçeri gelip üzerindeki tişörtü çıkardı. Yanıma uzanıp beni kendine çekti. Göğsünün üzerine kafamı yaslayıp, alev almış teninin sıcaklığını duyumsadım.

"Her geçen gün beni daha fazla zorluyorsun. Tenin tenime değerken dayanmak çok zor, Elif!"

Ellinci Bölüm

Zeynep'imle geçirdiğim kısacık zaman göz açıp kapayıncaya kadar bitmişti. Rüya gibiydi. Karların üzerinde düşe kalka oynarken, eski günlerimiz gelmişti aklıma. Mahallede kim var kim yok toplanır, evimizin arka tarafındaki geniş arazide kıran kırana kartopu oynardık. Ne kadar da bihabermişiz hayattan. Sonradan karlı havayı bir başka hatırlar olmuştum. Kayseri'de uçurumun kenarına geldiğim geceyi anımsatıyordu hep.

Fırat ve Zeynep çok iyi anlaşıyorlar, neredeyse her gün telefonlaşıyorlardı. Zeynep, Fırat'ın bana yaşattıklarını bilmiyordu tabii. Bilse... Bunu düşünmek bile istemiyordum.

Dün Gülüm geldi bana. Evde çok sıkılıyormuş. Ali ile epey oynadı. Sürekli ağzımdan laf almaya çalışıyordu. Ama dedikodu yapmasına izin vermedim. Sürekli evle ilgili eleştirdi beni. Çok sadeymiş, biraz renk katmalıymışım falan filan işte.

Bugün hava öyle güzeldi ki, Ali ile biraz hava almak için sitenin bahçesine çıktık. Döndüğümde ev telefonu çalıyordu.

"Elif! Neredesin sen? Öldüm meraktan."

"Bahçeye çıktık biraz. Ali'ye hava aldırmak istedim. Cebimi evde unutmuşum."

"Yüz kere dedim, değil mi? Bana haber ver dışarı çıkarken diye!"

"Ya sen niye bağırıyorsun ki bu kadar? Altı üstü sitenin bahçesine çıktık!"

"Çıkmayacaksın! Benden habersiz adım dahi atmayacaksın!"

"Doğru ya! Ben köleydim, değil mi? Unutmuşum!"

"Saçmalıyorsun! Ne demek istediğimi anladın, Elif. Aklıma kırk tane şey geldi. Dostumuz var, düşmanımız var. Ne var yani, o kadar zor mu bir telefon açmak?"

"Kapatıyorum. Seninle tartışmayacağım, Fırat!"

Telefonu kapattığımda sinirden elim ayağım birbirine dolaşmıştı. Ali'nin ağlamasıyla kendime geldim. Kucağıma alıp odasına götürdüm. Açık hava iyi gelmiş olacak ki, hemen uyudu bebeğim.

Salona geldiğimde cep telefonum çalıyordu. Fırat'ın ismini görünce açmadım. Ama yılmak bilmiyordu. Bu sefer de ev telefonundan arıyordu. Onunla telefonda tartışmak istemiyordum. Açmadım.

Elime bir kitap alıp okumaya başladım. Ne kadar konsantre olabildiysem artık. Ama aradan yarım saat geçmemişti ki kapı çalmaya başladı. Anlamıştım. Gelen Fırat olmalıydı. Yanılmış olmayı öyle çok isterdim ki. Tartışmaya mecalim yoktu benim.

Kapıyı açtığımda gözleri sinirden deliye dönmüş bir Fırat buldum. Yutkunup kenara çekildim.

Gözlerime ters ters bakıp, içeri girdi. Hiç sesimi çıkarmadım. Usulca gidip koltuktaki yerime oturdum ve kitabımı yine elime aldım. Bu umursamaz halim onu iyice zıvanadan çıkartıyordu. Salonda sinirle birkaç tur attıktan sonra, Ali'nin odasına gitti. Yaklaşık on dakika kadar orada kaldıktan sonra geri geldi. Halen burnundan soluyordu. Elimdeki kitabı çekip, sehpanın üzerine attı.

Başımı ellerimin arasına alıp ovuşturdum. Ayağa kalkıp mutfağa doğru yürümeye başlamıştım ki, arkadan kolumu yakaladı. İnat etmiştim, yüzüne bakmıyordum.

"Yüzüme bak, Elif!"

Sesi öfkesini bastırmaya çalışan aslan gibiydi.

"Bakmayacağım."

Oysa ben mırıltılar çıkaran bir kedi gibi söyleniyordum.

"Sana hemen yüzüme bak dedim!"

"Ben de sana bakmayacağımı söyledim!"

Kolumdan salladığında sırtım duvara çarpmıştı. Canının yandığını anladığında yüzü buruştu. Eliyle duvara sert bir yumrukle çarptı.

"Kahretsin ya! Kahretsin!"

Kolumu bırakmıştı. Eliyle alnını ovuşturup "Benden o kadar çok nefret ediyorsun ki, engelleyemiyorsun. Bakışların, ifaden... Hepsi nefret dolu. Tamam, gelmiyorum artık üstüne. İstediğini yap," dedi ve ceketini aldığı gibi dışarı çıktı.

Saatler geçtiği halde dönmeyince merak ettim ama aramadım. Yapamadım, elim bir türlü tuşlara gitmiyordu. Gecenin kör karanlığıydı artık. Ama ondan ne ses, ne de nefes vardı. Gelmeyeceğini anladığımda kapının kilitlerini kontrol edip yatağıma yattım.

Zil gibi sarhoştum. Eski arkadaşlara takılmıştım bu gece. Bizim Aysu'nun kuzeni de vardı aralarında. Sarışın, orta boylarda, oldukça hoş bir kadındı. Adı... Adı neydi? *Hah, buldum; Özlem.*

Gecenin başından beri gözleri üzerimdeydi. Çocuklar takılmışlardı bana, "Elif nasıl izin verdi sana? Ektin mi yoksa kızı?" diye. Bilmiyorlardı ki Elif'in zerre kadar umurunda olmadığımı.

"Ne oldu, cicim aylarınız bitti mi?"

Başlamayan cicim ayları mı?

İçtikçe içmiştim. Kendime geldiğimde çoktan sabah olmuştu. Göğsümdeki beyaz eli görünce doğruldum. Kahretsin! Özlem! Dün gece yaşananlar aklıma düşüyordu yavaş yavaş. Birlikte olmuştuk.

"Günaydın," derken kafasıyla göğsüme sırnaşıyordu.

Hemen çıktım yataktan. Of!

"Günaydın."

Ortak hiçbir şey yoktu. Konuşacak bir şey de. Yanıma geldi yarı çıplak geceliği ile.

"Duş alabilirsin. Ekşitme suratını. Evlisin, biliyorum. Korkma bela olmam ben sana. Hem ben de istedim birlikte olmayı. Sorun yok."

Sorun yok ha! Hemen çıkmıştım o evden! Aklım Elif'teydi. Korkmuş muydu gece?

Telefonuma baktığımda bir kere bile aramadığını gördüm. Demek ki yine umurunda değilmişim. Eve vardığımda kendi anahtarımla açtım kapıyı. Ali ağlıyor, Elif onu susturmaya çalışıyordu. Seslerini duyuyordum ama içeri girip yüzlerine bakacak cesareti bulamıyordum. Elif kapı sesini duymuş olacak ki koridora doğru geldi.

Beni görünce bir an ne yapacağını şaşırıp kaldı. Sonra elindeki mama tabağıyla tekrar Ali'ye doğru yöneldi. Paşam beni

görünce el kol çırpıp duruyordu. Üzerimdeki başka tenin kokusunu arıtmadan dokunamazdım ona.

Duş alıp, giyindikten sonra Ali'yi kucağıma aldım. Elif tek kelime konuşmuyordu benimle. Öylesine sinir bozucuydu ki...

İşin kötüsü, bu durum üç gün sürdü. Sandım ki artık boğuluyorum. Sandım ki dünya dönmeyi bıraktı. Kafam allak bullak gezip, geceleri içip içip geç saatte eve gidiyordum. Kanepenin üstünde sızıp kaldığımdan, sabah fark ediyordum üzerime örtülen pikeyi.

Şirkette Kenan'la otururken, yine sığamıyordum kabıma.

"Abi, sormayayım dedim ama Elif'le bozuk musunuz siz?"

"Çok mu belli?"

"Çok! Madem bu kadar üzülüyorsun, niye gidip gönlünü almıyorsun?"

"Öylesine gizliyor ki hislerini. Ne düşünüyor, ne hissediyor, hiç bilemiyorum."

"Elif su gibi kızdır. Eminim hep iyi ve güzel düşünür."

Kenan gidince telefonumu elime alıp bir süre düşündüm. Sonunda Elif'e mesaj yazıp gönderdim.

"Özür dilerim, ben bir eşeğim!"

Cevap gelmedi.

"Seni üzdüğüm zaman, işte o zaman... Gözlerin beni öldürüyor!"

Yine cevap yoktu.

Ama yılmadım, arka arkaya gönderdim mesajları...

"Affet, Elif'im."

"Seni deli gibi seviyorum. Kimse, ama kimse ben gibi sevemez seni."

"Beni umursamadığında çıldırıyorum. Kendimi bir çöp gibi hissediyorum."

"Affet! Çok pişmanım, sen benim beyaz kar tanemsin."

"Dedim ya, gelmeyeceğim artık üstüne diye... Yalandı. Yapamam ki. Ölüyorum meraktan. Biliyorum hoş değil ama affet! Kıskanıyorum da!"

Ve bunun gibi bir dizi mesaja tek cevap yazmadı. İnat! Aslında öyle inatçı değildi Elif ama kırıyordum onu. Kırılınca da kendi kabuğuna kapanıyordu. Saat dört civarıydı, eve gittim. Zile bastım ama açılmıyordu. Kendi anahtarımla içeri girdiğimde evde kimsenin olmadığını fark ettim. Camdan bahçeye doğru baktığımda yine kimse yoktu. Nerede olabilirlerdi? Tam Elif'in cep telefonunu aramak üzereyken, köşeden bebek arabası ile geldiğini gördüm. Markete gitmişlerdi belli ki. Arabanın alt tarafına poşetleri tıkıştırmıştı. Doğru ya, kendi ruh halimle savaşırken, evdeki ihtiyaçlarla ilgilenmedim. Hemen aşağıya inip yanlarına gittim. Elif sıkıntı ile yüzüme baktı.

"Beraber gitseydik alışverişe."

"Önemi yok. Ben çocuğumla tek başıma da ilgilenebilirim."

Of! Derinden kırılmış, ses tonu öylesine durgun ki.

"Çocuğumuzla! Beraber de ilgilenebiliriz. Yani daha iyi olur demek istiyorum." Sesim öylesine kibar çıkmıştı ki, ben bile şaşırmıştım. Elif eğilip poşetleri çıkarmaya çalışırken durdurdum onu. "Ben hallederim. Sen bebeği alıp çık."

Elif tam gidiyordu ki arkasından seslendim. "Sevim Abla gelecek birazdan, Ali'ye bakmak için. Biz seninle bir arkadaşın doğum gününe gideceğiz. Yani... Hazırlan istersen."

Elif dönüp ters ters baktı bana.

Evde Ali'nin karnını doyurup uyuttuk. Elif koltuğa oturup kitabını aldı eline. Kaşları çatık ve çok ciddi. Karşısındaki koltuğa oturup, telefonumu elime aldım.

"Bekliyorum, hazırlanmayacak mısın? Gidelim diyorum."

Mesaj sesini duyunca alıp baktı. Sonra "Yuh yani!" diye söylenip geri bırakırken, bir tane daha gönderdim.

"Çok seviyorum kızım seni..."

Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme gördüm sanki bir anlığına. Somurtup bıraktı telefonu.

O anda zil çaldı ve Sevim Abla içeri girdi. Elif onu görünce deli gibi sevinip sarıldı.

"Eee, gitmeyecek misiniz siz?" diye sorduğunda hemen atladım.

"Gidiyoruz. Elif de şimdi hazırlanıyordu."

Elif ters ters bana bakıp, odaya doğru gitti. Ama döndüğünde tıkanıp kalmıştım.

"Ben seni bu şekilde hiçbir yere çıkarmam!" diye kükredim.

Amacına ulaşmış bir kadın bakışı fırlattı. "İyi o zaman, evde otururuz," dedi bir de bilmiş bilmiş.

Hemen dolabı açıp bir şal aldım ve omuzlarına bıraktım. Üzerindeki siyah mini elbise ile öylesine baş döndürücüydü ki. Saçlarını dalga dalga omuzlarına bırakmıştı ve makyajı da oldukça belirgindi. Gözlerine bakan kendini alamayacaktı.

"Bu kadar belirgin makyaj şart mıydı? Sen zaten güzelsin."

Duymazlığa gelip mantosunu giydi. Girişteki ayakkabılıktan siyah, incecik topuklu ayakkabıyı da alınca, iş çığırından çıktı.

"Beni cezalandırmak için yapıyorsun, değil mi?" diye fısıldadım kulağına.

Gözlerime dimdik bakıp, "Hiç öyle dertlerim yok. Dediğim gibi... Oturalım evde," derken eliyle salonu gösterdi.

Cadılığı üstündeydi bugün. Çaresiz kapıyı açıp yol verdim. Arabada güzel bir müzik çalıyordu ama Elif durgundu. Kafasını cama yaslayıp, sahil boyunca denizi seyretti. Mekâna geldiğimizde, vestiyere Elif'in mantosunu bıraktım. Kıskançlıktan ölmek üzereydim. Muhteşem fiziğinin gözler önünde olması yetmezmiş gibi, tüm dikkatleri üstüne çekmişti.

Elini tutup parmaklarımı parmaklarının arasına geçirirken mesaj belliydi. *'O benim!'*

Tolga "Ooo, güzel Elif'imiz de burada. Hoş geldin," dediğinde, "Hoş bulduk, Tolga," diyerek cevap verdi.

"Her zamanki gibi muhteşemsin," dediğinde, şu Tolga'nın kaç yıllık arkadaşım olduğunu unutup bir yumruk sallasam diye düşünmüyor değildim.

Tolga gittiğinde elimi Elif'in beline sardım. İtmeye çalışıyordu ama başarısızdı.

"Bu gece kıskançlıktan delirteceksin beni, orası belli. Ama bence dikkatli ol."

Yanımızdan geçen garsondan bir kadeh şampanya alarak dudaklarına götürdü. İçkiye alışkın olmadığı için çarpılması an meselesiydi. Bir çırpıda içince, yüzüne komik bir gülümseme gelip yerleşti. Oturduğumuz yerden ayağa kalkıp bana doğru döndüğünde gözlerim kamaştı resmen. Öylesine çarpıcı bir güzelliği vardı ki, girdiğimden beri birkaç arkadaşım takılmıştı bana. "Çok şanslı adamsın, Fırat," diye. Damarlarımda kol gezen kıskançlığı bastırmak için sürekli yutkunuyordum.

"Dans etmek istiyorum."

Elinden tutup piste doğru götürdüm. Elim beline dolandığı andan itibaren kendimle savaşım başlamıştı. Olmuyordu işte, bastıramıyordum içimdekileri. Bir elimle saçlarını okşuyordum, diğer elimle belini. İyice yaklaşıp, yüzümü yüzüne sürerek boynunu kokladım. Deli oluyordum Elif için.

"Çekilir misin? Herkes bize bakıyor."

"Zaten bize bakıyorlardı. Hem dans etmek isteyen sendin."

İyice sarmıştım Elif'i. Dudağından aldığım buse sinirlendirdi onu.

"İşte bu kadar! Benden her zaman zorla bir şeyler alacaksın."

"Bu sözlerinin kalbime ok gibi saplandığını biliyorsun. Hiç mi acıman yok?"

"Senin var mı?"

"Anlamıyorsun, değil mi? Çaba gösterdiğimi anlamıyorsun! Ben sana âşığım, Elif! Hiç olmadığım... Olamayacağım kadar âşık..."

Elif yüzüme alayla gülümseyip "Oturalım," dedi. Birkaç dakika sonra karşıdan geleni görünce şaşırdım. Derya'ydı bu.

Elif hırsla yüzüme baktı.

"Bana öyle bakma. Geleceğinden haberim yoktu."

Suratı asılmıştı Elif'in. Beş dakika sonra arka masadan duydukları ise, benim için tam bir kâbus oldu.

"Şu erkekleri anlamak çok zor. Mesela Fırat'a bak. Karısı bir içim su. Fazlasıyla güzel. Ama bu ona yetmiyor ki geçen gece Aysu'nun kuzeni Özlem ile çıktı bardan. Geceyi de onda geçirmiş. Aysu'nun dediğine göre, karısının yanında Özlem sönük kalır. Ama düşündüğünde, şu zavallıcık da taktığı boynuzlardan habersiz dolaşıyor işte..."

Elif'in bir anda gözleri doldu. Sonra sinirle parladı. Çantasını aldığı gibi hışımla kalktı. Şaşkınlığımı üzerimden atar atmaz peşinden fırladım. Ama taksiye nasıl bindiğini bile anlayamamıştım. Arabayla takip etmeye başladım. Direksiyonu kırıp taksinin önüne geçtiğimde durdular.

"İn arabadan!"

"İnmeyeceğim!"

"Hopp, kardeşim, ne oluyor, dağ başı mı?" diyen şoföre, "Al paranı, sen karışma! Karım o benim," dedim.

Elif'in kolunu tuttuğum gibi dışarı çıkarmıştım. Taksici gözlerimi görünce korkuyla basıp gitmişti.

"Sen nesin ya? Kimsin? Karşıma çıktığın güne lanet ediyorum! Mecbur muyum ben sana? Ölüm mü kurtuluşum? İyi, tamam o zaman."

Karşıdan hızla gelen arabanın önüne doğru atmıştı kendini. Hiç bu kadar korktuğumu hatırlamıyordum. Onu nasıl kolundan yakaladığımı da. Hıçkırarak ağlıyordu. Sımsıkı sarmıştım. Öyle hızla çıkmıştı ki. İncecik elbise ile tirtir titriyordu. Ceketimi omuzlarına bıraktığımda tutup fırlattı.

"Özür dilerim. Sana bir şey olsa ne yaparım ben? Yaşayabilir miyim?"

Defalarca fısıldadım kulağına. Defalarca itti ve suratıma okkalı bir tokat geçirip "Uzak dur benden!" dedi.

Geçip arabanın arka koltuğuna oturdu. Eve geldiğimizde Sevim Abla uyumuştu. Eşofmanlarını alıp duşa girdi. Çıktığında yüzü kıpkırmızı olmuştu. Öyle çok üşümüştü ki, sıcak suyun altında beklemiş olmalıydı.

"Elif... Konuşalım."

"Neyi? Boynuzlarımın renginden mi bahsedeceğiz yoksa?"

"Çok alkollüydüm, hatırlamıyorum bile."

"Bana ne ya? İnan bunlar beni hiç ilgilendirmiyor! Daha önce de söylediğim gibi, istediğin gibi yaşayabilirsin. Ama beni o iğrenç ortamınıza sokamazsın! Küçük düşüremezsin!"

"Elif, lütfen. Ben... Dayanamıyorum artık buna. Kaç gündür bozuğuz diye nefes alamadım. Şimdi ise..."

"Hemen yarın Diyarbakır'a gitmek istiyorum!"

Elli Birinci Bölüm

Yedi yıl sonra...

Çok seneler geçmişti aradan. Bazen şivemin bile başkalaştığını düşünüyordum.

Değişen ne olmuştu?

Bunu kendime o kadar çok soruyordum ki. Ali'ye baktığımda, geçen zamanın daha fazla farkına varıyordum. Kocaman olmuştu. Bu sene ikinci sınıfa gidiyordu artık. Küçükken ne kadar da bana benzerdi? Şimdi babasının küçük bir kopyasıydı sanki. Bir tek gözleri bana aitti. Geriye kalan ne özelliği varsa Fırat'tan almıştı. Aniden parlaması, sonra pişmanlıkla ışıldayan gözleri... Yaşama sebebim, Ali'm!

Okuldan geldiğinde heyecanla yaşadıklarını anlatması, koşuşu, merhameti... Her şeyim. Nasıl bir geceden bana gelmiş olursa olsun, Rabbime her gün şükrediyordum onu verdiği için.

Zeynep de çok büyümüştü. Muhteşem bir genç kız olmuştu. Zaten güzeldi ama büyüdükçe baş döndürücü bir hal almıştı. Hukuk okuyordu. O da ikinci sınıftaydı. Öyle azimli ve hırslıydı ki, ona hayran olmamak elde değildi. Fırsat bulduğu an soluğu yanımda alıyordu. Evdekiler de ona çok alışmıştı.

Annem ve babamı sorarsanız durum aynı. Yani hemen hemen...

Üç yıl önceydi, Ali'yi de yanıma alıp dikildim kapılarına. Ne mi oldu? Annem yine ağladı, babamsa tutup kolundan içeriye çekti. Yüzüme kapanan son kapıydı. Gitmedim bir daha. Bu arada Beril ve abim sık sık Diyarbakır'a geliyorlardı. Uzaktan uzağa görüyordum. Gözlerinin tam içine bakıyordum her seferinde. Kızgınlıkla... Hem de her geçen gün dağ gibi büyüyen bir kızgınlıkla!

Bilge... İki sene önce evlendi. Hani şu âşık olduğu, şirketlerinde çalışan Erkan'la. Mezun olduktan sonra şirkette çalışmaya başlamıştı. Ne yapmış ne etmiş, sonunda yüzüğü parmağına takmıştı. Şaka bir yana, çok mutlulardı. Şimdilerde bebek bekliyordu Bilge. Eski fevri tavırlarından eser yoktu artık. Onu bir tek Gülüm delirtebiliyordu. O zamanlarda da "Bir iki üç..." diye saymaya başlayıp, derin nefesler alıp veriyordu. Öyle komik oluyordu ki...

Gülüm'e gelince... Yine aynı, yine aynı. Kenan'a öyle çok acıyordum ki bazen. Üstüne bir de çocukları olmadığı için gerginlik yaşıyorlardı. Gülüm'ün tüpleri tıkalıymış. Doktor üstüne doktor, ama ne fayda. Bakalım, son bir kez Amerika'ya gideceklerdi. Hayırlısı. Gülüm çocuk isteğini öyle çok anlatıyordu ki, ona bile üzülüyordum. Kimi zaman bir melek oluyordu, kimi zaman da filmlerden fırlamış süpürgeli bir cadı. Feci değişken bir karakteri vardı.

Elmas... Canım o benim. Kardeşim, arkadaşım, sırdaşım... Ne varsa o işte. En yakınımdaki insan.

Güzel Elmas'ım geçenlerde nişanlandı. Tamamen görücü usulü oldu bu iş. Elmas da itiraz etmedi. Kanı kaynadı nişanlısına. Üniversiteyi bitirince İstanbul'da kalmamış, Diyarbakır'a dönmüştü. Buradaki şirkette Mehmet Baba ile çalışıyordu. İstanbul'daki şirketi ise Bilge ile Kenan yönetiyordu. Elmas, Diyarbakır'daki günlerimin en eğlenceli yanıydı.

Gülizar Anne ve Mehmet Baba... Onlar benim annem ve babamdı artık. Ben bu evin gelininden çok, kızı olmuştum. Bunun için ellerinden ne geliyorsa yaptılar. Ama ben de yaptım. Bana ters gelen durumlarda bile, saygıda kusur etmedim, sustum. Tam altı sene boyunca, resmen gözetim altında okula gittim geldim. Ama sonunda bitirdim. Çok çalıştım, çok da ağladım, ama başardım işte. Şimdi asistanlığımı yaparken, özgürdüm artık. Bir gün evden çıkarken Mehmet Baba koluma girdi. "Gel bak, burada sana ait bir şey varmış," dedi. *Ne olabilir*

ki? diye düşünürken, işaret parmağını uzatarak "İşte o," dedi. Aman Allah'ım! Siyah, parıl parıl parlayan bir Mini Cooper.

Şaşkınca yüzüne bakıp, "Benim miymiş?" diye sorduğumda gülümsedi.

"Seninmiş." Ruhsatını ve anahtarını bana doğru uzattı. Ruhsatın içini açtığımda küçük bir not bulmuştum.

Mezuniyetinde yanında olamadım. Üzgünüm! Ama en azından hediyem yanında olmalıydı.

Sevgiler,

Fırat

Elli İkinci Bölüm

Neredeyse yedi yıldır buradaydım. Adını her an, her saniye yüreğime daha da işlediğim Elif'ten, oğlumdan uzak...

Niye mi geldim? O zamanlar, uzağa gidince, dertler de geride kalır sanmıştım. Zamanla içimdeki bu aşk biter, unuturum diye ummuştum. Öyle olmuyormuş meğer. Elif İstanbul'daki o son gecemizin ardından Diyarbakır'a döndü. Çok düşünmüştüm. Ne kadar üstüne gittiysem, o kadar uzaklaşıyordu benden. Boğuyordum artık onu. Kaçacak yeri yokmuş gibi hissettiğinin farkına vardığımda, artık kendi kendime *dur* dedim.

İdealleri vardı onun. Moralini öyle çok bozuyordum ki, son sınavları da kötü gelmeye başlamıştı. Annem bir gün karşıma çıkıp, "Oğlum, kız eriyor artık. Bırak biraz nefes alsın! Korkuyorum kendine bir şey yapacak diye," dediğinde şaşırdım. Bunu benim törelere sıkı sıkıya bağlı annem mi söylüyordu?

Ama yapamıyordum işte. Ona yakın oldukça, benden uzak durmasına dayanamıyordum. Ben çok başka sevdim Elif'i. İstese beni parmağının ucunda oynatabilirdi, yana döne kölesi olabilirdim güzel karımın. Karım ha! Hâlâ kendimi kandırıyordum!

İşte öyle bir psikoloji içinde karar verdim. Londra, iş için sık sık geldiğim bir yerdi nasılsa. Oradaki aracı firmalara para vermektense kendim bir ofis açabilirdim. Ne de olsa, İstanbul'da Kenan ve Bilge, Diyarbakır'da ise babam vardı.

Elmas'ın okulu bitince babama yardım ederdi. Bana fazla ihtiyaç yoktu artık.

İlk başlarda büyük bir azimle, şirketin buradaki ofisini kurdum, bağlantılarını genişletmeye çalıştım. Öyle çok çalışıyordum ki, gece yastığa kafamı koyduğumda yorgunluktan sızıyordum.

Sonraları belirli bir düzene geçince, düşünecek çok zamanım oldu. Eksileri, artıları ayrı ayrı tarttım. Elif artık yirmi sekiz yaşındaydı. Son gördüğümde iyice farkına varmıştım ki, davranışları daha olgundu ve kendine güvenen bir hali vardı. Ama yine bildik sakin, merhametli Elif'ti. Bir farkla; şimdi daha güzel ve daha kadınsıydı.

Ali'm... Onu öyle çok seviyorum ki...

İyi ki şu bilgisayarlar vardı. Her akşam konuşuyorduk onunla. On beş günde bir de mutlaka gidiyordum. Dayanamıyordum oğlumun hasretine. Yalnız dün akşam bana öyle bir laf etti ki, içime oturdu. "Babacığım, biz hep ayrı mı yaşayacağız?" O küçük yüreği anlamıyordu ki hiçbir şeyi.

'Hayır oğlum, geleceğim yakında,' diyemedim. Kameradan dudaklarının büzülüp, çenesinin titrediğini gördüm. Gördüm ya, dağıldım.

Bununla kalmadı babamla konuştum.

"Orada işler oturdu artık. Cihan'ı koyarız oranın başına. Sen dön artık, ben işlerden elimi çekeceğim," deyince gitmeyi daha bir düşünür oldum. Bir de... Bir de Elif vardı tabii. Yüreğimin kabuk bağlayamayan yarası, Elif!

Son gidişimde, babaannemi görmeye gitmiştim köye. O söyledi, köy köy geziyor bu deli kız diye. Bazı köylerde sağlık ocağı bile yokmuş. Çocuklar aşısız, kontrolsüz... Bir araba ayarlamışlar. Köy köy gezip, muayene ve aşı yapıyorlarmış. Onunla gurur duyuyordum. Aslında aşiretimiz de öylesine benimsemiş ki Elif'i... Gittiğimde görüyordum, gelen gidenle artık hep o ilgileniyordu evde.

Babam "Uzmanlığını aldığında muayenehane açarız Elif'e," diyordu.

Derin bir nefes alıp arkama yaslandım. Ne yapmalıydım?

Elif'i unutamadığıma, oğlumu çok özlediğime göre, ne işim vardı benim burada?

Koskoca yedi yıl boyunca neyi değiştirebildin, Fırat? Senden uzakta büyüyen bir çocuğun, gün geçtikçe aranızdaki uçurumun arttığı bir karın ve çok özlediğin bir memleketin var.

Birden ayağa kalkıp, asistanımı aradım ve hafta sonu için uçak bileti ayırttım. Elif'le ya olmalıydı bu aşk, ya da ben...

İşte o 'ya da ben' var ya, orası tam bir çile...

Yalnızlık tüketiyordu beni.

Yalan söyleyecek değilim. Bazı günler oldu ki, sabahlara kadar içtim. Başka başka kadınlarla oldum. Ama hiçbir şey, şu yumruğum büyüklüğündeki kalbimin sessiz çığlıklarını eksiltmedi.

Elli Üçüncü Bölüm

Fırat... Bazen öyle çok düşünüyordum ki onu. Hele de nöbet gecelerinde. İnkâr edemem, ilk zamanlar gidişine sevinmiştim. Hem de çok. Nefes alırım, rahatlarım, üzerimdeki baskı biter sanmıştım.

Ama sonra alışkanlıktan mı bilmem, bir yanım eksikti sanki. Bir boşluk gelip oturdu bir yerlere...

Konuşacak, derdimi anlatacak kimse yoktu. Tamam, ev kalabalıktı, çok da iyi davranıyorlardı bana ancak... İnsan evde kedisine, kuşuna bile alışıyor, kaybolduğunda üzülüyordu.

Fırat'ın yurtdışına yerleşme kararı beni çok şaşırtmıştı aslında. Sonraki zamanlarda, arayı en fazla yirmi gün uzattı ama düzenli gelip gitti. Oğluna çok düşkün bir baba o. Gözlerini görüyordum Ali'ye bakarken. Acı çekiyordu her ayrıldığında. Kaldı ki Ali için de aynı şey geçerliydi. Büyüdükçe babasına daha fazla bağlanıyordu.

Fırat, Londra'ya dönerken, her seferinde gözyaşları içinde bir çocuk bırakıyordu geride. Odasının her tarafında babasının resimleri asılıydı. Bazen hayranlıkla resimleri izlediğini görüyor ve babasını çok özlediğini anlıyordum.

İşin garibi, Fırat oğluna ne kadar yakınsa, bana da o kadar uzak davranıyordu. Bambaşka bir adam olmuştu sanki. Kim bilir, belki de orada bir sevgilisi vardı. Beni asıl kızdıran şey, bunu düşünürken hissettiğim burukluktu.

Fırat geldiği zamanlarda, eskisi gibi aynı yatakta yatmıyorduk. Aynı odada ama ayrı yataklarda. Camın önündeki kanepede uyuyordu. Buna kendi kendine karar vermişti ve üstüne tek kelime dahi konuşmamıştık. Zaten doğru dürüst konuşmuyordu da. Daha sessiz ve içe dönük bir hali vardı. Bir tek gözleri... Onları bazen yakalıyordum. Binbir düşünce ile beni

seyrediyordu. Belki ayrılmak istiyor ama töreler elini kolunu bağlıyordu. İçlerinde yaşadıkça, töreye verdikleri önemi daha iyi kavramıştım. Kanun gibi bir şeydi.

Hastanede, ibret alınması gereken şeyler görüyordum töre ile ilgili. O kadar çok vaka geliyordu ki. Kendilerine göre ceza biçiyorlar ve gözlerini kırpmadan işleme geçiriyorlardı. Vurulanlar, intihar süsü verilenler ve dahası...

Hastanede asistanlığa başladığımda biliyordum Mehmet ile beraber çalışacağımızı. Mehmet ilk başlarda beni çok zorladı. İsyan etmem için elinden ne geliyorsa yaptı. Ama baktı ki başaramıyor, pes etti. Artık benimle daha iyi geçiniyordu. Aşkına karşılık vermediğim için suçladı beni sürekli. Sözlü olmasa da, bakışlarıyla bunu hissettirdi hep bana.

Bir keresinde de "Sen mahkûm olmaya gönüllüymüşsün, hâlbuki özgürlük diye bağırdığını düşünürdüm gözlerinin," demişti.

Bu lafını çok düşündüm aslında. Ben özgürlük istiyor muydum? Artık bir mesleğim de vardı. Oğlumu alıp kaçsam, mutlu olur muyduk? Sonra Ali'yi izlediğimde, ev halkına ve babasına olan düşkünlüğü oturuyordu zihnime. Mutsuz olacaktı... Tabii ben de. Sevdim ben bu evi, insanlarını. Şimdi yalnızlığı düşünmek bile istemiyordum. Zaten töre kıskacı da, Fizan'a gitsek bile bulurdu bizi. Öyle küçümseyecek bir durum değildi yani.

Elli Dördüncü Bölüm

Bazı gün olur, her şey bitti dersin. Tıpkı Londra'ya gittiğimde hissettiğim gibi. Bazı gün de, her şeye yeniden başlıyorum diye sevinçle uyanırsın. Şimdiki duygularımın ne demek olduğunu bilemiyordum. Toplanıp dönmüştüm işte, Diyarbakır'daydım.

Paşam kollarımda, sevinçten deliye dönmüş bir halde "Baba! Gitmeyecek misin artık? Beraber miyiz hep? İnanamıyorum baba!" çığlıkları atarken, gözlerimden düşenlere engel olamıyordum. Evlat dediğin tüm varlığın...

Elif hastaneden yeni gelmişti. Öylesine yorgun ve sarartmıştı ki, ayakta durmakta zorlanıyordu. Bir an gözlerimiz birbirine takılınca, gülümsedi. Anneme bakıp bana doğru yürüdü ve "Hoş geldin," dedi.

Yutkundum. Dudaklarımı birbirine bastırdıktan sonra "Hoş bulduk," dedim.

Ne hissettiğimi ben de bilmiyordum artık. Fırat kesin dönüş yaptığını söylüyordu yemek masasında. "Arada sırada işleri kontrole gideceğim ama artık burada oğlumun yanında olmak istiyorum. Bazen büyüyüşünü kaçırdığımı hissediyorum," diyordu.

Hak veriyordum ona. Hele de Ali'nin gözlerinde yanıp sönen sevinç kıvılcımlarını görünce, hayatın sadece kendi isteklerimden ibaret olmadığını bir kez daha hatırlatıyordum kendime. Nitekim ne istediğim bile belirsizdi. Fırat'ın da artık beni umursamadığı ortadaydı. Önceleri gözümün içine bakan Fırat, şimdi kaçırarak konuşmayı tercih ediyordu. İşte bu feci halde sinirlerimi bozuyordu.

Mehmet Baba "Dönmen beni ne kadar rahatlattı bilemezsin, oğlum. Peki, burada mı yoksa İstanbul da mı kalacaksınız? Buna karar verdiniz mi?" diye sorunca bana döndü Fırat.

Birkaç saniye kararsızca baktıktan sonra, "Ali'yi düşünüyorum. Öğretmenini ve arkadaşlarını anlatıyor durmadan. Belli ki okulunu çok seviyor. Bir de burada kalabalığın içinde çok mutlu olduğunu düşünüyorum. Sonra Elif için de aynı şey geçerli. Asistanlığını burada tamamlamak ister gibi geliyor. Biz bir süre burada kalsak daha iyi olacak, baba. Buradaki şirkette çalışırım. İşleri biraz genişletmek istiyorum aslında. Bakalım..." dedi.

"Buna sevindim. Doğrusu, Ali'mden uzak yaşamak bana büyük ızdırap olurdu. Sonra Elif kızıma da öyle alıştık ki. Onlar bu evin cıvıltısı yahu."

"Ohh!" dedi sevinçle Gülizar Anne. "Çok şükür. Aklım çıkıyordu onları İstanbul'a götürürsün diye."

Fırat yine kaçamak bir bakış atmıştı ki, yakaladım. Bunları anlatırken bana hiçbir şey sormamasına kızmıştım. Sakince ayağa kalkıp, masadaki tabakları kaldırmaya başladım.

O konuşmuyorsa, ben de konuşmayacaktım. O bana bir şey sormuyor madem, ben de sormayacaktım!

Birkaç saat sonra, Ali ile odasına çıktık. Pijamalarını giymesi için uzattığımda, boynuma sarılıp ardı ardına öpücükler kondurdu yüzüme.

"Çok mutluyum anneciğim, bilemezsin," dediğinde gözlerimin dolmasını engelleyemedim. Sımsıkı sarıldım ona. Açılan kapı sesine döndüğümüzde Fırat'ı gördük. Ali beni bırakıp, babasının kollarına atıldı. Kuvvetli kollarıyla bir çırpıda kucağına alıp sarıldı ona. O güzel yüzünü babasının omzuna bırakırken, Fırat'ın gözleri kapanmış ve birkaç damla yaşı düşürmüştü. Ne oluyordu bu adama? Huy değiştirmişti resmen.

"Bu gece ben uyuyana kadar yanımda kalır mısınız?"

Ah be oğlum, kalmaz mıyız hiç.

O yatağına girmiş, bizse koltukta gülümseyerek oturuyorduk. Öylesine yorgun düşmüş ki minik savaşçım, hemen uykuya teslim etmişti kendini.

Fırat yine sessizdi. Onu izlediğimi fark edince, bana doğru dönüp gülümsedi.

"İyi misin, Elif?"

Bunu genel olarak sorduğunun farkındaydım. Aslında mutlu olup olmadığımı soruyordu bana. Başımı salladım.

"Evet. Yani her şey biraz yorucu olsa da, yolunda. Sorun yok."

Gülümsedi kafasını sallayarak. Yüzünde buruk bir ifade vardı.

"Peki, sen? Sen iyi misin?"

Yan yana oturduğumuz halde, kilometreler vardı sanki aramızda. Düşünmüştü bir süre. Sonra gözlerime bakıp öylece kaldı. Ne anlamalıydım bakışlarından? Gördüğüm, pişmanlık mıydı? Ya da yalnızlık mı? Başını Ali'ye doğru çevirdi.

"Şimdi daha iyiyim Elif, çok iyiyim. Öyle çok özlüyordum ki onu, bazı geceler etime iğneler batıyordu."

Yine takılmıştı gözleri yüzüme, konuşma ihtiyacı hissetmiştim.

"Onun için de aynı şey geçerli. Sevinçten kabına sığamadı bugün. Sana çok düşkün."

"Biliyorum. O da benim hayatta tutunduğum tek dalım, Elif. O bu dünyadaki her şey."

Niye bilmiyorum, gözlerim doldu. Annelik içgüdüsü yine iş başına geçmişti. Onunla aynı şeyleri hissediyorduk. Şu an bir kez daha, Fırat ile bir ömür birbirimizi göreceğimize emin oldum. Ali gibi kıymetli, ortak bir paydamız varken, yollarımız hep kesişecekti.

"Bazen öyle çok korkuyorum ki ona bir şey olacak diye... O vakit yaşayamam herhalde."

Bakışları değişti ve hemen yüzümdeki yaşları uzanıp sildi. Kızıyordu bana.

"O nasıl söz! Sakın bir daha böyle şeyler söyleme! Düşünme bile! Paşam sapasağlam büyüyüp gidecek işte."

"Saçmalıyorum bazen böyle. Neyse, hadi çıkalım da uyusun."

Birkaç saat sonra odamıza geçtik. Fırat yorgundu. Bir yatağa, bir de kanepeye baktı. Sonra da bana. Nerede yatacağına benim karar vermemi bekliyor olmalıydı. Elimle yatağı gösterdim.

"Daha önce de birlikte yattık, öyle değil mi? Hem kanepe çok rahatsız," dedim birden. Allah aşkına ne saçmalıyordum ben!

"Sakıncası olmadığına sevindim. Şey... Bacaklarım sığmıyor aslına bakarsan o kanepeye."

Muzipçe gülüyordu Fırat. Ali'nin yaramazlık yaptığındaki hali gibi. Yıllar Fırat'ı sakinleştirip, değiştirmiş gibi görünüyordu.

Tutamıyordum aklımdakileri, sormak istediklerimi sorup rahatlamalıydım.

"Fırat."

"Efendim."

"Burada kalmaya karar verirken, neden bana da fikrimi sormadın? Yani... Belki de ben İstanbul'da yaşamayı isteyebilirdim."

Şaşırmıştı Fırat. Beklemiyordu benden bu soruyu.

"Öyle mi? İstanbul'a gitmeyi mi istiyordun? Ben yurtdışındayken hep burada kalmayı tercih ettin sen. Yani yazları ya da sömestrde Ali'yi ve Elmas'ı alıp gidebilirdin evimize. Gitmedin. Ben de buna dayanarak sizin bu evde mutlu olduğunuzu düşündüm."

Fırat'ın sesi buz gibiydi. İki dakika önceki sıcak gözleri yerini poyraza bırakmıştı. Aslında İstanbul'a niye gitmediğimi ben de çok düşündüm. Sonraları buldum da sebebini. Ben İstanbul'u Fırat ile özdeşleştirmiştim. Fırat orada yoksa, yalnız hissederdik kendimizi. Söyleyemedim bunu ona. Burnumu havaya dikip, gözlerine baktım Fırat'ın. Evet, o değişmişti ama ben de değişmiştim. Mücadeleyi ve kendime güvenmeyi öğretmişti hayat bana.

"Doğru düşünmüşsün, Fırat. Biz burada mutluyuz. Peki ya sen? Sen mutlu olabilecek misin? Burası sana küçük gelmesin?"

Bana doğru birkaç adım yaklaştı. Çenemi tutup, ukala bir tavırla kahkaha attı.

"Merak etme sen beni, iyiyim böyle. Küçük falan da gelmez buralar bana. Ben bu toprağın insanıyım."

Ağzımı açıp bir şeyler daha söyleyecektim ki, "Çok yorgunum. Uyumak istiyorum. Sana iyi geceler," deyip yatağa girdi ve arkasını dönüp uyudu.

Gözlerimi kısarak ona baktım. Eski Fırat'ı sevmezdim ama en azından ne düşünüyorsa ağzındaydı. Bu yeni Fırat'ı hiç mi hiç sevmedim. *Soğuk nevale! İngiliz halkı için soğuk derler ya, kendilerine benzetmişler bunu da…*

Allah'ım, ne zordu ona yakın olup da uzak durmak. Melekler gibi uyuyordu yanımda. Sıcaklığı yüzüme vuruyordu. Sabaha kadar seyretsem doymazdım. Yıllar daha kadınsı bir hava vermişti Elif'e. Güzelleştikçe güzelleşiyordu. Zaman beni nasıl değiştirdiyse, onu da değiştirmiş, içinde bir yerlerde gizli kalmış hırçın damar gün yüzüne çıkmıştı. Üstüne gitsem, diş bileyecekti. Aslında o hallerini görmek için de sabırsızlanıyordum ama zamanı vardı. Üstüne gitmeyecektim.

Elli Beşinci Bölüm

Bugün Ali'yi okula bıraktım. Öğretmeniyle yaptığım küçük sohbet sonrası, oğlumun zekâsı kadar, sınıfı birbirine katan muzip çenesi hakkında da birçok şey öğrenmiş oldum. Öğretmenine Ali ile konuşacağımı söylediysem de, bunu yapmayacaktım. Ben oğlumun o kıpır kıpır, hayat dolu halini çok seviyor ve değişmesini istemiyordum.

Şirketteki yönetimin oldukça eski bir sistemde olduğunun farkındaydım. İnsanlar eskidikçe, yeniliklere kapatıyorlardı kendilerini. Ama biraz değişikliğin kimseye zararı olmadığı gibi, emekliye ayrılmış personelin de artık çıkışlarının yapılmasını istedim Elmas'tan...

Önce şaşırıp "Babam ne der?" dese de, taze kana ihtiyacımız olduğunu ve genç beyinlere iş imkânı yaratmanın faydaları hakkında verdiğim nutuk işe yaradı. Yöremizde zehir gibi eğitimli gençlerimiz vardı ve çoğu işsizdi. Birkaç yere haber saldığımda birçok başvuran olmuştu bile.

Akşamüstü eve dönerken, Elif'in bugün nöbetçi olduğu gelmişti aklıma. İçimdeki merakı bastıramadım ve direksiyonu ters yöne çevirerek hastanenin yolunu tuttum. On dakika sonra hastanenin acil kısmında Elif'i bulduğumda, üstü başı kan içinde koşturup duruyordu. Uzaktan seyrettim öylece. On beş, on altı yaşlarında dört beş çocuk kavga etmiş olacaktı ki, çeşitli yerlerinden bıçaklanmışlardı.

O an başka bir şey daha dikkatimi çekti. Elif'in birlikte çalıştığı uzman doktor. Neydi adı? Hah, Mehmet. Daha önce defalarca karşılaşmıştık. Elif çocuğa dikiş atarken, onu izliyordu. Ama daha çok Elif'in yüzünü.

Derin nefesler almaya çalışarak, zihnime üşüşenleri ötelemeye çalıştım. Yumruk haline dönüşen ellerim bir türlü

çözülmüyordu. Deli gibi kıskanıyordum karımı. O derme çatma toplanmış saçları, kan revan içindeki önlüğüyle bile öylesine güzel ve masumdu ki. Beynimdeki düşüncelerin ardı arkası kesilmiyordu. Ya Elif de o adamdan hoşlanıyorsa, ya aralarında bir şey varsa? Çıldırabilirdim. *Yapmaz benim Elif'im öyle şeyler!* diye teskin etmeye çalışıyordum kalbimi ama ne fayda! Susmuyordu içimdeki çığlıklar.

Ne kadar boğuştum bu düşüncelerle bilmiyorum, Elif nihayet işi bitince beni gördü ve böylece dağıldı zihnimdekiler. İlk başta şaşırsa da, sonra gülümseyerek bana doğru geldi. Etraftaki bakışlara aldırmadan yaklaştım iyice.

"Fırat! Ne arıyorsun burada?"

"Bilmem. Eve gidecektim, uğrayıp seni de bir göreyim dedim."

Gülümsedi Elif, eğilip üstüne baktı. Sıkıntıyla yüzünü buruşturup, "Şu önlüğü değiştirip gelsem olur mu?" diye sordu.

"Olur tabii. Ben beklerim seni."

"Hemen geliyorum."

Elif birkaç dakika sonra gelmişti. Temiz bir önlük giyip, saçlarını düzeltmiş ve her zamanki masum gülüşüyle "Bana yiyecek bir şeyler ısmarlar mısın?" diye soruyordu. Gözleri öyle güzel bakıyordu ki, çekemedim bakışlarımı. Çektiğimde ise Doktor Mehmet ve başka bir asistan ile karşı karşıyaydık. Nezaketen selamlaştık. İşkillendiğimi belli etmek de istemiyordum ama adamın bakışlarından, Elif'e ilgisi olduğu belli oluyordu. Nasıl fark etmemiştim ben bunu daha önce?

Meğer yıllardır ben yurtdışındayken, millet karıma hayran hayran bakıyormuş.

Elif yanındaki çıtı pıtı kadını göstererek, "Fırat, bak seni İnci ile tanıştırayım. Hastanedeki en sıkı rakibim," dedi.

"Memnun oldum."

İnci çok şirin bir kıza benziyordu. Tokalaştık ve "Ben de memnun oldum. Elif ile evli olan o çok şanslı insanı merak

ediyordum doğrusu. Ama görüyorum ki, Elif de oldukça şanslıymış. Çok yakışıyorsunuz," dedi.

"Teşekkür ederim, gerçekten de şanslı olduğumu kabul ediyorum," dedim.

Mehmet "Bence de şanslısınız, Fırat Bey. Her ne yaparsanız yapın, sizi bekleyen bir eşiniz var, öyle değil mi?" dedi.

Ne diyordu bu adam? Sinirden ölebilirdim! Elif bir şey dememe fırsat vermeden elini koluma sardı. "Onu beklemek benim için zevk, hocam. Sonuçta o benim eşim ve çocuğumun babası."

"İnci Hanım, bir akşam mutlaka yemeğe bekleriz evimize. İyi akşamlar," diyerek bu yersiz muhabbeti bitirdim.

Elif'in elini tuttuğum gibi, bahçenin en tenha yerine doğru sürükledim. Dışarısı oldukça serindi. Elif şaşkınca yüzüme bakıyordu. Gözlerinde korkuyu gördüğümde, bakışlarımı başka bir yere çevirdim. Sesimi bastırmaya çalışarak, "O lanet herifle aranda ne var, Elif?" diye sordum.

"Ne diyorsun, Fırat?"

"Sakın inkâr etme! Sana bakışlarını gördüm. Düpedüz âşık o adam sana!"

"Fırat, lütfen keser misin şunu!"

"Söylesene! Yoksa ben farkında değilken..."

Elif gözleri ateş saçarak suratıma tokadı yapıştırdı. Ama bu beni daha da sinirlendirdi. Bileğinden tuttuğum gibi sarsmaya başladım.

"Lanet olsun! Delirtme beni!"

"Asıl sen delirtme beni! Ne sanıyorsun sen beni? Namussuz muyum? Kendinle karıştırma sakın! Evli olduğumun bilincindeyim ben! Senin gibi..." dedikten sonra kurtardı bileklerini benden ve hırsla yürümeye başladı.

O tamamlamadığı cümlenin içine bir sürü sözcük sığdırmıştı. Hepsini tek tek anlamıştım ben. 'Senin gibi onunla bununla düşüp kalkan ya da evli olduğunu umursamadan zevklerinin

Dün gece İnci, Fırat'ı ne kadar beğendiğini anlatırken, çok düşündüm. Fırat her ne kadar benim şanssızlığımsa, ben de bir o kadar Fırat'ın şanssızlığıydım. Pekâlâ, o da başka biriyle evlenip mutlu olabilirdi.

Hastaneden çıkmak için eşyalarımızın olduğu dolaptan çantamı alıyordum ki, Mehmet arkamda bitti.

"Neden beni rahat bırakmıyorsun?" diye sordum.

"Çünkü o adamın seni hak ettiğine kendimi ikna edemiyorum. Mutlu değilsin, Elif!"

"Sen mi karar veriyorsun buna? Yoksa sen mi mutlu edeceksin beni?"

"Yapma, Elif! Bana bir şans bile vermedin sen!"

"Vermeyeceğim de! Bak lütfen, yıllar oldu vazgeç artık. Sen buralı da değilsin. Belki de kendi şehrine gitmelisin. İzmirliydin, değil mi? Belki gitmen senin için daha iyi olacak."

"Seni görmeden mi yaşayacağım? Dayanabilir miyim buna? Ben seni ilk gördüğüm andan beri seviyorum. O andan beri gözlerini görebilmek için ölüyorum."

"Mehmet... Gitmem gerekli."

"Sen 'evet' deseydin, alıp giderdim seni buralardan, bu ülkeden."

"Sorun da burada işte, Mehmet. Benim bir oğlum var. Buralara ait o. Diğerleri gibi bu toprağın insanı. Sonra ben gitmek istemiyorum ki, evliyim ben."

"Aman ne evlilik!"

Söyleyeceğim hiçbir şeyin Mehmet'i teselli etmeyeceğini biliyordum. "Görüşürüz," diyerek hastaneden çıktığımda, Fırat'ı arabanın içinde uyurken buldum. Kapıları kilitlemişti. Gece burada yatmış olmalıydı. Camı tıklattığım gibi uyanıp etrafına bakındı. Beni görünce kapı kilidini açtı. Geçip yanına oturdum. Ensesini ovaladığında dudaklarından "Ah!" diye küçük bir inilti çıktı.

"Tutulmuş olmalı. Anlaşılan geceyi burada geçirmişsin."

"Sayende."

Huysuzdu Fırat. Tıpkı akşamki gibi. Ama ben değildim. Elimi ensesine götürerek ovaladım. Şaşkınca yüzüme bakıyordu.

"Dön biraz. İyi gelecek."

Birden ensesindeki elimi tutup kucağıma bıraktı.

"Gerek yok! Geçer birazdan!"

Arabayı çalıştırıp, şehir merkezinden uzaklaşınca tenha bir yere çekti. Yol boyunca tek laf etmediği gibi, şimdi de etmiyordu. Öyleyse niye gelmiştik bu lanet yere!

"Anlat hadi, Elif."

Fırat derin bir nefes verdi sıkıntıyla. Yüzüme bakmıyordu.

"Yapma Fırat, neyi anlatayım?"

Sinirlenmişti. Bana dönerek gözlerime baktı.

"Ne zaman itiraf etti aşkını? Deli olacağım, Elif! Beynimde kırk tane şey dönüyor akşamdan beri. Ya sen? Sen bir şey hissediyor musun ona karşı?"

Yutkunuyordu Fırat. Ağır geliyordu tüm bunlar ona. Endişesi çok kıymetli aşireti, töreleri ve şerefleri için miydi? Yoksa beni tamamen kaybetmekten mi korkuyordu? Gözlerine bakıyordum Fırat'ın. Değişen bakışları, çare arar gibiydi.

"Ben... Hep namussuzlukla yargılandım, farkında mısın? Henüz on dokuz yaşındayken bir gece kaçırıldım ve tecavüze uğradım. Üstüne ailem beni namuslarını temizlemek amacıyla olmadık insanlarla evlendirmeye çalıştı. Hamile olduğumu öğrendim ve zorla hayatıma dalan o aşağılık adamla gitmek zorunda kaldım. Bu sefer de ailem beni reddetti. Çünkü namuslarına laf getirmiştim. Ama o abim olacak adi insana söyledikleri tek laf yok, çünkü o erkek. Sonra ne mi oluyor? Bir mucize. Okumama izin veriliyor. Ama başımda korumalarla okula gidip geliyorum. Çünkü namuslarına yine laf getirme ihtimalim var. Bu arada kocam olacak o adam, İngiltere'de gününü gün ediyor. Burada namusunu koruyacak insanlar mevcut olduğu için rahat. Aradan zaman geçiyor. Ve dönüş yapmaya karar veriyor,

sevgili beyim! Döndüğünde fark ediyor ki, Elif'i de beğenen insanlar var. Bu onu deli ediyor, çünkü kafasında soru işaretleri var, namusuna laf getirdim mi diye!"

Nefes alarak, gözlerimden süzülenleri hırsla silip konuşmaya devam ettim.

"Rahat ol, Fırat! Ben o namusu sizin için değil, kendim için koruyorum. İşte bu yüzden, herkesten daha namusluyum. Daha şerefliyim. Ben sadece okudum ve çocuğumu büyüttüm. Bunun nasıl bir evlilik olduğunu yargılamadan, evli bir kadın gibi davrandım ve yaşadım. Şimdi yıllar sonra gelip, benim namusumu yargılayamazsın!"

Dışarı çıkıp hava almalıydım, yoksa boğulacaktım. Fırat bir süre sonra arkamdan geldi. Ben yaşlarımı silmeye çalışırken, o kolumdan tutup kendine çevirdi beni.

"Anlamıyorsun, değil mi? Beni hiç anlamaya çalışmadın ki zaten! Hep kendi tarafından bakıyorsun hayata. Bir de benim cephemden bak! Pişmanlıklarıma bak! Kahroluşuma bak! Ama bir bak artık! Niye gittim o kahrolası Londra'ya? Senin yüzünden gitmedim mi? Dayanamıyordum! Bu kadar yakın olup, bu kadar sevmeme rağmen, senin o kırgın yüzünü görmeye dayanamıyordum! Korktum! Sen benden her gün uzaklaşırken, seni daha fazla sevmekten koktum! Şimdi korktuğumun, namusumu kaybetmek olduğunu mu sanıyorsun? Çok yanılıyorsun, Elif. Benim tek korkum, gün gelip de kalbine başka birini alman. O günden daha kötü gün mü olur benim için? Öyle güzel ve iyisin ki, etrafında sana hayran insanların olduğunu zaten tahmin ediyordum. Ama dün Mehmet'in karşıma dikilip de 'Sen bu kadını hak etmiyorsun!' diyen bakışları bir kelepçe gibi boğazıma yapıştı, Elif. Öldürmek istedim onu. 'O benim karım, sen kimsin?' demek istedim. Kıskandım Elif, kıskandım!"

Fırat, birkaç dakika etrafta dolandı sinirle. Sonra tekrar bana döndü. Usulca yanıma yaklaşıp, elini yanağımın üzerine bıraktı. Başparmağı gözümden dökülen yaşı silerken "Olmuyor, güzelim. Yedi koca yıl geçti. Sensizliği ben yüreğime

öğretemiyorum. Ben sana takılıp kaldım. Yalnız kaldığım an zihnime düşen, sadece sensin."

Ah, Fırat! Neden döküyorsun ki o yaşları şimdi? Koskoca gövdenin içinde biriktirdiklerini neden yedi yıl sonra patlatıyorsun? Bu hayatın ikimize de yazdığı çaresizlikten ne zaman kurtulacağız?

İkimizin de gençliğine yazık değil mi? Ne olacağız biz?

Sustuk. Ne o bir şey dedi, ne de ben. İkimiz de birbirimizi anlıyorduk aslında. Belki de bizi bizden daha iyi anlayan yoktu. Ama aynı çizgide buluşamıyorduk işte. Biz yaralı bir kuş gibi çırpınan, isyan eden yüreklerimizde çözümü bulamıyorduk.

Aradan günler geçti. Fırat yine içine kapanık, soğuk Fırat'tı. Ben de yine bildik Elif oldum. Bir farkla, kafamda sürekli Fırat'ın dediklerini tarttım. Eminim ki o da benim dediklerimi düşünüp duruyordu.

Ali dışında pek bir şeyle ilgilenmiyordu ev içinde. Bütün dikkatini oğlumuzun üzerine yoğunlaştırmıştı. Paşamın keyfine ise diyecek yoktu. Bu akşam hep beraber salonda otururken, Gülizar Anne'nin açtığı konuyla birbirimize baktık.

"Durmuş Aşireti'nin düğünü haftaya Mehmet Bey, kim gidecek, konuşamadık hiç..."

"Öyle de... Benim yol gitmeye hiç halim yok, Gülizar."

"Bence de gitmeyin, baba," dedim. "Kalbinizle ilgili sorunları küçümsüyorsunuz. Doktorun dediklerini unutmayın. Dinlenmelisiniz."

"İyi de kızım, çok ayıp olur gitmezsek. Mardin'in en ileri gelen aşiretlerinden Durmuşlar. Hem babanızın da kaç yıllık dostudur Ahmet Ağa," dedi Gülizar Anne.

Fırat "Adam kendini iyi hissetmiyor, anne. Niye zorluyorsun?" dedi.

"Babamın sağlığından daha önemli değil, unuttunuz mu geçen gün olanları?" dedim.

Fırat "Geçen gün ne oldu? Benim niye haberim yok?" dedi endişeyle.

"Abartıyorlar oğlum, yok bir şey. Enfarktüs müymüş neymiş? İki ay önceydi, iyiyim şimdi. Gitmek lazım, Fırat. Bilirsin kardeşten yakındır Ahmet bana."

"Size inanamıyorum, nasıl haber vermezsiniz bana?"

Fırat özellikle de bana ters ters bakmıştı. Haber verilmesini istemeyen Mehmet Baba'ydı. Konunun dağılması için atladım hemen.

"Tamam, o zaman Fırat'la ben gideriz. Olmaz mı?"

Fırat şaşkınca bana bakıyordu. Benden böyle bir teklif beklemiyor olacaktı ki, bir şey demeden babasına döndü.

"Gider misiniz? Çok iyi olur bu."

"Aslında, ben de ne zamandır gitmedim Ahmet Amcalara. İyi olur, biz gideriz."

"Bak, gidip de oralarda kavga etmek yok ama! Sizin de sağınız solunuz belli olmuyor hani..."

"Sakın! Rezil oluruz sonra," dedi Gülizar Anne araya girip.

"Merak etmeyin," dedim. "Çocuk muyuz biz?"

Fırat'ın yüzüne bakıyordum. O da tip tip bana.

"Valla benim damarıma basılmadığı sürece neden kavga edeyim?"

"Hastaneden izin almalıyım birkaç gün."

"Mehmet Bey'den mi?"

Yüzünde öyle bir ima vardı ki...

"Hayır! Gülhan Hanım'dan! Mehmet Bey'e bağlı çalışmıyorum artık."

Fırat kaşlarını havaya kaldırıp, ayağa kalktı. Cama doğru ilerleyip karanlığı seyretti.

"Ali burada bizimle kalsın, dersleri aksamasın," dedi Mehmet Baba.

"Olur, baba," dedim. "Zaten size öyle düşkün ki..."

Gülizar Anne "Elif, ne giyeceksin kızım düğünde? Alışverişe mi çıksak?" diye sordu.

"Gerek yok, anne. Var dolabımda elbiseler."

"Olmaz, kızım. Hiç giymediğin bir şey olsun. Ağa gelinisin sen. Kıyafetin, takın ağırlığını korumalı."

"Yarın hastaneden alırım seni, alışveriş yaparız. Sonraki gün de yola çıkarız."

"Olur."

"Şimdi iyi geceler size. Yorgunum, dinlenmek istiyorum."

Fırat gittikten sonra, Gülizar Anne bana döndü.

"Kızım, nedir bu Fırat'ın hali? Nemrut nemrut geziyor ortalarda."

"Of! Bilmiyorum, anne."

"Nasıl bilmiyorsun, Elif?" dedi hayretle Mehmet Baba. "O senin kocan..."

"Ben..."

Gülizar Anne "Bu oğlan kıskançlığından böyle, Elif. Ben oğlumu tanırım. Senin çalışmana alışamadı," dedi.

"Yok, anne."

"Sen de alıştın şu kot pantolona. Azıcık bak kendine. Süslen, püslen... Erkek o."

"Anne! Babamın yanında..." diye mırıldanıyordum ki, Mehmet Baba ayağa kalktı.

"Annen haklı. Neyse, ben yatıyorum."

Mehmet Baba'nın gitmesiyle, Gülizar Anne beni dürttü. "Sen niye oturuyorsun? Kalk git kocanın yanına. Aaa, kızıyorum artık ama!"

"Anne, sana bir kaynanalık mı geldi nedir bu akşam?" Gülüp sarıldım koltukta ona.

"Sırnaşık seni. Ağız tadıyla kaynanalık da yaptırmıyorsun insana. Zaten bu evde gelin var mı, yok mu, onu da unuttur-dun bize."

"Ooo, kıyamam kaynanama..."

Yanağından öpüp kalktım. Merdivenden çıkarken dönüp ona doğru baktım. Neredeyse dokuz yıldır yan yanaydık ve bana bir annenin yapabileceği her şeyi yapmıştı. Gülümseyerek seslendim.

"Anne! Bu evde gelin yok. Sen benim annemsin, ben de senin kızınım. Öyle kaynanalık havalarına hiç kaptırma kendini."

Gözleri dolmuş gülüyordu. Ayağındaki terliği bana doğru fırlatıp, "Sen beni bir dinleme bak, ben sana gösteririm o zaman, kaynana neler yapıyormuş," dedi.

Odaya girdiğimde, beklediğimin aksine Fırat ayaktaydı. Dolabını açmış kıyafet çıkarıyordu. "Nereye gidiyorsun?" diye sordum.

"Hava alacağım biraz."

"Hani yorgundun, dinlenecektin? Ne oldu da fikir değiştirdin?"

"Yorgunum. Ama bu, hava almama engel değil."

Fırat'ın sesi oldukça sinirliydi. Yine bir şeye sinirlenmişti belli ki. Önüne dikilip kafa tutmayı düşünmemiştim ama yaptım. O ise, ben yokmuşum gibi, elindeki kazağı üzerine giymiş, geçebilmek için yüzüme bakıyordu. Çekilmeyeceğimi görünce de iki eliyle kollarımı kavrayıp beni yavaşça kenara çekti.

Tam kapıdan çıkarken söylediğim, "Geleli daha üç beş gün olmuşken buralardan sıkılman yanlış karar verdiğini gösteriyor, değil mi?" sözünden sonra eli kapının kolunda durdu. Bana doğru dönüp ters bir bakış attıktan sonra, kapıyı hırsla kapatıp geri geldi. İşaret parmağını göğsüme bastırarak "Beni asıl sıkanın ne olduğunu anlamış olman gerekiyordu! Hem de senin gibi zeki bir kızın... Neden Mehmet ile çalışmıyorsun artık, neden Gülhan Hanım? Bu değişikliğin sebebi, benim Mehmet Bey'imizin aşkını fark etmem mi? Daha fazla ilgi çekmemek mi amaç?" dedi.

Sinirden çıldırabilirdim. Göğsüme bastırdığı parmağını hışımla itip "Amacım, senin rahatsız olmamanı sağlamaktı! Evet,

Mehmet bana âşık! Hem de öyle böyle değil, ama hepsi bu! Ona defalarca evli olduğumu ve onunla olmayacağını söyledim."

Fırat bileğimden yakaladı beni. Gözleri kızgın bir boğadan farksızdı. Sesi sinirden boğuk boğuk çıkıyordu. "Haa, sen onunla böyle muhabbetlere girdin yani, öyle mi?"

"Fırat, canımı yakıyorsun!"

"Sen de benim canımı yakıyorsun! Yarından itibaren o hastaneden ayrılıyorsun. Göstereceğim ben o adi adama! Başkasının karısına sulanmak ne demekmiş göstereceğim."

"Fırat, lütfen! Gel beraber dışarı çıkalım. Hava alırız, konuşuruz."

"Neyi konuşacağız! Sana aşkını nasıl anlattığını mı?"

"Sessiz ol!"

"Şimdi gidip o adamın ağzını burnunu dümdüz etsem ne olur biliyor musun? Hemen tüm aşirete yayılır. Niye yaptığıma dair bir sürü dedikodu da beraberinde tabii... Kahretsin Elif! O şerefsizi bir dakikada yok ederler, tabii seni de!"

"Ne saçmalıyorsun sen? Ne suçum var benim?"

"Dediğim gibi, yarın ayrılıyorsun oradan. Başka bir yerde tamamla asistanlığını."

"Fırat, lütfen..."

Ağlıyordum.

Fırat bileğimi bırakıp, "Sana ulaşmak için boş yere çırpınıyordum, değil mi?" diyerek kapıyı çarpıp çıktı.

Kendimden beklemeyeceğim kadar sarsılmıştım bakışlarıyla. Hayal kırıklığını dolu dolu yüklediği gözlerinden bana nefret kusmuştu. Bense sadece gidişini seyrettim. Cam kenarındaki koltuğa oturup, üzerime battaniyeyi örttüm ve sessizce ağladım.

Nefret ediyordum bu halimizden. Nefret ediyordum mesafelerden ve nefret ediyordum o Mehmet denen heriften. İçtiğim kaçıncı kadehti bu, onu bile bilmiyordum. Bir türlü sarhoşluğu hissedemiyordum. Aklımdakiler demirden yumak olmuş gibi, bir türlü dağılmıyordu.

Elif... Elif... Ve yine Elif! Görünce olmuyor, görmeyince hiç olmuyor. Sevsem bir türlü, sevmesem başka türlü... Saat kaç olmuştu? Ayağa kalktığımda anladım alkolün vücudumdaki seyrini. Yanımda oturan Cevat da tıpkı benim gibi sessizdi bütün gece.

Benim kadehlerimin arkası kesilmeyince, göndermek istediğim halde gitmedi. Beni eve bıraktığında gece üçtü. Birkaç adım atıp da merdivenlere yöneldiğimde, Elif'i merdivenin başında bana bakarken buldum. Yavaşça inip yanıma geldi.

"Sarhoş musun sen?"

Kafamı iki yana sallayıp, "Bilmem, bence değilim... Ama sana göre sarhoş görünebilirim," dedim.

"Hadi gel. Yukarı çıkalım."

Elini koluma atmıştı ama sertçe ittim.

"Gerek yok! Ben çıkarım!"

Ben merdivenleri çıkarken, o aşağıda kalmıştı. Sinirle ellerini beline dayayıp "Sana yardım eden de kabahat zaten! Ne halin varsa gör!" dedi.

Bir hışımla yukarı çıkıp beni geçti ve Ali'nin odasına girip kapıyı kapattı. Aptal aptal bakıyordum ardından

Ertesi sabah, annemin saçlarında gezinen elleriyle uyandım. Başımı kaldırmaya çalışıyordum ama... Çatlıyordu resmen.

"Oğlum... Ne vardı bu kadar içecek?"

Annem bütün şefkatini gözlerine yüklemiş konuşmaya çalışıyordu.

"Yok bir şey, anne," desem de 'Hadi yapma ben senin annenim,' diyen bakışlarını üzerime üzerime gönderiyordu yine. Ne istiyordu sabah sabah bu kadın.

"Bildiğin şeyleri mi tekrar edeyim, anne?"

"Sabah Elif ile konuştuk biraz. Morali çok bozuktu. Ne olduğunu sordum. O da sana sormamı söyledi. Sonuçta geceleri dışarıda sabahlayan senmişsin."

"Öyle mi dedi gerçekten?"

"Öyle dedi. Oğlum, niye surat yapmak, kaçmak yerine şu kızın gönlünü almıyorsun?"

"Anne, denemedim mi? Niye koskoca yedi yılı çocuğumdan ayrı geçirdim ben? Niye?"

"Bak, Elif o zamanlar küçüktü. Her şey üst üste gelmişti. Zaman lazımdı. Ve sen o zamanı verdin. Artık daha fazla zaman verme, Fırat. Elif kendine güvenen, alımlı, akıllı bir kadın. Mücadeleni asıl şimdi vermelisin."

"Saat kaç?"

"On."

"Çok geç kaldım, işe gitmeliyim."

"Beni geçiştirme."

"Seni geçiştirmiyorum, anne. İşlerimi halledip Elif'i alacağım hastaneden. Düğün için alışveriş yapmalıyız."

"İyi madem..."

"Ali aşağıda mı?"

"Aşağıda. Leyla'yı kızdırıp duruyor. Oyuncak yılan bulmuş, kadının aklını aldı sabah sabah."

"Eşek herif! Oğlum benim."

"Fırat. Oğlunun üzüldüğünü görmeğe dayanabilir misin?"

"Allah korusun, anne! Niye üzülsün ki benim paşam?"

"Bak, nasıl da hiddetleniyorsun. Düşüncesi bile kızdırıyor seni. Peki, ben seni kahrolurken seyretmeye nasıl dayanayım? Kaldı ki Elif de benim bir kızım artık. Sabah onun o masum yüzünü görseydin..."

"Anne. Tamam, alırım ben onun gönlünü. Hadi sen rahat ol."

Bugün öylesine yoğundu ki... Ameliyatlar başarılı geçtikçe insan unutuyordu yorgunluğunu. Ama öyle günler oluyordu ki birçok kayıp birden veriyorduk. O zaman yaptığım işten de, kendimden de nefret ediyordum.

Üstümü değiştirdikten sonra cep telefonumu açtım. Hastaneden çıktığımda, Fırat'ın beni arabasının içinde beklediğini gördüm. Ona doğru yürürken bahçede çay içen Mehmet'i fark ettim. Görmemiş gibi yapıp Fırat'a doğru ilerledim. Fırat beni görünce dışarı çıktı. Mehmet onu çok rahatsız ediyordu. Mehmet'in benim yüzümden, hayatı bir ucundan tutmayışı da beni rahatsız ediyordu. Unutmalıydı beni. O çok başarılı bir cerrahtı, istese önünde bir sürü teklif vardı.

Fırat'a yaklaştıkça, aşkla bakan gözlerinin yörüngesine giriyordum. Ne kadar kızgın da olsa, bu bakışını değiştiremiyordu. Mehmet arkada, Fırat ise önümdeydi. İkisi de beni izliyordu. Kendimden beklemediğim bir cesaretle, Fırat'ın dudaklarına bir öpücük kondurdum. Mehmet'in bakışlarını göremiyordum ama eminim ki yıkılmıştı. Fırat şaşkınlıkla yüzüme bakıyordu. Sonradan Mehmet'i görmüş olmalıydı ki, yüzü değişti.

"Ben de diyorum bayram değil seyran değil, Elif beni niye öptü?"

Anlamıştı Fırat. Sinirle gülümsedi. Sonra ne olduğunu anlayamadan, dudaklarıma öyle bir yapıştı ki... Çekildiğinde nefessiz kalmıştım.

"Beni çok ama çok kızdırıyorsun! Bence dikkatli olmalısın."

Ateş saçıyordu Fırat. Başımı dikleştirip kafa tutuyordum, neyime güveniyorsam artık.

"Bence sen de dikkatli olmalısın! Aynı şekilde sen de beni çok ama çok kızdırıyorsun."

Fırat elime yapışmış, kıracakmış gibi sıkıyordu. Arabanın kapısını açıp beni oturttuktan sonra eğildi.

"Merak etme! Gördü öpüştüğümüzü. Çok bozuldu ve içeri girdi. Ama asıl ben onu öyle bir benzeteceğim ki..."

Hışımla gelip yanıma oturdu ve gaza bastı. Çok sinirliydi. Ali'nin okulunun önünde durdu. Biraz sonra, Ali gelip arabaya binmiş ve okulda yaşadıklarını anlatıyordu. Fırat onu dinliyormuş gibi görünse de, aslında hiçbir şey duymadığına adım gibi emindim.

Birlikte bir lokantaya girmiştik. Yemek yerken, Fırat bana öldürecekmiş gibi bakıyordu. Ben de ona.

Bana düğün için birkaç şey aldıktan sonra eve döndük. Ali yine kanat takmıştı bugün. Bir ara ikimizin elini de tutarak ortamızda yürüdü sevinçle. Sonra kendisini aradan çekerek onun eli ve benim elimi birleştirdi. Ne yapacağımızı şaşırsak da, Ali'yi seyredince ikimiz de çekemedik elimizi. O gerginlikle, bir de el ele geziyorduk. Ne ironik bir durumdu bu!

Ertesi sabah Ali okula gittikten sonra yola çıktık. Onu bırakıp gitmek öyle dokunuyordu ki, yine o aptal gözyaşlarımı tutamadım.

Gülizar Anne'nin "Aaa, kızıyorum bak! Bizden daha mı iyi bakacaksınız sanki?" fırçasını yiyince gözlerimi sildim.

Fırat yüzüme bile bakmıyordu. Dışarıyı seyrede seyrede gidecektim onca yolu artık. Düğünün olduğu eve daha önce de gitmiştik Fırat yokken. Birkaç gün misafir olarak kalıp dönmüştük. Rahat edeceğime emindim. Öyle sıcak insanlardı ki. Entişem Fırat'tan yanaydı. Pimi çekilmiş bomba gibi geziyordu ortalarda.

Umarım sorunsuz bir yolculuk olur!

Mardin'e vardığımızda bizi çok sıcak karşıladılar. Sanki yol boyunca surat asan Fırat değilmiş gibi, yüzünde güller açtı. Ben sadece ev sahiplerini tanırken, o neredeyse herkesi tanıyordu. Küçüklüğünden gençliğine kadar sık sık gelip kaldığı bir yermiş burası. Ahmet Ağa'nın oğlu Umut ile oldukça samimiydiler.

Evlenen de, evin küçük kızı Helin'di. Geçen geldiğimizde benimle çok ilgilenmişti Helin. Hemen hemen yirmi iki yaşlarında, sıcacık bir kızdı. Anne ve babasıyla Diyarbakır'daki evimize gelmişti birkaç kez de.

İki çocuğu daha vardı Ahmet Ağa'nın. Onlar da evliydi ve çocukları bile vardı. El işçiliği muhteşem olan büyükçe bir konaktı burası. Ortada kocaman bir avlu bulunuyordu. Mardin'deki evlere hayran olmamak mümkün değildi. Acayip güzellerdi.

Hava soğuk olduğu için içeride oturuyorduk. Düğün öncesi olduğundan ev epey kalabalıktı. Çoğu yatılı misafirdi. Ama Ahmet Ağa bizi gördüğüne öylesine memnun olmuştu ki... Bütün ilgi üzerimizdeydi. Fırat etraftakilerle şakalaşıp duruyordu. Bense evin hanımı olan Emine Teyze ve Helin ile sohbet ediyordum.

Emine Teyze ayağa kalkarak evde çalışan kadınlardan birini çağırdı.

"Hadi güzel gelinim, odanıza bir yerleşin de yemeğe oturalım artık." Gülümseyerek ayağa kalktım ve Fırat'a doğru baktım. Ama öyle koyu bir sohbetteydi ki, beni fark etmedi.

Emine Teyze ona da seslendi. "Fırat! Hadi oğul, kalkın odanıza bir yerleşin, yemeğe oturalım."

Fırat bir çırpıda kadının yanında buldu kendini. Sarılıp yanaklarından öptükten sonra, "Emine Anne, ne yemek yaptın? Sevdiğim şeyler var mı?" diye sordu.

"Olmaz mı, eşek herif! Küsüm aslında ben sana ya... Neyse. Kaç yıl olmuş adım atmamış evimize. Şu düğün de olmasa."

"Haklısın anneciğim, ne diyeyim..."

"Hadi güzel gelinimi bekletme ayakta, yol yormuş olacak ki rengi solmuş."

Fırat bana baktı o an. Gerçekten de hiç halim yoktu. Üzerimde bir kırıklık ve üşüme vardı nedense."

"Hadi Elif, çıkalım."

Odaya geldiğimizde valizi açıp giysileri çıkarttım. Ama öyle çok üşüyordum ki elim ayağım titriyordu. Fırat hemen yetişip elini alnıma koydu. "Bırak ben yerleştiririm. Ateşin de yok ama hasta mı olacaksın yoksa? Hadi biraz uzan."

Battaniyeyi üzerime örtüp uzandığımda dişlerim birbirine çarpıyordu. Fırat endişeli gözlerle bana bakıp "Doktora gidelim mi, Elif?" diye sordu.

"Yok. Geçer birazdan. Çantamda ilaç vardı, içersem iyi gelecek."

Gerçekten de ilaç iyi gelmişti. Bir saatlik uyku sonrasında kendimi daha iyi hissetmiştim. Üstümü değiştirip yüzüme biraz makyaj yaptıktan sonra aşağıya indim. İndim diyorum, çünkü uyandığımda yalnızdım. Fırat aşağıda olmalıydı.

Gülizar Anne her şeyi öyle titizlikle hazırlattı ki bana, söyledikleri kulağımdan gitmemişti. Mesela, şu topuklu ayakkabıları sadece onun hatırı için giymiştim. İndiğimi gören Fırat, kılını bile kıpırdatmadı. Tavırlarına devam etmeye kararlıydı anlaşılan.

Helin "Ooo, güzel gelinimiz de inmiş. Elif nasılsın? Daha iyi misin?" diye sordu.

"Evet canım, iyiyim. Bu ara hastanede çok yoruldum. Ondan oldu herhalde."

Emine Teyze "Ah be kızım. Zaten inceciksin! Bir de onca çalışmaya nasıl dayansın vücudun. Sen ağa gelinisin hâlbuki, tadını çıkarsana bunun."

Gülümsemiştim sadece. Zaten o kadar kalabalığın içinde söyleyecek bir şey de yoktu.

Ahmet Ağa "Mehmet Ağa gelininden pek memnun, öve öve bitiremiyor," dedi tok sesiyle.

Emine Teyze "Darısı Umut'umun başına. Fırat ile araları bir yaş ama bir türlü kimseleri beğendiremiyoruz," diye sızlandı.

Ahmet Ağa "Fırat, sen konuş bir de şu haytayla," dediğinde, "Gönlüne göre bulamamıştır, amca," cevabını aldı.

Umut "Acelesi yok diyorum, dinletemiyorum," diyerek katılmıştı konuşmaya.

Emine Teyze "Oğlum, daha acelesi mi kaldı? Vakit geldi de geçiyor, görmüyor musun? Neyse hadi sofraya artık, nasılsa bu oğlanın bizi dinleyeceği yok," diyerek bizi sofraya buyur etti.

Biz masaya geçerken birileri daha gelmişti uzak yoldan. İki tane güzel mi, güzel kadın. Neşeyle selamlaşıyorlardı. Sarışın olan kadın Fırat'ı görünce tutulup kalmış, sonra da "Fırat Ağam, hoş geldiniz," demişti.

Kumral olan kadınla daha sıcak tokalaştı Fırat. Ama beni onlarla tanıştırma gereği bile duymadı. Bu işi Umut üstlenerek, yanına çağırdı.

"Elif, gel bak seni amcakızlarımla tanıştırayım."

Usulca yanlarına doğru gidip zoraki gülümsedim. Fırat'a öyle bozulmuştum ki, tüm keyfim kaçmıştı.

"Merhaba, ben Elif."

Kızlar sevinçle bana döndüler. Kim olduğumdan daha çok, Umut'un sevgilisi zannettikleri için merakla bakıyorlardı. Umut'a attıkları imalı bakışları görünce, yanlış anladıklarını fark etmiştik.

"Bu güzel hanım, Fırat'ın eşi Elif."

Kızların yüzü değişmişti bir anda. Özellikle sarışın olanın... Tarif edemediğim bir hal vardı bakışlarında. Zoraki elini uzatıp, "Ben Yeliz," dedi. Diğeri "Ben de Tülin," diyerek tamamladı tanışma faslını.

Beni baştan ayağa süzen bakışlarına yansıyan duygunun adı neydi? Fırat benimle ilgili tek kelime etmeden kızları seyrediyordu. Onun yerine, Umut bir açıklama yapma gereği duydu.

"Kızlar Ankara'dan geldi, Elif. Yeliz öğretmen, Tülin ise mimar."

Ankara... Bu kelimeyi duymam bile altüst etmişti ruhumu.

O şehirde bana ait bir tek Zeynep'im vardı. Bir de çocukluğuma ait eskimiş hatıralar...

Hassaslaşmıştım. Çocukluğumu ve çocukluğumun Ankara'sını özlüyordum. İçindeki her şeyiyle, her varlığıyla...

"Öyle mi? Ne güzel."

Fırat neler hissettiğimi anlamış olmalıydı ki, "Elif'in ailesi de Ankara'da yaşıyor," dedi buz gibi sesiyle. Bana ait bir aile var mıydı ki?

Emine Teyze'nin sesiyle konu bölündü, yemek yenilecek olan odaya geçtik. Kocaman masalarda yığınla yemek vardı. Erkekler bir tarafa, kadınlar diğer tarafa geçmişti. Yüksek tavanlı, oldukça büyük bir salondu. Tabağıma konulanlardan ağzıma zoraki birkaç parça attım. İştahım olmadığı gibi, dokunsalar ağlayacaktım. Bu yabancı insanların içinde ne işim vardı benim? Elimin üstüne bırakılan el ile irkildim. Helin'den başkası değildi. Kulağıma eğilip "Elif, yemeye çalış, sonra da çıkıp biraz dinlen. Düğünümde hasta hasta oturursan seni affetmem," diye fısıldadı.

Gülümseyerek "Tamam," dedim. Bu çok işime gelmişti. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Zaten bu kalabalıkta kimsenin yokluğumu hissedeceğini de sanmıyordum.

Yaklaşık bir saat sonra odama çıktım. Beni pürdikkat süzen kadınlara ve "Fırat'ın karısı çok güzelmiş," laflarına sinir olmaya başlamıştım.

Güzellik dediğin nedir? Neye göre değişir?

Kendimi yatağa bıraktığımda akşam saat beş olmuştu. Niye kendimi bu kadar değersiz hissediyordum?

Fırat'ın beni umursamayan tavırları yüzünden mi? Yoksa zihnimde hep öteye beriye savurduğum 'Ankara' yüzünden mi? Ya da belki Yeliz adındaki sarışının, yemek boyunca Fırat'tan gözlerini ayırmamasına bozulmuştum. Sanki ben orada yokmuşum gibi.

Yarım saat kadar sonra kapı çaldı. İçeriye giren Fırat, derin bir nefes alıp vererek yatağın ucuna oturdu.

"Hadi kalk, bir doktora gidip gelelim."

"Gerek yok!"

"Kafanı kaldıramadığına göre, gerek var demek ki. Hem yüzünden düşen bin parça. İnsanlar da yanlış anlayacak."

"Fırat! Kim ne anlayacaksa anlasın. Lütfen git! Sabahtan beri yaptığını yap! Yokmuşum gibi davran."

Neden böyle yapıyordum ki şimdi? Bu ağlama nöbeti de neyin nesiydi? Fırat yanıma uzanıp gözümden dökülenleri sildi. Sonra da yanağımdan öpüp, gözlerime baktı.

"Kim bilir... Belki de beni biraz anla istiyorum. Sen beni yıllardır yok sayıyorsun, Elif!"

Ayağa kalktı ve bir süre camdan baktıktan sonra hızlı adımlarla odadan çıktı. Peşinden kalkıp, üstüme başıma çekidüzen verdikten sonra, camın hemen önüne konulmuş olan sedire oturdum. Oldukça geniş olan avluyu tümüyle görebilen bir odaydı burası.

Gördüğüm şey hiç ama hiç hoşuma gitmemişti. Avluda Umut, Helin, Yeliz ve Tülin bir arada idi. Fırat ise diğer tarafta iki adamla konuşuyordu. Yeliz bakışlarını bir türlü çekmiyordu Fırat'tan. Eskiden beri âşık olduğunu anlamamak aptallık olurdu.

Diğerlerinin yanına indiğimde, merdiven başında Emine Teyze ile karşılaştım.

"Elif, bir gel kızım," dedi. "Ben de senin yanına çıkıyordum."

Elindeki nazar boncuklu kolyeyi boynuma geçirirken, "Kesin nazar geldi üstüne. Sabahtan beri herkes seni soruyor. İyi misin biraz?"

Kafamı sallayıp "Niye böyle oldum bilmiyorum, Emine Teyze. Aslında bir şeyim yoktu," dedim.

"Kim soruyormuş Elif'i, Emine Anne?"

Yanımıza geldiklerinin farkında değildim. Fırat, insanların beni merak etmesine bozulmuş gibiydi.

"Hiç oğlum, celallenme! Millet merak ediyor işte. Karın su gibi kız. Bekâr mı diye soruyorlar daha çok."

Helin "Fırat Ağam, ne oldu? Kıskanç mıyız yoksa?" diye sorunca, Fırat alaylı bir gülüşle geçiştirdi ve yüzüme bile bakmadan, Umut'un yanına gitti. Dolayısıyla Yeliz ve Tülin'in de. Hararetli bir sohbet dönüyordu aralarında. Ne konuştuklarını çok merak etsem de, Helin ile birlikte mutfağa gitmeyi tercih ettim. Türlü türlü yiyecekler yapılmıştı akşam yemeği için. Kocaman bir mutfaktı burası. Aşiretlerinin genç kızları ve genç gelinleri mutfakta yemek hazırlığı içindeydiler. Burada da muhabbet çok koyuymuş meğerse. Hoşuma gitmişti ortamları. Başlarından geçen komik komik olayları anlatıp gülüşürken beni hiç yadırgamadılar. Öyle doğallardı ki, yanlarından ayrılmak istemedim. Burası bana Kayseri'yi, dedemlerin köyündeki düğün evlerini hatırlatmıştı. Ne çok hoşuma giderdi.

Helin "Elif, hadi çıkalım biz," deyince itiraz ettim.

"Sen çık, Helin. Ben burada kalmak istiyorum."

"Olur mu hiç, annem kızar valla!"

"Buradaki muhabbeti bırakıp, hiçbir yere gitmem."

Mutfaktaki kızların da desteğiyle yanlarında kaldım. Helin ellerini iki yana açarak "Tamam, sen kazandın," dedi ve diğerlerinin yanına gitti. Epeyce oyalanmış olmalıydım ki, Helin panik içinde geri gelmişti.

"Elif hadi, Fırat Ağam kızarak seni sordu."

Salona çıkarken avluda yine aynı dörtlüyü buldum.

Aman ne güzel!

Umut "Elif... Ne var o mutfakta?" diye sorunca gülümsedim.

"Hoşuma gitti muhabbetleri, oturdum yanlarında."

Yeliz "Dedikodu yapıyorlardır," deyince "Aksine, şakalaşıp duruyorlar," dedim.

"Sever misiniz köy muhabbetlerini?"

Kendi geldiği yeri mi küçümsüyordu bu kız? Bakışlara bak!

"Çok severim. Köy insanı doğaldır, daha temizdir."

Umut "Yeliz, kız sen bizim köyün deresinde az çamura yatmıyordun, ne oldu şimdi buraları mı beğenmez oldun? Daha gideli kaç yıl oldu ki?" diyerek şakayla karışık ağzının payını verdi.

"Evet ama kendimi yetiştirmeyi de bildim, abi."

Tülin "Bu kızın da kibirli hallerine ne demeli bilmem," derken Fırat'ın beni izlediğini fark ettim. Gözlerimiz çakışınca elini uzattı ve tutmamı bekledi. Ne yapabilirdim ki insanların yanında? Tuttum elinden. Kendine doğru çekip, elini belime sardı. Saçlarımı kokladıktan sonra diğerlerine döndü.

"Ben de Elif'le aynı fikirdeyim. Köy insanı bir başka."

Yeliz'in rengi kaçmıştı bir anda. Fırat'ın belimdeki eline bakıp "Ne yani... Köyden hiç çıkmayalım mı? O zaman hepimiz otursaydık köylerimiz de. Okumasaydık," dedi.

Tülin "Ne alaka, Yeliz? Bunu mu çıkardın bu muhabbetten," diye tepkisini dile getirince, ablasına ters ters baktı.

"Siz ne derseniz deyin. Ben şehir yaşamını ve insanını tercih ederim. Şimdi ben mutfaktaki kızlarla ne kadar şey paylaşabilirim ki? Hangi kitap hakkında konuşup, hangi filmi eleştirebiliriz?"

"Gerekli imkânlar tanınmadıysa onların suçu ne? Çoğu kız çocuğu okula bile gönderilmiyor! Çoğu kadın okuma yazma bilmiyor! Mesela siz, bir eğitimci olarak yaz aylarında kendi köyünüzdeki kadınlara okuma yazma öğretebilirsiniz," dediğimde, ellerini havalı bir şekilde saçlarına götürüp, göğsünün üstünde birleştirdi.

"Hah! Bir bu eksikti! Ben bütün sene yeterince yorulmuşken, bir de yazları kadınlarla mı uğraşacağım?"

Umut "O zaman konuşmayacaksın köylü hakkında!" diye kestirip attı. Fırat onu başıyla onaylayıp, bana doğru döndü.

"Elif... Bu çok güzel bir fikir aslında. Bizim köyde yapabiliriz bunu. Aşiretteki genç öğretmenlerle konuşalım."

"Süper olur. Biliyor musun, geçen sene Ali okuma yazma öğrenirken evde Leyla Abla'ya da öğrettim."

"Sahi mi?"

Yeliz "Siz aynı evde yaşamıyor musunuz? Yani geçen seneyi anlattığınız için soruyorum," diyerek araya girdi. Konuşmanın içinden seçtiği şeye bak kızın!

"Yurtdışındaki şirketteydim yedi yıldır. Yeni döndüm."

"Nasıl yani? Elif burada, sen orada mı?"

"Öyle."

Yeliz'in gözlerinden imalı bir göz süzme geldi bana doğru. Bunu Fırat da görmüştü ki, "Babamı bilirsiniz, dediğim dedik-tir. Bırakmadı Elif'i ve oğlumu," dedi.

Tülin "Aşiret kanunları ha! Oğlun olduğunu duymuştuk, Fırat. O nasıl? Kime benziyor?"

Fırat telefonundan Ali'nin resmini gösterdi onlara.

Yeliz "Bu senin küçüklük halin gibi," dedi sevimli olmaya çalışarak.

"Evet ama gözleri aynı annesi."

Tülin "Anne güzel, baba güzel, çocuk da güzel olacak tabii..." dedi fotoğrafa bakarken.

Umut "Elif, yok mu kız kardeşin falan. Ciddi soruyorum bak," deyince Fırat kızarak, Umut'un sırtına yapıştırdı

"Var! Ama senin için oldukça küçük. Boş yere soruşturma."

"Daha on dokuz yaşında. Hukuk okuyor."

"Büyümesini beklesem..."

Fırat "Umut! Kes bu muhabbeti," dediğinde, "Doğrusunu istersen, onun erkenden evlenmesini hiç istemem," diyerek araya girdim. "Çok güzel bir genç kız. Ama bir o kadar da akıllı."

"Şaka yapıyorum, kızmayın hemen."

Yeliz "Ne o, pişman mıyız erken evlendiğimiz için?" dedi.

Tuhaf tuhaf bakıyordum Yeliz'e. Pişman olmak için bir karar vermek gerekirdi. Ben hayatımın yönüyle ilgili bir karar vermemiştim ki. Başıma gelenleri yaşamıştım.

"Onu rahat bırakmayan bendim. Büyümesini bekleyemezdim, kaçırıp getirdim işte. Daha on dokuz yaşındaydı."

Yeliz "Evet doğru, Beril'den sonra değil mi? Sahi o senin abinle evli diye duymuştuk Elif, görüşüyor musunuz?" diye sordu.

"Bizim hakkımızda epey bir araştırma yapmışa benziyorsunuz."

"Yok, ilk evlendiğinizde duymuştuk. Sonraları haber almaz olduk Fırat'tan."

Fırat rahatsız olduğumu fark edip, iyice kendine doğru çekti belimden. "Elif'le evli olduğum için çok şanslıyım. Ona öyle âşığım ki, bunu hiçbir başlangıç değiştiremez! Bazen gözümden bile sakınıyorum."

Gözlerine bakmıştım o bunları söyledikten sonra. Bunu Yeliz'i kızdırmak için mi söylüyordu, yoksa samimi miydi? Ama buluşmadı bakışları benimle.

"Yok bir de âşık olma! Bulmuşsun fıstık gibi kızı," diye araya girdi Umut.

"Buldum ya! Sen de bul!" derken gülüyordu Fırat. Bir yandan da bana bakıp "Yemek öncesi biraz yürümek ister misin?" diye sordu.

Başımı sallayıp "Olur," dediğimde, dakikalardır sessiz kalan Helin "Yeliz, Tülin hadi gelin de üstünüzü değiştirin siz de," diyerek bu yürüyüşü yalnız yapmamızı sağladı. Doğrusu iyi de oldu. Yeliz Hanım'ın o pişkin ve bilmiş konuşmaları beni hiç cezbetmemişti.

Konağın bahçesi epey büyük ve ışıklıydı. Güvenlik açısından aydınlık tutuyorlardı. Elimi Fırat'ın koluna attığımda dönüp baktı. Gözlerindeki durumu nasıl anlatabilirdim ki... 'Elif

yeter artık!' ya da 'Canım yanıyor!' der gibi bir bakıştı. O an ağzımdan çıkan ise bambaşka bir şeydi.

"Gülizar Anne topuklu ayakkabıları koydurdu hep. Şimdi bunlarla nasıl yürüyeceğim?"

"Canını mı yakıyor?"

"Yok, ama kolundan destek alacağım. Alışamadım bir türlü şunlara. Gülizar Anne bağrış çağrış giydiriyor."

"Boyun uzun aslında, ihtiyacın yok."

"Zarif görünmeliymişim."

"Öylesin zaten. Hatta benim tanıdığım en zarif kadınsın." Fırat gözlerime bakıp derin bir nefes aldı.

"Yeliz... Sana âşık mıydı?"

Kafasını diğer yana çevirdi Fırat, cevap vermek istemiyordu.

"Eskiden... Bekârken çok sık gelirdim buraya. Umut ile gezer tozardık. Sıra geceleri olur buralarda. Götürürüm seni de istersen. O zamanlar kızlar da hep konaktaydılar. Bir gün bir mektup buldum valizimin içinde. Yeliz'dendi. Duygularını yazmış. Cevap vermedim. O mektubun üzerine tek kelime dahi konuşmadım. Almamış, okumamış olmayı farz ettim. Biz iki büyük aşiretin mensuplarıyız. Aramızda çıkacak en küçük dedikodu bile olay yaratırdı. Kaldı ki, ona karşı hiçbir şey hissetmiyordum."

"Unutamamış olmalı. Beni gözleriyle yedi resmen."

"Takma kafana. Boş ver."

"Takmıyorum zaten. Sana âşık her kadını kafama takmaya kalksam, felç inerdi bir tarafıma. Benim anlamadığım, yani yıllar oldu ama şu töreyi bir türlü kabul edemiyorum. Etrafında bir dünya hayranın varken, niye böyle oluyor? Mecbur bırakıldığın bir kader... Töre ve mahkûmları."

"Yani Elif ve Fırat. Mahkûmların isimleri diyorum."

"Elif ve Fırat."

"Fırat diğer mahkûmu çok seviyor."

Birden dönüp muzip gözlerle söylemişti. Yüzüne baktım. Kabanının yakasına saçım yapışmıştı. Uzanıp aldım. Sonra da gömlek yakasını düzelttim. Elimi tutup dudaklarına götürdü.

"Seni seviyorum, Elif'im."

Eli belime dolandı, kendine çekip sarmaladı. Kafası boynuma sokulduğunda kulağıma yaklaşıp "Asıl mahkûmiyet, sensiz zamanlardı," dedi.

Çekildim usulca...

"Üşüdüm, dönelim mi?" dediğimde kafasını salladı. Eli elimi bırakmadı. Eve girdiğimizde Emine Teyze'nin fırçalarıyla karşılanmıştık.

"Gelin zaten hasta gibiydi, bir de dışarıları dolandırdın!"

O ara salonda bir çığlık kopuvermişti. Ne olduğunu anlayamadık önce. Öyle kalabalıktı ki. Ahmet Ağa'nın büyük oğluna takıldı gözlerim. Kucağında mora dönmüş çocukla çırpınırken, karısı çığlık çığlığa bağırıyordu.

Bir çırpıda gidip çocuğu kucağından aldım ve dizlerimin üzerinde ters çevirerek aşağıya doğru tuttum. Sırtından beline doğru iki tane vurduğumda boğazına sıkışıp kalmış olan o kocaman şeker yere fırladı. Çocuk ağlamaya başladığında düzelttim ve nefes alışverişini kontrol ettim. İyi olduğundan emin hale geldiğimde ise annesine uzattım. Koca salondan çıt çıkmıyordu. Şoka girmiş gibiydiler.

Koskoca aşiret ağasının tek erkek torunu boğuluyordu az kalsın. İlk kendine gelen Umut olmuştu.

"Elif, çok çok sağ ol! İyi, değil mi? Hastaneye gitsek mi?"

"Gerek yok, gayet iyi."

Yeliz "Ay, Elif ne bilsin? Götürelim bir hastaneye, doktor baksın. Ya bir şey olursa?" deyince Umut sinirlenerek ona döndü.

"Elif doktor zaten!"

Kızın siması başkalaşmıştı. Eğitimimle ilgili herhangi bir şey konuşmadığımızdan, beni ev hanımı zannetmiş olmalıydı.

Deminki köy muhabbetinde bana attığı küçümseyen bakışlardan bunu anlamalıydım.

"Bilmiyordum," diyerek kenara çekildi.

Ahmet Ağa ve Emine Teyze durup durup "Sana bir can borcumuz var, gelin," diyorlardı.

O gece herkes tatsızlaşmıştı. Ölümün de, düğünleri kadar yakın olduğu bir andı. Geldi ve geçti ama hepimizi düşündürerek...

Bebeğin annesi "Sen bu gece burada olmasaydın, düğün mü cenaze mi olacaktı bilinmez," demişti. Bu onlar kadar beni de düşündürüyordu aslında, hayat öylesine kısaydı ki... Kötülüğün, nefretin, kinin sınırları ve sonu yoktu. En güzeli, yaşama aydınlık pencereden, aydınlık yürekle bakabilmekti.

Elli Altıncı Bölüm

Bir saat önce başlayan yağmur, önüne poyrazı da katmış, olanca hızıyla yağıyordu. Cama vuran her damla, odanın içinde yankı bulurken, içimi tarifsiz hisler kapladı. Fırat eşofmanlarını giymiş, yatakta kitabını okuyordu. Bense camın önündeki koltukta ayaklarımı karnıma doğru çekmiş, dışarıyı izliyordum. Avluda adının ne olduğunu bilmediğim bir sürü ağaç vardı. Yapraksız bedenleri rüzgârdan yere eğiliyor, sonra tekrar dikleşiyordu. Tıpkı benim gibi. Bazen her şey üst üste geldiğinde artık dayanamayacağımı düşünürken, bazen de Ali'nin tek gülüşüyle her şeyin üstesinden geleceğimi düşünürdüm hep.

Hani gün olur yeni sabaha umutla kalkarsın, gün olur kolunu kaldırmaya mecalin olmaz... Öyle bir şey işte. Aniden çakan şimşek ve gök gürültüsüyle birlikte "Hii!" diye bir ses çıkmıştı dudaklarımdan. Tamamen şaşkınlıktan. Yoksa eskidendi o korkmalar. Çok yağmurlar, şimşekler görmüştü ruhum.

Fırat yanıma gelip kollarımı tuttu. 'Korktun mu?' diye sormadan, sadece sevgiyle bakıp oturduğum cam kenarından kaldırdı beni. "Üşümüşsün." Odanın köşesindeki şömineye birkaç odun daha atıp, kenarındaki köy minderlerinin üzerine oturmamı sağladı.

Ateşi biraz karıştırdıktan sonra gelip yanıma oturdu. Elini omzuma atıp sarıldı ve saçlarımı öptü. Başımı omzuna dayattığında, yanağını kafama yaslamıştı. Bir süre hiç konuşmadık. Alevleri izledik. Bu sessizliğe ihtiyacımız olduğunun bilincindeydik.

Bugün bir kez daha Elif'e neden âşık olduğumu anladım. Masumiyeti...

Ondan etkilenmemek mümkün müydü? Elinde değil, zihninden kibir, hainlik geçmiyordu. Kalbi iyiliği ve saflığını korumakta her daim kararlıydı.

Ondan uzak durma çabalarım sadece birkaç gün sürebilmişti. Alevleri izlerken omzumda uyuyakalmıştı. Kucağıma alıp yatağa yatırdım ve sımsıkı sarıldım Elif'e. Ona sarılmak, hayata tutunmaktı sanki. Sabah uyandığımda kafasını kolumun altına gömmüştü. Üşümüş olmalıydı. Saate baktığımda yedi olduğunu gördüm. Bir süre onu sessizce izledim. Uyandığında bir an nerede olduğunu bilemedi. Belime sarılı elini görünce utanarak geriye çekildi. Kolundaki saate bakarak gerindi.

"Çok üşüyorum. Saat yedi buçuk olmuş. Kalkalım."

"Dur, ben ateşi alazlandırayım, sen öyle çık. İçerisi çok serin."

"Boş ver. Kalkıp giyinelim. Aşağısı sıcaktır. Hem ayıp olmasın."

"Tamam."

Elif üzerine elbise giyecekken durdurdum. Bir kumaş pantolon ve hırka verdim eline.

"Hava soğuk, hasta olursun elbiseyle."

"Fırat ya, şu babetleri de ayağıma geçirsem? Şart mı topuklu giymem?"

"Bence de Elif, yeteri kadar dikkat çekiyorsun zaten, bir de annem topukluları tıkıştırmış valize."

"Oh! Ayağım rahat etti."

Elif gözlerine yaptığı hafif makyaj, topladığı saçları, bakışı, gülüşü, her şeyiyle güzeldi. Odadan çıkarken, elini tutup dudaklarıma götürdüm. Bugün çok güzel bakıyordu yeşilleri.

"Hava soğuk olmasa Mardin'i gezdirirdin bana."

"Bugün kına var. Döneceğimiz gün gezer, oradan da eve gideriz. Olur mu?

"Olur. Bakma öyle!"

Elimde olsa! Kızarıyordu Elif ama bakmaya devam ediyordum.

"İnsan sevdiğine başka nasıl bakar ki?"

Sonrasında kahvaltı falan derken saat ilerledi. Elif'i göz hapsinde tutuyordum, çünkü parmağındaki yüzüklere bakmayan süper zekâlar, görücü olmak istiyorlarmış. Emine Teyze güle-rek anlatıyordu onlara eşim olduğunu. Kızarıp sinirlenmem hoşuna gidiyordu kadının. En sonunda ben de, kalabalığın ortasında Elif'e seslenip, yanıma çağırdım. Gelince de beline sarılıp, elini tuttum.

Emine Anne "Bırak kızı, arsız seni!" dedi.

"Asıl arsız olan evli kadına görücü olanlar."

Umut "Fırat, annem kafana terliği geçirmeden bırak Elif'i," diyerek uyardı beni.

"Annem gelinine görücü çıkarttığını duysa, seni parçalar, Emine Hatun."

En sonunda bu laf yarışında Emine Anne ile baş edemeyeceğimi anlamış ve bırakmıştım Elif'i. Erkekler damat evindeki kınaya gidecekti. Elif'e yaklaşıp "Kendine dikkat et, bir şey olursa cepten ara beni," dediğimde başını salladı ve güldü. Kulağıma doğru yaklaşarak, "Korkma, kurtlar yemez beni," dedi şen kahkahasıyla. Aklım ondaydı ama Umut'un silkelemesiyle diğerlerine takılıp çıktım.

Doğrusu, uzun zamandır bu kadar eğlenmemiştim. Özlemişim buraların âdetlerini, yemeklerini... Elif'i aradım birkaç kez. O da çok eğlendiğini söyledi. Şaka maka Elif'i herkes çok seviyordu. Daha önce de babamlarla gelmişler buraya. O yüzden yabancı değildi insanlara.

Döndüğümüzde sabahın ilk ışıkları şehrin üzerindeydi. Evdeki hanımlardan biri "Kızlar yeni yattılar," dedi. Zavallı Helin'i çok ağlatmışlar. Küçüklüğünden beri sulu gözlüydü zaten.

Bize ayrılan odaya sessizce girdiğimde Elif uyuyordu. Üstümdekileri çıkarıp altıma bir eşofman geçirdim ve yanına uzandım. Hemen uyumuşum. Uyandığımda oda boştu. Elif aşağıya inmiş olmalıydı. Hızla kalkıp giyindim ve aşağıya indim. Kafam kazan gibiydi. Sağa sola bakıyordum ama Elif yoktu.

"Helin! Elif nerede?"

"Haberin yok mu, ağam? Babamla beraber, konağın arka bahçesindeki odada çocukları kontrol ediyor."

"Hangi çocukları?"

"Buranın çocuklarını işte."

En iyisi gidip bakmaktı. Saat on bir olmuş, yarın düğün var... Ne kontrolü yapıyordu bunlar?

Dün, kına gecesinde dikkatimi çekmişti. Çocuklarda bir öksürük ve grip salgını vardı. Alışkanlık edinmiştim artık, doktor çantam hep yanımdaydı. Ahmet Ağa'ya rica edince, beni kırmadı. Aksine, pek memnun oldu. Bir saat içinde etraftaki çocukları toplayıp sıraya dizdi ve yanıma oturdu.

Ben muayene ederken, o bizi izledi. İşimiz bittiğinde Fırat'ı fark ettim. Gülümseyerek "Epey hastan vardı," dedi.

"Bizi mi izledin?"

"Evet. Rahatsız olma diye gelmedim."

"Çocukların birçoğunda bronşit başlangıcı var, Fırat."

Elimdeki son reçeteyi de kopardıktan sonra Ahmet Ağa'ya döndüm. Şakaya vurarak, "Eee, Ahmet Ağam... Ne demişler, ağanın eli tutulmazmış," dedim. Üzerinde çocukların isimleri ve ilaçları olan reçeteleri uzattım, O da gülümseyerek aldı.

Ama Fırat anında müdahale etmişti. "Ben alırım ilaçları, reçeteleri bana verin."

"Hadi oradan, eşek herif! Sen kendi çöplüğünde ötersin. Elif, sağ ol kızım."

"Ne demek! İşimiz bu."

Ahmet Ağa "Fırat, şanslı adamsın! Gelinin kıymetini bil," deyip, omzuna vurarak gitti.

Ben malzemelerimi toplarken, Fırat'ın aniden söylediği, "Seni çok seviyorum be Elif!" sözüyle başımı kaldırıp ona baktım.

Gülümseyerek "Biliyorum," dedim. Çantamı onun eline tutuşturduktan sonra konağa doğru yürümeye başladık.

"Oğlumu çok özledim. Sen nasıl dayandın onca yıl?"

Gözleri bulutlanmıştı. "Onu bir ben bilirim. Tabii özlediğim sadece oğlum değildi. Seni de çok özledim ben."

Kendimden beklemediğim bir şey yapıp, Fırat'ın koluna girdim. Şaşkınca bana bakarken, bir sürü ışık yanıp sönüyordu gözlerinin içinde.

"Çok açım. Sabah bir şey yemedim."

"Hadi gel mutfağa gidelim."

Bir süre sonra Yeliz ile karşılaştık. Kızın resmen rengi atmıştı Fırat'ı görünce. Sonra kolundaki elime baktı ve mırıltı halinde "Merhaba," dedi.

"Merhaba, nasılsın Yeliz?"

"İyi. Kötü olmam için bir sebep yok en azından. Duydum ki iyilik meleğine dönüşmüşsün bugün."

Sesi öylesine alaylıydı ki... Buna bir de yüz ifadesi eklenince Fırat müdahale etti.

"Bu onun her zamanki hali, Yeliz'cim. Ona körkütük âşık olmamdaki en büyük sebep de bu işte! Kimseyi horlamaz, küçük görmez... Bence bundan daha değerli bir şey yok. Peki sence?"

Cevap vermesini bile beklemeden beni içeri soktu. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı.

"Ooo! İyi çıkıştı!" dedim.

"Söylediklerimin hepsi gerçek, Elif. Haddini bilsin biraz! Hem sen aç değil misin? Yürü hadi."

O gün yine eğlence gibi bir şey vardı. Gelen giden derken gün geçmişti.

Yeni güne uyandığımızda düğün hazırlıkları başlamıştı. Damat tarafı, kızı almaya gelmişti. Helin öyle güzeldi ki... Bir o kadar da hüzünlüydü tabii. Davul zurna sesi yeri göğü inletirken, halaylar çekiliyordu. Damat evine doğru yola çıktığımızda "İyi ki oğlum var, kızım olsa nasıl evlendirirdim, Elif?" dedi Fırat.

Gülümsedim.

"Bu arada çok güzel olduğunu söyledim mi sana?"

Gözlerimi devirdim, çünkü durup durup aynı şeyi söylüyordu. O sırada cep telefonumun çalmasıyla konu ister istemez kapandı. Fakat ekrandaki 'Mehmet' yazısını görmem ile başka konunun açılacağına adım gibi emindim.

Fırat "Kimmiş, niye açmıyorsun?" diye sorduktan sonra bakışları değişti. Telefonu elimden çekerek aldı ve baktı. Direksiyona geçirdiği yumruktan sonra açtı.

"Alo!"

Kâbus gibiydi. Fırat oldukça ciddi konuşmuş ve müsait olmadığımı söylemişti. Bana öyle ters bakmıştı ki, bir şey demesine gerek kalmamış, tüm kelimeleri anlamıştım.

Aradan birkaç saat geçmişti. Fırat'ın birkaç kadeh içtiğini görmüştüm. Yanında oturuyordum fakat benimle hiç konuşmuyordu. Oysa masadaki diğer insanlarla oldukça samimi bir muhabbet içindeydi. Diğerleri kim mi? Umut, Tülin, Yeliz ve onların birkaç kuzeni daha.

Yeliz "Elif, ne o? Keyfin yok gibi," dedi. Bu imalı bakış ve gülüş sinirlerimi birbirine katıvermişti yine.

"Yok, iyiyim ben."

Umut "Elif, Fırat ile reyhani oynar mısın?" diye sordu.

"Bilmem ki ben oynamayı," dediğimde, Fırat ayağa kalkıp Yeliz'e elini uzattı.

"Ben de bilen biriyle oynarım o zaman."

Şoka girmiş gibiydim. Sabah o kızı tersleyen kendisi değilmiş gibi, şimdi inat olsun diye karşılıklı oynuyordu. Bana doğru bakmıyordu bile. Yeliz buna dünden razıymış zaten. Etraftakilerin alkış ve ıslıkları birbirine karışmıştı. Masaya geri döndüklerinde, şakalaşarak yerlerine oturdular. Etraftaki gözlerin beni izlediğini biliyordum. Yapacağım ters bir hareket, bir sürü dedikoduya mahal verecekti ki, Gülizar Anne'ye ters hiçbir şey yapmayacağıma dair söz vermiştim.

Yeliz'e dönerek, "Cidden güzel oynuyormuşsun, Yeliz'cim," dedim.

Kız zaten şişik olan egosunu daha fazla kabartarak "Bak bunda iddialıyım işte," deyip, şuh bir kahkaha attı.

Tebessüm ederek ayağa kalktım.

"İzninizle, ben lavaboya gitmeliyim."

Tuvaletlerin olduğu o uzun koridora sapacakken, arkamdan belime sarılan bir kol ile, bebeklerin altını temizlemek için yapılan küçük odaya tıkıştırıldım. Bir hamlede kapı kapanmış ve ben sırtımı kapıya yaslı bulmuştum. Dudaklarıma sertçe kapanan yüzün sahibi Fırat'tan başkası değildi. Bir an tepki veremesem de, şaşkınlığı üzerimden atar atmaz itmeye çalışmıştım onu.

Faydası olmuş muydu? Tabii ki hayır! Kendi isteğiyle üzerimdeki hükmünü sona erdirdiğinde nefes nefeseydik. Vücudu vücuduma yaslı, gözleri tutku ve hırsla tutuşmuş gibiydi. İster istemez etkisine girmiştim gözbebeklerinin.

"Kıskandın! Gözlerini gördüm," dedikten sonra, itiraz etmeme bile fırsat vermeden, yine dudaklarımda almıştı soluğu.

Elli Yedinci Bölüm

Düğün hengâmesi bitip de kendi evimizin yolunu tuttuğumuzda, kendimi daha rahat hissediyordum. Düğün akşamı Fırat'a attığım tokattan sonra benimle neredeyse hiç konuşmadı. Ben de onunla tabii.

Yeliz'in yılışık tavırları, bu sabah bizi uğurlayıncaya kadar sürmüştü. Bunun beni nasıl rahatsız ettiğini inkâr edecek değildim. Kız resmen beni yok sayıp Fırat'a asılıyordu. Tabii onun da buna izin vermesi başka bir konuydu.

Eve geldiğimizde oğluma sımsıkı sarılıp kokladım. Ne çok özlemişim kuzumu. Rabbim kimseyi evladından ayırmasın. Bu bambaşka bir şeydi.

Ben hastaneye, Fırat şirkete derken günler geçiyordu. Aramızdaki mesafe de günden güne artıyordu. Eskiden bu beni rahatsız etmezken, şimdi canım yanıyordu. Niye böyle oluyordu, bilmiyordum. Kendime kızıyordum ama faydasızdı.

Bu arada Mehmet'le ciddi bir konuşma yapmıştım. Tayinini istemiş ve Akdeniz Üniversitesi'ne çıkmıştı. Yakında gidecekti.

Gülizar Anne'ye bunları anlatırken, Fırat'ın da beni dinlediğini biliyordum. Mırıltıyla söylediği "Buradaki umutları tükenmiş olmalı zavallının," cümlesi ile tepkisini dile getirmekte gecikmemişti.

Havalar gerçekten çok soğumuştu. Ali babasına hafta sonu kayak yapmak istediğini söyleyerek, ısrar etmişti. Hazar Gölü'nün etrafındaki Hazar Baba Kayak Merkezi'ne daha önce Mehmet Baba bizi defalarca götürmüştü. Ben de çok severdim orayı. Gülizar Anne ve Mehmet Baba da destek verince, hafta

sonu planımız belli olmuştu. Mehmet Baba, Ali gölün etrafını çok seviyor diye, iki sene önce fazla büyük olmayan bir ev almıştı oradan.

Fırat, heyecan çığlıkları atan Ali'ye bakarak "Oradaki evi de görmüş olurum böylece. Hem oğlumun nasıl kaydığını da merak etmiyor değilim," dedi.

Gülizar Anne, "Baban geçen sene Ali, Elmas ve Elif'e ders aldırdı. Ne eğlenmişlerdi," diyerek gülümsedi.

Bana tuhaf tuhaf bakarak "Sabah erkenden çıkalım, şimdiden eşyaları hazırlayın!" talimatını verip, yukarıya çıktı. Yine bir şeye kızmıştı işte. O uzaklardayken, bizim eğlenebiliyor olmamızı kabul etmek istemiyordu.

Ertesi gün büyük arabayla yola çıktık. Eve varınca Elmas, Ali'nin elini tutarak "Biz paşamla odamıza yerleşiyoruz, sonra aşağıya ineriz," diyerek gitti. Gülizar Anne ve Mehmet Baba da dinlenmek için odalarına çekilince, bu küçük salonun içinde Fırat'la baş başa kaldık. Dikkatle evin içini inceliyordu. Üzerimdeki montu çıkarıp astım.

Mehmet Baba bizden önce Leyla Abla ve Ethem'i göndermiş, evi biraz temizleyip soba ve şömineyi yakmalarını istemişti. Torunu için elinden ne geliyorsa yapıyordu.

Ethem, evin önündeki karı temizlemeye çalışıyor, Leyla Abla ise mutfaktaki yiyecekleri yerleştiriyordu. Ona yardım etmek için yanına gittim.

"Ben çay yapayım, Leyla Abla."

"İyi olur Elif'im. İlk geldiğimizde ev çok soğuktu, iyi ki biz önden gelmişiz."

"Kıyamam sana! İyi ki evdeki hazır yemekleri de getirdik. Hadi sen gidip şöminenin önünde ısın biraz. Yoruldun zaten."

Kahvaltıyı hazırladıktan sonra içeriye geçtim. Fırat ve Leyla Abla beni görünce sustular. Belli ki dertleşiyorlardı. Köşeye bıraktığımız küçük valizi alıp bize kalan boş odaya yönlendiğimde, Fırat'ın elini elimin üstünde buldum.

"Bırak, ben taşırım."

Odaya girince yine etrafı inceledi. Ama yorum yapmadı.

"Beğendin mi?"

"Neyi?"

"Evi tabii ki!"

Fırat alaylı bir şekilde güldü.

"Evet, güzel. Biliyorsun burayı seviyorum ben."

"İyi işte... Kaçar kaçar gelirsin o zaman."

Kızmıştı Fırat, bakışları yine delibozuktu.

"Tabii, neden olmasın? Daraldığımda gelirim."

"Nasıl olsa sık sık daralıyorsun, değil mi?"

Ben de sinirlenmiştim artık. Dün Yeliz'in aradığını duymuştum. Güya birinin telefon numarasını almak için aramışmış.

Fırat bana doğru gelip, tam yanımda durdu. Tavrındaki ukalalık, sözlerine yansımakta gecikmedi.

"Doğru. Sayende çok sık daralıyorum," deyince, burnumu havaya dikip ters ters baktım.

"İnan bana, benim kadar değildir!"

Bazen kendime öyle çok şaşırıyordum ki. Meydan okumak da neyin nesiydi? Gerginliği neden arttırıyordum ki?

"Hah! Ben mi boğuyorum seni? Yeterince uzak durduğumu sanıyordum!"

Eee, Elif! Şimdi ne diyeceksin? Uzak duruyor gerçekten de. Ama her şeye ille de bir cevabın var, öyle değil mi?

"Beni boğan da bu işte! Düşmanınmışım gibi duruyorsun! Ne yaptım ben sana?"

Ne diyorum ben ya?

Şaşkınca bana bakıyordu Fırat.

"Yeter, Elif! Ben, oyun oynayacak yaşı çoktan geçtim. Her şey yolundaymış gibi davranmamı bekleme! Hiçbir şey yolunda değil."

Bağırmıyordu ama sesi sert ve kan donduran cinstendi. Gözlerimin dolmasını engelleyememiştim. Savaşçı ruhum pes edip, süngülerini salıvermişti.

"Ne biçim bir şey bu? Ayrılmaya ayrılamıyoruz, meşhur töreleriniz var. Ne yapacağız söyle!"

"Bulabildiğin tek çözüm bu mu? Ayrılmak mı? Olamayacağını bildiğin halde konuşuyorsun!"

"Biliyor musun?" İyice yaklaştım Fırat'a. Gözlerimi silerek gözlerine baktım. "Senden nefret ediyorum!" dedim ve salona gittim.

Herkes oradaydı. Kendimi zorlayarak gülümsedim. Fırat peşimden gelmişti ki, Ali "Çok acıktım anne," deyince durakladı. Hep beraber masaya geçtik. Leyla Abla'yı oturttum ve çay servisini ben yaptım.

Bir saat sonra, kayak merkezine gitmek için yola çıktık. Ali ve Fırat çok eğleniyorlardı. Elmas onlara eşlik ederken, ben tesisin içinde oturmayı tercih etmiştim. Kafam allak bullaktı ve kolumu kaldırmaya halim yoktu.

Birkaç saat sonra geri geldiklerinde, Ali'nin yüzü kıpkırmızı olmuş, bana heyecanla babasını nasıl düşürdüğünü anlatıyordu. Babası onun için öyle bir yerdeydi ki... Aşkla bahsediyordu resmen. Fırat için de aynı şey geçerliydi. Ali'ye baktığında hissettiği gurur yüzüne yansıyordu.

Elmas "Eve gidelim artık. Çok üşüdüm. Elif, hem sen niye gelmedin?" diye sordu.

"Böyle hiçbir şey yapmadan, beyazı seyretmek bile iyi geldi, Elmas."

Eve doğru yola çıktığımızda, akşam saatleriydi artık. Gün yeni yeni kararmak üzereydi. Birden karın içinde anayola çıkmaya çalışan bir adamcağız belirmiş ve el kol işareti ile bizi durdurup "Yardım edin. Karım, doğurmak üzere. Arabam çalışmıyor, arızalandı evin önünde, aşağıda... Ne olur, hastaneye götürelim," diye yalvarıyordu.

Biz kendi evimize çok yaklaşmıştık aslında. Fırat adamı da arabaya alıp, eve doğru sürdü. "Onları eve bıraktıktan sonra size yardım edeceğim," dedi.

Adam minnetle ona bakıp "Çok sağ ol, beyim. Araba hurdaya çıkmıştı zaten, fakirliğin gözü çıksın, ne zamandır sesler geliyordu kaportadan ama..." dedikten sonra sustu. Gözleri dolu dolu, ölesiye endişeliydi.

Evin önüne varınca, Fırat arkaya doğru dönüp, "Siz inin. Ben yardım edip geleceğim," dedi.

Ali ve Elmas inmişti ama ben inmedim. "Ben de sizinle geleceğim."

"Elif, in dedim."

"İnmeyeceğim. Ben doktorum, unutma!"

"Aman beyim, bacım doktormuş. Faydası olur."

"İyi de, hava kar kış, Elif!"

"Acele et, Fırat! Geç kalacağız."

Adamı aldığımız yerde durdurmuştuk arabayı. Kar öyle çoktu ki, yürüyerek ulaşmaya çalışıyorduk eve. Arabanın arkasındaki ilk yardım çantasını yanımıza aldık. Ne kadar faydası olur bilmiyordum ama yine de gerekebilirdi. Hava kararmıştı artık. Adam önde, biz arkada, kara bata çıka yürüyorduk. Kadını buradan çıkarmamız çok zordu. Yol kapalıydı ve sancıları başladığına göre, fazla da dayanamazdı.

Çok üşümüştüm. Kar tipi halinde yağıyordu ve ben artık yalpalıyordum. Yine de Fırat'a tutunmayıp, inatla yürümeye çalışıyordum.

"Dedim sana! Gelmeyecektin!"

"Buradan onu çıkarmanız imkânsız!"

O an ne olduğunu bile anlamadan beyazların içinde bulmuştum kendimi. Yorulmuştum ve titriyordum. Fırat panikle tutup kaldırdı beni.

"İyi misin? Elif?"

"İyiyim. Çok var mı daha?"

"Yok, az kaldı bacım. Bak şurası."

"Hadi gel."

Fırat elimi tutmuştu. Karanlıktı ama ay ışığı karın üzerine vurduğu için etraf görünüyordu. Nefes nefese kalmıştık. Bir süre sonra adamın evine geldik. Kapıyı bize on beş, on altı yaşlarında genç bir kız açtı. Adama doğru bakıp, "Ablam, çok sancılanmaya başladı," dedi.

Kadının bulunduğu odaya yönlendirdiler beni. Gerçekten de evin hali içler acısıydı. Yere konulmuş birkaç minder ve köşede duran divandan başka bir şeyleri yok sayılırdı. Fırat dışarıdaki odada beni bekleyeceğini söylemişti. Gencecik bir kadındı yerde yatan. Beni görünce şaşırdı. Ona doktor olduğumu, korkmamasını söyledim. İlk doğumuymuş. Daha on sekizindeymiş. Kimseleri yokmuş meğer. Acılar içinde kıvranıyor ama gıkı çıkmıyordu. Ayıp sayılırmış bağırması. Öyle öğrenmiş zavallım. Hemen muayene etmeye başladım, çekiniyordu.

Doğum çoktan başlamıştı ama hastaneye yetişmesi imkânsızdı. Evde doğum yaptırmaktan başka çaremiz yoktu. Yoksa o karda ölürdü kızcağız. Daha önce Fıratların köyündeyken, bir kadını tek başıma doğurtmuştum. O yüzden şimdi daha rahattım.

Şansımız vardı ki, zor bir doğum olmadı. Bebeği ters çevirip poposuna hafifçe vurduğumda duyduğumuz ses, tüm çekilenlere değerdi.

Saatler geçmişti. Ne zordu beklemek! En sonunda duyduğumuz bebek sesi ile rahatladık. Bebeği bir çarşafa sarıp getirdiler. Durmadan ağlıyordu. Bir süre sonra nihayet Elif odadan çıktı.

"Bacım, karım nasıl? İyi mi? De bana."

"İyi, merak etmeyin. Ben bebeği alıp bir bakayım. Anne ile işimiz bitti nasılsa."

Hayranlıkla bakıyordum Elif'e. Bazen beni öyle çok şaşırtıyordu ki. Bazı gün narin bir çiçekken, bazı gün dev bir kadın oluyordu. Onu sevmemek elimde değildi.

Bebeği ılık suda yıkayıp, giydirdi. Sonra bana dönüp "Bu gece burada kalalım, ne olur ne olmaz," dedi.

Başımı salladım usulca. İstesek de çıkamazdık ki zaten. Kar tipi halinde yağıyordu.

Ev sahibi de söze atılmıştı. "Hayatta bırakmam sizi, gece vakti kurt kuş dışarıdadır şimdi."

Elif, bebeği annesinin kucağına bırakıp odaya geri geldi. Sobanın kenarındaki geniş minderin üzerinde oturuyordum. Etrafına şöyle bir bakınıp yanıma geldi. Ben karşı divana oturmasını beklerken, o başını omzuma yasladı. Yorulmuştu. Dayanamıyordum onun bu hallerine. Elimi omzuna atıp, sıkıca çektim kendime doğru. Başını iyice boyun çukuruma yerleştirip, içli bir nefes alıp verdi. Yüzüne baktığımda gözleri çoktan kapanmıştı. Yüzümü başına yaslayıp, saçlarını öptüm.

Mırıltı halinde "Seni çok seviyorum, dev kadın!" dedim. Ancak o çoktan uykuya teslim etmişti kendini.

Ertesi gün aynı anda uyanınca, Elif yüzüme bakıp gülümsedi. Evdekiler çoktan uyanmıştı.

"Ben bir bakayım anne ve bebeğe," deyip içeri geçti. Bir süre sonra yüzünde gülücüklerle çıktı odadan. "Her şey normale döndüğüne göre yola çıkabiliriz," diyerek montunu giydi.

Ev sahibi "Kahvaltı yapın öyle gidersiniz," dedi fakat Elif sabırsızdı.

"Yok, bizi merak etmişlerdir."

Adama dönüp "İsmini ne koyacaksınız?" diye sordum.

"Biz ismini koyduk bile. *Elif*. İsmi Elif olacak, beyim. İnşallah ismi gibi, huyu da bacıma benzeyecek," dedi.

Yola çıkmıştık ama kar yine çok yağıyordu. Bir süre sonra Elif zorlandı. Kolundan tutup durdurarak, elini sımsıkı tuttum. Elif ilk defa yüzüme sevgiyle bakıyordu.

"Seni çok kızdırıyorum ama sen de beni kızdırıyorsun, Fırat!"

Elini öpüp, kendime çektim. O soğuğun altında sımsıkı sarıp sarmaladım onu. Üzerimize düşen kar taneleri, her yanımızı beyaza çevirmişti. Sanki aklıyordu bizi, unutun her şeyi, işte size bembeyaz bir sayfa diyordu. Cesaret almıştım beyazdan. Son bir kez daha yalvaracaktım Elif'e. Ama son kez! Olmazsa bir daha da açmayacaktım bu konuyu.

Çenesini tutup gözlerine baktım. Elif o an kardan da beyaz ve narindi. Sanki kar taneleriyle yarışıyordu ışıldarken.

"Elif, bir şans ver... Bize bir şans ver. Takıldım kaldım. Sensiz hiçbir şeyin anlamı yok. Çabalıyorum. Bazen beni affetmen için, bazen de seni unutmak için. Ne tezat bir durum! Ben de çözemiyorum. Bana bir şans ver, bir tanem. Olmuyor işte, görüyorsun. Ölümden beter bu, kalbime bıçaklar saplanıyor."

Elif'in buz kesmiş eli yanağıma değdi. Usulca okşadı. Gözlerime baktığında gözleri dolu doluydu. Anlayamıyordum ne hissettiğini.

Fırat, aşk içinde yalvarıyordu bana. Rahatladığımı hissediyordum bakışlarıyla. Gözleri dolu doluydu. Öyle sıcak, öyle hüzünlüydü ki. Sesi boğuktu, tutkuyla döküyordu kelimeleri. Dayanamadım, elimi yüzüne uzatıp usulca tenini okşadım. Derin bir nefes alıp, parmak uçlarımda yükseldim. Dudaklarına küçük bir buse bırakarak, alnımı alnına yasladım. O dev cüssenin titrediğine yemin edebilirdim. Susup, huzuru dinlemiştik ilk kez.

Allah aşkına, biri bizi uyarmalıydı, yoksa soğuktan ölmemiz an meselesiydi.

"Bu... Bu... Evet mi, Elif?"

Korkuyla çıkıyordu sesi. Gözleri kapalıydı. Bir daha öptüm onu ve "Evet," diye fısıldadım.

Sımsıkı sarıldı bana. Gözlerinden arka arkaya yaşlar düşerken, "Seni çok seviyorum, Elif'im..." diye defalarca tekrarlayıp, yüzüme aşkla baktı. Mutluluk beyaza bürünmüştü. Aşk masumiyete... Son zamanlarda hislerimin farkındaydım, onunla kötü olmak canımı yakıyordu. O yanımdayken huzurlu, o yanımdayken mutluydum.

Etrafıma şöyle bir bakınıp "Üşüdüm, Fırat. Beni eve götür," dediğimde başını salladı.

Eve vardığımızda meraktan deliye dönmüşlerdi. Olanları anlattığımızda biraz rahatladılar. Üstümüz kardan adam gibiydi. Nedense Fırat'a bakamıyordum. Bir utanç kaplamıştı benliğimi.

"Donuyoruz, üstümüzü değiştirelim," dediğimde, Fırat elimi tutup çekti beni. Odamıza giderken, annesine seslendi. "Aynı zamanda çok da açız, birazdan geliriz."

Elli Sekizinci Bölüm

Diyarbakır'a döndüğümüzde bile elimi bırakmıyordu Fırat. Ya saçlarımı okşuyordu, ya yanağımı. Gözleri hiç görmediğim kadar aydınlıktı. Durup durup "Hâlâ inanamıyorum! Sanki bu bir rüya ve ben her an uyanmaktan korkuyorum," diyordu.

Gülizar Anne ve Mehmet Baba da fark etmişlerdi bizdeki değişikliği. Onlar da en az bizim kadar mutluydu. Evet, yanlış duymadınız... Bizim kadar.

Yani ben de çok mutluydum. Zaman bana Fırat'ı sevmeyi öğretmişti çünkü. O çok çabaladı, vazgeçmedi ve ben de onu sevdim. O zaman ayrı olmanın bir anlamı yoktu ki. Bütün hayatımızı o tek geceye hapsetmekten vazgeçtim. Bu vazgeçişin olmasını sağlayan, tabii ki Fırat'taki dev aşktı. Ve ben o aşka mağlup düşmeyi tercih ettim. Hiçbir zaman pişmanlık duymadım. Ya da pişman edilmedim demeliyim.

Elif'in bana 'Evet,' dediği gün, tartışmasız hayatımın en aydınlık günüydü.

"Affettim," derken gerçekten de affetmişti. Sonraki zamanlarda eskiyi hiç konuşmadık. Ne o, ne de ben. Karların içindeki o geceyi ilk günümüz saydık ve o beyazı hiç bozmadık. Çok sevdim ben Elif'i. Her hücreme ilmek ilmek işledim. Sonraları anladım ki, o da beni sevdi. Ayrı kaldığımız günlerin sonunda sımsıcak bir yüzle sığındı kollarıma. O yağmursa, ben bulut-tum. Öyle bir bütündük artık.

Elli Dokuzuncu Bölüm

Yıllar yıllar sonra...

Gecenin soğuğu... Çetin yine çıldırmış gibi bağırıyordu. Bu ona dedesinden, genetik miras olarak kalmış olmalıydı. Adı kıskançlıktı. Özge'yi gözünden bile sakınıyordu. Çok tutkulu bir adamdı o. Kafasına bir şeyi koydu mu, ille de yapacaktı. Şimdi de evlenmek istiyordu işte. Üniversiteden arkadaşı olan Özge, aynı zamanda meslektaşıydı. En büyük aşkı! Eğitim gönüllüleriydi onlar. Bazen köy köy geziyorlar, bazen de sabahlara kadar barlarda eğleniyorlardı. Özge'nin özgür ruhu evliliğe yanaşmayınca da olanlar oluyordu işte.

Bir vakıfları vardı. Kurucuları Çetin'in babaanne ve dedesiydi. Sonraları babası devralmıştı yönetimi. Asıl, babası Ali'nin zamanında gelişmişti bu vakıf. Ali, annesi gibi doktor olmayı seçmişse de, bu vakfa da gözü gibi bakmış, yadigâr olarak görüp korumuştu. Şimdi de oğlu Çetin'e bırakacaktı yönetimi. Aydınlık nesiller yetişmeli diye öğretilmişti ona. O da aynı şeyi başkalarına öğretmek için çabalamıştı.

Oldukça geniş olan çevrelerinden, maddi manevi destek toplayıp vakfa yatırıyorlardı. Ali tek başına değildi tabii bunu yaparken. Teyzesi Zeynep, onun en büyük destekçisiydi. Aralarındaki on iki yaş fark, onları daha çok arkadaş haline dönüştürmüştü. Ali, Çetin'in annesiyle ayrıldıklarında, daha doğrusu Çetin ile baş başa kalıverdiklerinde henüz yirmi yedisindeydi. Çetin ise bir yaşındaydı. Yardımına hep Zeynep koşmuştu.

Zeynep çok güzel ve alımlı bir kadındı. Evlenmiş ve iki çocuğu olmuştu. İstanbul'da yaşıyordu. Ali ile iki sokak mesafe vardı evlerinin arasında. Zeynep açısından baktığınızda ise Ali, ona Elif'in emanetiydi. Ablasını tapar gibi severdi Zeynep.

Zeynep'ten...

Sonradan öğrenmiştim ben yaşananları. Beril anlatmıştı fakülteyi bitirdiğimde. Annem ve babamın ablamla konuşmayışlarını hâlâ anlıyor değildim. En az Elif kadar ben de kızgındım abime, babama ve anneme. İlk duyduğumda Fırat'ı öldüresim gelmişti. Uçağa atladığım gibi soluğu İstanbul'da almış ve evlerine gitmiştim.

Fırat'a saldırmaya çalışıp, ablamın kolundan çekiyordum. "Hiçbir şeye mecbur değilsin, gel benimle!" diye bağırıyordum.

O ise bana sımsıkı sarılıp, "Dur, ne olur. Ağlama artık. Ben Fırat'ı çok seviyorum, Zeynep. Onu affedeli yıllar oldu," deyip durmuştu. Anlayamadım bunu günlerce. Ağladım, ağladım ve ablamı kaderine terk ettikleri için lanet ettim herkese. Haftalarca kimseyle konuşmadım. Ama bir gün Fırat kapıma dayandı.

Her ne kadar istemesem de dinledim onu. Her ne varsa anlatmıştı bana. Noktasından virgülüne...

Ablama yaptığı şeyi affettim mi? Hayır! Edemedim. Ama diğer şeyler için saygı duydum ona. Bir çocuk gibi karşımda ağlamıştı anlatırken. Sanki her şeyi baştan yaşıyordu.

En sonunda "Yapma be Zeynep! Küsme bize. Sen böyleyken Elif'imin yüzü gülmüyor. Darmadağın. Hadi, kalk da bize gidelim," dediğinde tereddütsüz gittim. Sonraki günlerde daha bir inceler oldum ablamı. Mutlu mu? Sıkıntısı var mı? Ama vardığım sonuç hep aynıydı.

Elif iyiydi. Fırat'ıyla, Ali'siyle, Melek'iyle, mutluydu Elif. İstanbul'un en büyük hastanelerinden birinde çalışıyordu ve kurdukları vakıf için koşturup duruyordu. Gözümün önüne hatıralar dizildikçe, gözyaşlarıma sığınıp sessizleşiyordum. Özellikle bir tanesi düşünce...

Sanırım yirmi yedi yaşlarındaydım. Ablam da otuz beşlerinde olmalıydı. Bir yakınlarının düğünü için, enişteyle Ankara'ya

gelmişlerdi. Israrla sen de gel deyince katılmıştım onlara. Ablamı görmeliydiniz. Bir kuğudan farksızdı. Melek'in doğumundan sonra bile incecikti. Eniştem, ablamın gözünün içine bakıp yüzünü okşuyordu. Elif ise gülümseyip duruyordu. Sanki mutlu bir haber almıştı ya da başka bir şey... Bilmiyordum. Onları izlerken olanlar olmuştu bana. Belki de kabullendiğim gündü. Ablamı nedense hep o haliyle hatırlamak istiyordum. Yüzünde gülücüklerle.

İşte o aynı günlerde başka bir şey patlak verip, babam kalp krizi geçirmişti. Elif ile beraberdik haberi aldığımızda. Hareketsiz, yüzüme bakıp kalmıştı.

"Gelmeli miyim, Zeynep?"

O an fark etmiştim şaşkınlığını, kararsızlığını. On altı yıldır onunla konuşmayan babam için ne yapmalıydı? Endişelenmeli miydi? Benimle aynı kaygıları hissetmesini beklemek, ne kadar adil olurdu ki?

Ama yine de gelmişti. Hastaneye beraber gitmiştik. Benim kalbim sıkışırken, o çok serinkanlıydı. Hastane koridorlarında ilk karşılaştığı abim olmuştu. Abimin heyecanla öne atılıp "Elif" demesini duymamış, ya da duymazlıktan gelmişti. Kafasını çevirip birkaç adım uzaklaşmıştı ondan. Annem ise birdenbire Elif'i karşısında görünce çekip sarılmıştı. Elif ne mi yapmıştı? Hiçbir şey! Cansız bir manken gibi elleri iki yanında asılı kalmıştı. Hiçbir tepki vermemişti.

Sonunda babama bakan doktor dışarı çıktığında, kendisinin de kalp doktoru olduğunu söyleyip durumu hakkında bilgi istemişti. Acil ameliyat gerekiyordu ama hafta sonu olduğu için uzman doktorların bazıları şehir dışında, bazısı ise ameliyattaydı.

Ablam "Ameliyatı ben yaparım," demişti.

Karşısındaki doktor "Bu doğru olmaz! Hasta, yakınınız," demişti ancak ablam "Sorun değil, ben yapabilirim. Sonuçta başka çözümünüz yok, öyle değil mi?" diye cevaplamıştı.

Ameliyattan sonra konuşurken, "Panik olmadın mı, abla?" diye sormuştum.

Alaylı bir şekilde gülümsemiş ve "Epey yaşlanmış geldi gözüme," gibi apayrı bir cevap vermişti.

Şaşkın olan o muydu, yoksa ben miydim, bilemiyordum. Hem de öyle serinkanlı bir şekilde ameliyat etmişti ki babamı, onunla beraber olan asistan doktorlar şaşkınlıklarını dile getirmişlerdi.

Babam kendisini Elif'in ameliyat ettiğini öğrenince çok şaşırmış, ama tek laf etmeden sadece camdan dışarıyı izlemişti. O görmediğimi sanıyordu ama gözünden düşen o tek damla yaşı görmüştüm. Elif'in onları affetmeyeceğini çok iyi biliyordu.

Elif kendine aile olarak Fırat'ın ailesini seçmişti. Onlar, Fırat, çocukları ve bir de ben... Onun dışında kapalı bir kutu gibiydi. Zaman, araya uzaklığı, gönül ayrılığını koymuştu. İstese de eskisi gibi olamazlardı.

Melek... Dünyalar güzeli sarı kız. Gülizar Anne 'teyzesi kılıklı' diyordu ona hep. Benim kızlarım bile onun kadar benzemiyorlardı bana. Melek, Elif'in hayatında başka bir dönemdi. Fırat ile isteyerek yaptıkları bir bebekti o. Onu çok nazlı büyüttüler, tıpkı Ali gibi. Ama Ali'deki zorunlu hamileliğin yerini Melek'te heyecanla beklenme durumu almıştı.

Ali ile aralarındaki on yaş, onların çok iyi anlaşan iki kardeş olmasını engellemedi. Ali ne kadar ilgili bir abi ise, Melek de bir o kadar düşkündü abisine. Ama biri Amerika'da yaşıyordu, diğeri İstanbul'da. Melek üniversite için Amerika'ya gitmişti. Orada bir Türk ile evlenince dönmemişti Türkiye'ye... Fırat başlarda buna deli olduysa da, ablam onu ikna etmişti.

Bir gün ablama gittiğimde, elinde telefon hıçkıra hıçkıra ağladığını gördüm. Gülizar Anne aniden ölmüştü. O günü hatırlamak dahi istemiyorum. Elif çıldırmış gibiydi. Etinden et koparıyorlardı sanki. Elmas ve Bilge'den daha çok harap olduğuna emindim. Yıkılmıştı. Aylarca toparlayamadı.

"Bir yanım eksik sanki!" deyip durmuştu. Bir Elif, bir de Mehmet Baba'ya çok zor gelmişti bu. Çok geçmeden Mehmet

Baba da vefat etmişti. Bu da ablam için ikinci yıkımdı. Sonraları biraz içine kapandı ablam.

Bir gün oturduğumuzda onu inceledim. Saçlarına düşen beyazlar olsa da, hâlâ çok güzeldi. "Biliyor musun Zeynep, doktor olunca birçok ölüm görüyorsun. Bazen ölü geliyorlar zaten. Bazen de ellerinde son nefesini veriyorlar. Ama sevdiğin birini kaybetmek... İşte o başka düşündürüyor insanı. Hayatın ne kadar anlamsız olduğunu, hayallerimizi ne kadar ertelediğimizi düşünüyorum. Bunu yapmamalıyız," demişti.

Aslında o gün kendi adına birçok karar almıştı ablam, haklıydı.

On dokuzunda anne olmuştu ama pes etmemişti. Sonra mesleğinde çok çalışıp doçentliği almıştı. Ama hep çalışmakla, bir şeylerle uğraşmakla geçmişti hayatı. Aniden Fırat'a dönüp, "Fırat, memleket memleket gezelim mi?" diye sormuştu. Fırat düşünceli ve inanamaz gözlerle ona bakmıştı.

"Çocuklar ne olacak? Melek Amerika'da ama... Ali, Çetin ile ne yapar yalnız başına?" diye cevaplamıştı.

Ablam başını sallayarak, "Haklısın," dediğinde birden atılmıştım. Ablam için bir şeyler yapmalıydım.

"Ben bakarım onlara, gidin siz," dediğimde, şaşkınca bana bakmışlardı. Gözleri parlamıştı ablamın.

"Ama bu çok büyük bir iyilik, Zeynep!"

Sarılmıştım boynuna. "Kardeşler bunun için var güzelim. Hem onlar benim canım. Gözüm gibi bakarım, meraklanma sen," dediğimde, derin bir nefes alıp gülümsemişti.

İşte böyle başlamıştı onların gezintileri.

Altı sene kadar gezmişlerdi. Döndüklerinde yüzlerinde tuhaf bir huzur vardı. Elif'in ruhu rahatlamıştı sanki. Sonra hayatlarını İstanbul'da geçirmeye devam ettiler.

Ama gün gelmiş, her yer bembeyaz olmuştu. Kar taneleri yere düşerken, başka biri göğe yükselmişti.

Fırat kocaman bir boşlukla uyanmıştı. Elif yoktu. Uçuşan bir kar tanesi olmuştu Elif. Uykuda meleklere teslim etmişti kendini.

Kalbimdeki acının tarifi yoktu. Ali, Melek ve o sıralar on altı yaşlarında olan Çetin'in yüzünü unutamam. Ama Fırat... O başkaydı. Bir erkeğin böylesine ağladığını hiç görmemiştim. İşin daha da acı yanı neydi, biliyor musunuz? Annem ve babam sağdı. Seksenli yaşlarının ağırlığıyla Elif'in toprağı başındaydılar. Onlara sadece on dokuz yıl evlat olabilmiş yavrularının... Kalp ağrısı her yerdeydi. Ama en çok da Fırat'ın yüreğindeydi. Dayanamadı Fırat buna. Tam on bir ay sonra kavuştu Elif'ine. Yüzünde derin ve sakin bir tebessüm ile...

Biz o zaman bir kez daha anlamıştık Fırat'ın sevdasını ve dinmeyen kalp ağrısını...

AŞK KANATLARI
GÜNEŞ DEMİREL

Boğazın esintisi, keşke içinde dönüp duran vesveseleri de akıntıya katıp götürebilseydi. Erguvanların, her bir yanı kendi rengine çevirmesi sadece birkaç dakikalığına yüzünü gülümsetip, dikkatini dağıtabildi. Kaç yıl geçmişti aradan, hani unutmuştu her şeyi?

Peki, o zaman niye gelişini öğrendiğinden beri sus pus olmuştu? Niye anılar tüm sancılarını ortalığa saçmıştı? Kendisini mi kandırmıştı onca yıl? Dağcılıktan, dansa kadar birçok kursa katılarak farklı ortamlar yaratmıştı kendine. Hele de o pastacılık kursuna gitmesi yok muydu? Yeteneksizliğini net bir şekilde kanıtlayıp, kibarca kovdurmuştu kendini. Ayağa kalkıp birkaç halsiz adımda en uca kadar gitti. Denizin en dibini görmeye çalışıyor, göremedikçe de sinirleniyordu.

Tıpkı kendi kalbi gibiydi göremedikleri; siyahî bir yalnızlık. Etrafındaki onca kalabalık avutamıyordu Bade'yi. İçinde kopan fırtınada tek başınaydı.

Hırslı adımlarla geriye dönerek yorulana kadar yürüdü. Rahatlatmış mıydı bu onu? Tabii ki hayır!

Bu sıkıntıyla eve giderse evdekileri de üzecekti, biliyordu. Zaten ev halkı da onunla birlikte kahrolmuştu o vakitler. Canı hiçbir şey yapmak istemiyordu, hele de konuşmak... Bugün kendi bedenini bile ağırlık olarak hissederken, başkasına dert anlatamazdı. Dört kişinin zar zor sığdığı arabasına binerek, bir süre boş boş gezindi. Araba kullanırken dinlediği müzik aklını büsbütün karıştırmaktan başka bir işe yaramamıştı.

Kendini son bulduğu yer, Kuledibi'ndeki küçük çay bahçesiydi. Burada *ona* ait tek anı yoktu nasılsa, sadece kendisi vardı. Kafası her bulandığında yaptığı gibi, soluğu yine burada almıştı. Daha sağlıklı düşünebilir, ne yapması gerektiğine dair kafasında dönüp duran soruları cevaplayabilirdi. Neden korkuyordu ki zaten? O aptal yüzünden tüm gençlik yıllarını heba ettiği yetmezmiş gibi!

Beyefendi, koluna nişanlısını takarak Gizem'in düğününe gelecek, pişkin tavırlarıyla ortada gezinecek ama utanıp sıkılan kendisi mi olacaktı? Kabul edilir gibi değildi bu düşünce. Böyle bir duruma izin vermemeliydi. Anıların gelip başköşeye kurularak, tüm düzenini altüst etmesine göz yumamazdı.

Ellerini, tüm sıkıntısını yükleyerek saçlarının arasında gezdirdi. Kesik kesik birkaç soluk alarak, çantasından çıkardığı parayı masanın üzerine bıraktı. Geldiğinin aksine, kararlı bir şekilde kalkıp kulenin etrafında koşuşturan iki çocuğu izledi. Ne kadar da mutlu görünüyorlardı. *Keşke hep çocukluğumuzda kalabilsek*, diye düşündü. Küçükken zihne yerleşen alelacele büyüme isteği, çocukluk coşkusunu körelttip doya doya yaşanmasını engelliyordu galiba.

Usul adımlarla arabaya doğru ilerlerken, o sessiz duruşunun altına gizlediği her ne varsa dökecekti etrafa. Suçsuz olan tam olarak kendisiyken, kaçmak çok acizce olurdu. Hayattaki tek dostunu, ona en ihtiyaç duyduğu anda yalnız bırakamazdı.

Çalan telefonunu, kafası gibi karmakarışık olmuş çantasından bulup, ekranına baktığında dudakları kıvrıldı. Ah, işte duymak istediği ses!

"Bade! Hangi cehennemde olduğunu bilmiyorum. Ama bir saat içinde yanımda olmazsan seni öldürürüm!"

Hep böyleydi Gizem; öfkesi burnunda, sevinci dudaklarında. Tepkisini anında belli ederdi. Onu tanıyan hiç kimse 'Acaba ne demek istedi?' diye düşünmezdi. Zaten azıcık aklı karışan varsa da, Gizem birkaç kelime ile renginin ne olduğunu anlatırdı.

"Bade! Kime diyorum?"

Biricik dostunun telefonun diğer ucundan bile ortalığı çınlatan sesi olmasa, toparlanacak gibi değildi zihni. Gülümsedi Bade ve o narin tınısıyla, "Tamam, bir saate kadar yanındayım," dedi.

Karşı taraftan duyduğu derin nefes sesi, Gizem'in ona ne kadar ihtiyacı olduğunu bir kez daha hatırlatmıştı.

Başa gelen çekilirdi, daha fazla naz yapmanın hiç manası yoktu. Acılar, ayrılıklar nasıl hayata dairse, mutluluklar, eğlenceler de öyleydi. Kendi sancılarını yine en dibe saklayarak, Gizem'in mutluluğu için düğün organizasyonunda başrolü oynayacaktı.

İçindekileri kendisine saklaması en iyisiydi. Çenesini sıkı tutup, hayat gayet olağan seyrinde devam ediyormuş gibi davranmayı becerebilirdi. Bu çok zor olmamalıydı.

Alt tarafı gidip, onları görecek ve belki birkaç saat kötü hissettikten sonra kendisini toparlayacaktı. Hem, belki de kafasına taktığı kadar umursamayacaktı o lanet adamı!

Arabasını park edip, ayakları geri geri gitse de apartman girişine doğru ilerledi. Aynı isteksizlikle zili çaldı. Çok şükür ki kapıyı Gizem

açtı ve onu kolundan tutarak hızlı bir şekilde içeriye doğru sürükledi. Hali pek de parlak sayılmazdı.

"Gizem, kolumu çekiştirmeyi bırak artık, biliyorsun çıkmak için bahane arıyor!"

"Biraz kilo alsan, o da yerinden çıkıp durmayacak. Hem kayınvalidemin tavsiye ettiği şu doktora da gitmedin. "

"Kayınvaliden hastalık hastasının teki! Benim de bu konuda kariyer yapmamı istediğinden eminim, ancak kesinlikle farklı bir hayat hedefim var."

"Of, Bade! Ne yapacağım ben bu kadınla, beğendiğim hiçbir şeyi beğenmedi. Hatta üstü kapalı bile olsa resmen zevksiz olduğumu vurguladı."

"Neden kendini ona beğendirmek istiyorsun ki? Değişirsen, yani onların istediği gibi biri olursan, sen benim tanıdığım kıpır kıpır kız olmaktan çıkıp, o kayınvaliden kılıklı kadın gibi olmaz mısın? Hem Eray da her zaman *'senin hayat enerjine taptığını'* söylemiyor mu? Âşık olduğu kadında annesini görürse, aranızdaki tutku *puf* diye havaya uçar, anlamıyor musun?"

Gizem, Bade'yi can kulağıyla dinleyip, konuşması bittiğinde boynuna sarıldı. "Peki, sen anlıyor musun şimdi, neden sürekli seni yanımda istediğimi? Gelip dikiliyorsun karşıma, böyle bilmiş bilmiş birkaç cümle ediyorsun ve ben özüme dönüyorum. Ne olur Bade, düğün bitene kadar yanımdan ayrılma. Biliyorum abimler geldi diye..."

Sustu Gizem. Arkadaşının yaşadıklarını, gözlerinde gördüğü acıyı ondan daha iyi kim bilebilirdi? Tamam, bencillik ettiğinin farkındaydı. Kendisi rahatlayacak diye, arkadaşının üzülecek olmasını görmezden geliyordu. Bade'nin, abisini gördüğünde–hem de başka bir kadınla– kahrolacağını elbette biliyordu.

"Abin tabii ki gelecek, Gizem. Sonuçta sen onun bir tanecik kardeşisin. Bırak maziyi dürtmeyi, ben o defteri kapatalı yıllar oldu."

Bade masal anlatadursun, gözlerini kaçırdığı sürece Gizem ona inanmazdı. Ayrıca bugün buraya gelirken, kendini onları görmeye hazırlamıştı. İçindeki merak ve korkuya engel olamayarak, etrafı titrek gözlerle inceledi. Fakat evde ikisinden başka kimsecikler yok gibi görünüyordu.

"Bakma öyle tuhaf tuhaf, evde benden başka kimse yok. Dedemin abime olan düşkünlüğünü bilirsin, hep beraber oraya gittiler."

Gizem'in, durumunu anladığını belli eden mimikleri eşliğinde gelen sözleri içini serinletmiş miydi?

Evet, evet, rahatlamıştı. Hazır değildi henüz hiçbir yüzleşmeye. Yüzünü buruşturdu, aklı karmakarışık olmuştu.

"Gizem, ben eve gideyim, ablamlar meraktan çatlamıştır şimdi."

"Haklısın, cep telefonunu kaç kez aramışlar ama açmamışsın. Sema'nın abime saydırdıklarını duymalıydın!"

"Ah! Tahmin edebiliyorum! Neyse, boş ver. Sen iyisin biraz daha değil mi? Yarın organizasyon tercihlerini yaparken, kendi zevkini göz önünde tut ve geriye kalan her şeyi unut! Kendini kimseye beğendirmek çabasında olmayacaksın, anlaştık mı?"

Gizem sıkıntıyla yanaklarını şişirdi, yüzü yine asıktı. Gözlerine yerleştirdiği çocuksu bakışlarla kirpiklerini kırpıştırmaya başladığında, elma şekeri isteyen bir ufaklıktan farksızdı. Kendi sosyal çevresinden birine âşık olmak varken, neden gidip sosyetenin gözbebeklerinden birinin oğluna çarpılmıştı ki? Hele de kayınvalidesini önceden tanımış olsaydı, Eray'a on metreden fazla yaklaşır mıydı hiç!

Düğünde bir sürü gazetecinin yanı sıra, onu acımasızca eleştirmeye hazır birçok kadın da olacaktı ve bu nedenle gerilmesi çok normaldi. Çok fazla değildi ki istediği şey; onu kendine getirebilecek tek kişi olan Bade'nin, yanında olmasını arzu ediyordu. Hepsi bu!

Ne var ki sevgili abisi yüzünden, en yakın arkadaşı kaçacak delik arıyordu. Birkaç gündür Bade ile 'tavşan kaç, tazı tut' oyunu oynar gibiydiler.

"Bu, yarın benimle gelmeyeceğin anlamına mı geliyor Bade?"

"Şu haline bak, Gizem! Eray'ı tavlayacağım diye dağ tepe tırmanan sen değil gibisin! Pire gibi tırmanıyordun onun peşinden, şimdi ise sümsük bir kediden farkın yok!"

Gizem küçük bir kahkaha atıp, başını salladı. Bade'nin dağ yürüyüşü ile uğraşan arkadaş grubundan dolayı Eray ile tanışmıştı. Abisi Bade'nin hayatını altüst ettiğinde Gizem, çok sevdiği arkadaşına destek olmak istemiş ve hiçbir şekilde onu yalnız bırakmamıştı. Her ne kadar yürümekten ve tırmanmaktan nefret ediyor olsa da, o kendini toparlayana kadar yanından ayrılmamıştı.

Ancak bu durum, abisine küfür ede ede yaptığı dağ yürüyüşlerinden birinde Eray'ı görünce değişmişti. İlk üç ay Eray, Gizem'in yüzüne bile bakmamıştı. Onun dikkatini çekmek için yaptıkları karşılıksız kalınca, Gizem'in her şeyi boş verip özüne dönmesi zaman almamıştı. Ortamı birbirine katan esprileri, çılgınlıkları, çoktan arka arkaya sıralamaya başlamıştı bile. Davranışları normale döndükten sonra, grubun

aranılan isimlerinin başında gelmeye başlamıştı. Bazen, Eray'ın bakışlarını da yakalıyordu aslında. Ancak, fazlaca anlam yükleyip boş yere üzülmek istemediği için, görmezlikten gelmeyi tercih etmişti.

Baharda başlayıp ekim ayının sonuna kadar devam eden bu yürüyüşler bittikten bir süre sonra, Gizem hiç beklemediği birinden telefon almıştı. Arayan Eray'dı ve görüşmek istiyordu. İlk beş dakika söylediği her kelime kekeleyerek çıkmıştı dudaklarından. Kendisini koca bir aptal gibi hissetmiş ve komik duruma düşeceğini bildiği için, onunla tek başına görüşmek istememişti.

Ancak, Bade'nin zoruyla gittiği buluşma hiç de korktuğu gibi olmamış, Eray her zamankinin tersine oldukça güler yüzlü ve sıcak davranmıştı. O buzdan maske takmış soğuk adam gitmiş, yerine başka birisi gelmişti sanki.

Gizem'in doğal hali Eray'ı büyülüyordu, etrafını saran boyalı süs bebeklerinden, yapmacık gülüşlerden bıkmış ve Gizem'in gözlerinde gördüklerinde kendini bulmuştu. Gayet sade olmasına karşın, göze çarpan bir güzelliğe sahipti Gizem. Hayat enerjisine hayran olmamak mümkün değildi. Onu görmediği zamanlarda sık sık aklına geliyor olması, hatta özlediğini hissetmesi Eray'ı da şaşırtmıştı aslında. Bir süre kendisiyle mücadele ettikten sonra, yenik düşüp aramıştı Gizem'i.

Önceleri arkadaşça yapılan sohbetler, gezintiler zamanla başka bir şeye dönüşmüştü. Parmakların birbirine geçmesi, uzun yürüyüşler, sessiz bakışmalar derken, *aşk* her ikisini de sarıp sarmalamıştı.

Bade ise o zamanlar, kendi dünyasında kaybolmuş bir gezgin gibiydi. Gizem de olmasa, başka boyutlara transfer olduğu düşünülebilirdi. Bir tek ona kayıtsız kalmıyor, biraz olsun gülümsüyordu. Zirveye tırmandıklarında karşılaştığı enfes manzaralar yüzünden, fotoğrafçılığa merak salmıştı. Zamanla bundan büyük bir zevk aldığını fark edince, ailesinin de desteği ile profesyonel eğitim almıştı bu konuda.

Babası, küçük kızının toparlanması için her şeyi yapabilirdi. Yüzündeki huzuru görmek istiyordu artık. İki ay boyunca Bade ile koşturarak, kızının kendini bulduğu tek yer olan fotoğraf stüdyosunu açmışlardı. Müşteri potansiyelinin büyük bir çoğunluğunu, Eray sayesinde kazandığı tartışılmazdı tabii. Gizem ve Eray neredeyse bir yıl boyunca Bade için reklam yapmışlardı.

Gizem ve Eray arasında birkaç yıldır süregelen bu arkadaşlık, aldıkları ortak yaşam kararı ile evlilik kapılarını açacaktı onlara. Ama asıl sorun da burada başlıyordu. O kapıdan geçmek olayı Gizem'in çok

gözünde büyüyordu. Ona kalsa sade bir nikâh, ardından küçük bir eğlence yeterliydi. Fakat kayınvalidesi buna kesin olarak karşıyken, başaramayacağını biliyordu. Dilden dile gezinen, şaşaalı bir düğünle evlenmeliydi biricik oğlu!

İşte tam bu aşamada Bade yanında olmalıydı. Gizem daha samimi ve sıcak olmasına karşın, Bade'nin sessiz duruşundan çekinirdi insanlar. Kısacası Gizem'in ettiği onca laf bazen para etmez, Bade'nin kaşını kaldırıp attığı tek bir bakış yeterli olurdu. Hem ayrıca, kimseye çaktırmadan Gizem'in kolundaki etleri bir mengene gibi sıkıştırarak, onu kendine getirme işini de çok iyi beceriyordu.

"Bakma öyle! Tamam, yarın seninle geleceğim. Saati haber verirsin bana. Ha, istersen destek kuvvet olarak Sema ablamı da alabiliriz yanımıza."

"Oh, hayır! Henüz o kadar çaresiz değilim! Sen kâfisin bana."

"Peki, yarın görüşürüz o zaman." Bade, kapıdan çıkıp, bir iki basamak indi. Sonra aniden duraksadı, çekingen bir tavırla hafif dönerek, "Gizem, yarın dışarıda buluşuruz olur mu? Ben..." dedi.

O cümlesini yarım bırakmış olsa da, Gizem tamamını duymuş gibiydi. Bu karşılaşmaya *henüz* hazır değildi arkadaşı. Yüreğinde bir yerler halen kanıyordu demek. Başını sallayarak, "Sen hiç merak etme, evden alırız biz seni," dedi.

Bade minnetle baktı. Evet, böylesi daha iyiydi.

***

Zavallı Gizem. Bade'nin günlerdir verip durduğu onca telkini hiç dikkate almamış gibi görünüyordu. Organizasyon şirketinde yuvarlak bir masada oturmuş, hep birlikte kataloglara bakıyorlardı. Eray bu düğün hakkında hiçbir fikir beyan etmediği gibi, annesine de 'Dur artık!' demiyordu. Kadın, sanki gelin Gizem değil de, kendisiymiş gibi hayallerini anlattıkça anlatıyordu.

Bade'nin sabrı taşmıştı artık. Kayınvalide isteklerini saydıkça, organizasyon görevlisi de aşka gelip katalog üzerinde bir sürü gereksiz şey anlatıyordu. Daha fazla dayanamayan Bade, katalogu çekip sertçe kapattı. Moraracağını bile bile, çaktırmadan Gizem'in kolunu sıkarak bu konudaki başarısını bir kez daha tescilledi.

"Eh, madem sizin hayalleriniz bitti, o zaman sıra Gizem'in hayallerine gelmiş olmalı. Sonuçta evlenen ikisi, öyle değil mi Eray?"

Bade'nin öfkeden gözü dönmüş halini gören Eray, annesinin fazla ileri gittiğini nihayet fark etmiş ve af dileyen bakışlarını Gizem'e çevirmişti.

"Evet, Bade çok haklı. Sonuçta annem kendi düğününde hayallerini gerçekleştirmiş, bu düğünün gelini sensin. Anlat bakalım, sen ne istiyorsun?"

Renkten renge giren annesi, bozuntuya vermeden zoraki bir tebessüm yapıştırdı suratına. Bade'ye attığı *'sen görürsün'* bakışının hiç dikkate alınmadığını fark edince de, zaten kalkmış olan burnunu biraz daha havaya dikti.

Gizem anlatmaya başladığında, sadece orada bulunmuş olmak için gelen Eray da hareketlenerek, görüş bildirmeye başladı. Bade'nin o andan sonraki tek görevi, sevgili kayınvalideyi göz hapsinde tutmak oldu. Neticede, kadın her şeye karışma ihtiyacı duyarak, heves kaçırmakta bire birdi.

Gizem'in tercihlerini burun kıvırarak dinliyor olsa da, en azından susmuştu. Bu da az şey değildi hani.

Organizasyon şirketinden çıktıklarında Gizem, Eray'a dönerek, "Biz Bade ile gelinlik provasına gideceğiz Eray," dedi. Bu sevgili kayınvalideyi tamamen saf dışı ettiklerinin göstergesiydi.

Eray gülümsedi ve "Tamam o zaman, ben annemi eve bırakayım, yoruldu zaten," diyerek Gizem'i öpmek için eğildi. Kulağına fısıldadıkları müstakbel karısının yüzünde hınzır bir ifade oluşturdu.

"Annem, sizi tiftik keçisine benzetmeden uzaklaştırmalıyım. Zira feci bozulmuş görünüyor. Ne yapacağı belli olmaz. Sen keyfine bak, aşkım."

Gizem işin sırrını anlamış gibi görünüyordu. Derin bir nefes alıp, muzip bir ışıltıyla kayınvalidesine döndü.

"Anneciğim, sizi de yordum. Çok teşekkür ederim. Bade, dünyanın en iyi kayınvalidesine sahip olduğum için ne kadar şanslıyım değil mi?"

Bade *yuh* der gibi gözlerini pörtlettiyse de, kadının diken diken olmuş tüylerini görünce, "Kesinlikle çok şanslısın Gizem! Seni çok kıskanıyorum," diye cevap verdi. Fazla üstelemenin anlamı yoktu. Sabır sınırları zorlanmamış olsaydı, elbette böyle davranmazdı.

Eray ve annesi uzaklaşınca, kıkırdamaya başladılar. Kol kola girerek, biraz ilerideki modaevine yöneldiler.

"Ah Bade, çok fenasın sen!"

"Kim? Ben mi fena oldum şimdi? Kadın neredeyse gelinlik provasını bile kendi bedenine göre yaptıracak! İyi ki gelmişim seninle bugün, dut yemiş bülbüle benzediğinde sinir oluyorum sana."

"Bir ara kayınvalidemin üstüne uçacağını sandım."

"Evet, uçmam an meselesiydi."

Gelinlik provasında hiç bu kadar eğleneceğini düşünmemişti Gizem. Bade yanından ayrılmamalıydı, en azından düğüne kadar. Ondan aldığı cesareti, başka hiçbir şeyden alamıyordu.

Provanın ardından, bulabildikleri en salaş yerde oturmuş, yemek yiyorlardı.

Suskunlaşmıştı Bade. Neyi, kimi düşündüğü ortadayken, Gizem'in bir şey sorması çok anlamsız olurdu. Ancak, dayanamayıp soran Bade oldu.

"Gizem... Biliyorum çok yanlış, biliyorum sormamam gerekli... Ama tutamıyorum kendimi. Yıllardır en kuytulara gizlediğim ne varsa, onun gelişini öğrendiğimden beri etrafa saçıldı. Öyle uzun zaman oldu ki onu görmeyeli... Söylesene değişmiş mi?"

"Üzülmeyesin diye hiç açmadım bu konuyu. Açmayalım da Bade! O her ne kadar benim canım da olsa, bu seni üzdüğü gerçeğini değiştirmiyor. Değişmiş mi diye düşünme, *onu* düşünme Bade!"

Ağzını sımsıkı yumarak başını salladı. Haklıydı Gizem. Hem durup dururken neden sormuştu o saçma soruyu? Değişse ne olacaktı, değişmese ne olacaktı? Kendinden utanarak elleriyle yüzünü örttü. Yakında bir başkasıyla evlenecek olan bir adamdı artık o. Bunu beyninin her hücresine yazmalı ve tereddütler içinde olmamalıydı. Fakat sustukça biriken kelimeler, Bade'yi korkutuyordu. Endişeli bir ifadeyle kendisini izleyen Gizem'e döndü ve rahatlaması için zorla da olsa gülümsedi.

"Haklısın, boş ver. Ben sormadım, sen de duymadın farz et."

"Bade, senin bana bir şeyler anlatman gerekmiyor ki seni duymam için. İnan bana, nasıl üzüldüğünü çok iyi görüyorum."

Bade eliyle itiraz eder gibi bir işaret yaptı. "Hayır hayır, konuşmayalım bunları, gerçekten. Öyle aptalca bir gelgitti benimkisi işte. Yıllar geçti aradan. Kapatalım bu konuyu."

"Peki."

***

Bade, ertesi gün ve daha ertesi gün yine Gizem ile birlikteydi. Her seferinde dışarıda buluşmuş, işlerini hallettikten sonra ayrılmışlardı. Gizem'in hep yanında olmasına karşın, tercihlerine kesinlikle karışmıyordu. Gizem buna sinirlenince de "Karışmasını istiyorsan, kayınvalideni çağır!" diye kestirip atıyordu.

Bu sabah, Bade ile birlikte Gizem'in yeni evine birkaç aksesuar almış, salona yerleştiriyorlardı. Ev gerçekten de çok ferah ve sımsıcak bir yuvaya dönüşmüştü.

Eray aradığında, Gizem'in yüzü değişti ve sıkıntıyla "Hadi ya, ne yapsak ki?" dedi.

Bade'nin ne olduğunu anlamak isteyen bakışlarına kayıtsız kalamayarak, "Abimler de Eray ile geliyormuş. Evimi merak etmişler. İnan hiç haberim yoktu," diye açıkladı.

Bade yutkundu. "Tamam, ben gideyim o halde. Sen onlarla dönersin."

Gizem ne yapacağını bilemiyordu, ancak bunun böyle devam etmeyeceğinin de farkındaydı.

"Bade bence kaçmak iyi bir çözüm değil, gör ve kurtul bu histen!"

Tam o esnada çalan kapı ziliyle kaçış yeri olmadığını anlayan Bade, bir elini alnına dayadı. "Sorun yok, her şey yolunda," diye teskin ettiği kendisi mi, yoksa Gizem mi bilemeden derin bir nefes aldı.

Allah aşkına, ilk içeri giren o olmamalıydı. Bu büyük adaletsizlikti. Şaşkınlığı yanına katık eden eskiden kalma bir alışkanlık, yine tutsak etti her ikisini de. Gözleri gözlerine değdiğinde, bakışları bir sarmaşık yumağı gibi dolandı birbirine.

Kerem, Bade'yi görünce olduğu yere çakılıp kalmıştı.

Çok kısa bir an süren bu bakışma, buz gibi soğutmuştu ortamı. Bade tepeden tırnağa sarsılmıştı. Titreyen ellerini gizlemek için arkasında birleştirdi. Kalp atışlarının dışarıdan duyulmasından korkarak, biraz geriledi. Dizlerinin bağının kopmuş olmasından endişeliydi, aksi halde neden bacakları tutmuyordu?

Bu kadar yakışıklı olmak zorunda mıydı? *Olgunlaşmış*, diye geçirdi zihninden. Ona karşı bu kadar yenik olmaktan bir kez daha nefret ederek, toparlanıp dik durmaya çalıştı.

Kerem, Bade'nin sürekli Gizem'in yanında olduğunu biliyordu, fakat onu burada görmeyi gerçekten de beklemiyordu. Eray gelirken bu konuda hiçbir şey söylememişti. Bade, her daim çok güzeldi, ama şimdi başka bir havası vardı. Biraz daha kadınsı, çekici ve ek olarak mesafeli, soğuk. Kokusu... kokusu eskisi gibiydi sanki?

Gizem, abisinin koluna dokunarak gerilen ortamı toparlamaya çalıştı. Kerem önce Gizem'e baktı, sonra tekrar Bade'ye dönerek kibarca elini uzattı.

"Nasılsın Bade? İyi görünüyorsun."

Yoldan geçen herhangi birine sorar gibi gelen bu soru, Bade'yi kendine getirdi. Gülümseyerek, tokalaşmak için elini uzattı.

"Merhaba Kerem. Sen de öyle. Yani iyi görünüyorsun demek istedim."

Kendine güvenen bu yalancı görüntüsünün ardına gizlediklerini iyi ki kimse göremiyordu. En azından bu konuda başarılıydı.

"Teşekkür ederim."

Ne komikti; yıllar önce deli gibi öpüşen, gülüşen onlar değilmiş gibi... Olabildiğince resmi konuşup, birçok hatırayı deşen bakışlar eşliğinde gayet mazbut bir selamlaşma.

Bir süredir Eray ile bahçedeki çiçekleri inceleyen Lisa, yüksek bir kahkaha eşliğinde içeri girdi. Ellerini Kerem'in beline dolayınca, genç adam gülümsedi. Ancak nişanlısı aynı tepkiyi vermedi. Lisa, Bade'yi görünce duraksadı, yutkunarak Gizem'e baktı. Donakalmak bu olmalıydı.

Gizem "Bade, seni Lisa ile tanıştırayım," diyerek kısa bir tanışma faslı gerçekleştirdi.

Bade, olabildiğince nazik bir şekilde elini uzattı ve "Hoş geldiniz," dedi.

Ancak kızıl saçlı kadın kendini pek toparlamış gibi görünmüyordu. Yüzü düşmüş ve endişeli bir ifadeyle önce Bade'ye, sonra da Kerem'e göz attı.

Huzursuzdu Bade. Bir an önce kurtulmak istiyordu bu ortamdan. Ancak hemen gitmesi yanlış anlaşılabilirdi. Terleyen avuç içlerine bakarak, "İzninizle, ben ellerimi yıkamalıyım," diyerek uzaklaştı onların yanından.

Banyoya girip, kapıyı sıkıca kapattı. Ellerini lavaboya dayayarak, aynadaki ifadesine baktı. *Aptal Bade, aptal!* Nasıl da eli ayağı dolaşmıştı? Telaşını kimse görmese bile kendisi görmüştü, yetmez mi? Midesine koskoca bir taş oturmuş gibi hissediyordu. Musluğu açarak soğuk suyu birkaç kez yüzüne çarptı. Saçlarını yeniden toplayarak, elini kalbinin üstüne bastırdı. Sırtını duvara yaslayıp, yavaşça yere oturdu. Dizleri titriyordu, bir iki dakika öylece kaldı.

Bade yıllarını onu unutmaya adamışken, Kerem'in zerre kadar umurunda değildi hiçbir şey. Nişanlısına gülümserken yüzünde nasıl da samimiyetsiz bir ifade vardı. Ne için üzülmüştü onca vakit? İnkâr edemezdi, kıskançlık sinsice tüm damarlarına yayılmıştı.

Biraz olsun kendini toparlayacak gücü bulduğunda, banyodan çıkarak diğerlerinin yanına gitti. Onlar da evi gezmeyi bitirmiş görünüyorlardı.

"Gizemciğim ben gideyim artık. Birkaç saat sonra randevum var, biliyorsun."

"Tamam, canım. Teşekkür ederim."

Gizem ve Eray onu geçirmek için ayağa kalktı. Bade, Kerem ile Lisa'ya nazikçe "Hoşça kalın," diyerek, omzuna sarılan Eray'a döndü.

"Bade, senin hakkını nasıl ödeyeceğim ben? İşlerim bu ara çok yoğun ve Gizem'i yalnız bırakıyorum. Sen olmasan annem ve Gizem arasında telef olacağım kesindi."

Kibarca gülümsedi Bade. "Hiç önemli değil, Eray. Ben evlenirken de sen yardım edersin, ödeşiriz."

"Hiç kuşkun olmasın."

Kerem'in biraz önceki gülümsemesi dudaklarında dondu. *Evlenecek miydi Bade?*

Bundan hiç haberi yoktu. Gizem neden söylememişti ki? Huzursuzca oturduğu yerden kalktı. Ne bekliyordu, kendisi üç ay sonra evlenecekken, Bade gibi güzel bir kızın boş bırakılacağını mı? Eskide kalmış bir ilişkiydi onlarınki. Yaşanmış ve bitmişti. O da aynı düşüncede olmalıydı. Çok umursamaz bir hal içinde olduğu besbelliydi.

Bade arabasına bindiği an, kendini sıkmayı bıraktı. Direksiyonun üzerinde titreyen ellerini zapt etmekte güçlük çekerek, camları açtı. Temiz hava sinirlerine iyi gelebilirdi. Tabii sorun duyguları değil de, sinirleri olsaydı!

Randevusu olduğu koca bir yalandı. Eve giderek, hızla odasına girdi ve kapısını kilitledi. Kendini yatağın üzerine atarak, boş gözlerle tavanı izledi. Hayatının bir dönemi, tüm hayatını nasıl da etkilemişti…

Sorgulanacak pek bir şey yoktu aslında… Alışkanlığı olmaktansa, uzağında olmayı tercih ettim… Hepsi bu. Geçecek Bade… Her şey geçecek…

Kendi kendine mırıldanarak, eskilere daldı…

İlk karşılaşmamızda yalnız olsaydık, belki daha farklı olurdu her şey. Ona içimde birikenleri anlatırdım. Öfkemi, kırgınlığımı kusabilirdim. Ya da görmezden gelip, tanımıyormuş gibi yapardım.

Tam dört sene oldu ben çekip geleli. Dile kolay, dört yıl! Ta derinlerde bir yerlere dokundu yaptıkların. Hayatımı boş kandırmalarla, oyalamalarla geçirmeyecek kadar akıllanmıştım artık. Bunu bana günbegün öğretmiştin. Ancak o akıllar, acı çekmemi engellemedi ne yazık ki.

Bugün ben Gizem'in evinden çıkarken, nişanlın yanı başında oturuyordu. Fakat sen onu bile umursamadan eskisi gibi baktın bana. Gördüm! Bir yanın hesap sorar gibiydi. Dilimin ucuna gelen milyonlarca kelimeyi neden susturduğumu kendime açıklayamazken, sana nasıl anlatırdım? O son bakışın, gelip kalbime saplandığında, daha iyi anlamıştım. Çok geçti artık!

Gençlik yıllarının toyluğu, sebep tanımaz coşkusu geride kalmıştı. Seni ilk tanıdığım zamanın üstüne koskoca bir sekiz yıl devirmiştik. Çoğu hüzne bulanmış yıllar... Seni geride bırakıp dönerken hissettiklerim, üzüntü, kahrolmak, yıkılmak ya da ne bileyim nefessizlik olabilirdi. Ancak asla 'pişmanlık' olmadı. Aksine seninle yaşadığım her an için şükrettim. Böylesine sevemeyen birçok insan vardı. Yanlış insan olman neyi değiştirir? Yaşandı, bitti ve şimdi hiç olmadığım kadar huzurluyum.

Bugün hayatımın bir dönemini, ne kadar acı verdiğini önemsemeden kesin olarak bitirdim. Yarın bambaşka bir Bade olarak, tertemiz bir sayfa açacağım yaşamımda. Belki de o temiz sayfayı açabilmem için seni bir başkasıyla görmem gerekiyordu…

***

Tıpkı Bade gibi, Kerem de geçmişi gözden geçiriyordu. Onu gördüğünde etkileneceğini biliyordu ancak anıların dizi dizi gözünde canlanacağını tahmin etmiyordu. Gözlerine yerleşmiş o soğukluğu hiç sevmemişti. Öyle bakmazdı Bade eskiden…

O kadar zamandan sonra, onu tekrar görmek iyi gelmedi bana. Gözlerindeki nefreti sevmedim. Tanımadığım birçok şey gelip yerleşmişti bakışlarına. Kararsız gelgitlerin ardından, bir yabancıyla selamlaşır gibi kuru bir sesle "Merhaba," dedi. Hepsi bu. O gayet kendinden emin bir şekilde kenara çekilirken, ben ortalığa saçılan hüznü topluyordum. Dağılmıştım, ruhumun bedenimi terk edip, anılara karıştığını duyumsadığımda, sen çantanı alıp çoktan gitmiştin. Oysa biraz daha gözlerine bakabilmek için neler vermezdim… O kadar zamandan sonra, hiç mi insafın yok Bade? Lisa'yı bile umursamadın!

Yokmuşum gibi hayatına devam edebildiğine göre, olmam gereken yere hiç oturmamışım demek ki. Oysaki sen, benim hayatımın tam merkezine oturmuştun. O zamanlar asıl korktuğum şeyin bu olduğunu sonradan fark etmiştim. Sen başkaydın çünkü... Hep başın dik, kelimelerin içe dönüktü. Anlatsaydın, belki ben de büyütmezdim yersiz sebeplerimi.

Sen, senden sıkıldığımı sanırken, ben daha fazla bağlanmamak adına güya hayatımı yaşıyordum. Feci yanılmıştık Bade! Çok seneler oldu görmeyeli seni. Uzaktaydın, bahanem vardı en azından. Ancak, döndüm ben Bade! Yüzümü gördüm! İhtimaller umurumda değil, soğukluğun, yüz çevirmişliğin umurumda değil! Gördüm ve anladım... Defalarca anladığım gibi…

ŞİMDİ BENİMSİN

GÜNEŞ DEMİREL

Kötü bir başlangıçtı onlarınki. Ne Elif hak etmişti başına gelenleri, ne de Fırat istemişti böyle olmasını. Bir gecede hayatlar değişmiş, hayaller yıkılmıştı...

Zaman unutturabilir miydi kötü anıları? Affedebilir miydi günahı?

Haksızlıkların en büyüğünü yaşayan Elif, ailesi tarafından dışlanırken, felaketi olan insanlar tarafından sarıp sarmalanır. Her geçen gün nefret ateşiyle büyüse de, hayata tutunmaya çalışır.

Fırat ise pişmanlıkları ve vicdanı ile savaşırken, Elif'in masumiyetine ve güzelliğine yenilir. Gün geçtikçe ilmek ilmek her hücresine işler Elif. Artık Fırat için hayatın amacı, affedilmek ve kara sevdasına karşılık bulabilmektir.

İki töre mahkûmunun hayat yolculuğuna eşlik ederken, hem yüreğiniz acıyacak, hem de dev bir aşka tanık olacaksınız.

₺25

www.ephesusyayinlar

9 786055 358

www.selimbuyukgu

Kapak Tasarım: Selim